

Không Yêu Sẽ Không Quay Lại

Contents

Không Yêu Sẽ Không Quay Lại	2
1. Chương 1: Đêm Nhếch Nhác	3
2. Chương 2: Lúc Mới Quen	8
3. Chương 3: “câu Nại Hà” Và “việt Nhân Ca” (1,2)	13
4. Chương 4: Vui Vẻ Và Đau Thương	19
5. Chương 5: Vết Thương	24
6. Chương 6: “em Gái” Phỉ Phỉ	30
7. Chương 7: Vu Sơn “mây Mưa”	35
8. Chương 8: Đêm Mưa	41
9. Chương 9: Đêm Say	47
10. Chương 10: Vừa Lộ Ra Đầu Mối	53
11. Chương 11	59
12. Chương 12	65
13. Chương 13: Sườn Xám Màu Vàng Nhạt	70
14. Chương 14: Hạnh Phúc Mơ Hồ	76
15. Chương 15: Đau Đớn Tĩnh Lại	80
16. Chương 16: Làm Sao Yêu Anh	85
17. Chương 17: Chương 17	91
18. Chương 18: Ngọt Ngào	91
19. Chương 19: Đi Hay Ở	95
20. Chương 20: Đầu Mối	98
21. Chương 21: Chương 21	101
22. Chương 22: Đời Này An Ổn	101
23. Chương 23: Bắt Đầu Tan Vỡ	105
24. Chương 24: Cùng Đường	108
25. Chương 25: Nếu Như Lúc Ấy	113
26. Chương 26: Hôn Anh Một Cái	117
27. Chương 27: Cái Gọi Là Chân Tướng	121
28. Chương 28: Hai Bờ Lưỡng Lự	124
29. Chương 29: Không Thể Quay Về Nhà	128
30. Chương 30: Chờ Đợi	131
31. Chương 31: Dây Dưa	135
32. Chương 32: Đi Theo Anh	141
33. Chương 33: Ước Định	143
34. Chương 34: Mang Thai	147
35. Chương 35: Mỹ Ngọc	152
36. Chương 36: Trống Rỗng	154
37. Chương 37: Sờ Sờ(Trước)	160
38. Chương 38: Chương 38	163
39. Chương 39: Thích Sờ	163
40. Chương 40: Tranh Đoạt	167

41. Chương 41: Tranh Đoạt (hạ)	168
42. Chương 42: Chua Xót	170
43. Chương 43	175
44. Chương 44: Sự Thật Hoang Đường	181
45. Chương 45: Thâm Tình	183
46. Chương 46	186
47. Chương 47	189
48. Chương 48	191
49. Chương 49: Cổ Nhân Trở Về	194
50. Chương 50: Chương 50	198
51. Chương 51: Chương 51	198
52. Chương 52: Thông Suốt	198
53. Chương 53: Rục Rịch Góc Đầu Dậy	200
54. Chương 54: Thần Tình Ái Và Thần Tài (một)	203
55. Chương 55: Thần Tình Ái Và Thần Tài (hai)	206
56. Chương 56: Tình Thân	208
57. Chương 57	210
58. Chương 58: Tiền Tấu	213
59. Chương 59: Tranh Thủ Tình Cảm	215
60. Chương 60	218
61. Chương 61: Dường Như Đã Từng Quen Biết	220
62. Chương 62: Đói Sắc	223
63. Chương 63: Ngoại Truyện Truyện (): Váy Quả Lựu	225
64. Chương 64: Ngoại Truyện (hai): Hoa Hồng Có Gai	229
65. Chương 65: Ngoại Truyện 3: Trái Tim Lưu Ly (1)	231
66. Chương 66: Ngoại Truyện 3 (2)	235
67. Chương 67: Ngoại Truyện 3 (3)	238
68. Chương 68: Ngoại Truyện 3 (4)	242
69. Chương 69: Ngoại Truyện 3 (5)	245

Không Yêu Sẽ Không Quay Lại

Giới thiệu

Bạn đang đọc truyện Không yêu sẽ không quay lại của tác giả Gia Diệp Mạn trên website đọc truyện

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-yeu-se-khong-quay-lai>

1. Chương 1: Đêm Nhếch Nhác

Xe chậm chậm dừng ở cửa chính của tiểu khu, bác bảo vệ họ Vương thò đầu ra ngoài cửa sổ trạm gác, đưa ánh mắt cảnh giác nhìn chiếc xe sang trọng nhưng không có giấy tờ đang đi tới.

“Dừng ở đây thôi.” An Nhiên tháo dây an toàn rồi đẩy cửa xe ra.

“An An.” Tô Nam vươn tay giữ chặt bả vai cô, cánh tay còn lại trượt xuống nắm chặt lấy tay cô, đầu ngón tay vuốt ve chiếc nhẫn kim cương phát ra ánh sáng tên tay cô. Anh đột nhiên nghiêng người qua ôm cô vào trong ngực, gục đầu vào cổ cô, một trận đau nhói truyền đến, anh tham lam hôn lên chỗ da thịt mềm mại của cô.

“Tô Nam, anh đừng như vậy!”

Tô Nam buông cô ra, trong mắt hiện lên một tia chột vật. Anh không nói gì nữa, chỉ là ngăn An Nhiên rút chiếc nhẫn ở trên ngón tay ra, trong giọng nói mang theo khẩn cầu: “Giữ nó lại được không, coi như là một chút kỉ niệm đối với anh.”

Đôi mắt Tô Nam sau cặp kính trước sau đều luôn tỏa ra một thứ ánh sáng dịu dàng, trong quá khứ điều đó khiến cho An Nhiên cảm thấy an lòng. Mặc dù, khi ở bên cạnh anh, không có thứ tình cảm mãnh liệt như lửa, nhưng cô lại được hưởng thụ bầu không khí dịu dàng mà anh đem đến. Nhưng hôm nay.

An Nhiên lắc đầu một cái, cho tới bây giờ, tất cả mọi chuyện đều đã muộn rồi. Điều duy nhất mà cô hối hận chính là, ban đầu đã đồng ý lời cầu hôn của Tô Nam. Cuộc hôn nhân này kéo dài không quá nửa năm giằng co trong sóng gió, hôm nay rốt cuộc cũng tuyên bố kết thúc.

Sau khi Tô Nam lái xe rời đi, An Nhiên đứng lặng yên thật lâu trước cửa tiểu khu, cho đến trời bắt đầu mưa.

Nhớ lại những kỉ niệm ngày cũ cùng sự dịu dàng của anh, mặc dù hai loại cảm giác mềm mại đó chưa bao giờ thuộc về cô, nhưng giờ phút này, cô vẫn không khỏi nhớ lại cảnh người thiếu niên đứng trong sân trường dưới ánh sáng rực rỡ, lúc mới gặp, hơi ngượng ngùng đưa tay về phía cô, cười nói: “Xin chào, tôi tên là Tô Nam. Tô trong Tô Hàng, Nam trong Nam Mộc.” Bài tự giới thiệu thân thiện như vậy cũng không làm An Nhiên liếc anh một cái, cô nghiêng người đi qua, không thèm để ý chút nào đến một tay anh bởi vì lúng túng mà vẫn còn để giữa không trung. Ngược lại Tần Tiểu Mạn đi cùng cô lại không ngừng vội vàng giải thích với anh: “A, thật ngại quá, hôm nay tâm trạng cô ấy không được tốt lắm.”

Đoạn thời gian đó, An Nhiên vừa mới về nước học đại học, đối với mọi việc trong nước vẫn còn đang trong giai đoạn thích ứng, ngoại trừ cô bạn cùng phòng Tần Tiểu Mạn cả ngày dính bên người cô, thì cô không muốn nói chuyện nhiều với bất cứ ai. Cô còn thích trang điểm đậm, trang điểm thật dày để che dấu khuôn mặt thật của mình, như thế làm cho cô có cảm giác an toàn. Nhưng sau khi tẩy lớp hóa trang đó đi, Tần Tiểu Mạn sẽ giữ mặt cô mà hô to gọi nhỏ: “Chao ôi, An An, da mặt cậu thật là mịn màng, cậu thật sự hơn tớ một tuổi sao?”

Nhớ tới Tần Tiểu Mạn, An Nhiên lại thở dài, nha đầu kia là một người có lòng dạ tốt, nhưng lại giữ không giữ được bí mật.

Đêm ở thành phố C mưa rất nhiều, vào thu lại càng thường xuyên hơn, chỉ mấy phút đồng hồ liền thay đổi thời tiết, mưa không ngớt. An Nhiên gơ hai tay lên che đầu chạy về phía nhà ở, bất chợt nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc chỗ hành lang, nhất thời cô không chú ý trước mặt, dẫm phải một vũng bùn, thân thể nghiêng một cái ngã xuống đất.

Công viên ở gần tiểu khu đang tu sửa lại, bùn đất đều chất đóng đầy hai bên đường, lại thêm nước mưa xối xuống, bùn lầy lội không chịu nổi.

Đau đớn từ khắp nơi trên cơ thể truyền đến, lòng bàn tay cùng đầu gối bị cát sỏi sắc nhọn cọ vào đau rát. Thân thể An Nhiên bị bùn đất bao quanh, từ từ bò dậy, phát hiện mình bị rách một chiếc giày cao gót, một chiếc còn lại vẫn còn trên chân nhưng lại bị gãy mất gót.

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, cứ như vậy trong nháy mắt, An Nhiên thật muốn giống như đà điểu, đem thân mình giấu đi, chỉ cần không nhìn thấy mặt anh, quay lưng về phía anh cũng tốt!

Thời điểm cô chột vật không chịu nổi, anh sẽ luôn chứng mắt mà xuất hiện: năm cô năm tuổi bị bố túm cổ áo ném ra ngoài cửa, ở trên mặt cỏ mềm mại lăn mấy vòng cuối cùng đập đầu vào chân anh; mười năm tuổi ở trong hồ bơi thiếu chút nữa bị chết đuối, khi cô uống no nước, anh hô hấp nhân tạo suýt nữa trực tiếp chìm chết cô; mười tám tuổi cô ngồi một mình ở trên tòa án nghe quan tòa tuyên án hành vi phạm tội của bố cô, tập đoàn An thị to lớn bị sụp đổ, còn anh đứng ở vị trí nguyên cáo, thờ ơ lạnh lùng.

Còn nữa, cô vừa mới ly hôn với Tô Nam, hiện tại cả người cô dính đầy bùn đất!

Dường như từ lâu anh đã quen với đủ loại nhếch nhác của cô, nhìn cô cam chịu cúi đầu ngồi dưới đất, anh đem áo vest cởi xuống bọc lấy cô, sau đó lấy ra một chiếc khăn tay sạch, giúp cô lau sạch bùn đất bám trên mặt.

“Tiểu Nhiên, chúng ta nói chuyện một chút đi.” Người đàn ông mở miệng nói.

“Nam Tĩnh Tuyệt, anh tránh ra!” An Nhiên gạt áo khoác của anh vứt qua một bên, loạng choạng đứng lên, cởi giày, nhặt lên chiếc túi ướt nhẹp trên mặt đất, chân không đi về hướng chỗ ở.

Nam Tĩnh Tuyệt nhìn theo bóng dáng lảo đảo của cô, lông mày nhíu lại, đôi môi mỏng mím chặt, đứng trong mưa một lát, sau đó liền đi theo cô.

An Nhiên khắp khiêng lấy chìa khóa dự phòng trên cửa sổ phòng chứa đồ, cái chìa khóa đặt ở phía dưới chậu hoa, động tác của cô gấp gáp, lại không cẩn thận làm đổ chậu hoa.

“A, nguy rồi!” An Nhiên kêu khê một tiếng sợ hãi, đây là chậu hoa của con gái bảo bối Lâm Lâm !

Một bàn tay to đón được chậu hoa, chiếc vòng màu bạc trên cổ tay ở trong bóng tối càng tỏa ra ánh sáng rạng rỡ. Trong chậu hoa nhỏ bé bằng sứ, một gốc cây xanh yếu ớt vừa mới bị sợ hãi nở ra một bông hoa nhỏ, hết sức mỏng manh. Nam Tĩnh Tuyệt dùng bàn tay nâng nó lên, nhìn về phía An Nhiên, vẻ mặt kỳ lạ xoay xoay cổ tay: “Của quý thể này, là hân tặng?”

Trong lòng An Nhiên bỗng dưng nảy sinh vui thích nham hiểm, cô đem hai tay ôm lấy chậu hoa, lần nữa mở miệng, “Dĩ nhiên. Anh xem, ” cô đem tay trái đưa đến trước mặt anh, cho anh nhìn rõ chiếc nhẫn trên ngón tay áp út, một viên kim cương nho nhỏ khảm trên chiếc nhẫn bạch kim, lóe ra ánh sáng, “Anh có thể ép Tô Nam cùng tôi ly hôn, nhưng sẽ không chia rẽ được chúng tôi. Không có quan hệ hôn nhân, chúng tôi vẫn sẽ ở chung một chỗ!” Để ý tới sắc mặt trắng xanh của Nam Tĩnh Tuyệt, cô hả hê liếm liếm đôi môi.

Nam Tĩnh Tuyệt không có lên tiếng, An Nhiên cũng không muốn trêu chọc anh nữa. Xa nhau nhiều năm như vậy, cô phát hiện, cô vẫn còn sợ anh, ở trước mặt anh, cô sẽ không giả bộ được lâu.

Vì vậy không có âm thanh vang lên, hành lang bỗng trở lên yên lặng. Hai người lâm vào trong bóng tối, chỉ có tiếng mưa rơi bên ngoài càng lúc càng lớn.

Gió lạnh thổi qua, An Nhiên cảm thấy lạnh buốt, lại thấy Nam Tĩnh Tuyệt không có ý định rời đi, cô liền muốn tìm cách đuổi anh đi.

“Tiểu Nhiên.” Nam Tĩnh Tuyệt khê gọi cô.

An Nhiên dường như không nghe thấy, hai tay Nam Tĩnh Tuyệt từ phía sau vòng tới, đem cô ôm trọn vào lòng.

Trên người anh sớm đã bị nước mưa xối ướt đẫm, quần áo dính trên người lạnh lẽo, An Nhiên không khỏi sợ run cả người.

Thân thể cô run rẩy lại bị Nam Tĩnh Tuyệt hiểu thành một loại ám hiệu ngầm, anh vén mái tóc dài của cô sang một bên vai, đôi môi lạnh lẽo hôn lên gáy cô. Đầu tiên chỉ chạm nhẹ dò xét, sau đó như đói khát mà mút vào cùng gặm cắn. Môi của anh ở trên cổ cô trần trọc, giống như quỷ hút máu đang tìm chỗ đặt miệng tốt nhất, tìm nơi tập trung nhiều máu thơm ngọt.

An Nhiên có chút đứng không vững, thân thể cô mềm nhũn lại càng cổ vũ người đàn ông phía sau, nụ hôn mang theo sự nóng bỏng lan tràn đến hai má. Anh hôn qua mặt của cô, tìm được đôi môi run rẩy, mang theo vài phần thô bạo, cắn xuống một cái.

An Nhiên bị đau “ưm” một tiếng, thân thể phía dưới lo lắng giây dụa .

Bàn tay Nam Tịch Tuyệt đã kéo khóa váy đằng sau lưng cô xuống, tìm được nơi mềm mại trước ngực cô, cách một lớp áo ngực xoa nắn.

Cảm giác ướt át hiển nhiên chưa làm anh đủ hài lòng, anh liếm cắn xương quai xanh của cô, hưởng thụ cô vì đề nén mà thở dốc gọi tình, ngón tay đặt lên nơi trắng trẻo cao ngất của cô, đẩy lên một bên áo lót trực tiếp vuốt ve. Anh nhẹ nhàng vờn về đỉnh mẫn cảm của cô, một tay kia thì vòng chắc hông cô đem hướng xuống phía dưới, để cho cô cảm nhận được dục vọng của anh vì cô mà trưởng đau.

Toàn thân An Nhiên bị anh giữ chặt, vùng vẫy không được. Lưỡi của anh vẫn còn quần quýt lấy cô không tha, cắn mút khiến cô phát đau. Áo lót lỏng lẻo rủ xuống trước ngực, ngón tay anh vẫn còn đang tàn sát bừa bãi. An Nhiên nhú chặt lông mày, anh thật là không chút che dấu dục vọng đối với cô.

An Nhiên bắt đầu giãy dụa, hông ưỡn lên lui về phía sau đè ép anh.

Cảm thấy hành động mờ ám của cô, Nam Tịch Tuyệt phát ra tiếng cười khế, phối hợp cùng cô, cũng không cản trở bàn tay cô đang tiến lại gần, tìm được khóa kéo quần anh, kéo ra, cầm nó, chỉ là mấy cái liềm hung hăng dùng sức, nhất thời làm cho anh kêu lên một tiếng đau đớn.

Chất lỏng ẩm áp tràn đầy trên tay cô, giọng nói An Nhiên lại thêm ý cười nham hiểm: "Không gì hơn cái này.

Không gì hơn cái này, không gì hơn cái này.

Giọng nói rất nhỏ nhưng lại giống như con rắn độc xinh đẹp, phun nọc độc vào trong tai anh, vừa đủ để hành hạ tra tấn trái tim anh. Cô khinh thường anh? Dem anh so sánh với người đàn ông khác? Hay là cô đang khoe khoang kinh nghiệm "phong phú" mà mình đã trải qua? !

Anh không thềm quan tâm, lật người đem cô ôm đối diện với mình, áp cô vào góc tường tối, một tay xé rách chiếc váy vẫn còn đang ướt sũng của cô. "Xoẹt" tiếng vải vóc bị xé kinh hãi vang lên khiến chiếc đèn bắt tiếng bật sáng. Vừa vặn đúng lúc ông Vương ở lầu một đi lên, cảm thấy có sự khác thường, liền đi vài bước đến chỗ phòng chứa đồ, "Ai đấy?"

"Cút!" Thanh âm lạnh lẽo kèm theo tức giận truyền đến, ông Vương sợ đến mức run rẩy, vội vàng trốn lên tầng trên. Nhờ ánh đèn, ông vừa rồi cũng nhìn thấy đại khái, một người đàn ông thân hình to lớn đang đè lên một người phụ nữ, trên mặt đất còn thấy những mảnh quần áo bị xé nát vụn, vừa nhìn là biết ngay chuyện tâng tịu. "Con người không chất phác, thói đời lười bại a." Ông Vương thở dài liên tục lắc đầu.

Nam Tịch Tuyệt tức giận nhìn thẳng vào mắt An Nhiên, con người lại càng lạnh lẽo.

"Anh náo loạn đủ chưa?." An Nhiên lạnh lùng nhìn anh, sắc mặt cô dưới ánh đèn càng hiện rõ, dường như biểu hiện thẹn thùng vừa rồi của cô chỉ là suy nghĩ chủ quan của anh.

An Nhiên tránh khỏi vòng ôm của anh "Anh nhất định là không quen nhìn tôi quá thoải mái, anh đã thành công rồi!" Cô xoay người lại, nhất chiếc váy bị xé nát, hành động này làm cho cái mông quển rũ cùng hai chân dài nhẵn bóng hiện ngay trước mắt Nam Tịch Tuyệt, khiến cho động vật ăn thịt bị cấm dục lâu ngày như anh cảm thấy rất khó áp chế nội tâm dã thú của mình.

Ở trên người xoay hai cái, phát hiện chiếc váy bị xé rách không còn hình dạng, vây quanh cũng không che được bao nhiêu, An Nhiên tức giận đem khối vải rách ném xuống đất, tức giận quát: "Anh đắc ý đi, tôi và Tô Nam đã ly hôn. Chúc mừng anh, trong mắt mọi người tôi trở thành người đàn bà không đứng đắn! Bởi vì vấn đề tác phong nên bị công ty tạm thời cách chức, anh hài lòng rồi chứ?"

Nam Tịch Tuyệt trầm mặc không nói, anh biết mình đang ép cô. Nhưng là, anh buông tay, cô mặc kệ tất cả mà chạy trốn năm năm, còn gặt anh sinh con, càng không thể tha thứ chính là, cô còn ở sau lưng anh kết hôn với người đàn ông khác!

Anh biết rõ An Nhiên giống như già thú cứng đầu, từng bước ép sát, khả năng nhất định cho dù cô có đụng đầu chết, cũng sẽ không thềm thỏa hiệp. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, trừ ép buộc cô, anh không tìm được biện pháp nào để buộc cô lại.

An Nhiên bình phục lại hô hấp, mở cửa phòng chứa đồ, bật đèn, tìm khăn tắm của con gái đã dùng qua cuộn lên người.

Phòng chứa đồ cũng không lớn, Nam Tịnh Tuyết vào cửa phải khẽ cúi đầu. Bên trong tràn ngập mùi ghỉ sắt cùng mùi bùn đất là lạ.

Trong góc phòng để một cái nôi nhỏ, có treo cái chuông gió, gió thổi vào làm nó lay động, phát ra âm thanh “leng keng”. Anh đi tới ngồi xổm xuống, mang theo vài phần cẩn thận xem xét. Trên nôi bám đầy bụi bặm, bên trong có một ít đồ chơi, anh cầm lên một cái trống nhỏ nhẹ nhàng lắc.

“Tùng tùng tùng” tiếng động dọa An Nhiên giật mình. Nhìn nét mặt dịu dàng của Nam Tịnh Tuyết ngồi xổm ở góc phòng, hốc mắt cô nóng lên, cúi đầu gắt gao cầm khăn tắm, “Đừng ở đây lộn xộn nữa, anh mau đi đi.”

An Nhiên không khách khí hạ lệnh đuổi khách, nhưng Nam Tịnh Tuyết hiển nhiên không có ý nghe theo. Cô không khỏi chán nản, quay người đi tìm rượu thuốc trong tủ bát.

“Tiểu Nhiên.” Giọng nói Nam Tịnh Tuyết có chút bối rối, An Nhiên quay đầu lại, phát hiện cái trống trong tay anh không biết từ lúc nào bị gãy thành hai phần, anh giải thích, “Anh không có dùng sức, nó tự như vậy.”

Khóe miệng An Nhiên giật giật, cúi đầu dùng bông băng chấm rượu thuốc bôi vào cánh tay. Mới vừa rồi không cảm thấy đau, lúc này chấm rượu thuốc vào, lại làm cô đau đến nghiến răng.

Nam Tịnh Tuyết chú ý đến đầu gối cô bị chảy máu, buông đồ trong tay xuống, không nói lời nào đoạt lấy bông băng và rượu thuốc trong tay cô, kéo cô đến góc phòng chỗ chất đống mấy cái thảm tập yoga cũ, “Ngồi xuống.”

An Nhiên liếc anh một cái, đặt mông ngồi xuống, lạnh nhạt nói: “Đằng nào cũng thế.” Cô chủ động đưa ra chân, “Động tác nhẹ một chút.”

Nam Tịnh Tuyết cẩn thận xoa rượu thuốc lên đầu gối cô, có mấy viên đá nhỏ sắc nhọn khảm vào trong thịt, máu đang chảy ra, thời điểm rút ra, hai chân cô kịch liệt run rẩy. Anh ngẩng đầu nhìn cô một cái, An Nhiên vội vàng buông lỏng thân thể, nhưng hàm răng lại cắn chặt cánh môi.

“Đau thì kêu ra đi, đừng chịu đựng.” Vừa dứt lời, hai người đều có chút sững sốt.

An Nhiên nhắc chân muốn đá anh, lại bị anh nắm cổ chân, trách mắng: “Bị thương còn không chịu nhường hoàng!”

“Ai cần anh lo!” An Nhiên lớn tiếng nói, trong lòng lại cực kỳ sợ hãi. Cô không nghĩ sẽ lại cùng anh ở chung một chỗ, cửa đóng lại tạo thành một không gian tương đối khép kín, tất cả làm cô nhớ lại lúc còn trẻ, vừa chạm một cái là xương tủy đã cảm nhận được mùi vị của nhau, luôn quần quýt lấy anh ở trong góc phòng kín đáo, cùng vành tai và tóc mai chạm vào nhau, liềm mình dây dưa. Có đoạn thời gian cô quả thật bị mê luyến bởi hơi thở ấy, gian phòng tối tăm bị rèm cửa rất dày che khuất. Ở nơi nào có tình yêu cuồng nhiệt sẽ có hơi thở nóng bỏng ngọt ngào, khắp nơi đều là hai hương vị của hai bọn họ hòa trộn, khiến cho cô luôn chán ghét chảy nhiều mồ hôi, cũng thấy yêu từng giọt mồ hôi nhè nhai cả ban ngày ẩm ướt cùng ban đêm yên tĩnh.

Tay Nam Tịnh Tuyết dò xét vào giữa hai chân cô, An Nhiên cả kinh, phản xạ có điều kiện khép hai chân lại, kẹp chặt tay anh.

Quả thật, chỉ là vừa rồi khi anh nhắc chân cô lên, thấy trong đùi cô có vết máu, cho nên muốn cầm bông băng chấm rượu thuốc bôi cho cô.

Lòng bàn tay anh rộng rãi, mười ngón tay khớp xương rõ ràng mà thon dài, cô đã từng vô số lần tự thử nghiệm sức lực cùng kỹ xảo hai bàn tay anh. Giờ phút này, bàn tay mảnh khảnh bị bấp đùi cô căng thẳng kẹp chặt lại, động tác như thể hiển nhiên lại trở thành một kiểu hấp dẫn đối với Nam Tịnh Tuyết .

Vết thương dính rượu thuốc, lạnh lạnh, còn mang theo chút đau nhức. Cảm thấy được anh đích xác có dụng ý, An Nhiên bỗng dưng đỏ mặt, không được tự nhiên quay đầu đi, nhưng cô còn chưa kịp buông lỏng chân, Nam Tịnh Tuyết lại vô sỉ, tay của anh như con dao tách nhanh đùi cô ra, đụng đến quần lót đã ướt đầm của cô.

Anh bất ngờ rút tay về, vè tay mấy cái, trên ngón tay anh xuất hiện chút chất lỏng trắng nõn, trong phòng dưới ánh đèn mờ mờ không khí bỗng trở nên có chút mập mờ.

Hô hấp của anh dần nặng nề, bàn tay di chuyển đến thắt lưng của cô, lại bị cô bực mình đẩy ra. Nhìn thấy chiếc nhẫn trên ngón tay cô, trong lòng anh lại càng tức giận, một phen nắm lấy tay cô, “Đã ly hôn rồi, em còn mang theo nó, cũng thật có ý nghĩa.”

An Nhiên trả lời lại một cách mỉa mai: “Chưa từng nghe qua ly hôn không rời nhà sao?”

Nam Tịch Tuyết giận giữ cười đáp, “Anh ta thật sự có thể thỏa mãn em sao, thế nào tôi vừa chạm vào liền ướt thành như vậy?”

Mặt An Nhiên đỏ tới tận mang tai, nhưng ngoài miệng vẫn không chịu thua, trong kẽ răng nặn ra bốn chữ: “Một giây nông nổi.”

Nam Tịch Tuyết bị cô chọc giận đến nổi trên trán nổi đầy gân xanh, “Lúc trước là ai khóc đến chết đi sống lại cầu xin anh nhanh một chút?”

An Nhiên liếc anh một cái, “Anh cũng biết là lúc trước?” Mới vừa rồi anh cởi đai lưng ra còn chưa cài lại, cô đưa tay kéo khóa của anh xuống, “Nam ca ca, muốn cùng tôi làm? Chỉ sợ anh tuổi tác đã lớn, thể lực không. . . .” Chạm đến vật nóng bỏng căng cứng kia, An Nhiên dừng lại, cô còn chưa kịp đứng lên liền bị Nam Tịch Tuyết kéo xuống đặt ở phía dưới.

An Nhiên trợn mắt nhìn anh: “Buông tôi ra!” Điều cô không nghĩ tới chính là, Nam Tịch Tuyết không nói tiếng nào liền xé rách quần lót ướt đầm của cô ném sang một bên, không cho cô một chút cơ hội giảm xóc nào liền tiến vào.

“Anh ——!” An Nhiên đau đến mức không phát ra được tiếng nào, ra sức giãy giụa nâng thân thể lên, Nam Tịch Tuyết vừa động, toàn thân cô liền không có hơi sức, nặng nề nằm trở lại.

Nam Tịch Tuyết đem một tay để ở sau đầu cô giúp giảm bớt lực va chạm.

“Cút ra ngoài!” An Nhiên từ trong kẽ răng nặn ra ba chữ. Cô mới vừa rồi mặc dù có cảm giác, nhưng năm năm thân thể chưa làm qua, Nam Tịch Tuyết vừa rồi mới xâm phạm làm cô đau không kém gì lần đầu tiên.

Anh ở trong cơ thể cô tưởng to, đụng chạm, An Nhiên khó nhịn khóc thút thít, Nam Tịch Tuyết chính là cố ý làm cô đau. Nơi đó của cô nhỏ hẹp, năm đó anh nhiều lần dụ dỗ, cẩn thận còn khiến cô khó có thể tiếp nhận, bây giờ cô chọc giận anh, anh lại cố tình giày vò cô, mỗi lần lại càng mạnh hơn, quả thực làm cho cô không thở nổi.

An Nhiên cảm thấy có chút căm giận bản thân mình. Có lẽ trong tiềm thức của cô vẫn còn chưa hết hi vọng ham mê được anh ôm ấp.

Nam Tịch Tuyết kinh nghiệm phong phú, nhìn An Nhiên đau đến sắc mặt trắng bệch, còn có đủ loại phản ứng của cô, đã biết cô thật lâu chưa có làm, động tác không khỏi chậm lại, dùng đủ loại kỹ xảo khéo léo xâm nhập, cọ xát chỗ mẫn cảm của cô.

Cọ xát va chạm, vết thương bên đùi không thể tránh khỏi bị đụng phải gây đau, còn có cô đã lâu chưa gần gũi, cảm giác ngứa ngứa đan xen cùng một chỗ. An Nhiên run rẩy giữ chặt vai anh, mắng: “Xấu xa!” Anh lại một chút cố tình thâm nhập, nước mắt cô liền rơi xuống, “Đau chết mất!”

Nam Tịch Tuyết hôn lên miệng mắng chửi của cô, nâng đùi phải bị thương của cô lên đặt ở cánh tay trái của mình.

Thân thể như vậy lại càng bị mở ra lớn hơn.

Bàn tay to che chở đầu cô trượt xuống, nâng đàng sau lưng cô lên để cô ngồi dậy. Hai cánh tay An Nhiên quấn lên cổ anh, rúc đầu vào hõm vai anh, một hồi lâu mới thở hổn hển nâng mặt tới nhìn thẳng vào anh, mặt mày đều ửng hồng, kèm theo nước mắt trong suốt.

Nam Tịch Tuyết cúi đầu nhìn cô, mặt của hai người sát lại gần như vậy, đôi môi sưng đỏ của cô theo thân thể nhấp nhô thỉnh thoảng lại lướt qua anh, như một loại khiêu khích đồ thêm dầu vào lửa

Gió từ cửa sổ tiến vào, An Nhiên toàn thân run rẩy xụi lơ ở trong lòng Nam Tịch Tuyệt.

2. Chương 2: Lúc Mới Quen

Lúc An Nhiên tỉnh lại, cô phát hiện mình đang nằm trên một chiếc giường lớn, ở phía đầu giường có một ngọn đèn nhỏ, ánh sáng màu vàng nhẹ nhàng không hề chói mắt, rèm cửa sổ trong phòng đã bị kéo lên, không khí ấm áp, thật sự làm cho người ta cảm thấy thoải mái.

Cô vén chăn lên nhìn xuống, trừ những dấu vết vuốt ve gặm cắn mà Nam Tịch Tuyệt để lại, thì những thứ nước đục bùn lầy, còn có cả chất lỏng mà anh bắn ra ở trên eo cô cũng không thấy nữa, cảm giác cả người nhẹ nhàng khoan khoái. Cô liếc nhìn điều hòa không khí trên tường, vừa đúng tiêu chuẩn 26°C.

An Nhiên lấy đồng hồ báo thức ở ngăn kéo tủ đầu giường nhìn, đã là ba giờ sáng. Nhẹ nhàng cử động thân mình cũng đủ làm cô hít vào một hơi, cả đoạn thắt lưng đều nhức mỏi. Nhớ tới lúc sau anh lại ôn tồn dịu dàng, mặt cô không khỏi nóng lên, có chút bối rối mở ngăn kéo, tìm được một gói thuốc lá khô quất ở trong góc.

Cô đã cai thuốc lá nhiều năm. Ban đầu lúc biết mình mang thai, cô đã tự oán giận mình, liều mạng dùng thuốc lá với rượu để gây mê chính bản thân. Mặc dù cả ngày Tần Tiểu Mạn đều khuyên nhủ cô, khóc sụt sùi nói cô không nên như vậy, ngộ nhỡ làm tiểu bảo bảo bị ảnh hưởng thì làm thế nào; mà lúc đó Tô Nam là người luôn rộng lượng khoan dung với cô cũng không nhịn được cho cô một cái tát.

Vẫn may còn lại một điều cuối cùng, mặc dù để đã lâu, điều thuốc nhai nheo có chút biến dạng, nhưng vẫn may còn có thể dùng được.

Ánh lửa màu đỏ vụt sáng, An Nhiên hít vào một hơi thật sâu, sau đó chậm rãi thả ra, tạm thời đè xuống cảm giác khó chịu trong lòng.

Bên tai đột nhiên yên tĩnh kì lạ, An Nhiên lúc này mới chú ý tới tiếng nước chảy “À ào” đã ngưng, từ cửa phòng ngủ mở rộng vừa đúng có thể nhìn thấy cửa phòng tắm ở đối diện đang sáng. Trong lòng cô có chút “hồi hộp”, anh vẫn còn chưa đi sao?

Cô thật sự cảm thấy lo lắng. Vừa rồi cô vẫn cho rằng, anh vẫn giống như năm năm trước, ở trên người cô phát tiết xong liền mặc quần áo rời đi. Cô đã từng tự nói với mình đó là tác phong của anh, nhưng trong lòng vẫn khó nhịn được cảm giác mất mát. Mới vừa ý thức được anh vẫn còn chưa đi, trong lòng cô lại dâng lên cảm giác vui mừng.

Cửa phòng tắm mở ra, Nam Tịch Tuyệt chỉ quần một cái khăn tắm ngang hông đi ra ngoài, thấy cô ngồi tựa vào đầu giường hút thuốc, sắc mặt lại trở lên u ám.

An Nhiên nhìn anh, nhớ tới trong một quyển sách đã nói: phần lớn sự thành công của người đàn ông là dựa vào khí chất mạnh mẽ. Mà thân thể sẽ nói cho chúng ta biết bí mật của khí chất. Thân thể có khí chất mạnh mẽ được biểu hiện ở phần vai nở ra, khuôn ngực rắn chắc, lưng thẳng, bụng dưới gọn cùng phần eo săn chắc.

Nam Tịch Tuyệt cũng không phải người đàn ông có vẻ ngoài tuyệt đẹp, mà trên người anh có một loại khí chất tiềm ẩn, khí chất mạnh mẽ làm người ta không thể bỏ qua. Anh cũng không phải là loại công tử bột chân yếu tay mềm, thân thể anh gầy gò mà rắn chắc, không có một chút thịt dư thừa, mỗi một khối cơ bắp đều chứa một khối sức mạnh dồi dào.

Anh đi tới trước mặt cô giật lấy điều thuốc lá đem dụi tắt, An Nhiên hơi khiêu khích nhìn chằm chằm anh, giống như hai mươi năm trước, lúc cô năm tuổi cả người đều dính bùn bị anh ôm lên, cô cúi đầu cảm tức nhìn anh

Khi còn bé, An Nhiên chưa bao giờ là một đứa trẻ ngoan. Cô kiêu căng tùy hứng, một mình đem những đứa trẻ hư hỏng tụ tập lại, hơn nữa còn là những đứa trẻ có tâm tính vô cùng tàn nhẫn.

An Nhiên sinh ra trong dòng họ An Thị, trên nước Mĩ. Đó là một đại gia tộc người Hoa làm nên sự nghiệp từ mấy trăm năm, An Nhiên lại là con gái duy nhất của người đứng đầu dòng họ An Bác Diệc, ngoại trừ việc hái sao trên trời, còn những cái khác chỉ cần cô mở miệng, luôn có một nhóm người nguyện ý đem mấy thứ đó đến lấy lòng vị tiểu thư được cưng chiều như cô.

Nhưng mà, loại “cao quý” này đã kết thúc khi cô Năm tuổi. Lần đó An Bác Diệc đi công tác ở Trung Quốc về, mang theo một bé trai mặt xám mày tro, hơn nữa còn ép An Nhiên gọi hắn là “anh trai”.

An Nhiên theo bản năng liền cảm thấy ghét vị anh trai âm trầm này, hắn cướp đi sự chú ý của các trưởng bối trong nhà đối với cô, quan trọng hơn, từ khi hắn xuất hiện, cha mẹ luôn ân ái lại bắt đầu cãi nhau, cô đã nhìn thấy mẹ rất nhiều lần đang len lén lau nước mắt. Tuổi nhỏ trong lòng nảy sinh hận ý, cô cho rằng, chỉ cần cái người “anh trai” đó biến mất, cả nhà cô sẽ trở lại giống như trước đây.

Cô mỉm cười ngọt ngào lừa “anh trai” đi đến bên cạnh bể bơi ở sân sau, đẩy hắn vào trong nước. Nhìn hắn ở trong nước kêu khóc giãy giụa, cô rút cuộc cũng thấy sợ hãi, liền quay người chạy trốn. Nhưng cuối cùng, chuyện xấu mà cô làm cũng không giấu được người lớn trong nhà, “anh trai” thoi thóp từ trong hồ bơi được vớt lên liền lao đến, tố cáo tội ác của cô. An Nhiên bị An Diệc Bác đánh đến mức cái mông cũng sưng đỏ, mẹ cô ngăn cản, cũng bị An Diệc Bác tức giận tát một cái.

An Nhiên theo ông quần ba bò lên, mò lấy súng trên lưng An Diệc Bác, tức giận giơ súng hướng về phía “anh trai” đang nửa sống nửa chết, muốn nổ súng bắn chết hắn.

Vốn đang cảm thấy áy náy vì tức giận đã đánh vợ, An Diệc Bác lại nhìn thấy hành động của cô, nhìn xa trông rộng thấy cô nhỏ tuổi mà lại “Ác độc” như thế, mới vừa bình tĩnh một chút tức giận lại bùng lên mạnh hơn, không thêm để ý sự ngăn cản của mọi người, xách cổ áo An Nhiên ném cô ra khỏi cửa, tức giận nói: “Tuổi còn nhỏ mà tàn nhẫn như vậy!” Còn giận chó đánh mèo lên trên người vợ, “Cô xem cô sinh được con gái thật tốt!”

An Nhiên bị ném ra ngoài vắng xa đến mấy mét, thời điểm ấy cô rất béo, rơi xuống bãi cỏ mềm mại nhà mình liền lăn mấy vòng, cuối cùng đầu va phải một đôi giày thể thao màu đen. Trên đầu lập tức sưng đỏ một cục lớn, va chạm khiến cô hoa mắt choáng váng. Ngay sau đó cô bị người ta bế lên, là một người thiếu niên đáng dấp rất đẹp, hai tay anh vòng qua lách cô nâng cô lên giữa không trung, nhìn chăm chăm cô, có vẻ rất tò mò, anh hỏi: “Em là Tiểu Nhiên, sao lại thế này?”

An Nhiên hung dữ “Phi” một cái, “Buông ra!” cô ở giữa không trung vạn vẹo thân mình, vừa đá anh, vừa dùng tiếng Anh lẫn tiếng Trung van thò tục mà chửi bới.

An Diệc Bác cũng tới xem cô như thế nào, thấy thế liền nổi trận lôi đình, “Nam tử, bỏ nó xuống. Con gái như vậy không cần cũng được!”

An Nhiên trừng mắt nhìn Nam Tịch Tuyết, thét to: “Bỏ tay thói của anh ra!” Còn chưa chờ Nam Tịch Tuyết thả cô xuống, Mẹ An liền đau lòng chạy tới cướp con gái, đau lòng thối lên vết sưng to trên trán cô, “Nhiên Nhiên ngoan, mẹ thối một chút, sẽ không đau, không đau a.”

Lúc trước âm ỉ với cha là cô cố ý giả bộ gan dạ, nhưng đến khi nhào vào lòng mẹ, nháy mắt tất cả liền tan rã, miệng An Nhiên mấp máy, nhin lại nhin, cuối cùng dựa vào đầu vai mẹ khóc lớn, “Ba không cần chúng ta nữa, ba muốn đưa con hoang đấy!”

“Mất dạy, ai dạy mày những thứ lăng nhăng này!” An Diệc Bác muốn đánh cô, mẹ An liền vội vàng ôm con gái rời đi.

Nam Tịch Tuyết nhìn một màn xấu hổ này, cũng không có lên tiếng. Anh hôm nay tâm tình vô cùng tốt, cha của anh đồng ý cho anh trở về nước sống cùng mẹ, hôm nay đi tới An gia, chỉ là tới hỏi thăm bạn tốt của cha và tạm biệt chú An.

Ba ngày sau, Nam Tịch Tuyết lên đường trở về nước, ngoại trừ hành lý đã chuẩn bị từ sớm, bên cạnh còn nhiều thêm một người, chính là con gái miệng đầy thò tục của chú An— An Nhiên.

Xét thấy đủ loại hành vi của An Nhiên, An Diệc Bác suy nghĩ lại, cảm thấy con gái trở thành như vậy đều vì mọi người trong nhà đối với cô quá mức dung túng, đây gọi là “Con hư tại mẹ”, “Con có hiếu nhờ gây

gộc” ; giáo dục ở nước Mĩ cũng là một vấn đề lớn. Cho nên ông quyết định đưa con gái trở về nước tiếp thu nền văn hóa Trung Hoa văn minh, hảo hảo học tốt quy củ.

Vì vậy buổi tối trước khi Nam Tịch Tuyết về nước, An Nhiên bị chính cha mẹ mình dẫn đến nhà họ Nam, để Nam Tịch Tuyết cùng đưa cô về nước giao ẹ Nam Tịch Tuyết ở trong nước làm thầy bồi dưỡng.

Cha Nam Tịch Tuyết là Nam Tĩnh cùng cha An Nhiên là An Diệc Bác là anh em chơi với nhau từ nhỏ, mẹ Nam Tịch Tuyết là Bùi Anh cùng mẹ An Nhiên là Nhập Hồng năm đó đều là sinh viên của đại học S cử đi du học ở Mĩ. Trong cuộc sống ở nơi đất khách quê người, Bùi Anh và Nhập Hồng đã trở thành bạn tốt, hai người một tính tình mạnh mẽ ngay thẳng, một nhu tình thùy mị như nước, hai người hai phong tình khác nhau, cùng chia ra hấp dẫn ánh mắt của Nam Tĩnh cùng An Diệc Bác. Chỉ tiếc không phải tất cả cô bé lọ lem đều có thể thành công gả vào nhà giàu có, cha mẹ An Diệc Bác mất sớm nên ông có thể thuận lợi cưới Nhập Hồng mà không gặp bất cứ áp lực nào. Nhưng cha mẹ của Nam Tĩnh lại cố chấp bảo thủ không chịu cho Bùi Anh một thân phận, Bùi Anh tâm cao khí ngạo bị Nam Tĩnh khui tởm thương, sau khi sinh Nam Tịch Tuyết không đến một năm liền trở về nước, từ đó cho đến nay Nam Tĩnh vẫn ở một mình. Nam Tĩnh luôn luôn hiểu thuận nhất quyết không chịu tái giá, cha mẹ than thở, ông hàng năm đều mang theo Nam Tịch Tuyết trở về nước thăm người tình.

Bây giờ Nam Tịch Tuyết đã lớn, nhất quyết muốn trở lại bên cạnh Bùi Anh, gây sức ép hơn nửa năm, rốt cuộc cũng khiến cho ông bà nội của hân gật đầu đồng ý.

Nam Tịch Tuyết ôm An Nhiên đi đăng kí, phát hiện cô gái nhỏ không biết đã khóc từ lúc nào, bờ vai nhỏ run rẩy , ý thức được anh đang nhìn mình, cô “Hừ” một tiếng che đôi mắt hồng hồng.

Nhìn cô nghẹn ngào khóc rên rỉ, cổ cũng đỏ cả lên, còn dè dặt không chịu khóc thành tiếng, Nam Tịch Tuyết nhớ tới tối qua lúc chú An bỏ cô lại, trước khi đi, còn có chút không yên tâm quay đầu lại nhìn, cô bé này ngược lại còn rất tốt, dùng cái mông hướng về phía ba mình, nói: “Tức chết người!” Chú An tức giận liền lôi vợ rời đi. Nam Tịch Tuyết như người lớn vượt vượt đầu của cô, an ủi: “Tiểu Nhiên không khóc, ngoan ngoan nghe lời.” Ngoài miệng nói rất hay, giọng nói lại hết sức gượng gạo, anh cũng là con trai độc nhất trong nhà, chỉ là học các bề trên dỗ trẻ con , đáng tiếc biểu cảm khuôn mặt lại không đủ nhu hòa.

An Nhiên cũng không thêm cảm kích, “Bỏ tay anh ra, nếu không tôi kiện anh tội quấy rối tình dục!”

Cô nói hết sức lớn tiếng, làm tất cả mọi người đều đưa mắt lại nhìn. Về mặt Nam Tịch Tuyết vẫn không thay đổi nhìn cô, cảm thấy quyết định của chú An rất chính xác, cô nhóc này nên được dạy dỗ tốt một phen!

Sân bay thành phố S.

Sân bay thành phố S.

Đến nơi, Bùi Anh ra đón nhìn thấy An Nhiên đang vui mặt trong ngực con trai mình, chắc chắn lắc đầu, đưa ngón tay được sơn tỉ mỉ giữ gương mặt của cô đánh giá cẩn thận, kéo dài thanh âm nói: “chao ôi, nhìn lông mày, đôi mắt này giống y chang người cha đầu heo kia.” Nói xong không để ý đến vẻ mặt chán ghét của An Nhiên, ngón tay tiếp tục mân mê ái miệng của cô, “Cũng may cái miệng nhỏ nhắn cùng với đôi môi hồng hào này được di truyền từ Hồng Hồng nhà ta, nếu không đứa bé này coi như bị hủy hoại rồi!”

An Nhiên mặc dù không hiểu hết toàn bộ lời nói của Bùi Anh, nhưng bằng trực giác cô cũng biết đây không phải là lời khen ngợi gì, quan sát người phụ nữ cao gầy trước mắt cao hơn Nam Tịch Tuyết hẳn một cái đầu, thâm nghĩ hiện tại mình bị đuổi ra khỏi nhà, lại không quen biết. Cô hừ một tiếng quay đầu đi, cầm để ở trên bả vai Nam Tịch Tuyết, làm bộ như không thêm quan tâm.

Bùi Anh còn muốn trách mắng vài câu, Nam Tịch Tuyết liền đem An Nhiên để xuống, ôm bà một cái, “Mẹ, con đã trở về.”

Bùi Anh mím môi, xoa xoa tóc của con trai, “Tiểu tử thú vị, đều đã cao như vậy rồi.”

An Nhiên ngửa đầu nhìn Bùi Anh, mơ hồ ý thức được đại khái là mẹ thường hay nhắc đến bác Anh trước mặt cô. Mẹ An luôn dùng giọng nói sùng bái để nói bác Bùi Anh anh dũng như thế nào khi đem mấy tên háo sắc đánh thành đầu heo, cũng mắng An Diệc Bác ra sao, mạnh mẽ phản kháng ông cụ Nam “chuyên quyền” như thế nào,. . . . Nghĩ đến cuộc sống sau này mình sẽ phải cùng chung sống với một người phụ nữ đáng sợ như thế, trong lòng An Nhiên không nhịn được run rẩy.

Bùi Anh gọi điện ẹ An Nhiên- Nhập Hồng nói rằng đã đón được con gái bảo bối bình an, nghe thấy âm thanh nghẹn ngào của người bạn thân, Bùi Anh không nén được thở dài: “Đã sớm nói với em, cái chỗ đại gia tộc thối nát đó. Ngày nào em không chịu nổi thì có thể quay lại tìm chị, chị nhất định sẽ thu nhận em.”

Khép di động lại, Bùi Anh thấy An Nhiên vẫn còn ở trong ngực Nam Tịch Tuyết, đôi mày thanh tú không khỏi nhíu lại: “Lớn như vậy còn phải bế? Nam tử, để con bé xuống, để cho nó tự đi.”

An Nhiên bĩu môi không tình nguyện từ trên người Nam Tịch Tuyết tuột xuống, nhìn sân bay đông nghịt người, nắm chặt quần Nam Tịch Tuyết, nhắm mắt đi theo sau.

“Mẹ, ” Nam Tịch Tuyết hỏi Bùi Anh, “Mẹ chuẩn bị cho Tiểu Nhiên như thế nào?”

“Như thế nào?” Bùi Anh cười như không cười nhìn con trai mình, “Mẹ còn có thể ăn luôn cô bé đi sao?”

“Con không phải.” Nam Tịch Tuyết có chút đỏ mặt.

“Được rồi, mẹ hiểu ý của con” Bùi Anh kéo tay con trai, “Mẹ biết rõ con bé vì sao lại biến thành bộ dáng như bây giờ, tất cả mọi người đều nuông chiều nó. Muốn trách cũng chỉ có thể trách An Diệp Bác, con còn nhớ rõ chú ba của Tiểu Nhiên Không?”

Nam Tịch Tuyết nhớ lại chú ba của An Nhiên đã qua đời một năm trước. Đầu nói năm đời phồn vinh mới được được thành một đại gia tộc chân chính, mà An gia lại hoàn toàn khác biệt, lại sinh ra một người như chú ba của cô mười phần “Lưu manh” .

Chú ba của An Nhiên là điển hình của con nhà giàu chính hiệu, năm xưa đều không thèm để ý sự phản đối của mọi người trong nhà mà tham gia quân đội , ở trong bộ đội mấy năm, càng học thêm nhiều thói quen xấu, sau khi về nhà miệng đầy ô ngôn uế ngữ, lại háo sắc thành tính. Sau đó thật vất vả mới thu xếp được chuyện cưới xin, vợ yêu lại vì khó sinh mà mất, một người hai mệnh. Hắn vì vậy mà bị đả kích lớn, mắc bệnh không dậy nổi. An Diệp Bác thương em trai, ông triền mien ở bên giường bệnh chăm sóc, lại phải bảo mẫu trong nhà mang theo An Nhiên đi thăm hắn. An Nhiên cũng rất thích vị chú ba kia, cả ngày đều ở bên cạnh hắn, bị hắn dạy thành một thân” bản lãnh” .

Nam Tịch Tuyết cúi đầu nhìn An Nhiên một chút: “Mẹ nói Tiểu Nhiên như vậy đều là do chú ba của em ấy dạy?”

Bùi Anh lơ đãng: “Cũng là do ba mẹ con bé không dạy nó, hôm nay thành ra như vậy cũng là do bọn họ mà ra .” Bà khom lưng véo nhẹ khuôn mặt mập mạp của An Nhiên, “Nhìn mập lên nhiều đấy”. Lúc con bé còn nhỏ, Nhập Hồng bồi bổ rất nhiều chất dinh dưỡng khiến con bé luôn thường xuyên bị chảy máu mũi.

Bùi Anh buông lỏng tay, An Nhiên vượt nửa bên mặt vị véo đau đi về phía Nam Tịch Tuyết, đứng sau anh né tránh.

Ra khỏi sân bay, Bùi Anh vẫy tay, một chiếc xe taxi dừng trước mặt bọn họ, cùng con trai và An Nhiên lên xe. An Nhiên nhần lại thật lâu nhưng vẫn bị mùi xăng xe làm cho khó chịu, mới vừa ngồi lên đã ầm ĩ muốn xuống xe, “Cháu không muốn ngồi chiếc xe rởm này, cháu muốn về nhà!”

Cô lấy tay cạy mở cửa sổ xe, chui nửa người ra bên ngoài, lại bị Nam Tịch Tuyết ôm trở về, khiển trách: “Như vậy rất nguy hiểm, em không muốn sống nữa à!”

Nhìn vẻ mặt hung ác của Nam Tịch Tuyết, lại nhớ tới hai người này đều ghét bỏ mình, An Nhiên“Oa” một tiếng khóc lớn, đưa tay cào ở trên mặt Nam Tịch Tuyết, “Các người khi dễ tôi, tôi muốn về nhà, tôi muốn mẹ! Anh dám bắt nạt tôi, chú ba sẽ cầm súng bắn chết anh !”

Cả đoàn đường cô đều khóc náo loạn, Nam Tịch Tuyết bị cô huyên não khiến sắc mặt xanh mét, chỉ có thể giữ cô thật chặt không để cô nhảy ra ngoài, tài xế thỉnh thoảng lại giơ tay lên bịt lỗ tai.

Bùi Anh năm xưa là bác sĩ khoa phụ sản, sau lại xin đến trường trung học làm giáo viên dạy sinh học, được phân tới khu nhà trọ của trường. An Nhiên đến nơi, khu nhà này luôn yên tĩnh một chút ồn ào cũng không có.

Sáng sớm mỗi ngày , Bùi Anh đều gọi cô rời giường theo Nam Tịch Tuyết đi chạy bộ, cô vừa mở ra mắt liền bắt đầu khóc. Bùi Anh một mực đốc thúc bắt cô dậy mặc quần áo tử tế, rồi đẩy cô ra cửa, “Chạy không

xong , không cho phép trở lại!”

Thời điểm An Nhiên trở về nước là vào cuối thu, sau thời tiết lại dần chuyển lạnh. Nhóm người lớn nhà trọ thường xuyên thấy một cô bé mập mạp chạy sau lưng một thiếu niên cao gầy, khuôn mặt tròn lạnh đến đỏ bừng, vừa khóc vừa chạy, có lúc nước mũi chảy ra còn không kịp lau, liền đọng ở đó sục sịt.

Ngay từ đầu nhóm người lớn ở khu nhà trọ nghe nói An Nhiên rời khỏi cha mẹ tới bên này, vẫn còn rất đồng tình. Cảm thấy cô bé còn nhỏ như vậy thật không dễ dàng. Chỉ là mỗi ngày thấy cô khóc, mọi người đều không khỏi cảm thán cổ họng của cô thật lớn, mỗi ngày đều khóc náo loạn như vậy, cũng không thấy thanh âm bị khàn. Ở trước mặt Bùi Anh, thầy giáo dạy nhạc còn thú vị trêu thanh âm của An Nhiên rất hùng hồn, lực xuyên thấu cực mạnh, rất thích hợp học thanh nhạc.

Một năm sau, tiếng khóc của An Nhiên cũng dần giảm bớt, bắt đầu đeo cặp sách trên lưng lên tiểu học rồi. Mặc dù cô rất nhớ giọng nói dịu dàng an ủi của mẹ, chỉ là cô rút cuộc cũng hiểu rõ nơi này không phải là nơi mình khóc là có thể giải quyết được vấn đề.

Cô bây giờ không còn béo, trải qua một năm rèn luyện, theo như lời Bùi Anh nói, mỡ trên người cô đều rắn chắc rồi.

Nam Tịch Tuyết cũng bắt đầu vào năm học, mỗi ngày đều mang theo cô ngồi xe buýt đến trường.

Vào thời điểm An Nhiên học lớp hai, Bùi Anh mua cho cô một con chó nhỏ, khiến cô rất vui vẻ, mỗi ngày đều dậy sớm mang theo nó cùng chạy bộ. Con chó nhỏ bị cô nuôi tròn vo , cả ngày đều lăn lộn trong lòng cô làm nũng, cô chỉ hận không thể ôm nó ngủ cùng. Bùi Anh nhìn thấy rất hài lòng, cô nhóc này vẫn là rất đáng yêu.

Chỉ là tiếc vui chóng tàn, con chó nhỏ về sau sinh bệnh nên chết. An Nhiên vuốt thân thể lạnh lẽo cứng ngắc của nó khóc lớn, Bùi Anh an ủi cô, đồng thời khuyên nhủ nói: “Sinh mạng chỉ có một lần, con người chúng ta cũng giống như vậy, rất quý giá. Không ai có tư cách cướp đoạt quyền sống của người khác, về sau cháu không nên hơi một tý là nói cầm súng bắn chết ai. Làm người, trước tiên phải lương thiện.”

Đôi mắt An Nhiên chứa đầy nước mắt nhìn người phụ nữ luôn “ Ngược đãi” mình, lần đầu cảm thấy, bộ dạng bà ấy vẫn rất hòa ái dễ gần . Chỉ là về sau cô bị Bùi Anh một lần lại một lần ép đi học, học không được sẽ bị đánh vào tay, cô lại cảm thấy bà vẫn rất nghiêm khắc.

Mùa đông năm nay, Bùi Anh dạy học lại đạt được danh hiệu thành tích tốt nhất, được thưởng một khoản tiền không nhỏ, quyết định dẫn Nam Tịch Tuyết cùng An Nhiên đi du lịch.

Trên xe lửa, Bùi Anh cho hai đứa trẻ xem một quyển tạp chí, “Xem một chút, chỗ này chính là suối nước nóng, nghe nói đặc biệt tốt, lần này đã có tiền , cuối cùng cũng có thể đi được rồi.”

Làm giáo viên của trường trung học không dễ dàng gì, huống chi lại là một trường trung học nổi tiếng, Bùi Anh hai năm qua đều làm giáo viên chủ nhiệm lớp, mặc dù bà chú ý chăm sóc tốt, nhưng khóe mắt cũng bắt đầu có những nếp nhăn nhỏ. Nam Tịch Tuyết lần nữa cố gắng khuyên bà dùng tiền Nam Tĩnh gửi, bị bà nghiêm khắc cự tuyệt: “Tiền mình kiếm được mới thoải mái, con còn nhỏ tuổi cũng coi thường phụ nữ sao?”

Nam Tịch Tuyết không thể làm gì khác hơn là lắc đầu.

Bùi Anh xoa bóp cánh tay với chân cho con, “Gần đây gầy vậy, thừa dịp khi nghỉ đông, mẹ bồi bổ cho con.”

Nam Tịch Tuyết đang đọc một quyển sách, nghe bà nói vậy, vẻ mặt lạnh lùng trước sau như một nở nụ cười. Thấy đứa con nhà mình đẹp trai như vậy, Bùi Anh vui vẻ xoa xoa mặt của con, ” cười nhiều mới tốt, chó học ba con, mặt giống như than vậy.”

“Đúng rồi, mẹ, ” Nam Tịch Tuyết đem tin giữ trong lòng bao nhiêu ngày nói với Bùi Anh, “Cha nói năm nay cha sẽ trở lại, chú An cùng dì Hồng cũng tới đây.”

Bùi anh liếc con một cái, “Ông ý đến thì đến, có chuyện gì liên quan tới mẹ. Về mặt kia của con là có ý gì?”

Nam Tịch Tuyết khép mi, mắt buông xuống rất dịu dàng.

3. Chương 3: “câu Nại Hà” Và “việt Nhân Ca” (1,2)

Đây không phải là lần đầu tiên An Nhiên đến suối nước nóng, mục đích cô đến đây, chính là vì có nhiều món ăn đủ loại màu sắc và đồ chơi hấp dẫn. Bùi Anh sau khi dạo dò con trai mấy câu liền thay đồ bơi đến bể bơi công cộng.

Nam Tịch Tuyết mang theo An Nhiên đi thành phố cổ, thời điểm này thành phố rất nhộn nhịp, đường xá rất đông, trên phố khắp nơi đều treo đèn lồng, náo nhiệt mà lại vui mừng.

Trên đường có bán các loại đồ chơi bản xứ, An Nhiên thấy thích cái gì, Nam Tịch Tuyết đều mua cái đó, đôi phương mở miệng muốn bao nhiêu tiền anh liền đưa bấy nhiêu, tốn thêm không ít tiền uống phí. Đi loanh quanh một chút, mấy người buôn bán cũng chú ý hai đứa trẻ tiêu tiền như nước, đều rất tích cực kéo hai đứa nhỏ về phía mình.

Hai người cùng quàng khăn màu đỏ do tự tay Bùi Anh đan. Trên đầu An Nhiên đội một chiếc mũ đầu hồ màu vàng sậm, thật dày, viền mũ còn có lông trắng mịn như nhung, nổi bật lên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng noãn, kết hợp với áo nhung màu hồng trên người, trông rất đáng yêu. Nam Tịch Tuyết một thân trang phục màu xanh dương, giày màu đen, thân hình cao lớn, anh tuấn đẹp trai.

Đám lái buôn cứ mở miệng nịnh hót ngọt xớt nào là “Công tử”, “Tiểu thư”, lắc lắc những đồ chơi nhỏ hấp dẫn bọn họ.

An Nhiên nhìn hoa cả mắt, Nam Tịch Tuyết cũng cảm thấy mới lạ.

“Công tử, tiểu thư, mua hoa không, hoa mới đây.” Có một cô gái mặc quần áo thủ công từ trong đám người chen đến bên cạnh bọn họ, cười ngọt ngào chào hàng, đem một giỏ hoa lớn trong tay cho bọn họ xem.

Cả một giỏ lớn chứa đầy hoa ở bên trong, An Nhiên nhìn trúng một cành mai vàng, trên cánh hoa vẫn còn đọng lại sương, màu sắc như sáp mật ong, có lẽ là bởi vì nhiệt độ thấp, cánh hoa mềm mại có vẻ óng ánh trong suốt, giống như thủy tinh lại rất mềm mại.

“Anh, em muốn cái này.” An Nhiên vui mừng chỉ vào cành mai vàng kia, nhưng Nam Tịch Tuyết lại không để ý đến cô.

Nụ cười trên mặt cô gái bán hoa đã biến mất không thấy, cô nhìn Nam Tịch Tuyết, ngại ngùng cúi đầu nhìn mũi chân mình, giọng nói nhỏ như muỗi lẩm bẩm: “Bạn học Nam Tịch Tuyết.”

Nam Tịch Tuyết cũng không nghĩ đến ở chỗ này sẽ gặp phải bạn cùng lớp, anh sững sốt một chút, lịch sự chào hỏi: “Xin chào, Trương Nghiên.”

Nam Tịch Tuyết không phải người hay nói chuyện, ở trong lớp cũng không hay giao tiếp với các bạn nữ. Nhớ tên Trương Nghiên thuần túy là bởi vì cô là một trong số ít người trọ ở trường, hơn nữa anh ngồi cùng bàn lại rất thích bắt nạt cô. Anh thật không thể hiểu nổi cô gái nhất gan này, hay thích đỏ mặt, đi bộ lại thích cúi đầu.

An Nhiên không hài lòng với việc Nam Tịch Tuyết không chú ý đến mình, giật nhẹ tay áo Nam Tịch Tuyết chỉ vào một quán nhỏ bán ngọc thạch bên đường, “Em muốn nhìn cái kia!”

Nói xong không đợi Nam Tịch Tuyết đồng ý liền lôi kéo anh đi.

Nam Tịch Tuyết giới thiệu: “Đây là em gái tớ.” Dừng lại một chút, “Đem cành mai vàng kia gói lại được không, mình muốn.”

“A, được.” Trương Nghiên đỏ mặt, cẩn thận rút cành mai vàng ra.

An Nhiên loay hoay một khối ngọc xinh đẹp, “Em thích cái này,” nói xong quay đầu lại liếc nhìn Trương Nghiên, “Hoa em không muốn nữa, thật khó nhìn!”

Trương Nghiên lúng túng đứng yên tại chỗ.

Nam Tịch Tuyết đem hoa nhận lấy, “Không có việc gì, con bé vẫn như vậy.”

An Nhiên lớn tiếng nói: “Em chỉ muốn miếng ngọc này, anh có mua cho em hay không?”

Người bán hàng nịnh hót: “Cô gái nhỏ thật biết nhìn, đây chính là ngọc Trấn Điểm Chi Bảo. Cô bé nếu như muốn mua, tôi sẽ giảm giá,” hần gơ ba đầu ngón tay, “Ba trăm thôi.”

“Ba trăm?” Nam Tịch Tuyết cũng không phải người không biết hàng, nhìn tảng đá trong tay An Nhiên, mày nhăn lại.

“Em muốn cái này, không cần hoa!” An Nhiên vẫn còn đang âm ỉ.

Nam Tịch Tuyết lắc đầu một cái, đang chuẩn bị lấy tiền ra, Trương Nghiên lại tức giận mở miệng, “Mấy ông chủ này rất xấu xa, sao có thể bịp bợm người khác như vậy.” Cô giữ tay Nam Tịch Tuyết, “Đừng nghe ông ta nói bừa, những thứ này đều do ông ta mua trên đường đến thành phố Tây.” Cô hướng ông chủ gơ ra năm đầu ngón tay.

Ông chủ cười khỏ: “Được được, 50 liền 50, coi như tôi xui xẻo.”

“Là 5 tệ.” Âm thanh của Trương Nghiên không lớn nhưng lại kiên định khác thường.

Mặt của ông chủ trong nháy mắt tối sầm, nhìn về phía Nam Tịch Tuyết.

Nam Tịch Tuyết nhìn dáng vẻ của Trương Nghiên, biết mình lúc trước mua những thứ đó không khác gì coi tiền như rác, nghiêm túc nhìn về phía ông chủ: “5 tệ, không bán coi như xong.”

“10 tệ được không?” Nét mặt ông chủ đau khổ.

An Nhiên cũng không vui lòng, bỏ lại tảng đá trong tay, “tôi không muốn nữa. Tất cả đều là hàng giả, cẩn thận cảnh sát tới bắt ông!”

Trương Nghiên lấy dũng khí, đỏ mặt hỏi Nam Tịch Tuyết: “Hai người còn định đi nơi nào chơi nữa không?”

Nam Tịch Tuyết giữ chặt An Nhiên không để cho cô chạy loạn: “Hôm nay ở đây đi mua sắm, mẹ mình nói ngày mai muốn đi bộ ngắm cảnh một chút, đi chùa.”

Trương Nghiên nói: “Nhà tớ ở gần đó, ngày mai tớ làm hướng dẫn viên du lịch ọi người được không?”

An Nhiên lập tức phản đối: “Mới không cần, chị có giấy chứng nhận hướng dẫn viên du lịch không, là tên lường gạt thì làm thế nào?”

Trương Nghiên quần bách đến lỗ tai cũng đều đổ bưng. Nhà cô ở gần thành phố S, vì để cho cô được đi học, nên gánh vác trong nhà rất nặng, chỉ có thể thừa dịp ngày nghỉ ra ngoài kiếm chút tiền. Cũng may nơi này là khu du lịch, bận rộn một ngày nghỉ là có thể kiếm đủ tiền sinh hoạt. Ở trong lớp, cô đều không dám nói chuyện với Nam Tịch Tuyết, nhưng ở tại nơi này, kiếm tiền mới là việc thiết yếu nhất, cô đành phải nhắm mắt nói ra.

Nhìn Nam Tịch Tuyết có chút do dự, cô tiếp tục nói: “Trong khu thắng cảnh mọi thứ đều rất đắt, tớ là người địa phương, dẫn mọi người đi mua có thể tiết kiệm được rất nhiều tiền. Buổi trưa mọi người có thể nếm thử một chút món ăn mẹ tớ làm, ăn thật sự rất ngon, giá tiền cũng phải chăng.”

An Nhiên vẫn còn uốn éo người nói không muốn, nhưng Nam Tịch Tuyết đã gật đầu đồng ý. Mặc dù anh cảm thấy tình huống như thế có chút lúng túng, nhưng là, ý kiến như thế tương đối tốt?

Trương Nghiên lại càng đỏ mặt hơn: “Chúng ta là bạn học, 50 tệ một ngày. Người khác đều lấy hai trăm, như vậy đã rất rẻ rồi.”

“Ừ, cứ quyết định như vậy đi, ngày mai chúng ta liên lạc như thế nào?”

Trương Nghiên nhanh chóng móc ra danh thiếp đưa cho anh, “Phía trên này có số điện thoại nhà mình, ngày mai mọi người đến khu tham quan thì gọi điện ỉnh là được, mình rất nhanh sẽ đến.”

“Được.”

Trương Nghiên nhìn một chút, An Nhiên vẫn còn đang tức giận, rút từ giỏ ra một cành hoa hồng đưa cho cô, “Em gái, cái này là quà tặng cho em.” Cô vẫy tay chào tạm biệt Nam Tịch Tuyết, “Tớ còn có việc, đi trước đây. Hẹn gặp lại.”

An Nhiên không muốn đi dạo nữa phố nữa, trở lại khách sạn, thay đồ bơi mang theo phao đi đến suối nước nóng.

Bể nước nóng rất lớn, thời điểm này đa số du khách đã lên bờ đi ăn cơm, Nam Tịch Tuyết rất dễ dàng tìm được An Nhiên trong bộ đồ bơi đang lơ lửng ở trong nước, cô nhìn thấy anh, xoay mình một vòng đem lưng đưa về phía anh.

Nam Tịch Tuyết xuống nước, đi qua: “Tiểu Nhiên, đi ăn cơm trước đã, cơm nước xong rồi lại bơi tiếp. Mẹ đang ở phòng ăn chờ chúng ta.”

An Nhiên chăm chú nhìn anh: “Anh, anh thích chị ấy?”

“Ai?” Nam Tịch Tuyết sửng sốt một chút.

“Chính là chị bán hoa .”

Nam Tịch Tuyết buồn cười: “Em làm sao lại trưởng thành sớm như vậy, mới vài tuổi đã biết đến thích.”

An Nhiên cảm thấy Nam Tịch Tuyết đang lảng tránh vấn đề của cô.

Khuyên bảo mãi, Nam Tịch Tuyết ôm cô từ dưới nước lên, Bùi Anh đợi ở phòng ăn đã gần như hết kiên nhẫn rồi.

“Mau tới đây, ” Bùi Anh cười giới thiệu cho bọn họ cô gái nhỏ nhắn đang ngồi ăn điểm tâm ở bên cạnh, “Giới thiệu với các con một người bạn mới, Nam tử, cô bé với con là bạn học đấy.”

Trong phòng ăn có lò sưởi, cô gái mặc áo lông kiểu cũ rất rộng, làm cả người càng thêm có vẻ gầy, rõ ràng là Trương Nghiên không thể nghi ngờ.

Nam Tịch Tuyết ngồi xuống, cười nói: “Thật khéo, chúng ta lại gặp mặt.”

Trương Nghiên để bánh ngọt trong tay xuống, ngượng ngùng cười cười.

Bùi Anh hài lòng khép nhẹ mắt, cả người thả lỏng, “Cô bé này nhìn có vẻ gầy yếu, nhưng sức tay lại không nhỏ, xoa bóp thật là thoải mái.”

Trương Nghiên nói: “Là mẹ cháu dạy.” Cô nhìn Nam Tịch Tuyết, giải thích: “Mình buổi tối đi làm ở chỗ này, mát xa xoa bóp đều biết. Bác nhìn thấy mình là học sinh nên mới hỏi, không ngờ.”

Bùi Anh gật đầu một cái, “Đúng vậy đúng vậy, Nghiên Nghiên, nói cho bác biết một chút, Nam tử thường ngày ở trường học là người như thế nào?”

Bùi Anh gọi thân thiết như thế khiến thân thể cả ba đứa nhỏ đều cứng ngắc, Trương Nghiên ấp úng, xấu hổ nói cô và Nam Tịch Tuyết căn bản là chưa từng nói chuyện.

An Nhiên ăn cơm phát ra tiếng “leng keng”, trên mặt biểu lộ vẻ mất hứng, Trương Nghiên lại ăn rất cẩn thận.

Nam Tịch Tuyết dùng khủy tay đẩy đẩy cô, cô dứt khoát cầm bát cơm cách xa anh một chút.

Một mâm đầy món ăn mới, Bùi Anh nói: “Nhân lúc còn nóng ăn nhanh, đây là đặc sản Nghiên Nghiên mới giới thiệu ẹ.”

Một mâm béo ngậy, giống như những miếng bánh ngọt nhỏ, kích thích bằng một quân mạt chược, rất đầy.

Trương Nghiên nói: “Vỏ bên ngoài là nấm đông cô, bên trong là thịt nạc tinh khiết, rán trong chảo dầu , rất thơm, ăn cũng không thấy nhiều dầu mỡ. Tiểu Nhiên, em nếm thử một chút đi, hương vị không tồi đâu.”

Trương Nghiên dùng chiếc đũa của mình gấp cho An Nhiên một miếng đặt ở trong bát của cô, An Nhiên nhìn chăm chăm miếng gì đó thơm ngào ngạt một lúc lâu, sau đó dùng thìa gạt qua một bên, “Có nước miếng.”

Trương Nghiên xấu hổ không biết làm thế nào cho phải.

Ánh mắt Bùi Anh tức giận nheo lại, liếc nhìn An Nhiên, sau đó an ủi Trương Nghiên: “Nghiên Nghiên đừng để ý, con bé còn nhỏ không hiểu chuyện, đợi lát nữa bác nói với nó. Ăn nhiều một chút. Tuổi nhỏ như vậy đã phải đi kiếm tiền, thật không dễ dàng.”

Nam Tịch Tuyết hoà giải: “Mẹ, thành tích của Trương Nghiên cũng rất tốt, mỗi lần thi đều đứng trong top ba.”

Bùi Anh là giáo viên, trong lòng thích học sinh có thành tích tốt, nghe lời con trai vừa nói, hướng về phía Trương Nghiên cười lại càng thêm hiền từ, “Ba mẹ cháu có đứa con như cháu thật là hạnh phúc. Đừng ngại, ăn nhiều một chút. Còn có một năm nữa là thi lên trung học rồi, đến lúc đó chọn ban của bác nhé.”

Trương Nghiên khéo léo gạt đầu. Len lén nhìn Nam Tịch Tuyết một cái, không ngờ anh biết cô.

An Nhiên đẩy bát cơm: “Cháu không đói bụng, về trước.”

Bùi Anh tiễn Trương Nghiên về mới trở lại phòng, phạt An Nhiên đứng úp mặt vào tường sám hối, đứng một giờ mới được đi chơi.

“Tiểu Nhiên, biểu hiện của cháu hôm nay khiến bác vô cùng thất vọng.” Bùi Anh chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, “Bác bình thường dạy cháu như thế nào? Nếu như ở trên bàn cơm, bác ở ngay trước mặt chị gái kia dạy dỗ cháu, cháu sẽ thấy thế nào? Một câu nói tốt ấm ba mùa đông, một lời cay độc hại người lạnh sáu tháng! Cháu tốt nhất suy nghĩ lại cho tốt. Nam tử, con cũng đi ra ngoài, để cho con bé ngẫm nghĩ lại thật kỹ mình đã làm sai ở chỗ nào.”

Một canh giờ sau, bị phạt đứng xong An Nhiên hướng về phía Bùi Anh làm kiểm điểm, cam đoan về sau sẽ không tái phạm loại sai lầm này nữa, hơn nữa đồng ý ngày mai sẽ gặp Trương Nghiên nói xin lỗi.

Nam Tịch Tuyết và An Nhiên ở cùng một phòng, nghe được bụng cô đang réo, anh liền bưng cho cô một bát mì nóng hổi: “Ăn đi, không đói bụng lắm. Đây là mẹ bảo nhà bếp làm riêng, buổi tối em không ăn cơm, sẽ không tốt cho dạ dày.”

An Nhiên ăn từng miếng lớn, ury khuất rơi nước mắt.

Nam Tịch Tuyết thở dài: “Hôm nay cũng là do em làm không đúng.”

An Nhiên ăn xong, ợ lên rồi nói: “Anh không thể thích chị ta!”

“Ai?” Nam Tịch Tuyết nhất thời sửng sốt.

An Nhiên có chút nhần nhó: “Chính là. Trương Nghiên.”

“Làm sao có thể.” Nam Tịch Tuyết cảm thấy buồn cười.

An Nhiên giữ chặt tay anh: “Không cho phép anh thích người khác, em quyết định, sau khi lớn lên sẽ gả cho anh. Đến lúc đó chúng ta cùng nhau về nhà, anh không thể bỏ lại em.”

Nam Tịch Tuyết vui vẻ: “Tiểu Nhiên, em năm nay bao nhiêu tuổi?”

“Tám tuổi, đã không còn nhỏ.” An Nhiên suy nghĩ một chút, lại tăng thêm một câu, “Qua tết là chín tuổi rồi.” Cô vỗ bộ ngực cứng ngắc của mình, “Gần đây nơi này hơi đau, nhất định là muốn phát triển rồi. Em lớn lên sẽ trở thành một cô gái đẹp ngực nở eo thon, đảm bảo anh hài lòng!”

Đầu Nam Tịch Tuyết đầy hắc tuyến, con bé này sao nói chuyện kì dị vậy. ?

Chỉ có điều những lời này của cô đúng lúc bị Bùi Anh đi ngang qua nghe được, ngày thứ hai liền dẫn cô đi mua áo lót, cũng nhân cơ hội truyền dạy không ít biện pháp chăm sóc cơ thể. Bùi anh rất vui mừng: “Hiện tại cháu bồi bổ cho tốt tốt, phát triển sớm, nhớ lúc năm bác mười hai tuổi vẫn là sân bay.”

Bùi Anh nhắc nhở Nam Tịch Tuyết, về sau thời điểm mang An Nhiên chen xe buýt nhớ phải bảo vệ cô cẩn thận, nói tới mức khiến Nam Tịch Tuyết mặt đỏ tới tận mang tai, có chút u oán mà nghĩ: hai người có xem tôi là con trai hay không?

Ba người An Nhiên đi đến cửa lớn khu thắng cảnh thì gặp Trương Nghiên đang đứng trong phòng bảo vệ hơi tay bên bếp lửa, nhìn thấy bọn họ, liền vẫy tay ý bảo bọn họ đi tới.

“A, khoai nướng sao, thơm như vậy?” Bùi Anh ngửi rồi hỏi.

Trong phòng bảo vệ chỉ có một bác, nghe vậy thật thà cười một tiếng, chỉ chỉ góc phòng có một bếp nướng hình tròn bóm đầy tro: “Thường ngày thấy nhàm chán, đi bán khoai lang kiếm chút tiền sinh sống.”

An Nhiên ngửi thấy hương vị ngọt ngào, không khỏi nhìn chằm chằm vào bếp nướng kia.

Trương Nghiên đã bọc ba củ khoai lang vào túi giấy, đưa cho Bùi Anh: “Cám ơn bác đã mời cháu ăn cơm. Mọi người nếm thử một chút đi, ăn rất ngon.”

Bùi Anh nói cám ơn rồi nhận lấy.

Hôm nay Trương Nghiên đã đổi quần áo mới, tóc cũng buộc cao lên, so với tối hôm qua nhìn xinh đẹp trẻ trung hơn nhiều, ánh mắt luôn nhẹ nhàng nhìn về phía Nam Tịch Tuyết. Cũng hiểu tâm tư của các cô gái, Bùi Anh nhìn con trai một cái, cười đến rạn rở.

Thấy An Nhiên đứng bất động, Bùi Anh đá đá vào gót giày của cô. An Nhiên đi tới trước mặt Trương Nghiên, không được tự nhiên nói: “Chị xinh đẹp đáng yêu, ngày hôm qua là thái độ của em không tốt, xin chị tha thứ.”

Nói là nói xin lỗi, nhưng cảm của cô lại vểnh lên, vẻ mặt không tình nguyện, kết hợp với lời nói của cô nữa, Nam Tịch Tuyết nghiêng đầu qua chỗ khác cố nín cười.

Trương Nghiên vội vàng khoát tay: “Không có gì không có gì.”

Bùi Anh ăn khoai, thản nhiên nói: “Được rồi. Hiện tại tất cả đều vui vẻ rồi, chúng xuất phát thôi.”

Trong khu thắng cảnh có ngôi chùa với lịch sử rất lâu đời, hương khói cường thịnh. Gần tới cuối năm, người tới dâng hương nới liền không dứt.

Tới bảo điện Đại Hùng, Bùi Anh rất thành kính thấp hương. Thời tiết lạnh giá khiến bà lười vận động, rất nhanh liền tìm đến phòng trà cùng mọi người uống trà nói chuyện phiếm, chỉ dặn dò Nam Tịch Tuyết để ý tốt An Nhiên, đôi bụng thì đến tìm bà đi ăn cơm.

Trương Nghiên đối với nơi này rất quen thuộc, cô giải thích rất cặn kẽ. cô dẫn Nam Tịch Tuyết cùng An Nhiên đi ra phía sau Bảo Điện, ở đó có một con sông lớn đi ngang qua cả điện, trên mặt sông không có cây cầu nào, chỉ có một tảng đá duy nhất, nằm trơ trọi hai bên lại không có hàng rào cùng lan can, thoạt nhìn có chút cổ.

“Cầu Nại Hà này cũng là một địa điểm tham quan nổi tiếng.” Trương Nghiên dừng ở bờ sông, chỉ vào cây cầu kia nói, “Con sông này đem toàn bộ ngôi chùa chia làm hai phần, bây giờ là mùa đông, chưa phải là thời điểm tham quan tốt nhất. Vào mùa hè trên mặt sông sẽ nở đầy hoa sen, sẽ có ngư dân bán địa chèo thuyền đi vào hái. Cây cầu kia chính cầu Nại Hà trong truyền thuyết. Tương truyền.” Trương Nghiên lại có chút đỏ mặt, “Tình nhân dắt tay nhau đi qua cầu rồi lại quay trở lại, đời này làm vợ chồng, sẽ trọn đời có nhân duyên tốt đẹp.”

An Nhiên nghe xong thấy hứng thú, tò mò hỏi: “Tại sao phải đi qua rồi lại quay trở lại?”

” Cầu Nại Hà là trong truyền thuyết tương truyền là từ dương gian đi thông đến âm giới, nói rằng ở đầu kia của cây cầu có một vị đứng gác gọi là bà Mạnh, mỗi người đi qua uống canh bà nấu sẽ quên hết mọi chuyện tình từng trải qua ở nhân gian. Có không ít đôi vợ chồng ở nhân gian trải qua tử biệt đã cùng hứa hẹn đợi nhau trên cầu này, có câu thơ đã nói “ Nếu ai chết lúc chín mươi bảy tuổi, hãy đợi ở trên cầu Nại Hà thêm ba năm nữa”, sẽ cùng đi đầu thai, chỉ là khi bọn họ uống canh của bà Mạnh sẽ quên mất nhau, nhân duyên sẽ đứt.” Trương Nghiên chỉ chỉ đầu cầu trống trơn kia, “Nếu ở dương thế nắm tay nhau đi một vòng, cho dù uống canh của bà Mạnh, nhân duyên cũng sẽ không đứt. Hai người có thể.”

Để thu hút du khách tham quan, phần lớn các cảnh ở đây đều được biên soạn thành các câu chuyện tình yêu. Trương Nghiên mưa dầm thấm đất, cũng biết du khách thích nghe những câu chuyện này. Nhưng lại

không để ý khách của mình, bất quá phần lớn đều là người lớn, một đứa trẻ sao hiểu được nhân duyên vợ chồng. Ý thức được cái này, cô không khỏi ảo não .

An Nhiên cũng rất hưng phấn, lôi kéo tay của Nam Tịch Tuyết: “Anh , chúng ta đi một vòng đi. Chị ấy nói rồi, đi một vòng này thì cả đời cũng không tách ra, có thể làm vợ chồng.”

NamTịch Tuyết cười lắc lắc đầu, kéo cô trở lại, “Đều là gạt người đấy. Hơn nữa, em nhỏ như vậy, đi đâu mà đi.”

An Nhiên gấp đến độ dậm chân: “Anh quên em phải gả cho anh à!”

Cô nghiêm túc nói xong, Nam Tịch Tuyết ngược lại không tiện cự tuyệt, chỉ đành đi theo cô. An Nhiên mới vừa đi lên cầu, còn nhớ rõ nói cho Trương Nghiên: “Chị không cần phải đi theo, vợ chồng chỉ có thể là hai người.”

Trương Nghiên đứng ngổn ngang trong gió, ngây người một lúc vội nhắc nhở: “Đêm qua sương xuống, đoán chừng trên mặt cầu rất trơn, hai người cẩn thận một chút!”

An Nhiên lôi kéo Nam Tịch Tuyết, đi một lần còn không đủ, tới tới lui lui phải đi mười mấy lần.

Qua cầu, Trương Nghiên cho bọn họ xem một tấm bia đá rạn nứt, phủ lớp tuyết đọng ở trên mặt đi, ở phía trên lộ ra một câu thơ được chạm khắc:

”Kim Tịch Hà Tịch này, khiên trong dò chảy.

Hôm nay ngày nào này, phải cùng hoàng tử cùng thuyền

Hổ thẹn bị tốt này, không tí cầu sĩ

Tâm mấy phiền mà không tuyết này, biết được hoàng tử

Sơn hữu mộc hề mộc hữu chi, tâm duyệt quân hề quân bất tri.”

(tại mình đang ôn thi bận quá nên chưa kịp tra để dịch nghĩa mấy câu thơ này, lúc nào rảnh mình beta lại sẽ dịch bù vào sau, mọi ng thông cảm nhé!)

“Đây là việt nhân ca.” Trương Nghiên giới thiệu nói, “Nói về việc vua Tử Tích trong lúc chèo thuyền du ngoạn giữa sông, đã gặp một cô gái người Việt mến mộ ông, dùng tiếng Việt hát một ca khúc, sau đó Ngạc Quân đã mời người dịch nó sang tiếng sở, đúng là một bài thơ tình rất đẹp. Vua nước Sở - hoàng tử Ngạc Quân Tử Tích bị tiếng hát làm cho động, mỉm cười với cô gái Việt cùng nhau chèo thuyền du ngoạn. Lúc ấy bọn họ chèo thuyền du ngoạn trên sông chính là con sông Nại Hà này”

Càng nói Trương Nghiên càng cảm thấy không được tự nhiên, nơi đất phật thanh tịnh, ba đứa trẻ như bọn họ như thế nào lại luôn nói mấy chuyện tình yêu này nọ !

NamTịchTuyết có chút thú vị ngồi xỏm xuống nhìn: “Cái này với cái mình được nghe không giống nhau, bố mình cũng từng nói qua, nói là một chuyện chính trị xưa. Tình bạn chính trị của Trang Tân cùng Tương Thành Quân.”

Trương Nghiên âm thầm quyết định về sau thời điểm khi giải thích phải chọn cảnh đoạn trang nghiêm túc, nếu không sẽ xuất hiện tình cảnh quẩn bách như hôm nay.

An Nhiên cũng học dáng vẻ của NamTịchTuyết ngồi xỏm xuống, “Em cũng biết nó, ” cô cau mày cố gắng suy nghĩ một chút, “Hình như là chú ba từng ngâm nó. Cái đó Tử Tích cùng cô gáiViệt đi, ừ Dã Hợp rồi.”

Nam Tịch Tuyết không nhẫn lại liếc cô một cái, từ trong túi giấy lấy ra một củ khoai nướng to nhét vào trong miệng cô, hung dữ mà uy hiếp: “Con gái không được phép tùy tiện nói bậy bạ!”

An Nhiên kêu ô ô không rõ từng chữ.

4. Chương 4: Vui Vẻ Và Đau Thương

Người xưa nói “phân cửu tất hợp, hợp cửu tất phân”. Quan hệ giữa người với người không phải lúc nào cũng tốt đẹp, lại vĩnh viễn không có cách nào có thể ngăn chặn được vết nứt xuất hiện.

Sau khi đi du lịch trở về, An Nhiên và Nam Tịch Tuyết lần đầu tiên xảy ra cãi nhau.

An Nhiên tính tình nóng nảy, bình thường bị người khác nói một vài câu liền nổi giận, mà Nam Tịch Tuyết lại luôn là cách xử trí lạnh lùng, mặc kệ cô ầm ĩ kiểu gì, tất cả đều coi như không nhìn thấy.

Kết quả chính là một người càng không ngừng phát ra các loại âm thanh, quăng sách đập cửa trút giận, một người vẻ mặt lại lạnh tanh cần làm gì thì làm cái ấy, nhiệt độ quanh người luôn giảm xuống dưới 0 độ, chỉ là buổi tối lúc đi ngủ luôn đem cửa sổ ban công cũng đóng chặt, thuận tiện còn kéo luôn cái rèm cửa sổ thật dày.

Hai người ở trước mặt Bùi Anh lại ngầm hiểu lẫn nhau giả bộ không có việc gì. Nhiều nhất cũng chỉ là thời điểm khi ăn cơm xong An Nhiên tiện thể đem bát không đưa cho Nam Tịch Tuyết, bị đối phương “không rảnh mà để ý” làm tức giận đến nỗi toàn thân phát run, hết lần này đến lần khác nhìn anh bằng ánh mắt khinh miệt hận không thể phát tác.

Bùi Anh thấy loại tình huống này, lại cảm thấy rất vui mừng.

Nhìn lại, hai đứa trẻ cho tới giờ đều chung sống rất hòa thuận, tình cảm đôi khi cũng phải cãi nhau một chút mới trở nên bền chặt được. Cho nên, khi hiệu trưởng thông báo, các giáo viên đến trước lúc giao thừa phải chấm xong toàn bộ bài thi, thời điểm bà phải làm thêm giờ, bà còn rất yên tâm mà đem An Nhiên ném cho con trai, nguyên rửa hiệu trưởng mỗi lần đi ra khỏi cửa đầu lại càng bị trọc nhiều hơn.

Bùi Anh trước lúc đi làm đã chuẩn bị đủ thức ăn cho cả ngày, buổi trưa trên bàn ăn, chỉ còn lại hai đứa bé choai choai. Nam Tịch Tuyết ăn rất an tĩnh, An Nhiên lại không thể nhịn được, đem chiếc đĩa đặt xuống: “Đem đồ của em trả lại cho em!”

Nam Tịch Tuyết nhàn nhạt liếc cô một cái: “Không cho.” Anh đứng lên, bưng bát của mình đi tới nhà bếp, thuận tiện nói một câu: “Tự rửa bát của mình.”

An Nhiên tức giận dửng dưng quay về phòng của mình, giữ cánh cửa đối diện với Nam Tịch Tuyết gào: “Em không ăn! Anh là tên cướp, kẻ trộm!” Nói xong nặng nề đóng cửa lại.

Nam Tịch Tuyết đứng bên cạnh bồn rửa bát hít một hơi thật sâu, lại một lần nữa tự nói với bản thân mình, không thể chấp nhận với con nhóc bảy tuổi được! Khó khăn lắm mới anh mới đề xuống được ý định đem An Nhiên bắt trở lại phát vào mông cô một trận.

Bùi Anh năm đó vận may rất tốt, giành được căn hộ có ba phòng ngủ trong đó có một phòng lớn. Một phòng riêng biệt để làm phòng ngủ của bà, hai phòng nhỏ hơn để làm phòng ngủ cho Nam Tịch Tuyết và An Nhiên. Hai phòng đó chung một cái ban công, từ cửa sau của căn phòng này đi qua ban công là có thể sang được căn phòng kia.

Vấn đề nằm ở chỗ đoạn ban công này rất hay được sử dụng. Vì nghềnh đón cha mẹ của An Nhiên sắp tới (Nam Tĩnh bị Bùi Anh lựa chọn không để mắt đến), Bùi Anh muốn Nam Tịch Tuyết giúp đỡ An Nhiên dọn dẹp phòng, nhân tiện phân loại một số đồ đạc mà An Nhiên đem đến cất gọn gàng.

An Nhiên mở ngăn kéo tủ quần áo ra, ngồi chồm hổm trên mặt đất chọn lựa. Nam Tịch Tuyết nhìn thấy một cái ví da màu vàng, sau khi mở ra bên trong liền rơi ra một xấp tranh ảnh, vừa lật ra xem liền thẹn quá thành giận. Khó trách An Nhiên thỉnh thoảng lại nói mấy lời dung tục, còn nhỏ tuổi mà đã nhìn mấy thứ đồ này!

An Nhiên nhìn anh lục lọi đồ của mình, bất mãn kêu lên: “Tại sao anh lại mở ra!”

Nam Tịch Tuyết đem tập ảnh cất lại vào ví, vẻ mặt tái xanh: “Những thứ này anh trước tiên sẽ tịch thu.”

“Không được!” An Nhiên nhào tới muốn cướp, “Đó là chú ba tặng cho em vào lễ thành nhân (*), em còn chưa có nhìn, sao anh lại lấy đồ của em!”

(*: lễ thành nhân hay còn gọi là lễ người trưởng thành, là một ngày lễ ở Nhật Bản, Nó được tổ chức nhằm chúc mừng và động viên tất cả những người vừa đạt đến tuổi trưởng thành (theo luật Nhật Bản là 20 tuổi) trong năm rồi và giúp họ nhìn nhận bản thân đã trở thành người lớn. Ở đây có ý là chú ba của An Nhiên tặng quà trước cho cô nhé)

Còn chưa xem? Nam Tịch Tuyết thay đổi cái nhìn với cô một chút, lại không khỏi buồn bực mà nghĩ, chú ba đó của cô nói những điều này ột cô bé, không phải là muốn quấy rối qua lời nói chứ? Hắn ta đối với cô còn làm ra loại chuyện gì ghê tởm nào nữa không?

Anh lạnh lùng nói: “Không nên đem chú ba của em treo ở bên miệng . Ông ta không phải là người tốt.”

“Nói bậy!” Mặc dù ấn tượng của An Nhiên với chú ba mất sớm của cô đã phai nhạt không còn mấy, nhưng trong lòng vẫn còn hướng về ông ấy . An Diệc Bác và Nhập Hồng đều bận rộn với công việc riêng của mình, có rất ít thời gian ở cùng với cô, thường ném cô cho chú ba, chú ba của cô kể cho cô rất nhiều chuyện thú vị.“Không cho phép anh chửi người thân của tôi, đem đồ của tôi trả lại cho tôi.”

Nam Tịch Tuyết tức giận, mấy ngày trước còn la hét muốn gả cho anh, hôm nay đã đem anh loại ra ngoài. Khuôn mặt lạnh băng thế nào cũng không chịu đồng ý.

Hai người âm ỉ trong lòng đều không vui.

Bình thường buổi tối khi ngủ, cửa ban công hai bên đều không khóa . Tối hôm đó, Nam Tịch Tuyết lặn qua lộn lại hồi lâu vẫn không ngủ được. Sau khi tịch thu tập ảnh đó của An Nhiên, anh lúc đó lại lật xem mấy tờ, bên trong có đủ loại tư thế, còn có cả hình ảnh nam nữ lúc lên cao triều làm anh kích thích cũng không nhỏ.

Dần dần, tay của anh bắt đầu hướng xuống phía bụng dưới, cảm nơi nóng bỏng cứng rắn kia của mình.

Xét về phương diện sinh lý,thời kỳ trưởng thành của nam sinh so với nữ sinh giác ngộ sớm hơn. Khi các nữ sinh vẫn còn đang là một ánh mắt lơ đãng tim đập thành thịch thì nam sinh thường đã sớm muốn thử nghiệm, hơn nữa đối với thực chiến nóng lòng muốn thử.

Đêm đã khuya, những hình ảnh kia kết hợp với toàn thân giống như một giấc mộng đẹp dễ, ghi vào trong tim của anh.

Bất tri bất giác, tiếng hít thở trở nên ngày càng nặng nề.

Chấn động trên người đột nhiên bị lật ra, sau đó là âm thanh do dự của An Nhiên : “Anh, anh không sao chứ?”

Bị cảm giác lạnh lẽo cùng với giọng nói làm cho hoảng sợ, Nam Tịch Tuyết liền mất khống chế.

An Nhiên không yên phận đem một tay sờ tới, chạm vào mồ hôi trên trán của anh, có chút khẩn trương, “Anh có phải bị đau bụng hay không, em đi gọi bác.” Nói xong muốn bật công tắc đèn trên tủ đầu giường của anh.

“Đừng động!” Nam Tịch Tuyết một tay bắt được cánh tay của cô, thanh âm khàn khàn. Mượn bóng tối che giấu, nhanh chóng dùng một tay khác ở trên ra giường lau mấy cái, kéo chăn qua đắp lên nơi đó.

Đèn sáng, Nam Tịch Tuyết mang theo vẻ mặt tức giận xuất hiện trước mặt An Nhiên: “Đã muộn thế này em còn chạy vào phòng anh làm gì?”

“Em.” Trong khuỷu tay An Nhiên còn ôm cái ví da, chính là lúc ban ngày bị Nam Tịch Tuyết lấy đi , hiển nhiên mới vừa rồi bị anh quát khê một tiếng làm cho hoảng sợ, đứng sững sờ ở mép giường.

Ý thức được cô tới để làm gì, Nam Tịch Tuyết nhỏ giọng dạy bảo cô: “Lúc nửa đêm tới lục lọi đồ của của anh, hả?”

“Đây là của em!” An Nhiên ôm chặt túi của mình. Bất quá cô chỉ muốn thừa dịp lúc anh đang ngủ lấy lại đồ của mình thôi, nhìn dáng vẻ hung ác của anh, đúng là cướp bảo bối của người khác lại còn lý sự!

Buổi tối đó, An Nhiên bị Nam Tịch Tuyết đuổi ra khỏi phòng, ví da lại lần nữa bị cướp đi.

Nam Tịch Tuyết dọn dẹp lại bàn ăn, đem hết thức ăn nguội đi hâm nóng lại, bưng đến gõ cửa phòng An Nhiên, “Tiểu Nhiên, ăn cơm.”

Sau một lát, liền truyền đến giọng nói rầu rĩ của cô: “Không ăn! Anh không trả lại đồ cho em, em liền không ăn!”

An Nhiên đang nằm trong chăn xem manga (một loại truyện tranh), Nam Tịch Tuyết từ cửa sau tiến vào. Nhìn thấy anh, cô bĩu môi: “Chưa được sự cho phép đã đi vào phòng của người khác, thật đáng ghét.”

Nam Tịch Tuyết đem ví da trả lại cho cô: “Cho em. Ăn cơm thật ngon, nếu không sẽ đau dạ dày.”

“Này còn thiếu không nhiều lắm.” An Nhiên đem bảo bối ôm vào trong ngực.

Nam Tịch Tuyết nhắc nhở cô: “Về sau không được phép tùy tiện vào phòng của anh.”

“Ai mà thèm, thói hoác.” An Nhiên hướng anh làm mặt quỷ.

Chờ Nam Tịch Tuyết từ trong phòng cô đi ra ngoài, An Nhiên chấp tay trước ngực nói lảm nhảm: “Chú ba ở trên trời có linh thiêng hãy tha thứ cho cháu, đều là do Nam tử đáng ghét mở ra trước không thể trách cháu được, cháu sẽ giữ gìn cẩn thận.”

Hai phút sau, An Nhiên đem ví cất về chỗ cũ, không nhìn nó thêm một lần nào nữa.

Cái gì nha, chú ba là người nói dối, nói gì mà hoàng tử sẽ theo đuổi công chúa. Chẳng qua là ít tranh ảnh, có cái gì tốt để xem! Lực chú ý của An Nhiên lại trở về trong truyện manga.

An Nhiên ở trong ổ chăn cả một buổi chiều. Cả căn phòng ẩm áp dễ chịu, cô giống như một con mèo nhỏ thoải mái lim dim ngủ , cho đến khi Nam Tịch Tuyết ngoáy lỗ tai của cô đánh thức cô dậy.

“Thật là nhột.” Lỗ tai An Nhiên luôn rất nhạy cảm, cô lật người né tránh ngón tay của Nam tịch tuyết, ôm gối đầu lăn vào phía bên trong giường, chuẩn bị ngủ tiếp.

“Đã ngủ cả một buổi chiều rồi.” Nam Tịch Tuyết kéo chăn của cô ra: “Bên ngoài đang có tuyết rơi.”

An Nhiên lập tức tỉnh táo lại: “Tuyết? Em đi xem một chút.” Cô lật người bò dậy, chân không chạy ra ngoài ban công, đẩy một cánh cửa sổ ra, gió lạnh xen lẫn với những bông tuyết nhẹ nhàng thổi vào, cảm giác lạnh buốt làm cô hắt xì một cái, cả người run rẩy.

“Thật là đẹp.” An Nhiên hướng về phía cửa sổ thủy tinh hà hơi, trên thủy tinh lập tức xuất hiện một mảnh sương mù.

Nam Tịch Tuyết cầm áo lông khoác lên cho cô: “Cẩn thận bị cảm.”

Vị trí của thành phố S hơi lệch về phía nam, An Nhiên đến nơi này cũng đã được hai năm, đây là lần đầu tiên cô thấy có tuyết, không khỏi hưng phấn khác thường: “Anh, đợi lát nữa chúng ta đi nặn người tuyết, chơi trò ném tuyết. Chúng ta có bài văn chính là nói về tuyết ở miền Nam đó.”

“Chỉ biết chơi.” Nam Tịch Tuyết nhẹ nhàng búng một cái lên trán của cô, đưa tay đóng cửa sổ lại: “Hôm nay quá muộn, để ngày mai. Đi thay quần áo rồi cùng anh đi xuống, anh dẫn em đến nhà hàng ăn sủi cảo.”

“Sủi cảo?”

Nam Tịch Tuyết gật đầu một cái: “Mẹ gọi điện thoại nhắc nhở chúng ta hôm nay là hai mươi ba tháng giêng âm lịch, hình như bên này gọi là tết ông táo (“hình như” là bởi vì trước kia NTT cũng sống ở bên Mỹ với bố, cũng mới trở về nước cùng với AN nên cũng chưa hiểu rõ lắm phong tục nhé), phải quét dọn vệ sinh cùng ăn sủi cảo. Tuyết rơi quá nhiều, nên tối nay mẹ sẽ ở lại trường học không về được. Mẹ đặc biệt nói là cửa hàng ở phố đối diện, nói ở đó có nhiều loại sủi sảo ngon lắm.”

Vừa nghe anh nói vậy, An Nhiên mới phát giác mình thực sự rất đói, xoa xoa cái bụng phẳng lì của mình, hoàn toàn đồng ý: “Được a!” Để ý tới trên người Nam Tịch Tuyết vẫn đang đeo tạp dề, cô có chút ngượng ngùng: “Anh, anh đã làm vệ sinh a.”

“Ề hèm.” Nam Tịch Tuyết không nói có hay không: “Mèo mập.”

“Anh mới mập!” Nghe anh nói mình mập, An Nhiên lập tức không vui.

“Này còn không mập?” Nam Tịch Tuyết khẽ ngẩng đầu lên, lộ ra cái cổ cao gầy, đồng thời đưa tay ra ước chừng lượng thịt trên cằm của An Nhiên, nói: “Béo ụt ịt.”

Trời đất chứng giám, An Nhiên hôm nay cũng không tính mập, bất quá là vì tuổi còn nhỏ, vẫn còn có chút đáng về mập mập của trẻ em, trên cổ và chỗ dưới cằm tích trữ thịt, trắng nõn, Nam Tịch Tuyết không có việc gì liền yêu thích xoa nắn hai chỗ này của cô.

Hai người thay quần áo và giày đi xuống lầu, Bùi Anh nói đến quán “Cá ba món” ở ngay cửa chính khu nhà đối diện. Trên mặt đất đã tích một lớp tuyết rất gầy, đi lên rất trơn.

Đi đến một gốc cây, trên những cành cây nhỏ cũng đã đọng đầy tuyết, An Nhiên đột nhiên dừng bước, buông tay Nam Tịch Tuyết ra, cười đến giao hoát: “Ca ca, anh ngoan ngoan đứng ở nơi này không nên cử động, em có quà tặng muốn tặng cho anh.”

Nam Tịch Tuyết chợt cảm thấy lạ, nhìn xung quanh một chút: “Quà ở đâu?”

An Nhiên nhanh chóng chạy đến phía sau cái cây, thò đầu ra lần nữa dặn dò: “Ngàn vạn lần không được động đây!”

Nam Tịch Tuyết một chữ “được” cũng chưa kịp nói ra khỏi miệng, An Nhiên lấy hơi liền đem toàn bộ sức lực của mình đẩy vào thân cây, cái cây gầy yếu cuối cùng cũng không nhin được nữa, ken két một tiếng nhất thời toàn bộ tuyết ở trên cây đều đổ lên người anh.

Nam Tịch Tuyết đột ngột bị tuyết bao phủ khắp người lạnh thấu xương, trên lông mi, trong cổ tất cả đều là tuyết, khiến anh hắt xì liên tục mấy cái liền.

An Nhiên cười hì hì chạy đến, thừa dịp anh mở miệng định giáo huấn cô, liền móc ra hai quả cam trong túi đã được chuẩn bị từ trước đó nhét vào trong miệng anh, co cẳng chạy, “Tặng anh làm người tuyết sống. Cho anh giành đồ của em, cho anh nói em mập, đáng đời!” Vừa chạy vừa quay đầu hướng về phía anh kéo mí mắt, lè lưỡi làm vẻ mặt ngoá ộp, lại quên nhìn đường ở dưới chân, lao đảo một cái liền ngã, liền tiếp lộn mấy vòng. Đợi đến khi cô bò ra khỏi đống tuyết, so với Nam Tịch Tuyết cả người tuyết trắng xóa, cô còn xui xẻo hơn khi nuốt phải tuyết.

“Phi phi phi!” An Nhiên nhổ nước miếng.

Nam Tịch Tuyết “Ha ha” cười rộ lên, chưa bao giờ cảm thấy vui vẻ như vậy.

Hai người ở “Cá ba món” ăn uống vui vẻ, nhìn An Nhiên nắc cục nói không ăn nổi nữa, trên bàn vẫn còn dư lại hai đĩa sủi cảo.

“Ách!” An Nhiên ưỡn bụng lên từ trên ghế cao trượt xuống, “Hai đĩa này gói lại đi, để phần cho bác.”

“Ừ.” Nam Tịch Tuyết dùng khăn giấy lau miệng cho cô.

An Nhiên hài lòng nói: “Em là lần đầu tiên được ăn sủi cảo có vỏ màu đen với màu vàng đấy. Cái này so với món sủi cảo bình thường ăn ngon hơn nhiều.”

Người bồi bàn bên cạnh cười híp mắt nói: “Em gái, hai thứ này đều là phương thức đặc biệt để làm sủi cảo của cửa hàng chúng tôi đấy. Vỏ đen này, là dùng mực nước để gói; còn vỏ màu vàng, là dùng nước trái cây hòa với bột mì để nhào bột.”

An Nhiên gật đầu một cái: “Khó trách em ăn có chút ngọt.” Cô đưa tay vào trong túi sờ sờ, móc ra vài đồng tiền xu thả vào trong tay người bồi bàn: “Tiền boa.”

Người bồi bàn có chút dở khóc dở cười, đem tiền xu trả lại cho cô: “Trong tiệm của chúng tôi không thu tiền boa, xin em cầm lại đi.”

An Nhiên đồng tình nhìn hấn một cái, thật đáng thương, không có tiền boa, làm thế nào kiếm tiền a.

Đi tới cửa nhà thì An Nhiên đột nhiên nhớ ra là cô để quên găng tay ở trong quán “Cá ba món” rồi, Nam Tịch Tuyết dặn dò cô không được chạy lung tung, anh trở lại để lấy.

Anh vừa đi vào trong tiệm, thì có một chiếc Rolls-Royce màu xám bạc vững vàng dừng trước mặt An Nhiên, cửa sổ xe chậm rãi hạ xuống, lộ ra khuôn mặt một người đàn ông trung niên, tuấn tú lịch sự, trên sống

mũi còn mang mắt kính màu vàng, trên người mặc áo khoác lông màu xanh đậm, mỉm cười nhìn An Nhiên: “Nhiên Nhiên.”

An Nhiên có chút ngơ ngác nhìn người đàn ông chậm chậm, sững sờ một lúc mới phản ứng được, hưng phấn tiến lên một bước ghé vào cửa sổ xe, “Chú hai, sao chú lại tới đây? ”

Chú hai của An Nhiên- An Diệc Văn là một chuyên gia chỉnh hình có tiếng, ngày thường rất ít khi ở nhà, luôn là ở phòng nghiên cứu. Chỉ là An gia chỉ có mỗi An Nhiên là trẻ con, ông dường như cũng rất thương cô. Mỗi lần được nghỉ về nhà đều mang cho An Nhiên một đồ chơi kì quái, ví dụ như mô hình con người, bộ xương....

An Diệc Văn xoa khuôn mặt nhỏ nhắn đã đỏ bừng vì lạnh của An Nhiên: “Chú hai đi công tác, đến đây xem Nhiên Nhiên một chút. Anh. Cô Anh có ở nhà không?”

An Nhiên lắc đầu một cái, “Bác ở trường học, tối nay không trở lại.” Cô ôm cánh tay của An Diệc Văn: “Chú hai vào trong nhà ngồi một chút đi.”

An Diệc Văn chậm rãi khởi động xe: “Chú đến trường học đón bác Anh của con trở về. Nhiên nhiên ở nhà chờ một chút.”

An Nhiên nghe lời gật gật đầu.

An Diệc Văn khen ngợi cô: “Nhiên Nhiên so với trước kia hiểu chuyện hơn nhiều.”

An Nhiên có chút kiêu ngạo nâng cằm lên, hướng ông phất tay một cái: “Chú hai đi đường nhớ chú ý an toàn.”

Sau khi An Diệc Văn lái xe rời đi, Nam tịch tuyết đã trở về: “Em vừa nói chuyện với ai vậy?”

“Chú hai đến thăm em!” An Nhiên hưng phấn nói, “Chú đi đón bác, sau đó sẽ trở lại.”

Nam Tịch Tuyết cũng từng nghe qua chú hai của cô, giành được rất nhiều giải thưởng trong y học.

Chỉ là, Bùi Anh vẫn chưa về nhà. An Nhiên đợi đến một mối, đã sớm nghiêng người trên ghế salon ngủ thiếp đi. Nam Tịch Tuyết nhìn chăm chăm kim đồng hồ đang chỉ về hướng rạng sáng, trong lòng mơ hồ lo lắng.

Anh gọi điện thoại cho Bùi Anh, vẫn là tắt máy. Tâm trạng thấp thỏm trải qua suốt đêm.

Sáu giờ sáng, có điện thoại gọi tới, lúc này Nam Tịch Tuyết đang trong phòng vệ sinh đánh răng. An Nhiên mơ mơ màng màng từ trên ghế salon bò dậy nhận điện thoại, một lát sau, cô mang theo âm thanh nức nở vang lên: “Ca ca, bệnh viện nói. Nói bác bị tai nạn giao thông, gọi cho chúng ta đến.”

Cốc nước xúc miệng trong tay Nam Tịch Tuyết rơi xuống, vỡ vụn trên sàn nhà.

An Diệc Văn sau khi đón Bùi Anh, đang trên đường về nhà thì xe bị mất khống chế, đụng phải dải phân cách. Bùi Anh bị thương nặng bất tỉnh; An Diệc Văn bị gãy xương đùi phải, đau đến mặt không còn chút máu nào. Nam Tịch Tuyết mang theo An Nhiên chạy tới, bà ngoại của anh vì đau lòng đã khóc ngất đi.

Đến bệnh viện, An Nhiên bị sợ làm cho khóc mãi, ngược lại Nam Tịch Tuyết lại tương đối trấn định, sau khi hỏi bác sĩ kĩ càng, anh luôn yên lặng, nhưng mà sắc mặt lại trắng bệch canh giữ trước cửa phòng bệnh của Bùi Anh.

Hai ngày sau, Bùi Anh tỉnh lại, Nam Tịch Tuyết được phép vào phòng bệnh, mới vừa thấy bà, nước mắt liền rơi xuống. An Nhiên theo ở phía sau thút thít, cả người run run .

Trong mắt Bùi Anh tất cả đều là tia máu, tinh thần phần chấn thương ngày tất cả đều không thấy, chỉ để lại một mối, còn đối với con trai yêu thương. Bà khó khăn giơ tay lên, lau nước mắt trên mặt Nam Tịch Tuyết, trấn an khẽ lắc đầu.

“Mẹ, mẹ sẽ không có chuyện gì.” Nam Tịch Tuyết nắm chặt tay của bà.

Nam Tịch Tuyết dắt An Nhiên đi ra ngoài, để Bùi Anh có không gian yên tĩnh nghỉ ngơi. Chú hai An Nhiên xem như bị thương nhẹ, đã được làm phẫu thuật, nhưng ông khẳng khái đòi đến xem Bùi Anh, cho đến khi tận mắt nhìn thấy bà tỉnh mới để y tá đẩy về phòng bệnh.

Nam Tịch Tuyết bình tĩnh nhận điện thoại của Nam Tĩnh, cách điện thoại di động, anh hướng người đàn ông phía bên kia gào thét: “Ba còn bận việc gì nữa? Không phải hôm qua ba đã đến sao? Lúc mẹ hôn mê ba ở chỗ nào! Đi con mẹ nó hội nghị sao!”

Lúc tối, Nam Tĩnh gọi điện thoại tới, nói ông đã đến sân bay.

“Tiểu Nhiên, anh đi đón ba, em trông mẹ, có cái gì khác thường phải lập tức gọi bác sĩ, có làm được không?” Nam Tịch Tuyết hỏi An Nhiên.

An Nhiên trịnh trọng gật đầu một cái, ngoan ngoãn ngồi trên ghế salon trong phòng bệnh.

“Ngaoan.” Nam Tịch Tuyết khom lưng hôn lên trán cô một cái, “Anh rất nhanh sẽ trở lại.”

Nam Tịch Tuyết đến sân bay đón Nam Tĩnh, đồng thời còn biết được tin tức vợ chồng An Diệc Bác cũng tới. Trên đường trở về, do phía trước có tai nạn giao thông, bọn họ bị chậm mất bốn giờ.

“Nhiên Nhiên, tỉnh, mẹ tới thăm con, Nhiên Nhiên.”

Nghe thấy tiếng gọi quen thuộc mà thân thiết, An Nhiên liền mở mắt, đáp lại là đôi mắt đầy đau đớn của Nhập Hồng, từng giọt từng giọt nước mắt từ trong mắt bà rơi xuống, rơi vào trên mặt cô.

An Nhiên dụi mắt, xác định mình không có nằm mơ: “Mẹ, mẹ tới khi nào vậy?”

“Mới vừa.” Âm thanh của Nhập Hồng nghẹn ngào: “Làm sao con lại ngủ thiếp đi hả? Còn ngủ sâu như vậy!”

Giọng nói trách cứ.

Cô ngủ thiếp đi! An Nhiên cuống quýt nhìn sang chỗ Bùi Anh. Bà vẫn còn ở trên giường, nhưng lại bị ga giường màu trắng trùm kín mặt, không nhìn thấy được.

“Bác!” An Nhiên muốn đi xuống, lại bị Nhập Hồng kéo lại, bà khóc ra thành tiếng: “Sau khi từ biệt. Anh tử, cô ấy đã.” Nói đến đây, bà đã khóc không thành tiếng.

Nam Tĩnh không gặp được mặt vợ lần cuối, người đàn ông kiên nghị mà ít nói đứng ở trước giường bệnh, giống như đứa bé, nắm bàn tay lạnh lẽo tái nhợt của Bùi Anh, gào khóc, tựa như một dã thú bị thương.

An Nhiên rút cuộc tránh khỏi bị Nhập Hồng ôm trong ngực, đầu của cô vừa mê man vừa nặng nề, đau đớn như muốn nổ tung. Cô lảo đảo muốn hướng tới Nam Tịch Tuyết đứng ngoài cửa không chịu đi vào, muốn giải thích, không phải cô cố ý, cô cũng không biết làm sao lại ngủ quên mất. Tất cả lý do đều giống như về mặt tái nhợt mà vô lực của cô lúc này. Cô chỉ muốn, anh không nên dùng loại ánh mắt oán hận mà ghét bỏ đó nhìn cô.

Nam Tịch Tuyết tiến lên một bước, hung hăng đẩy cô ngã xuống đất: “Em là heo sao? Ngủ ít một lát thôi sẽ chết à!”

5. Chương 5: Vết Thương

Một năm kia đã trở thành nỗi ám ảnh trong ký ức của An Nhiên....khiến cô không bao giờ còn hi vọng mong chờ mùa đông đến nữa. Tất cả những ấm áp cùng tốt đẹp cũng bởi vì Bùi Anh mất đi mà ngưng kết thành đau khổ lạnh lẽo, bắt đầu càng tốt đẹp, thì kết thúc lại càng thâm trầm, càng khiến người ta không có cách nào để tiếp nhận.

Ông cụ nhà họ Nam cũng ở đây, được mọi người dìu để tham gia tang lễ của Bùi Anh, đến khi biết được bà xảy ra tai nạn giao thông cùng với An Diệc Văn, về đau đớn trên khuôn mặt ông nhất thời được thay thế

bởi sự giận giữ: “Báo ứng! Cho tới bây giờ cô ta vẫn cùng thằng hai nhà họ An dây dưa không rõ!” Ông quơ múa cây gậy, ra sức đánh lên xe lăn mà An Diệc Văn đang ngồi đi đưa tiễn.

Nhà họ An cùng nhà họ Nam có giao tình rất tốt, những đời trước hai nhà đều cùng nhau đặt chân ở nước Mĩ làm ăn, ông bà của An Nhiên mất sớm, ông cụ Nam cơ hồ coi ba anh em nhà họ Nam như con đẻ của mình. Vô luận ông cụ Nam có mắng chửi như thế nào, An Diệc Văn cũng đành cúi đầu cam chịu.

Nam Tịch Tuyết tức giận nhìn ông nội cùng cha mình: “Mẹ cũng chết rồi, các người còn không tin bà!” Anh đem chiếc áo len mà mình phát hiện được trong lúc thu dọn di vật của mẹ ném vào trong ngực Nam Tĩnh, “Mẹ vẫn mong đợi cha tới. Mẹ đã chết rồi, cha còn không dám nói giúp mẹ một câu, con không hiểu nổi cha!”

Ông cụ Nam đập một trượng vào phía sau đầu gối Nam Tịch Tuyết, tức giận nói: “Con cháu bất hiếu, lại dám nói chuyện với người lớn như vậy! Không có nhà họ Nam ta che chở, người cho rằng người là ai?”

Ông cụ Nam xuống tay rất độc ác, Nam Tịch Tuyết liền trực tiếp quỳ gối trên tuyết.

Tro cốt của Bùi Anh được an bày tại nghĩa trang trong thành phố, ngày đưa tang đó, trời quang đãng tuyết đã ngừng rơi, nhưng trên mặt đất vẫn còn đọng lại một lớp tuyết rất dày.

Cái áo len màu xám bạc từ trên người Nam Tĩnh lẫn xuống nền tuyết, Nam Tĩnh chậm rãi khom lưng nhặt nó lên. Áo len còn chưa đan xong, vẫn còn thiếu một nửa tay áo, sợi chỉ nơi đó vẫn còn nguyên được buộc lại, phía trên có hai chữ: A Tĩnh.

An Nhiên vẫn sốt cao không giảm, được An Diệc Bác công đi, nhìn thấy một màn như vậy, giùng giàng muốn trèo xuống, khóc to nói: “Không được đánh anh, đều là lỗi của con. Con không nên ngủ. . . . !”

“Nhiên Nhiên ngoan, không khóc không khóc.” Nhập Hồng vội vàng an ủi cô: “Nghe lời, Nam ca ca của con không có việc gì.”

Sau khi tổ chức tang lễ xong, nhà họ Nam đem bệnh viện chữa trị cho Bùi Anh kiện lên tòa án, sau khi lấy được bồi thường, sau một năm ngăn ngừa bệnh viện kia bị phá sản phải đóng cửa. Hai năm sau, bác sĩ phụ trách của Bùi Anh cùng y tá trực đêm hôm đó đã bỏ trốn, cảnh sát khi lục soát trong nhà hai người đó đã tìm được một khoản tiền lớn, theo điều tra kết luận là do tham ô mà có. Kết án là vì tiền bạc mà phạm tội giết người, phát lệnh truy nã toàn quốc.

Bởi vì An Diệc Văn cự tuyệt tiếp nhận trị liệu, đùi phải bị tàn tật suốt đời, chỉ những ngày lễ, ngày tết ông mới về thăm nhà một chút, còn lại tất cả thời gian đều giam mình trong phòng thí nghiệm để nghiên cứu khoa học, hơn nữa còn không chịu tiếp nhận khám bệnh bất kì lần nào nữa.

Lúc trước Nam Tĩnh đi thăm mẹ vợ, bà lão cả đầu đã bạc trắng, ông có đưa một khoản tiền lớn sau đó dặn dò em trai của Bùi Anh chăm sóc thật tốt cho bà.

An Nhiên và Nam Tịch Tuyết theo người lớn cùng nhau quay trở về Mĩ. Trước khi đi, lúc tờ mờ sáng An Nhiên đã lén đi ra ngoài, cô quỳ trước phần mộ của Bùi Anh nói xin lỗi, bị Nam Tịch Tuyết phát hiện.

Hai mắt của anh đỏ bừng, tâm tình cũng đã bình phục rất nhiều. Anh kéo cô đứng dậy, khom lưng phải đám tuyết bắn trên đầu gối của cô. An Nhiên ôm lấy anh nói: “Thật xin lỗi!”

Nam Tịch Tuyết vuốt tóc của cô, thanh âm khàn khàn: “Thật xin lỗi, ngày đó anh không nên đẩy em. Không phải lỗi của em.”

Nghe anh nói như vậy, An Nhiên khóc càng lớn tiếng hơn.

Anh không có gì nữa, chỉ khe khẽ đẩy cô ra, xoay người rời đi.

Anh càng lúc càng đi xa, An Nhiên ý thức được, cô và anh không trở về như xưa được nữa.

Đã từng, An Nhiên cho là thời gian hai năm ở Trung Quốc là khoảng thời gian khổ cực nhất của cô, không có cách gì có thể trải qua, nhưng sau khi trở về, cô mới phát hiện ra mình nhớ nhung khoảng thời gian đó bao nhiêu, ấm áp mà tốt đẹp biết nhường nào.

Bùi Anh là giáo viên nên ngày nghỉ cũng giống như An Nhiên. Trong lúc nghỉ hè, mỗi khi gần tối, bà đều mang theo bọn họ đi bắt ve sầu, hơn nữa còn không thêm để ý đến tiếng hét chói tai của An Nhiên mà đem những con ngọ nguậy đó đi ngâm dưa muối, sau đó lại đem chúng chiên một lượt nữa.

Khi đi nhà trẻ Bùi Anh cho phép cô mặc quần nhỏ có phần mỏng cong lên được in hình hoạt hình, những lúc cô phạm sai lầm thì Bùi Anh sẽ không hề tuân theo chủ nghĩa nhân đạo mà dùng các cách xử phạt về thể xác đối với cô, giữa mùa đông sẽ ném cô ra ngoài cửa bắt chạy bộ, thời điểm cô khóc, Nam Tịch Tuyệt đều sẽ dùng bánh bao hấp để dỗ cô...

Trong học viện âm nhạc dành riêng cho nữ sinh ở nước Mĩ đang vang lên những tiếng hát trong trẻo của các nữ sinh. Hai tay An Nhiên vung vẩy ở trước ngực chỉ huy toàn đội dương cầm, vẻ mặt thâm oán lão hiệu trưởng, rõ ràng là khúc nhạc vui vẻ, nhưng cô lại làm ra vẻ mặt băng bó khó chịu.

Mỗi buổi chiều hôm thứ sáu đều sẽ có cán bộ của ngành giáo dục và người đứng đầu học viện âm nhạc đến giám sát, trường học vì để nhận được nhiều tiền hỗ trợ hơn, lần nào cũng biểu hiện hết mình. An Nhiên cùng các bạn học của cô đều được chải đầu kiểu công chúa, mặc váy màu trắng dài đến đầu gối, giày da màu đen được sơn bóng, hóa trang thành một đám thiên sứ đáng yêu.

Hàng xóm của Bùi Anh nói đúng, giọng hát của An Nhiên cực kỳ tuyệt vời, hôm nay cô đã 16 tuổi, thanh âm trở nên thành thực, được phụ đạo thêm một chút liền có thể hát rất khá.

Vừa hát xong, dưới khán đài trong dự liệu vang lên tiếng vỗ tay nhiệt liệt.

Về mặt hiệu trưởng tươi cười đi lên sân khấu nói lời cảm ơn, An Nhiên cùng bạn thân của cô Nam Cung Yến ngồi nghỉ ngơi ở hàng ghế phía sau.

Nam Cung Yến là sau khi cô trở lại mới quen biết. Hai người đều là người gốc Hoa, lại học chung một lớp, tự nhiên sẽ chơi với nhau rồi.

Nam Cung Yến đang uốn éo người cùng một học sinh nam ngồi phía sau cô nói chuyện phiếm, hai người khí thế bồng bồng thảo luận cuộc hẹn sắp tới sẽ đi chơi những gì.

Diện mạo Nam Cung Yến xinh đẹp động lòng người, đường nét khuôn mặt tinh xảo mà rõ ràng, cô lớn hơn một tuổi so với An Nhiên, thân thể trở nên lại càng thành thực hơn, ở trong mắt người phương Tây, chính là mỹ nữ phương đông chính hiệu, người theo đuổi rất đông, mà cô đối bạn trai cũng giống như kiểu cười ngửa xem hoa. So với cô ấy, An Nhiên cảm giác mình lại giống như một học sinh ngoan, then thùng mà lại khéo léo.

Có một bác gái mập ngồi ở phía sau An Nhiên đang nói chuyện với Nam Cung Yến, khen ngợi: “Các cháu hát rất hay, bác phẳng phất như nghe được một bài thơ cổ. Trường nữ sinh quả nhiên là danh bất hư truyền.”

Nam Cung Yến giao hoạt đảo con mắt xinh đẹp: “Danh bất hư truyền, bác chỉ cái gì?”

Ánh mắt của bác gái mập tròn mồm liếc nhìn cả nhóm các cô ăn mặc ngoan ngoãn như những thiếu nữ: “Thanh thuần mà thánh thiện, tác phong trường học các cháu rất nghiêm chỉnh, trường học bên ngoài không thể so được.”

“Ý bác là nói cái này sao?” Nam Cung Yến vừa nói xong, lời kéo cái nơ con bím trên cổ người bạn trai mới quen, khiến cho hắn nghiêng người, hai người nhiệt liệt hôn môi.

Sắc mặt bác gái mập đại biến, nhanh chóng làm dấu hình chữ thập trước ngực.

Sau một lúc, An Nhiên cảm thấy có người vỗ nhẹ bả vai của mình, cô luôn ghét cùng người khác tiếp xúc thân thể, về mặt không vui nhúu mày quay đầu lại.

Bác gái vừa rồi lấy tay che mặt, giọng nói rất nhỏ tỏ vẻ đồng cảm nói với An Nhiên: “Trường học các cháu mặc dù tổng thể không tệ, nhưng vẫn là không hài hòa về mặt âm tiết.” Nói xong ánh mắt liền chuyển về phía trên người Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến hứng thú hướng An Nhiên nháy nháy mắt.

An Nhiên đem váy trắng vén lên tháo chiếc ghim ở ngang eo ra, làm lộ ra quần thể thao ngắn ở bên trong: “Không hài hòa âm tiết, bác là chỉ Johnny len lén căn thuốc, Viviane là Lace, hay Shary luôn cùng đàn ông bắt hòa lên giường? Hay chính là Khải Sát Lâm mỗi lần làm yêu đều không cho đối phương mang bao?”

“Thượng Đế phù hộ!” Bác mập kinh hoàng nhỏ giọng hô, “Các người đều là ma quỷ.” Bà lại làm ra hình chữ thập nhưng chữ thập lần này lại xê dịch đến những vị trí khác rồi.

Nam Cung Yến dùng vai đụng đụng cô, cười xấu xa nói: “Không tôn trọng bề trên!”

An Nhiên nâng cánh tay lên đặt ở trên vai cô: “Yến tử, tớ chịu đựng nơi này đủ rồi, chúng ta chuyển trường đi.”

“Được!” Nam Cung Yến hưng phấn mở to mắt, “Cậu muốn chuyển đến đâu?”

“Trường trung học Phục Chúc.”

Nam Cung Yến liếm liếm đôi môi, bộ dạng giống như một Tiểu Ma Nữ: “Bên kia có nhiều trai đẹp hơn.”

An Nhiên ném cho cô cái gương của mình: “Phấn cũng đều bị ăn hết, xấu xí!”

Sau khi tan học, An Nhiên cùng Nam Cung Yến đi thay quần áo.

Vóc dáng An Nhiên cũng khá cao, cô ở trước gương không ngừng so sánh bên phải với bên trái của mình, lấy tay nắn nắn bộ ngực non nớt, bất mãn nói thầm: “Thế nào còn nhỏ như vậy?”

Nam Cung Yến đang trang điểm lại, cũng không ngẩng đầu lên: “Theo như tiêu chuẩn của xử nữ về cân nặng, đã không nhỏ.”

An Nhiên đã cao đến một mét bảy rồi, nhưng ngực và mông lại rõ ràng không mướt mà đầy đặn bằng Nam Cung Yến, đối với chuyện này cô vẫn luôn canh cánh trong lòng.

An Nhiên đội mũ, cầm chìa khóa xe đạp lên, hỏi Nam Cung Yến: “Cậu không phải về sao?”

Nam Cung Yến nhìn cô nhướng lông mày: “Người ta buổi tối còn có hẹn.”

An Nhiên run rẩy nổi da gà mở cửa đi ra ngoài.

Cửa đóng lại, âm thanh của Nam Cung Yến vẫn còn đuổi theo cô: “Nhớ phải bao che giúp tớ! Đừng cho là tớ không biết suy nghĩ của cậu, vì học viện âm nhạc của chúng ta gần học viện y khoa nên cậu mới đến học, người ta vừa mới chuyển đi học MBA, cậu liền lập tức đi theo, khinh bỉ cậu. !”

An Nhiên thích đi xe đạp, so với việc ngồi xe thoải mái tự tại hơn nhiều. Trên đường không có người nhiều, cô đạp thật nhanh, lúc vượt qua khúc quanh, thiếu chút nữa đụng vào một chiếc xe Lincoln dừng ở ven đường.

Cửa xe mở ra, là bác Trần tài xế của nhà cô, nhìn thấy cô cung kính cúi người 15° theo đúng tiêu chuẩn chào: “Cô chủ.”

Nếu bác Trần ở chỗ này, tên đàn ông không được hoan nghênh kia khẳng định cũng ở gần đây. An Nhiên thật nhanh nhảy lên xe chuẩn bị rời đi, lại nghe được một thanh âm lười biếng: “Nhiên Nhiên đi gấp như vậy làm gì chứ?”

Một người đàn ông từ trong cửa hàng bánh ngọt ven đường đi ra, nếu bỏ qua sắc mặt tái nhợt của hắn thì đúng là một mỹ nam. Một tay của hắn đang vòng qua eo của cô gái xinh đẹp trong ngực, tay kia nâng lên một hộp bánh ngọt tinh xảo.

Người này chính là người “anh trai” năm đó bị An Nhiên đẩy xuống hồ bơi— Khâu Thiếu Trạch. Hai người mặc dù có mẹ, nhưng lại có chung một đôi mắt đào hoa giống hệt với cha của bọn họ, cho dù ai nhìn cũng sẽ không hoài nghi giữa bọn họ có liên hệ máu mủ.

An Nhiên cũng là về sau nghe mẹ khóc kể lại mới biết, mẹ Khâu Thiếu Trạch là do bạn bè không thân lăm của An Diệc Bác đưa cho ông làm “Quà tặng”, hai người duy trì đoạn quan hệ nam nữ. Sau đó mẹ của hắn lại đi theo một thương nhân giàu có, cùng An Diệc Bác cắt đứt liên lạc. Mãi cho đến khi An Nhiên năm tuổi, An Diệc Bác từ trong miệng người thương nhân kia biết được chuyện của Khâu Thiếu Trạch, khi hắn vừa được sinh ra, tên thương nhân kia liền biết không phải là con của hắn, người đàn bà kia đương nhiên

lại không chút do dự vứt bỏ. Tư tưởng cổ hủ trọng nam khinh nữ đã ăn sâu vào trong máu của An Diệc Bác, hương khói vẫn nặng hơn tình nghĩa. Ông liền đem Khâu Thiếu Trạch ở cô nhi viện ra ngoài, khi đó hắn đã 10 tuổi, do dinh dưỡng không được đầy đủ trong một thời gian dài khiến các bắp thịt đều teo nhỏ, thể lực thậm chí so ra còn kém hơn An Nhiên.

Những năm này ở An gia hắn được nuôi dưỡng rất tốt, một đầu tóc khô vàng đã trở nên đen mượt, răng miệng vàng khè cũng biến thành trắng nõn chỉnh tề, quả thực là thay da đổi thịt.

An Nhiên sau khi trở lại, vẫn luôn tránh tiếp xúc với Khâu Thiếu Trạch. Người này lòng dạ biến thái đến mức khó có thể tưởng tượng được. Ra cửa quá mười bước là phải ngồi xe, chiếc xe Lincoln kia chính là do An Diệc Bác cấp riêng cho hắn. Có lẽ là khi còn bé sợ nghèo, cho nên hắn đối với vật phẩm xa xỉ có sự yêu thích cuồng nhiệt, hơn nữa lại thích mặc đồ trắng, từ đầu đến chân, hơn nữa sắc mặt quanh năm tái nhợt, quả thật giống như là Vampire (quỷ hút máu).

Đối với thái độ hờ hững của An Nhiên, Khâu Thiếu Trạch đã tập mãi thành thói quen, hắn nghiêng đầu đối với mỹ nhân trong ngực cười một tiếng: “Hanny, chúng ta đi thôi, đoán chừng Nam tiên sinh đã đến, đến trễ rất không lễ phép.”

“Chờ một chút!” An Nhiên từ trên xe bước xuống, để cho bác Trần mở cốp xe, đem xe đạp của cô bỏ vào, không thèm để ý tới ánh mắt chế nhạo của Khâu Thiếu Trạch, đặt mông ngồi vào, “Tôi mỏi chân.”

Bên trong nhà hàng Trung Quốc, trong một phòng trang nhã.

An Nhiên có chút thất vọng phát hiện cô đã đến quá sớm, không thể làm gì khác hơn là gọi trước một phần bánh bao hấp để ăn. Vừa ăn vừa cau mày, một chút cũng không thơm.

“Chăm cái này ăn.” Khâu Thiếu Trạch đưa cho cô một đĩa nước chấm: “Món ăn Trung Quốc ở đây cũng đã bị tây hóa không ít, còn không bằng được quán ven đường ở trong nước đâu.”

An Nhiên nghi ngờ nhìn hắn ngồi ở phía đối diện, Khâu Thiếu Trạch còn nở nụ cười đáng ghét.

An Nhiên luôn cho rằng, buồn cười thì cười, không muốn cười cũng không nên miễn cưỡng! Nhưng Khâu Thiếu Trạch ngoại trừ đối mặt với An Diệc Bác, thì đối với ai cũng đều giương ra nụ cười muốn đánh đòn: môi mỏng vì mân (cái này ta không biết dùng từ gì cho thích hợp nhé cho nên đề nguyên bản gốc), khoe miệng nâng lên có chút mỉa mai.

Bạn gái xinh đẹp của hắn nghiêng người tặng hắn một nụ hôn: “Thiếu Trạch, anh thật là dịu dàng.”

An Nhiên cười lạnh một tiếng, nhặt một cái bánh bao hấp, cắn một chút, chấm một ít nước chấm trong đĩa say sưa bỏ vào trong miệng.

Dịu dàng? Đối cô ta bị Khâu Thiếu Trạch vứt bỏ không chút do dự, khóc cũng không có chỗ mà khóc, hơn nữa còn mang theo một chút tiếng xấu, Khâu Thiếu Trạch ở trên giường có chút sở thích đặc biệt, không phải người phụ nữ bình thường có thể chịu đựng được.

Bánh bao hấp nhập khẩu, một cỡ vị cay mãnh liệt từ lưỡi lan lên, An Nhiên ho khan, sắc mặt kìm nén đến đỏ bừng, nước mắt từng giọt lớn rơi ra.

Khâu Thiếu Trạch sẵn sàng đưa cho cô một chén nước: “Xin lỗi, anh quên không nhắc em, bên trong có một chút hạt tiêu xanh, không sao chứ.”

Nước ấm, uống vào làm đầu lưỡi càng thêm nóng hừng hực. An Nhiên lau lau nước mắt, cảm tức nhìn hắn. Đồng thời lần nữa chửi mình không chịu nhớ cho tốt, đồ của hắn đưa cho, ngàn vạn lần không được đụng!

Ban đầu khi mới trở về, bao nhiêu thương cảm, để cho cô mơ hồ quên nơi này còn có cái gọi là “anh trai” . Nhưng hiển nhiên lá gan của hắn đã tăng lên không ít, lại dám lên tiếng khiêu khích với cô. Lại trùng hợp bị Nhập Hồng bắt gặp, cho hắn một bạt tai: “Trong nhà này không phải là nơi mày dương oai.”

“Này xin lỗi.” Khâu Thiếu Trạch ác độc mà cười.

Nhập Hồng đã từng dặn dò An Nhiên, không nên cùng hắn tiếp xúc quá nhiều. Lúc ấy Khâu Thiếu Trạch từ chối theo họ của An Diệc Bác, khi đó hắn còn nhỏ, không hiểu cách để che giấu mình cho lắm, ngang

nhiên nói với vợ chồng An Diệc Bác rằng: “Các người mỗi lần vừa gọi tôi, sẽ nhớ tới mẹ tôi, cảm giác này chắc hẳn rất tuyệt vời.”

Năm ngoái Hạ Thiên, An Nhiên và Nam Cung Yến chạy tới hồ bơi ở cạnh học viện Y khoa. Nam Cung Yến thì dùng dáng người của mình đi quyến rũ trai đẹp, cô một mực đi dạo quanh bờ hồ mà Nam Tịch Tuyệt đang bơi, vắt hết óc nghĩ lý do để anh dạy cô tập bơi. Lại không biết bị người nào đụng ngã xuống hồ.

Lúc ấy cô sâu sắc cảm nhận được cảm giác đáng sợ khi sắp bị chết chìm, đợi đến lúc cô được vớt lên thì đã bất tỉnh nhân sự. Cũng may xung quanh đều là người học y, Nam Tịch Tuyệt làm hô hấp nhân tạo mười mấy phút đồng hồ mới cứu được cô. Mà khi cô tỉnh táo lại liếc nhìn thấy kẻ đang đứng đằng sau đám người chính là Khâu Thiếu Trạch.

Mặc dù không có chứng cứ xác thực, nhưng An Nhiên cảm giác được, cô rơi xuống nước có liên quan tới hắn. Nhất là sau khi hắn đến gần cô, cười hỏi: “Em gái, cảm giác sắc nước thế nào?”

Nhớ tới lần đó chết chìm, An Nhiên trong lòng lại có một chút kích động. Dù sao cũng được cùng với Nam Tịch Tuyệt có nụ hôn nóng bỏng kéo dài những 15 phút! Nhưng lại ảo não phát hiện rằng lúc đó đầu óc cô không tỉnh táo, căn bản không có cảm giác gì thì lập tức thấy buồn bã, hơn nữa cả người cô đều ướt chèm nhẹp, đặc biệt khó coi.

Bỏ chén nước xuống, An Nhiên mới cảm giác được cổ họng mình thoải mái hơn một chút. Khâu Thiếu Trạch khốn kiếp, hẳn cho cô một vỏ này, khiến cô chừng mấy ngày không thể luyện hát, thật độc!

Tiếng nhân viên đón khách nhiệt tình lịch sự “Hoan nghênh quý khách” vang lên, An Nhiên không khỏi hóp bụng lại, ngồi thẳng người.

Bùi Anh kiểm giữ “Sinh mạng nặn ra” lý luận, cho rằng “Cong cột sống sẽ làm cho người ta có không khí trầm lắng, phải thông qua việc buộc chặt eo đem cột sống đứng cho thẳng đem hết khí chất trong xương mà thể hiện ra”, như vậy mới có thể khiến người ta có sức sống vô hạn.

Đứng thẳng người, hóp bụng nâng mông là yêu cầu tuyệt đối của Bùi Anh đối với bọn họ trong lúc đi bộ .

Nam Tịch Tuyệt đang đi về phía cô, đã một khoảng thời gian không thấy anh, anh giống như lại càng đẹp trai hơn. An Nhiên không chớp mắt nhìn anh chằm chằm. Lúc ở học viện y khoa cô có chạy đi tìm anh, nhìn qua bộ dáng anh mặc áo dài trắng.

Đã quen nhìn hình tượng bác sĩ ôn tồn nhã nhặn của chú hai, lần đầu nhìn thấy Nam Tịch Tuyệt ăn mặc kiểu đó, cô chỉ che miệng cười khúc khích.

Chỉ là, Nam Tịch Tuyệt học rất vất vả, nhà họ Nam cùng nhà họ An mấy năm này liên lạc lại ít, An Nhiên một năm gặp anh không được mấy lần. Sau lại phát hiện học viện y học gần sát với học viện âm nhạc dành cho nữ sinh, cô liền lấy học tập thanh nhạc làm lý do để chuyển tới bên này, hơn nữa khi biết mọi người trong nhà cự tuyệt cô liền rủ Nam Cung Yến đến học cùng mới được chấp nhận. Chỉ là ở nơi này chưa tới hai năm, Nam Tịch Tuyệt đã tốt nghiệp chính quy, cũng không vào bệnh viện làm việc như trong dự đoán của mọi người, ngược lại chuyển đi học MBA, điều này làm cho An Nhiên không thể hiểu được. Cô nhớ Nam Tịch Tuyệt từng nói qua “Hành y cứu người” mà.

Nam Tịch Tuyệt vừa mới từ trường học ra ngoài, anh còn cầm theo cả máy tính của mình. Một thân tây trang màu đen, thẳng tắp lại đẹp trai.

Chào hỏi đơn giản mấy câu, anh liền ngồi xuống bên cạnh An Nhiên.

An Nhiên lập tức cảm thấy hối hận. Vì muốn ngồi gần Nam Tịch Tuyệt, cô cố ý ngồi đối diện với Khâu Thiếu Trạch, nhưng như vậy, cô lại không có cách nào nhìn Nam Tịch Tuyệt!

An Nhiên không khách khí ở dưới bàn đá Khâu Thiếu Trạch một cước: “Đổi vị trí cho tôi.”

Bạn gái xinh đẹp tích cực đứng lên: “Tôi và cô đổi.”

“Không mượn cô.” An Nhiên liếc cô ta một cái, từ lúc Nam Tịch Tuyệt ngồi xuống, ánh mắt của cô ta vẫn luôn dính lên người anh, thật muốn đem tất cả cúc áo sơ mi của anh cài lại thật chặt.

“Thật xin lỗi, anh Nam, em gái tôi. . . .” Về mặt Khâu Thiều Trạch giả bộ áy náy: “Đều là người trong nhà.”

Nam Tịch Tuyết cúi đầu uống một hớp trà: “Không có việc gì.”

Sau khi đổi xong vị trí, Khâu Thiều Trạch nâng chén kính Nam Tịch Tuyết: “Anh Nam, hợp tác vui vẻ.” Nam Tịch Tuyết liếc nhìn An Nhiên, do dự một chút, vẫn uống một hơi cạn sạch.

An Nhiên chỉ thấy cổ ngứa ngứa, mặt cũng ngứa, đưa tay gãi gãi, tiếp tục chống cằm nhìn. Ngược lại sắc mặt Nam Tịch Tuyết lại khác thường, đưa tay ra nắm lấy bàn tay đang gãi loạn của cô: “Em đã ăn cái gì?”

“À?” An Nhiên sửng sốt, lúc này mới chú ý tới trên cánh tay mình đều là những chấm đỏ.

Bạn gái Khâu Thiều Trạch đưa cho cô một cái gương nhỏ hay dùng để trang điểm, cô nhìn mặt mình trong gương, cả một vùng đỏ lan trên mặt!

An Nhiên kêu khê một tiếng che mặt lại, thật xấu xí! Cô vốn cố ý nuôi tóc dài, mỗi ngày đều tỉ mỉ bảo dưỡng. Tự cảm thấy là hình tượng của mình cũng không tệ lắm khi đi gặp anh, lần này thật đúng là gặp phải kẻ tiểu nhân! Cô phần hận giẫm Khâu Thiều Trạch một phát, người này tuyệt đối là cố ý, hẳn rõ ràng biết cô bị dị ứng với hạt tiêu!

Nam Tịch Tuyết ném thử thức ăn trên bàn, đến khi thử đĩa nước chấm kia, lạnh lùng nói: “Em ăn hạt tiêu làm gì? Đã quên lần đó dặn dò em rồi sao?”

An Nhiên uất ức che mặt. Khâu Thiều Trạch kêu khê một tiếng: “Nhiên Nhiên không thể ăn cái này? Là lỗi của tôi. Bọn tôi vẫn còn có việc, anh Nam không phiền khi đưa em gái của tôi đến bệnh viện một chuyến chứ?”

Hắn nói như là một chuyện hiển nhiên, Nam Tịch Tuyết lạnh lùng nhìn hắn một cái, Khâu Thiều Trạch vô tội nhún nhún vai.

Nam Tịch Tuyết dẫn An Nhiên đi bệnh viện, cầm thuốc, liền muốn đưa cô về nhà.

“Em không muốn trở về.” An Nhiên ăn vạ lời kéo anh: “Đã rất lâu em không đến nhà anh rồi, em đến nhà anh chơi được không?”

Khuôn mặt của cô vẫn còn đỏ ửng, lại còn ngứa mặt nên làm làm nũng, Nam Tịch Tuyết khước miệng giật, cuối cùng không nhịn được, cười khê một tiếng. Giơ tay lên xoa xoa má tóc của cô: “Hiện tại anh không ở nhà, có thời gian mới về đó thôi.”

“Vậy thì đến chỗ của anh đi!” An Nhiên nhất quyết không tha: “Anh mỗi lần đều nói để khi nào có thời gian, cho đến bây giờ cũng chưa thực hiện được. Vậy hôm nay đi.” Cô hời hợt sờ sờ khuôn mặt mình: “Em mà trở về với dáng vẻ này, mẹ em khẳng định lại đau lòng cho xem.”

Nam Tịch Tuyết suy nghĩ một chút: “Được rồi. Chỉ là sau khi ăn cơm tối xong phải lập tức về nhà.”

“Ừ.” An Nhiên không ngừng gật đầu liên tục.

6. Chương 6: “em Gái” Phỉ Phỉ

Nam Tịch Tuyết thuê một căn nhà ở gần trường học có hai phòng ngủ và một phòng khách, mặc dù không tính là quá lớn, nhưng một người ở cũng rất dư dả, tiện nhất là có chỗ để xe.

Mới vừa vào trong nhà anh, An Nhiên đã cảm thấy có chỗ không đúng lắm.

Giữa mùa hè, quần áo cùng giày của anh đã sớm ướt đẫm mồ hôi, anh khom lưng lấy cho cô một đôi dép nữ ở trong tủ giày, còn anh thì thay giày da xong liền đi chân không vào phòng khách, vừa đi vừa cởi quần áo.

An Nhiên thay giày, có chút thận trọng đứng nguyên tại chỗ.

Nam Tịch Tuyết đứng dưới máy điều hòa không khí mát lạnh đem laptop trong tay để vào trên ghế salon, quay đầu lại nhìn cô, cười nói: “Thế nào lại không vào? Trong tủ lạnh có bánh pudding(bánh ngọt) đấy, em vào lấy ăn đi.”

Anh đã cởi áo khoác xuống, cổ áo sơ mi trắng mở rộng, lộ ra cơ ngực màu mật ong rắn chắc. Mặt An Nhiên ửng hồng, cảm thấy trên người càng thêm ngứa ngáy khó chịu, giơ túi thuốc trong tay lên chạy vào nhà vệ sinh, bỏ lại một câu: “Em đi bôi thuốc.”

An Nhiên nhìn chằm chằm khuôn mặt đỏ bừng của mình trong gương một lúc lâu, cô che mặt rên lên một tiếng : “Thật xấu xí.”

An Nhiên 16 tuổi cũng đã được xem như là một tiểu mỹ nữ. Khuôn mặt thon gầy, cái cằm nhọn giống như Nhập Hồng, đôi mắt lại giống với An Diệp Bác, ngực và hông đang trong thời kỳ trưởng thành của con gái nên đặc biệt mượt mà. Mái tóc dài đến eo là do cô cố ý nuôi, vừa đen vừa bóng, rủ xuống trông rất mềm mại, là điểm kiêu ngạo lớn nhất của cô.

Thế nhưng hôm nay, sao tất cả mọi thứ lại trở nên buồn cười như vậy. Bác sĩ vừa kê thuốc uống , vừa cho thuốc bôi ngoài da cho cô . Đáng hận nhất chính là thuốc bôi có màu vàng, bôi ở trên mặt nhất định sẽ thành những mảng hồng hồng vàng vàng, trông rất bẩn thỉu, giống như bị chảy mủ, hơn nữa thuốc này còn có mùi rất khó chịu, thật giống như là một cơn ác mộng!

Nửa người trên cũng có không ít, An Nhiên cởi áo phông, cởi cả áo ngực, đưa lưng về phía gương, nghiêng đầu, khó khăn với tay ra sau lưng để bôi thuốc.

Ở giữa lưng có một chỗ rất ngứa, cô làm thế nào cũng không với tới được, quýnh lên, cả đầu đều là mồ hôi, không khỏi gọi Nam Tịch Tuyết: “Nam tử, đến giúp em một chút!”

Nam Tịch Tuyết đi tới, liếc một cái liền nhìn thấy bộ dáng gần như trần nửa người của An Nhiên, ho khan một cái dời tầm mắt: “Chuyện gì?”

Ao ngực của cô lỏng lẻo dắt trước ngực, theo động tác giơ tay của cô lại trượt lên cao, lộ ra hơn nửa bầu ngực trắng nõn, cơ hồ chỉ che được hai đỉnh phần hồng phía trước.

Không để cho An Nhiên có cơ hội lúng túng, Nam Tịch Tuyết quả quyết xoay người.

An Nhiên ngơ ngác đứng đằng sau, một cái tay vẫn còn giơ ở trên cao, nghe được âm thanh của anh từ trong phòng khách truyền đến: “Mặc quần áo tử tế rồi ra đây, anh sẽ giúp em.”

An Nhiên lần nữa thống hận bản thân mình!

Nằm ở trên ghế sa lon, cô than nhẹ một tiếng, dứt khoát kéo áo lên che kín đầu mình.

Nam Tịch Tuyết bảo trì lý trí trầm mặc, đem dây áo lót của cô gẩy gẩy lên phía vai, tỉ mỉ thoa lên những chỗ bị dây áo ép còn đỏ hơn những chỗ nổi mẩn kia .

“Thật ra thì, không có gì .” Sau khi bôi thuốc xong, Nam Tịch Tuyết đem áo của cô kéo xuống, nhìn An Nhiên chán nản nằm bất động, thử an ủi.

An Nhiên hừ một tiếng. Cô hối hận lần thứ n vì không mặc màu lót đen Lace (viền tơ)! Bởi vì phải mặc váy trắng để lĩnh thưởng, cho nên ở bên trong cô chỉ mặc áo ngực bình thường, không có gì đặc sắc. Anh đều nói không có gì, có thể thấy được anh vẫn xem cô như là một đứa trẻ!

Cô thích Nam Tịch Tuyết từ khi nào, An Nhiên cũng không rõ lắm. Cô chỉ coi đây như là chuyện hiển nhiên, anh chính là người mà cô muốn.

Nam Tịch Tuyết rót nước để cô uống thuốc, nhìn đồng hồ trên cổ tay một chút: “Đói bụng không, muốn ăn cái gì?”

An Nhiên ngồi dậy, lấy dung khí đưa tay ôm anh, vùi đầu vào trên vai anh. Anh đã thay áo phông màu trắng, có mùi thơm mát dịu của xà phòng, làm cho cô có cảm giác yên lòng. Cô đột nhiên có chút nhớ nhung muốn khóc, liền ở trong ngực anh cọ xát, nũng nịu như một con mèo nhỏ.

Mấy năm này, anh càng ngày càng trở nên trầm mặc, những lúc anh và cô gặp nhau, anh cũng luôn cẩn thận. Một thời gian thật dài, cô đều gặp phải ác mộng, cô nằm mơ thấy Nam Tịch Tuyết trách cứ mình, tại sao lại ngủ. Thân mật dựa sát vào anh thư thế này, cô đã chờ đợi rất lâu rồi .

Nam Tịch Tuyết giơ tay lên vuốt mái tóc của cô, đẩy cô ra một chút: “Không bằng ăn mì đi, anh gọi đồ ở ăn bên ngoài.”

An Nhiên ngẩng đầu, nhìn anh chăm chú.

“Thế nào?”

Cô nghiêng người ra trước, cẩn thận hôn lên môi của anh. Giống như là chuồn chuồn lướt nước, rất nhanh liền rời đi. Sau đó luôn thấp thỏm không yên nhìn anh, cắn chặt đôi môi âm thầm động viên mình, không được run, lấy dung khí thổ lộ đi!

“Em.” Nam Tịch Tuyết giống như là nằm mơ sờ sờ đôi môi vừa bị chạm của mình, mới vừa mở miệng, cửa chính lúc này lại bị mở ra, giọng nói vui vẻ như nước của một người con gái truyền đến: “Nam tử, đoán xem hôm nay tổ mua cái gì trở về? Ah, dép tổ đâu?”

An Nhiên cúi đầu nhìn chân mình, dép nữ màu hồng, hơn nữa, trong phòng vệ sinh, trên kệ chỗ gương có để mỹ phẩm, trên bàn trong phòng khách có trang trí bình hoa, tất cả điều này, đều nói với cô một tin tức: trong căn phòng này, còn có một nữ chủ nhân.

Người con gái kể ra một đồng những tên rau củ trong túi, đầu đầy mồ hôi đi tới, “Tối nay làm cho cậu món rau trộn khổ qua, thanh nhiệt trừ hỏa. Đây chính là món mình ở nhà thường làm. Mấy ngày nay thật nóng.”

Cô tròn to hai mắt, nhìn về phía An Nhiên: “Em là An Nhiên đúng không? Đã lớn như vậy.”

Nếu không phải cô ấy gọi tên của cô, An Nhiên quả thật không dám đem người con gái xinh đẹp trước mắt với Trương Nghiên gặp ở ven đường trên núi liên hệ với nhau. Cô ấy đã bỏ đi về non nớt của ngày đó, cả người đều tản ra hơi thở của người phụ nữ thành thực.

Nam Tịch Tuyết nhận lấy túi đồ trong tay Trương Nghiên, giới thiệu: “Trương Nghiên, bạn gái của anh.”

An Nhiên không ở lại đó ăn cơm tối, không cưỡng lại được sự nhiệt tình của Trương Nghiên, đành để cho Nam Tịch Tuyết đưa cô về nhà.

Trên đường, trong xe bật một bài hát tiếng anh, làm cho bầu không khí trở nên thoải mái. Nhưng trong đầu An Nhiên hoàn toàn trống rỗng, cảm giác mất mát lớn ngược lại khiến cô cực kỳ tỉnh táo.

Nam Tịch Tuyết không nhắc lại chuyện nộ hôn kia nữa, anh từ chối rất bình tĩnh, lại làm cho An Nhiên cảm thấy hết sức tuyệt vọng.

Tình cảm thời tuổi trẻ đều khiến cho người ta khắc cốt ghi tâm. Nhưng anh và cô cách nhau những bảy năm, cuộc đời của anh và cô chắc chắn sẽ không có cách nào để cùng bước chung một khoảng thời gian kia. Cô còn nhớ rõ lần trước khi gặp Nam Tịch Tuyết, anh có nhắc qua là có bạn học cũng qua đây du học, sau đó anh đi nhận điện thoại.

Cô tự nhận anh là của mình, thật ra thì chưa bao giờ là của cô cả.

Từ sau khi gặp chuyện của Khâu Thiệu Trạch, An Nhiên vô cùng căm ghét tiểu tam(kẻ thứ ba). Cuối cùng khi Nam Tịch Tuyết dừng xe trước cổng nhà thì cô vẫn không nhận được, nói ra lời nói mà chính cô cũng khinh bỉ: “Anh sẽ chia tay với cô ấy chứ?”

Nam Tịch Tuyết trầm mặc, An Nhiên nhỏ giọng nói “Thật xin lỗi”, liền đẩy cửa xe ra bước xuống.

“Tiểu Nhiên.”

An Nhiên có chút mong đợi quay đầu lại, đã thấy Nam Tịch Tuyết châm một điếu thuốc lá, hít một hơi, sau đó khạc ra một vòng khói. Trong bóng đêm, làn khói lượn lờ, cô có chút nhìn không rõ về mặt của anh.

“Ngủ ngon.” Anh nói.

An Nhiên về đến nhà thì cha mẹ đi dự tiệc vẫn chưa về, trong đại sảnh tầng một tối đen như mực.

Sự xuất hiện của Khâu Thiếu Trạch khiến Nhập Hồng vĩnh viễn không có cách nào tha thứ cho An Diệc Bác. Nhập Hồng đã rất nhiều lần nói với cô, bà còn ở lại ngôi nhà này, cũng chỉ vì muốn con gái có một mái ấm gia đình đầy đủ. Nhưng An Nhiên biết, người mẹ xinh đẹp giỏi giang của cô lại mềm yếu không rời bỏ được cha. Hai người đã cùng cầm tay nhau đi qua những năm tháng tuổi trẻ tươi đẹp, cho dù An Diệc Bác có vượt quá giới hạn ở bên ngoài.... Khiến cuộc sống hôn nhân nửa đời sau của họ trở nên lạnh nhạt, bà cũng không muốn phải cùng ông chia cách.

An Diệc Bác ở trước mặt hai người con vẫn luôn đóng giả hình tượng là một người cha nghiêm khắc, chỉ là khi đối mặt với lời nói lạnh lùng giễu cợt của Khâu Thiếu Trạch thì chung quy cũng không giấu được vẻ chật vật. Mặc kệ bọn họ cố gắng che giấu như thế nào, thì cái nhà này đã sớm không còn được đáng vẻ như ban đầu nữa.

“Meo meo”.

An Nhiên cúi đầu nhìn “em gái” Phỉ Phỉ đang cố gắng chui ra từ khe cửa.

Phỉ Phỉ là con mèo Garfield mà Khâu Thiếu Trạch nuôi. Mỗi ngày đều được chăm chút đầy những đồ ăn ngon, giờ đã béo đến nỗi không nhìn ra được hình dáng, duy chỉ cái mặt vẫn nhỏ như cũ, trông giống hệt như chủ nhân của nó bình thường đều thích ăn đòn.

An Nhiên không có một chút thiện cảm nào đối với con mèo cả ngày chỉ biết ăn với ngủ này, mà Phỉ Phỉ cũng chỉ nhận thức được mỗi chủ nhân của mình là Khâu Thiếu Trạch, mỗi lần thấy cô đều kiêu ngạo vênh cái đuôi, chống hông lên, nhìn thẳng bước rón rén đi ra ngoài.

Một người một mèo ở cửa ra vào nhìn nhau hồi lâu, em gái Phỉ Phỉ thử dò xét tiến lên, rúc vào bên chân cô, cọ cọ, lại ngẩng đầu lên, lấy lòng “Meo meo” kêu hai tiếng. Thấy An Nhiên không có phản ứng, nó lại tiếp tục từ từ đi tiếp.

An Nhiên dùng chân đem nó đẩy sang một bên, “Mày đói bụng thì tự đi bắt chuột đi.” Phỉ Phỉ uất ức “Meo meo” cụp đuôi chạy vào hướng phòng bếp.

Vừa vào đại sảnh, An Nhiên suýt nữa nghệt thở. Nóng thế này mà lại không bật điều hòa! Cô lần mò bật đèn, lại nhìn thấy Khâu Thiếu Trạch quần áo không chỉnh tề ngồi bên cạnh máy lọc nước, bên tay phải còn có cái cốc nằm nghiêng, nước tung tóe đầy mặt đất.

Đến gần hần, một cỗ mùi rượu nồng nặc truyền đến. An Nhiên ghét bỏ nhìn hần, không khách khí đá đá chân của hần: “Này, dậy đi!”

Khâu Thiếu Trạch hừ một tiếng, từ từ hé mở mắt, mơ hồ lầu bầu câu gì đó, một tay vịn phía sau máy lọc nước loạng choạng đứng lên, một cái tay khác trực tiếp đưa tới rót nước, bất chấp nước lạnh chảy ra qua kẽ ngón tay, hần vẫn còn nghi ngờ tiến tới gần để nhìn, miệng mở rộng định cắn luôn cả vòi nước.

An Nhiên thật sự không chịu nổi đáng vẻ say khướt của hần, kéo hần đẩy tới ghế sofa, không nhịn được nói: “Anh làm mất vệ sinh như vậy, chúng tôi còn uống làm sao được?”

Khâu Thiếu Trạch nện một quyền trên lưng ghế sofa: “Tôi muốn uống nước!”

“Anh nên chết khát mới phải!” Mặc dù nói như vậy, nhưng An Nhiên vẫn cầm cốc đi rót nước cho hần, sau đó đặt lên trên bàn: “Này, nước!”

Áo sơ mi trắng trên người Khâu Thiếu Trạch đã xốc xếch không còn ra hình dáng gì, gần như là trần nửa người trên. Giữa cổ, gáy cùng trên ngực chỉ chít dấu son môi, mùi rượu nồng nặc hòa lẫn với hơi thở son phấn của phụ nữ còn vương lại, quả thật khiến người ta buồn nôn.

An Nhiên định đi, vạt áo lại bị hần kéo lại, hai mắt đỏ ngầu nhìn chằm chằm cô: “Cô điếc à? Tôi nói muốn uống nước!”

An Nhiên giận đến mức hận không thể đập cho hần một trận, im hơi lặng tiếng mà đem chén nước đến bên miệng hần.

Sau khi uống được mấy ngụm nước, Khâu Thiểu Trạch hình như có vẻ rất hài lòng, ngồi dậy dùng cánh tay ôm vòng qua người An Nhiên, trêu ghẹo nói: “Bảo bối, có muốn làm lại lần nữa hay không?” Nói xong, một tay sờ lên phía chân lộ ra bên ngoài của cô.

Cả người An Nhiên nổi lên một tầng da gà, giơ cái cốc trên tay lên hung hăng đập lên đầu Khâu Thiểu Trạch.

“Tiểu Nhiên, con đang làm gì vậy?” Âm thanh vừa giận giữ vừa sợ hãi của An Diệc Bác từ phía sau lưng truyền đến.

Bị cô đập ột cái, Khâu Thiểu Trạch kêu đau một tiếng liền ngã vật ra ghế ngủ tiếp. An Nhiên cong khóe môi lên, “Cha không thấy sao, đang khi dễ con trai bảo bối của cha.”

“Con. . . . !” An Diệc Bác trợn mắt giận đến mức râu cũng dựng đứng, nhưng cũng chỉ biết nói với vợ, “Em nhìn một chút bộ dáng của con gái xem !”

Nhập Hồng coi như không nghe thấy.

An Diệc Bác trong lòng ngập tràn lửa giận nhưng không có chỗ phát tiết, từ từ đi đến. Ông đi tới bên cạnh Khâu Thiểu Trạch, nhìn toàn thân nhếch nhác của hắn, tức giận đến mức rống to: “Thằng khốn kiếp, mày lại đi đập phá ở đâu về hả?”

Khâu Thiểu Trạch bị An Nhiên đập ột cái cũng không nhẹ, lại nghe được tiếng hét của ông, chỉ khẽ vén mí mắt, cười như không cười nhìn ông, khóe mắt đuôi mày còn mang theo vẻ cợt nhả, rõ ràng còn chưa tỉnh táo lại.

“Bác Trần, tới đây ném nó ra ngoài, để cho nó còn đi uống tiếp!” An Diệc Bác tức giận nói.

Trần bá chà xát hai tay, trên mặt lộ vẻ khó khăn đi đến: “Ông chủ, thân thể cậu chủ.”

Nhập Hồng vẫy tay ý bảo An Nhiên đi tới, “Nhiên Nhiên, trên mặt con làm sao vậy?”

An Nhiên do dự một chút, nói: “Không có việc gì, con ăn nhầm phải hạt tiêu. Nam tử đã mang con đi khám rồi.”

Nghe cô nhắc tới Nam Tịch Tuyết, vẻ mặt Nhập Hồng dịu dàng đi rất nhiều, giọng nói hơi trách cứ, “ Nam tử cái gì mà Nam tử , phải gọi là anh. Thằng bé thế nào? Lần sau gặp nhớ bảo nó đến nhà chúng ta ăn cơm.”

An Nhiên gật đầu một cái.

Nhập Hồng liếc nhìn về ghế salon bên kia, cẩn thận quan sát An Nhiên, hạ thấp giọng hỏi: “Nó vừa rồi không làm gì con chứ?”

An Nhiên nhẹ nhàng lắc đầu một cái, “Hắn bắt con đi rót nước cho hắn.”

Nhập Hồng thở nhẹ một cái, dặn dò: “Nhiên Nhiên con cũng không còn nhỏ nữa, đừng đến gần nó quá.” Bà nói khéo léo, trong lòng An Nhiên cũng hiểu rõ, Nhập Hồng vừa rồi chắc cũng đã nhìn thấy chút gì đó.

An Nhiên nghe lời gật đầu, chủ động cầm lấy túi xách màu đỏ trên tay Nhập Hồng, giúp bà cởi áo khoác ngoài ra: “Mẹ, chắc mẹ cũng mệt rồi, chúng ta lên lầu trước đi.”

Trên lầu trong bồn tắm.

Hai mẹ con ở cùng một chỗ thân thiết tắm rửa. An Nhiên xoa bóp khiến Nhập Hồng cảm thấy hết sức thoải mái, An Nhiên nhân cơ hội cầu xin: “Mẹ, con muốn chuyển trường, chuyển đến trường trung học phụ thuộc đại học C.”

Nhập Hồng nhắm hai mắt lại hưởng thụ, hỏi: “Làm sao đột nhiên lại muốn đến đó?”

“Giảng viên học viện âm nhạc phạm vi quá nhỏ, con về sau lại không muốn dựa vào âm nhạc để kiếm sống. Hơn nữa.”

“Hơn nữa Nam Tịch Tuyết cũng ở chỗ đấy.” Nhập Hồng thở dài, dựa sát vào cạnh bồn tắm, tiếp lời.

An Nhiên đỏ mặt, lắp bắp nói: “Không phải. . . . Anh ấy đã có bạn gái rồi.”

Nhập Hồng giống như không nghe thấy lời cô nói, “Tính cách Nam tử chừng chắc, giao con cho nó, mẹ cũng yên tâm. Con gái thì nên tìm người đàn ông lớn tuổi hơn mình, như thế sẽ được chiều chuộng hơn. Nếu như sau này nó có lỗi với con, thì con vẫn còn thời gian để làm lại.”

Hôm sau, lúc An Nhiên đi xuống lầu ăn điểm tâm, nhìn thấy Khâu Thiệu Trạch đang ngồi trên ghế sofa, trong ngực là em gái Phỉ Phỉ, hắn thỉnh thoảng lại vuốt ve nó một cái. Trừ sắc mặt có chút tái nhợt, trên trán có dán thêm một miếng băng lớn, còn lại tất cả cũng đã sửa soạn sạch sẽ rồi.

Nhớ đến chuyện tối hôm qua, vẻ mặt An Nhiên lạnh lùng đi qua trước mặt hắn. Giọng điệu Khâu Thiệu Trạch có chút nhạo báng vang lên: “Nhiên Nhiên, khuôn mặt em thật đẹp.”

Sau một đêm, những mảng đỏ trên người và trên mặt An Nhiên đã nhỏ đi không ít, từ hạt gạo bây giờ chỉ còn như những chấm đỏ. Giọng nói chậm chạp của Khâu Thiệu Trạch cũng không làm ảnh hưởng tới tâm trạng tốt của cô, An Nhiên trả lời lại một cách mỉa mai: “Làm sao có thể so với trên người anh được. Không ngờ anh lại thích ở dưới mặt, quả nhiên không phải là đàn ông.”

Khâu Thiệu Trạch vốn đang vuốt ve gáy của Phỉ Phỉ, không để ý sức tay tăng thêm, em gái Phỉ Phỉ kêu một tiếng thê lương “Meo meo”, cuộn tròn lại thành một quả cầu từ trên đầu gối hắn lăn xuống.

Lần này An Nhiên chiến thắng, tâm tình vui vẻ đi ăn điểm tâm.

7. Chương 7: Vu Sơn “mây Mưa”

Trong phòng riêng trên thư viện, Nam Cung Yến nhìn chăm chăm vào hình thể người không gian ba chiều trên laptop của mình, thân thể to lớn nhưng ruột cuộc cô cũng chỉ nhớ được khung xương cùng những bắp thịt. Cô xoa xoa đôi mắt nhức mỏi, duỗi lưng một cái, “Ai, bây giờ tớ nhìn thấy ai cũng đều giống như những bộ xương có bắp thịt biết di động.”

Đối diện với cô, là một đồng sách chất cao kèm theo giọng nói buồn buồn của An Nhiên truyền đến: “Cậu vẫn còn khá tốt, trước mắt tớ tất cả đều là những thân thể không che đậy.” Tiếp theo truyền đến âm thanh gõ phím, còn cả tiếng lật sách.

Nam Cung Yến đứng lên, đi vòng qua phía đối diện ngồi xuống bên cạnh An Nhiên, nghiêng đầu nhìn bài mà cô đang viết. “Không phải chỉ viết luận văn thôi sao, thế nào lại than ngắn thở dài như vậy, cậu nào có thâm như tớ.”

An Nhiên thở dài: “Cô chủ nhiệm đã nói rồi, cô nói sẽ không vì cha tớ tài trợ cho trường mà cho tớ điểm luận văn A+ . Lần này nhất định tớ phải làm cho cô ấy không khép nổi miệng lại được!”

Nam Cung Yến nhìn chăm chăm vào đề mục luận văn, cười đến tà ác: ” Bàn về tác dụng chủ yếu của phái nữ trong tình yêu. Tin tưởng tớ, cô chủ nhiệm Mary thuần khiết nhất định sẽ bị kích thích.”

An Nhiên híp đôi mắt có chút sung vì quyết tới chống sách ở trước mặt, lấy ra một quyển sách thật dày Sinh Lý Học cơ sở , “Đây là quyển sách trọng điểm mà cô Mary giới thiệu, muốn cuối tuần này chúng tớ phải học xong, hơn nữa thứ hai phải đem luận văn nộp lên. Tớ bắt quá cũng chỉ là từ góc độ chuyên môn tới nghiên cứu vấn đề thôi.”

Hai người An Nhiên và Nam Cung Yến cùng chuyển đến trường trung học phụ thuộc đại học C mà không gặp bất kì trở ngại nào. Trung học ở nước Mĩ là từ lớp 9 đến lớp 12, đại khái tương đương với ở Trung Quốc là từ lớp 10 cho đến lớp 12. Trừ bỏ môn ngữ văn, môn toán đều là học ở bên ngoài, hàng năm còn nhất định phải học thêm môn tự chọn. An Nhiên nhất thời không nghĩ ra mình nên học cái gì, liền chọn khoa cũng không khác biệt lắm so với Nam Cung Yến, cơ hồ đều là phương diện lý hoá sinh.

Điều khiến An Nhiên phải giật mình là Nam Cung Yến ở phương diện sinh học rất có thiên phú. Cô ấy vừa đến liền chọn sinh học cao cấp, mà An Nhiên chỉ có thể chọn sơ cấp. Nam Cung Yến rất kiêu ngạo mà nói: “Đây là mình nguyện ý học, so với trong nhà ép học cảm giác không giống nhau, đặc biệt hăng hái.”

Trường trung học phụ thuộc đại học C cùng trường đại học C ở trung tâm bang C chỉ cách nhau có một bức tường, không gian thư viện của trường trung học rất eo hẹp, hơn nữa còn hạn chế về thời gian. Hai người lại tìm được vị trí tốt tại thư viện lớn đại học C, nơi này có đầy đủ các bộ sách chuyên ngành cùng những tài liệu mà họ cần tham khảo, thỉnh thoảng còn gặp được những sư tử (chị khóa trên) nhiệt tình hướng dẫn. Đại học C còn có cả viện nghiên cứu Y học, Nam Cung Yến ở chỗ này lẩn lộn như cá gặp nước.

Giai đoạn đầu đại học C chỉ có chuyên ngành y khoa, mấy chục năm gần đây mới chuyển sang hình thức đại học tổng hợp. Lúc mới đầu những sinh viên vừa tốt nghiệp sau khi ra ngoài xã hội, họ phát hiện mặc dù họ có kỹ thuật nổi trội, nhưng lại thiếu hụt một chút kỹ năng xã hội đời thường. Đại học C từng bị chụp cho cái danh hiệu "trại tập trung của các trạch nam". Sau đó, hiệu trưởng đại học C đã mở rộng mô hình đào tạo kỹ thuật mới, đổi thành hình thức mô hình quản lý tổng hợp người tài. Rất nhanh mọi người đều thấy được một nhóm những thương nhân làm mưa làm gió trên thị trường đều tốt nghiệp từ đây. Trong đó từ việc kinh doanh được phẩm và chế tạo dụng cụ y tế thì An Diệc Bác và Nam Tĩnh cũng đều là những người nổi bật (xuất sắc).

"Dù sao học kỳ sau tớ cũng không chọn môn của cô Mary nữa, tớ muốn chọn một chút văn học giám định và thưởng thức" An Nhiên oán trách, liếm liếm đôi môi có chút khô khốc, "Yến tử, rót giúp tớ cốc nước."

"Nha." Nam Cung Yến chậm rãi đứng lên, ánh mắt còn dừng lại ở một đoạn đầu trên bài luận văn của An Nhiên, "Thiếp ở Vu Sơn vàng mặt trời, núi cao ngăn trở, sáng có nắng mai, chiều có mưa rơi; sáng sớm đến hoàng hôn, dưới ban công. Có ý tứ gì?"

"Vu Sơn mây mưa cũng không biết, làm xấu hổ người Trung Quốc." An Nhiên khinh bỉ nói, "Nhanh đi lấy nước."

Nam Cung Yến suy nghĩ một chút, "Tớ hiểu rõ, mây mưa chính là làm yêu chứ sao. Cậu viết luận văn còn trích dẫn văn cổ vào làm gì."

"Cái này gọi là dẫn đề!"

Nam Cung Yến vẫn còn đang suy tư vấn đề mây mưa: "Thật ra thì, ở Trung Quốc, người xưa liền thích dùng từ ngữ thuần khiết nhất để diễn tả ý tứ dâm loạn. Cậu nghĩ, làm yêu giữa nam và nữ không phải giống như mây và mưa sao, liền ở cùng một chỗ, ướt nhem nhẹp mà phân không ra sao?" (e phục chị @@)

Đầu óc An Nhiên có chút choáng váng, "Đây là nữ thần Vu Sơn đang quyến rũ Sở Tương Vương lên giường. Dùng để chứng minh cho luận điểm của tớ, giữa tình yêu và tình dục thực chất là do con gái nắm quyền chủ động, ngực và mông là những biểu hiện cảm dỗ ban đầu, phản ứng sinh lý cùng tình cảm là không liên quan. Đồng thời, thân thể trẻ trung của người con gái tản ra loại kích thích giống như một loại mời gọi không tiếng động. Yến tử, cậu rốt cuộc có rót nước cho tớ hay không?" (e cũng phục chị lun)

Nam Cung Yến cầm cốc nước của cô, bĩu môi: "Tớ thế nào lại có cảm giác như cậu đang ở đây nói bậy."

"Cậu mới nói bậy!" An Nhiên cảm tức nhìn cô, "Tớ chính là bổ thêm yếu tố Trung Quốc vào bên trong, nhất định có thể được A+!"

Sau khi Nam Cung Yến đi, An Nhiên đau khổ tiếp tục vùi đầu làm tiếp, lại nghe thấy tiếng cười nhẹ nhàng từ sau lưng truyền đến: "Tớ là lần đầu nghe được loại ngôn luận như vậy, thật ly kỳ. Nam tử, không giới thiệu thêm cho tớ biết sao?"

Nghe được Nam tử, An Nhiên lập tức ưỡn thẳng lưng. Cô đứng lên thay đổi tư thế, nhào người lên phía trên tấm vách ngăn phòng phía sau, Nam Tịch Tuyết thế nhưng lại chỉ ngồi cách cô có một tấm vách ngăn! Anh ngồi đối diện một nam sinh, một tay chống cằm đang nhìn cô cười: "Xin chào, là đồng học cũng không sai biệt lắm."

Người con trai với ngũ quan cũng không được coi là xuất chúng, nhưng khí chất lại đặc biệt hơn người, nhìn một lần liền khiến người ta khắc sâu ấn tượng.

An Nhiên nhớ tới có một lần cô đã từng xem qua: "Dịu dàng Như Ngọc". Người con trai như thế khiến người ta có cảm giác thanh tao, nhã nhặn, giống như đang ngâm thơ làm phú.

"Chào anh." An Nhiên có chút ngượng ngùng.

“Anh tên là Nam Cung Quân Như, là anh trai của cô ấy.” Nam sinh chỉ vào Nam Cung Yến đang bưng nước trở về nói.

Nam Cung Yến trừng mắt liếc hần một cái, không lên tiếng.

Ở giữa bàn của Nam Tịch Tuyết và Nam Cung Quân Như bày ra một đồng tài liệu, An Nhiên cố vươn cổ qua xem, Nam Tịch Tuyết xoay người đỡ bả vai của cô, “Cẩn thận ngã sang đây, muốn xem thì qua đây xem.”

An Nhiên do dự một chút, cuối cùng vẫn vui mừng ngồi vào bên cạnh Nam Tịch Tuyết. Nam Cung Yến có chút không được tự nhiên, ôm laptop của mình bỏ lại một câu “Tớ có hẹn đi trước”.

Nam Cung Quân Như đưa cho cô một tờ đơn tuyên truyền: “Tiểu Nhiên, xem một chút, có cảm thấy hứng thú với cái này không? Thế nhưng lần này Nam ca ca lại làm người phụ trách trọng yếu nha.”

Nam Cung Quân Như cười híp mắt, giống như con hồ ly.

An Nhiên nhận lấy rồi nhìn xuống, là một phần hợp đồng về trại nghỉ hè, hạng mục cụ thể cô cũng không để ý, chỉ thấy bên B là Nam Tịch Tuyết ký tên.

Nam Cung Quân Như nhiệt tình giải thích: “Đây đặc biệt là nhằm vào trại hè của học sinh trung học. Đi công viên rừng rậm đóng dã ngoại, có các loại hạng mục khảo nghiệm năng lực. Mỗi tiểu đội có bốn người, tương ứng sẽ có một sinh viên chưa tốt nghiệp học viện y khoa làm đội trưởng, phụ trách sự an toàn của mọi người trong đội. Đăng ký trước tiên sẽ được ưu đãi nhiều hơn nhé.”

An Nhiên hào hứng nhìn về phía Nam Tịch Tuyết: “Anh làm ông chủ sao?”

Nam Tịch Tuyết thấp giọng trả lời: “Anh dự định thuê địa điểm, chỉ là muốn thử một lần.”

“Nam tử, cậu quá khiêm tốn rồi.” Nam Cung Quân Như khích lệ vỗ vỗ bả vai Nam Tịch Tuyết, hướng An Nhiên cười nói, “Nam ca ca của em thế nhưng lại đang làm chuyện lớn của đàn ông, cậu ta chính là tự mình xây dựng sự nghiệp trong truyền thuyết. Thật ra cậu ta đang khuyên anh gia nhập nhóm của cậu ấy đấy.”

Nam Tịch Tuyết nói: “Bình thường trại hè không hiểm thấy, nhưng chỉ là chữa bệnh và chăm sóc, nhưng do ý thức kém nên thường có sự việc ngoài ý muốn xảy ra. Nguyên nhân là do sinh viên học viện y khoa hướng dẫn không đúng cách. Cho nên, năm nay tớ phải tuyển chọn thật kỹ càng.”

An Nhiên giơ hai tay đồng ý: “Em nhất định tham gia.”

Nam Cung Quân Như cười híp mắt: “Em thật đáng yêu.”

Nam Tịch Tuyết có chút chán nản, khe khẽ thở dài.

Buổi trưa, An Nhiên lấy lời mời của Nhập Hồng ra nói, muốn mời Nam Tịch Tuyết đến nhà cô ăn cơm, anh lấy lý do bận rộn để từ chối. An Nhiên mặc dù thất vọng, nhưng lại lần nữa dặn dò anh ngày giỗ của Bùi Anh năm nay nhớ gọi cô trở về nước, cùng nhau bái tế Bùi Anh.

Sau một cuộc thi liên tiếp, An Nhiên chờ đợi thật lâu ruột cuộc kỳ nghỉ hè cũng đến. Tối hôm trước khi khởi hành, cô mới biết Khâu Thiệu Trạch cũng đi cùng. Hắn ôm em gái Phỉ Phỉ béo ú, dựa vào khung cửa phòng cô hả hê nói: “Lần này anh chính là đội trưởng đội y tế, Nhiên Nhiên, nhớ đối với học trưởng phải có lễ phép nha.”

Em gái Phỉ Phỉ cũng rất cho hần mặt mũi “Meo meo” hai tiếng, hình như đang bày tỏ đồng ý.

An Nhiên liếc hần một cái, đem một vài vật phẩm cần thiết nhét vào trong ba lô, “Anh tốt nhất nên cầu nguyện mình không có bị té xỉu ở trong rừng núi. Ngàn vạn lần đừng kéo chúng tôi tụt lại.”

Khâu Thiệu Trạch thu lại nụ cười: “Em quá lo lắng.”

Nhập Hồng từ lầu ba đi xuống, thấy Khâu Thiệu Trạch đứng ở cửa phòng của con gái, theo thói quen nhú nhú mày. Khâu Thiệu Trạch không chút biểu cảm lên tiếng “Dì”, sau đó liền ôm em gái Phỉ Phỉ hướng một đầu khác của hành lang đi về phía phòng của hắn.

Nhà An Nhiên tổng cộng có ba tầng. Vợ chồng An Diệc Bác ở lầu ba, lầu thứ hai ở phía đông là phòng của An Nhiên, phía Tây là phòng của Khâu Thiếu Trạch, gian phòng lớn nhất ở giữa thì chia làm hai, một nửa làm phòng luyện đàn của An Nhiên, một nửa làm thư phòng. Trong ngày thường khi xuống lầu, An Nhiên cùng Khâu Thiếu Trạch đều từ cửa phòng của mình xuống ngay cầu thang bên cạnh, may nhất là đều không chạm mặt nhau.

Khâu Thiếu Trạch đối với An Diệc Bác vẫn là thái độ tức giận, đối với Nhập Hồng vẫn còn tương đối tôn trọng, chỉ là thân phận của hắn lại khiến Nhập Hồng không có cách nào để thích hắn.

Nhập Hồng muốn giúp An Nhiên kiểm tra những thứ cần thiết, lại không yên tâm đem hành lý mà cô đã sắp xếp cũng mở ra nhìn một lần.

Nhập Hồng muốn giúp An Nhiên kiểm tra những thứ cần thiết, lại không yên tâm đem hành lý mà cô đã sắp xếp mở ra nhìn một lần.

“Để mẹ xem, buổi tối các con cũng có hoạt động, nhất định phải nhớ mặc quần dài, cẩn thận rắn độc cắn, mang theo nhiều bột hùng hoàng một chút(bột có màu vàng dùng làm thuốc có thể giải độc). Đồ lót lấy thêm hai bộ, ở chỗ đó tắm rửa cũng không dễ dàng. Đèn bin cầm tay mang chưa?”

“Mẹ, con chỉ đi một tuần, mẹ nhét quá nhiều rồi.” An Nhiên không để cho Nhập Hồng gia tăng thêm đồ đạc của cô.

Nhập Hồng nhìn hai bên một chút vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, “Đúng rồi, cầm cái đệm chống ẩm trong nhà đi. Trong rừng rậm ẩm ướt nặng, có thể dễ bị phong thấp. Cái đệm này có thể gấp lại không chiếm nhiều diện tích, cầm theo cũng không đáng ngại!”

An Nhiên không vui, “Những thứ này anh Nam đều sẽ chuẩn bị, con chỉ mang theo ít đồ dùng là được. Có thiếu gì thì ở cửa công viên đều có bán.”

Tuy là nói như vậy, mặc dù An Nhiên đã tự mình len lén ném vội đồ ra, nhưng sáng sớm ngày hôm sau lúc ra cửa, cô vẫn còn có thêm hai túi đeo lưng lớn. Một công, một xách theo, cật lực vô cùng.

Nhập Hồng đưa cô và Khâu Thiếu Trạch lên xe, dặn dò bác Trần lái xe chú ý an toàn, lúc này mới không yên tâm vội tay từ biệt.

Khâu Thiếu Trạch chỉ có một cái ba lô đeo lưng liền cười nhạo An Nhiên cả một đường, “Không biết còn tưởng rằng em đi chạy nạn.”

Mọi người đang tập hợp trước cửa trường học, trừ An Nhiên, những người còn lại đều là trang bị nhẹ nhàng xuất trận. Cô không thêm để ý đến sự ngăn cản của bác Trần, đem hai túi lớn mà Nhập Hồng chuẩn bị, giản lược thành một cái túi.

An Nhiên cùng Nam Cung Yến, bạn trai Nam Cung Yến, còn có một nam sinh tóc màu nâu khác sẽ cùng một tổ. Người dẫn đội bọn họ chính là Nam Cung Quân Như, điều này làm cho An Nhiên cảm thấy còn có thể tiếp nhận.

Bởi vì nhân viên y tế đi ở phía trong, cho nên cô nhìn thấy Trương Nghiên. Trương Nghiên thật sự đã thay đổi rất lớn, cô dùng tiếng anh lưu loát để trao đổi với các đội viên khác, mặc dù chỉ mặc áo khoác trắng giản dị cùng giày thể thao, rất vừa vặn với dáng người nhưng không còn cái hơi thở quê mùa như trước nữa, ngược lại khắp nơi đều toát ra nét tinh xảo đẹp đẽ.

Đúng vậy, lúc trước cô ấy làm hướng dẫn viên du lịch cũng không cầu thả chút nào, hiện tại khẳng định phải lợi hại hơn. An Nhiên nhìn nụ cười sáng lạn của Trương Nghiên, không khỏi có chút ghen tỵ. Cô ta lúc nào cũng có cười được như vậy, thật đáng ghét!

Cùng cô nhìn chăm chăm Trương Nghiên không tha, còn có Nam Cung Yến ngồi ở phía sau cô. Tính tình của Nam Cung Yến luôn không tốt, hơn nữa hôm nay đặc biệt bùng nổ, dọa tên bạn trai to con ngồi co rúm lại ở một bên không dám lên tiếng.

Nam sinh tóc nâu ngồi bên cạnh An Nhiên, bị An Nhiên nói chỗ này đã có người ngồi, chuyển đến chỗ khác ngồi đi, vẻ mặt rất uất ức.

“Nếu nơi này không có ai, tôi liền ngồi chỗ này.” Khâu Thiều Trạch lười biếng ngồi xuống, còn đuổi lưng một cái.

“Tránh ra, đây không phải chỗ dành cho anh.” An Nhiên đẩy hẳn ra.

Khâu Thiều Trạch giả bộ vô tội: “Thế nhưng trong xe không còn chỗ nào trống nữa, mọi người đều đã đến đông đủ, em định để anh đi chỗ nào?”

An Nhiên nhìn về hàng phía sau, phát hiện Nam Tịch Tuyết đã ngồi xuống hàng cuối cùng, chỗ bên cạnh anh là Trương Nghiên. Cô nhất thời giống như quả bóng bị xì hơi, ỉu xiu ngồi trên ghế không động đậy được nữa.

Khâu Thiều Trạch nhỏ giọng nói: “Không phải trước mặt tôi, em luôn có phẩm chất ưu việt sao, biết rõ Nam Tịch Tuyết đã có bạn gái còn mò mẫm dính vào làm gì?”

An Nhiên nắm chặt quả đấm, từ trong kẽ răng nặn ra câu: “Câm miệng!”

Xe buýt chạy không nhanh, dễ dàng để bọn họ thưởng thức phong cảnh trên cả đường đi. An Nhiên lại không có cái tâm tình này, chủ yếu là Khâu Thiều Trạch một mực dùng ngôn ngữ trêu chọc cô. Cô giận đến mức bấm rất nhiều vết đỏ trên cánh tay hắn.

“Nhiên Nhiên, cho em xem chuyện thú vị.” Khâu Thiều Trạch chỉ chỉ phía sau, “Không nhìn em sẽ phải hối hận.”

Lúc này đã gần đến hai giờ chiều, sự náo nhiệt trong xe đã dịu xuống không ít, có rất nhiều người cũng vui ở chỗ ngồi ngủ gà ngủ gật, mấy giọng nói cũng thả rất nhẹ. Hàng cuối cùng, Nam Cung Quân Như ngồi cùng một chỗ với Trương Nghiên, hai người bọn họ đang hôn nhau. Bên cạnh, Nam Tịch Tuyết đang nhắm mắt nghỉ ngơi.

Đợi đến khi hai người họ tách ra, hai gò má của Trương Nghiên đã ửng đỏ còn không quên hướng An Nhiên nghịch ngợm nháy nháy mắt.

Một cổ cảm giác rung động từ lòng bàn chân xông thẳng lên đỉnh đầu. Đây là chuyện gì xảy ra?

Xe ở trên cao sườn núi, Khâu Thiều Trạch đem An Nhiên lôi trở lại chỗ ngồi của cô, lại phát hiện cô đang phát run, khoe môi giễu cợt dương lên: “Kích động thành ra như vậy sao?”

An Nhiên nhanh chóng phân tích, Nam Tịch Tuyết cùng Trương Nghiên chia tay? Chỉ là, Trương Nghiên vốn là bạn gái của Nam Cung Quân Như? Không đúng, ngày đó rõ ràng chính miệng anh nói Trương Nghiên là bạn gái anh, hơn nữa bọn họ còn ở cùng một chỗ!

Cô thực sự muốn biết đáp án.

Xe tiến vào đường hầm, trước mắt cô đột nhiên tối đen. Khâu Thiều Trạch bỗng nhiên cúi xuống tiến tới bên tai An Nhiên nói, “Hắn tình nguyện lừa em cũng không cho em cơ hội để theo đuổi, có thể thấy được hắn không chào đón em nhiều lắm.”

“Nói vậy! Tôi còn chưa có thổ lộ qua.”

An Nhiên đột nhiên cảm thấy trên lỗ tai đau nhói, giọng nói của Khâu Thiều Trạch rất nhẹ giống như là ảo giác: “Những tâm tư đó của em toàn bộ đều viết ở trên mặt. Nói cho em biết, mấy năm này, Nam Tịch Tuyết coi như không có bạn gái chân chính, nhưng phụ nữ cùng hắn lên giường cũng không ít hơn so với tôi. Thật sự rất muốn xem tình yêu chân chính tốt đẹp của em bị nát vụn như thế nào, ha ha.”

Sau khi chạy qua đường hầm, trước mắt bừng sáng, phẳng phất giống như bọn họ chưa từng trải qua trong bóng tối.

Tâm tình của An Nhiên nhảy loạn, sờ sờ lỗ tai vẫn còn mơ hồ đau của mình, Khâu Thiều Trạch, mới vừa rồi làm cái gì với cô. . . . ? !

Tâm phiền ý loạn cuối cùng cũng mệt mỏi, An Nhiên đầu dựa vào cửa sổ, buồn ngủ. Một bàn tay to vòng qua vịn đầu của cô lại, xoa dịu việc đầu cô đụng vào cửa sổ thủy tinh.

“Mệt thì nằm sấp lên người anh ngủ một lát, đến nơi sẽ gọi em.” Là Nam Tịch Tuyết, chẳng biết lúc nào anh đã đổi vị trí với Khâu Thiếu Trạch.

An Nhiên nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ: “Em không mệt.”

Cô oán hận nghĩ, Khâu Thiếu Trạch, coi như anh thành công, bây giờ cô đã bắt đầu ghét Nam Tịch Tuyết rồi!

Khi xe đến công viên rừng rậm đã là xế chiều, một vòng mặt trời đỏ giắt trên những cành cây xanh um trên bầu trời, hết sức tĩnh lặng hài hòa. Đợi đến khi xe dừng hẳn, An Nhiên từ trên đồi Nam Tịch Tuyết ngẩng đầu lên, khuôn mặt nhỏ nhắn khẽ nhăn lại hỏi: “Đã đến?”

“Ừ.” Nam Tịch Tuyết nói. Nhìn quần dài của anh, chỗ An Nhiên vừa mới gối đầu, có dấu vết của một vũng nước miếng lớn.

An Nhiên có chút ngượng ngùng, làm sao lại ngủ thẳng trên đồi anh chứ?

Lần đóng quân dã ngoại này vui nhất là ở chỗ, bọn họ sẽ không ở lều giống như mọi khi, mà ở nhà cây!

Những cọc gỗ dựng thành một ngôi nhà nhỏ trên những gốc cây thấp nhưng trông rất chắc chắn, còn có ban công nhỏ, theo sợi dây thừng được tết lại thành một cái thang để leo lên. Điều này thực sự khiến An Nhiên cảm thấy hưng phấn, giống như là đang ở trong ma giới u cốc âm u, trên cây viết những chữ màu xám tro là ở tại nơi này trồng cây trong nhà!

Có người nói lên nghi vấn, những cây này trước kia chưa từng thấy qua. Nam Tịch Tuyết nói ra chân tướng, những cái cây này đều là do con người bắt chước tạo thành, chỉ là làm thành hình dạng cái cây. Ông chủ của khách sạn trên cây này cũng tốt nghiệp từ đại học C, lần này Nam Tịch Tuyết đã hẹn trước, cho nên được giảm giá không ít.

Ở trên xe lắc lư cả một ngày, tất cả mọi người đều mệt mỏi, tùy tiện ăn chút gì đó, cũng không kịp chờ liền trèo lên phòng ở trên cây để nghỉ ngơi.

Phòng trên cây khá nhỏ, hai người ở một phòng, cả đoàn của An Nhiên chiếm hết mười ba cái. Hai ngày đầu sẽ hoạt động ở những vùng xung quanh đây, mỗi năm ở phía sau nơi này đều có hội lửa trại, đến lúc đó các đội đóng quân dã ngoại cũng sẽ tụ tập lại cùng một chỗ, còn có thể tổ chức một loạt các hoạt động tranh tài, tất cả mọi người đều kích động nhao nhao muốn thử.

Trang thiết bị trong phòng tắm và phòng vệ sinh vô cùng nguyên thủy. Bất quá, phải tự mình đi ra bờ sông để lấy nước, hơn nữa cũng phải đi xuống đó lấy nước để tắm, cảm giác cũng rất tốt.

Tắm xong, An Nhiên thay một bộ váy hoa dài, cái váy này là do năm ngoái Nhập Hồng lấy từ Phượng Hoàng mang tới cho cô. Chất vải giống như bình thường, nhưng nồng đậm mùi vị dân tộc, cô vô cùng thích.

Ngồi xếp bằng ở trên sân thượng hóng gió một chút, mái tóc dài ẩm ướt cũng rất nhanh khô mát.

Trong rừng rậm ẩm ướt, Nam Tịch Tuyết lại nghiện thuốc lá, có chút khó chịu, đứng trên ban công cố gắng bình phục một chút. Khâu Thiếu Trạch nằm bên cạnh vừa nhìn trời vừa ném cho anh một bọc kẹo cao su. Nam Tịch Tuyết nói cảm ơn, lấy một cái bỏ vào trong miệng dùng sức nhai.

Nhà cây bên cạnh bọn họ thuộc về Nam Cung Quân Như và Trương Nghiên đang yêu nhau, hai người thân ái bí mật ôm ấp, ghen ghét người khác.

Nam Cung Yến cùng bạn trai ở phòng phía dưới, làm sao mà gọi mãi cô ấy cũng không ra, cô đành phải phần nộ trở về phòng của mình.

“Yến tử, cậu ra ngoài nói chuyện với tớ một lúc.” An Nhiên quay đầu lại hướng trong phòng gọi.

“Đừng để ý tới tớ, tớ chết rồi!” Giọng nói của Nam Cung Yến có chút chứng cuồng loạn (cuồng loạn: rối loạn về thần kinh).

Sau một lát, Nam Cung Yến nhô đầu ra ngoài cửa sổ, cùng An Nhiên kề tai nói nhỏ: “Bọn mình lát nữa chạy xuống dưới chơi đi.”

“Nhưng là, ” An Nhiên do dự nói, “Buổi tối không có bọn họ đi theo, không quá an toàn. Không phải ngày mai mới đi ra ngoài sao.”

“Tớ mặc kệ. Tớ ngọt ngào khó chịu, cậu không ra ngoài thì tớ tự đi!” Động tác của Nam Cung Yến nhanh chóng thay giày liền bò xuống dưới.

An Nhiên cảm giác là lạ ở chỗ nào đó, vội vã đi xuống theo.

Rừng núi ban đêm đúng là xinh đẹp khác thường. Nhất là vào lúc giữa hè, cái loại cảm giác tràn đầy sức lực khiến mọi tế bào cũng phải giãn to muốn nhảy ra ngoài.

Nam Cung Yến không để ý đến An Nhiên vẫn đang đi theo phía sau mình, tiếp tục đuổi theo một đám đom đóm đang bay.

“Yến tử, Cậu cẩn thận một chút! Đừng chạy quá xa.” An Nhiên xoa mồ hôi trên đầu, lớn tiếng gọi cô, “Cậu có nhớ được đường không?”

Đột nhiên, Nam Cung Yến hét lên một tiếng, thân thể nghiêng một cái liền biến mất trong bóng tối.

8. Chương 8: Đêm Mưa

Nhìn thấy Nam Cung Yến đột nhiên biến mất, An Nhiên vội vàng chạy tới, ai ngờ chạy chưa được hai bước đã hụt chân, thật may là có người giữ lại ở phía sau. Có ánh đèn chiếu tới, An Nhiên liếc nhìn dưới chân, không khỏi sợ hết hồn, đột nhiên xuất hiện một cái cống ở chỗ bị cỏ dại che khuất.

“Em muốn chết phải không!” Giọng nói tức giận đùng đùng của Nam Tịch Tuyết.

An Nhiên quay đầu lại, mới phát hiện Nam Cung Quân Như xách theo đèn bin đi tới, lo lắng gọi Nam Cung Yến ” Yến tử, cậu ở chỗ nào” Sau khi gọi mấy tiếng, giọng nói yếu ớt của Nam Cung Yến truyền từ dưới cống lên: ” Anh, thật là đau”

Nam Cung Yến lăn xuống, may mà nước đọng trong khe không sâu, nhưng lại không may bị bụi gai cào rách chân, vết thương vừa sâu lại rất lớn, dưới ánh đèn chiếu rọi, gương mặt của cô ấy trắng bệch.

Nam Cung Yến bị Nam Cung Quân Như ôm thẳng về phòng, mấy người khác về mặt cũng nghiêm túc đi tới đây.

Nam Cung Quân Như cẩn thận nâng làn váy dính đầy bùn đất của Nam Cung Yến lên, cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh, từ đùi phải đến sau đầu gối bị thương trầy da sứt thịt, còn ít gai đâm vào trong thịt, máu đỏ tươi ào ạt chảy ra.

An Nhiên muốn tới gần phía trước, lại bị Nam Tịch Tuyết đẩy ra ngoài, “Chớ thêm phiền.” An Nhiên ghen ngào hỏi: “Yến tử không sao chứ?”

Lúc trước phát hiện hai người bọn họ một trước một sau chạy sâu vào trong rừng rậm, Nam Tịch Tuyết vội vã sắp xếp Khâu Thiệu Trạch quản lý chuyện bên này, sau đó lập tức mang người đuổi theo, nhưng vẫn là đã xảy ra chuyện. Chỉ cần nghĩ tới An Nhiên suýt nữa cũng bị ngã theo, Nam Tịch Tuyết lại càng phiền não, trách mắng: “Nói không cho phép chạy loạn, làm sao lại không nghe lời!”

An Nhiên cũng uất ức: “Em, em sợ Yến tử đi một mình sẽ gặp chuyện không may.”

“Em cho rằng có em đi cùng thì sẽ không xảy ra chuyện sao? Làm chuyện lỗ mắng, đến bây giờ còn không chịu sửa đổi!” Nam Tịch Tuyết càng nói càng tức, đưa tay búng một cái lên trán cô, “Thấy cô ấy chạy đi em phải nói cho bọn anh biết trước chứ!”

An Nhiên bị anh mắng xong “Tí tách tí tách” nước mắt liền rơi xuống, nhưng chỉ nhờ giọng nức nở không dám khóc thành tiếng.

“Đây chính là thái độ phục vụ của các người sao?” Nam sinh tóc nâu cùng tổ với An Nhiên đột nhiên xuất hiện kéo cô ra sau lưng mình, tức giận nhìn Nam Tịch Tuyết phía trước, “Anh không phải là người phụ trách sao? Đội viên của chúng tôi xảy ra chuyện các người không xin lỗi thì thôi, lại còn đánh! Tôi nhất định sẽ tố cáo các người.”

“Đúng thế!” Bạn trai Nam Cung Yến này giờ chỉ có thể ở bên ngoài lo lắng suông, cũng đem hỏa khí đẩy lên người Nam Tịch Tuyết, “Loại tổ chức nhỏ này của mấy người thật sự không thể tin tưởng được, nếu không phải vì Yến tử, tôi nhất định sẽ không tham gia loại trại hè này của các người.”

An Nhiên thấy bọn hắn trách cứ Nam Tịch Tuyết, lập tức không muốn, “Các cậu câm miệng cho tôi!”

“Anne, sao cậu lại giúp bọn họ trốn tránh trách nhiệm, Yến tử không nên có người bạn như vậy.”

“Cậu có tư cách gì nói tôi?” An Nhiên tức giận nói.

Bọn họ ở chỗ này cãi nhau loạn thành một đoàn, Nam Tịch Tuyết xoa bóp cái trán đau nhức, nghiêm mặt lên, “Câm miệng hết cho tôi. Có chuyện gì ngày mai hãy nói, tất cả đi ngủ, ngay bây giờ, lập tức!”

Về mặt anh lạnh lùng, ánh mắt sắc bén, hai nam sinh thấy thế không tự chủ được rút cổ một cái, liếc nhìn nhau, tức giận rời đi.

Trong phòng, Trương Nhiên gặp phải chút phiền toái khi cố gắng khâu vết thương cho Nam Cung Yến, cô khóc âm ỉ, sống chết không để Trương Nghiên đụng vào. Nhưng vết thương của cô ấy lại ở vị trí tương đối nhạy cảm, mấy nam sinh đi theo đều không thuận tiện, bệnh viện lại cách nơi này hơi xa, hơn nữa, vết thương cũng không thể để lâu không xử lý được.

Nhìn thấy sắc mặt cô ấy càng ngày càng trắng, lại cuộn tròn người kiên quyết không cho cô đến gần, Trương Nghiên lau mồ hôi trên trán một chút, đi ra ngoài gọi Nam Cung Quân Như: “Cậu lên khâu vết thương cho em gái đi, mình thật sự không thể làm được.” Thấy An Nhiên đứng ở dưới gốc cây đang lo lắng, cô chào hỏi: “Tiểu Nhiên lên làm trợ thủ giúp một tay đi, cảm ơn.”

Quần áo bẩn trên người Nam Cung Yến còn chưa thay, An Nhiên lấy một cái váy sạch thay cho cô ấy, lúc cởi áo ngực thì Nam Cung Quân Như rất tự giác xoay người đi chỗ khác.

Nam Cung Quân Như chỉ mang theo duy nhất một đôi gang tay vô khuẩn, động tác thành thục. Nam Cung Yến nhìn chằm chằm hắn ngẩn người, hết sức phối hợp. An Nhiên nhìn hai người bọn họ, trong lòng lại dâng lên chút lo lắng.

Cô biết mẹ của Nam Cung Yến qua đời sớm, cô ấy từ nhỏ đều do anh trai nuôi lớn. Chỉ là trước khi gặp Nam Cung Quân Như, Yến tử chưa bao giờ đề cập đến người anh trai này với cô. Lúc mới quen biết An Nhiên còn cảm thán cha mẹ của Yến tử thật thiên vị, sinh cô đẹp như vậy, ngược lại anh trai của cô mặt mũi lại rất bình thường. Nhưng vào lúc này nhìn bộ dáng cau mày của Nam Cung Quân Như, dáng vẻ đó giống hệt như Yến tử.

Yến tử so với An Nhiên phải độc lập hơn rất nhiều, quan hệ của cô ấy với mẹ kế cũng rất tốt. Theo đạo lý mà nói, không có lý do gì. Yêu anh trai chứ?

An Nhiên ở trong lòng cẩn thận từng li từng tí toát ra ý niệm không tốt như vậy.

Thực tế luôn tàn nhẫn. Thời điểm khi Nam Cung Quân Như cẩn thận đỡ em gái nằm xuống, An Nhiên đang thu dọn đồ đạc lại nghe được âm thanh có chút kỳ quái, theo thói quen ngẩng đầu lên nhìn, cuộn băng gạc vừa mới cầm liền từ trong tay rơi xuống đất, lộ cộc lăn tới góc tường.

Yến tử đưa tay ôm cổ Nam Cung Quân Như, hôn lên bờ môi hắn. Thân thể cô suy yếu, hôn lên không có tí hơi sức nào, chỉ rải rác nhẹ nhàng giống như đang mổ, Nam Cung Quân Như vẫn duy trì tư thế cúi người, sắc mặt giống như bình thường.

An Nhiên cơ hồ là hoảng loạn trốn đi, bị Nam Tịch Tuyết chặn lại: “Em khẩn trương làm gì, Yến tử không sao chứ?”

An Nhiên lắc đầu liên tục, lời nói cũng không lưu loát: “Không có, không có việc gì.” Cô chột dạ nhìn Trương Nghiên một cái.

“Tôi đi xem một chút.” Trương Nghiên lừ lóat leo lên, quay đầu hướng Nam Tịch Tuyết nói, “Nếu không còn chuyện gì nữa, Nam tử cậu đi nghỉ ngơi đi.”

Nam Tịch Tuyết gật đầu một cái. Chú ý tới An Nhiên đứng bên cạnh nắm thật chặt váy của mình, khẩn trương như vậy, đưa tay sờ trán của cô đều là mồ hôi lạnh, “Bị hù sợ rồi hả, không có chuyện gì. Đoán chừng Quân Như muốn coi chừng Yến tử, em phải ngủ chung cùng Trương Nghiên rồi.”

An Nhiên kéo tay của anh, “Trương Nghiên cùng Quân Như yêu đương, tại sao còn phải ở chỗ của anh? Anh tại sao lại gạt em?”

Nam Tịch Tuyết trả lời rất thành thực: “Không biết.”

Không biết? An Nhiên mếu máo, ngay cả giải thích anh cũng lười nói. Anh thật sự rất ghét cô sao?

An Nhiên quay người đi đến phòng của Trương Nghiên, vẫn cảm thấy ủy khuất, từ trong cửa sổ nhô đầu ra, hướng Nam Tịch Tuyết gào lên: “Không cần anh phải dắc ý, em mới không lạ gì anh, anh không cần phải đề phòng em như đề phòng cướp! Anh thích cùng phụ nữ lên giường cũng không liên quan đến em, em, ” cô hít một hơi thật sâu, run rẩy hét, “Nguyễn rửa anh Tinh Tẩn Nhân Vong!” (tinh trùng đều chết hết ~ sặc)

Cô hét rất lớn, chung quanh đều vang lên tiếng cười. An Nhiên đỏ mặt lùi vào trong nhà hờn dỗi.

Ngày thứ hai An Nhiên chạy đi thăm Yến tử, Nam Cung Quân Như đang đút cho cô ấy ăn cái gì đó. Hẳn rõ ràng là cả đêm không ngủ, đáy mắt đều là tia máu.

“Em tới rồi, anh đi nghỉ một lát đi.” An Nhiên nhận lấy cái bát trong tay Nam Cung Quân Như.

Chờ Nam Cung Quân Như rời đi, vẻ mặt Yến tử trắng bệch nói: “Cậu thỏa thích cười nhạo tớ đi.”

“Tớ không có ý này.” An Nhiên nói, “. Cậu thật, đối với anh ta.”

“Việc của tớ và anh ấy không cần cậu quan tâm!”

An Nhiên nhần nại khuyên: “Cậu như vậy chắc chắn sẽ không có kết quả. Cậu nên bảo vệ bản thân mình một chút, đừng đối nhiều bạn trai như vậy.”

Nam Cung Yến không nhịn được đẩy cô một cái, bát cháo trong tay An Nhiên đổ hết lên mặt đất, “Cậu dựa vào cái gì mà dạy dỗ tớ! Tớ thích cùng đàn ông lên giường đấy, cậu quản được sao?” Cô hung dữ nói, “Đều tại cái người Nam Tịch Tuyết đó, tại sao lại gọi Trương Nghiên đến, bây giờ anh ấy cũng tính toán cùng cô ta kết hôn, tớ phải làm thế nào? Các người cũng tới giành anh ấy, cút, tớ không muốn nhìn thấy cậu!”

“Cậu.” An Nhiên tức giận đến phát run, “Cậu thật là không thể nói lý.”

Nam Cung Yến liếc cô một cái: “Ai cho cậu để ý đến tớ? Tránh ra!”

An Nhiên tức giận sập cửa rời đi.

Nam Cung Yến được trong nhà phái máy bay trực thăng tới đón vào bệnh viện, cùng đi theo còn có Nam Cung Quân Như. Nghe nói cháu gái bảo bối gặp chuyện không may, ông cụ nhà Nam Cung cũng vội vàng theo tới, đem cháu trai mắng to một trận, cũng hung hăng khiển trách Nam TịchTuyết một hồi.

Mới bắt đầu một ngày đã xảy ra chuyện như vậy, làm cho không khí của cả đoàn cũng ngột ngạt. Cũng may Trương Nghiên giỏi điều hòa không khí, trừ mấy người quen biết Yến tử, những người còn lại tâm tình cũng không bị ảnh hưởng nhiều.

An Nhiên cùng cậu nam sinh tóc nâu khi rất thân thiết, cậu ta tên George, vô cùng yêu chuộng chính nghĩa, luôn luôn cùng cô thảo luận về anh hùng Robin Hood. Hai người kết bạn tham gia không ít hoạt động, phiêu lưu, tìm kiếm. Hoạt động buổi tối thì An Nhiên còn hào phóng theo sát hẳn chia sẻ về kỹ thuật bắt ve sâu, hai người một khiêng bắt bướm bướm, một xách theo đèn bin, phối hợp thân mật gắn bó.

Tối ngày thứ ba, mọi người đều đem đồ mình kiếm được tập hợp lại, tổ chức một buổi dạ hội tặng mừng, không khí náo nhiệt, mấy nam sinh tập hợp lại nhóm lên đốt lửa, vây quanh đốt lửa uốn éo người thành những vũ điệu nhiệt tình

Trương Nghiên lôi kéo An Nhiên vào nhảy cùng. Trương Nghiên rất xinh đẹp không nói, tính tình cũng hào phóng, hôm nay bạn trai lại không có ở đây, các nam sinh túm lại lấy lòng không ít, cô ấy rất nhanh bị một đồng học khôi ngô kéo qua nhảy.

George tích cực dựa tới, cơ hồ là dán vào thân thể An Nhiên đang nhảy. Chung sống mấy ngày nay, An Nhiên cũng không ghét nam sinh này. Da hắc trắng nõn, lại không thiếu dịu dàng, rất hiểu lấy lòng các cô gái.

George lôi kéo An Nhiên tránh khỏi đám người náo nhiệt, ôm cô tựa vào một gốc cây to. Đồng lửa đỏ rực sau lưng chiếu lên thân thể hắc, hắc có chút kích động, cầm lấy tay cô, ở trên gò má cô hôn xuống một cái.

Đôi mắt của người thiếu niên có chút ướt át, hắc nhỏ giọng nói: “Nghe nói các cô gái Đông Phương rất kín đáo, tớ có thể hôn môi cậu không?”

An Nhiên cười cười, gật đầu một cái. Cùng George chung đụng không có áp lực chút nào, cũng không có cảm giác áy náy, cô không phải cũng nên ném thử một chút cảm giác yêu bạn cùng lứa tuổi sao?

George có huyết thống quý tộc Anh quốc, khi giơ tay nhắc chân đều không thiếu phong cách thân sĩ, hắc vuốt ve tóc An Nhiên: “Tớ rất thích tóc cậu, mượt mà mềm.” Môi của hắc dần dần đến gần, cảm giác không giống với Nam Tịch Tuyết hôm đó, không hề có mùi thuốc lá, mà là hơi thở mát mẻ của thiếu niên.

Hai mắt An Nhiên nhắm chặt lại.

Nụ hôn chậm chạp không có rơi xuống.

George cau mày nhìn người quấy rầy bọn họ Nam Tịch Tuyết: “Chuyện gì?”

Nam Tịch Tuyết nghiêm túc nói: “Đêm đã khuya, các người tốt nhất không nên cách tôi quá xa. Dù sao chúng tôi cũng phải phụ trách sự an toàn của mọi người.”

Sau khi tan hội, An Nhiên cùng mấy nữ sinh được phân công ra bờ sông, do Trương Nghiên dẫn đầu đi múc nước, rửa sạch ly, bàn, dao, nĩa.

Sau khi tan hội, An Nhiên cùng mấy nữ sinh khác được phân công rửa ly, bàn, dao, nĩa được Trương Nghiên dẫn ra bờ sông múc nước.

Còn chưa rửa xong, Nam Tịch Tuyết liền đi tới kêu bọn họ nhanh đi về, nói là dự báo khu rừng tối nay có mưa to. Mặc dù không là dông bão, nhưng vẫn phải chú ý an toàn.

Trên đường trở về, giọt mưa lớn như hạt đậu liên tiếp rơi xuống dày đặc. An Nhiên bước một bước liền trượt trở về ba bước. Cô bị vấp vào một cái rễ cây, lão đảo mấy bước ôm chầm lấy đằng sau Nam Tịch Tuyết.

Cả người anh cứng lại, đỡ cô: “Cẩn thận một chút.”

Hai người chưa nói chuyện qua đã khoảng mấy ngày, lúc này ôm hông của anh, An Nhiên phát hiện, cô vẫn còn rất đáng xấu hổ tham luyến mùi vị của anh.

Sau khi Nam Cung Yến rời đi, chỉ còn một mình An Nhiên ở trong phòng. Sau khi bố trí mọi người ổn thỏa, Nam Tịch Tuyết lại đội mưa dẫn người vào trong các nhà nhìn một vòng, xác nhận an toàn. Chờ đến khi anh trở lại nhà cây của mình, lại phát hiện đèn nhà An Nhiên lúc này bỗng lập lòe rồi chột tắt.

“Tiểu Nhiên, em không sao chứ?” Nam Tịch Tuyết cách một màn mưa to gọi An Nhiên, không có người đáp lại. Khâu Thiếu Trạch lười biếng nằm ở trên giường thưởng thức mưa to: “Em ấy sẽ có chuyện gì được chứ? Có lẽ là đụng phải công tắc đi.”

Nam Tịch Tuyết mới vừa leo lên nhà cây nhỏ của An Nhiên, đang muốn gõ cửa, đèn trong phòng đột nhiên bật sáng, còn có tiếng bước chân đi tới cửa.

Xem ra thật sự là anh quá lo lắng. Anh xoay người định đi, lại nghe thấy tiếng An Nhiên hỏi: “Ai ở bên ngoài?” Ngay sau đó cửa “Ken két” một tiếng mở ra.

An Nhiên trợn to hai mắt nhìn Nam Tịch Tuyết cả người ướt đẫm: “Anh, anh tới làm gì?”

Cô vừa mới tắm xong, tóc vẫn còn bốc hơi nước, trên người là bộ váy màu trắng còn chưa khô dính sát vào cơ thể, hiện ra những đường cong mát mẻ của người thiếu nữ.

“Anh chờ chút, em lấy cho anh cái ô.” An Nhiên vừa mới xoay người, hai cánh tay Nam Tịch Tuyết đã đưa ra vòng qua người cô, chợt buộc chặt, ôm cô vào trong ngực.

Khi môi anh tìm tới chặn lại cái miệng đang kháng nghị của cô, lúc đó cô mới ý thức được là anh đang hôn mình.

Đầu An Nhiên “Oanh” một tiếng nổ tung.

Đôi môi dán chặt, cảm giác chân thực như thế, trên môi của anh còn dính chút nước mưa, lạnh lạnh, theo đầu lưỡi của anh đưa đẩy đi vào.

Toàn thân cô run rẩy, quay người lại, ngửa đầu, khắp khiêng, không lưu loát mà hốt hoảng đáp lại, giống như là lo lắng, nếu chậm lại một chút, Nam Tịch Tuyết sẽ biến mất ngay trước mắt mình. Mà tất cả việc này, bất quá chỉ là do cô nhớ nhung hòa lẫn vào hơi thở của đêm mưa lên men thành một giấc mộng đẹp mà thôi.

Hai mắt cô ngấn nước, óng ánh sáng ngời, không nháy mắt nhìn chăm chăm anh, miệng lưỡi đang dây dưa, màu ửng hồng dần dần hiện lên hai gò má.

Nam Tịch Tuyết nâng một cái tay lên, che lên đôi mắt của cô.

Khi đôi môi hai người tách ra, Nam Tịch Tuyết khom người xuống, vùi đầu vào cổ cô thở dốc.

Nam Tịch Tuyết là lần đầu tiên tay chân luống cuống như vậy. Anh buông An Nhiên ra, hai tròng mắt nhìn cô, nhưng không biết nên nói cái gì, ngu ngốc mà đứng tại chỗ. Áo nào có, nhiều hơn, là một loại cảm giác hạnh phúc.

Hai người lẳng lặng nhìn nhau một hồi lâu, An Nhiên cắn môi mấy lần, rốt cuộc nhin không được, nhếch môi cười lên, lộ ra hai cái răng nanh nhỏ, mang theo chút ngây thơ, ngượng ngùng lại vui vẻ.

Hai tai Nam Tịch Tuyết đỏ lên, An Nhiên kéo anh, ngửa mặt chỉ chỉ miệng của mình, “Còn muốn.”

Cánh môi non nớt của thiếu nữ bị anh mút có chút sưng đỏ diễm lệ. Anh cúi đầu, lại lần nữa ngậm lấy, vẫn là nhẹ nhàng cọ sát lẫn nhau, nhưng cực kỳ dịu dàng. Trong lòng hai người tích trữ bao nhiêu oán hận cũng hòa tan triển miên ở trên môi và lưỡi.

Anh càng ngày càng thấy đói khát, siết chặt lấy vòng eo của cô, hai cánh tay thu hẹp hơn, ở đó một đoạn ngắn vượt ve. Ở trong mắt Nam Tịch Tuyết, An Nhiên giống như một cái cây non tươi tốt, mặc dù mập mạp, nhưng lại chưa tới thời khắc thu hoạch.

Anh ôm cô ngồi lên giường, tắt đèn. An Nhiên dán lên trên người anh, giống như con mèo nhỏ chà xát lưng tung. Hai cánh tay cô quấn lên cổ anh, mặt dán vào lồng ngực anh. Bởi vì không thích loại cảm giác dính ướt này, cô cốt hết áo sơ mi của anh ra, rất tò mò đưa tay vuốt ve cơ bắp cường tráng trên người anh.

Cô dần dần có chút xao động, tiếng hít thở vừa nhỏ vừa vội.

“Ngủ đi.” Nam Tịch Tuyết dụ dỗ cô, giống như đang an ủi đứa bé mà vỗ vỗ cô.

Một đêm này An Nhiên ngủ đặc biệt ngon. Nam Tịch Tuyết lại không dễ chịu chút nào. Anh đã sớm qua thời kỳ ngây ngô, bây giờ lại cùng đắp chăn tựa sát vào nhau, đối với anh mà nói không khác gì một loại hành hạ.

Ngày thứ hai thời tiết cực đẹp, tâm tình của An Nhiên còn rực rỡ hơn. Đối với việc sáng sớm cô và Nam Tịch Tuyết cùng nhau từ trên nhà cây bước xuống, hai người còn nắm chặt tay ở mọi lúc, những người khác cũng rất thức thời coi như không nhìn thấy, chỉ có sắc mặt của Khâu Thiếu Trạch âm trầm, xem ra so với ngày thường còn bị bệnh nặng hơn.

Hôm nay sẽ cùng các đoàn đội khác tụ hợp, xe buýt từ sáng sớm đã chờ sẵn. Địa điểm đóng quân đã ngoại của bọn họ ở phía đông, mà đồng lúa thịnh yển lại ở gần phía tây của cửa chính công viên rừng rậm. Cây

cối trùng điệp mấy ngàn dặm, từ ven rừng rậm mở ra một con đường, quanh co lòng vòng, đến tận ba giờ chiều mới đến nơi.

An Nhiên lần đầu tiên thưởng thức tư vị tốt đẹp khi ngồi xe. Cô có thể ngồi sát vào Nam Tịch Tuyết, một mỗi thì dựa vào, thích nằm thì nằm, còn có thể cầm tay anh không thả, liếm liếm cắn cắn, chọc tới khi anh liều mạng hôn lên môi cô, cho đến khi cô nửa phần hơi sức cũng không còn, mềm mại dựa vào anh không động dậy nữa mới ngừng, mới vừa tách ra. Cô vừa lòng, vuốt đôi môi sưng đỏ cười khúc khích, đầu dựa vào bả vai Nam Tịch Tuyết, hết sức yên tâm thoải mái.

Đồng lứa thịnh yến có bạn bè đến từ khắp nơi trên thế giới, các loại lều được dựng lên dày đặc, mọi người vẽ loạn lên người mình các loại thuốc màu, làm ra dáng vẻ của người da đỏ ở Bắc Mỹ, vây quanh đồng lứa vui vẻ hết mình.

Buổi tối ngày cuối cùng, cả đoàn quân dã ngoại hoạt động hết sức tích cực, An Nhiên tích cực ghi danh tham gia tranh tài, ra sân trước cổ ý chạy đến bên cạnh Nam Tịch Tuyết, cho anh nhìn tạo hình tối nay của mình.

“Như thế nào?” An nhiên ở trước mặt anh xoay một vòng, hả hê hỏi.

Nam Tịch Tuyết mỉm cười gật đầu một cái, “Ừm, không tệ, tiểu công chúa American Indian.”

Hai bên mặt An Nhiên tất cả đều là bột màu, màu đỏ thắm, màu vàng đất cùng màu xanh lá mạ, mấy loại màu sắc này đều có sắc thái ảm đạm nhưng bởi vì da cô vốn trắng nõn lại khiến chúng trở nên rực rỡ. Hơn nữa cô còn trộn thêm chút thuốc màu bạc cho linh động, thật là, không diễn tả được có bao nhiêu đáng yêu cùng linh hoạt. Trên đầu cô còn mang theo một vòng đầu bằng mây tre, có cắm thêm một cái lông Khổng Tước, theo gió rêu rao.

Điểm duy nhất khiến Nam Tịch Tuyết cảm thấy không hài lòng là cái váy trên người cô quá ngắn, khó khăn lắm mới bọc lại được cái mông, một đôi chân trắng tấp thon dài cơ hồ lộ ra sạch sẽ!

Anh thử nói kiến nghị: “Đổi quần dài ca hát sẽ tốt hơn.”

“Em không!” An Nhiên ngẩng đầu, vênh vác tự đắc, “Em còn muốn khiêu vũ đấy.” Vừa nói vừa hả hê ưỡn thẳng ngực, “Em mới vừa đi theo hậu duệ của lão sư American Indian học ca hát, còn học cả khiêu vũ nữa. Đến lúc đó chúng ta có thể cùng nhau ca hát khiêu vũ.” Cô nháy nháy mắt, nói ra mấy từ Nam Tịch Tuyết nghe không hiểu.

“Cái gì, ngôn ngữ American Indian sao?” Nam Tịch Tuyết cười hỏi, “Tiểu Nhiên, ngẩng đầu nhìn một chút, trên trời không có em vênh lên cái đuôi đâu.”

“Anh. . . .” An Nhiên dậm chân một cái, bất mãn anh không hiểu phong tình, “Không thèm nghe anh nói nữa, em đi luyện tập tiếp, em nhất định muốn lấy cái phần thưởng kia.”

An Nhiên tâm tâm niệm niệm phần thưởng chính là một đôi dây chuyền tình nhân, kiểu dây chuyền treo ngược có hình răng cưa, đóng lại chính là một hình trái tim. Lần hoạt động này anh cũng là một trong những người vạch ra kế hoạch, Nam Tịch Tuyết dĩ nhiên cũng biết, câu chuyện tình yêu động lòng người của công chúa, hoàng tử American Indian trong truyền thuyết chỉ là một loại mánh khéo làm nóng không khí. Loại dây chuyền tình nhân này là do một thương thân tài trợ, bọn họ làm như vậy cũng là để ỉn miễn đi chi phí làm quảng cáo.

Thời điểm đến phiên An Nhiên biểu diễn, thấy Nam Tịch Tuyết hết sức chăm chú. Trương Nghiên trên ghẹo nói: “Thái độ của tiểu Nhiên mấy ngày nay đối với tớ tốt hơn rất nhiều, thật sự cảm ơn cậu.”

Nam Tịch Tuyết cười đến ầm ập. Trương Nghiên nhân cơ hội nói: “Nam tử, khuyên cậu một câu, đối với cô ấy thật tốt. Tổn thương tình cảm của thiếu nữ là không được, cậu đến lúc đó. Xuống tay lưu tình.”

An Nhiên cùng vị lão sư kia biểu diễn hứng thú mười phần, đưa tới một trận tiếng vỗ tay. Cô mãn nguyện lấy được đôi dây chuyền tình nhân kia, trong lòng tràn đầy vui vẻ đi tìm Nam Tịch Tuyết.

Cô tìm thật lâu, cuối cùng ở cách xa đám người, dưới một gốc cây đại thụ tìm được anh. Anh năng đàn trải khắp nơi, từ khe hở của cành lá sum xuê rơi xuống, bị cắt xén thành những lốm đốm màu bạc, rơi trên đầu vai anh, hình thành một loại hấp dẫn xinh đẹp.

“Ồ oa, người đẹp, mau đưa cái cổ xinh đẹp của người cho ta thưởng thức!” Sau lưng truyền đến âm thanh nguyền nguyền dữ tợn của An Nhiên. Nam Tịch Tuyết đã sớm phát hiện ra từ lúc cô lên lút đi tới, anh quay đầu lại, thấy An Nhiên giương nanh múa vuốt nhào tới, hai cái tay nắm chặt dây chuyền, làm ra bộ dáng quỷ Vampire.

Không giống như dự đoán là kinh ngạc, vẻ mặt An Nhiên có chút uể oải, cũng rất nhanh trở lại phần khởi đi đến, đem dây chuyền cho anh nhìn: “Đóng lại chính là một tình yêu, cho anh một cái.”

Dây chuyền đỏ hết sức bình thường, cái răng nhỏ phía trên được mài tỉ mỉ, nằm trong lòng bàn tay trắng nõn của cô, hết sức động lòng người.

Nam Tịch Tuyết cầm lên nó, An Nhiên đã không kịp chờ đợi đem cái kia của mình đeo vào cổ, dương dương hả hê: “Mau đeo vào. Lúc em đi lĩnh thưởng, họ nói đây chính là cặp dây chuyền mà một đôi quý tộc American Indian yêu nhau đã mang qua, còn có lời chúc phúc đó.”

“Đây là giả.”

Về mặt An Nhiên trầm xuống: “Tại sao là giả?”

“Hơn nữa hình ảnh thô ráp, khó coi.”

An Nhiên tức giận, đoạt lấy từ trong tay anh, “Anh không thích cứ việc nói thẳng!” Anh trầm mặc, An Nhiên hết sức uất ức, coi như không phải là vật quý giá, nhưng đó cũng là vật mà cô hết sức vất vả mới giành được cho anh, anh thế nào lại còn chê chứ?

An Nhiên mím môi, đem dây chuyền của mình tháo xuống, hợp với cái của anh ném vào trong đồng cỏ, “Không cần cũng được, ai mà thèm!”

Cô hất tay đi, Nam Tịch Tuyết ở phía xa ngậy người một chút, liền đuổi theo: “Tiểu Nhiên, đừng nóng giận.” An Nhiên im lặng đi nhanh hơn, Nam Tịch Tuyết bước nhanh, mấy bước vượt qua cô: “. Trở về anh đưa cho em loại tốt hơn.”

Đến gần mới phát hiện đôi mắt cô đã đỏ ửng, Nam Tịch Tuyết sờ sờ khuôn mặt cô cúi đầu xuống: “Thật xin lỗi.”

Bên cạnh, Trương Nghiên đi qua nghe được đoạn đối thoại của bọn họ, cười nói: “Nam tử, cho núi vàng núi bạc cũng không bằng người của cậu dùng tâm đầu.” Cùng với cô còn có mấy nam sinh khác đang dọn dẹp đồ đạc cũng ồn ào hướng đến chỗ hai người huyết gió

An Nhiên lại hì hì một tiếng bật cười, vuốt mắt, cảm thấy xấu hổ.

9. Chương 9: Đêm Say

Ngoại trừ việc của Nam Cung Yến là không vui vẻ, thì trại hè lần này có thể nói hoàn mỹ. Trên đường trở về, An Nhiên lần nữa quẩn lấy Nam Tịch Tuyết đòi đáp án: “Khi nào thì anh bắt đầu yêu em? Ngày đó sao đột nhiên lại hôn em?”

Nam Tịch Tuyết lãnh lãnh nhìn cô một cái: “Không biết.”

“Làm sao lại không biết!” An Nhiên nhỏ giọng oán trách, uốn éo người ôm lấy cánh tay anh, đầu chống đỡ ở bả vai anh mè nheo, “Anh nói đi mà, em sẽ không nói cho người khác biết đâu. Anh nhất định là đã yêu em từ lâu rồi đúng không?”

Ngồi ở hàng ghế phía trước hai người, Khâu Thiệu Trạch lấy bịt mắt xuống, quay đầu lại trợn mắt nhìn An Nhiên một cái, âm dương quái khí: “Lầu bầu lắm lắm cả một đường, có để cho người khác nghĩ hay không?”

An Nhiên nhắm ngay chỗ ngồi phía dưới chân của hắn, hung hăng đá lên một cước. Khâu Thiếu Trạch im hơi lặng tiếng mà đem đầu quay trở lại.

Xe buýt trực tiếp lái đến cổng lớn đại học C, bác Trần đã sớm chờ sẵn, nhìn thấy bọn họ, rất tích cực mang hành lý giúp Khâu Thiếu Trạch, đến lúc giúp An Nhiên cầm thì cô nói: “Bác Trần, cháu tự mình cầm được. Cháu không giống như người khác, ngay cả tay trái gà cũng không chặt.”

Khâu Thiếu Trạch cười nhạo nhìn Nam Tịch Tuyết đứng bên cạnh cô, “Nhiên Nhiên người ta có đàn ông giúp một tay, không cần đến chúng ta. Bác Trần, chúng ta đi trước thôi.”

Bác Trần bị làm khó nhìn hai anh em bọn họ giương cung bạt kiếm. Nam Tịch Tuyết nói: “Bác Trần, phiền bác nói với dì Hồng một tiếng, cháu sẽ đưa Tiểu Nhiên về nhà.”

Đôi mắt An Nhiên sáng lên: “Anh là muốn đến nhà em ăn cơm phải không?”

Nam Tịch Tuyết gật đầu một cái.

Trong khi đang nói chuyện thì Khâu Thiếu Trạch đã lên xe, bác Trần cũng khởi động xe, An Nhiên gấp rút chạy tới ngăn lại, ghé lên bên cửa xe nói: “Bác Trần, nhớ nói ẹ cháu biết Nam ca ca muốn đến nhà ăn cơm, để ẹ làm nhiều món ăn ngon, nhất định phải có cọng hoa tỏi non xào trứng, cọng hoa tỏi non phải là loại kia....”

“Đã biết. Tiểu thư yên tâm.” Bác Trần lên tiếng.

Khâu Thiếu Trạch luôn không thích thức ăn cầu kì hừ lạnh một tiếng: “Cọng hoa tỏi non có cái gì tốt mà ăn.”

An Nhiên cảm tức nhìn hắn: “Không ai để cho anh ăn. Anh không xứng ăn món mẹ tôi làm. Cái người này cá.” Nhớ tới Bùi Anh đã dạy mình, cô đem lời mắng chửi đến khoe miệng liền nuốt xuống.

Khâu Thiếu Trạch đột nhiên nghiêng người qua bắt được cổ áo của An Nhiên.

“Anh làm gì thế?” An Nhiên giận dữ.

“Em chính là xem thường người khác như vậy.” Khâu Thiếu Trạch nhẹ giọng nói.

An Nhiên cười lạnh: “Anh có chỗ làm cho người khác coi trọng sao?”

“Cũng thế.” Khâu Thiếu Trạch buông cô ra, lần nữa ngồi thẳng lại. An Nhiên tức giận vuốt lên chỗ cổ áo bị hắn vò nát.

Xe hất bụi đi, Nam Tịch Tuyết an ủi sờ đầu của cô, An Nhiên ôm lấy anh, giọng nói có chút ghen ngào: “Trước kia em không xen vào, nhưng về sau anh chỉ có thể đối tốt với một mình em.”

An Nhiên cùng Nam Tịch Tuyết đi siêu thị một chuyến, mua chút đồ mà Nhập Hồng thích. Lúc hai người đến nhà họ An, Nhập Hồng đang đem thức ăn nóng hổi bày lên bàn ăn.

Khâu Thiếu Trạch không có ở đây, trong lòng An Nhiên thoải mái không ít. Nhiều ngày không thấy con gái như vậy, Nhập Hồng vội vàng gấp thức ăn cho cô, nhiệt tình kêu Nam tử ăn nhiều một chút. Sờ sờ mặt của An Nhiên: “Đen đi nhiều, cũng gầy nhiều, ở trong rừng rậm không ăn được rồi.”

Miệng An Nhiên căng phồng, “Ừ, cơm nhà đúng là ngon hơn nhiều.” Ăn như hổ đói giải quyết xong một chén cơm, An Nhiên duyên dáng nhấp một miếng canh, ưỡn bụng thở dài một hơi, “Không có người không được hoan nghênh ở đây, ăn được chính là hương.”(hương: hương thơm, ý chị ý là chị ý ăn lun được cả hương thơm của món ăn,hắc, phục chị, hương thì để người thui chứ)

An Diệc Bác đang nói chuyện cùng Nam Tịch Tuyết nghe thấy lời này, sắc mặt trầm xuống, cũng không nói gì .

Nhập Hồng đứng dậy đi vào trong bếp bưng ra nồi cháo gà vừa mới hầm cách thủy, múc cho Nam Tịch Tuyết một chén: “Nam tử, nếm thử cái này một chút. Đây là Anh tử dạy dì đây.”

An Nhiên sờ sờ cái bụng đã không thể nhét nổi nữa, nói: “Mẹ người thiên vị, đợi con ăn no mới bưng lên.”

Nhập Hồng cười nói: “Tại con tính tình gấp, ai cho con ăn nhanh như vậy. Mới vừa rồi canh này còn chưa hầm cách thủy xong.”

Huyết áp của An Diệc Bác hơi cao, Nhập Hồng bình thường nấu cơm cũng sẽ chú ý một chút. Mới vừa rồi canh An Nhiên uống so với hương thơm nồng của cháo gà này quả thật chỉ giống như nước hoa quả xoong.

Nam Tịch Tuyết nhìn cô thêm lợi hại, liền chọn một miếng thịt gà lớn đút tới bên miệng cô. An Nhiên kinh ngạc vì anh đang ở trước mặt trưởng bối mà dám tự nhiên thân mật, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng nuốt miếng thịt gà, thật là thơm, thật trơn, thật ngon!

Nhập Hồng chống cằm, vui mừng nhìn bọn họ: “Năm đó thời điểm Anh tử dạy dì, nhưng vẫn bị cháy khét nhiều lần đấy. Mùi vị như thế nào?”

Nam Tịch Tuyết nghiêm túc nói: “Ăn thật ngon.”

Nhập Hồng cười nhìn mái tóc An Nhiên, “Quý tiết lần này, mẹ vừa đúng lúc có chuyện, con và Nam tử cùng nhau trở về thăm bà ấy đi. Nhiên Nhiên phải nghe lời, để cho bác Anh của con nhìn một chút, đã trưởng thành xinh đẹp, cũng có thể cho con làm con dâu rồi.”(quý tiết: rằm tháng bảy, hi, cảm ơn mọi ng đã chỉ giùm t cái này)

Mặt của An Nhiên lại càng đỏ.

An Diệc Bác cùng Nam Tịch Tuyết nói rất nhiều chuyện trên phương diện làm ăn, An Diệc Bác tán thành việc anh tự xây dựng sự nghiệp, cũng như tính can đảm và thái độ khiêm tốn của anh. Đợi đến lúc Nhập Hồng khuyên nhủ, hai chai rượu trắng cũng đã thấy đáy. An Diệc Bác uống rượu liền nói nhiều, còn nói muốn Khâu Thiếu Trạch trở lại, đi ra ngoài vài ngày như vậy ngay cả cửa nhà cũng không vào. Nhập Hồng liền đỡ ông lên lầu.

Nam Tịch Tuyết cứ một ngụm rượu một hớp cháo gà, cũng đã sớm có vẻ say.

Nhập Hồng lau mồ hôi từ trên đầu đi xuống, nhìn dáng vẻ đỏ của Nam Tịch Tuyết, thở dài: “Đàn ông uống rượu thật giỏi. Nhiên Nhiên, Nam tử tự lái xe tới sao?”

“Vâng.” An Nhiên đang cố gắng đem ly rượu trong tay anh đoạt lại, “Anh đừng uống nữa!”

Nam Tịch Tuyết chính là không buông tay, cặp mắt mê ly vẫn còn sờ chai rượu.

Nhập Hồng nhìn Nam Tịch Tuyết: “Là lỗi của mẹ. Nam tử khẳng định lại nhớ mẹ của nó rồi. Thôi, nhà nó cách nhà chúng ta khá xa, uống đến như vậy, khi trở về, đoán chừng Nam Tĩnh lại không tha cho nó. Để cho nó ở khách phòng trong lầu một một buổi tối đi.”

“A.” An Nhiên đáp ứng, “Ở nhà chúng ta?”

Đêm đã khuya, An Nhiên nằm trên giường, lăn qua lộn lại vẫn không ngủ được. Nghĩ tới mấy điều hòa không khí nhiệt độ không cao, anh có thể bị cảm lạnh không; cũng không cho anh uống nước, khẳng định khát rất khó chịu.

Cô lặng lẽ mở cửa phòng, nhẹ nhàng bước xuống lầu, chuẩn bị lên đến phòng khách xem Nam Tịch Tuyết một chút. Ai ngờ mới vừa xuống cầu thang lại bị hù giật mình, trong phòng khách có một bóng đen, dường như đang không biết làm thế nào.

Tối nay ánh trăng rất sáng, sau khi thích ứng với ánh sáng cô liền phát hiện ra đó là Nam Tịch Tuyết.

“Anh muốn cái gì?” An Nhiên đỡ anh đến cạnh ghế sofa ngồi xuống. Anh ho khan mấy tiếng, thanh âm khàn khàn nói: “Nước.”

An Nhiên đem nước đưa cho anh, anh uống xong, hình như đã hiểu rõ ràng nơi này: “Đây là nhà em?”

An Nhiên gật đầu một cái: “Mẹ em thấy anh uống nhiều, liền.” Nam Tịch Tuyết đột nhiên ôm lấy cô, hại cô thiếu chút nữa cắn phải đầu lưỡi, “Anh, không có sao chứ?”

Hô hấp của anh có chút thô, chỉ là ôm cô, gương mặt dán tại cổ cô như có như không liếm. An Nhiên giờ tay lên, vòng chắc anh, trấn an vỗ vỗ lưng của anh.

Nam Tịch Tuyết ôm eo của cô bế cô ngồi lên đùi mình, cúi đầu hôn lên vành tai nhạy cảm của cô, càng thêm ôm chặt thân thể mềm mại người con gái trong ngực.

Nhiệt tình của anh làm cho cô có chút không chống đỡ được, vội vội vàng vàng đi sờ chén nước, đưa cho anh: “Uống nước đi.”

Nam Tịch Tuyết phát ra thanh âm hàm hồ, An Nhiên tò mò không biết là anh có muốn hay không. Nụ hôn của anh ở bên tai cô lưu luyến không đi, khiến cô cảm thấy hôn mê.

“Đút anh.” Anh nói.

An Nhiên đem chén nước đút tới bên miệng anh.

“Ngốc.” Anh lầu bầu một tiếng, cúi đầu, uống một hớp lớn, sau đó chặn miệng của An Nhiên lại.

Cho đến khi An Nhiên nuốt xuống ngụm nước mà anh đẩy vào, Nam Tịch Tuyết mới hài lòng rời khỏi môi cô, liếm liếm khóe miệng còn dính nước, “Hiểu không?”

Toàn thân An Nhiên như nhũn ra, cô chưa bao giờ biết, một cái hôn cũng có thể sắc ^ tình như vậy, đầu lưỡi đưa đẩy truy đuổi tràn đầy tính ám hiệu, khơi lên kích động ẩn sâu trong thân thể .

Nếu như không phải do rượu cồn, Nam Tịch Tuyết sẽ không nhanh như vậy, chỉ là tối nay, anh có chút không đợi kịp, muốn dạy cho cô nhiều hơn.

Cô giằng chân ngồi trên đùi anh, không chút nào ý thức được loại tư thế mập mờ cùng nguy hiểm này. Tay anh đặt ngang hông cô từ phía dưới làn váy tham lam tiến vào, giữ chặt cái mông vênh lên của cô. Ngoài dự đoán cảm giác rất tốt, anh hài lòng phát ra tiếng than nhẹ.

Cả người An Nhiên khấn trương cứng đờ, không biết nên hay không nên ngăn cản hành động của anh. Có phải có chút quá nhanh hay không? Không không, cô lắc đầu một cái, cùng anh ở chung một chỗ, như thế nào đều được.

“Không thích?” Nhìn cô lắc đầu, anh dừng lại động tác vuốt ve .

“Không phải.” An Nhiên ôm cổ của anh, vùi đầu đến vào cổ anh, “. Thích.”

Khi ngón tay anh mang theo vết chai sạn chạm lên hai đỉnh phần hồng mềm mại thì An Nhiên khó nhịn mà phát ra tiếng rên rỉ. Anh nhẹ nhàng cố ý trêu chọc, đưa tới thân thể cô run rẩy. Cô bởi vì ngưỡng ngưỡng mà cố ý áp chế thanh âm vang lên bên tai, giống như ở trong tim anh, biểu hiện của thân thể anh chính là biểu hiện ra khát vọng đối với cô.

Nụ hôn cực nóng dọc theo gáy của cô trượt xuống, khe khẽ đẩy đẩy cô ra một chút, chui ở trước ngực cô, cách một tầng áo thật mỏng, trêu chọc mà hôn lên ngực cô.

An Nhiên nhỏ giọng rên rỉ giống như khóc thút thít, cô luống cuống ôm chặt anh, cắn môi tận lực áp chế kích động muốn thét chói tai.

Anh không hài lòng, muốn nhiều hơn. Anh chính là đang mượn hơi rượu, còn có bóng đêm che giấu mà khi dễ cô. Không biết từ lúc nào, trong giấc mơ của anh đều có cô xuất hiện, khiến anh cả người đắm đuối mờ hồ tỉnh dậy sau giấc mộng dây dưa phiền loạn, anh thậm chí còn hận mình, làm sao lại có loại tư tưởng kia đối với cô! Thân mật chạm tới, hôn, vuốt ve, anh hưng phấn cơ hồ không cách nào kiềm giữ được.

An Nhiên cũng hiểu biết chút ít, tự nhiên cũng biết cái đang chĩa vào mình ở phía dưới là cái gì. Nam Tịch Tuyết hình như là cố ý, nắm chặt hông của cô, khiến cô càng dán chặt vào thân thể của anh, ma sát, còn có nhỏ nhẹ va chạm.

Cô lo lắng nghe động tĩnh trong nhà, chỉ sợ Nhập Hồng hoặc là An Diệc Bác đột nhiên xuống lầu. Cửa phòng khách đột nhiên mở ra.

Cô lo lắng nghe động tĩnh trong nhà, chỉ sợ Nhập Hồng hoặc là An Diệc Bác đột nhiên xuống lầu. Đột nhiên cửa phòng khách mở ra.

Là Khâu Thiệu Trạch, hẳn không mở đèn, chỉ dừng lại ở cửa ra vào một lúc sau đó đi lên lầu, tiếng bước chân nặng nề mà chậm chạp.

An Nhiên thật vất vả mới khuyên được Nam Tịch Tuyết trở về phòng khách ngủ, lại bị anh đè xuống giường “Cột nhà” một phen mới có thể thoát thân. Cô che khuôn mặt đang đỏ lên của mình chạy lên lầu, không tự chủ nhớ tới lúc vừa rồi, anh cứ như vậy làm với cô, mặc dù cách quần áo, nhưng.

Khuôn mặt Khâu Thiếu Trạch lạnh tanh đang chờ cô ở cửa phòng: “Thật đúng là đói khát, chỉ mới xác định quan hệ được có hai ngày.”

An Nhiên chỉnh lại quần áo ngủ có nhiều nếp nhăn trên người: “Chuyện của tôi không cần anh quan tâm!”

“Hừ, ” Khâu Thiếu Trạch một tay rút túi quần, chậm rãi đi về hướng phòng của hắn, “Chỉ là làm phiền em, lần sau làm thì tìm nơi bí mật một chút. Mặt mũi này, em không muốn, nhưng tôi còn muốn đây.”

An Nhiên hận nhất chính là điểm này của Khâu Thiếu Trạch, mỗi lần ở thời điểm cô vui mừng, hắn lại luôn luôn thích dội nước lạnh. Hắn cũng chỉ là người ngoài, tại sao lại nói với cô mấy thứ này ?

Sáng sớm hôm sau, An Nhiên từ trên giường bò dậy, ở trong tủ quần áo bối nửa ngày mới tìm được cái váy cao cổ không có tay, sau khi mặc xong, soi gương nhìn chung quanh, xác nhận che lại được dấu hôn trên cổ, lúc này mới có chút nhón nhó xuống lầu.

Nam Tịch Tuyết đang ăn điểm tâm, tóc vẫn còn ướt, chắc là mới vừa tắm rửa qua, anh đã thay áo sơ mi trắng, trông rất mát mẻ.

An Nhiên ngồi vào bên cạnh anh, lỗ tai nóng lên, nhỏ giọng hỏi: “Anh còn đau đầu không?”

Tối qua, lúc cô đỡ anh trở về phòng, anh lôi kéo cô không chịu buông tay, nói là nhức đầu, cô giúp anh vé huyệt Thái Dương, lại bị anh ôm áp xuống phía dưới, suýt nữa bị anh nuốt luôn vào bụng.

Nam Tịch Tuyết lắc đầu một cái, “Không có việc gì.” Anh cầm cốc sữa bên tay trái lên, ngừng một chút, ” Tối hôm qua anh uống nhiều quá, không dọa em chứ?”

An Nhiên chuyên tâm cắt miếng thịt trong đĩa của mình, sau một lát mới đáp một tiếng: ” Không nhỏ.”

An Nhiên cũng không có nhiều thời gian cùng Nam Tịch Tuyết tình chàng ý thiếp, Nam Tịch Tuyết lợi dụng trại hè lần này kiếm được không ít tiền, cộng thêm mấy năm được học bổng lấy làm vốn, liền thuê tầng trên cùng của kí túc xá, chính thức thành lập công ty Lăng Hiên.

Nam Cung Quân Như am hiểu thư pháp cố ý đề chữ: “Khí vũ hiên ngang, Lăng Tiêu thẳng tiến!” Cố ý nói dòng chữ này có thể làm tăng thêm giá trị quan của công ty. Trương Nghiên nói ra ý kiến, thứ tự nên được đảo lộn một chút. Nam Cung Quân Như lại tỏ ra mình có kiến thức uyên bác: “Chữ hán của chúng ta phải đọc từ bên phải sang bên trái mới đúng.”

Nam Tịch Tuyết cả ngày bận rộn chuyện của công ty, căn bản không có nhiều thời gian hẹn hò cùng An Nhiên. Mà An Nhiên cũng phải đối mặt với một chuyện nhức đầu khác.

Khâu Thiếu Trạch còn một năm nữa là tốt nghiệp đại học, An Diệc Bác sắp xếp cho hắn vào tổng bộ tập đoàn An thị thực tập. Vì thế Nhập Hồng cùng An Diệc Bác cãi nhau một trận, ban đầu đồng ý cho Khâu Thiếu Trạch sang bên này, Nhập Hồng liền ép An Diệc Bác ký hiệp nghị, tất cả sản nghiệp của An thị đều thuộc về An Nhiên, không cho Khâu Thiếu Trạch một chút nào. Hôm nay An Diệc Bác lại cho Khâu Thiếu Trạch vào công ty thực tập, rõ ràng là muốn bội ước.

Mà An Diệc Bác lại giải thích là muốn bồi dưỡng Khâu Thiếu Trạch để làm trợ thủ đắc lực cho An Nhiên, dù sao hiện tại An Nhiên tuổi còn nhỏ, không thể nào tiếp nhận công việc của công ty được.

Kết quả của cuộc cãi vã là mặc dù Khâu Thiếu Trạch có thể đến An thị thực tập, nhưng là từ bộ phận nghiên cứu kỹ thuật bị điều sang bộ phận nghiệp vụ. Bộ phận nghiệp vụ quan trọng nhất khảo hạch tiêu chuẩn nghiệp vụ quản lý, Khâu Thiếu Trạch lại xuất thân từ y học lâm sàng, ở nơi này cơ hồ là không dùng tới kiến thức chuyên môn của mình.

An Nhiên vì trấn an Nhập Hồng, không thể không buông tha kỳ nghỉ hè học thanh nhạc, để đến tổng bộ An thị học bổ túc, tận lực tiếp xúc nhiều với các quản lý cấp cao, để đặt nền móng thừa kế sau này. Cứ như vậy, cơ hội để cô và Nam Tịch Tuyết gặp mặt lại càng ít đến đáng thương.

An Nhiên còn chưa tốt nghiệp trung học, cho dù là con gái của An Diệc Bác, ở trong công ty cũng không có mấy phần được kính trọng. Những vị quản lý cấp cao này mắt đều mọc trên đỉnh đầu, người bình thường cũng đều không lọt được vào mắt của bọn họ. An Nhiên mỗi ngày đều nhàm chán ngồi trong góc nghe bọn họ thảo luận thị trường gì đó, chỉ dẫn đến ngủ gật. Trong khi giấy chết, thầy giáo giao bài tập, cô cũng phải gác lại.

Tuần này học năm buổi chiều, An Nhiên phờ phạc rã rượi từ phòng họp ra ngoài, ông thầy kia muốn cô làm cái mô hình phân tích số liệu gì đó, cô tuyệt đối không muốn làm. Vừa thấy Nam Tịch Tuyết nhắn tin hỏi ngày mai cô có thời gian không, đây chính là anh nói hẹn hò a.

Khâu Thiếu Trạch đứng lúc cầm xấp tài liệu đi qua, thấy cô, dừng bước lại, ngoài dự đoán nói ra yêu cầu: “Anh giúp em.”

“Anh có chủ ý xấu gì?” An Nhiên không tin tưởng hẳn.

Khâu Thiếu Trạch nhún nhún vai: “Không muốn thì thôi. Tôi cũng chỉ là muốn học thêm một chút, như vậy sau khi tốt nghiệp có thể tìm inh một công việc tốt, không cần mỗi ngày phải nhìn thấy mặt em.”

“Lời này nên là tôi nói mới phải!” An Nhiên cả giận nói, cô suy nghĩ một chút, vẫn là đồng ý, đem tư liệu trong tay kín đáo đưa cho hắn: “Nói hay lắm, anh giúp tôi làm, đây là tài liệu tham khảo, không được vứt đi, rất cơ mật đấy!”

An Nhiên hẹn hò cũng không thuận lợi, cô mới vừa cùng Nam Tịch Tuyết gặp mặt, còn chưa kịp nắm tay. Công ty bên kia liền báo, anh phải đến sân bay đón người.

Nam Tịch Tuyết cùng người kia nói chuyện điện thoại, anh khẽ cau mày: “Không phải nói rõ là ngày mai mới đến sao?”

An Nhiên chỉ sợ anh phải trở về, lôi kéo cánh tay của anh nhón chân lên nghe điện thoại.

Người kia giọng chảnh chọe nói: “Em hôm nay đến thì thế nào, không phải từ trước đến nay anh đều hiểu rõ em sao, tất cả không bàn cãi nữa! Máy bay còn có nửa giờ nữa sẽ hạ cánh, anh xem rồi làm đi.” Không đợi Nam Tịch Tuyết kịp nói chuyện, đối phương liền trực tiếp ngắt điện thoại.

An Nhiên nói: “Người nào a, không có lễ độ như vậy. sao em có cảm giác giọng nói kia rất quen thuộc.”

Nam Tịch Tuyết thở dài: “Là Lục Nhược.”

An Nhiên a một tiếng: “Anh ta lại tới làm gì?”

Nam Tịch Tuyết nhất định là lãnh đạo tài giỏi, phàm là người nhỏ tuổi hơn cũng đều thích đi theo anh. Tỷ như biểu đệ của anh là Trần Thần, còn nữa tỷ như Lục Nhược.

Lục Nhược là sau khi An Nhiên trở lại mới quen, anh ta là con trai của bạn thân Nam Tĩnh, có thời gian còn ở trong nhà Nam Tịch Tuyết. Khiến An Nhiên tức giận nhất là, Lục Nhược luôn có ý định cướp đoạt Nam Tịch Tuyết với cô, cả ngày mở miệng đều một tiếng anh so với cô còn thân thiết hơn. An Nhiên tức giận liền mắng anh ta không biết xấu hổ, Lục Nhược nghe cô nói xong liền làm mặt quỷ, “Ai chẳng biết xấu hổ, một mình em con gái mò mẫm xen vào làm cái gì.”

Đáng giận nhất là có lần An Nhiên đến nhà Nam Tịch Tuyết, anh ta đang chơi mô hình, thấy cô, liền lập tức chạy lên lầu cầm quần áo chen vào tắm cùng Nam Tịch Tuyết, còn cố ý đưa đầu ra ngoài khoe khoang: “Có bản lĩnh thì cùng tới đây tắm chung, ha ha!”

Chẳng qua hiện tại thân phận của Lục Nhược cao quý hơn nhiều, anh ta từ nhỏ đã là thiên tài, giành được vô số giải thưởng về đồ điện tử, là Nam Tịch Tuyết cố ý mời tới để gia nhập đồng minh, trong lòng An Nhiên không vui, nhưng vẫn theo anh cùng đi tới sân bay.

Lục Nhược mặc áo sơ mi màu hồng sắc sỡ. Ánh mắt dừng ở trên người An Nhiên rồi nhẹ nhàng lướt qua, kiên định rơi vào trên người Nam Tịch Tuyết, thâm tình nói “Đại ca, đã lâu không gặp.”

Sau đó, hắn cách ra một bước, giơ tay lên so chiều cao của An Nhiên: “Chắc chắn, đây là Tiểu Nhiên ư, làm sao còn lùn thế này?”

Hắn cười lên, hai hàm răng trắng sáng long lanh , tà ác như một con sói đuôi dài, còn cổ ý cúi xuống trước mặt cô, ra vẻ bản thân của mình cao hơn. Hơn một năm không thấy, hắn chỉ thấp hơn Nam Tịch Tuyết một chút, vểnh cằm điệu võ dương oai.

An Nhiên hừ một tiếng: “Không thèm chấp nhặt với anh.”

“U ổng..., ” Lục Nhược xuống tay giữ mặt của cô, “Giọng điệu không nhỏ. Gọi anh cho anh nghe. Khuôn mặt nhỏ bé rất trơn , da mịn thịt mềm.”

“Đừng chọc cô ấy.” Nam Tịch Tuyết kéo An Nhiên bảo hộ ra phía sau mình.

An Nhiên xoa mặt bị hắn nắm đau, từ sau lưng Nam Nịch Nguyệt nhô đầu ra, hướng hắn lè lưỡi: “Tiểu Lục tử, gọi chị dâu!”

Lục Nhược chống nạnh, ngửa mặt lên trời cười dài: “Chị dâu cái gì?”

Nam Tịch Tuyết nhìn hắn, nói: “Gọi mau. Tiểu Nhiên bây giờ là bạn gái của anh.”

10. Chương 10: Vừa Lộ Ra Đầu Mối

Khuôn mặt xinh đẹp của Lục Nhược co quắp, lúc sau vỗ vỗ bả vai của Nam Tịch Tuyết: “Đại ca, làm khó anh còn phải trẻ con như vậy, vẫn còn chơi loại trò chơi nhỏ này.”

Về mặt hắn dịu dàng cười hướng về phía An Nhiên: “Tiểu Nhiên Nhiên, anh cho em ăn kẹo, có phải cũng coi anh như bạn trai của em hay không.” Nói lời này thì thôi, nội tâm của hắn -Tiểu Lục Nhược tà ác điên cuồng hét lên: “Nói mau, nếu không đại gia ta sẽ nhào nặn mặt của em!”

Đôi mắt sáng của An Nhiên bỗng dừng biến thành hình trăng lưỡi liềm xinh đẹp, cô kéo tay áo Nam Tịch Tuyết, “Nam tử, nói với anh chuyện này.”

Nam Tịch Tuyết cúi đầu, An Nhiên nhón chân lên, nhanh chóng mà vang dội in lên môi anh “Nhé”!

Lục Nhược che mắt xoay người đi: “Tôi cái gì cũng không nhìn thấy!”

Nam Tịch Tuyết búng nhẹ lên trán An Nhiên , buồn cười: “Em a.” An Nhiên hả hê kéo anh, hắc hắc cười không ngừng, cổ ý dùng mũi chân đá ống quần trắng như tuyết của Lục Nhược: “Em trai, chị dâu ta phải chăm sóc em thật tốt.”

Nam Tịch Tuyết đi lấy xe , Lục Nhược u ám bắt bẻ quan sát An Nhiên, An Nhiên rút cuộc cũng chỉ là một cô gái mới lớn, bị nhìn lâu cả người đều không được tự nhiên, “Anh làm gì thế?”

“Stop!” Lỗ mũi Lục Nhược hướng lên trời phun ra giọng điệu, “que diêm.”

“Anh nói ai đó?” An Nhiên ghét nhất người khác xoi mói thân thể mình. Phần lớn con gái phương Tây đều cao lớn hơn con gái phương Đông, hơn nữa ở phái nữ tượng trưng trên ngực ưu thế rõ ràng hơn. Mà cô vẫn còn trong thời kỳ phát triển, thân thể đã cao lên, có vẻ cao gầy hơn so với trước kia, nhưng cảm giác bộ ngực vẫn không có thay đổi gì, vẫn giậm chân ở cup B+.

“Liên nói em.” Đôi mắt Lục Nhược quét một vòng, rơi vào một cô gái sexy trên đường, liếm liếm môi, vẻ mặt háo sắc, “Thấy không, này ngực, này cái mông, chắc chắc, cái này mới phù hợp với khiếu thẩm mỹ của phái nam.” Khuôn mặt Lục Nhược tuần tú hoa lệ đến chói mắt, ngũ quan tinh xảo, một đôi mắt biết phóng điện, vị mỹ nữ kia không khỏi hướng một ánh mắt quyến rũ về phía anh ta .

Lục Nhược khoa trương run run nửa người dưới: “Nhìn ánh mắt quyến rũ kia không, chỉ một cái ánh mắt hướng đến đây, bản thiếu gia ngay cả xương cũng đã mềm ra rồi.”

An Nhiên khinh thường nói: “Anh bị thận hư à.”

“Em!” Lục Nhược hết sức không lễ phép dùng một ngón tay chỉ vào chóp mũi An Nhiên, “Lại dám đùa kiểu này? Em không nhìn lại mình xem, a, vóc người không tốt coi như xong, còn bưng bít kín như vậy, trời rất nóng lại mặc váy cao cổ, không chê thối chết sao?”

Nói xong, hấn lại gần, dùng hai ngón tay kéo cổ áo của cô ra, cúi đầu tùy ý đảo qua, nhất thời sắc mặt đại biến, lui về phía sau nửa bước: “Tôi. . . . Tôi cái gì cũng không nhìn thấy, thật, tôi thề!”

Lúc này Nam Tịch Tuyết đã lái xe đến sau lưng Lục Nhược, “Cậu ở đây làm gì?”

Lục Nhược lắc đầu như bấm tỏi, “Không có gì, không có gì.” Đồng thời hung ác trừng An Nhiên, không cho tổ cáo!

An Nhiên mở cửa xe ngồi vào chỗ cạnh tay lái, chậm rãi thắt dây an toàn, từ kính chiếu hậu có thể nhìn thấy Lục Nhược đang lau mồ hôi, cô sờ sờ cổ của mình: “Hắn mới vừa rồi kéo áo của em, xem cổ em, còn nói đáng dấp em rất khó coi.”

Bàn tay Nam Tịch Tuyết đang cầm tay lái thít chặt lại, ngẩng đầu, vừa đúng chống lại ánh mắt giả vờ vô tội của Lục Nhược trên kính chiếu hậu, anh mỉm cười nói: “Nhược Nhược, hai anh em chúng ta đã lâu không có luyện qua, tối nay đi phòng tập thể thao một chút.”

Lục Nhược chỉ cảm giác toàn bộ tóc trên gáy dựng đứng lên, giống như còn nghe được tiếng khớp xương kêu răng rắc.

An Nhiên đưa tay sờ sờ cổ, khoe miệng hiện lên nụ cười, ngoan ngoãn vùi ở chỗ ngồi, nghe bài hát tiếng Anh êm ái. Số lần hẹn hò không nhiều lắm, nhưng hành động của Nam Tịch Tuyết vẫn không có quá phận, chỉ là thích gặm cổ của cô, làm cho tất cả trên cổ cô đều là vết cắn, vì vậy trong tủ quần áo của cô có không ít áo cao cổ.

Cô thích cùng anh trải qua đủ loại thân mật, hơn nữa thích anh ôm cô, chui ở trước ngực cô, mút lấy một ít xương quai xanh, nhẹ nhàng chậm chạp đè nén thở dốc, thời điểm nhịp tim cô đập loạn cũng có thể cảm nhận được bộ dáng rung động của anh, một khắc kia, lòng của hai người kết hợp lại chặt chẽ, có cùng tiết tấu.

Bởi vì Nam Tịch Tuyết không ở trong nhà, Lục Nhược cũng không tiện mặt dày mày dạn vào ở, buổi trưa ba người cùng nhau ăn cơm, hấn vừa nghe Nam Tịch Tuyết nói Trương Nghiên muốn chuyển đi, lập tức nói muốn ở cùng anh .

“Không được.” An Nhiên ngay lập tức phản đối.

“Em ăn, ” Lục Nhược cầm cái bánh bao nhét vào trong miệng cô, “Người lớn nói chuyện trẻ con không được chen miệng vào.”

Nam Tịch Tuyết dứt cho An Nhiên ly nước trái cây, tránh cho cô bị nghẹn, nghiêm túc nói: “Công ty đã an bài chỗ ở tốt cho cậu. Tôi cũng cần không gian riêng tư.”

“Vậy anh còn cho cô ta vào ở ?” Lục Nhược miệng to nhai thịt bò bít tết, bất mãn nói.

“Đúng vậy” An Nhiên nuốt xuống miếng bánh bao, “Anh còn chưa nói cho em biết, tại sao Trương Nghiên lại ở chỗ anh?”

Nam Tịch Tuyết thông thả ung dung nuốt xuống miếng gì đó trong miệng: “Những năm này anh đều cùng Trương Nghiên liên lạc. Hàng năm Thanh Minh cô ấy đều đi gặp mẹ anh.”

Trong lòng An Nhiên có chút ghen tỵ nhưng ngay sau đó liền biến mất, theo đó là tự trách cùng bứt rứt. Hàng năm Thanh Minh, rằm tháng bảy còn có ngày giỗ của Bùi Anh, Nam Tịch Tuyết cũng đều trở về nước bái tế bà. Trương Nghiên học trung học, đại học đều ở thành phố S. Mà chính cô, cũng chỉ mới đi cùng Nhập Hồng có một lần. Cô chưa bao giờ dám ở trước mặt Nam Tịch Tuyết nói về Bùi Anh, sợ anh còn hận cô. Năm đó nếu như không phải vì cô vô dụng ngủ thiếp đi, có lẽ Bùi Anh có thể được phát hiện sớm hơn một chút.

An Nhiên cúi đầu nhìn miếng thịt bò bít tết chín bầy phần trong đĩa, đột nhiên cảm thấy nó thật là khó cắt, dao nĩa chạm vào đĩa, phát ra âm thanh khó nghe.

“Tiểu Nhiên, em qua bên kia chọn ít món ngọt. Anh với Lục Nhược nói chút chuyện.” Nam Tịch Tuyết sờ sờ đầu của cô, chỉ chỉ một bàn nhỏ ở gần phía quầy bar.

Lục Nhược đang nhai một mồm đầy rau xà lách, hả hê hướng cô nháy nháy mắt.

An Nhiên nghe lời đi sang đó, chọn mấy loại bánh ngọt thơm phức, cứ từng miếng đưa vào trong miệng.

Lục Nhược dùng nĩa ra sức đâm vào một miếng chanh trong đĩa, “Đại ca, anh đối với cô ấy là nghiêm túc à?”

Nam Tịch Tuyết hớp một ngụm trà xanh: “Trước không nói cái này. Chuyện tra như thế nào rồi?”

“Em làm việc anh còn lo lắng sao?” Lục Nhược ngồi thẳng người, nhỏ giọng, “Đám người An thị kia dùng dụng cụ y tế quả thật có vấn đề. Chẳng qua là có kỹ xảo rất tuyệt vời, không phải người trong nghề thật đúng là không nhìn ra. Xảy ra chuyện cũng rất dễ dàng được nhận định là do yếu tố bên ngoài. Em đoán chừng An thị về sau cũng biết, mặc dù thu lại được một khối lớn, nhưng là vẫn còn bỏ sót.”

Nam Tịch Tuyết lạnh mặt hỏi: “Bỏ sót chính là ở bệnh viện đó?”

Lục Nhược dùng lực gật đầu một cái, “Chuyện sẽ không đúng lúc như vậy, nhất định là có âm mưu. Chẳng qua ông già nhà em không cho phép em điều tra nhiều, không thể đi sâu hơn vào bên trong, hiện tại em cũng không có bản lĩnh này. Nhưng là. . . .” Hắn đem miếng chanh bị cắt thành bốn miếng nhỏ, lấy tay chấm chất lỏng, “Nơi này, đều có liên lạc. Di Anh khẳng định cũng biết chút gì đó, ông nội của anh mới không chịu tha cho bà. An Diệc Bác nghe thấy có vấn đề lớn, nhưng ông ta cũng thật lợi hại, đem tất cả đều chặn lại được.” Hắn thở dài, “Anh, chúng ta có chứng cứ, nhưng thực lực không đạt tới một bước kia, cũng không được.” Hắn nắm tay, “Đại ca, chúng ta cần nhiều tiền hơn.”

Nam Tịch Tuyết gật đầu một cái, “Anh biết rõ.”

An Nhiên thấy Lục Nhược đầu tiên là vẻ mặt nghiêm túc cùng Nam Tịch Tuyết thảo luận chuyện gì đó, sắc mặt Nam Tịch Tuyết cũng rất khó coi. Giữa hai người trầm mặc một lúc lâu, cô có chút không bình tĩnh, nghĩ nghĩ tới mình cũng đã đến lúc nên đi qua, chắc cũng đã nói xong rồi.

Ai ngờ, ánh mắt Lục Nhược sau khi nhìn xung quanh một vòng, lại lộ ra một nụ cười không đúng đắn, không chỉ kéo tay Nam Tịch Tuyết, ngón tay hắn trên cổ tay anh sờ tới sờ lui, lại vòng qua ôm bả vai Nam Tịch Tuyết, tay làm bộ như muốn vòng ôm anh.

An Nhiên không thể nhịn được nữa đứng lên, cũng biết hắn vẫn mơ ước Nam Tịch Tuyết! Lục Nhược vốn có khuôn mặt xinh đẹp, vừa nhìn có vẻ như là người bị áp bức vậy!

Ai ngờ Lục Nhược lại cười tà ác đi về phía cô, từ trong túi móc ra vật gì đó sáng loáng, không chờ An Nhiên kịp phản ứng, “Két” một tiếng.

“Đây là cái gì?” An Nhiên cúi đầu nhìn cái còng trên cổ tay phải của mình, một nửa kia còng trên cổ tay trái của Lục Nhược, “Anh, anh cái này là phạm pháp!”

“Cái gì phạm pháp, cái này là còng sổ chín, nếu em có thể tự cởi ra được, anh liền thả em đi. Bằng không, cái người đàn ông phải cùng anh đi dạo một ngày. Hơn một năm không có đến, biến hóa thật là lớn mà.”

An Nhiên hướng Nam Tịch Tuyết nhờ giúp đỡ, anh đem một xấp tài liệu trong tay bỏ vào cặp của mình, “Tiểu Nhiên, anh tạm thời có chuyện, em trước hết chơi cùng cậu ta đi. Buổi tối anh sẽ đến tìm em.” Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô một cái. Không biết có phải là ảo giác hay không, An Nhiên cảm thấy nụ hôn này xuyên qua được cả lòng cô.

An Nhiên thế nào cũng không mở được cái còng sổ chín đó, bất đắc dĩ nhìn Nam Tịch Tuyết lái xe rời đi, cuộc hẹn tốt đẹp cả ngày liền bị Lục Nhược phá hỏng sạch sẽ, cô giận đến nổi hướng về phía hắn vừa đánh vừa đá. Lục Nhược bị cô đánh cho đau, chỉ biết gào thét ngăn cản cô, trên cánh tay lại bị cắn, nhìn kỹ, một dấu răng sâu như vậy!

“Em là chó à?” Lục Nhược xót xa xoa chỗ da thịt đáng thương, nhe răng trợn mắt, “Răng nhọn như răng chó cái!”

“Anh mới là chó cái!” An Nhiên xuống tay bấm hắn.

“Dừng một chút, ngừng!” Lục Nhược đầu hàng, “Anh sai lầm rồi còn không được sao? Đại ca phải đi cùng với anh không có quan hệ. Anh còn không phải sợ em chạy mất, hai ta chốt cùng nhau, an toàn!”

“Người nào với người ta?” An Nhiên không thuận theo, “Mở ra cho tôi!”

“Em không nghe thấy đại ca nói buổi tối sẽ tới tìm em sao? Đi theo anh tuyệt đối không sai.”

An Nhiên bị Lục Nhược ép đi cùng, đi dạo từng con ngõ nhỏ, một đường đi một đường ăn, cô chống đỡ có chút đứng không yên. Trong khuỷu tay Lục Nhược chắt một đồng lớn thú bông do thắng được trong trò chơi điện tử, rất khó khăn gờ tay lên cùng An Nhiên, cái tay kia lau mồ hôi trên trán, vẫn không quên chế giễu cô, “Xem một chút, ăn thành cái bộ dáng này, thật giống con nít.”

An Nhiên muốn phản bác, há mồm chính là một tiếng ợ no, không thể làm gì khác hơn là hướng hân trộn mắt một cái.

Lục Nhược hừ một tiếng: “Đức hạnh!”

Nam Tịch Tuyết gọi điện rất đúng lúc, áp chế tính khí của An Nhiên, “Hai người ở chỗ nào”

“Quảng trường Tường Vi. Chính là ở trước công ty game Bồ Nặc đó.” An Nhiên nói địa chỉ, sau đó ngắt máy, “Chờ anh Nam tới, tôi liền nói cho anh ấy biết anh một mực khi dễ tôi.”

Lục Nhược giận đến mức miệng đều muốn méo sẹ rồi! Hắn đây là vì cái gì a, dắt một đứa bé to lớn chen chúc cùng một đồng trẻ con trong thành phố game, còn phải phụ trách ôm một đồng gấu bông như vậy. Bồi ăn bồi uống bồi chơi, đi nhà vệ sinh còn phải đứng ở bên ngoài cửa nhà vệ sinh nữ chờ, bị người ta dùng ánh mắt quái dị quan sát.

Hai người ở trên quảng trường đi vài vòng, An Nhiên mới phát giác được có điều gì đó không đúng. Trong lúc có không ít người bạn nhỏ vây quanh Lục Nhược hỏi đám gấu bông trong ngực hắn giá bao nhiêu tiền, hắn đều không biết liêm sỉ nâng cao giá ra tay bán mất.

“Này, nên đem nó mở ra đi, tôi đầu hàng, thật sự là không mở được.” An Nhiên sau một lần nữa hí hoáy, rốt cuộc buông tha.

Lục Nhược đang muốn mở ra, đột nhiên có tiếng đàn dương cầm truyền đến, ngay sau đó là một hồi dày đặc tiếng nhạc cổ.

Mấy thiếu niên hưng phấn chạy tới, lớn tiếng la hét: “Ông trời, là đàn đàn dương cầm, nhanh đi xem!”

Đàn đàn dương cầm? Piano, Lục Nhược từ nhỏ đã bắt đầu luyện, vừa nghe tinh thần lập tức tỉnh táo, lôi kéo An Nhiên đi, lại phát hiện An Nhiên so với hắn còn chạy nhanh hơn.

“Đi mau! Tôi muốn đi xem!” Thấy hắn dừng bước lại bất động, An Nhiên kéo hắn, “Nói không chừng là cấp thầy đấy.”

Lục Nhược khinh miệt nhìn cô: “Tiểu nha đầu thì biết cái gì.”

Lúc bọn họ đi qua, giữa quảng trường đã bị người vây quanh như nước chảy không lợ. Lục Nhược cao, còn có thể miễn cưỡng nhìn thấy trước mặt, An Nhiên nhảy lên nhảy xuống nhưng vẫn không xem được, quyết định la lớn: “Nhường một chút, người đàn đàn dương cầm đến rồi!”

Cô hét một tiếng, đám người quả thật tách ra. Lục Nhược kéo cô, nhỏ giọng nói: “Em thật sự muốn đấu à, cẩn thận mất thể diện, đến lúc đó đừng nói là anh biết em đấy.”

An Nhiên hả hê nói: “Tôi có cảm giác vui mừng cực kỳ. Dù sao anh Nam chỉ một lát nữa là đến, tôi liền đi lên vui đùa một chút.”

“A...,” Lục Nhược bày tỏ ngạc nhiên, đẩy cô tiến lên, “Đi đi, để anh trai xem kỹ một chút, thua không cho khóc nhè!”

Lục Nhược đang muốn mở công số chín ra, người chủ trì đã cười híp mắt tiến lên: “Hai vị là tới tham gia sao? Xin đi sang bên tay trái ghi danh.”

An Nhiên chỉ chỉ mình: “Chỉ có tôi tham gia.”

Người chủ trì lộ ra nụ cười khổ sở: “Thật ngại, chúng tôi lần này là họp thành đội tham gia, một nam một nữ. Người nổi trội có thể đạt được vé vào xem buổi hòa nhạc của nữ hoàng Maria, còn là lô ghế tình nhân nữa!”

Vé vào xem buổi hòa nhạc của Nữ hoàng Maria rất khó kiếm, An Nhiên vừa nghe xong mắt lập tức sáng lên, còn là ghế tình nhân nữa, nếu như có thể cùng Nam ca ca đi nghe nhạc, thật là cảnh tượng lãng mạn cỡ nào!

Cô hướng Lục Nhược cầu cứu, Lục Nhược từ trên cao liếc nhìn cô: “Cầu xin anh đi, cầu xin anh liền cùng em họp thành một đội.”

An Nhiên do dự một lúc lâu, rất cẩn thận kéo kéo vạt áo của hắn, “Anh Lục Nhược”

“Ngừng!” Lục Nhược chà xát một bên cánh tay, “Nổi hết cả da gà rồi!”

Cái gọi là đấu đàn dương cầm, chính là một người và người còn lại sẽ tranh tài đánh đàn Piano, đối phương bị khiêu chiến sẽ tùy ý đàn một khúc, đối phương khiêu chiến sẽ đứng lên nói ra tên của bản nhạc đó, sau đó tiến hành đánh đàn.

Người chủ trì muốn cho sôi nổi, nên trước khi tranh tài liền ỗi người bọn họ viết nguyện vọng của mình lên một tờ giấy nhỏ, người chiến thắng có thể yêu cầu đối phương bị thua phải đọc lên nguyện vọng của mình, đọc ba lần.

Sau khi viết xong, An Nhiên rất trịnh trọng giao cho người chủ trì, Lục Nhược lại gần hỏi: “Em viết cái gì?”

“Không nói cho anh.”

“Ta viết muốn cửa đổ toàn bộ mỹ nữ trên thế giới.” Lục Nhược cười đến rất không nghiêm chỉnh.

“Vô sỉ.”

“Lừa gạt em thôi.” Lục Nhược nói, “Anh cái gì cũng không viết.” Thấy An Nhiên kinh ngạc sau đó là ánh mắt tức giận, hắn mừng rỡ hơn vui sướng, “Ngu ngốc, để cho em viết em lại viết thật à, ha ha.”

Còn đồ vô lại. Nam Tịch Tuyết làm sao lại chơi cùng loại người này chứ!

Mặc dù hai người tranh chấp một ngày, nhưng trái lại khi hợp tác lại rất ăn ý. Một đường vượt qua khó khăn để tiến vào vòng cuối cùng. Đối thủ của bọn họ xuất thân từ học viện âm nhạc chính quy, nghe nói còn giành được không ít giải thưởng. Vẫn có chút không yên lòng mặc dù Lục Nhược cũng đã nghiêm túc, tiết tấu dồn dập, trình diễn kỹ xảo đẹp đẽ, còn có phương thức cực mạnh của thanh niên nam nữ, đưa tới nhiều tiếng trầm trồ khen ngợi từ mọi người vây xem.

Sau cùng là một khúc lên cao, An Nhiên cùng Lục Nhược đánh đàn thậm đã chí quên công số chín trên tay hai người vẫn chưa cởi ra, tay trái Lục Nhược hướng một đầu di chuyển, An Nhiên bị hắn lôi kéo theo làm sai mất một nốt nhạc, cứ như vậy không giải thích được bị thua.

Người chủ trì đưa cho cô tờ giấy nhỏ viết nguyện vọng, An Nhiên lần nữa oán giận Lục Nhược: “Đều tại anh, còn không mở ra cho tôi!”

Lục Nhược mở công số chín, thờ ơ nhún nhún vai: “Cái này thì có cái gì, thực lực của bọn họ vốn cũng không yếu.”

“Xin lớn tiếng nói ra nguyện vọng của mình đi!” Người chủ trì khuấy động không khí hiện trường.

“Nốt nhạc đó do em đánh sai, em nói trước đi.”

An Nhiên nhìn xuống phía dưới, nhất thời có chút hôn mê, Nam Tịch Tuyết không biết đã tới từ lúc nào, đang đứng ở bên ngoài đám người quan sát.

Cô cúi đầu nhìn câu nói trên tờ giấy, đôi môi ngập ngừng, thật sự là xấu hổ. Cũng chỉ là Nam Tịch Tuyết không phải sao, cô liền nhắm mắt kêu một tiếng, sợ cái gì, người khác lại không biết cô.

Lục Nhược cúi đầu lại gần nhìn lén, hì hì một tiếng bật cười, dùng cùi chỏ chọc cô một chút, “Mau đọc mau đọc, đại ca vừa đứng nghe đây.”

An Nhiên hít sâu một hơi, lớn tiếng nói: ” An Nhiên tôi trừ Nam Tịch Tuyết ra ai cũng không lấy!”

” An Nhiên tôi trừ Nam Tịch Tuyết ai cũng không lấy!”

” An Nhiên tôi trừ Nam Tịch Tuyết ai cũng không lấy!”

Lần thứ nhất hô lên, cô liền thấy vẻ mặt Nam Tịch Tuyết chấn động. Đột nhiên, cô cảm thấy mọi người chung quanh đều không quan trọng, chỉ cần anh nghe thấy được tiếng lòng của cô là tốt rồi.

Người chủ trì vỗ tay bảo hay: “Tình yêu chân chính!”

An Nhiên cùng Nam Tịch Tuyết nhìn nhau. Trong nháy mắt đó, An Nhiên thậm chí còn tưởng rằng bước kế tiếp anh sẽ phải bước nhanh lên sân khấu, đem cô ôm thật chặt, cô khát vọng anh đối với cô cũng làm ra sự việc cam kết giống như mình. Nhưng làm cho cô thất vọng là anh chỉ đứng ở phía xa, thậm chí còn có chút lạnh nhạt.

An Nhiên cho rằng đây chỉ ảo giác của mình, dù sao sắc trời cũng đã tối, mà khoảng cách cũng tương đối xa , có thể là anh không nghe rõ. Không sao, không có chuyện gì.

Lục Nhược ở lại phía sau nhận phần thưởng cho giải nhì. An Nhiên chạy xuống sân khấu, hiện tại trong lòng cô rất gấp gáp, chỉ muốn nhào vào trong ngực anh, để cho anh cảm nhận được cô có bao nhiêu rung động cùng hưng phấn.

Nam Tịch Tuyết nói: “Tiểu Nhiên, anh có chuyện muốn nói với em.”

Trực giác cho An Nhiên biết có lẽ không phải là chuyện tốt, cô giả vờ làm đà điểu không muốn nghe, ôm lấy hông anh: “Anh đến trễ.”

Nam Tịch Tuyết đẩy cô ra, “Tiểu Nhiên, chiều hôm nay anh đi tìm chú hai của em.”

“Tìm chú hai, làm cái gì?” An Nhiên có chút mê mang nhìn anh.

“Năm đó nghe tin mẹ anh cùng An Diệc Văn xảy ra sự cố, bà mất quá vội vàng, anh vẫn có chút hoài nghi.”

An Nhiên không tự chủ lui về phía sau một bước, “Em hiểu rõ, là em không đúng, em không nên ngủ, anh mắng em thôi.”

“Không phải em.” Nam Tịch Tuyết bắt được cánh tay của cô, “An Diệc Văn đã thừa nhận là chính ông ta đã lấy mặt nạ oxy của mẹ anh ra, tai nạn xe cộ cũng là do ông ta cố ý. Lúc ông ta đi đón mẹ trở về, căn bản cũng không có nghĩ tới sẽ còn sống trở lại. Về phần em ngủ, cũng là do ông ta sắp đặt, chuyện này, không liên quan gì đến em.”

An Nhiên cà lăm nói: “Anh, tại sao anh lại nói với em những thứ này? Chú hai rất thích bác Anh, chắc chắn sẽ không làm như vậy.”

Nam Tịch Tuyết phát hiện, câu nói kế tiếp thật sự rất khó khăn để nói ra. Thời điểm anh đi gặp An Diệc Văn, ông ta một chút kinh ngạc cũng không có, ngược lại rất chủ động thẳng thắn nói tất cả. Nếu như không phải là Lục Nhược đã kiểm định lại tin tức, anh cũng liền cho là như thế, Bùi Anh mất cũng chỉ là do An Diệc Văn thay đổi tình cảm thất thường .

Nhưng khi An Diệc Văn nghe anh hỏi: “Ông còn muốn thay ông ta gánh bao nhiêu tội danh nữa?” Sắc mặt An Diệc Văn trong nháy mắt liền tái nhợt nhưng cũng không né tránh ánh mắt của anh. Nam Tịch Tuyết rốt cuộc đã xác định được, Bùi Anh năm đó tức giận từ Mỹ trở về nước, đến làm ở bệnh viện lại bị hãm hại chèn ép, đành phải chuyển công tác đến Nhất Chung, sau đó lại xảy ra tai nạn xe cộ rồi vội vàng qua đời, đều có quan hệ mật thiết với An Diệc Văn.

Trong lòng suy tính như vậy, còn cùng An Nhiên duy trì tình cảm thật đúng là chuyện cười, buổi chiều, vừa bắt đầu anh không có chứng cứ, chỉ là mơ hồ có cảm giác, nhưng dự cảm này cũng không thể chống cự được An Nhiên hấp dẫn.

An Nhiên quả nhiên nổi giận: “Tại sao anh có thể nói ba em như vậy!” An Diệc Văn mặc dù đối với gia đình cũng phần bội, nhưng An Nhiên vẫn còn rất tôn kính ông, trong lòng cô, An Diệc Văn cũng không khác gì một loại tín ngưỡng.

Hai mươi năm qua, cha mẹ chính là tấm gương tốt nhất. Mẹ thì hiền lành dịu dàng như nước, cha lại cao lớn kiên cường. Tình thương của mẹ như nước, tình thương của cha như núi, Thanh Sơn vĩnh cửu, nước biển chảy dài, bọn họ ở trong suy nghĩ của cô đều có ý nghĩa như là tấm gương để phấn đấu.

“Cha em nói rồi, muốn làm ăn thì phải có lương tâm!” An Nhiên hét lớn, “Anh không có chứng cứ thì không cần suy đoán lung tung. Không cho anh vũ nhục người nhà em.”

Nam Tịch Tuyết nghiêm mặt: “Cái chết của mẹ anh là vô tội. Chuyện này anh nhất định sẽ tra rõ.”

“Vậy anh đi tra đi, nói với em cái này làm gì?”

An Nhiên nhìn anh chằm chằm một lát, nặng nề cắn cắn môi, “Anh nghĩ muốn chia tay đúng không. Anh nghĩ là cha em hại mẹ anh, chia tay liền chia tay, em mới không thích anh u oan cho cha em!”

“ Vậy thì tốt.” Nam Tịch Tuyết trầm mặc một lát, xoay người đi. Lục Nhược vừa nghe lén vừa đứng đưa đi đến, bất mãn nói: “Đại ca anh nói rõ ràng như thế làm gì? Tiểu Nhiên trở về lại nói với cha của cô ấy, anh “hầu thiên mã nguyệt” (không biết đến ngày tháng năm nào) mới có thể đem chuyện này tra rõ.”

“Chúc mừng cậu biết dùng thành ngữ.” Nam Tịch tuyết lạnh lẽo nói.

“Đại ca, anh thật hài hước.” Lục Nhược cười hai tiếng, quay đầu lại liếc nhìn An Nhiên hai vành mắt đã ửng đỏ sưng sờ tại chỗ, lắc đầu một cái, chui vào trong xe Nam Tịch Tuyết.

An Nhiên chỉ cảm thấy trong đầu ong ong, cho đến khi Nam Tịch Tuyết khởi động xe, cô trở mắt nhìn xe đi xa, đột nhiên lại cực kỳ hối hận, liều mạng đuổi theo: “Nam Tịch Tuyết, anh trở lại, em, em không muốn chia tay, anh trở lại. !”

11. Chương 11

Ở bang C, mùa hè mưa rất nhiều, sau cái cảm giác khô nóng của ban ngày qua đi, là những cơn mưa phùn rất dày vào ban đêm.

Quảng trường Tường Vi cách nhà An Nhiên cũng không xa lắm, sau khi An Nhiên bị vấp ngã khiến đầu gối chảy rất nhiều máu, cô từ từ bò dậy, cứng rắn cho lòng mình một cái tát: “Không cho phép mày thích anh ấy nữa, anh ta vu oan cho cha mày!”

Trên đường lớn người đến người đi, An Nhiên không muốn bị quá nhiều người nhìn chăm chú, liền quẹo vào một cái hẻm nhỏ, theo đường nhỏ trở về nhà. Đầu gối vô cùng đau đớn, cô bước khập khiễng, cả người đều trực muốn ngã xuống.

Giờ phút này cô lại gặp phải người mà mình không muốn nhìn thấy nhất.

Khâu Thiệu Trạch cầm cái ô, một tay kia xách một túi gì đó, trên vai trái đeo một cái túi nhỏ, đang khoan thai ngoặt vào một cái ngõ nhỏ cách đó mấy mét. Áo sơ mi trắng, quần thô màu nâu, trên chân rất ít khi thấy mang giày xăng đan.

Rất nhiều năm sau, vào những lúc đêm khuya ở một mình, An Nhiên thường vuốt ve tấm hình đã bắt đầu ố vàng của Khâu Thiệu Trạch, mới ý thức tới, hần ngoại trừ thân thể có chút gầy, nhưng quả thực cũng là một mỹ nam chính hiệu. Đối cách nói khác, thì chính là “Bệnh mỹ nam” .

Mới vừa đi qua một cái cột điện, giờ phút này lại lui trở về ẩn núp đã là chuyện không thể nào. An Nhiên nhắm mắt tiếp tục đi về phía trước. Âm thanh “Bành bịch” đưa tới sự chú ý của Khâu Thiệu Trạch, hần quay đầu lại, nhìn lên nhìn xuống đánh giá An Nhiên, vẻ mặt cổ quái.

Quả nhiên, đợi An Nhiên còn cách hần vừa đủ, khoe miệng hần theo thói quen nhếch lên cười châm chọc : “Nhìn một chút, đây là Tiểu Nhiên sao? Chật vật như vậy, anh Nam của em đâu rồi?”

An Nhiên quyết định không thềm để ý tới hấn. Thế nhưng Khâu Thiệu Trạch lại ngăn cô lại, “Em bị vút bỏ rồi?”

“Nói vậy!” An Nhiên phản bác.

Thời điểm Khâu Thiệu Trạch đem cái ô trong tay nghiêng sang phía cô, giúp cô che mưa, giọng nói lại ra vẻ như đã sớm đoán được: “Tôi biết ngay là không thể lâu dài được mà. Tiểu nha đầu thích yêu thì hãy tìm bạn cùng tuổi. Đợi đến khi Nam Tịch Tuyết tìm được chứng cứ xác thật, thì An thị của em nhất định sẽ không thoát được.”

“Anh biết cái gì?”

Khâu Thiệu Trạch nhún nhún vai, “Xin lỗi, không muốn nói.”

An Nhiên đột nhiên nhớ ra, ngày đó lúc ba người bọn họ cùng ăn cơm, Khâu Thiệu Trạch hình như nói với Nam Tịch Tuyết cái gì mà “Hợp tác vui vẻ” ? Cô dùng sức bắt lấy cánh tay hấn: “Anh không thể vong ân phụ nghĩa! Nam Tịch Tuyết nhất định là nghĩ sai rồi, ba tôi không phải là người xấu.”

Khâu Thiệu Trạch thu lại vẻ đùa cợt trên mặt, lạnh lùng nói: “Không biết giới hạn người xấu trong lòng em là cái gì?”

An Nhiên cứng họng.

Làm cho cô kinh ngạc chính là, Khâu Thiệu Trạch nhìn cô chằm chằm một lúc, sau đó lại đem cái ô cùng túi mà hấn xách theo nhét vào tay cô, đồng thời ngồi xổm xuống đưa lưng về phía cô, “Đi lên, tôi công em.”

An Nhiên chậm chạp không hề cử động, Khâu Thiệu Trạch không nhịn được nói: “Nhanh lên một chút, đợi lát nữa trời mưa lớn hơn lại càng khó đi. Chân em bị thương, lại trở về cùng với tôi, để cho ba em nhìn thấy lại cho là tôi không quan tâm em, sau đó trừ tiền lương của tôi là nguy rồi.”

Nghe hấn nói như thế, An Nhiên không khách khí nằm úp sấp trên lưng hấn, cho hấn mệt chết đi, đáng đời!

Hạt mưa rơi trên mặt càng lúc càng nhiều, mưa càng lúc lại càng lớn. Khâu Thiệu Trạch công An Nhiên, từng bước từng bước ngược lại đi rất vững vàng.

Loại cảm giác này rất kỳ quái. Hai người ngay từ lần gặp đầu tiên đã giống như kẻ thù không đội trời chung, những năm này một khi chạm mặt thì chính là miệng lưỡi sắc bén, luôn đối chọi gay gắt. Ở trong suy nghĩ của An Nhiên, Khâu Thiệu Trạch chính là phân chuột phá hoại hạnh phúc gia đình cô, mẹ hấn lại càng không biết liêm sỉ đi làm tiểu tam(kẻ thứ ba) quyến rũ đàn ông đã có vợ, mặc dù là biết rõ mẹ của Khâu Thiệu Trạch đã sớm chết vì bệnh, cô cũng không cảm thấy có chút đáng thương nào. Mà Khâu Thiệu Trạch đối với cô cho tới bây giờ cũng không giống như một người anh trai, cơ hồ là cô có cái gì, hấn nhất định cũng phải giành lấy một phần, hoàn toàn không giống như người đi ăn nhờ ở đậu.

Mặc dù hai người có quan hệ máu mủ nhưng so với người xa lạ còn cao hơn một bậc. Vậy mà lúc này, bọn họ lại giống như một đôi anh em bình thường nhất trên đời, lớn bảo vệ nhỏ, đi trên đường mưa gió.

An Nhiên hơi lúng túng, lắc cái túi trong tay: “Bên trong chứa cái gì?”

“Giấy.”

“Tôi là nói anh mua mấy thứ này làm gì? Vừa thô ráp lại khó coi.” Trong túi chất đầy giấy màu vàng nâu, chất giấy khô cứng, còn có thể sờ thấy dấu khô ráp của vỏ cây phía trên.

“Cắt giấy tiền.” Khâu Thiệu Trạch ngừng một chút, “Rằm tháng bảy không chỉ có em phải trở về nước. Giống như em nói, mẹ tôi lúc còn sống là vì tiền mà làm việc trái với lương tâm, tôi làm con cũng không thể để bà chết còn gặp cảnh khổ cực.”

Mẹ của Khâu Thiệu Trạch ở nhà An Nhiên là điều cấm kỵ không được nói đến, mà bản thân hấn cũng nguyện ý không nhiều lời. Người khởi xướng hành vi tội lỗi này- An Diệc Bác cùng mẹ hấn một đêm phóng đàng cũng không nhớ nổi tên, không thể không nói là một loại bi ai.

An Nhiên “Hừ” một tiếng biểu đạt sự oán hận của mình.

Khâu Thiệu Trạch lại thở dài: “Em sẽ không hiểu. Không có tiền cuộc sống sẽ rất khổ cực.”

“Vậy cũng không thể phá hoại gia đình người khác!”

Cơn mưa lớn như vậy, khiến Khâu Thiếu Trạch không tự chủ nhớ lại cảnh tượng mà hắn vĩnh viễn cũng không thể quên. Chuyện cho tới bây giờ, ấn tượng của hắn đối với mẹ mình, cũng chỉ mang máng nhớ là lúc hắn từ nhà trẻ trở về căn phòng thuê nhỏ hẹp, bà cố gắng rời giường làm cơm tối cho hắn, mưa bắt đầu lớn, tiếng ho khan của bà vẫn không ngừng, đến thời điểm sáng hôm sau mưa đã tạnh, hắn dậy trễ liền chạy đi trách cứ bà lười biếng, lại phát hiện thi thể đã nguội lạnh của bà.

Hàng ngày ở trong cô nhi viện quần bách, hắn cảm thù đến tận xương tủy, khi An Diệc Bác xuất hiện thì hắn hưng phấn đến toàn thân run rẩy. Đi sang bên này, có căn phòng lớn xa hoa, còn có một cô bé cười rất xinh đẹp gọi hắn là anh trai, thật sự rất tốt đẹp. Chỉ là mộng đẹp rất nhanh bể tan tành, cô bé kia gào đến khản cả giọng, cũng chỉ hận không thể lập tức giết chết hắn.

Chỉ là, ở chỗ này, so với ở trong nước khổ cực tốt hơn nhiều. Tối thiểu, hắn có thể hưởng thụ cuộc sống xa xỉ, có thể nhìn thấy lúc quần bách của người đàn ông kia.

“Tiểu Nhiên, ba em ở bên ngoàilần thứ nhất là lỗi của đàn bà, vậy còn lần thứ hai, lần thứ ba, thì trách người nào?” Khâu Thiếu Trạch nhẹ nói.

An Nhiên nghe hắn nói liền bắt đầu nổi giận: ”Ba tôi sẽ không, đều tại mẹ anh!

Khâu Thiếu Trạch không hề báo trước nói lỏng hai tay ở trên đầu gối An Nhiên, suýt nữa làm cô té xuống.

“Anh làm gì thế?”

“Em quá nặng, lăn xuống đi.”

An Nhiên tức giận buông tay ra, vùng vằng đứng dậy: “Ai mà thèm, nếu không phải là anh cầu xin tôi, tôi mới không thèm để cho anh cõng đâu.”

Ai ngờ Khâu Thiếu Trạch lão đảo đi được vài bước, liền té ngã trên đất, ngực kịch liệt đập phồng, một tay hắn nắm lấy vạt áo thật chặt, hình như rất khổ sở.

“Anh, Anh làm sao vậy?” An Nhiên nhìn hắn thật sự có cái gì đó không đúng, vội vàng đi qua dìu hắn đứng dậy. Ai ngờ Khâu Thiếu Trạch lại đẩy cô ra, run rẩy cởi cái túi nhỏ trên lưng xuống, lấy ra bình dưỡng khí màu xanh. Nhưng do hắn rút ra quá mạnh, làm bình dưỡng khí từ trong tay hắn rơi xuống.

An Nhiên mặc dù không phải sinh viên y khoa, nhưng cũng biết được thứ kia. Đó chính là sản phẩm mà An thị đưa ra thị trường đầu mấy năm trước, là bình dưỡng khí thuận tiện!

“Anh, anh có bệnh thật à!” An Nhiên nóng nảy, nhặt bình dưỡng khí lên cho hắn hít thở oxy.

Một lúc lâu, trừ tiếng mưa rơi, trong hẻm nhỏ cũng chỉ còn dư lại tiếng thở gấp gáp của Khâu Thiếu Trạch. Cho đến khi tiếng hít thở của hắn dần dần ổn định, An Nhiên vẫn không dám đem bình dưỡng khí bỏ ra, ngược lại Khâu Thiếu Trạch không nhận được mà đẩy tay cô ra: “Buông tay, lỗ mũi của tôi sắp bị em đâm thủng rồi.”

Hai người về đến nhà đều là một thân nước bùn, thật may là Nhập Hồng không có ở đây, An Nhiên len lén chạy về phòng mình, tắm nước nóng, thay xong quần áo sau đó đi đến phòng của Khâu Thiếu Trạch.

Khâu Thiếu Trạch vừa mới tắm xong, chỉ mặc quần ngủ, đang ngồi ở bên giường lau tóc. Hắn giống như biết An Nhiên sẽ tới, lau xong tóc, liền đi rót nước, từng miếng từng miếng từ từ uống.

An Nhiên nhất thời ảo não, mình làm gì nhiều chuyện như vậy lại muốn tới tìm hắn, nhưng vừa nghĩ tới cô vừa tra được cái kia có thể có hậu quả đáng sợ, vẫn còn nhắc nhở hắn: “Anh có thể bị bệnh hen suyễn, anh còn không mau đi bệnh viện đi.”

Khâu Thiếu Trạch nuốt xuống một ngụm nước, trên mặt lộ ra vẻ đùa giỡn cười: “Nơi này trừ em ra, ai cũng biết tôi bị bệnh này.”

An Nhiên kinh ngạc trợn to hai mắt.

Khâu Thiều Trạch đem chén nước bỏ lên trên bàn, đi tới phía trước cô: “Bằng không em cho rằng mỗi ngày tôi công bình dưỡng khí làm gì? Em có mục đích gì, cố ý vào phòng tôi để nói chuyện này, muốn cười nhạo tôi sao?”

An Nhiên khẽ nhú lông mày: “Tôi chỉ không hy vọng anh yên lặng không một tiếng động biến thành một cỗ thi thể, gây ra phiền toái cho cha mẹ tôi!”

“Vậy thật khổ cho em phải phí tâm rồi. Đi thông thả không tiền.” Khâu Thiều Trạch chỉ chỉ vào cửa phòng, ý bảo An Nhiên đi ra ngoài, “Làm phiền đóng cửa lại, cảm ơn.”

An Nhiên lần nữa khẳng định, thật sự là cô ăn no không có việc gì làm mới đến đây tìm khổ!

Mười năm tháng bảy âm lịch, là ngày lễ quỷ tiết ở Trung quốc, cũng là ngày tết Trung Nguyên. Người xưa kể rằng vào ngày này, Quỷ Môn sẽ mở ra, người thân ở trần gian có thể đốt giấy tiền để gửi chúc tết, hoặc cắm hoa cúc để gửi niềm thương nhớ, còn có thể thả đèn hoa đăng, những linh hồn du dương ở bên ngoài được chiếu sáng cũng có thể tìm được đường về nhà.

Tối hôm đó, ở nghĩa trang trong thành phố S, Nam Tịch Tuyết mang một bó hoa cúc to tới bái tế Bùi Anh.

Anh đem hoa đặt ở trước mộ Bùi Anh, nhẹ nhàng sờ tấm ảnh trên bia mộ của Bùi Anh, phía trên là hình người phụ nữ tươi trẻ, hôm nay, đã sớm hóa thành một phần bùn đất ở chỗ này.

“Mẹ, mẹ nói con nên làm như thế nào?” Anh quỳ xuống. Có một số việc không tra rõ, làm anh ăn ngủ không yên, nhưng là, nếu đi vào sâu hơn, không thể tránh khỏi sẽ làm tổn thương đến cô, rốt cuộc có nên hay không?

Một tiếng “Ngáp” rất nhỏ, hình như là ảo giác.

Nam Tịch Tuyết nheo mắt lại, trước mộ có chút dấu tích của tro bụi, còn có chút giấy tiền chưa cháy hết từ bên trong bay ra ngoài.

“Ai ở nơi đó, đi ra ngoài.”

Có âm thanh va chạm, hình như là mới từ trên đất đứng dậy, còn vổ vổ trên người, tiếp đến có một người đi ra từ chỗ góc khuất của bia mộ, người cao gầy, tóc dài, trên đầu gối còn dính không ít cỏ dại. Một trận gió thổi qua, cô run run, lại hắt hơi một cái.

An Nhiên xoa xoa lỗ mũi, cúi đầu không dám nhìn Nam Tịch Tuyết, ai oán nói: “Chết rét em.”

An Nhiên xoa xoa lỗ mũi, cúi đầu không dám nhìn Nam Tịch Tuyết, ai oán nói: “Chết rét em.”

An Nhiên ngồi lên xe Nam Tịch Tuyết, được anh mang về khu nhà của giáo viên.

Đã nhiều năm cô chưa đến đây, kinh ngạc phát hiện phòng của Bùi Anh vẫn còn được giữ nguyên dạng, cung cấp nước và điện tất cả vẫn bình thường, sạch sẽ.

Hai người theo suốt đường đi cũng không nói chuyện. Sau khi vào cửa, Nam Tịch Tuyết liền vén tay áo lên vào phòng bếp, chỉ chốc lát sau liền có mùi gừng truyền đến. An Nhiên sờ soạn bốn phía một chút, vào gian phòng nhỏ mà mình đã ở trước kia, lại theo cái hành lang âm thầm kia vào phòng của Nam Tịch Tuyết, đệm, giường, chăn vẫn còn đầy đủ mọi thứ, trên bàn còn để laptop của anh.

Đúng rồi, hàng năm anh cũng đều tới nơi này ở vài ngày. An Nhiên có chút phiền muộn sờ tấm áp phích NBA trên vách tường, mọi người đều giỏi quên lãng, chúng ta có thể sẽ để tâm vào một cái gì đó nhưng theo thời gian nó cũng sẽ bị cọ rửa mà phai màu, nhiều nhất cũng chỉ còn lại là mơ hồ.

Chỉ mấy năm thời gian, diện mạo của Bùi Anh đã không còn rõ ràng như vậy nữa rồi. An Nhiên đứng ở cửa, nhìn Nam Tịch Tuyết ở trong phòng bếp, cô cũng không nhớ rõ, bộ dạng anh Nam dịu dàng năm đó là như thế nào. Cuộc tình ngắn ngủi vài chục ngày giống như là một giấc mộng hư ảo, có một số thứ, ngay từ lúc Bùi Anh qua đời năm ấy, đã liền thay đổi hoàn toàn mùi vị.

Nam Tịch Tuyết đem trà gừng bê ra, rót vào hai cái bát, “Tối đây uống một chút, giải hàn.”

An Nhiên đến bên cạnh bàn ăn ngồi xuống, cúi đầu nhìn một bát trà gừng bốc hơi nóng , “Anh, anh rốt cuộc là nghĩ như thế nào?” Cô cố gắng không chế, nhưng vẫn là mất thể diện nghẹn ngào, “Vui mừng vì thấy em tới, nhưng có chuyện lại không nói rõ ràng.”

Nam Tịch Tuyết bưng bát kia của mình lên nhấp một hớp: “Anh đã nói xong rất rõ ràng. Cám ơn em đã đến thăm mẹ anh, bà nhất định rất vui mừng .”

An Nhiên không cam lòng cắn môi, “Anh có thể hay không.”

“Không thể.” Nam Tịch Tuyết nói.

An Nhiên nâng bát lên uống một hớp lớn, trà gừng rất nóng, rất cay, theo cổ họng chảy xuống, rất khó chịu!

Cô còn định tiếp tục uống, Nam Tịch Tuyết trầm mặt đoạt lấy cái bát trong tay cô: “Em muốn làm bỏng đầu lưỡi mình sao?”

An Nhiên đỏ mắt trừng anh: “Tại sao anh lại quan tâm đến em!”

Nam Tịch Tuyết dần dần dời ánh mắt đi, tay nắm thật chặt, anh rốt cuộc đang làm gì? Vậy mà, anh lui bước khiến An Nhiên hết sức đau lòng, cô ôm lấy cánh tay anh, cầu khẩn nói: “Anh không thể vì một phỏng đoán mà vứt bỏ em? Em. Em ngày đó là nói lấy, em không muốn chia tay, không cần.”

Trong phút chốc, An Nhiên cho rằng anh muốn đẩy mình ra, nhưng anh lại đem cô ôm vào trong ngực.

An Nhiên dùng sức đáp lại nụ hôn của anh, từng động tác vuốt ve của anh. Anh cởi quần áo của cô ra, dưới ánh đèn sáng rọi, thân thể non nớt của người thiếu nữ không hề che đậy hiện ra trước mắt anh, thân thể trắng nõn vì động tình mà ửng hồng, anh không nhịn được đem cô ôm càng chặt hơn, nụ hôn cực nóng trở nên suồng sã , trần trọc ở trên thân thể cô, “Tiểu Nhiên, nói ngừng.”

Cô lại lồi kéo tay anh đặt lên nơi mềm mại trước ngực mình.

Điện thoại của An Nhiên ở trên bàn rung mấy cái, là âm báo tin nhắn.

Có lẽ lúc này bất kỳ sự quấy nhiễu nào từ bên ngoài cũng có thể khiến Nam Tịch Tuyết lần nữa buông tay, cô ôm anh thật chặt, chủ động hôn lên môi anh, đem thân thể càng dựa sát vào anh.

Điện thoại di động của cô lại lần nữa vang lên.“Đừng động tới nó!” An Nhiên có chút nóng nảy. Cô cũng không biết mình đang gấp cái gì, chỉ cảm thấy, không dễ có được một cơ hội như vậy, cô không muốn mình và Nam Tịch Tuyết càng ngày càng xa cách, cô muốn tiếp xúc da thịt, lưu luyến triền miên, muốn anh mang cô đi thưởng thức cảm giác thân mật nhất giữa nam và nữ.

Nam Tịch Tuyết cuối cùng cũng buông cô ra, cánh tay đặt trên ngực dời đến sau thắt lưng cô, anh đỡ cô ngồi trên đùi của mình, dùng tay kia lấy điện thoại di động.

An Nhiên đem cái trán chống đỡ lên bả vai rộng rãi của anh, không dám nhìn anh. Cô đã là thân ^ không tác ^ sợi, mà quần áo của anh vẫn còn đầy đủ như cũ.

“Này, Là tôi.” Nam Tịch Tuyết nhận điện thoại. Là Khâu Thiếu Trạch, An Nhiên chợt nhớ tới, lần này cô và Khâu Thiếu Trạch cùng đi chung một chuyến bay về nước, trước khi tách ra, hắn nói sáng sớm 16 cùng đi, hơn nữa đã mua xong vé máy bay. Vừa gặp phải Nam Tịch Tuyết, cô liền đem tất cả chuyện này đều quên hết.

” Chiều mai tôi đi máy bay, cô ấy sẽ đi cùng tôi, ừ, hẹn gặp lại.” Cúp điện thoại, Nam Tịch Tuyết khe khẽ thở dài, bế ngang An Nhiên đi tới phòng tắm.

“Có nước nóng, tắm trước đã.” Nam Tịch Tuyết buông cô ra, tròng mắt hạ xuống, vẫn không có nhìn lại cô, bước nhanh ra ngoài. An Nhiên lúng túng, bị vây trong vòng cảm xúc uể oải bước vào bồn tắm.

Nước nóng rất nhanh chứa đầy cả bồn tắm.

Cẩn thận ngửi mùi trên người, bởi vì ở trước mộ Bùi Anh cả một ngày, cả người đều là mùi bùn. Bồn tắm hình chữ nhật nằm xuống vừa lúc thích hợp. An Nhiên không khỏi nhớ lại khi mình còn bé, còn có thể coi nơi này như hồ bơi, đôi tay, hai chân bò qua bò lại, nghịch nước. Có lúc cùng tắm với Bùi Anh, cô còn tò

mò bò đến trên người bà, duỗi móng vuốt đến sờ nơi đầy đặn mịn màng của bà, bộ dạng giống như rất thèm muốn, luôn chọc cho Bùi Anh đỏ khốc đỏ cười.

Bây giờ nghĩ lại một chút, trước kia Nam Tịch Tuyết thật sự có điểm giống vú em. Tắm xong cũng đều là anh chuẩn bị trước khăn tắm, đem cô bọc kín ôm trở về phòng. Cô ở bên trong ngâm nước đã lâu, đôi tay cũng nhão nhũn, làm cô hăng hái cọ lên người anh.

Cô tắm xong, sấy qua tóc, cầm khăn tắm trên kệ bao lấy mình, mở cửa, phát hiện cửa đã bị Nam Tịch Tuyết kéo ra song sắt lạnh lẽo. Mà bản thân anh cũng vừa lau tóc từ nhà vệ sinh nhỏ trong phòng Bùi Anh ra ngoài.

Bùi Anh dựa trên nguyên tắc bảo vệ thân thể phái nữ, mỗi lần tắm xong sẽ chạy vào nhà tắm trong phòng bà tắm rửa lại lần nữa, hơn nữa còn cấm chỉ An Nhiên và Nam Tịch Tuyết cùng nhau tắm. Điều này từng khiến cho An Nhiên không hiểu, cũng làm cho Nam Tịch Tuyết đỏ mặt ảo não một hồi.

“Khâu Thiệu Trạch đi về trước. Ngày mai em về cùng anh, tối nay ở nơi này thôi.” Nam Tịch Tuyết nói xong liền vào phòng mình, tiện tay đóng cửa lại, An Nhiên thậm chí còn nghe được tiếng khóa cửa.

An Nhiên thông suốt từ trên ban công đi vào phòng của Nam Tịch Tuyết, anh đang ngồi tựa lưng vào đầu giường thất thần, thấy cô phòng má đứng ở bên giường của mình, cười cười: “Anh quên còn có cửa sau.”

An Nhiên bò lên giường, nằm chết dí bên cạnh anh, buồn bực nói: “Em với anh cùng nhau ngủ.”

Cô như cũ chỉ bọc một cái khăn tắm, lỏng lẻo bất cứ lúc nào cũng có nguy cơ tuột ra, Nam Tịch Tuyết dịch vào phía bên trong giường: “Đi mặc quần áo của em vào.”

An Nhiên trợn tròn mắt nhìn trần nhà, dùng sức cắn môi dưới, rốt cuộc làm ra quyết định, ngồi dậy “Pằng” tắt đèn ngủ trên bàn ở đầu giường anh. Trong phòng nhất thời đều bị bóng đen bao phủ.

Cách một lớp chăn lông mỏng trên người, Nam Tịch Tuyết rõ ràng cảm nhận được, An Nhiên đè ở trên người mình đang tháo bỏ khăn tắm. Cô bưng lấy mặt anh, hôn anh, chủ động đem đầu lưỡi mềm mại dò vào trong miệng anh.

Một hồi lâu, cô tức giận thở hổn hển ngẩng đầu lên, đỡ vai của anh dậy, “Anh có muốn em không?” Thấy anh chỉ trầm mặc, cô nằm xuống, cong đầu gối lên cọ sát phía dưới bụng anh, mới vừa đụng phải liền sợ hết hồn.

Hầu kết Nam Tịch Tuyết chuyển động, thanh âm có chút biến đổi: “Ai dạy em những thứ này?”

Tay An Nhiên có chút run, còn là đánh bạo đi xuống, nắm một ít nơi cứng rắn. Bình thường hay cùng Yến tử chen chúc tại một chỗ, hai người đã xem qua không ít “Dã thú đùa giỡn” Âu Mỹ(@ cái này t cũng không bít đầu nhá, mọi ng tốt nhất tự tìm hiểu,hi), Yến tử kinh nghiệm tình dục khá nhiều, cô ấy cũng đã từng giảng dạy những chuyện tình cảm này cho An Nhiên, hơn nữa còn nhiều lần đả kích bạn trai đảm nhiệm của cô ấy không được, cho tới bây giờ cô ấy cũng chưa từng được trải qua cao triều! Bây giờ đến lượt mình, cô thật sự lại muốn chạy trốn.

Nam Tịch Tuyết đang muốn đẩy cô ra, chuẩn bị đem cô ném về phòng mình, thì cô lại buông lỏng tay, cả người run rẩy vén chăn lên chui vào, chỉ ôm anh, hồi lâu cũng không có cử động nữa.

Cách cái chăn, anh sờ sờ đầu của cô.

Cô nằm dựa vào, đầu dựa vào lồng ngực anh. Cô giật giật, đôi tư thể thoải mái hơn dựa sát vào anh, gương mặt theo sát, có thể cảm nhận được hô hấp ấm áp của cô. Anh không phải là một người cao thượng, thời niên thiếu thì oán giận Nam Tĩnh bất tài không thể bảo vệ được Bùi Anh, sau lại hận chính mình quá vô dụng. Trong lòng anh luôn luôn tồn tại chí lớn, nhưng anh biết, khi mình chân chính lớn mạnh, nhất định sẽ đem An thị, thậm chí cả nhà họ Nam dẫm dưới chân, như thế anh mới có thể đứng vững hơn được.

Đại Gia Tộc trong bóng tối chuyện xấu xa gì anh cũng đã thấy nhiều, chỉ là anh không xác định được, đợi đến lúc anh đi đến một bước kia, có thể đã sáng lập ra một thế giới ngầm hay không.

Bên cạnh là người con gái thuần khiết mà tốt đẹp, làm cho anh không cách nào che giấu được kích động trên thân thể mình.

Chất lỏng ẩm ướt dính vào trên người anh, An Nhiên nhỏ giọng nức nở.

Cô lại lần nữa u mê , thế nhưng anh lại lần nữa làm cho cô đau lòng khổ sở. Nghĩ đến chỗ này, Nam Tịch Tuyết bật phát dịu dàng theo tóc của cô, giống như vậy, thì có thể làm cho cô bình tĩnh xuống.

Cô từ từ an tĩnh lại, thế nhưng anh lại bị lửa dục cháy khó có thể chịu đựng được. Có chút giận cô dám trản trụi như vậy tới đây nằm, hơn nữa còn muốn tiếp tục chuyện ở trong phòng khách.

Anh đột nhiên đem cái chăn kéo qua đỉnh đầu, lật người đem An Nhiên đè ở phía dưới, trước không lo chuyện khác, cũng chỉ là ôm một cái, hôn một cái thôi.

Hai người buồn bực ở dưới chăn, hô hấp trái ngược nhau, môi lưỡi dây dưa trao đổi lấy từng chút nước miếng của nhau. An Nhiên hết sức triển khai thân thể, quấn chặt, nghênh hợp.

Anh hôn qua mỗi tác da thịt của cô, chắc chắn có tiếng, mỗi một cái cũng làm cô đau nhói, anh dùng răng nanh gặm cắn nụ hoa mềm mại của cô. Tứ chi cô quấn chặt lấy thân thể cường tráng của anh, địa phương bí ẩn của hai người cũng kề sát nhau thật chặt, anh kích động vì cô ướt át cùng ẩm áp, cô vì anh cứng rắn to lớn mà run rẩy.

Anh bắt đầu không khống chế được mức độ động tác của mình, một tay nâng tấm lưng trơn nhẵn của cô hướng vào trong lồng ngực mình đè ép, cô bắt đầu kêu đau, anh lại vô sỉ mà lừa gạt cô, khàn giọng nói: “Ngoan, anh sẽ không đi vào.”

Đây là một câu không hơn không kém một lời nói dối.

Bất quá chỉ là nhàn nhạt thăm dò vào, anh liền không có cách nào tự kiềm chế được. Mềm mại lại bền bỉ, co rút lại , hút lấy , muốn cự tuyệt lại ra vẻ mời chào, rốt cuộc vẫn phải đem toàn bộ anh nhét vào.

Cô đau đến nổi một thân mồ hôi, cắn vai anh khóc thút thít, “Đừng động, đau, thật đau.”

12. Chương 12

Đợi đến khi Nam Tịch Tuyết chịu buông cô ra, cô cũng đã không còn một chút hơi sức, mềm mại vùi ở trong ngực anh, mặc cho anh ôm đi tắm, lau khô, rồi sau đó hai người bỏ qua tấm ga giường đã bị chơi đùa xộc xệch đến không chịu nổi, cùng nhau chen chúc trên cái giường nhỏ trong phòng của cô.

Đầu còn chưa kịp chạm tới gối, An Nhiên đã ngủ thật say. Nam Tịch Tuyết ôm lấy cô, lần đầu ôm cô mà chỉ có một ý niệm đơn thuần tốt đẹp : có cô là tốt rồi.

Đêm tối có thể che giấu được rất nhiều thứ, có thể để cho người ta trở nên yếu ớt mà dựa sát vào nhau. Trong khi đó, lúc ban ngày thì luôn chuẩn bị tốt trang phục và đạo cụ, lại vừa cứng đầu, kèm theo một khuôn mặt lạnh khi làm việc.

Sáng sớm hôm sau, An Nhiên vừa mở mắt ra, liền nhìn thấy ngay lồng ngực rắn chắc của Nam Tịch Tuyết, hô hấp của anh ở ngay trên đỉnh đầu cô, đều đều mà an ổn. Cô ở trong lòng anh xoay lưng lại, cuộn tròn người. Chỉ sợ đến khi anh tỉnh lại, có thể sẽ dùng loại ánh mắt lạnh lùng đó để nhìn cô

Tối qua, An Nhiên còn có một chút ý nghĩ ngây thơ, cảm thấy một đêm này đi theo anh, coi như là để thỏa mãn tâm nguyện nhiều năm qua của mình. Có lẽ cô cũng nên học tập Yến tử một chút, sau một đêm rồi ai đi đường nấy, cũng không ai nợ ai. Chỉ là hôm nay, cô lại phát hiện mình đã sai hoàn toàn.

Một khi thân thể đã tiếp xúc thân mật, cô đối với anh lại càng yêu thích không muốn rời xa, những tình cảm này sẽ có chỗ để dựa vào, sẽ quấn lấy cô càng chặt hơn, để cho cô vẫn muốn dựa vào gần anh như cũ, ở lại bên cạnh anh.

Hai tay An Nhiên che mặt mình, nhỏ giọng phát ra âm thanh khổ não. Có một bàn tay ẩm áp đưa qua, giọng nói hơi khàn khan của Nam Tịch Tuyết vang lên: “Còn đau?”

Tay của anh trượt xuống phía dưới, che lên hông cô, hơi dừng lại một chút, sau đó liền hướng đến nơi bí ẩn. “Đủ rồi.” An Nhiên ngăn anh lại, “Em. . . . Không có việc gì.” Cô suy nghĩ một chút, cố làm ra vẻ từng trải nói: “Tối hôm qua anh làm em cảm thấy rất vui vẻ, cảm ơn.”

Cô đưa lưng về phía anh, không thấy hai mắt của anh nheo lại lộ ra một tia nguy hiểm.

Cô chậm rãi ngồi dậy, hai tay che ngực, thân thể trần truồng xuống giường, trở lại căn phòng của Nam Tịch Tuyết nhặt lên chiếc váy tối hôm qua mặc vào. Trên chiếc giường đơn, một chút vết máu nhỏ khô khốc rất chói mắt, cô sững sờ nhìn nó chằm chằm, đôi môi cũng bị cô cắn thành những dấu ấn nhỏ.

Có âm thanh cửa mở rồi đóng lại. Anh đi rồi, An Nhiên không nhịn được khóc thút thít. Cho đến khi có bóng đen bao phủ chính mình, đôi mắt cô đắm lệ hông lưng, chính là Nam Tịch Tuyết, anh xách theo một túi quần áo, bên trong có áo lót và váy mới mua.

Anh ngồi xổm xuống, giúp cô lau nước mắt trên hai má: “Không khóc. Thay quần áo thôi.”

An Nhiên cầm tay anh: “Anh. . . . Anh sẽ bỏ qua cho cha em sao?”

Cả người Nam Tịch Tuyết cứng lại, từ từ rút về tay mình về: “Trước mắt anh không có chứng cứ xác thực.”

An Nhiên dè dặt nức nở một tiếng: “Em hiểu rõ rồi.”

Sau khi về đến nhà, An Nhiên nằm lì ở trên giường hai ngày, đôi chân mới không còn nhũn ra nữa. Chỉ là có một chút dấu vết ở nơi nào đó hai ngày nay ngược lại càng thêm rõ ràng. Hôm đó lúc thay quần áo cô cũng không để ý nhiều, chỉ thấy có chút đỏ lên, mà sáng hôm sau lúc cô dậy đi tắm, lại kinh hãi phát hiện tất cả lớn nhỏ đều là vết máu bầm. Về phần giữa hai chân, lại sưng đỏ không chịu nổi, bên trong đùi còn bị mài rách da.

Cô lấy lọ thuốc mỡ để ở dưới gối ra, đổ một ít bắt đầu vẽ loạn. Khó trách ngày đó lúc chia tay, Nam Tịch Tuyết lại đem cái này nhét vào trong tay cô. Cảm giác đau rất biến mất không ít, cô do dự nhìn dấu răng bên ngực trái của mình, thậm chí vật này có thể thoa lên mặt không?

“Meo meo. . . .” Em gái Phỉ Phỉ đẩy cửa phòng cô ra chen lấn đi vào, biểu tình trên mặt u mê nhìn về phía An Nhiên.

An Nhiên sợ hết hồn, từ trong chăn nhô đầu ra, quát lớn: “Đi ra ngoài, ai à vào đây!”

“Khụ. . . .” Ngoài cửa khép hờ, giọng nói cố ý nhắc nhở của Khâu Thiếu Trạch truyền đến, “Có khách tới nhà, dì Hồng bảo tôi lên gọi em xuống lầu.”

An Nhiên vui thân thể trần truồng của mình ở dưới chăn, nghe hần nói như vậy, không khỏi vừa thẹn vừa cáu, “Anh không có miệng à, làm sao lại đẩy cửa phòng của tôi ra!”

Khâu Thiếu Trạch hừ lạnh một tiếng, “Rõ ràng chính em không đóng cửa, còn trách ai được. Chuyện xấu xa cũng đã làm rồi, còn sợ bị người khác nhìn sao?”

“Anh nói ai xấu xa?” An Nhiên đem lọ thuốc mỡ trong tay ném về phía cửa, “Cút!” Sự thật chứng minh, Khâu Thiếu Trạch người này tuyệt đối không nên đến gần. Sau khi trở lại, thái độ của hần đối với An Nhiên càng thêm ác liệt, khiến An Nhiên không có biện pháp để cùng hần chung sống.

Ai ngờ Khâu Thiếu Trạch lại đẩy cửa tiến vào, hơn nữa còn trở tay khóa cửa lại. Nghe được tiếng khóa “Cùm cụp” vang lên, An Nhiên thay đổi sắc mặt, “Anh muốn làm gì?”

Hần ngồi xuống bên mép giường của cô, An Nhiên dắt chân hướng góc tường dịch vào một cái, cố làm ra vẻ hung ác hướng hần quát: “Anh đi ra ngoài, tôi muốn thay quần áo!”

Cách chăn, Khâu Thiếu Trạch tìm hai chân của cô, kéo cô trở lại ôm chặt lấy, nghiêng đầu hôn lên gương mặt cô.

Cả người An Nhiên khẽ run rẩy, lập tức đẩy hần ra, “Anh, anh làm gì thế?” Cô kinh ngạc nghi ngờ quan sát Khâu Thiếu Trạch, dùng sức chà xát nơi bị hần hôn qua.

“An An, cậu ở đây đi, tớ vào nhé.” Giọng nói của Nam Cung Yến ở ngoài cửa vang lên, “Làm sao cậu lại khóa cửa? Mở cửa ra, tớ là Yến tử.”

Khâu Thiểu Trạch đi tới mở cửa, Nam Cung Yến kinh ngạc nhìn hấn, “Làm sao anh lại ở chỗ này?” An Nhiên đối với Khâu Thiểu Trạch là chán ghét tuyệt đối trái ngược hoàn toàn với Nam Tịch Tuyệt là yêu mến vô cùng, cô thật sự không thể tưởng tượng được cảnh hai anh em này lại có thể kề gối tâm sự.

Khâu Thiểu Trạch không để ý tới cô, đang muốn bước ra cửa, cái ót lại bị một vật mềm nào đó đập trúng, hấn lão đảo, sau đó vịn vào khung cửa mới đứng vững được. Quay đầu nhìn An Nhiên với một đôi mắt tràn ngập lửa giận.

“Meo meo ~” em gái Phỉ Phỉ vui mừng chạy đến ngồi chồm hổm lên cái gối ôm trên mặt đất, ngẩng đầu lấy lòng Khâu Thiểu Trạch.

Nam Cung Yến lắc đầu một cái, quả nhiên, đều muốn đánh nhau.

“Mặt cũng sắp méo hết rồi, đừng tức giận nữa. Theo tớ ra ngoài chơi đi.” Nam Cung Yến không đỏ mặt chút nào rủ rê An Nhiên. Lần trước cô bị thương, cố tình gây sự với An Nhiên. Sau đó An Nhiên lại gọi điện thoại cho cô, cô cũng đều không nhận, lúc này An Nhiên đối với cô vẫn còn tức giận, đem cả người đều chôn trong chăn, “Người nào đùa với cậu? Cậu cho rằng mình là ai chứ!”

Nam Cung Yến cũng không tức giận, đứng đưa hai cái chân dài, “Mình nói xin lỗi với cậu còn không được sao. Một tuần nữa là sinh nhật của mình rồi, hôm nay ba mẹ mình cố ý tới đưa thiệp mời, buổi chiều tớ muốn đi chuẩn bị trang phục, ngày đó chúng ta mặc đồ giống nhau được không?”

An Nhiên buồn bực nói: “Cậu nói xin lỗi, tớ còn chưa chấp nhận đấy.”

Nam Cung Yến nhào tới lắc cô, “An An tốt bụng, tớ nhận sai rồi vẫn không được sao, về sau không sẽ bao giờ tức giận lung tung nữa.”

An Nhiên nhô đầu ra, thấy tinh thần phấn khởi của Nam Cung Yến, “Cậu gặp được chuyện tốt gì à?”

Nam Cung Yến lắc đầu một cái, “Không có gì, ba mẹ tớ nói rồi, sẽ không cho phép anh tớ cưới Trương Nghiên đó.”

An Nhiên nhắc nhở cô: “Không cưới cô ấy, sẽ càng không cưới cậu. Cậu nên chết tâm đi.”

“Tớ mặc kệ, chỉ cần không cưới cô ta là tốt rồi.” Ánh mắt Nam Cung Yến nhìn đáy mắt xanh đen của An Nhiên, đôi môi đỏ mọng chuyển thành hình chữ “O”, hai tay cô nhanh chóng lật cái chăn trên người An Nhiên ra.

“Cậu đi chết đi!” An Nhiên nhào qua giành lại chăn.

Nam Cung Yến sùng bái nhìn cô: “An An, khẩu vị của cậu cũng thật nặng. Lần đầu lại có thể cuồng dã như vậy.”

Yến tử lôi kéo An Nhiên, bỏ lại một đám người lớn ở phòng khách đang nói chuyện phiếm, mang theo cô đến tiệm may Elizabeth, hai người liền đặt may sườn sấm có hình dáng giống hệt nhau.

Khi nữ chủ tiệm dụ dăng cười nói đến chiều cao của An Nhiên thì người thấp hơn cô nửa cái đầu Nam Cung Yến liền bắt măn oán trách: “Làm sao cậu lại có thể dài ra được như thế.”

An Nhiên đưng một cái ở trước ngực cô ấy, “Đem chỗ này của cậu chia bớt cho tớ, tớ liền chia chiều cao cho cậu.”

Yến tử đang suy tính giữa hai loại vải cái nào sẽ tốt hơn, nghe vậy nhỏ giọng nói: “Tin tưởng tớ, làm nhiều thêm mấy lần, sẽ lớn.”

Nghĩ đến Nam Tịch Tuyệt, hai mắt An Nhiên liền ảm đạm xuống, “Tớ và anh ấy đã chia tay rồi.”

“what?” Ngoài kinh ngạc, Yến tử còn chèn thêm một câu, “Cậu lừa tớ!”

“Thật.” An Nhiên lại gần cô, nhỏ giọng nói, “Anh ấy hoài nghi cha tớ hại bác Anh. Tớ không thể cùng người muốn hại người nhà tớ ở chung một chỗ. Mặc dù tớ thật sự rất thích anh ấy.”

Yến tử sờ sờ cánh tay, “Thật có hiểu.”

“Cút ngay, tớ nói thật lòng với cậu đấy. Cậu có thể đứng đắn một chút được không?” An Nhiên liếc cô một cái, rút cuộc quyết định tấm vải màu vàng nhạt, đồng thời đem một tấm vải đỏ nhét vào trong ngực Yến tử, “Nhà các cậu mạnh nhất là ở Trung Quốc, màu đỏ là điển hình nhất, chọn cái này đi.”

Sau khi ra khỏi tiệm may, hai người muốn vào quán bar uống rượu, nhưng lại bị bảo vệ đuổi ra. Thời điểm hai người bị đuổi ra lần thứ ba, bảo vệ liền không thay đổi sắc mặt cho các cô mỗi người một tấm biển treo trên cổ, kèm thông báo: người chưa thành niên cấm vào bên trong.

“Thôi, giả bộ đi.” Nam Cung Yến đem bằng hiệu ném vào thùng rác, “Cũng đã nói với hần là quên mang chứng minh thư rồi. Trước kia tớ cũng không phải là chưa vào qua chỗ này, lần đó cùng Dịch An ở trong phòng vệ sinh, siêu cấp kích thích.”

An Nhiên loay hoay bằng hiệu trước ngực, thở dài, “Bao giờ tớ mới có thể trưởng thành, tớ ghét bị người khác xem như đứa trẻ! Yến tử, cậu xem đó là ai?”

“Người nào, ” Nam Cung Yến hí mắt quan sát mỹ nam mới bước từ chiếc BMW ra, “Dáng dấp khá tốt.”

An Nhiên giơ hai tay lên, la lớn: “Tiểu Lục tử!”

Lục Nhược mới vừa nhìn đến hai thiếu nữ “Bất lương” này, vốn là muốn làm bộ như không thấy đi ngang qua, không nghĩ tới vẫn bị phát hiện. Hần bày ra tư thái nhẹ nhàng, hướng họ chào hỏi: “Này, các mỹ nữ, làm gì đây?”

An Nhiên chỉ vào Lục Nhược: “Lần trước tớ cùng hần đi vào quầy rượu, lần này cũng để cho hần dẫn chúng ta đi vào.”

“Tốt tốt.” Nam Cung Yến giơ hai tay tán thành. Một bên Lục Nhược đầu đầy vạch đen, các cô có hỏi qua ý kiến của tôi sao?

Lục Nhược mang hai người đi vào, chọn chỗ ngồi, dặn dò họ không được đi loạn, cố ý cung kính nhìn họ. “Ăn thật ngon rồi chơi vui vẻ, sau đó chờ anh quay lại tìm các em, ngoan.”

Hần bị hai nữ sinh đuổi đi. Lục Nhược sờ mũi một cái, sau khi bàn xong chuyện, chỉ hy vọng đại ca không trách mắng hần dạy hư thiếu nữ vị thành niên là tốt rồi. Nhưng là vừa nghĩ đến Nam Tịch Tuyết mập mờ cùng Tiểu An, lại cảm thấy mình chính trực tới cực điểm.

Bởi vì có người tính tiền, An Nhiên cùng Yến tử hai người vui vẻ gọi cả một bàn rượu đầy , hi hi ha ha chạm cốc.

“Yến tử, trước tiên chúc sinh mừng sinh nhật tuổi mười bảy của cậu thật vui vẻ. Về sau cậu chính là chủ nhà Nam Cung rồi.” An Nhiên đã uống đến hai gò má đỏ hồng, vẻ say mọng lan tràn, lắc lắc cái ly giờ đến bên miệng Nam Cung Yến.

Nam Cung Yến vốn cùng cô ngồi đối diện, giờ phút này cô chống cái bàn đứng lên cùng An Nhiên chen chúc trên một cái sôpha, ôm cô, phun ra nuốt vào toàn là mùi rượu, “Hừ, tớ nói với cậu một bí mật, cậu ngàn vạn. Không được nói cho người khác nha.”

An Nhiên mở to đôi mắt mờ mịt, liên tiếp gật đầu.

“Cậu có biết đêm đầu tiên của tớ là lúc nào và cho người nào không?”

An Nhiên đang cầm ly rượu ,dáng vẻ say rượu, “. Không biết.”

“Haaaa...! Tớ cũng không biết!” Yến tử cười to.

“Gạt người, tiểu ác ma. Tớ không đùa với cậu.” An Nhiên đẩy cô ấy ra, úp sấp trên bàn đưa tay đi với rượu.

“Tớ không lừa cậu.” Nam Cung Yến ôm lấy cánh tay của cô, “Tớ nhớ hình như người đó gọi là Nam Cung Quân Như, đúng, chính là cái tên này.” Cô vỗ đầu một cái, cố gắng tỉnh táo.

“Nam Cung Quân Như, ha ha, ” An Nhiên cười nói, “Cùng họ với cậu, thật có duyên.”

“Cậu cũng cảm thấy như vậy sao?” Yến tử vui mừng rót đầy rượu đưa cho cô, “Cạn chén!”

An Nhiên chỉ cảm thấy nhức đầu lợi hại, cái trán chống đỡ trên bàn áp xuống miếng kính thủy tinh thật dày, cảm giác buồn nôn mãnh liệt xông tới, cô đẩy Yến tử ở bên cạnh ra, lão đảo phóng tới phòng vệ sinh, trên đường đụng phải người đang đi trên hành lang.

“Um!” Cô che miệng, cố đè xuống cảm giác buồn nôn, “Xin lỗi.”

Người kia nói, “Sao lại uống nhiều như vậy?”

An Nhiên cũng không nhịn nổi nữa, rầm rầm đem toàn bộ thức ăn và rượu trong bụng phun ra, một cổ mùi vị chua ghê tởm nhất thời tràn ngập trong không khí.

Dạ dày đột nhiên trống rỗng, hai chân An Nhiên mềm nhũn ngồi xổm xuống, cau mày nói: “Dạ dày đau, thật khó chịu.”

“Khó chịu còn uống?” Nam Tịch Tuyết kéo cô. An Nhiên híp mắt, sau đó lại cố gắng trợn to mắt nhìn anh, tiếp theo dùng sức lắc lắc đầu, “Tôi đang xuất hiện ảo giác.”

“Xin lỗi, chỉ sợ không phải là ảo giác.” Nam Tịch Tuyết bế cô lên, “Tôi ngược lại muốn biết là ai dẫn em vào đây.”

Anh bế cô vào trong phòng của mình, đám người đang ngồi bên trong nhìn thấy hai người bọn họ, đều lộ ra vẻ mặt mập mờ.

Nam Tịch Tuyết cho An Nhiên uống chén nước, vỗ vai của cô: “Phun ra súc miệng, không cho uống.”

An Nhiên hoảng hốt nhìn tất cả mọi người một vòng, ánh mắt rơi vào trên người Nam Cung Quân Như, nghiêng đầu nhìn chằm chằm hắn một lúc lâu, chợt chỉ vào hắn: “Yến tử.”

Sắc mặt Nam Cung Quân Như nhất thời thay đổi, hắn chợt đứng lên, “Em và Yến tử cùng tới?”

“Dĩ nhiên!” An Nhiên vĩnh cửu cầm lên, kiêu ngạo nhìn hắn.

Nam Cung Quân Như chạy ra ngoài tìm em gái. Lục Nhược ngồi ở trong một đám người cố gắng giảm thiểu cảm giác tồn tại của mình xuống, chỉ nghe Nam Tịch Tuyết quát nhẹ một tiếng: “Ngày mai tìm cậu tính sổ.” Khiến tóc gáy sau lưng không khỏi dựng đứng lên, hắn là đang trêu chọc ai chứ?

Nam Cung Quân Như khiêng Yến tử say như chết ra khỏi quầy rượu, ném cô đến chỗ ngồi phía sau xe, nhìn An Nhiên đang ra ngoài cùng với Nam Tịch Tuyết nói: “Nam tử, về sau cẩn thận bàn luận, tớ đi trước.”

Nam Tịch Tuyết gạt đầu một cái: “Đi đường cẩn thận.” An Nhiên kinh ngạc nhìn bọn họ, bất chợt vùng khỏi cánh tay Nam Tịch Tuyết, đánh về phía Nam Cung Quân Như: “Người. Cái tên cầm thú này, cặn bã, mau để Yến tử xuống!” Cô kéo Nam Cung Quân Như không thả, dùng sức đem Yến tử kéo xuống.

“Nam tử, cô ấy uống say rồi!” Nam Cung Quân Như bị cô cào hai cái, trên cánh tay đau rát, giọng nói không khỏi có chút lên cao.

Nam Tịch Tuyết bế cô, “Tiểu Nhiên, em điên rồi.”

“Tôi không có, tôi.” An Nhiên dùng sức đấm đá, “Mới vừa rồi Yến tử có nói, nói.” Cô chỉ vào Nam Cung Quân Như, đột nhiên hiểu được tại sao cô vẫn lo sợ bất an rồi, “Hắn xâm phạm qua Yến tử!” Cô căm thù đến tận xương tuỷ nhìn Nam Cung Quân Như, sau đó là sắc mặt hờ hững.

Cô còn muốn nói tiếp, lại bị Nam Tịch Tuyết bịt miệng, nửa kéo nửa ôm ném vào trong xe của mình.

Váy trên người An Nhiên nhăn thành một đoàn, tay chân cô cùng sử dụng bò dậy, lại đụng phải mui xe, đau đớn kêu lên một tiếng sau đó lại nằm xuống chỗ ngồi.

“Em hãy thành thật một chút.” Mới vừa ngồi vào ghế lái Nam Tịch Tuyết liền uốn người qua xoa xoa đầu của cô.

Về mặt An Nhiên oán giận nhìn anh ở đằng trước, “Anh, anh đừng đường rằng mình rất giỏi. Anh dám tổn thương người nhà của em một chút thử xem?”

Cô kiên trì một lát, lại mềm xuống, “Nhưng là như vậy đối với dì Anh cũng không công bằng, đúng không?” Đầu của cô hỗn loạn, “Không có lỗi với dì Anh, ba mẹ em đều là người tốt.”

Nam Tịch Tuyệt khởi động xe, quay đầu lại dịu dàng nói: “Ngoan, ngủ một chút thôi, về đến nhà anh sẽ gọi em.”

“Oh.” An Nhiên nghe lời nằm xuống.

Cô rất nhanh liền chìm vào giấc ngủ, còn phát ra tiếng khò khè. Nam Tịch Tuyệt đưa cô đến cửa chính nhà họ An, cô nín tay áo của anh lại, cười hì hì nói: “Em còn chưa nói với anh, em muốn gả cho anh, còn phải sinh đứa trẻ cho anh?”

Nam Tịch Tuyệt vỗ vỗ đầu của cô, “Em bây giờ vẫn còn là trẻ con.”

“Anh không muốn?” An Nhiên bĩu môi, “Em còn không muốn sinh đây!”

Nam Tịch Tuyệt không khỏi lắc đầu, “Mau trở về ngủ.”

13. Chương 13: Sườn Xám Màu Vàng Nhạt

Nam Tịch Tuyệt nhấn chuông cửa nhà họ An, vợ chồng An Diệc Bác đã nhận được điện thoại của Nam Cung Quân Như từ sớm nên vội vã ra đón.

Nhìn con gái còn đang ở tuổi vị thành niên lại uống say đến ngã trái ngã phải, An Diệc Bác tức giận nói: “Càng lớn càng không biết phép tắc.” Quay đầu lại thấy vẻ mặt lo lắng đau lòng của Nhập Hồng, giận cá chém thớt nói: “Con hư cũng tại mẹ không biết dạy!”

Nhập Hồng lấy khăn tay ra lau mồ hôi cho An Nhiên, vỗ về ôm cô, đôi mắt đẹp giận giữ nhìn An Diệc Bác: “Tôi không biết dạy, tôi cũng chỉ có duy nhất một đứa con gái bảo bối. Nhiên Nhiên biến thành như vậy cũng đều là lỗi của ông! Con gái ruột của tôi so ra vẫn còn thua Yến tử từ nhỏ không có mẹ mà vẫn được vui vẻ, trong lòng tôi còn có thể dễ chịu được sao?” Nói xong, Nhập Hồng liền rơi nước mắt, “Hôm nay vừa đúng lúc Nam tử cũng ở đây, để Nam tử nói lời công đạo, An thị chỉ có thể giao cho Nhiên Nhiên của tôi!”

Nghe thế, Nam Tịch Tuyệt cũng hiểu ra, vợ chồng An Diệc Bác không chỉ vì chuyện An Nhiên say rượu về muộn, chỉ sợ hôm nay sau khi vợ chồng Nam Cung tới gửi thiệp mời sinh nhật của Yến tử, đã kích thích Nhập Hồng. Di Hồng lại cùng An Diệc Bác gây gổ.

Thế lực nhà Nam Cung rất lớn, ông cha cũng chỉ xuất thân từ những kẻ lưu manh lang thang ở nước Mỹ, dần dần phát triển cho tới bây giờ, nghiễm nhiên lại trở thành đầu rồng ở bang C. Thời điểm Nam Cung Quân Như sinh nhật 16 tuổi hẳn đã tiếp nhận một nửa sản nghiệp trong nhà, làm con gái Yến tử bị đẩy lùi về sau một năm, lần sinh nhật này vừa đúng để công nhận quyền làm chủ của cô.

Nhập Hồng đã sớm có tính toán, liền cùng An Diệc Bác thảo luận đến vấn đề phân chia tài sản, hơn nữa còn nói đợi đến khi Khâu Thiệu Trạch tốt nghiệp đại học, sẽ để cho hắn dọn ra khỏi nhà. Không ngờ bây giờ An Diệc Bác lại đổi ý, nói muốn chia cho Khâu Thiệu Trạch 10% tài sản. Nhập Hồng nhất thời liền nổi giận: “Tôi dễ dàng tha thứ để cho nó ở cái nhà này nhiều năm như vậy, không phải để cho nó đi cướp tài sản của Nhiên Nhiên!” An Diệc Bác cũng tự biết mình đuối lý, nhưng rốt cuộc vẫn đau lòng cho con trai từ nhỏ đã không được nhiều tình thương, “Nó bị bệnh nếu không có tiền sẽ không chống đỡ được lâu! Nói tóm lại nó là con trai tôi.”

Khâu Thiệu Trạch vĩnh viễn chính là cái gai ở trong nhà này, Nhập Hồng ngay lập tức sắc bén, “Ông biết nó là con trai của ông, vậy tại sao ông không suy nghĩ một chút ông làm như thế nào để xin lỗi tôi? Nhiên Nhiên từ nhỏ đã bị ba nó làm tổn thương như vậy, khó trách tình cảm trong nhà bất hòa.”

Hai người bộc phát cãi vã kịch liệt ngay sau khi nhận được điện thoại của Nam Cung Quân Như. Nhập Hồng đem những sự thay đổi của An Nhiên trong những năm này tất cả đều thu vào trong mắt, mặc dù cô không còn bá đạo cực đoan như lúc nhỏ nữa, nhưng tính tình lại lạnh lạnh, chỉ trừ tiếp xúc với Nam Tịch Tuyệt, số lần cô chủ động nói chuyện càng ít, chứ đừng nói đến việc tâm sự cùng An Diệc Bác.

“Em. Không hiểu chuyện!” An Diệc Bác cũng tự cảm thấy mất mặt ở trước mặt tiểu bối, quát lớn Nhập Hồng.

Đúng lúc Khâu Thiếu Trạch về muộn đẩy cửa đi vào, thấy tại cửa ra vào tụ tập nhiều người, trên mặt liền hiện lên nụ cười châm biếm: “Lại đang gây gỗ sao? Thật tốt.”

An Diệc Bác hừ một tiếng, chỉ chỉ An Nhiên: “Thiếu Trạch, đem em gái vào nhà. Lúc nữa đến thư phòng của cha.” Ông hướng Nam Tịch Tuyết, “Nam tử, vất vả cho cháu rồi.”

“Không sao.” Về mặt Nam Tịch Tuyết lạnh nhạt, sờ sờ tóc An Nhiên, “Anh đi trước.”

Khâu Thiếu Trạch đến gần chỗ An Nhiên, cô thần thờ nhìn hắn, đợi đến lúc tay của hắn sắp chạm tới cánh tay của cô thì cô chợt trốn đến sau lưng Nam Tịch Tuyết, từ phía sau ôm lấy hông anh, “Không cần hắn, để cho hắn đi!”

“Con.!” An Diệc Bác muốn phát hỏa, Nhập Hồng lại giành nói: “Nam tử, thật là ngại. Cháu đem Nhiên Nhiên về phòng được không?”

Nam Tịch Tuyết gạt đầu một cái, ngồi xổm xuống, An Nhiên vui mừng leo lên lưng anh.

Nam Tịch Tuyết công cô lên lầu, An Nhiên ôm hắn không chịu buông tay, “Anh hôn em, không hôn không được đi.”

Nam Tịch Tuyết không ngại ở trên môi cô hôn liền mấy cái. Kéo chăn đắp cho cô thật kín, lúc đi rót nước thấy cô chỉ lộ ra cái đầu nhỏ, bởi vì uống rượu mà khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, nhất thời trong lòng rung động. Anh nâng đầu cô dậy giúp cô uống nước, nhỏ giọng hỏi: “Hai ngày nay nghỉ ngơi như thế nào, còn đau không?”

An Nhiên nhú mày, tựa như đang cố gắng suy nghĩ ý tứ trong lời nói của anh.

“Thôi, ngủ ngon. Về sau không được uống rượu nữa, nếu không sẽ ngốc.” Trước khi đứng dậy, anh không nhận được, lại cúi xuống ngậm môi của cô. Anh cũng chỉ nghĩ lướt qua rồi thôi, nhưng khi chân thật chạm vào rồi, anh mới biết anh đối cô có bao nhiêu khát vọng.

Giúp cô dịch tốt góc chăn, lại ở bên cạnh sờ soạng kiểm tra lại một vòng, anh rút cuộc mới chịu đứng dậy rồi đi. Vừa đi tới cửa, lại nghe được An Nhiên lầu bầu câu gì đó, biết rõ là cô chỉ vô thức nói mê, nhưng anh vẫn không nhận được hỏi: “Cái gì?”

An Nhiên phiền não túm tóc của mình, lật người, chậm rãi vênh cái mông mới vừa được đắp kín chăn lên, “Em nói, nhớ đóng kỹ cửa lại. Đừng để cho Khâu Thiếu Trạch biến thái kia đi vào!”

Trong lòng Nam Tịch Tuyết “Lộp bộp” một cái, anh xoay người bước nhanh tới bên cạnh An Nhiên. An Nhiên đang che một bên gò má mình, giọng nói mê mang lại khổ não, “Hôm nay hắn ôm em, còn hôn em, thật ghê tởm, mẹ nó. Thật bẩn!” Cô dùng sức xoa chỗ da thịt kia, đợi đến khi Nam Tịch Tuyết kéo tay của cô ra, nơi đó đã đỏ lên một mảng.

Khâu Thiếu Trạch từ trong thư phòng của An Diệc Bác ở lầu hai đi ra, vừa đúng lúc nhìn thấy Nam Tịch Tuyết từ trong phòng An Nhiên ra ngoài, chưa chờ hắn kịp mở miệng chào hỏi, Nam Tịch Tuyết đã nặng nề cho hắn một quyền.

Một quyền kia vừa nhanh lại vừa hiểm, Khâu Thiếu Trạch lão đảo một cái liền ngã trên mặtthảm, khắc ra một ngum máu.

“Cách xa cô ấy ra!” Âm thanh của Nam Tịch Tuyết mang theo lạnh lẽo cùng tức giận.

Khâu Thiếu Trạch vịn tường đứng lên, lau miệng, “Tiểu Nhiên chắc sẽ cảm động đến chết. Con mẹ nó mày cũng đủ ngoan độc.” Hắn ho khan kịch liệt mấy tiếng, thở dốc nói: “Mày có tin hay không, cô ấy còn cùng tao hôn. Nhưng tao chính là anh trai của cô ấy. Nếu như mày dám động đến nhà họ An, Tiểu Nhiên tuyệt đối sẽ không tha ày, ha ha.”

Nam Tịch Tuyết túm lấy cổ áo của hắn đem hắn áp đến trên vách tường lạnh lẽo, “Mày cũng biết mày là anh trai của cô ấy! Mục đích mày hợp tác với tao là gì?”

Khâu Thiều Trạch lộ ra một nụ cười vắn vẹo: “Tao đương nhiên là vui lòng khi thấy An gia khốn khó. Muốn cho Tiểu Nhiên được nuông chiều nếm thử một chút tư vị nghèo khó. . . .” Bộ ngực hấn kịch liệt phập phồng, miệng há to thở dốc, hấn run rẩy cầm lấy bình đường khí đeo trên vai, mãnh liệt hít vài hơi, sắc mặt mới dần dần khôi phục lại bình thường.

Nam Tịch Tuyết theo dõi vẻ mặt xám trắng của hấn một lúc lâu, sau đó từ từ buông tay ra, mặc cho hấn ngồi chồm hổm trên mặt đất.

Say rượu về muộn cho nên bị trừng phạt, An Nhiên liền bị cấm túc, cho đến ngày sinh nhật của Nam Cung Yến mới được phép ra khỏi cửa.

Cửa hàng may Elizabeth sáng sớm đã đưa y phục tới, sau khi An Nhiên mặc thử, ngoài dự đoán lại rất xinh đẹp. Sườn xám màu vàng nhạt, từ cổ áo cho đến tà váy, đều là khuy cài liên tiếp, lại dùng viền ren tinh xảo. Tay áo ngắn dùng ren màu vàng nhạt để thiết kế thành hình dạng giống như lá sen, vừa có ý vị thành thực, lại tô điểm thêm vẻ non nớt cho người thiếu nữ.

An Nhiên cố ý đi làm tóc xoăn, tóc xoăn dài được thả sau vai cho phù hợp với sườn xám, cộng thêm Nhập Hồng đưa cho cô một đôi giày cao gót tinh xảo màu trắng sữa. Nhập Hồng sau khi thấy, liền tiếp khen cô giống như một người phụ nữ đã trưởng thành.

Sau khi thu xếp ổn thỏa An Nhiên thân thiết kéo Nhập Hồng xuống lầu, thấy Khâu Thiều Trạch đang chờ ở trong phòng khách, hai người cũng hơi sững sờ, ngay sau đó cũng thấy biểu hiện của mình quá mức, không nhẹ không nặng hừ một tiếng.

Khâu Thiều Trạch hôm nay là một thân tay trang màu trắng, ăn mặc rất giống với dáng vẻ của người thành đạt xuất sắc. Vết bầm tím trên mặt mấy ngày nay cũng đã tiêu xuống.

Tiệc sinh nhật của Nam Cung Yến được tổ chức phô trương đặc biệt lớn trong cả một dãy nhà to, ngoài cửa lớn đỗ hai hàng xe hơi rất dài, tất cả cũng đều là xe đắt tiền.

Nhập Hồng sợ An Nhiên ghen tỵ, liền an ủi: “Chờ sinh nhật mười tám tuổi của Nhiên Nhiên, mẹ sẽ tổ chức cho con một tiệc sinh nhật còn lớn hơn.”

An Nhiên bĩu môi, “Con còn ngại mệt đấy. Đến lúc đó mẹ chỉ cần nấu nhiều món ăn ngon là được rồi.”

Nam Cung Yến mặc một bộ sườn xám màu đỏ, đang cùng Nam Cung Quân Như ở cửa ra vào đón khách. Sườn xám của cô và An Nhiên cùng là một kiểu dáng, màu sắc lại rất dễ nhìn. Vải màu đỏ thẫm, tà váy màu vàng, tay áo lá sen là ren màu bạc, một đôi giày da màu đen sáng bóng, tất cả đều là khí chất bá đạo lại liêu lĩnh.

Thấy bốn người nhà họ An, anh em Nam Cung Quân Như lễ phép hướng vợ chồng An Diệc Bác chào hỏi.

Ngón tay Yến tử ở trên người An Nhiên đâm loạn: “Ồ, hôm nay trông cậu xinh đẹp hiền dịu, thật giống như một đóa hoa cúc uted át.”

An Nhiên chịu không nổi ví von lung tung của Nam Cung Yến, giơ tay lên làm ra tư thế đầu hàng, đem quả trong tay kín đáo đưa cho cô: “Sinh nhật vui vẻ!”

“Oa a, đây là cái gì?” Nam Cung Yến xốc lên hộp quà hình chữ nhật, “Không phải là nguyên hộp bao cao su chứ?”

An Nhiên gật đầu liên tục, “Rất mỏng, mềm mại, vệ sinh lại an toàn.”

Nam Cung Yến ôm cô, ở trên mặt cô gặm cắn, “Tở thích.”

Khâu Thiều Trạch ở một bên trêu ghẹo nói: “Lần đầu nghe nói khăn quàng cổ lông dê có thể làm như bao cao su, cái này có lẽ là thần kỳ nhất thế giới.”

“Anh không nói chuyện không ai bảo anh bị câm đâu.” An Nhiên trừng mắt nhìn hấn, từ ngày Khâu Thiều Trạch hôn cô một cái, cô nhìn thấy hấn trong lòng lại càng bức bối. Chỉ là cô có chuyện muốn hỏi Nam Cung Yến, liền không truy cứu nữa.

“Yến tử, ” cô nhỏ giọng hỏi, “Anh cậu không khi dễ cậu nữa chứ?”

Nam Cung Yến sững sốt, ngay sau đó nở một nụ cười rục rịch “Không có, anh ấy tốt với tớ lắm.”. “Nhưng. . . .” An Nhiên do dự mở miệng, cô không muốn làm bạn tốt của mình cứ như vậy càng ngày càng lún sâu vào trong chuyện tình cảm quái dị này.

“Quên nó rồi, là tớ uống say nói bậy.” Nam Cung Yến kiên định nói.

“Quên nó rồi, là tớ uống say nói bậy.” Nam Cung Yến kiên định nói.

Theo sau nhà họ An chính là người nhà họ Nam, Nam Tịch Tuyết đỡ ông cụ nhà họ Nam đi đằng trước. Ánh mắt chăm chú của An Nhiên rơi vào cánh tay người con gái đang kéo tay Nam Tịch Tuyết, chân mày không tự chủ được nhíu lại.

Nam Cung Yến là nhân vật chính của bữa tiệc, cả đêm bận tới mày tới mắt. An Nhiên cùng một nhóm nữ sinh trạc tuổi hàn huyền một hồi, cảm thấy không có ý nghĩa, liền cầm ly nước trái cây ngồi vào ghế salon gần cửa sổ nghỉ ngơi.

Mới vừa ngồi xuống, liền nghe được một giọng nữ ngọt đến phát ngán ở phía sau lưng: “Nam, em mệt quá, ngồi chỗ này nghỉ một chút được không?”

Người con gái hình như đã uống hơi nhiều, đầu tiên bước đến dựa vào chỗ An Nhiên đang ngồi trên ghế salon, một bàn tay trắng nõn còn lại lôi kéo người con trai phía sau.

“Xin lỗi. . . .” Nho nhã lễ độ, nhưng lại là một giọng nam lạnh nhạt, An Nhiên liền quay đầu lại.

An Nhiên tựa hồ không biết phải nói gì với Nam Tịch Tuyết, liền nhếch môi, đứng dậy rời đi, “Không cần xin lỗi, các người ngồi đi.”

An Nhiên cúi đầu, cổ ý giẫm giẫm giày. Người phụ nữ mới vừa rời trừ ngực lớn một chút, thì có chỗ nào tốt. Không thấy trên mặt thoa một tầng phấn dày hay sao?

Sau lưng có tiếng bước chân vội vã truyền đến, không chờ cô kịp quay lại, cả người liền bị chặn ngang ôm lấy. Lúc này, tất cả đèn lớn trong phòng đột nhiên đều bị tắt, ánh đèn tập trung rơi vào trên người Nam Cung Yến ở giữa đám người, sắp mười hai giờ rồi, Yến tử phải thổi cây nến để cầu nguyện. An Nhiên dùng sức dầm đá người đàn ông đang ôm mình, “Buông tôi ra, khốn kiếp. Tôi muốn đi tìm Yến tử!”

Nam Tịch Tuyết ôm cô ra khỏi đại sảnh, quẹo vào một căn phòng khách cuối hành lang. Trong bóng tối, anh tìm được cái ghế, ôm cô ngồi xuống, nhịp tim trong lồng ngực anh đập rất nhanh, “Tiểu Nhiên, anh. . . . Nói với em chuyện này.”

“Còn có cái gì để nói.” An Nhiên quật cường ngửa đầu nhìn anh. Một tuần này, anh ngay cả một cuộc điện thoại, một cái tin nhắn, một cái E-MAIL cũng không có.

Nam Tịch Tuyết không nói chuyện, chỉ là giữ chặt cảm của cô, dùng sức hôn cô. An Nhiên ra sức vặn vẹo thân mình, liền bị ngã từ trên đùi anh xuống đất.

Nam Tịch Tuyết kéo cô, “Có bị thương không?”

Lúc này An Nhiên bị ngã chính vào khoảng giữa hai chân anh, rõ ràng cảm thấy nơi kia bắt đầu ngóc đầu dậy, trong lòng hết sức khó chịu, “Anh tìm tôi chính là vì chuyện này?” Cách quần, cô lấy tay đặt lên nơi đó. Bị cô cầm, nơi đó thoáng chốc lại có phản ứng càng rõ hơn.

“. Không phải!” Nam Tịch Tuyết lần đầu tiên hận mình không có tiền đồ, cũng chỉ là một nụ hôn ngắn ngủi, anh liền át chế không được.

An Nhiên lau nước mắt tràn ra, kéo khóa quần anh xuống, nuốt nước miếng một cái, trước khi anh định mở miệng nói tiếng từ chối, liền cúi đầu ngậm lấy.

Cặp mắt dần dần thích ứng với bóng tối, anh nhìn thấy cô quỳ gối hằn giữa hai chân mình, từ từ nuốt nó. Động tác không lưu loát, nhưng lại trí mạng mê người. Bàn tay anh đi xuống sờ tới gương mặt của cô, hai gò má bởi vì động tác mát vào mà lồm xồm.

Anh run rẩy đẩy cô ra, “Hồ đồ!”

An Nhiên che miệng, im lặng rơi nước mắt. Cô không biết mình đang làm những gì, vừa nhìn thấy anh đầu óc liền choáng váng. Nghĩ đến anh sẽ cùng những người phụ nữ khác làm chuyện thân mật giống như với cô, cô liền cảm thấy không có cách nào chịu đựng được.

Ánh sáng đột nhiên trở lại. Một thân quần áo xóc xếch, một cặp mắt sưng đỏ. Hai người lúng túng nhìn nhau.

An Nhiên cúi thấp đầu xuống, thật nhanh lau khô nước mắt, “Em. Em uống say rồi. Xin lỗi.”

Cô đứng lên muốn chạy trốn, lại bị Nam Tịch Tuyết kéo vào trong ngực. Ánh mắt anh thâm trầm, một cái tay dao động từ dưới lên trên, lưu loát cởi nút áo sườn sấm của cô. Một đường nút cởi ra, sườn xám bao quanh thân thể liền buông lỏng xuống, anh vén váy lên, lộ ra thân thể trắng nõn phía dưới.

Trong tiếng kinh hô của cô, anh cởi quần lót của cô ra, ôm hông cô đặt lên trên bàn cách đó mấy bước, nâng hai cái chân thon dài trắng bóng của cô vòng lên eo mình, hung ác đi vào.

“A. !” Đột nhiên tiến sâu vào như thế làm cho cô đau không kém gì lần đầu tiên, cô phát ra tiếng kêu khổ sở. Thế nhưng không hiểu tại sao anh lại nảy sinh ác độc, từng cái từng cái đi vào lại càng sâu hơn, đụng chạm càng mãnh liệt hơn.

“Anh dừng lại, Không phải là anh muốn nói chuyện. ?”

Nam Tịch Tuyết cắn răng nghiêng lợi: “Ngày mai lại nói!”

Anh ôm cô động một lúc lâu, An Nhiên cũng dần dần có cảm giác, thế nhưng anh lại đột nhiên rút ra.

Giữa hai chân ướt chèm nhẹp lại lạnh lạnh, cảm giác trống rỗng lợi hại. Nhìn anh đưa lưng về phía cô đang tìm kiếm cái gì đó, An Nhiên bước xuống khỏi cái bàn, kéo lại y phục, chuẩn bị rời đi.

“Muốn chạy?” Nam Tịch Tuyết cảm nhận được động tác của cô, quay người lại, một tay đè lại vai của cô đem cô dựa vào trên bàn, một cái tay khác cầm bao cao su đưa đến bên khóe miệng, “Xoạt” một tiếng xé rách.

An Nhiên đỏ mặt nhìn anh đeo nó, mắc cỡ quay người lại bám vào cái bàn, hai vai không ngừng lay động. Như thế dưới ánh đèn sáng rọi, anh lại lớn như vậy tùy tiện.

Cánh tay Nam Tịch Tuyết từ phía sau đưa tới cầm nơi đầy đặn trước ngực cô xoa nắn đến khi chúng dựng thẳng dậy, đầu gối từ phía sau đẩy hai chân đang khép lại của cô ra. Cô đứng không vững, liền bị anh ôm eo bầy ra tư thế nghiêng hợp xinh đẹp.

Anh lần nữa tiến vào toàn bộ, lột hai dây sườn xám trên đầu vai của cô xuống, vén tà váy lên, lộ ra sống lưng trắng nõn bóng loáng cùng hai mông tuyết trắng. An Nhiên từ chối mấy cái, trong mắt Nam Tịch Tuyết thoáng qua không vui: “Đàng hoàng một chút!”

“Ừm, buông ra.” An Nhiên không nhìn thấy vẻ mặt của anh, lại bị anh hôn dọc một đường trên sống lưng làm cho nhột khó chịu, không khỏi kẹp chặt hai chân, kèm theo bụng co rút mấy cái.

Nam Tịch Tuyết không nhịn được, thuận tay dùng sườn xám dắt tại eo cuốn lấy hai cánh tay cô trói lại trước ngực, nâng một cái chân cô vắt lên khủy tay mình, vui sướng ra sức luật động.

Bị trói buộc khiến An Nhiên có loại cảm giác bị khuất phục, uốn qua uốn lại chính là không chịu phối hợp, nhưng cô giãy giụa lại càng làm cho người đàn ông phía sau lưng kích động hơn.

Từng cái bị anh xâm nhập đến chỗ sâu nhất, An Nhiên quả thật không có cách nào để hô hấp. Sau nữa thật sự không chịu nổi, chỉ đành phải mềm xuống nhỏ giọng cầu xin tha thứ, “Em không chịu nổi, chậm một chút.” Lúc này cô đã bị Nam Tịch Tuyết ôm ra sofa lớn gần chỗ cửa sổ, loáng thoáng nghe được tiếng nói cười ở bên ngoài, làm cho cô có chút sợ hãi.

Nam Tịch Tuyết nhìn hai tròng mắt mơ màng của cô, rốt cuộc vẫn thả chậm tốc độ lại. Anh chui ở trước ngực cô, gặm cắn chơi đùa hai đỉnh phần hồng nhay cảm của cô. Hai bầu ngực mềm mại của thiếu nữ đứng thẳng mượt mà, đỉnh phần hồng bị môi lưỡi anh làm dịu, lấp lánh ánh nước dâm ỹ.

Một tầng màu hồng tràn ra khắp thân thể cô, Nam Tịch Tuyết lộ ra vẻ mặt kiêu ngạo, rất có kỷ xảo liên tiếp đụng vào chỗ mẫn cảm mà anh vất vả rất lâu mới tìm được, nhìn cô ở phía dưới anh run rẩy lên cao triêu.

Để cô ngậm lấy mình thật chặt, chất lỏng ấm áp thấm cả vào anh, ấm nóng, trắng nõn, cảm giác tuyệt vời không thể diễn tả được.

Nam Tịch Tuyết có một loại kích động, muốn dứt cho cô tinh hoa tích tụ của mình. Anh thở hổn hển nằm ở trên người cô, đè xuống ý niệm điên cuồng trong lòng. Cô còn quá nhỏ, tối nay đã rất quá mức rồi.

Anh đỡ cô ngồi dậy, để cho cô giạng chân ở trên người anh, giọng nói quyến rũ: “Thoải mái sao?” Đầu óc An Nhiên choáng váng gập đầu, ân ân hai tiếng. Anh cũng không từ trong cơ thể cô rút ra, tư thế như vậy khiến tất cả sức nặng của cô đều dồn xuống, khiến anh tiến vào càng sâu hơn. Cô dần dần cảm thấy đau, không khỏi nhấc eo đứng lên một chút, nhưng hai chân ở bên người anh lại mềm nhũn, liền nặng nề ngồi lại.

Giọng nói khàn khàn của Nam Tịch Tuyết vang lên: “Tiểu Nhiên, một lần nữa.”

An Nhiên có chút hiểu ý của anh, liền thử dò xét lên xuống mấy cái, đổi lấy là tiếng rên rỉ khêu gợi của anh. Anh đè nén âm thanh để cho cô hết sức thỏa mãn, ra sức động vài chục cái, mệt mỏi cả đầu cũng đầy mồ hôi tứa vào trong lòng anh, thở gấp liên tiếp: “Mệt quá, không động được.”

Nam Tịch Tuyết ôm chặt cô, không khắc chế nữa, nhanh chóng chạy nước rút. Mặc dù cách một tầng, nhưng cái đó cũng đủ để kích thích An Nhiên, hai tay cô không khỏi ôm chặt hông anh, cảm thấy chân mình cũng bắt đầu co rút.

Cô nghĩ, làm yêu đúng là một chuyện thần kỳ, liền muốn cứ như vậy cùng cùng anh ở chung một chỗ, không cần phải suy nghĩ nhiều, vĩnh viễn cũng không xa rời.

Trong phòng tiệc đột nhiên phát ra một hồi tiếng hoan hô nhiệt liệt, so với thời khắc nửa đêm thì lần này có chút kéo dài hơn.

An Nhiên vốn bọc tây trang của Nam Tịch Tuyết gối đầu lên chân anh nghỉ ngơi, cũng bị thức tỉnh, lật người liền bò dậy, “Em muốn đi ra ngoài.” Cô tức giận nhìn Nam Tịch Tuyết một cái: “Đều tại anh, làm cho em vắng mặt trong thời khắc quan trọng nhất của Yến tử.”

Sắc mặt cô đỏ thắm như một đóa hoa nở rộ, lông mày giống như những giọt sương xanh miết mềm mại, một cái nhìn sang, xinh đẹp quyến rũ động lòng người.

Nam Tịch Tuyết vốn đang lười biếng ngồi dựa lưng vào ghế sa lon, lẳng lặng chờ cô khôi phục thể lực. Giờ phút này không khỏi lại bị cô khơi lên hứng thú, trong mắt mím cười nhìn chằm chằm vào thân thể trần truồng lộ ra dưới áo khoác tây trang.

An Nhiên có chút xấu hổ, khép lại chặt y phục, “Em muốn đi ra ngoài.”

Nam Tịch Tuyết nhìn cô thật sâu một cái, từ trên ghế salon đứng dậy, đi tới đi lui thu thập quần áo tán loạn xung quanh của cô lên. Cái nhìn kia, khiến An Nhiên đang vui ở trên ghế salon không khỏi đỏ mặt tới tận mang tai, anh, mới vừa rồi là phóng điện với cô sao? Cái loại ánh mắt đó quả thật như muốn đem cô hòa tan.

Lúc anh giúp cô mặc quần áo, An Nhiên không được tự nhiên liền ầm ĩ. Cô chán ghét đẩy anh ra nhặt lên quần lót màu xanh dương, “Em không muốn mặc, đều ướt rồi.” Cô nhanh chóng kéo sườn xám mặc vào, uốn éo người cài nút áo, đeo giày cao gót, chỉ lờn vấy dài tới đầu gối, “Cẩn bản không nhìn thấy.”

Nam Tịch Tuyết trừng mắt nhìn cô, “Em cứ như vậy đi ra ngoài? Trở lại mặc cho xong, chỗ này cũng không có nội y khác để em thay!”

An Nhiên hướng anh lè lưỡi: “Cũng không mặc. Em đi trước.” Cô vội mở cửa chạy ra ngoài.

Còn có sức để chạy, thể lực thật không tệ, lần sau tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha cho cô. Nam Tịch Tuyết đem vạt áo sơ mi mở rộng cài lại thật tốt, đeo cravat, thắt dây lưng, nhặt áo vét trên ghế sa lon mặc vào, áo mũ chỉnh tề nhìn cái quần lót bị An Nhiên vứt bỏ kia.

Anh ho nhẹ hai tiếng, cuối cùng khom lưng nhặt nó lên , gấp cẩn thận bỏ vào trong túi quần.

14. Chương 14: Hạnh Phúc Mơ Hồ

Đến mùa thu sau khi khai giảng, người theo đuổi An Nhiên bỗng nhiên nhiều hơn. Những ngày đi học, bên trong tủ chứa đồ của cô chứa đầy những tờ giấy nhỏ, đều là những tin nhắn mời hẹn hò, số điện thoại liên hệ. Đặc biệt hơn, trên bảng tin trong sân trường còn có tên cùng hình của cô, chính là hình cô trong trang phục tham gia tiệc sinh nhật của Nam Cung Yến lần trước.

Trong thư viện đại học C rộng lớn, An Nhiên vừa cẩn thận nghiên cứu tấm hình kia, còn cố ý kéo Nam Cung Yến làm cổ vắn, chỉ cô ấy tấm ảnh trên màn hình máy vi tính: “Nhìn cái này, cùng tớ hiện tại có chỗ nào khác nhau sao?”

Tâm tình của Nam Cung Yến gần đây có chút không thoải mái. Mấy hôm trước lúc đang hẹn hò với bạn trai thì bị bạn gái khác của tên đó bắt gặp, âm ỉ khiến cô không vui. Cô cau mày nhìn chằm chằm màn hình một lúc lâu mới khạc ra hai chữ: “Rất quyến rũ!”

“A, ” An Nhiên che mặt, hưng phấn nói, “Thật? Nói là tớ rất hấp dẫn sao?”

Được biệt danh là “Cô nàng xinh đẹp” Nam Cung Yến cố gắng nhịn xuống để không trợn mắt khinh thường An Nhiên, qua quýt ừ một tiếng. Cô chán nản nằm sấp trên bàn một lúc, “Pằng” một tiếng, khép quyển sách lại, sờ mái tóc vừa mới làm xong, “Tớ muốn đi hẹn hò!”

An Nhiên nhắc nhở cô: “Nhưng bây giờ cậu đang đọc thân đấy.”

Nam Cung Yến cắn răng nói: “Lập tức thì không phải rồi.”

An Nhiên trơ mắt nhìn cô ấy lắc mông đi về phía một nam sinh phòng kế bên, nam sinh kia trông thấy cô ấy, nét mặt rõ ràng là kinh ngạc. Nhưng chỉ năm phút đồng hồ sau, hai người liền ngồi kề vai sát cánh bên nhau.

An Nhiên nhìn vào laptop của mình nhỏ giọng lẩm bẩm, không hổ là Yến tử.

Một lúc sau, Nam Cung Yến kéo tay cậu nam sinh vừa mới quen được, dừng lại bên cạnh An Nhiên, “Có muốn đi chơi cùng không?”

An Nhiên sau khi ngắt điện thoại của Nam Tịch Tuyết, cười nói: “Không đi. Tớ muốn tranh thủ làm cho xong bài tập.”

“Dạ dạ, tranh thủ làm cho xong còn đi hẹn hò với anh Nam của cậu.” Yến tử quay sang bạn trai bên cạnh cười quyến rũ, “Chúng ta đi thôi, thân ái.”

Gần tối, Nam Tịch Tuyết đi tới sân điền kinh của trường trung học phụ thuộc đại học C, nhận ra bóng dáng An Nhiên trong một đám nữ sinh đang chơi bóng bầu dục. Cô đang chạy mạnh mẽ giống như một con bò rừng nhỏ, mấy nữ sinh cao lớn khác cũng không ngăn cô lại.

An Nhiên rất nhanh phát hiện Nam Tịch Tuyết đang ở một bên nhìn mình, hướng anh vẫy tay một cái, ý bảo cô lập tức sẽ xuống.

“Này, An, không cho phép cậu bỏ dở giữa chừng!” Đội trưởng của An Nhiên khiển trách hành động không có trách nhiệm của cô.

“Cậu quản tớ sao?” An Nhiên đem quả bóng ném cho cô ấy, nhảy cẫng về phía Nam Tịch Tuyết. Cũng không để ý đến chính mình một thân mồ hôi, trực tiếp nhào vào trong ngực anh.

Ánh mặt trời đầu mùa thu rất ấm áp, An Nhiên ngửi thấy mùi bột giặt thơm ngát trên người anh, còn có mùi thuốc lá mà anh hút, khiến cô từ trong ra ngoài đều có một loại cảm giác run rẩy. Mấy ngày nay, cô nắm chặt tất cả thời gian để được cùng anh thân mật. Từ sau buổi sinh nhật đó của Yến tử, hai người đã đạt tới một sự ăn ý kỳ lạ, đối với vấn đề nhạy cảm đều rất cẩn thận lảng tránh.

An Nhiên cảm giác, cuộc sống như thế cứ qua một ngày lại giống như ít đi một ngày. Chẳng biết lúc nào cô sẽ bị buộc phải đứng ở phía đối lập với Nam Tịch Tuyết, ý nghĩ như vậy khiến cho cô càng thêm tham

luyện mỗi thời khắc được ở cùng anh. Mà Nam Tịch Tuyết cũng mơ hồ có chút khác biệt, cô cảm nhận được thái độ mâu thuẫn của anh đối với cô, nhưng trong khoảng thời gian này, anh đang dùng toàn lực yêu cô. Anh cho cô những nụ hôn nóng bỏng, thiết tha vuốt ve, còn có nhịp tim mạnh mẽ lúc động tình, tất cả đều không do dự nữa.

An Nhiên lôi kéo cổ tay của anh nhìn đồng hồ “Hôm nay sớm như vậy?”

Nam Tịch Tuyết giơ tay lên lau mồ hôi trên trán cô “Hôm nay dẫn em đến chỗ Quân Như chơi, nhanh đi tắm thay quần áo.”

“Chỗ của anh ta thì có cái gì tốt để chơi.” Từ sau lần say rượu đó, An Nhiên vẫn không có sắc mặt tốt đối với Nam Cung Quân Như. Nghĩ đến lời nói của Yến tử có đến 89% là sự thật, Nam Cung Quân Như kia xâm phạm em gái thì không phải là đại biến thái sao!

Nam Tịch Tuyết vỗ vỗ đầu của cô, “Trương Nghiên mang thai, Quân Như cùng cô ấy đang chuẩn bị kết hôn. Em và anh nên đi xem một chút.”

Nên.Lòng của An Nhiên nhộn nhạo, cô nhớ lại bộ dáng của An Diệc Bác cùng Nhập Hồng lúc đi thăm người thân, chính là loại dáng vẻ tính toán đó.

Sau khi An Nhiên thay bộ đồng phục học sinh mới sạch sẽ đi ra ngoài cổng trường thì thấy sắc mặt Nam Tịch Tuyết có chút quái dị, không khỏi cúi đầu nhìn lại bản thân mình “Không đứng chỗ nào sao?”

Nam Tịch Tuyết mở cửa xe để cho cô ngồi vào, còn mình sau khi ngồi vào vị trí lái xe, dừng lại, lắc đầu một cái: “Không có. Vô cùng tốt.”

“Gạt người!” An Nhiên lay cánh tay của anh, “Anh nói đi.”

Nam Tịch Tuyết vừa từ công ty tới đây, vẫn còn mang giày Tây, An Nhiên nhìn lại mình, một thân quần áo học sinh, vấy bẩn, tất chân dài cùng giày bệt, ăn mặc bất đồng rõ ràng như vậy khiến hai người bọn họ có sự chênh lệch quá lớn về tuổi tác cũng như thân phận. Nam Tịch Tuyết khởi động xe, liếc nhìn cô một cái, không thay đổi sắc mặt rút cánh tay của mình về, “Thắt chặt dây an toàn.”

An Nhiên nghiêng vai tựa vào trên ghế ngồi, nhìn chăm chăm vào gò má kiên định của Nam Tịch Tuyết một chút, đột nhiên nghĩ đến một loại khả năng, không khỏi lộ ra nụ cười tà ác.

Nam Tịch Tuyết đánh tay lái, liếc cô một cái: “Thế nào lại lộ ra loại vẻ mặt này?”

An Nhiên nghiêng mình qua đang muốn nói chuyện, điện thoại trong túi xách lại vang lên.“Roch!”

Nghe thấy giọng nam truyền ra từ trong điện thoại, Nam Tịch Tuyết khẽ nhíu lông mày. Lại thấy một tay An Nhiên nắm lấy cánh tay phải của anh, chỉ chỉ cửa trường học, trong miệng còn nói: “Xin lỗi, tớ quên mất, tớ sẽ đi qua lấy.”

Hạ cửa sổ xe xuống, An Nhiên thò đầu ra hướng về phía một nam sinh cao to vừa chạy đến cổng trường vẫy tay, “Bên này!”

Xe còn chưa dừng hẳn, An Nhiên liền tháo dây an toàn đẩy cửa xe ra chạy xuống.

Khuôn mặt Roch đầy mồ hôi, trên người vẫn còn mặc đồng phục của đội bóng đá, hấn lau mồ hôi, lấy laptop trong túi sách ra đưa cho An Nhiên: “Đây.”

“Cám ơn.” An Nhiên liên tục nói cảm ơn, cười híp mắt hỏi, “Cậu mới vừa đá bóng xong sao?”

Đôi mắt của Roch sáng rực, ngón tay hướng cô làm ra chữ V, “Toàn thắng!”

“Thật là lợi hại.” An Nhiên từ trong đáy lòng tán thưởng một tiếng, đem laptop bỏ vào trong túi của mình, “Lần sau đi học sẽ trả lại cậu. Cám ơn.”

Roch mong đợi nhìn cô: “An, Ngày mai cậu có thời gian không, chúng ta đi xem đá bóng nhé.” Hấn ở trong túi quần móc nửa ngày, rốt cuộc lấy ra hai tấm vé đã bị mồ hôi thấm ướt, có chút nhăn nhúm.

An Nhiên có chút kinh ngạc, sửng sốt một chút, khoát khoát tay, chỉ đến chỗ xe của Nam Tịch Tuyết: “Xin lỗi, tớ có hẹn. Hẹn gấp lại.”

Vẻ mặt Roch thất vọng, đành phải nhìn cô vui mừng lên xe của Nam Tịch Tuyết.

An Nhiên lần nữa trở lại vị trí kế bên tài xế, Nam Tịch Tuyết đang hút thuốc lá liếc cô một cái, thả khói, chọt lái xe đi ra ngoài.

Sức lực quá mạnh, An Nhiên kêu lên một tiếng mới giữ vững được thân thể. Nam Tịch Tuyết không nhẹ không nặng hừ một tiếng, “Cụng đầu rồi hả?”

“Không có, có dây thắt an toàn rồi.” An Nhiên cười nói.

“Vui mừng như thế?” Giọng nói của Nam Tịch Tuyết lộ ra chút kỳ quái.

An Nhiên mím môi cười, “Roch ở trong trường học bọn em chính là NO. 1, vừa là đội trưởng đội bóng đá, học tập lại xuất sắc. Ngày hôm qua Yến tử còn khẳng định là em sẽ không mượn được mấy vi tính của cậu ấy,” cô hả hê rút quyển vở ra liếc nhìn, “Yến tử sẽ phải đem thẻ vàng ở Elizabeth cho em, ha ha!”

Nam Tịch Tuyết trầm mặc một lát, đột nhiên đem ví tiền của anh cho cô, “Ông nội anh hàng năm đều may kiểu áo Tôn Trung Sơn ở Elizabeth, bên trong còn có thẻ kim cương, cho em cái này. Đem laptop trả lại.”

An Nhiên kinh ngạc cầm ví tiền của anh, không dám tin nhìn anh, cởi dây thắt an toàn tiến gần đến bên miệng anh, dùng sức ngửi.

Nam Tịch Tuyết không cản trở cô, vội vàng thắng xe lại, “Ngồi xong!”

Dù sao xe cũng dừng lại rồi, An Nhiên dứt khoát dựa vào trong ngực anh, “Em ngửi thấy vị chưa.”

Vẻ mặt Nam Tịch Tuyết mất tự nhiên, lại thấy cô cong đôi môi lên, hôn lên môi anh một cái, “Khói lửa thật là lớn.”

Nam Tịch Tuyết nhiệt tình hôn lại cô, chờ đến khi cô có chút khó thở mới chịu buông ra, đưa tay vuốt ve cánh môi bị anh cắn có chút sưng đỏ, nhỏ giọng nói: “Còn nếm ra mùi gì nữa?”

An Nhiên bị anh hôn có chút thảm hại, trừng mắt nhìn anh, “Ghen còn không chịu nhận, không biết xấu hổ!”

Nam Tịch Tuyết nâng ngón tay lên lau mồ hôi trên chóp mũi cô: “Ai nói anh không nhận?”

Cổ họng An Nhiên căng lên, lại nghe thấy anh thẳng thắn thừa nhận: “Anh chính là ghen. Tiểu tử kia đối với em không thật lòng, về sau cách xa hắn một chút.” Cô ngược lại có chút quần bách.

Hốc mắt cô có chút nóng, ngượng ngùng vùi đầu vào vai anh, hít hít mũi. Nam Tịch Tuyết vén cổ áo của cô lên, thấy trên gáy cô có mấy ban màu hồng nhỏ, nghi ngờ nói: “Còn chưa có tiêu?”

An Nhiên sờ qua, “Không phải, là cổ áo đồng phục học sinh quá cứng, làm cho cổ có chút không thoải mái, nên em hay gãi. Tốt nhất sau này y phục cho dù là trong hay ngoài cũng nên làm bằng da, thích hợp với thể chất nhạy cảm. Em liền không cần phải lo nghĩ nữa.”

Ngón tay Nam Tịch Tuyết nhẹ nhàng vuốt ve mấy nốt hồng đó, như có điều suy nghĩ. An Nhiên từ nhỏ đã được nuông chiều, da mặc dù trắng nõn trơn bóng, nhưng cũng rất dễ bị dị ứng. Mua

quần áo cũng đều phải nghiên cứu hàm lượng chất liệu vải trước tiên.

An Nhiên né tránh tay của anh, “Thật là nhột, đừng đụng.”

Nam Tịch Tuyết ôm cô thật chặt, “Tiểu Nhiên, tối nay đến chỗ anh?”

An Nhiên lập tức đỏ mặt, cúi đầu dạ.

Hai người trước tiên sẽ đi siêu thị mua một đồng thuốc bổ để mang đến chỗ Trương Nghiên. Vừa vào cửa phòng Nam Cung Quân Như, An Nhiên liền nhìn chăm chăm vào bụng Trương Nghiên không tha, vẫn còn rất bằng phẳng, hoàn toàn không nhìn ra là mang thai.

Trong nhà bọn họ tràn ngập mùi thơm mê người, Nam Cung Quân Như đang đeo tạp dề hoa của Trương Nghiên nấu cơm, nhìn thấy Nam Tịch Tuyết và An Nhiên, vui mừng vô cùng, luôn miệng nói hai người bọn họ ở lại ăn tối.

Bởi vì chuyện của Yến tử, cho nên trong lòng An Nhiên luôn có vướng mắc, cũng không thềm nề tình Nam Cung Quân Như: “Tôi mới không thềm ăn món anh làm. Khăng định khó ăn chết.”

Nam Cung Quân Như rộng lượng không tính toán với sự ngạo mạn của cô, ôm vai Nam Tịch Tuyết dẫn anh vào phòng bếp, “Làm cho vợ tớ vài món ăn, chờ khi đứa bé ra đời sẽ để cho nó gọi cậu là cha nuôi.”

Trong phòng bếp rõ ràng truyền đến âm thanh cự tuyệt của Nam Tịch Tuyết: “Không cần.”

An Nhiên không nhịn được đi quanh người Trương Nghiên hai vòng, còn làm như thật đưa tay sờ đến bụng của cô, trầm ngâm nghe một hồi lâu, “Động tĩnh gì cũng không có!”

Trương Nghiên phì cười: “Mới hai tháng, cũng chưa thành hình thù đâu, làm sao có thể có động tĩnh được.”

Sắc mặt cô đỏ thắm, rõ ràng mập hơn so với trước kia. An Nhiên hỏi: “Chị thật muốn cùng hắn kết hôn?”

Trương Nghiên gật đầu một cái, vẻ mặt hạnh phúc.

“Nhưng....”

“Chị hiểu rõ.” Trương Nghiên nói, “Gia đình anh ấy không đồng ý. Chỉ là, bọn chị cũng không phải không nuôi sống nổi mình....Chị thật sự rất thích anh ấy.”

An Nhiên gật đầu một cái, “Em hiểu.” Cô nổi lên nghi vấn chuyện trước kia, “Trước kia không phải chị thích anh Nam sao, như thế nào lại ở cùng một chỗ với Nam Cung Quân Như?” Nghi vấn này An Nhiên đã nhịn rất lâu rồi, theo như cô nghĩ, bởi vì Nam Tịch Tuyết không yêu cho nên cô ấy mới thích người đàn ông khác, quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Trương Nghiên có chút đỏ mặt, “Em còn nhớ rõ sao, khi đó chị tuổi còn nhỏ. Lại thấy Nam tử đẹp trai. Ai nha, người nào ở thời kỳ thiếu nữ mà chẳng từng thầm mến chứ.” Cô nhún nhún vai, “Chính là như vậy. Đứa trẻ khi thích cũng không có mấy cái là thật, nếu không phải là chị đi tảo mộ cô giáo Bùi gặp phải cậu ấy, chị cũng đã sớm quên cậu ấy rồi.”

An Nhiên phản bác: “Ngoại hình Nam Cung Quân Như lại không dễ nhìn.”

Trương Nghiên trêu chọc cô: “Chị bây giờ mà còn yêu Nam tử thì thật tốt đúng không? Nam tử mị lực vô biên.”

An Nhiên suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói: “Thôi, chị đừng có thích.”

Nam Cung Quân Như bưng thức ăn vừa mới làm xong đi vào phòng khách, cố ý nói với Nam Tịch Tuyết: “Nghe thấy không? Nam tử chờ khi cậu già rồi xấu xí sẽ bị Tiểu Nhiên vứt bỏ.”

“Em không nói!” An Nhiên vội vàng giải thích, khinh bỉ nhìn Nam Cung Quân Như “Anh cùng lắm cũng chỉ là gương mặt của người đi đường, còn không đẹp trai bằng một nửa anh Nam.”

Nam Cung Quân Như ngồi xuống duỗi lưng một cái, ôm Trương Nghiên, một đầu chân dài quẹo cái ghế ra đá cho Nam Tịch Tuyết một cái, ý bảo anh ngồi.

“Người đi đường tốt, người đi đường dễ dàng hạnh phúc nhất.” Câu nói của Nam Cung Quân Như có hàm ý khác.

An Nhiên đứng ở bên cạnh Nam Tịch Tuyết, giải thích: “Em thật sự không phải ý đó, anh ta nói vậy!”

Trương Nghiên véo hông của Nam Cung Quân Như một cái: “Anh đừng có bắt nạt tiểu co nương.”

Sau khi ăn cơm xong, hai người từ chỗ Trương Nghiên đi ra ngoài, chậm rãi đi về bãi đậu xe, An Nhiên sờ cái bụng căng trướng của mình, hâm mộ nói: “Hai người bọn họ thật tốt.”

Nam Tịch Tuyết cảm thấy cần thiết phải nhắc nhở cô, dù sao nước Mỹ cũng có rất nhiều các cô gái trẻ kết hôn sớm. “Tiểu Nhiên, em bây giờ còn nhỏ, không cần phải suy tính quá nhiều, nên đem tinh thần tập trung chủ yếu vào việc học.”

An Nhiên dừng bước, có chút mê mang nhìn về phía trước, thở dài: “Chúng ta sẽ có tương lai sao?”

Màn đêm buông xuống, trăng sáng treo cao. Anh xoay người lại, lại một lần nữa nhìn thấy rõ mong đợi cùng đau đớn trong mắt cô. Anh biết là cô muốn cái gì....

“Tiểu Nhiên.....”

Có xe chậm rãi dừng ở phía sau anh, An Nhiên lướt qua vai anh, thấy rõ người đàn ông đang đi về phía bọn họ, “Bác Nam.”

Nam Tịch Tuyết xoay người lại, theo bản năng đem An Nhiên bảo vệ phía sau mình, nói: “Cha.”

Nam Tĩnh gạt đầu một cái, đầu khẽ nghiêng sang chỗ xe ở bên cạnh: “Lên xe, đưa các con đi ăn một bữa cơm.”

An Nhiên đang muốn đồng ý, lại bị Nam Tịch Tuyết siết chặt cổ tay phát đau. Cô không hiểu nhìn anh.

Nam Tĩnh nói: “Nhanh lên một chút, đừng làm cho Tổng giám đốc Thái phải chờ lâu.”

15. Chương 15: Đau Đớn Tỉnh Lại

Ánh sáng bên trong xe nhu hòa, An Nhiên không khỏi nhích lại gần chỗ Nam Tịch Tuyết.

“Đi chỗ nào?” Nam Tịch Tuyết cứng rắn hỏi.

Nam Tĩnh ngồi ở vị trí bên cạnh tài xế, nhàn nhã dựa lưng vào ghế, “Hoa thịnh.” Ông hơi nghiêng đầu, lộ ra một nụ cười hòa ái của bậc trưởng bối về phía An Nhiên, “Tiểu Nhiên còn chưa đến chỗ đó lần nào, vừa đúng đi theo xem một chút.”

Diện mạo của Nam Tịch Tuyết khi lớn lên giống với Bùi Anh, khiến khuôn mặt tuấn tú đẹp trai có chút tinh xảo, nhưng thần thái lại giống với Nam Tĩnh. An Nhiên nhìn Nam Tĩnh, giống như nhìn thấy được hình ảnh Nam Tịch Tuyết khi lớn tuổi, mặt đỏ lên, “Cháu mới chỉ nghe cha cháu nói qua. Nghe nói nơi đó phục vụ tắm tốt vô cùng.”

Hoa Thịnh là câu lạc bộ cao cấp nổi danh ở bang C, cũng là hội quán tụ tập của các chòm buôn bán(thương nhân lớn). Loại “Đại Nhân Môn” này An Diệc Bác luôn không cho phép An Nhiên bước vào quá sớm, cô cũng chỉ biết được một chút qua các tạp chí tuyên truyền giới thiệu.

Nam Tĩnh gạt đầu một cái, “Phục vụ tắm đích xác là Hoa Thịnh, đúng là một đặc sắc lớn.” Lời nói xoay chuyển, cũng là nhắm thẳng vào Nam Tịch Tuyết, “Con vay ngân hàng để mua khu khai phá kia ?”

“Đạ.” Giọng nói của Nam Tịch Tuyết nghe có chút khô khan, “Đại Hòa S phần lớn muốn ở khai phá khu đất kia để xây dựng, sắp tới phí qua đường ở chỗ này được miễn, giá đất của các vùng lân cận ở đây nhất định sẽ tăng.”

“Đủ tiền?” Ánh mắt Nam Tĩnh sắc bén, “Hợp đồng không tới tay mà dám xuống tay giành, quả nhiên là ghé con không sợ cọp.”

Trong giọng nói có ý vị châm chọc nồng đậm, sắc mặt Nam Tịch Tuyết không thay đổi nhìn thẳng về phía trước.

Nam Tĩnh ngậm một điều thuốc, hỏi thăm An Nhiên: “Để ý sao?”

An Nhiên không thích ông khi dễ Nam Tịch Tuyết như vậy, liền nghiêm mặt: “Để ý.”

Ánh mắt Nam Tĩnh rơi vào trên cánh tay đang nắm chặt của bọn họ, cười lấy thuốc lá ra: “Nam tử, Tiểu Nhiên rất thương con đó.”

Đi tới Hoa Thịnh, An Nhiên nhìn thấy tổng giám đốc Thái trong miệng Nam Tĩnh mà kinh hãi, người này không phải mấy ngày trước được An Diệc Bác mời đến nhà dùng cơm hay sao? Nghe nói là hoa thương(

thương nhân người hoa) nổi danh ở phía đông, người đàn ông đã gần 60 tuổi, tóc mai hai bên đã hoa râm, chỉ là tinh thần phấn chấn, một đôi mắt khôn khéo sắc bén.

Tổng giám đốc Thái còn nhớ rõ An Nhiên, thân thiết cùng cô chào hỏi. An Nhiên lễ phép đáp lại, nhỏ giọng giải thích với Nam Tịch Tuyết: “Người này từng tới nhà em ăn cơm.”

Trong lòng Nam Tịch Tuyết Tâm trầm xuống, căn bản biết Nam Tĩnh gọi anh tới là vì mục đích gì. Lần này tổng giám đốc Thái tới đây cũng vì muốn tìm được đối tượng để hợp tác lâu dài ở chỗ này. Thị trường của An thị và Nam thị chủ yếu tập trung ở phía tây và phía nam, hơn nữa thị trường năm nay lại gần như bão hòa, bọn họ cũng khẩn cấp cần hướng ra phía ngoài để phát triển. Mà lực ảnh hưởng của tổng giám đốc Thái ở phía đông thì không thể bỏ qua.

Trong khoảng thời gian này, anh luôn bận rộn cùng tổng giám đốc Thái bàn luận về vấn đề hợp đồng. Tổng giám đốc Thái nhìn trúng hai hạng mục độc quyền trong tay anh, không tiếc bỏ ra món tiền khổng lồ muốn mua, nhưng Nam Tịch Tuyết không muốn buông tay, chỉ muốn cùng ông ta ký kết hợp đồng cùng chia nhau làm chung.

Tổng giám đốc Thái rõ ràng không có ý định hợp tác cùng công ty nhỏ của Nam Tịch Tuyết, cho nên vẫn cố kéo dài thời gian. Không nhanh chóng ký hợp đồng để đưa tiền đặt cọc, đến kỳ nếu không trả được tiền vay ngân hàng, Nam Tịch Tuyết chỉ có thể bị buộc phải xin phá sản. Lúc này anh giống như đang đánh cược, nếu có thể thuận lợi nhảy qua chỗ trống tiền bạc này, Lăng Hiên cũng liền có tư cách tự tin gia nhập vào hàng ngũ tư bản.

Một bữa cơm, Nam Tịch Tuyết không tránh khỏi bức mình. Mấy năm nay khi Nam Tĩnh đi công tác ở phía đông, từng đã giúp tổng giám đốc Thái một chuyện nhỏ, hai người cũng coi như có giao tình. Mà đối với Nam Tịch Tuyết “Không biết phân biệt”, tổng giám đốc Thái vốn muốn cự tuyệt anh, bởi vì An thị bên kia cũng có loại hình kỹ thuật có cùng chức năng còn chờ ra tay, vả lại tập đoàn An thị rõ ràng đáng tin hơn so với công ty nhỏ. Chỉ là sau khi Nam Tĩnh hẹn gặp ông, ông liền lập tức hiểu được, khó trách cảm giác người trẻ tuổi này có chút quen mắt.

An Nhiên cũng không nói gì, chỉ ngoan ngoãn ngồi một bên ăn cơm. Trong lòng cũng không thể nào thoải mái được, cô không hiểu chuyện trên thương trường cho lắm, nhưng vẫn hiểu Nam Tịch Tuyết đây là đang đoạt quyền buôn bán với nhà mình. Nhớ tới An Diệc Bác cũng sắp 50 tuổi mà mỗi ngày vẫn còn phải bận rộn xoay quanh, cô lại không khỏi đau lòng cho cha mình.

Sau khi ăn cơm xong, tổng giám đốc Thái hài lòng đến câu lạc bộ hưởng thụ. Nam Tĩnh trầm mặc nói với Nam Tịch Tuyết: “Cha là cha con, có thể giúp con thì cha nhất định sẽ giúp. Cha biết rõ con có thể nhịn, nhưng đứng ở trên bả vai kẻ khác mới có thể nhìn được xa hơn. Bàn về tư chất, con còn kém một chút so với An Diệc Bác. Con thoát khỏi Nam thị, tự mình phấn đấu cả đời, so ra cũng chỉ có thể vượt được một chi nhánh của An thị. Con có thể kiên nhẫn từ từ chịu đựng, nhưng cha không đợi được.”

Nam Tịch Tuyết rốt cuộc cũng lộ ra bản chất của một chàng trai 20 tràn đầy khí huyết, kiên cường nói: “Chuyện của con không cần cha quan tâm, con tự có chừng mực!”

Nam Tĩnh chú ý tới An Nhiên mới từ phòng vệ sinh ra ngoài đang đi về phía bên này, lạnh lẽo cảnh cáo Nam Tịch Tuyết: “Con đứng mực chính là cùng con gái vị thành niên ở chung một chỗ? Con cho rằng An Diệc Bác không biết con đang tính toán chuyện gì sao, hiện tại hẳn không động đến con, một là cố kỵ cha, hai chính là vì con gái của hắn. Chỉ cần một cái tội danh dụ dỗ cũng đủ khiến con không ngóc đầu lên được rồi.”

An Nhiên nhìn hai cha con bọn họ vẫn đang nói chuyện, do dự nhìn xung quanh. Nam Tĩnh nặng nề vỗ xuống vai Nam Tịch Tuyết, “Cha còn có chuyện. Con tốt nhất nên suy nghĩ một chút.”

Sau khi Nam Tĩnh rời đi, An Nhiên tiến tới hỏi Nam Tịch Tuyết: “Hai người cãi nhau?”

Nam Tịch Tuyết dùng sức ôm lấy cô: “Chúng ta đi thôi.”

An Nhiên gật đầu một cái, vừa đúng lúc cô cũng muốn về nhà. Cô đột nhiên rất muốn gặp An Diệc Bác, đã thật lâu không cùng ông hảo hảo nói chuyện. Cô còn nhớ rõ khi còn bé An Diệc Bác thường cầm đĩa dính rượu cho cô nếm, đợi khi cô bị cay mà mặt nhẩn thành một nắm, ông sáng khoái mà cười to, mỗi lần

ông đi công tác cũng đều mang quà về cho cô, sau khi cô ca hát giành giải thưởng ông cũng không chút nào tiếc rẻ mà tán dương.

Hai người từ đại sảnh cửa bên đi ra ngoài, lại đụng phải một màn lúng túng. Một nam một nữ mượn bóng đêm che giấu đang hôn nhau.

Cô gái vóc người mảnh khảnh, mặt mũi trẻ tuổi xinh đẹp; người đàn ông ẩn mình trong bóng tối. An Nhiên kinh ngạc nhìn bọn họ, bước chân nâng lên liền bất động ở giữa không trung.

Nam Tịch Tuyết giơ tay lên, hẳn là muốn che ánh mắt của cô lại. Mặc dù nhìn không rõ lắm, nhưng An Nhiên cũng nhận ra được, cô run run gọi: “Cha. ?”

Nam Tịch Tuyết quả quyết cô ôm lên, vội vã rời đi. Cho đến khi bị nhét vào trong taxi, An Nhiên mới phát ra tiếng khóc thảm thiết, “Anh để cho em đi xuống, em đi hỏi ông ấy một chút, tại sao lại như vậy?” Cô liều mạng muốn mở cửa xe.

Tài xế taxi chần chờ thả chậm tốc độ, Nam Tịch Tuyết tức giận nói: “Không cho ngừng!”

Chiếc xe giống như mũi tên lao đi.

An Nhiên giống như nổi cơn điên, đối với Nam Tịch Tuyết đang ngăn cản vừa đánh vừa đá, ánh mắt cô đỏ hồng “ Em muốn giết ông ta rồi!”

Hai cánh tay Nam Tịch Tuyết ôm cô thật chặt, “Em bình tĩnh một chút. Chuyện của bọn họ em không quản được.”

Đợi đến khi bị Nam Tịch Tuyết ôm vào trong phòng đèn lên trên giường của anh, An Nhiên nhìn trần nhà, thở hổn hển thật lâu, rốt cuộc từ từ ngồi dậy, co rút thành một cục vùi vào trong chăn, khóc lớn lên.

Giống như thời gian trôi đi thì không thể quay lại, các bộ phận bị cắt đi thì vĩnh viễn cũng không thể tái sinh, loại thiếu sót này cũng giống như những tổn thương kia, quả thật không có cách nào để bồi thường chữa trị.

Cô khóc khàn cả giọng, cơ hồ muốn sặc khí. Nam Tịch Tuyết cách một lớp chăn vô lương cô, giúp cô thuận khí. Thân thể dưới chăn gầy yếu mỏng manh run thành một đoàn, anh biết giờ phút này dù có nhiều từ ngữ an ủi đi chăng nữa cũng chỉ vô lực, chỉ là ôm cô chặt một chút.

An Diệc Bác là người lỗi đời khôn khéo, sẵn có ánh mắt mưu lược, cũng có thủ đoạn tàn nhẫn, cũng không thiếu hành vi hào hiệp nhu tình. Tuổi càng lớn, ngược lại càng thêm lắng đọng sức quyến rũ thành thực. Trong cái vòng này, thứ không thiếu nhất chính là những người đàn ông vừa có tiền lại vừa có dã tâm cùng những người phụ nữ quyến rũ. Không biết những chuyện phong lưu này của ông ta, sợ chỉ có Nhập Hồng và An Nhiên là không biết.

Đợi đến khi An Nhiên dần dần bình tĩnh lại, Nam Tịch Tuyết giữ mở cái chăn cô che đây ra, “Cẩn thận buồn bực.” Cô không lên tiếng, chỉ giương một đôi mắt sưng đỏ nhìn anh, giọng nói khàn khàn: “Em muốn về nhà.” Nước mắt tuôn ra, tích tụ ở trong hốc mắt nhẹ nhàng muốn đổ, “Em muốn mẹ em ly hôn với ông ta. ông ta không biết xấu hổ!”

Nam Tịch Tuyết giữ vai của cô, “Anh vừa mới gọi điện thoại cho dì Hồng, tối nay em ngủ lại chỗ này. Có chuyện gì ngày mai lại nói, được không?”

An Nhiên nghiêng người sang đưa lưng về phía anh, thanh âm khàn khàn: “Khâu Thiệu Trạch đã sớm biết chuyện này, Cái lần kia còn hỏi em.” Cô lấy ra giấy vệ sinh ở dưới gối, lau một chút nước mũi. Đôi mắt sưng đau, cô vuốt vuốt, nháy nháy mắt, lại bắt đầu rơi nước mắt. Cúi đầu cắn một góc cái gối, nức nở.

Lúc trước ôm cô lên giường còn chưa kịp cởi giày, trên giường đơn cùng chăn bị cô đá lên không ít dấu chân. Nam Tịch Tuyết phỉu hết bụi bẩn trên chân và giường xong, liền kéo chân An Nhiên chuyển qua bên ngoài mép giường, giúp cô cởi giày.

“Ngủ một giấc thật tốt, tất cả đều có anh.” Anh cầm chân của cô, phát giác lòng bàn chân của cô lạnh toát, bỏ đi đôi tất dài của cô, sờ qua tất cả đều là mồ hôi ướt lạnh.

An Nhiên từ từ ngồi dậy, ôm lấy anh, hai chân thuận thế quần lên hông anh. Trong lòng cô trống trải, cả người không có cảm giác an toàn. cảm giác sụp đổ đè ép cô đến không thở nổi.

Cô nặng nề giắt trên người anh, kéo theo anh nằm xuống giường. Nam Tịch Tuyết chống đỡ nằm phía trên thân thể cô, trấn an hôn lên cái trán đầy mồ hôi của cô, còn chưa nói ra lời trấn an, lại nghe được tiếng chất vấn của cô: “Có anh ở đây, thì thế nào?”

Hô hấp của Nam Tịch Tuyết hơi chậm lại, không dám nhìn cô. Là do anh tham luyến mùi vị cùng cô dây dưa vui thích, nhưng ngay cả một câu cam kết cũng không cho cô. Trong buổi tiệc sinh nhật ngày đó của Nam Cung Yến, anh nên tỏ rõ tâm ý của mình với cô, như vậy anh mới có thể để cô ở trong lòng mãi mãi che chở bảo vệ, trừ cô ra, chỉ sợ cuộc đời này anh cũng không gặp được người con gái nào khác nữa.

Anh đọc được ở trong mắt cô một loại cảm giác thất vọng, anh ôm lấy mặt cô, giọng nói vội vàng: “Tiểu Nhiên, có em ở đây, anh tuyệt đối không động đến An thị!” Từ sau khi hiểu rõ được tình cảm của mình, anh vẫn luôn luôn mâu thuẫn, mà mấy ngày cùng cô xa cách đó, lại khiến anh nếm trải cảm giác nhớ nhung đau khổ. Bến tàu của cô đã bị tàn phá không chịu nổi, anh nhất định sẽ cho cô một bến đỗ nghỉ ngơi ấm áp.

An Nhiên kinh ngạc nhìn anh, hình như không thể lý giải được ý tứ trong lời nói của anh.

Nam Tịch Tuyết dùng chóp mũi tựa sát vào chóp mũi của cô, hô hấp nóng rực, “Anh yêu em.” Những lời này vừa ra khỏi miệng, hai tai của anh nóng ran, gương mặt tuần tú đỏ ửng. Có lúc anh cũng cảm thấy mình điên rồi, cô mới bấy lớn, nói không chừng còn không thể hiểu được tình yêu đích thực.

An Nhiên ngửa mặt lên một chút liền đụng phải môi anh, cô nhắm chặt mắt, dùng sức hôn anh, cánh môi run rẩy cần nuốt nhiệt độ trên môi anh. Nam Tịch Tuyết đè ép cô, hôn cô, dùng sức vuốt ve thân thể cô.

Kéo khóa quần anh xuống, tay của cô tham tiến vào cầm lấy vật to lớn kia. Dưới động tác trên tay cô anh cũng không nhịn nổi nữa, bàn tay duỗi xuống phía dưới vấy kéo quần lót của cô xuống, kéo xuống tới mắt cá chân, một tay nâng mông của cô lên nghênh hợp hướng về phía bụng dưới của anh.

Đợi đến khi chiếm giữ đi vào, Nam Tịch Tuyết mới phát giác có điều không đúng, khô khốc khít khao, cô khiến anh quả thật không thể nhúc nhích chút nào. Hiển nhiên người khổ sở hơn chính là An Nhiên, khóe mắt không ngừng rơi lệ, đôi môi trắng bệch.

Anh tức giận, rõ ràng không có cảm giác, lại giả vờ thành một bộ dáng nhiệt tình như vậy, cô đang làm gì thế?

Anh muốn lui ra ngoài, hai tay An Nhiên giữ chặt lấy vai anh, kéo anh xuống. Bởi vì động tác nghiêng về phía trước của anh, khiến anh lại tiến vào càng sâu hơn. Môi An Nhiên dính vào bên lỗ tai anh, nói: “Cảm ơn anh đã thương hại.”

Thân thể Nam Tịch Tuyết cứng ngắc, ngẩng đầu nhìn vào đáy mắt cô, “Em không tin anh?”

An Nhiên quay đầu đi, né tránh ánh mắt của anh, nước nỡ nói: “Anh để cho em tin tưởng thế nào đây?” Trong đầu đột nhiên thoáng qua hình ảnh ghê tởm tối nay, cô giùng giăng chống người lên, dùng sức đẩy Nam Tịch Tuyết ra, úp sấp bên giường nôn mửa liên tục.

Cơ hồ nôn ra ngoài cả tim gan, An Nhiên siết thật chặt ga giường, đầu vô lực rũ xuống bên giường. Cô đột nhiên cảm thấy tất cả đều không có ý nghĩa. Cô cứ như vậy cùng Nam Tịch Tuyết duy trì quan hệ mơ hồ này, không nhìn thấy được tương lai. Đột nhiên nhớ đến lời Khâu Thiếu Trạch đã từng nói, Nam Tịch Tuyết từng có quan hệ với rất nhiều phụ nữ. Anh làm tất cả với cô, hôn, vuốt ve, tiến vào, thân mật sít sao, anh và những người phụ nữ khác cũng từng có như vậy sao?

Nam Tịch Tuyết lau vết bẩn trên cánh tay trắng nõn của cô, đem một chén nước đưa đến bên miệng cô, “Súc miệng.” Anh dừng lại, còn nói: “Không muốn cũng không cần phải miễn cưỡng mình, chịu khổ cũng chính là mình.”

An Nhiên nhất thời không cách nào chịu nổi sự đụng chạm của anh, hất ngược cốc nước trong tay anh ra, lạnh lùng nói: “Đừng đụng tôi!”

Anh trầm mặc nhìn cô một lát, nhặt quần áo rơi vãi trên đất đưa cho cô: “Mặc xong. Anh lập tức gọi Khâu Thiếu Trạch tới đón em về.”

Sau khi Khâu Thiếu Trạch chạy tới, An Nhiên đã mặc quần áo tử tế ngồi ở trên ghế sofa trong phòng khách, hai cánh tay ôm lấy đầu gối, bộ dáng giống như bị đá kích lớn.

Hắn đi tới bên cạnh, đưa tay cho cô, “Đi thôi, đi về nhà.”

An Nhiên nhìn chằm chằm vào đôi tay tái nhợt kia, không nhúc nhích. Cô không biết nên dùng thái độ gì đối mặt với Khâu Thiếu Trạch. Trước kia cô đơn giản cho rằng là do mẹ của Khâu Thiếu Trạch không biết liêm sỉ quyến rũ An Diệc Bác, mới khiến An Diệc Bác làm ra chuyện có lỗi với gia đình. Mặc dù An Diệc Bác cũng có lỗi, nhưng mẹ của hắn mới là đầu sỏ gây nên.

Nhưng An Diệc Bác ngoại tình không chỉ một lần, vậy thì là lỗi của ai?

Khâu Thiếu Trạch yên lặng đứng hồi lâu, cởi áo khoác tây trang màu trắng trên người mình xuống, đắp lên người cô, cúi người, một tay

ôm hông một tay vòng ra sau đầu gối cô, đem cô bế ngang lên.

Nam Tịch Tuyết mở cửa hộ anh em họ. An Nhiên vui mặt vào trong ngực Khâu Thiếu Trạch không ngừng đầu lên.

Về đến nhà, An Diệc Bác và Nhập Hồng đều ở đây. Thấy bộ dạng đó của con gái, Nhập Hồng lo lắng hỏi Khâu Thiếu Trạch: “Nhiên Nhiên thế nào?”

Khâu Thiếu Trạch nhún nhún vai, đem An Nhiên đặt lên trên ghế salon, “Ai biết.”

Nhập Hồng bị thái độ đó của Khâu Thiếu Trạch chọc giận, “Mày đừng tưởng rằng tao sẽ tha thứ ày. Mày dám làm tổn thương Nhiên Nhiên, tao...!”

“Mẹ,” An Nhiên kéo tay Nhập Hồng, “Không liên quan đến anh ta.” Cô nhìn sắc mặt An Diệc Bác không thay đổi đứng bên cạnh, giọng cảm hận nói, “Là con cùng anh Nam cãi nhau.”

“Thật?” Nhập Hồng sờ sờ mái tóc rối bời của An Nhiên, “Nam tử thiệt là, lớn như vậy cũng không biết nhường nhịn con. Thế nào đang êm đẹp lại cãi nhau, lúc trước Nam tử còn gọi điện thoại ẹ nói để con ở lại nhà nó chơi đấy.”

An Nhiên cúi đầu xoa mắt một chút: “Không có việc gì, chính là cãi nhau mấy câu.” Cô tựa sát vào trong ngực Nhập Hồng, “Mẹ, bây giờ con muốn ngủ cùng mẹ.”

“À?” Nhập Hồng cười: “Lớn như vậy còn giống như trẻ con.” Nói xong nhìn An Diệc Bác như muốn hỏi ý kiến của ông một chút. Ông đi công tác hai ngày nay, tối nay mới chạy về, nếu bà đi cùng con gái, không biết ông có ý kiến hay không?

An Diệc Bác ngược lại gật đầu đồng ý: “Em ngủ cùng An Nhiên đi.”

An Nhiên chạy lên lầu ba giúp giúp Nhập Hồng lấy chăn, thời điểm lúc cô chạy lên chuyển thứ hai, An Diệc Bác cũng lên lầu ba, liền gọi cô lại.

An Nhiên đang ôm gối đầu của Nhập Hồng, không nhìn được nhìn ông, một cái chân đeo dép cọ tới cọ lui trên thảm trải sàn nhà.

An Diệc Bác bám vào lan can cầu thang, cúi đầu nhìn Nhập Hồng đang bận rộn trải ga giường trong phòng ngủ An Nhiên, nói: “Tiểu Nhiên, ba xin lỗi con.”

An Nhiên trách móc nói: “Cha ở đây xin lỗi con, người cha phải xin lỗi là mẹ mới đúng!”

An Diệc Bác á khẩu không trả lời được.

An Nhiên oán hận nhìn ông: “Những năm này mẹ vẫn giúp đỡ cha xử lý An thị, liền bị cha đối xử như vậy. Con thấy mẹ không đáng giá! Cha vội vàng dọn ra khỏi nhà này, chúng con không lạ gì cha! Đúng rồi, thuận tiện mang theo con trai bảo bối của cha đi!”

An Diệc Bác bị cô nói vô cùng khó chịu. An Nhiên là con gái bảo bối trong lòng ông, cứ như vậy bị cô nói không thừa cho chút mặt mũi nào, ông mặt ngoài mặt trong cũng không nhịn được.

An Nhiên vội vã chạy xuống lầu, liếc nhìn An Diệc Bác còn đang đứng ở cửa cầu thang lầu ba, hướng về phía ông nặng nề đóng cửa phòng ngủ lại: “Mẹ, mẹ nghỉ ngơi, con tối dọn dẹp.”

Nhập Hồng đem An Nhiên nhào vào trên giường kéo ra, đẩy cô vào phòng tắm: “Đi đi, một thân mùi mồ hôi bẩn, nhanh đi tắm một cái.”

“Nơi nào thôi.” An Nhiên dắt cổ áo của mình hít hà, mùi mồ hôi không nặng, có mùi thuốc lá. Là từ trên người Nam Tịch Tuyệt cạ tới đi. Cô ôm dạ dày, hiện tại tất cả đàn ông cũng làm cho cô thấy ghê tởm!

Ban đêm lúc ngủ, An Nhiên chui vào trong lòng Nhập Hồng, lay bà làm nũng, ở trong lòng bà xoay lộn. Nhập Hồng đỡ đầu của cô, “Còn muốn bú sữa hay sao? Mau ngủ.”

An Nhiên gối đầu lên một cánh tay của mình, nhìn mẹ, hỏi: “Mẹ, mẹ nghĩ như thế nào với cha?”

“....Còn có thể nghĩ như thế nào, cứ như vậy chứ sao”

“Mẹ, mẹ có nghĩ tới ly hôn với cha hay không? Ba có lỗi mẹ.”

Nhập Hồng bắt đầu dĩ cười cười, néo khuôn mặt nhỏ nhắn của An Nhiên: “Mấy chục năm vợ chồng....Có lúc nghĩ đến chuyện của Khâu Thiếu Trạch, mẹ thật sự hận ông ấy. Chỉ là, mẹ gả cho ông ấy tận năm thứ tám mới sinh được con, khi đó Nam Tử đã lên tiểu học rồi. Có lúc cũng cảm thấy là do mẹ nợ ông ấy....Ông ấy mặc dù có lỗi, nhưng dù sao cũng là cha con, về sau nên làm như thế nào thì làm như vậy, cũng không cần động một chút là chộc giận ông ấy. Hai năm nay thân thể ông ấy cũng không còn được như trước....Đoạn thời gian trước chúng ta còn nói, chờ khi con trưởng thành, liền đem An thị để lại cho con, hai chúng ta sẽ đi du lịch khắp thế giới, ôm đồm hơn nửa đời người, cũng nên đến lúc nhẹ nhõm hưởng thụ.”

Sờ tới khuôn mặt ướn nhẹp của An Nhiên, Nhập Hồng cười nhìn cô, “Khóc cái gì chứ? Khó khăn hơn nữa cũng đều đã qua rồi.”

An Nhiên đem nước mắt nước mũi cạ vào trong ngực Nhập Hồng, “Mẹ con thương mẹ.”

Nhập Hồng vui mừng vỗ vỗ đầu của cô: “Mẹ cũng đã lớn tuổi như vậy, không có chuyện gì được. Ngược lại là con, cũng đừng quá để tâm tới Nam tử, đối với đàn ông quá tốt, hẳn liền không biết quý trọng.”

“.....Vâng....”

16. Chương 16: Làm Sao Yêu Anh

Đến tận tối chủ nhật An Nhiên mới biết Yến tử xảy ra chuyện.

Cô vừa mới từ trong phòng đi ra ngoài, thấy An Diệc Bác mặc tây trang đang vội vàng từ lầu ba đi xuống. Cô nhảy cảm cho rằng ông muốn đi ra ngoài tìm tình nhân, mấy bước liền vọt ngăn ông lại ở giữa cầu thang, tức giận nhìn ông chăm chăm: “Cha đi làm gì?”

“Nhiên Nhiên nghe lời, cha có chuyện phải đi ra ngoài.” An Diệc Bác còn cố tính tránh né ánh mắt của cô.

“Cha có thể có chuyện gì?” An Nhiên giống như con mèo xù lông, khấn trương rồi lại hung hãn.

“Nhiên Nhiên làm cái gì đấy? Đừng làm rộn cha con, chúng ta có việc phải đi ra ngoài gấp.” Nhập Hồng thay xong quần áo từ trên lầu ba đi xuống, cũng là tâm trạng không yên nhìn cô.

An Nhiên sững sờ: “Hai người muốn đi ra ngoài cùng nhau?” Cô nghi ngờ liếc nhìn ba của mình, rồi lập tức tránh ra, đi tới khoác vào cánh tay Nhập Hồng: “Buổi tối cùng đi ra ngoài làm gì.” Nhớ tới bọn họ không phải là lần đầu ra ngoài vào buổi tối, cô lại không yên tâm thêm vào một câu: “Mẹ nhất định phải chú ý an toàn.”

An Diệc Bác bởi vì cô “Không yên lòng” mà nặng nề thở dài, vẻ mặt tức giận.

Sau khi hai người họ rời đi, tâm trạng An Nhiên có chút không tập trung, ở trong phòng khách đi loạn, càng không ngừng liên tưởng đủ loại chuyện đáng sợ, An Diệc Bác có thể vì tình nhân của mình mà làm tổn thương Nhập Hồng hay không? Cô âm thầm quyết định, chờ đến khi bọn họ trở lại, nhất định phải nói rõ cho Nhập Hồng biết, không thể để bà không hay biết gì.

Khâu Thiệu Trạch đang đứng ở trong hành lang cùng em gái Phỉ Phỉ, nghe được một tiếng “Uy”, lỗ tai hần giật giật, không có phản ứng. Tiếng bước chân vội vã truyền đến, hần ngừng đầu, liền thấy vẻ mặt kỳ quái của An Nhiên, “Em có chuyện gì sao?”

Khâu Thiệu Trạch chau mày.

An Nhiên kéo tay hần, “Anh biết lái xe đúng không? bác Trần đã lái xe đi rồi, anh dùng chiếc xe nhỏ kia chở tôi đi theo. Tôi lo lắng ẹ.”

An Nhiên muốn lôi hần đến nhà để xe, ai ngờ Khâu Thiệu Trạch lại không nhúc nhích. Cô tức giận quay đầu lại hướng hần quát: “Anh muốn mẹ tôi gặp chuyện không may anh mới vui vẻ sao?” Hai gò má của cô vì xấu hổ mà đỏ ửng, dùng sức hất tay của hần ra, “Không muốn thì thôi, tôi tự mình lái xe đi!”

Khâu Thiệu Trạch nắm chặt lấy vai của cô ngăn lại, chậm rãi nói: “Tôi chỉ là muốn nhắc nhở em, em còn chưa lấy chìa khóa xe.”

“ ” An Nhiên ngay cả cái trán cũng đỏ bừng.

Cũng may mấy đoạn đường phía bên ngoài An Trạch đều có giới hạn tốc độ, bác Trần lái xe cũng không nhanh lắm, Khâu Thiệu Trạch rất nhanh liền đuổi theo chiếc Lincoln kia.

“Bọn họ là muốn đi đâu?” An Nhiên thò đầu ra bên ngoài cửa sổ xe thăm dò, Khâu Thiệu Trạch đem cửa sổ xe của cô đóng lại, “Chớ ngớ ngẩn, tôi không muốn bị lĩnh giấy phạt.”

“Em quá lo lắng, ông ta không có ngu như vậy. Tôi khuyên em trước mắt không cần nói cho dì biết.”

An Nhiên nắm chặt quả đấm: “Anh muốn ẹ tôi tiếp tục bị lừa gạt sao!” Cô chỉ đuôi xe Lincoln trước mặt, “Anh liền theo ông ta cút xa đi, đừng xuất hiện trước mặt chúng tôi nữa !”

Khâu Thiệu Trạch lắc đầu một cái, khóe môi nhếch lên một nụ cười châm chọc: “Tin tưởng tôi, như bây giờ đối với dì Hồng là tốt nhất. Khi già rồi không có ai bầu bạn? Cùng ông ta ly hôn thì như thế nào, đợi đến sau khi em lập gia đình rời khỏi ngôi nhà này, lưu lại một mình bà cô độc trở về nơi bị người ta phản bội cả đời này sao?”

“Tôi sẽ dẫn mẹ tôi đi cùng! Anh không phải đã quên luật pháp nước Mỹ rồi chứ, sau khi ly hôn cha tôi sẽ hai bàn tay trắng, hơn nữa đây là sai lầm của ông ấy!”

Khâu Thiệu Trạch liếc cô một cái, nhìn chiếc xe phía trước đổi góc, hần cũng đi theo từ từ đánh tay lái.

An Nhiên hỏi hần: “Anh nghĩ gì, tại sao lại không nói?”

Khâu Thiệu Trạch nhún nhún vai: “Quan điểm cá nhân bất đồng, không có cách nào khai thông.”

An Nhiên như đứng trên đồng lửa, mười ngón tay xoắn cùng một chỗ, uốn qua uốn lại, ủ rũ cúi thấp đầu: “Tôi nên làm như thế nào? Tôi không hiểu rõ.”

Ban ngày An Diệc Bác còn nói muốn chúc mừng sinh nhật Nhập Hồng, cho nên đã đặt trước vé máy bay đi Hawaii. Nhập Hồng sợ lạnh, cho nên thích bãi biển ấm áp hơn. Sau khi nghe xong bà nở nụ cười hạnh phúc, khiến An Nhiên lần nữa nuốt trở về lời nói đã đến khóe miệng.

Cô thật sự không hiểu, vợ hiền, cả con trai con gái, sự nghiệp. An Diệc Bác đều đã có, tại sao ông còn phải làm ra loại chuyện tổn thương gia đình, chẳng lẽ là do ham muốn, không cam lòng với tịch mịch?

An Diệc Bác và Nhập Hồng lại đi đến bệnh viện.

An Nhiên sợ không theo kịp, xuống xe liền chạy đuổi theo, lại bị hai người mặc tây trang đứng trước bệnh viện cản lại.

“Tại sao lại ngăn tôi? Tôi muốn đi vào.” An Nhiên hướng An Diệc Bác còn chưa kịp vào thang máy gọi to “Cha, bọn họ không cho con vào!”

“Nhiên nhiên, sao con lại tới đây?” Nhập Hồng kinh ngạc nói.

Hai người đàn ông ngăn An Nhiên lại nhìn nhau một cái, né sang bên cạnh tạo một khoảng trống, còn đối với cô khẽ cúi chào một cái.

An Diệc Bác vừa thấy Khâu Thiệu Trạch đi tới, bất đắc dĩ lắc đầu một cái: “Thôi, tới đã tới rồi.” Ông tự tay lau mồ hôi trên trán cho An Nhiên, cô lại bấu môi tránh tay của ông, ôm lấy Nhập Hồng. Ông có chút xấu hổ thu tay lại, “Yến tử ở lầu sáu, đợi lát nữa không cho hô to gọi nhỏ.”

An Nhiên cả kinh: “Yến tử?”

Khâu Thiệu Trạch cũng hơi lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

An Nhiên lo lắng đi đến lầu sáu, mới vừa đi ra cửa thang máy, liền nghe thấy tiếng khóc thảm thiết của Yến tử, có vật gì đó bị ném ở trên mặt đất, ngay sau đó, cô nhìn thấy mẹ kế của Yến tử Liễu Minh Bách đẩy Nam Cung Quân Như từ trong phòng bệnh ra ngoài, bà vừa khóc vừa nói: “Nó không muốn gặp con, con đừng kích thích nó nữa!” Có bác sĩ vội vã chạy vào, rồi sau đó, cả lầu sáu liền rơi vào sự yên tĩnh khiến người ta sợ hãi.

Nam Cung Quân Như quần áo xốc xếch, tay áo bên trái bị xé rách hơn phân nửa, vạt áo sơ mi còn dính màu đỏ, xem ra, giống như máu. Hắn quay đầu nhìn về phía một nhà An Diệc Bác vừa tới, hai mắt đỏ ngầu, trong nháy mắt khiến cho người ta cảm thấy rét lạnh, hợp với chỗ ánh sáng tối tăm bức người, tuyệt đối không cho phép người khác đến gần.

Cuối hành lang bên cửa sổ là ba cửa Yến tử Nam Cung Kỳ Áo cùng Nam Tĩnh, hai người sắc mặt nghiêm túc đang thảo luận vấn đề gì đó, Nam Tịch Tuyết lười biếng dựa vào vách tường. Anh nhìn thấy Nam Cung Quân Như đi ra, liền chậm rãi đi tới, đẩy vai Nam Cung Quân Như làm hắn ngồi lên ghế dài.

Nam Cung Quân Như ngồi xuống, che kín mặt.

An Diệc Bác bước nhanh đi về phía hai vị chủ nhà kia, gia nhập cùng bọn họ thảo luận. An Nhiên thấy Nam Cung Kỳ Áo lấy ra điều thuốc ngậm lên, mãnh liệt hít vài hơi, vừa mạnh mẽ phun làn khói dài.

Nhập Hồng ôm An Nhiên, nhỏ giọng nói: “Mẹ và dì Liễu nói vài lời, con vào xem Yến tử đi. Thầy thuốc mới vừa tiêm thuốc an thần cho con bé, con yên lặng một chút, đừng làm ồn ỉ.”

“Mẹ, Yến tử rốt cuộc là thế nào?”

Giọng nói Nhập Hồng rất nhỏ mơ hồ là không nghe được, nhẹ nhàng truyền vào trong lỗ tai An Nhiên.

“... Người là được cứu, chỉ là bị kích thích quá lớn. Các con ở cái tuổi này nên bảo vệ mình cho thật tốt, không nên kết giao với bạn trai linh tinh. Yến tử cũng thế. ... Đem cha con gọi tới là muốn bàn chuyện của Quân Như, nó nhìn Yến tử bị như vậy liền giết chết hai người kia tại chỗ. ...” Nói đến đây, hai tay Nhập Hồng dùng sức, khiến tay An Nhiên phát đau, “Mặc kệ như thế nào, đó cũng là hai cái mạng. Nếu không phải bác Nam Cung của con kịp thời chạy tới, chỉ sợ không biết đã loạn thành như thế nào!”

Nghe sơ sơ mọi chuyện, còn là xảy ra trên người bạn tốt của mình, An Nhiên chỉ cảm thấy tim khó chịu, không khỏi lui về phía sau hai bước, lại đụng phải Nam Tịch Tuyết đứng đằng sau. Anh giơ cánh tay, đỡ thân thể của cô, giống như ôm ở trước ngực.

An Nhiên cố gắng hắt đầu một cái, đẩy tay anh ra: “Em không sao.”

Tay của anh cứng lại, cuối cùng buông ra.

Nhập Hồng nhìn hai người bọn họ, đột nhiên nghĩ đến một khả năng, kéo cô qua một bên, nhỏ giọng hỏi thăm: “Con và Nam tử, còn chưa tới một bước kia chứ?”

“ Không có. Con cùng anh ấy, không có gì.” An Nhiên lắc đầu một cái, “Mẹ, có con ở đây, tuyệt đối sẽ không để mẹ chịu uất ức, mẹ yên tâm.”

Nhập Hồng thoáng yên tâm, lộ ra chút mệt mỏi nở nụ cười: “Nhiên Nhiên hiểu được phải bảo vệ mình là tốt rồi. Đi xem Yến tử một chút đi.”

Trong phòng bệnh, Yến tử ngủ rất sâu, một đầu tóc dài màu đen xoa trên gối, càng làm nổi bật thêm sắc mặt trắng bệch của cô.

An Nhiên cẩn thận ngồi bên cạnh giường bệnh, hai tay run run, vén chăn trên người cô ấy một chút. Liều mạng cắn môi nuốt lại tiếng thét, nước mắt nóng bỏng lại không thể không được rơi xuống.

Trên mặt là những vết thương cùng với đôi môi sưng rách, kết hợp những vết thương trên người, quả thực là gặp phải kẻ biến thái. Phía dưới chăn Yến tử không mặc quần áo, trên người nhiều chỗ bị cuốn quanh bởi băng gạc trắng noãn đã nhuộm đầy máu, màu đỏ nhìn mà thấy ghê người, cổ tay cùng mắt cá chân đều có vết dây bị trói.

An Nhiên đem chăn dịch tốt cho cô ấy, cẩn thận không đụng đến vết máu trên cổ, sau đó bước nhanh vọt ra khỏi phòng bệnh, một đầu đâm vào trong ngực Nhập Hồng, không nhịn được khóc ra thành tiếng: “Cậu ấy làm sao lại thành ra như vậy!”

Nhập Hồng vỗ nhẹ lên lưng cô, dịu dàng an ủi.

Nam Cung Quân Như chợt đứng lên, muốn đi vào phòng bệnh. An Nhiên từ trong ngực Nhập Hồng tránh ra, liều mạng đẩy hấn một cái, khiến hấn lao đảo lui về phía sau, nặng nề ngã trên sàn nhà.

“Nhiên nhiên, con điên rồi! Mau xin lỗi Quân Như!” Nhập Hồng vội vàng kéo cô.

An Nhiên lau nước mắt, khóc lớn nói: “Đều tại anh! Nếu không phải tại anh, Yến tử cũng sẽ không như vậy! Anh còn dám đến trước mặt cô ấy, hiện tại với cái bộ dáng này cô ấy khẳng định không muốn để anh nhìn thấy nhất, anh cút.!”

Nam Cung Quân Như cúi đầu ngồi dưới đất, hai quả đấm nắm thật chặt. Đáy mắt một mảnh máu đỏ. Hấn không thể tưởng tượng được, khi nhận được điện thoại của Yến tử, nghe được cô kêu gào cầu cứu, sau khi định vị được vị trí của cô, chạy tới, nhìn bộ dạng cô bị người khác khi dễ.

Yến tử ra đời chưa được mấy ngày, mẹ ruột liền qua đời. Hấn còn nhớ rõ là hấn đem cô oa oa khóc lớn từ trong ngực mẹ cô đã lạnh cứng ôm ra, cô bé mềm mại non nớt đã cực kỳ đói, ở trong ngực anh làm loạn, muốn lần nữa tìm được hương vị ấm áp ngọt ngào nơi nụ hoa của mẹ.

Từ lúc nào, hấn một tay nuôi lớn em gái bảo bối đối với hấn thân mật cũng không biết nữa? Chính là buổi tối hôm đó, lần đầu tiên say rượu đã đem tất cả đều phá hủy. Sáng sớm khi thức dậy, trong ngực hấn là em gái non nớt lỏa thể, khắp người đều là dấu vết mập mờ. Hấn kinh sợ, xấu hổ, tự trách tới cực điểm, cũng nghe được cô thừa nhận là chủ động bò lên giường anh, giống như chớp được một ngọn cỏ cứu mạng, thần sắc hấn nghiêm nghị khiển trách cô “Không hiểu chuyện” .

Hấn nhìn cô đối bạn trai giống như cưỡi ngựa xem hoa, cùng hấn càng ngày càng xa cách. Có ai biết, lần này cô thể nhưng gặp phải kẻ thích ngược đãi, còn không dừng lại một. ! Trách hấn, rất đúng, trách hấn làm anh trai mà chỉ chú ý núp ở trong căn phòng nhỏ ích kỷ hưởng thụ hạnh phúc, ném cô ở một bên.

Sau khi Yến tử xảy ra chuyện không may, Nhập Hồng lại càng thêm để ý mọi hoạt động của An Nhiên, thời gian khóa cổng từ chín giờ tối đến tám giờ sáng, hơn nữa còn dặn dò cô đi chơi với Nam Tịch Tuyệt thì không được về quá muộn. Bà trái lo phải nghĩ, còn dặn dò bác Trần xé chiều đi đón An Nhiên về nhà. Mặc dù điều này khiến con gái mình sẽ cùng nhau ra vào với Khâu Thiếu Trạch, nhưng tính ra ít nhất lúc ở bên ngoài nếu có chuyện gì thì cũng có thể chiếu cố lẫn nhau.

An Nhiên hiếm khi lại không phản đối, khiến Nhập Hồng yên tâm không ít. Thật ra thì sự lo lắng của bà có chút dư thừa, một tuần liền, mỗi ngày An Nhiên đều đúng hạn sau khi tan học, buổi trưa đến bệnh viện cùng Yến tử nói chuyện giải buồn, chỉ có điều bảy giờ liền về đến nhà. Làm bài tập, luyện đàn, trôi qua bình tĩnh lại đơn giản.

Nam Cung Quân Như theo lệ bị đưa đến đồn cảnh sát lấy lời khai, lấy lý do là tự vệ. Những lúc An Nhiên đến xem Yến tử, luôn nhìn thấy hắt ngòi một mình trên ghế dài ngoài phòng bệnh, nhìn chăm chăm vào vách tường màu trắng, giống như có thể xuyên thấu qua nó, nhìn thấy em gái em gái đang hồi phục ở trong phòng.

Chiều hôm đó, An Nhiên bảo bác Trần chở cô đi bệnh viện. Ngày mai cả nhà cô sẽ đi Hawaii tổ chức sinh nhật cho Nhập Hồng, cô vội tới để chào Yến tử. Mới vừa lên lầu sáu, liền nhìn thấy Nam Cung Quân Như, còn có Trương Nghiên.

Một đoạn thời gian không thấy, bụng của cô ấy đã lộ rõ. Cô đang cúi đầu ngồi trên băng ghế, chỉ nhìn qua gò má trầm lặng của cô ấy, cũng đã khiến người khác phải đau lòng. Bên tay phải cô ấy đặt một cặp lồng cơm giữ ấm, tay trái đỡ hông mình.

Cách một khoảng, An Nhiên không nghe được chuyện mà bọn họ đang nói. Chỉ thấy Nam Cung Quân Như quỳ gối trước người Trương Nghiên, vùi đầu trên đùi cô, giơ tay ôm chầm cô.

An Nhiên đi đến gần, liền nghe được một tiếng thở dài nặng nề của Trương Nghiên, có nước mắt từ trong mắt cô lăn xuống, rơi vào trong mái tóc đen mềm mại của Nam Cung Quân Như.

Cô vốn không muốn quấy rầy đôi tình nhân đang tâm sự, nhưng Trương Nghiên bỗng gọi cô lại, “Đây là canh chị nấu cho Yến tử, chị đi lại có chút bất tiện, em mang vào đi, cho cô ấy nếm thử một chút, mùi vị cũng không tệ lắm.” Cô lảng tránh ánh mắt của An Nhiên, đem hộp giữ ấm đưa cho cô, từ từ đứng lên, “Chị cũng nên đi rồi.”

Nam Cung Quân Như ôm cô ấy, “Anh tiễn em.”

Hai người nắm tay rời đi, An Nhiên cảm thấy, khoảng cách của bọn họ lại càng trở nên xa cách.

Nhập Hồng cực kỳ hài lòng với chuyến du lịch Hawaii này. Hai người An Nhiên và Khâu Thiệu Trạch đã từng trải qua cảm giác chết chìm nên đối với biển rộng lớn xinh đẹp không hề có hứng thú, chỉ ở bên bãi biển đi dạo một chút, ai cũng không muốn xuống biển.

Bất quá đến buổi trưa, bữa trưa là ở nhà hàng hải sản nổi tiếng, An Diệc Bác còn nổi bật đặt trước bánh ngọt hương vị biển cả đặc sắc. Nhập Hồng hết sức cảm động, ngay trước mặt hai đứa trẻ tặng An Diệc Bác một cái hôn, điều này khiến trong lòng An Nhiên càng thêm phức tạp.

Ăn cơm xong, An Diệc Bác dắt tay Nhập Hồng, thâm tình khẩn thiết mời bà cùng ông lên du thuyền đã được chuẩn bị từ trước, để cùng trải qua một đêm tuyệt đẹp. Hai gò má Nhập Hồng ửng hồng, khuôn mặt thẹn thùng như thiếu nữ mới lớn, cười gật đầu một cái.

Sau khi đưa Nhập Hồng lên thuyền, An Diệc Bác liền quay trở lại, nhắc nhở Khâu Thiệu Trạch chăm sóc An Nhiên thật tốt, trước nửa đêm phải trở về khách sạn ngủ.

An Nhiên nhìn chăm chăm mặt biển tối như mực, lại bắt đầu suy nghĩ lung tung. Nhưng cô lại bị say tàu lợi hại, thấy du thuyền ở trên mặt biển đung đưa cũng đã cảm thấy ghê tởm rồi. Cô nghiêm túc cảnh cáo An Diệc Bác: “Cha nhất định phải đem mẹ bình an mang về!”

Về mặt An Diệc Bác có chút buồn phiền, “Nhiên Nhiên, tha thứ cha được không?”

An Nhiên cúi đầu nhìn chăm chăm vào những hạt cát đã vùi hết một nửa chân mình.

“Cha thật lòng yêu mẹ con. Cha vẫn muốn gia đình mình, cũng không thể rời bỏ các con. Ngày đó. Chỉ là gặp dịp thì chơi. Cha bảo đảm, sẽ không tái diễn chuyện đó nữa.”

An Diệc Bác nói rất thành khẩn, nhìn thấy con gái rơi nước mắt, ông giơ tay lau đi nước mắt trên mặt cô, lại dùng sức ôm lấy cô, lúc này mới rời đi.

Sau khi An Diệc Bác và Nhập Hồng rời đi, An Nhiên ngơ ngác nhìn thật lâu, cho đến khi Khâu Thiệu Trạch không nói tiếng nào rời đi, cô mới xoay người vội vàng đi theo.

Khâu Thiệu Trạch lặng lẽ đi dọc theo bờ biển, An Nhiên theo ở phía sau, cứ đi một bước lại hất cát một lần. Đi một lát cảm thấy mệt mỏi, cô đem giày cởi ra đeo vào trên cánh tay, tiếp tục đá cát.

Khâu Thiệu Trạch đột nhiên dừng lại, cúi người xuống vỗ ống quần phía sau mình. An Nhiên lúc này mới chú ý tới cô đã hất một thân đầy cát, muốn làm ra dáng vẻ xin lỗi nhưng không được. Bên bờ biển có tiếng trống “tùng tùng tùng”, đi lên phía trước liền thấy đèn đuốc sáng trưng, có một nhóm các cô gái mặc váy bằng cỏ đang lắc hông nhảy múa.

Trong lòng An Nhiên nổi lên ác ý, từ phía sau chọt vỗ vào mông Khâu Thiệu Trạch một cái, lập tức đẩy hất ngã xuống bờ cát. Hất ngã cực kỳ nhếch nhác, ngậm một miệng cát, trong lỗ tai đều là tiếng cười hả hê của An Nhiên.

Hắn bò dậy vỗ vỗ cát trên người, cảm tức nhìn cô: “Em làm gì thế?”

“Xem anh không vừa mắt!” An Nhiên cười giống như tiểu ác ma, trong bầu trời đêm tối chỉ lộ ra hai cái răng nanh trắng như tuyết. Cô cười híp mắt khom lưng lại gần, nhìn hắn dùng tay dính nước biển lau mặt của mình, nhưng chỉ làm cát dính lên nhiều hơn, lại càng lộ ra vẻ nhếch nhác tức cười.

Ai ngờ Khâu Thiệu Trạch lại kéo mắt cá chân của cô, An Nhiên “A” một tiếng liền bị hất ném ngã trên mặt đất, cái ót đụng lên trên bờ cát, mặc dù mềm mại, nhưng vẫn làm cô có chút choáng váng.

Khâu Thiệu Trạch giận đến cả mặt đều đỏ bừng, đem cát ướt捏 búi lên mặt cô. An Nhiên giơ chân đá hất một cước, “Cho anh khi dễ tôi, khôn kiếp!” Cô đá một cước ngay giữa eo hắn, Khâu Thiệu Trạch đau đến mức che hông đứng thẳng người lên.

“Ngu ngốc, mặt trắng nhỏ tay trói gà không chặt!” An Nhiên nhanh nhẹn nhào qua đè hất ngã xuống đất, chặt chẽ ấn hai vai hắn vào cát, hài lòng tự mãn, “Anh cử động nữa xem?”

Cô cười đè ở trên người hắn, lại hoàn toàn không phát hiện loại tư thế này có gì không ổn. Bình thường khí trên vai hắn bị cô kéo xuống ném qua một bên, hắn nặng nề thở hổn hển, lạnh lùng nhìn cô, “Rốt cục em muốn làm cái gì?”

An Nhiên thò tay vào trong túi quần cụt, lấy ra chiếc nhẫn nho nhỏ, kéo tay của hắn qua, lung túng đeo vào ngón áp út của hắn, “Cái này trả lại cho anh, về sau tôi cũng không nợ anh cái gì!”

Mượn ánh đèn, Khâu Thiệu Trạch híp mắt nhìn cái nhẫn bé nhỏ trên tay mình. Chiếc nhẫn bạc được gắn đá, đã qua nhiều năm như vậy, mặc dù chiếc nhẫn được gắn đá này không thể so được với kim cương nhưng vẫn còn nguyên như cũ rất đẹp.

Chiếc nhẫn này là di vật của mẹ hắn để lại, từ căn phòng cho thuê cũ rách cho đến cô nhi viện chật chội, rồi đến An Trạch xa hoa, hắn vẫn giữ gìn đeo trên tay, cho đến khi hắn lớn, không thể đeo vừa nó nữa, mới đem nó cùng tấm hình kỉ niệm kia để ở chung một chỗ, khóa vào trong ngăn kéo.

Chỉ là, buổi tối ba năm trước, hắn lần nữa mở ngăn kéo ra lại phát hiện chiếc nhẫn không cánh mà bay, tấm hình hắn và mẹ chụp chung bị xé thành những mảnh vụn nằm ở trong ngăn kéo, bên trong chỉ còn lại những mảnh vụn tán loạn.

Một khắc kia, trong lòng hắn cực kỳ hận, hận không được, liền đem tất cả đều hủy diệt. Nhưng việc cuối cùng mà hắn làm được cũng chỉ có thể là đỡ cái bàn há miệng to để hít thở oxy.

“Nó tại sao lại ở chỗ em?”

Về mặt An Nhiên rồi rầm, “Là tôi cầm. Bây giờ là anh.” Khi ánh mắt lạnh lẽo của hắn nhìn cô chằm chằm, cô buông lỏng cổ tay đang siết chặt áo hắn ra, có chút lo lắng, “Lần đó tôi và anh gây gỗ, liền thừa dịp anh không ở trong phòng trộm cầm chiếc nhẫn của anh. Như thế nào, anh trừng tôi xong rồi sao? Tôi chính là chán ghét anh, hận không thể giết chết anh! Chỉ là, nhìn cha tôi như vậy, tôi cũng cảm thấy anh thật đáng thương. Tôi xin lỗi, tôi không nên tùy tiện làm lộn xộn đồ vật của anh.”

Khâu Thiệu Trạch khổ sở nhắm mắt lại, “Ngăn kéo tôi đã khóa lại, làm sao em mở ra được?”

“Ai biết, dù sao lúc em lấy ngăn kéo không có khóa lại.” An Nhiên do dự nói, “Hiện tại cảm thấy anh cũng không xấu xa như vậy nữa, nó cũng hoàn hảo không tổn hao gì trở lại, hai chúng ta liền thanh toán sạch sẽ

rồi.”

“Ha ha.” Khâu Thiếu Trạch đột nhiên bật cười, lại nghe được trong lòng An Nhiên mao mao.

Hắn nhìn bầu trời, cơ hồ là cắn răng nghiêng lợi: “Làm sao em lại hư hỏng như vậy? ! Rốt cuộc coi tôi là cái gì, coi là cái gì?”

An Nhiên nhìn ẻ mặt không bình thường của hắn, sợ hắn phát bệnh, đứng dậy muốn đi tìm bình dương khí của hắn, bấp đi lại bị hắn giữ lại.

Móng tay của hắn cơ hồ là giắt vào trong thịt của cô, cô đau đến mức “Ai u” một tiếng.

An Nhiên cực kỳ tức giận tách tay của hắn ra, không ngờ hắn lại đột nhiên giữ hông của cô, một tay đè ót của cô xuống, làm cả người cô đều đè lên người hắn.

Hai người hô hấp đều dồn dập, lời mắng chửi của An Nhiên còn chưa ra khỏi miệng, Khâu Thiếu Trạch liền hôn lên. Ánh mắt của cô bởi vì kinh ngạc mà mở đặc biệt lớn, ý thức được không đúng liền liều mạng phản kháng.

“Anh điên rồi!” An Nhiên cố gắng tránh đôi môi đang cắn nuốt của hắn ra, muốn chạy trốn. Lại bị Khâu Thiếu Trạch lật người đè xuống phía dưới, hắn đè chặt hai tay của cô, rơi vào trong bùn cát ướt.

An Nhiên rất sợ, Khâu Thiếu Trạch không cho cô cơ hội kêu cứu. Hắn liền dán chặt lên thân thể cô, cách quần áo, chậm chạp lại nặng nề đụng chạm cô.

17. Chương 17: Chương 17

18. Chương 18: Ngọt Ngào

Hai người ôm hôn đã hấp dẫn phần lớn ánh mắt của khách trong nhà hàng mì Trung Quốc. Có một cô bé tóc vàng mắt xanh giắt nhẹ tay áo của mẹ mình, trong lòng đầy mong đợi nhìn về phía Nam Tịch Tuyết: “Mẹ, con có thể đi hôn anh ấy một cái không?”

Âm thanh của cô bé trong trẻo vang dội, những vị khách thích thú cười ồ lên. Người mẹ trẻ tuổi kia dịu dàng sờ tóc con gái, cười lắc đầu.

An Nhiên mới phát giác được, cảm thấy ngượng ngùng vùi mặt vào cổ Nam Tịch Tuyết. Cô nghe thấy anh nói: “Xin lỗi, lần sau chúng ta bàn lại.”

“Không thành vấn đề.” Người thầy dạy mì dùng tiếng Trung cười nói, trong giọng nói tràn đầy cảm giác thú vị.

Sau một khắc, thân thể An Nhiên chợt nhẹ, cô liền bị Nam Tịch Tuyết chặn ngang ôm lên.

Anh ôm cô, đi trên đường một lúc, liền tìm được xe của anh, ngồi vào chỗ ngồi phía sau xe, vừa mới đóng cửa, anh liền hôn nhẹ lên trán cô, giọng nói nồng đậm tình ý: “Nghĩ muốn anh bao nhiêu?” An Nhiên ngửa mặt hôn cảm anh, một đôi tay từ trên cổ anh lướt xuống, thăm dò vào bên trong áo khoác của anh, cởi nút áo sơ mi trắng của anh ra.

Vạt áo sơ mi của anh bị cô kéo rộng, lộ ra một mảng lớn lồng ngực rắn chắc màu mật ong. An Nhiên dựa sát mặt lại, có chút khao khát cọ mấy cái, “Nghĩ đến muốn chết.” Hô hấp của cô nóng rực phun vào lồng ngực anh, nụ hôn ướt át rơi xuống, nhiệt độ nóng hổi, tê tê đại đại lại nhột, càng làm cho bấp thịt anh căng cứng.

Tay anh đè lại cái ót của cô, khiến cho cô càng thêm dán chặt vào anh, một cái tay khác đặt lên mông cô dùng sức nắn bóp. Cô lắc lắc muốn tránh thoát, nhưng lại khiến cho tay anh xâm nhập vào nhiều hơn. Cách một lớp quần bò dày, ngón tay anh xoa nắn viên ngọc cũng làm cho cô trở nên ướt át.

Cô thở hắt hắt một tiếng, ở trong lòng anh cúi người mấy cái, tìm được nụ hoa trên ngực anh nhẹ nhàng cắn, học theo dáng vẻ anh từng làm với cô, đưa đầu lưỡi ra đảo quanh một chút.

Nam Tịch Tuyết không chịu nổi loại trêu đùa này của cô, liền đẩy cô ra một chút, giọng nói khàn khàn: “Đợi lát nữa xem anh thu thập em.” Anh giơ tay sửa sang lại quần áo cho cô, hai bầu ngực trắng nõn trước ngực cô đã bị lộ ra hơn phân nửa, “Anh đi lái xe.”

Một tay anh để trên nút áo muốn đứng dậy, lại bị cô vươn tay ra, cẩn thận cài cúc áo giúp ah, sau cùng cách áo sơ mi xoa xoa cái kia một chút, cười đến không có ý tốt: “Mềm mại mềm mại Đàn ông đều như vậy sao?”

Nam Tịch Tuyết nặng nề hít vào một hơi.

Anh lái xe luôn luôn chững chạc, lúc này lại là một đường gió bão trở về.

Đem xe đỗ ở trong gara, An Nhiên liền bị anh một phen ôm ra ngoài. Cô thật sự đã trêu trọc anh đến phát hỏa, vừa vào thang máy liền đề cô vào trong góc tường hôn. Mượn vách tường chống đỡ, tay anh lần xuống kéo khóa quần bò của cô ra.

Đợi đến khi ra khỏi thang máy, cô nghiêng người vùi vào trong ngực anh, che giấu chỗ quần bị kéo ra. Cái kia vừa cứng vừa nóng, chống đỡ ở bụng cô. Trong lúc đi lại cùng nhau ma sát đề ép tạo thành một tiết tấu va chạm, cô đỏ mặt tới tận mang tai suy nghĩ, loại này là tư thế gì vậy?

Vào nhà anh, cửa phòng bị anh đá một cước thật mạnh.

An Nhiên bị anh ôm chống đỡ ở trên ván cửa, nghe thấy âm thanh anh tháo dây dưng. Sau đó liền đem quần dài cùng quần lót của cô đồng loạt kéo xuống, một phen xếp thành một đống ở chỗ đầu gối. Cảm giác lạnh lẽo cũng chỉ kéo dài trong chốc lát, anh liền nắm giữ đi vào.

Anh hơi dừng lại, nâng hông của cô nhắc cô lên một chút, sau đó nhanh chóng đụng chạm ra vào.

Cô liên tiếp rên rỉ, giống như tiếng mèo nhỏ lại càng làm anh thêm điên cuồng.

An Nhiên tức giận anh gấp gáp, đứt quãng lên tiếng kháng nghị: “Sáo. ! Không có. Tắm, không có tắm. !”

Nam Tịch Tuyết đang chui ở trước ngực cô, dùng răng nanh cùng đầu lưỡi chăm sóc đôi vú mềm mại của cô, phát ra tiếng “Chặc chặc”, nghe thấy tiếng cô oán trách, liền nhét hai ngón tay vào trong miệng cô, đưa bốn đầu lưỡi ướt át của cô.

Cô né tránh, anh liền kẹp cái lưỡi không thả, kéo ra đẩy mạnh, bắt buộc động tác rút ra đưa vào ở phía dưới hạ thân.

Anh cứ như vậy mang cô đến phòng tắm. Ngâm vào trong bồn tắm, anh từ từ dịu dàng, để cho cô nằm ở trên người anh, vẩy nước lên tắm rửa cho cô.

An Nhiên đắm vai anh, giùng giàng chống lên người anh, trong cặp mắt đã không còn bao nhiêu trấn tĩnh, câu giận nói: “Anh ra ngoài, nếu không làm sao rửa sạch sẽ được!”

Anh híp mắt, thậm chí mang theo vài phần lười biếng, nhìn cô lắc mông từ từ đứng dậy, trong lúc cô dường như đã thoát khỏi anh thì giơ tay lên đỡ vai của cô ấn xuống, khiến cho cô lần nữa nặng nề ngồi trở lại.

Cảm giác xuyên qua quá mãnh liệt, tiếng thét chói tai của An Nhiên ở trong phòng tắm vọng lại, nhiều tiếng đánh thẳng vào màng nhĩ. Cô lung tung kéo mái tóc dài ướt sũng của mình nhét vào trong miệng, quá mắc cỡ!

Nam Tịch Tuyết nắm được cảm của cô, trong mắt **càng thêm nồng nặc, “Gọi ra, anh thích.” Anh không nhẹ nhàng vỗ xuống hai ngực tuyết trắng của cô, có kỷ xảo vuốt ve đỉnh mẫn cảm nhất của cô.

Cô bị anh trêu đùa đến mức khó chịu, liền quyết định mình phải tiến lên, liền đỡ bả vai rộng của anh để cô nằm úp sấp trên người anh, làm cho bụng dưới căng chướng và ngực càng thêm ma sát với lồng ngực anh, cô nhỏ giọng rên rỉ, ép anh không nén được âm thanh nơi cổ họng.

Thanh âm của anh trầm đục khàn khàn, hòa hợp với tiếng rên rỉ của cô. Ánh mắt của An Nhiên giống như sương mù, trong nội tâm lại cực kỳ thỏa mãn, cô nằm cả người xuống, ôm mặt anh vuốt ve cực kỳ say mê, nói: “Anh tên là thức dậy đi, thật. Dễ nghe!”

Vì biểu đạt cảm giác vui vẻ của mình, cô càng cố gắng ra sức luật động.

Nam Tịch Tuyết lướt qua bả vai của cô, cảm nhận rõ ràng thân thể cô đang lên xuống, vặn vẹo eo, cái hông trắng như tuyết mê người vênh lên, lên xuống trái phải cùng lắc lư, không ngừng nhả ra nuốt vào cứng rắn nóng bỏng của anh.

Anh không thể tiếp tục nhịn nổi cô chủ động nữa, ngồi dậy ôm cô bày ra tư thế nằm nghiêng, động tác luật động tiên tiến mà không theo tiết tấu.

An Nhiên hoàn toàn không theo kịp, hai tay bám thật chặt mép bồn tắm, thừa nhận sự đụng chạm mãnh liệt của anh.

Nam Tịch Tuyết ôm cô đã mềm nhũ ra khỏi phòng tắm, đề cô ngã xuống giường. Chưa cho cô cơ hội nghỉ ngơi, liền tách hai chân của cô ra từ phía sau tiến vào. An Nhiên nắm chặt ga trải giường, “Chịu. Không chịu nổi!”

“Cứ như vậy lập tức không được?” Nam Tịch Tuyết nói xong, bật đèn bàn trên đầu giường lên, thuận tiện ôm cô lật người lại, mặt đối mặt khi dễ cô.

Ánh mắt của anh xẹt qua toàn thân cô, dừng lại ở vết thâm trên eo cô. Ánh mắt anh lạnh băng. Mặc dù anh thích nắm vòng eo mảnh khảnh của cô, nhưng vị trí anh hay cầm gần phần hông hơn. Hơn nữa, dấu vết trong bắp đùi cô là chuyện gì xảy ra?

Động tác của anh chậm lại, sắc mặt lạnh dần.

“Sao. Thế nào?” Cảm thấy không đúng, An Nhiên mở mắt, không hiểu nhìn về phía anh.

Nam Tịch Tuyết cúi người, bóng dáng của anh bao phủ cả người cô. Anh vuốt ve qua mấy dấu vết xa lạ trên người cô, cố ý tăng thêm sức lực, đau đớn khiến cô co rúm người lại. Nam Tịch Tuyết nhìn thẳng vào mắt cô, lạnh giọng hỏi: “Kẻ nào đụng vào em?”

An Nhiên xoay mặt, nhớ tới những chuyện ghê tởm mà Khâu Thiếu Trạch đã làm với cô, hai gò má ửng đỏ bởi vì khó chịu mà đỏ bừng, “Không có người nào.” Anh vẫn ngưng lại ở trong cơ thể cô, nửa đường dừng lại khiến cho cô càng khát vọng hơn, nâng hai chân vòng qua hông anh, giờ hông lên chủ động nghênh hợp, “Nhức nhích.”

Giọng nói của cô khàn khàn động tình, chui vào trong tai Nam Tịch Tuyết, mềm mại ngọt ngào, tim giống như tan chảy trong mật ngọt, hương vị ngọt ngào mềm mại. Nam Tịch Tuyết bắt lấy hông của cô, động tác dần dần lại tăng nhanh, nhanh chóng đưa cô đến đỉnh khoái cảm.

Sau khi kết thúc, An Nhiên xụi lơ ở trên giường, ngay cả đầu ngón tay cũng lười nâng lên. Nam Tịch Tuyết vẫn không chịu dừng, ôm cô vừa gặm vừa cắn từ đầu đến chân, hai cánh môi mỏng để lại dấu vết trên từng tấc da thịt của cô, nhất là trên eo và đùi. Cô nhắm mắt lại, cảm nhận được hết sức rõ ràng hai hàm răng đang gặm nhấm của anh, mang theo hơi giận, oán khí ngất trời.

Thân thể cô hết sức nhạy cảm, anh liếm cắn sắc tình, hai chân An Nhiên cong lên, chà sát liên tục với ga giường, ham muốn lại lần nữa bị anh khơi lên. Cô nhe răng đầu lên, nhìn thấy anh đang chui ở chỗ rộng mở giữa hai chân cô, cô phát ra một tiếng rên rỉ thật thấp nằm trở lại, cảm ngứa lên, mồ hôi hột theo tóc mai hai bên chảy xuống xẹt qua cái cổ căng thẳng của cô.

An Nhiên cắn thật chặt ngón tay mình, cảm thấy môi của anh dời đến nơi mềm mại giữa hai chân mình, cô bật khóc thút thít. Cô ngồi dậy đẩy anh ra, xấu hổ, “Anh. Đừng cắn chỗ. A ừ.”

An Nhiên cảm thấy anh chính là cố ý, rõ ràng tất cả đều nói là không cần, anh còn cố ý dùng răng nanh gặm hai cánh hoa nhỏ đã sưng phồng không chịu nổi, đầu lưỡi dẻo dai vờn về viên châu nhỏ. Lần đầu bị bị làm như vậy, An Nhiên lần nữa ướm nhẹp. Nam Tịch Tuyết ném chất lỏng kia của cô, liếm cuốn vào trong miệng mình, đầu lưỡi đẩy chất lỏng ra hiện ra khe hở nhỏ, thừa dịp nó khê mở ra mà xuyên vào, sau đó rút trở về.

An Nhiên cảm giác cả người mình đều muốn thiêu cháy, toàn thân đều cần sự vuốt ve. Cô kéo một cái tay anh đến trước ngực mình, ấn bàn tay anh ý bảo anh vuốt ve. Bàn tay anh mang theo vết chai sạn vân vân bầu ngực non nớt của cô, ngón cái cùng ngón trỏ nắm chặt đỉnh cương cứng của cô.

Cho dù là như thế, An Nhiên vẫn cảm thấy không đủ. Loại cảm giác gần như điên cuồng này làm cho cô có chút sợ hãi, thân thể này thật sự khát vọng như vậy sao? Cô cứ như vậy khi được anh dùng miệng và ngón tay chăm sóc lần nữa **.

Đầu óc An Nhiên tạm thời trống rỗng.

Nam Tịch Tuyết ngẩng đầu lên, liếm liếm chất lỏng ướt át sáng bóng trên khoe môi. Cúi đầu nhìn An Nhiên, cả người cũng lộ ra sức quyến rũ, làm cho tâm hồn con người khó an.

Đang trong tuổi phát triển, trên người cô có một loại khí chất đặc biệt. Quanh năm luyện đàn dương cầm khiến sống lưng cô bất cứ lúc nào cũng thẳng tắp, ưu nhã cũng không giả bộ. Vóc người cao gầy, ngực và hông ngày càng đầy đặn mượt mà, cũng không vạm vỡ giống như phụ nữ phương tây, vòng eo mảnh khảnh, hợp với phần hông thành một đường cong hoàn mỹ, một ít nơi, vừa vặn khiến cho anh dễ dàng nắm chặt, giống như từ nhỏ, chính là muốn để cho anh nắm giữ.

Toàn tâm toàn ý của cô đều đặt ở trên người anh, đối với những ánh mắt ngưỡng mộ theo đuổi của những người khác đều làm như không thấy, hoàn toàn không ý thức được cô hấp dẫn cỡ nào trước mắt những người khác phái.

An Nhiên bụm mặt nằm lại trên giường không dám nhìn anh. Anh tự tay dò đến dưới hông cô, phát hiện phía dưới mới vừa đổi ga giường đã ướt một phần nhỏ, vẫn như cũ trêu đùa cô, lời nói mập mờ đến mức tận cùng: “Lần này nước nhiều nhất.”

Nhìn cô mắc cỡ đến bả vai cũng phồng hồng, Nam Tịch Tuyết quyết định không khi dễ cô nữa, kéo chăn bông bên cạnh đắp lên cho cô, “Coi chừng bị lạnh.”

An Nhiên hừ hừ mấy tiếng, không ngẩng mặt nhìn anh, dĩ nhiên cũng nằm như vậy ngủ thiếp đi.

Sau khi cô tỉnh lại đã là nửa đêm.

Ngọn đèn nhỏ ở đầu giường vẫn sáng, Nam Tịch Tuyết đang ngồi bên giường hút thuốc lá, ánh lửa đỏ thắm. Anh mặc một chiếc quần dài, trên người chỉ tùy ý mặc một cái áo khoác. Tóc của anh có chút loạn, trên đỉnh đầu còn có mấy sợi dựng đứng lên, hiếm có khi lại lộ ra dáng vẻ bướng bỉnh, có điểm giống như một đứa trẻ vừa chạy đi làm một việc xấu.

Anh giơ tay gạt điều thuốc vào gạt tàn, phải đi một ít tàn thuốc lá ở đầu, lại phát hiện một đôi mắt sáng của An Nhiên đang nhìn mình.

Anh lập tức dập thuốc lá, “Khói đến em, xin lỗi.”

An Nhiên ôm chăn cọ cọ đến bên cạnh anh, đưa tay ôm lấy hông anh. Anh xê dịch về sau ngồi dựa vào đầu giường, dễ dàng đem đầu cô gối lên chân anh.

“Muốn uống nước không?” Nam Tịch Tuyết vuốt ve mái tóc dài của cô. Mái tóc An Nhiên đặc biệt tốt, chất tóc mềm mại đen bóng, rủ xuống mượt mà, không có một chút phân nhánh. Ngón tay anh ma sát qua da đầu cô, làm cả người cô tỉnh táo lại.

Cô thoải mái thở dài một hơi, lắc đầu một cái: “Không khát.”

Bốn phía chìm trong yên tĩnh, chỉ có tiếng hít thở của hai người bọn họ, ánh mắt An Nhiên thẳng tắp nhìn anh, giơ tay lên sờ sống mũi cao của anh, toét miệng cười không ngừng.

Nam Tịch Tuyết thấy cô cười đến ngây ngốc, hình thái ngây thơ, bên môi dâng lên nụ cười dịu dàng. An Nhiên bị không khí ấm như vậy vây lấy, chu môi nói: “Anh yêu.”

Anh cúi đầu, nhẹ nhàng hôn cô. Cánh môi kề nhau, dịu dàng cọ sát, tỉ mỉ mút qua, tình ý lưu luyến.

Đợi đến khi Nam Tịch Tuyết cởi quần áo ra nằm xuống giường, tắt đèn, trong bóng tối An Nhiên vui trong lòng anh tràn đầy cảm giác ngọt ngào.

“Mới vừa rồi anh đang nghĩ gì?”

Cô nghe thấy Nam Tịch Tuyết thở dài, nói: “Nghĩ. . . . Em nên học một chút thuật phòng thân”

“Không có hứng thú.”

“Không có hứng thú?” Nam Tịch Tuyết lại chạm đến eo của cô, “Chuyện như vậy không thể lại có lần tiếp theo!”

An Nhiên chột dạ, vẫn còn mạnh miệng, “Đây chẳng qua là ngoài ý muốn.”

Nam Tịch Tuyết không hỏi cô, tiếp tục quyết định: “Cứ như vậy. Mỗi tuần anh có hai buổi chiều rảnh, dẫn em đi học một chút thuật phòng thân.” Anh không cho cô phản bác, “Anh tự mình dạy em.”

Anh tự mình dạy? An Nhiên đem lời nói đến khoe miệng nuốt trở lại.

Nam Tịch Tuyết vẫn còn đang lăm bâu: “Lúc nào thì em có thể đem anh quật ngã, như thế căn bản sẽ không có người đến gần em được.”

An Nhiên cắt đứt anh: “Ngày đó anh nói yêu em, là thật?”

Nam Tịch Tuyết bỗng chốc im lặng. Trong bóng tối An Nhiên không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng anh lại xoay người sang chỗ khác quay lưng về phía cô.

Chờ cả ngày cũng không thấy anh nói nữa, An Nhiên không cam lòng lay anh, “Em biết rõ là anh không ngủ. Anh nói lại một lần nữa có được không? Em muốn nghe.”

Nam Tịch Tuyết có chút bực mình, nói đơn giản chính là anh tỏ tình thất bại, cũng là một lần duy nhất. Sau đó không nhìn thấy cô, anh có cảm giác mình như món đồ chơi ở trong tay cô bị vứt bỏ, quá mức thê lương.

An Nhiên vẫn đang bảo đảm: “Về sau em sẽ không bao giờ phát giận vô cớ với anh nữa.”

Nam Tịch Tuyết nắm tay cô đặt lên ngực mình.

19. Chương 19: Đi Hay Ở

Sự thật chứng minh, Nam Tịch Tuyết tự mình dạy thuật phòng thân cho An Nhiên là quyết định sai lầm lớn nhất của anh.

An Nhiên vừa nhìn thấy anh liền muốn dựa vào trong ngực anh làm nũng, vừa dựa vừa cọ, mềm mại giống như không có xương. Lần đầu tiên dạy cô, khi Nam Tịch Tuyết sờ tay lên ngực cô, cô chẳng những không hất ra, ngược lại còn ưỡn ngực đưa vào trong tay anh.

Nam Tịch Tuyết dạy cho cô một vài động tác công kích bộ vị yếu kém trên thân thể đàn ông, cô ngược lại khoa tay múa chân rất giỏi, nhưng đến thời điểm thực chiến (thực tế chiến đấu), cô lại lo sợ không dám ra tay quá mạnh. Anh nghiêm mặt giáo huấn cô không chuyên tâm, cô lại dùng lời nói chính đáng, ngộ nhỡ không cẩn thận đá hư chỗ đó của anh thì làm thế nào?

Tay cầm tay dạy nên thân thể khó tránh khỏi có tiếp xúc, cho đến cuối cùng hai người đều là lẫn cùng ở một chỗ. Ở trong phòng tập thể thao của nhà họ Nam, trong phòng thay quần áo, bọn họ chơi đến điên cuồng. Sau khoảng ba lần như vậy, Nam Tịch Tuyết rốt cuộc quyết định buông tha cho kế hoạch tự mình dạy An Nhiên.

Lúc đó, bọn họ mới vừa làm xong, đang ôm nhau ngồi trên ghế đằng sau xe. Trên người An Nhiên đang đắp áo khoác của anh, thân thể cuộn tròn dựa vào trong ngực anh, mái tóc dài bị mồ hôi làm cho ướt nhẹp, chia làm từng dải một, một cái tay vẫn còn không thành thật trêu đùa nụ hoa trước ngực anh

Anh nắm được tay cô, nói: “Lần sau sẽ đổi thầy dạy cho em.”

An Nhiên suy nghĩ một chút, bị anh dạy, ngoại trừ bị ngã tới ngã lui, sau đó còn bị anh khi dễ lẫn qua lẫn lại, không bằng đối người dạy, liền ngoan ngoãn gật đầu, hỏi: “Để ai dạy? Em không muốn Lục Nhược.”

“Ừ, ” Nam Tịch Tuyết gật đầu đồng ý, ” Tiểu tử Lục Nhược kia xuống tay không nặng không nhẹ. Quân Như vậy?”

“Không cần anh ta!” An Nhiên bải bở như đình đóng cột. Hiện tại trong lòng cô Nam Cung Quân Như đã vượt qua Khâu Thiếu Trạch đứng thứ hai trong bảng xếp hạng nhữn tên cận bã.“Anh ta không chỉ khi dễ Yến tử, còn giết cả người. Em ghét anh ta.”

Nam Tịch Tuyết vỗ vỗ đầu của cô, “Trong tình huống đó, đổi lại là anh, anh cũng sẽ không tha cho bọn chúng.”

An Nhiên với lên quai hàm anh, cắn cắn môi, hỏi: “Không nói đến chuyện giết người, anh không cảm thấy anh ta rất kém cỏi sao? Đã làm Trương Nghiên lớn bụng hiện tại còn không muốn chị ấy, đã thế cả ngày anh ta còn làm ra vẻ yêu Trương Nghiên nhiều lắm. Anh đừng nói tốt cho anh ta, ngày đó em đi siêu thị thấy Trương Nghiên rồi, chị ấy một mình đi mua đồ, chị ấy nói chị ấy đã chia tay với Nam Cung Quân Như, cuối tuần sẽ bay trở về Trung Quốc! Nào có như vậy.”

Cô tức giận bất bình, gương mặt Nam Tịch Tuyết không chút biểu cảm, “Không chia tay, Yến tử sẽ đau khổ, chia tay lại làm hại Trương Nghiên. Em bảo cậu ấy phải làm sao bây giờ?”

An Nhiên há miệng, lại khép lại. Cô hừ một tiếng nằm trở lại trên người anh, nói cho cùng, trong lòng cô vẫn nghiêng về phía Yến tử. Hai tuần vừa rồi Nam Cung Quân Như đưa Yến tử đến viện an dưỡng ở phía Nam làm trị liệu tinh thần, nghe tin là khôi phục cũng không tệ lắm. Nhớ tới chuyện của Yến tử, cô cũng cảm thấy rối rắm cực kỳ.

Cô nằm ở trên đùi anh, cái mông vểnh lên, theo động tác nhích tới nhích lui của cô mà uốn éo, Nam Tịch Tuyết nhìn thấy, lập tức xé quần áo trên người cô, vuốt ve mông cô, “Em nghỉ ngơi tốt thôi hả?”

“Còn chưa có.” Cô kháng nghị, người đã bị anh đùa bỡn tới lui. Anh liền chiếm giữ đi vào, vô sỉ nói: “Không cần em phải động.”

“Tình dục quá độ!” Sau khi Nam Cung Yến đi học trở lại, nhìn thấy An Nhiên liền sáng khoái đưa ra kết luận.

An Nhiên che mặt ngồi xuống băng ghế ở trong hành lang, xoa xoa đáy mắt: “Quầng thâm ở mắt còn rõ ràng như vậy? Buổi sáng khi thức dậy tớ đã dùng khăn nóng chườm một tiếng rồi.”

Hai ngày nay thời tiết ẩm trở lại, trời cuối thu mát mẻ, ngồi ở trên hành lang hóng gió một chút, thật sự rất thoải mái. Nam Cung Yến cũng ngồi xuống bên cạnh cô, ngẩng đầu nhìn bầu trời màu xanh dương ở phía trên mái nhà cong cong, phát ra một tiếng thở dài: “Hôm nay là ngày Trương Nghiên trở về.”

An Nhiên ngồi thẳng người lại, cánh tay vòng qua khuỷu tay của Yến tử : “Tất cả rồi sẽ khá hơn.”

Nam Cung Yến cúi đầu xuống, mái tóc dài không buộc khê rơi xuống, che nửa bên mặt, “Hai tuần này cũng chỉ có tớ và anh ấy ở cùng nhau, nhưng cảm giác không có vui vẻ như tớ đã từng nghĩ.” Cô ngẩng đầu lên nhìn về phía An Nhiên, hốc mắt hồng hồng, “Cùng anh ấy ở chung một chỗ, thế nào cũng cảm thấy không đúng, anh ấy mặc cho tớ giảng co khoảng mấy ngày, càng về sau, tớ càng cảm thấy khó chịu với anh ấy, thậm chí còn không muốn nhìn thấy anh ấy nữa. Tớ không biết, không phải là tớ vẫn thích anh ấy sao? Loại cảm giác này thật đáng sợ.”

Hôm nay cô không trang điểm, một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn thuần khiết. Vì nằm viện, cả người giống như gầy đi hẳn một vòng, cằm nhọn giống như cái mũi khoan, càng làm nổi bật lên gương mặt thon gầy.

An Nhiên nhắc chân, hốt hoảng dừng lại cách mắt cá chân của cô ấy một khoảng, không biết nên an ủi cô ấy như thế nào.

Nam Cung Yến thở dài một cái, bày ra dáng vẻ của một người từng trải nói với An Nhiên: “Cậu đừng để Nam Tịch Tuyết khi dễ như vậy, anh ta muốn thì cậu cho à? Thân thể anh ta cường tráng, cậu còn chưa có lớn hết đâu, không thể cái gì cũng nghe anh ta.”

An Nhiên lập tức quần bách, ấp úng , “. Tớ cũng không cảm thấy. khó chịu cái gì.”

Nam Cung Yến hung hăng liếc cô một cái: “Đức hạnh(cái này mình cũng không hiểu lắm nhé, nên giữ nguyên) ? Còn nhiều thời gian, chờ đến khi bị anh ta chơi chán cậu muốn khóc cũng không kịp!”

An Nhiên bất đắc dĩ nhìn trời, so hoàng đế so bạo lực, ai cũng không địch lại Nam Cung Yến!

Trong sân bay quốc tế bang C, Trương Nghiên làm kiểm tra lần cuối cùng trước khi lên máy bay, xác định tất cả mọi thứ đều mang theo đầy đủ, liền đi lên khu vực soát vé.

Cô đứng xếp hàng, dần dần đến lượt kiểm vé của mình, cô lại chậm chạp không chịu đưa vé máy bay trong tay ra. Cô chỉ là, không cam lòng.

Cô luôn tin tưởng, nỗ lực thì sẽ có hồi báo. Khi còn bé trong nhà rất nghèo, cô cũng chưa từng nằm chí qua. Cô có tay có chân, nhất định sẽ không chết đói. Sau khi lên đại học, thành tích của cô vẫn luôn xuất sắc, lợi dụng thời gian rảnh đi làm thêm kiếm tiền cộng thêm tiền học bổng cũng đủ nuôi sống mình, mà điều kiện gia đình cũng mỗi ngày một tốt lên. Cho đến khi cô được lọt vào danh sách đi du học, trong nhà lại đưa cho cô rất nhiều tiền sinh hoạt phí.

Nhưng đây là lần đầu tiên, khiến cho cô có cảm giác bị thất bại. Trên đời này, cái gì cũng có thể tranh dành, duy chỉ có tình cảm không thể. Cô không sợ trường bối nhà Nam Cung uy hiếp, quyết định cùng anh ở chung một chỗ thật tốt, chẳng qua là vì anh thật lòng. Hôm nay là lần duy nhất cô băn khoăn, cô quả thật không cần thiết để tiếp tục ở lại.

Cứ đi về như vậy, còn sau đó thì sao? Cô nhẹ nhàng vuốt lên cái bụng đã nổi rõ của mình, ở chỗ này không được tùy tiện phá thai, cô đã cùng ông cụ nhà Nam Cung nói xong, sau khi về nước liền bỏ đứa bé đi. Cô cũng không nên tiếp tục giữ nó lại, bỏ nó, lấy điều kiện của cô, hoàn toàn có thể tìm được một người đàn ông khác.

“Thưa cô?” Cô chậm chạp bất động, nhân viên soát vé mỉm cười nhắc nhở. Hàng người xếp phía sau đang thúc giục cô.

Trong đầu Trương Nghiên cảm thấy trống rỗng, ở đây bọn họ đều đuổi cô đi, bởi vì cô không thuộc về nơi này?

Cô thất hồn lạc phách vứt bỏ vé máy bay, chạy ra khỏi đoàn người đang đứng.

Cô cúi người nôn khan, có nhân viên sân bay đi tới ân cần hỏi thăm.“Tôi không sao. Cảm ơn.” Cô dùng khăn giấy lau khóe miệng, bụng chột co quắp, đau đến mức khiến cô còn chưa kịp nâng người lên liền ôm bụng ngồi xổm xuống.

Cô cắn chặt môi đến bật máu, nước mắt thành từng chuỗi dài rơi xuống đất. Có đôi tay đỡ vai của cô, ngay sau đó liền bị người kia bế lên.

Anh nói: “Đây là lần đầu thấy em khóc.”

So với Yến tử và An Nhiên tùy ý làm bậy, Trương Nghiên vẫn luôn hàm súc kín kẽ, không kiêu ngạo, không tự ti, lại có chút kiên cường, chuyện gì cũng làm được rất hợp lý. Độc lập, thậm chí làm cho người ta đau lòng. Anh chưa bao giờ tiếp xúc qua với một cô gái như thế, lúc nào cũng lạc quan, bao dung thông cảm cho những người xung quanh, nhưng cũng luôn giữ vững kiên trì của mình.

Cho dù đã biết anh làm chuyện cầm thú như vậy, cô cũng không khóc lóc ầm ĩ, chỉ là tỉnh táo cùng anh nói chuyện chia tay, gần như lạnh lùng mà thông báo cho anh, đứa bé này cô không có ý định giữ lại. Anh biết anh có lỗi với cô, thấy cô như vậy trong lòng không phải không oán giận, nhưng anh đã làm tổn thương cô, thì có tư cách gì đi nói chuyện về đứa bé?

Anh, chỉ là muốn từ phía xa nhìn cô, chỉ sợ lần này cô đi, cũng sẽ không trở lại.

Trương Nghiên nhìn về phía Nam Cung Quân Như đang ôm mình, hỏi: “Sao anh lại tới đây?”

Nam Cung Quân Như lau đi nước mắt trên mặt cô: “. Còn đi sao?”

Cô trở về ôm lấy anh, khóc không thành tiếng: “Không đi, em không đi!”

20. Chương 20: Đầu Mối

Kể từ khi kí hợp đồng với tổng giám đốc Thái, Nam Tịch Tuyết giải quyết vấn đề tiền bạc liền dễ dàng, khu đất anh đang khai phá kia có giá giá tiền cao gấp mấy lần, cuối cùng anh lấy giá bán ra cao hơn giá đấu thầu gần gấp mười lần, kiếm một khoản lãi lớn.

Anh cố ý đem chi phiếu đưa cho An Nhiên nhìn, trong giọng tràn đầy kiêu ngạo và vui sướng: “Cuối cùng cũng không cần sống căng thẳng qua ngày nữa rồi.”

An Nhiên nghiêm túc đếm một hàng nhiều số không chỉnh tề kia, thở ra: “Thật nhiều tiền!”

Nam Tịch Tuyết ôm cô, dịu dàng nói: “Hai ngày nữa anh đi Pháp một chuyến, em muốn quà tặng gì?”

An Nhiên đem chi phiếu cất lại vào trong ví của anh, nghe anh nói lại muốn đi xa “Lại muốn đi xa nhà, em cũng sắp nghỉ đông rồi. Ở bên châu Âu đó không phải đã có Lục Nhược phụ trách sao?”

Nam Tịch Tuyết thở dài, gơ tay lên siết chặt trán: “Lục Nhược có tài, nhưng tính tình lại khác người. Gần đây vấn đề tình cảm của hắn không được tốt lắm, làm ảnh hưởng tới công tác, anh phải tự mình đi xem một chút.”

“Anh ta còn có thời điểm tình cảm không tốt sao?” An Nhiên từ trong ngực anh ngồi dậy, giúp anh cài nút áo sơ mi thật tốt, tiếp tục cài đến trên cổ áo, “Em thấy anh ta ở chỗ nào cũng có thể chơi được rất sung sướng.”

Nam Tịch Tuyết sửa lại cổ áo một chút, lại cởi ra một nút áo, “Nói không chừng là động lòng thật, Cài cài chặt như vậy làm gì?”

An Nhiên không vui, “Ngày lạnh như thế mà lộ nhiều như vậy! Anh cố ý chứ gì?”

Nam Tịch Tuyết nhìn cô khó hiểu. An Nhiên hằm hừ nói: “Hôm nay Martha còn chạy tới hỏi em có phải là anh còn độc thân hay không.”

“Em nói thế nào?”

“Em nói cho dù anh có độc thân cả đời cũng không thèm coi trọng cô ta!” Giọng nói của An Nhiên tràn đầy vị chua “Cô ta còn hỏi anh có lòng ngực hay không. Em mới không nói cho cô ta biết!” Cô sờ lên ngực của anh, “Hoàn hảo là trơn bóng, nếu không một găm một miếng đầy lông thì thật sát phong cảnh.”

Nam Tịch Tuyết bị lời nói của cô chọc cho buồn cười, nhéo chóp mũi của cô.

Xong kì thi cuối, An Nhiên và Nam Cung Yến cũng đi tìm công việc làm thêm. Yến tử thì đến bệnh viện phụ thuộc đại học C, đi theo làm phụ tá ột chị khóa trên, An Nhiên cự tuyệt đề nghị đến An thị của Nhập Hồng, cô nhớ tới đám lão đầu không thú vị trong An thị kia liền nhưc đầu. Cô quần quýt lấy An Diệc Bác đòi ông an bài công việc ở Hoa Thịnh cho cô.

Nhập Hồng rất không hài lòng với quyết định này, “Hoa Thịnh không phải là nơi con nên đến. Muốn làm thêm thì đi nơi chả được chứ?”

An Nhiên đang hướng về phía An Diệc Bác thăm dò về tính chất công việc, cô không quan tâm là công việc gì, chỉ cần có thể tùy ý ra vào phòng khách là được. Trong lòng đang đếm bằng cửu chương, hoạt động giải trí của An Diệc Bác chủ yếu là ở trong Hoa Thịnh, nếu ông dám ở trong đó thuê phòng, An Nhiên sẽ có thể tra được. Một là vì giám sát ông, hai cũng là để dễ dàng trong việc thu thập chứng cứ không thủy chung của ông. Nếu ông dám xin lỗi Nhập Hồng một lần nữa, An Nhiên liền quyết định đem tất cả mọi chuyện nói cho Nhập Hồng biết, để cho bà ly hôn với An Diệc Bác.

Nhập Hồng nhìn hai cha con ở chung một chỗ thân mật nói chuyện, liền đi vào phòng bếp pha ấm trà, lấy mấy món bánh điểm tâm nhỏ mà An Nhiên thích ăn bưng ra.

Bên ngoài trời đã tối đen, càng làm nổi bật lên ánh sáng ấm áp trong nhà. Thời tiết lạnh lẽo, lò sưởi bé ở trong phòng khách cũng nên bật sớm một chút. Cái này là do khi An Nhiên khi còn bé ăm ỉ không cho

thay cái khác. Khi đó An Diệc Bác cũng giải thích cho cô, có lò sưởi cũng không nhất thiết phải lắp ở trong tường, An Nhiên lại nhất quyết cho là không có lò sưởi và ống khói ở trong tường, ông già Noel sẽ không có cách nào bỏ vào để tặng quà, cuối cùng không thể thay đổi được cô, ông liền cố ý tìm người đến bố trí làm một cái.

Nhập Hồng ngồi xuống bên cạnh An Diệc Bác, giúp ông bóp xoa bả vai. An Diệc Bác quay đầu lại nhìn bà, trong mắt đều là dịu dàng. Đã qua nhiều năm như vậy, ông vẫn còn là một người đàn ông khiến người khác phải động lòng. Nhập Hồng không khỏi khoắc vào cánh tay ông, dựa vào bên cạnh ông, cùng nói chuyện với con gái.

An Nhiên chú ý nhìn động tác của cha mẹ mình, chớp mũi ê ẩm. Nếu quả thật giống được như những gì nhìn thấy ở trước mắt, thì thật là tốt.

Khâu Thiệu Trạch về muộn mở phòng khách ra, mang theo một luồng khí lạnh.

An Nhiên nhìn hần đang vỗ những bông tuyết trên người, kinh ngạc hỏi: “Tuyết rơi?”

“Ừ.” Khâu Thiệu Trạch xoa xoa đôi tay, đi tới lò sưởi ở trong tường áp tay vào, “Vừa mới bắt đầu, cũng không nhiều quá.”

An Nhiên hào hứng chạy đến trước cửa sổ, hà hơi lên cánh cửa thủy tinh, cầm tay áo dùng sức xoa một chút. Sân cỏ trong viện đã bị che bởi một tầng trắng xóa. “Năm nay tuyết tới thật sớm.”

“Ừ.” Rót ỉnh một cốc trà nóng, Khâu Thiệu Trạch đang cầm cái cốc thông thả bước đến bên cạnh cô, cùng cô đứng ở một chỗ nhìn ra phía ngoài, “Hình như hai ngày nay còn có bão tuyết.”

“Nha.” An Nhiên nhìn phía bên ngoài cửa sổ, không khỏi phiền muộn. Lại đã là lúc này, năm đó thời điểm bác Anh mất, tuyết cũng rơi toán loạn nhiều như thế này. Vốn là một mùa đông rất tốt đẹp

Chú ý tới cái mũ trên áo của An Nhiên bị lật lên, Khâu Thiệu Trạch tiện tay đem cốc trà nóng nhét vào trong tay An Nhiên, tiện tay lật lại cái mũ cho cô.

Động tác của hần cực kỳ tự nhiên, An Nhiên bởi vì đang có tâm sự, liền đứng ở chỗ đó vẫn không nhúc nhích.

Nhập Hồng nhìn một màn này cảm thấy có chút kì lạ, cụ thể là cái gì, bà không nói ra được, chỉ là mơ hồ có chút lo lắng. Rất nhanh, bà liền đem tất cả những điều này qui kết là do tâm tình bị Khâu Thiệu Trạch quấy phá.

Mặc dù là dựa vào quan hệ của An Diệc Bác để đến Hoa Thịnh, công việc của An Nhiên cũng không dễ dàng. Cô không được phân công việc trực tại quầy lễ tân như mong muốn, mà bị điều đến làm hậu cần, phụ trách làm trợ thủ nhóm lửa cho sự phụ.

An Diệc Bác vốn dĩ cũng không muốn để cho cô nán lại lâu ở trong Hoa Thịnh, liền cố ý xấp xếp cho cô một công việc nặng nhọc, ông cảm thấy con gái mình từ nhỏ ăn sung mặc sướng, không biết đến cái gì là vất vả, chắc chỉ duy trì được mấy ngày sẽ cảm thấy không có ý nghĩa, tự nhiên sẽ ngoan ngoãn về nhà.

Hoa Thịnh chuyên dành cho những người có tiền nhất xa xỉ hưởng thụ. Những ông trùm(những kẻ tai to mặt lớn) đến những nơi này cũng chỉ để lấy sự vui vẻ về cả thể xác lẫn tinh thần.

Chỉ tính riêng mỗi tiết mục phục vụ tắm, bọn họ đã làm vô cùng đặc sắc. Nước để tắm không phải là được đun bằng nhiệt, mà là được đưa tới vùng phụ cận suối nước nóng ở trong núi, sau khi thanh lọc làm sạch, trực tiếp bỏ vào hồ tắm. Được đun nóng không phải do lửa cũng không phải do điện, mà là do từng tảng đá được đun cháy đến đỏ rực cho vào.

Đặc biệt chỗ đá cuội từ bờ biển đến đây, sau đó lựa chọn kỹ càng những viên có hình dáng và sắc màu không khác nhau nhiều lắm, còn phải thả vào giá nướng thật chính tề, sau đó dùng ngọn lửa mạnh thiêu đốt. Nếu có khách muốn được phục vụ tắm, liền cho người dùng hộp giữ nhiệt giả bộ đưa đến phòng khách, sau đó đem những tảng đá thả vào trong bồn tắm, suối nước lạnh như băng cùng đá cuội tiếp xúc, âm thanh “xèo xèo” vang lên, khói trắng bốc lên từng cuộn, không bao lâu cả hồ nước cũng sẽ nóng lên.

An Nhiên thích làm nhất chính là việc thả từng tảng đá vào trong nước, loại cảm giác đó đặc biệt thoải mái. Sau khi làm được mấy ngày, cô không thể không bội phục đầu óc kinh doanh của Hoa Thịnh, chưa tính đến việc dùng tảng đá để làm nóng, mà còn cập nhật đủ các loại phong vị, cái gì nông thôn tự nhiên, chính là thời điểm đốt đá vị sư phụ không ngừng vẽ loạn hoa cỏ bằng những chất lỏng lên trên tảng đá, còn có mùi hương, thì căn cứ theo yêu cầu của khách sẽ hun ra các hương vị khác nhau. Giá tiền cũng cao kinh người.

Loại hình phục vụ tắm này còn có hoạt động rút thăm trúng thưởng ngẫu nhiên, sẽ tặng một vài dụng cụ tình thú. Ví dụ như ngọc thể (...của đàn ông), tỷ như mềm mại co giãn mười phần khiêu dẫn (...của con gái). Lần đầu bị sư phụ sai đem những đồ này đi giao cho khách khiến đầu cô đầy mồ hôi, An Nhiên vẫn còn nghiến tức suy tính có định khởi tố hấn tội quấy nhiễu tình dục hay không?

Phụ trách đốt đá là một chú người da trắng mập mạp, dáng điệu cười lên rất ngây thơ ngốc nghếch, mỗi lần đều dùng giọng điệu sùng bái cùng An Nhiên thảo luận văn hóa uyên thâm của Trung Quốc. Thật ra thì An Nhiên biết cũng không nhiều, mỗi khi bị ông hỏi nhiều quá, sẽ dùng thể văn cổ để chặn ông lại, tùy tiện ném cho ông một câu thơ gì đó, nói ra oai là mình hiểu. Nhìn ông khổ cực suy nghĩ, cô thật sự là cười đau cả bụng.

Mỗi khi đến lúc đó, cô đều lần nữa cảm khái, ban đầu Bùi anh buộc cô phải đảm nhiệm nhiều như vậy “Chi, hồ, giả, giá”, cô cũng không hẳn là không biết gì.

Công việc của cô là từ hai giờ chiều đến mười giờ tối, cơm tối không ăn ở trong nhà, mỗi ngày Nhập Hồng đều cầu nhậu cô nhớ uống nhiều canh một chút, chớ trêu đùa với lửa. Ở nước Mĩ sinh sống nhiều năm như vậy, Nhập Hồng cảm thù đến tận xương tuỷ với món ăn nhanh của nước Mĩ.

Gần đây Hoa Thịnh mới mời một vị đầu bếp, chỉ phụ trách bữa tối mỗi ngày. Lúc trước nghe nói vị đầu bếp này chẳng những vóc người tuấn tú, món ăn làm ra cũng là hạng nhất, cô hứng thú bưng bưng muốn đi nhìn. Tiếc rằng mấy lần trước đều bị gọi đi ném đá, khó khăn lắm hôm nay mới có thời gian rỗi rảnh, liền bê khay cơm của mình đi ăn nhờ.

Đợi đến khi nhìn thấy khuôn mặt thật của vị đầu bếp kia, An Nhiên liền sửng sốt, người này làm sao lại nhìn quen mắt như vậy?

Đầu bếp chỉnh lại cái mũ cao ở trên đầu, đối với An Nhiên nói: “Xin lỗi, bây giờ còn chưa tới thời gian dùng cơm, xin chờ một chút.”

An Nhiên lập tức nhớ tới, “A, anh là cái đó. hương vị Trung Quốc! Làm sao anh lại tới chỗ này?”

Đầu bếp cười híp mắt nói: “Tôi làm hai phần công việc.”

An Nhiên nhìn anh từ trên xuống dưới, khoa tay múa chân đo chênh lệch chiều cao thân thể của anh với mình, cảm giác vóc người của anh cũng không khác biệt lắm so với vóc người của Nam Tịch Tuyết. Người này cười lên trông rất hiền lành, đôi mắt đào hoa cũng không an phận, đuôi mắt khẽ hếch lên, thể nào cũng giống như. Phong lưu?

Cô nhớ tới Nam Tịch Tuyết đã từng nói qua, người này hình như gọi là Cố Lăng, mùa hè năm nay sẽ vào học nghiên cứu sinh ngành tài chính tại đại học C. Nam Tịch Tuyết yêu thích tài năng của anh ta, mấy lần khuyên anh ta sau khi tốt nghiệp vào Lăng Hiên làm việc.

Có thể khiến cho Nam Tịch Tuyết phí công mời như vậy, anh ta rốt cuộc có chỗ nào hơn người?

Hơn nữa, An Nhiên ác ý hạ thấp ánh mắt, cô thể nào lại cảm giác người trước mặt này một chút cũng đều không có vui vẻ đây? Rốt cuộc là lạ ở chỗ nào.

21. Chương 21: Chương 21

22. Chương 22: Đời Này An Ổn

An Nhiên không nghĩ đến Khâu Thiếu Trạch sẽ bị thương nghiêm trọng như vậy. Sau khi đưa đến bệnh viện, mặc dù vết thương được xử lý rất kịp thời, nhưng hấn vẫn bị cảm, sốt cao không giảm. Phải ở trong phòng chăm sóc đặc biệt hơn một tuần lễ, thời gian này bác sĩ đã thông báo trước với gia đình là bệnh tình của hấn rất nguy kịch.

Sốt cao khiến bệnh khó thở của hấn lại tái phát, cách vách tường thủy tinh lạnh lẽo, nhìn hấn được thở qua ống nội khí quản mà hô hấp vẫn còn rất khó khăn, ánh mắt An Nhiên không thể dứt ra được. Khi bác sĩ tra thuốc cho vết thương đằng sau lưng hấn, nơi đó đã thối rửa ghê sợ, đập vào mắt cô khiến nó đau nhức. Cho đến khi Nhập Hồng cầm khăn tay lau nước mắt cho cô, cô mới phát hiện ra mình khóc đến rối tinh rối mù.

Cô nhào vào trong ngực Nhập Hồng, lại không dám đi nhìn dáng vẻ khổ sở của Khâu Thiếu Trạch, cô nức nở nói: “Con không phải cố ý, Lần này con thật sự không phải cố ý. !” Vết bỏng trên tay đã được băng bó rất tốt, nhưng mơ hồ vẫn còn cảm giác đau đớn. Cô không dám tưởng tượng, diện tích bỏng lớn như vậy, Khâu Thiếu Trạch làm thế nào mà chịu được.

Lúc đó An Diệc Bác cũng đang suy ngẫm về tình trạng bệnh tật nguy kịch mà bác sĩ đã thông báo, nhủ thầm, ngồi trong phòng liên tục hút một điếu lại một điếu thuốc lá. Đối với vấn đề tại sao An Nhiên lại ngộ thương (lỡ tay làm bị thương) Khâu Thiếu Trạch, trong lòng ông so với ai khác cũng đều rõ ràng hơn. Mặc dù ông không có thủy chung với hôn nhân, nhưng lại hết sức yêu thương hai đứa nhỏ này.

Hôm nay biết được bệnh tình nguy kịch của Khâu Thiếu Trạch, thân là người cha ông thật sâu tự trách chính bản thân mình: đây đều là tội ác do ông gây ra hay sao?

Cổ Lăng ước chừng Nam Tịch Tuyết ở nước Pháp đang phải đàm phán chuyện công việc, mới vừa cùng anh nói chuyện điện thoại, lời ít mà ý nhiều nói rõ chuyện này. Nam Tịch Tuyết liền lập tức ngồi máy bay trở về.

Máy bay vừa hạ cánh, anh trực tiếp đi đến bệnh viện, ở trong phòng rửa tay nhìn thấy An Nhiên hai mắt đỏ ngầu đang rửa táo.

Anh ho nhẹ một tiếng, An Nhiên quay đầu lại, nhìn thấy anh đứng ở ngay trước mặt mình, nước mắt “Ba” lại rớt xuống. Đôi mắt cô đã sưng đỏ giống như hai hột đào, óng ánh đầy nước. Cũng không thèm để ý trên tay vẫn còn ướt liền ôm chặt lấy anh.

Nam Tịch Tuyết kéo tay cô qua cẩn thận xem xét vết thương trên tay cô. An Nhiên lập tức rút trở về cò vào bên thân mình, “Không có gì, so với lành cũng không khác biệt lắm. A!”

“Pằng” một tiếng, Nam Tịch Tuyết giơ tay lên, hung hăng đánh một cái lên mông cô, An Nhiên không ngại, đau đến mức kêu thành tiếng.

“Pằng” ngay lập tức, một cái này so với cái lúc này còn nặng hơn. Ngay lập tức hai bên mông An Nhiên đau rát, cô mím môi tủi thân khóc: “Anh đánh em làm gì?”

Nam Tịch Tuyết giơ tay lên định đánh tiếp, An Nhiên bị dọa sợ rụt cổ lại, tay anh dừng lại giữa không trung, sau đó đem cô ôm chặt lấy, An Nhiên cắn vạt áo của anh riu rít khóc đến đau lòng. Anh nặng lời giáo huấn cô: “Một mực không chịu nghe lời khuyên bảo! Cái người này đến khi nào mới chịu thay đổi tính khí đây?”

Thật may người cô đụng phải là Khâu Thiếu Trạch, nếu ở đó, ngộ nhờ người cô ngộ thương lại chính là mấy tên tai to mặt lớn kia, anh không dám tưởng tượng hiện tại cô sẽ là bộ dáng gì.

“Nhiên Nhiên, còn chưa rửa xong táo sao?” Nhập Hồng đi tới, liền nhìn thấy con gái đang rúc vào trong ngực Nam Tịch Tuyết, Nam Tịch Tuyết đang trấn an khẽ hôn lên tóc cô, giọng nói dịu dàng, lầm bầm nhỏ giọng dỗ dành an ủi.

“Mẹ, sao mẹ lại tới đây.” Toàn bộ nước mắt nước mũi của An Nhiên đều bôi hết lên áo khoác của Nam Tịch Tuyết, vội vàng vàng cầm giỏ táo đã rửa xong kia, “Rửa xong rồi, bây giờ con đưa qua cho anh ta.”

Nam Tịch Tuyết lễ phép hướng Nhập Hồng chào hỏi: “Dì Hồng.”

Nhập Hồng gật đầu, “Nam tử vừa trở lại sao?”

“Dạ.” Nam Tịch Tuyết tạm ngừng, hỏi, “Khâu Thiếu Trạch đã tỉnh lại rồi?”

Gương mặt Nhập Hồng xet qua vẻ uể oải cùng chán nản: “Nếu đã đến thì vào trong phòng bệnh ngồi một chút đi.” Bà dẫn Nam Tịch Tuyết đi về hướng phòng bệnh của Khâu Thiếu Trạch, tiện thể nói sơ qua cho anh biết những chuyện đã xảy ra mấy ngày nay, “Hôm qua bác sĩ mới cho nó ra khỏi phòng chăm sóc đặc biệt”.

Trong phòng bệnh, Khâu Thiếu Trạch đang nằm ở trên giường, An Nhiên đang ngồi ở trên ghế trước giường hắt, đang cúi đầu gọt táo. Động tác của cô vụng về, vỏ táo rơi vương vãi đầy đất, phía đông một cái, phía tây một cái .

Khâu Thiếu Trạch cả người cơ hồ gầy trơ xương, hai mắt nhìn An Nhiên lại lộ ra sự vui vẻ. Nghe được động tĩnh, hắt giương mắt, nhìn thấy Nam Tịch Tuyết, không khỏi toát ra một tia oán hận.

Nam Tịch Tuyết không nhìn hắt, lập tức cầm lấy quả táo cùng cái dao trong tay An Nhiên, động tác thành thạo, một dải vỏ táo thật dài lăn xuống. Anh đem ruột táo cắt thành những miếng nhỏ, An Nhiên dùng đũa chấm cắm vào, lần lượt đưa đến bên khóe miệng Khâu Thiếu Trạch : “Ăn đi.”

Khâu Thiếu Trạch há mồm cắn vào trong miệng, ngay sau đó liền nôn hết xuống mặt đất, “Muốn em gọt cho tôi ăn!” Hắt đang trong thời kỳ suy yếu, nói xong câu đó liền mệt mỏi thật lâu cũng không nói được gì nữa.

Nhìn thấy Nhập Hồng nhíu mày, đang định mở miệng, lại bị An Diệc Bác tiến vào giữ bả vai lại, “Trước nghe theo nó mấy ngày nay thôi. Dù sao nó cũng là vì Nhiên Nhiên mới bị thương nặng như vậy.”

Nhập Hồng lấy tay của ông ra, “Em hiểu rõ. Anh trước ở nơi này trông chừng, em về nhà làm chút thức ăn rồi mang đến. Đồ ăn ở bệnh viện không đủ dinh dưỡng, em đã bảo dì Lý hầm canh, đợi lát nữa cùng nhau mang tới.”

An Diệc Bác nắm tay Nhập Hồng, cảm kích nói: “Cám ơn em!”

Sau khi tỉnh lại, Khâu Thiếu Trạch nhìn thấy An Nhiên, câu đầu tiên mà hắt nói chính là: “Lần thứ hai, em thiếu chút nữa hại chết tôi.”

An Nhiên đối với hắt có thiện, bạn trước bạn sau hầu hạ hắt. Hắt nói nằm lâu rất nhàm chán, bắt cô kể chuyện xưa cho hắt nghe, còn phải tình ái dào dạt. Giọng nói của An Nhiên dễ nghe, âm thanh rất trong, hắt liền thỏa mãn nhắm mắt nghỉ ngơi. Lần đầu như vậy, thực sự hù sợ An Nhiên, cho là hắt lại không được.

Hắt cực kỳ quý trọng nâng tay lên lau nước mắt ở trong hốc mắt cho cô, “Không ngờ, em còn có thể vì tôi mà chảy nước mắt. Cười một cái.”

An Nhiên treo lên gương mặt đầy lệ, cười đến so với khóc còn khó coi hơn.

Tổng thể mà nói, mấy ngày nay, hai người bọn họ coi như là cũng có mấy ngày hòa bình.

Đối với việc Khâu Thiếu Trạch không cho Nam Tịch Tuyết mặt mũi trước mặt mọi người, An Nhiên tuy có tức, nhưng vẫn là nhịn xuống.

Trong phòng bệnh nhiệt độ vừa đủ, Nam Tịch Tuyết cởi áo khoác, An Nhiên rất tự nhiên nhận lấy giúp anh đi treo, Khâu Thiếu Trạch đột nhiên nói: “Năm nay lễ Giáng Sinh ở bệnh viện với tôi.”

“Không được.” An Nhiên liền cự tuyệt. Bởi vì Nhập Hồng không có thói quen đón tết dương lịch, ở trong An gia, giao thừa mới chính thức tổ chức lễ mừng năm mới, lễ Giáng Sinh cũng chỉ để cho hai đứa trẻ mua một vài đồ coi như là quà tặng. An Nhiên cũng đã sớm hẹn với Nam Tịch Tuyết.

Năm nay Lăng Hiên đã thành công đưa ra thị trường, thành tích tốt, Nam Tịch Tuyết được đánh giá là một trong mười thương nghiệp lớn mới nổi, sẽ trao giải thưởng vào đêm Giáng sinh. Lúc trước, Nam Tịch Tuyết dùng thân phận thân sĩ mời cô làm bạn gái tham gia buổi tiệc tối hôm đó, khiến An Nhiên cảm động thật lâu.

Khâu Thiếu Trạch chất vấn cô: “Thật không được?”

An Nhiên tức giận nói: “Không được là không được, nào có ai như anh?”

Khâu Thiếu Trạch nghiêm mặt, âm thầm lấy bình dưỡng khí ra.

Mắt thấy sắc mặt hần càng ngày càng khó coi, An Nhiên cầu xin hần đem bình dưỡng khí đeo lại, “Tôi đồng ý với anh còn không được sao!”

Cả phòng bệnh lâm vào sự trầm mặc khó chịu. An Diệc Bác đứng lúc tới đây hoà giải, “Thiếu Trạch, con lớn như vậy còn náo loạn cái gì.”

” Chú An, cháu còn có chuyện, cháu xin phép đi trước.” Nam Tịch Tuyết cũng không thềm nhìn An Nhiên một cái, rút khoác trên khuỷu tay cô mặc vào, sải bước rời khỏi phòng bệnh.

Anh đi rất nhanh, An Nhiên liền vội vàng chạy ra ngoài, một đường chạy chậm mới đuổi kịp anh.

Cô kéo ống tay áo của anh, nhỏ giọng nói: “Thật xin lỗi.”

Nam Tịch Tuyết cứng rắn nói: “Không sao.”

An Nhiên khó chịu dậm chân: “Anh giận em rồi hả? Anh ta cũng vừa mới tốt lên được một chút, em. Chờ anh ta hồi phục, em cũng không thềm để ý đến anh ta nữa!” Cô ôm hông của anh, “Hắn là anh trai em. em chỉ yêu một mình anh!”

Vẻ mặt lạnh lùng của Nam Tịch Tuyết hơi giãn ra một chút, anh cũng hiểu, bây giờ không phải là thời điểm ghen tuông, chỉ là.

An Nhiên ngẩng mặt lên nhìn anh, phát hiện đôi môi anh khô nứt, đáy mắt mắt có quầng thâm rất rõ ràng, vừa nhìn đã biết là không có nghỉ ngơi tốt. Cô nhón chân lên, ngậm môi của anh, tỉ mỉ , ướm át hôn anh. Anh mạnh mẽ đáp lại, gặm môi cô đến đau.

Đêm Giáng sinh, toàn bộ thế giới đều là một mảnh trắng xóa. Những bông tuyết mềm mại như lông ngỗng nhẹ rơi trong không trung, mọi nhà đều rực rỡ ánh đèn, buổi đêm yên tĩnh mà ấm áp.

Cả gia đình An Nhiên đều ở trong phòng bệnh của Khâu Thiếu Trạch . An Diệc Bác đã sai người chuẩn bị một cây thông Noel thật to, An Nhiên cùng Nhập Hồng đem nó trang trí với đủ loại màu sắc sặc sỡ .

Trải qua một đoạn thời gian nghỉ dưỡng, thần sắc của Khâu Thiếu Trạch đã rất tốt, đã có thể xuống giường đi lại được mấy vòng.

Không thể tham gia buổi lễ trao giải cùng với Nam Tịch Tuyết, An Nhiên không thể làm gì khác hơn là theo dõi từ trên truyền hình. Kết quả tại thời điểm Nam Tịch Tuyết bước lên sân khấu, Khâu Thiếu Trạch lấy lý do là quá ồn ào liền tắt TV, An Nhiên tức giận nhỏ giọng cùng hần ầm ỹ: “Anh không thể hòa bình với tôi một lúc được sao?”

Khâu Thiếu Trạch cười: “Tôi đối tốt với em, em rất thích sao?”

An Nhiên ghen lời, nửa cảnh cáo nửa tức giận: “Anh thật biến thái, không cho phép anh thích tôi!”

Lời nói của cô hùng hồn, Khâu Thiếu Trạch nắm cổ tay của cô: “Em cho rằng tôi muốn sao?” Hai người vừa giương cung bạt kiếm, lần này cũng là Khâu Thiếu Trạch xuống trước “Nam Tịch Tuyết có cái gì tốt? Hần một lòng tính toán muốn lật đổ An thị, đáng để em một lòng với hần như vậy sao? Tôi biến thái? Không phải em vừa mới qua 16 tuổi, hần liền lập tức xuống tay sao?” Kéo cô vào trong ngực mình, nắm được cằm của cô, đổi mỗi cách mỗi cô chỉ khoảng mấy cm, “Ngày đó em nên thấy, người phụ nữ kia ở dưới người của tôi rất hưởng thụ. Không bằng thử một chút?”

Hần nói xong liền bộc phát tính hạ lưu, An Nhiên sợ hãi bị An Diệc Bác và Nhập Hồng đi ra ngoài mua đồ về nhìn thấy, ra sức rút tay ra cho hần một cái tát.

Trên gương mặt tái nhợt liền hiện lên năm dấu tay màu hồng, đặc biệt rõ ràng.

Khâu Thiếu Trạch buông cô ra, che nửa bên mặt của mình “Em vừa đánh tôi.”

Sau nửa đêm, An Diệc Bác và Nhập Hồng sang căn phòng sát vách để nghỉ ngơi, An Nhiên ngồi ở sau cây thông noel coi chừng Khâu Thiếu Trạch, hai người lại lâm vào tình trạng chiến tranh lạnh.

Thời điểm gần hai giờ sáng, điện thoại của An Nhiên rung lên, là Nam Tịch Tuyết.

“Tiểu Nhiên, chưa ngủ sao?”

Anh vừa hỏi như vậy, An Nhiên mới phát giác hai mí mắt trên dưới của mình đang ra sức đánh nhau đến vui vẻ, giờ tay lên bưng kín mặt ngáp một cái “Chưa có đâu.”

“Tiểu Nhiên, có thể xuống dưới không?” Nam Tịch Tuyết nói, “Anh ở dưới lầu.”

An Nhiên cầm điện thoại chạy đến bên cửa sổ, quả nhiên, dưới lầu ở dưới đèn đường, có một bóng người rất quen mắt, anh hình như cũng thấy được cô, chạy đến phía cô vẫy tay một cái.

An Nhiên vội vàng nói: “Em lập tức đi xuống, có quà muốn tặng cho anh!”

Khâu Thiếu Trạch thờ ơ nhìn cô nói ra quà tặng rồi cầm túi vọt ra khỏi phòng bệnh, liền xuống giường, từ từ đi về phía cửa sổ.

An Nhiên lấy quà tặng trong túi ra, dùng hai tay đưa cho Nam Tịch Tuyết, nói: “Quà tặng!”

“Còn có quà tặng anh?” Nam Tịch Tuyết kinh ngạc, vui mừng nhận lấy, “Lần này lại là cái gì?”

An Nhiên đã đưa cho anh rất nhiều đồ vật, có khi là một bài hát cô mới học được, cũng có khi là một đoạn nhạc cô đàn, còn có một vài đồ vật kì quái nho nhỏ.

Mở ra, bên trong là một cái mũ ông già Nô en đầy lông lá. Cái mũ hình nón, trên đỉnh còn có một quả cầu nhỏ bằng nhung màu trắng, ừm, Nam Tịch Tuyết suy nghĩ, cũng không khác biệt lắm so với bình thường. Anh đem nó đội lên đỉnh đầu, cười nói: “Như thế nào?”

“Phốc, thật đáng yêu.” An Nhiên cười không khép miệng. Anh đội mũ trông rất đáng yêu, cùng với phong cách vương giả của Nam Tịch Tuyết, bị anh đội lên đầu như vậy, rất khác lạ, cũng rất buồn cười.

Nam Tịch Tuyết từ trong túi áo lấy ra một cái hộp nhỏ, mở ra, ngón tay lựa lấy dây chuyền bên trong “Quà giáng sinh.”

Quả thật giống như một chuỗi ngôi sao phát sáng. An Nhiên nháy nháy mắt, mới nhìn rõ, trên dây chuyền mỗi một vòng cũng đều được khảm những viên kim cương nho nhỏ, phát ra ánh sáng long lanh, từ trong đáy lòng tán thưởng : “Thật là đẹp.”

“Đặt hơn nửa năm, đợi hơn nửa năm mới làm xong.” Nam Tịch Tuyết mỉm cười đeo cho cô.

An Nhiên chỉnh lại quần áo, để cho dây chuyền dính sát vào da thịt trên cổ, “Như thế nào, đẹp không?”

Nam Tịch Tuyết gật đầu một cái, “Rất đẹp.”

An Nhiên mắt tinh, phát hiện trong hộp kia vẫn còn đồ. Nam Tịch Tuyết lấy ra một cái dây chuyền khác nhưng ngắn hơn, kéo ống tay áo bên trái của mình lên, “Đây là vòng tay, tới, giúp anh đeo đi.”

Kiểu dáng giống nhau, An Nhiên đeo lên lên giúp anh, cố ý nói: “Tặng quà cho em còn chuẩn bị ỉnh một phần, thật nhỏ mọn.”

Nam Tịch Tuyết cúi đầu để cái trán dựa sát vào trán cô, cười nói: “Chê anh nhỏ mọn? Vậy đem cả vòng tay đều cho em có được không?”

An Nhiên bưng lấy mặt anh, nói: “Được.” Âm thanh tiếp theo đều biến mất trong môi lưỡi đang dây dưa của hai người.

Khâu Thiếu Trạch lẳng lặng đứng bên cửa sổ nhìn xuống phía xuống, cầm máy ảnh lên chụp một màn này. Thì ra thời điểm khi cô yêu, là bộ dáng này.

23. Chương 23: Bắt Đầu Tan Vỡ

Hai người hôn rất tập trung, dần dần cũng có chút kích động. Thời điểm An Nhiên dựa vào Nam Tịch Tuyết chỉ hận không thể hóa thành một vũng nước xuân trên người anh, lúc này bị anh xoa nhẹ hai ngực, liền bắt đầu râm rì nhỏ giọng thở gấp.

Sự nhiệt tình của cô hòa cùng với sự nhạy cảm, mỗi lần đều khiến Nam Tịch Tuyết kinh ngạc, lại càng có thể làm anh nâng **. Anh không muốn nhưng vẫn phải tách cô ra, “Ngày mai anh lại tới tìm em.”

An Nhiên dùng một ngón tay xuyên qua khuy áo khoác trên người anh, ôm lấy anh không chịu buông tay, giọng nói mềm mại: “Bác Nam ở trong xe chờ anh sao?”

Từ nơi này nhìn ra phía cổng bệnh viện, có thể nhìn thấy Nam Tĩnh thành thực mở cánh cửa đằng sau chiếc xe màu xám bạc. An Nhiên cũng biết tối nay không phải là thời điểm ân ái, chỉ là quà tặng của Nam Tịch Tuyết khiến cô rất vui vẻ, cô thật sự không muốn rời khỏi vòng ôm của anh.

Nam Tịch Tuyết chỉnh lại cổ áo cho cô, giúp cô che kín một chút, mỉm cười gầy cái mũi đã đỏ ửng vì lạnh của cô, “Vâng, ông ấy tối nay đi tham gia lễ trao giải.”

An Nhiên chu môi, “Đừng gầy, mũi tẹt sẽ xấu!” Đôi mắt cô lóe lên ánh sáng sùng bái, “Bác Nam khẳng định cao hừng vô cùng đi, thành tựu lớn như vậy!”

Nam Tịch Tuyết gạt đầu một cái, “Ông ấy nói anh là niềm kiêu ngạo lớn nhất của ông ấy.” Anh cười đến vui vẻ, hiếm khi lại hiện ra chút tính trẻ con, rơi vào trong mắt An Nhiên, làm lòng cô bùm bùm nhảy loạn. Loại cảm giác yêu thích này chẳng những không bởi vì cùng anh ở chung một chỗ mà với bất, ngược lại càng phát ra mãnh liệt. Có lúc, cô cũng có cảm giác vô lực khi yêu anh, kể cả khi hai người da thịt kề nhau, thời điểm thân thể kết hợp chặt chẽ, cô vẫn còn cảm thấy chưa đủ, muốn chặt hơn một chút, gần hơn một chút.

Ở thời điểm 16 tuổi, trong mắt An Nhiên, Nam Tịch Tuyết cơ hồ chính là tất cả của cô. Ngay cả về sau có thể sẽ có nhiều đơn đốn khổ sở, cũng không thể nào xóa đi hai năm hạnh phúc bên cạnh anh. Hương vị tình yêu khắc cốt ghi tâm này, ném một lần liền chìm đắm cả đời!

Mặc dù Nam Tịch Tuyết là người lạnh lùng, nhưng vô cùng cưng chiều An Nhiên, thậm chí đến trình độ không có nguyên tắc. Cũng bởi vì anh tốt, cho nên đối mặt với thói xấu của anh, An Nhiên lại càng không cách nào tiếp nhận. Không gặp anh trong thời gian này, nhớ tới anh, cô cơ hồ hận không thể cắn nhỏ anh ra mà nuốt vào trong bụng, nếu không nhìn thấy anh, cô ngoại trừ hoảng hốt luống cuống, chính là không cách nào ngăn cản nỗi đau lòng.

Trong cuộc đời này của cô, mùa đông ấm áp nhất là anh cho cô, mùa đông lạnh giá nhất cũng là do một tay anh sáng lập .

Tất cả cũng dần tan vỡ ở mùa đông năm An Nhiên 18 tuổi ấy.

Một năm kia, vợ chồng An Diệc Bác vì An Nhiên mà tổ chức một buổi tiệc sinh nhật rất lớn. Ngày sinh nhật đó, trừ những người thân hữu(người thân và bạn bè)chúc phúc, An Nhiên còn chiếm được lời hứa hẹn cùng cô dắt tay nhau đến cuối đời của Nam Tịch Tuyết. Tất cả cũng có thể xem là toàn vẹn.

Có lẽ là thấy đứa bé cũng đã lớn, hai năm qua An Diệc Bác làm việc càng khiếm tốn trăm ổn, đối với Nhập Hồng cũng càng thân thiết. Dù sao cũng là người thân máu mủ, những hận ý của An Nhiên đối với ông cũng dần tiêu tan. Khâu Thiệu Trạch sau khi tốt nghiệp đại học liền thuận lợi thông qua khảo hạch lấy được bằng hành nghề bác sĩ, làm bác sĩ thực tập ở bệnh viện phụ thuộc đại học C, mặc dù hần từng tuyên bố sau khi tìm được công việc sẽ dọn ra khỏi nhà, nhưng bởi vì hai năm qua quan hệ của hần và An Nhiên đã tốt hơn, hơn nữa bệnh của hần không thể thiếu được người chăm sóc, cho nên tiếp tục ở lại An Trạch là tiện nhất.

Lúc nghỉ hè An Nhiên nhận được giấy thông báo trúng tuyển của đại học Y, cuộc sống đại học qua được gần nửa năm, cô càng lộ ra vẻ thành thực. Đại khái cùng Nam Tịch Tuyết ở chung một chỗ đã lâu, ngôn ngữ cử chỉ của cô cũng rất có khuôn cách.

Lúc này khi được về nhà nghỉ đông, An Nhiên và Khâu Thiếu Trạch ngồi vây quanh ở lò sưởi trong tường, trao đổi mọi người chuyện lý thú. Khâu Thiếu Trạch vẽ mặt đau khổ nói chuyện hẩn bị năm bác sĩ nữ Nhất Trung cột nhả, còn cho An Nhiên nhìn dấu bị cắn ở má hẩn.

An Nhiên bị hẩn chọc cho cười không ngừng.

Khâu Thiếu Trạch đột nhiên trầm mặc, lẳng lặng nhìn cô chăm chăm.

Phòng khách to như thế chỉ còn dư lại tiếng cười của An Nhiên, liền có chút quỷ dị, An Nhiên có chút xấu hổ ngừng cười: “Anh nhìn tôi làm gì?”

Lông mày của cô vừa dài vừa nhỏ, nhếch lên liền có chút khí thế vênh váo. Thấy vẻ mặt quen thuộc này, Khâu Thiếu Trạch cảm khái nói: “Tôi còn tưởng rằng, em vĩnh viễn sẽ không cười với tôi.”

Hai năm trước, Khâu Thiếu Trạch tìm được đường sống trong chỗ chết, sau đó lập trường của hẩn và An Nhiên dần dần có chút chuyển biến, không còn đối lập rõ ràng như trước nữa, cũng không thân mật giống như những đôi anh em bình thường. Ngược lại, giống như một đôi oan gia đã lâu mà hôm nay rốt cuộc cũng hóa giải được hiểu lầm. Thỉnh thoảng, bọn họ còn có thể ngồi chung một chỗ, tâm bình khí hòa (bình tĩnh hòa nhã) trò chuyện.

Ngón tay An nghịch ngọn tóc mới uốn, ở trên ngón tay cuốn vòng tròn, nói: “Tôi đi xem mẹ đã trở về chưa, sắp chết đói rồi.” Cô muốn đứng dậy, lại bị Khâu Thiếu Trạch đè vai xuống, hẩn rất nhanh ở trên môi cô cắn một cái, đầu lưỡi ẩm ướt của hẩn thậm chí khê dò vào bên trong khóe miệng cô.

Quả đấm của An Nhiên còn chưa kịp vung ra, lại nghe được âm tanh chất vắn của Nhập Hồng từ sau lưng truyền đến: “Hai đứa. . . . Hai đứa đang làm gì?”

Trong lòng An Nhiên trầm xuống, ngay sau đó thừa dịp hung hăng đẩy Khâu Thiếu Trạch ra, “Biến, nói giỡn cũng không được như vậy!” Cô có chút khấn trương quay đầu lại, hướng về phía Nhập Hồng cười gượng hai tiếng, “Mẹ rốt cuộc đã về, mau nấu cơm thôi. Căng tin trường học khó ăn chết mất.”

Tâm tình Nhập Hồng rất kích động, nhưng hiện tại bà không muốn truy cứu hành vi khả nghi này của hai người, bà uống trước hai ngụm nước để bình phục tâm tình, sau đó nói “Ba con mới vừa bị người của cục điều tra mang đi.”

“Cái gì?” An Nhiên lập tức từ dưới đất đứng dậy, “Mẹ, cái này không thể nào!”

Nhập Hồng giống như lập tức không còn hơi sức, ngồi vào trên ghế sa lon, bưng kín mặt, “Ai biết đột nhiên lại như vậy, mẹ mới vừa đến nhà họ Nam một chuyến, cũng may bác Nam của con nhận lời với mẹ, hai người các con cũng đừng làm loạn, nói cho các con biết chuyện này để còn đề phòng, đoán chừng mấy ngày nay trong nhà sẽ bị giám sát, nói chuyện gì cũng cẩn thận một chút, chớ không cẩn thận lại gây phiền toái cho ba con.”

“Bọn họ tại sao có thể như vậy, nói bắt đã bắt!” An Nhiên gấp đến độ xoay quanh, cô thật sự không thể đem An Diệc Bác cùng tội phạm liên hệ tới.

Khâu Thiếu Trạch như có điều suy nghĩ: “Đi đi tìm Nam Tĩnh?”

Nhập Hồng mệt mỏi gật đầu một cái, “Ừ, tuy nói từ sau khi Anh tử mất, Nam Tĩnh cùng chúng ta xa lánh không ít, nhưng tóm lại vẫn còn chút quan hệ, hai nhà trên phương diện làm ăn vẫn còn lui tới mật thiết, An thị bị hao tổn thì Nam thị cũng sẽ có ảnh hưởng. Ông ấy không thể mặc kệ mà ngồi nhìn.” Chú ý tới An Nhiên gấp đến độ hốc mắt đỏ lên, Nhập Hồng kéo cô ngồi xuống trấn an, “Không có chuyện gì, con yên tâm. Ngay cả có chuyện, mẹ cũng sẽ đem hết sức lực bảo vệ ba con ra ngoài.”

Mặc dù Nhập Hồng làm bà chủ gia đình nhiều năm như vậy, nhưng hàng ngày thường đi theo An Diệc Bác ra ngoài xã giao, giao thiệp cũng rất rộng. Hơn nữa chuyện lần này, chỉ là bởi vì một bác sĩ rất có danh tiếng ở bệnh viện phụ thuộc đại học C tham ô hối lộ đưa tới.

Nền móng sản nghiệp của An thị là dụng cụ y học và hồi sức, mặc dù qua nhiều năm như vậy nhưng lợi ích chủ yếu lại được thu từ phương diện nghiên cứu phát triển. Cho dù thể An Diệc Bác cũng chưa bao giờ dám lơ là phương diện cơ sở. Muốn tìm được đầu ra, đầu tiên nhất định phải có quan hệ với một số lượng nhân viên có chức vụ lớn phụ trách ở trong các bệnh viện. Nói như vậy, việc ký hiệp ước báo cáo giá cả phải cao

hơn so với người phụ trách, mà nhân viên phụ trách trong các bệnh viện có thể ăn được giá hoa hồng chênh lệch này. Vốn đây là bí mật không công khai trong mọi ngành nghề, dù sao sau khi kỹ thuật mới phát triển, vật gì làm ra cũng đều na ná như nhau, lấy người tiền tài để giúp đỡ làm việc, tuy nói có chút đá bóng bên cạnh, nhưng cũng không có người nghiêm túc truy cứu.

Vị bác sĩ kia có một số lượng lớn tài sản không có nguồn gốc, vả lại trong đó phần lớn xuất phát từ An thị. Mấy năm trước, An thị xảy ra sự cố về dụng cụ y tế có vấn đề, cùng lúc cũng có sự cố về chữa bệnh, mặc dù đã bồi thường số tiền phạt kèch xù, nhưng hôm nay chuyện vừa ra tới, lập tức lại có người nín lấy chuyện này để làm dây leo.

Mặc dù Nhập Hồng ngoài miệng an ủi An Nhiên, nhưng trong lòng cũng rất hoang mang. Cảm giác chuyện lần này không đơn giản, An Diệc Bác bị mang đi, không chỉ là có liên quan đến vụ hồi lộ, mà còn liên lụy đến một ít thao tác ngầm trong An thị.

Nếu như những tội danh kia được chứng thực, An Diệc Bác muốn ra được thật sự rất khó khăn. Nghĩ tới những thứ này, Nhập Hồng liền cảm thấy nhức đầu, mà mới vừa rồi nhìn thấy những lời nói và hành động kì quái của Khâu Thiếu Trạch và An Nhiên lại càng làm bà thêm phiền não.

Khâu Thiếu Trạch hỏi An Nhiên: “Em có biết Nam Tịch Tuyết ở nơi nào không?”

An Nhiên ngăn ra: “Lúc này, chắc là ở công ty thôi.”

Khâu Thiếu Trạch lôi cánh tay của cô kéo cô qua một bên, nhỏ giọng nói: “Anh hoài nghi chuyện này có liên quan đến Nam Tịch Tuyết.”

“Nói vậy!” An Nhiên tức giận cắt đứt hẳn, “Anh ấy sẽ không làm chuyện như vậy!” Nam Tịch Tuyết từng chính miệng đồng ý với cô, có cô ở đây, anh sẽ không động đến An thị. Mặc dù bác Anh mất là do chú hai tạo ra, nhưng anh không hề oán hận An gia nữa, anh sẽ không đột nhiên làm ra loại chuyện này!

Khâu Thiếu Trạch châm chọc hừ một tiếng, “Nam Tịch Tuyết cùng mẹ hắn tình cảm thân thiết, anh không tin hắn sẽ dễ dàng buông tay như vậy. Nói như thế, cũng chỉ là để dụ dỗ em thôi, em thật sự tin là thật sao?”

“Khâu Thiếu Trạch anh là chó không đống được ăn cứt đúng không?” An Nhiên tức giận nói, cái người đáng ghét, mấy câu nói liền hiện nguyên hình, mặc kệ thay đổi như thế nào, hắn vẫn còn cay nghiệt như thế! “Mẹ tôi còn chưa nói gì đâu, anh tại sao hoài nghi anh ấy?”

“Tại sao?” Khâu Thiếu Trạch cũng có chút kích động, “Chỉ bằng việc hằng năm hắn muốn tôi tìm giúp tài liệu quan trọng của An thị!”

“Anh ngậm máu phun người!” An Nhiên giận đến phát run, “Hơn nữa, anh lấy được tài liệu của An thị từ chỗ nào?”

Thân thể Khâu Thiếu Trạch cứng đờ, chậm rãi nói: “Có nhớ lần trước tôi thực tập qua tại An thị?”

An Nhiên trợn to hai mắt, “Người. !”

“Không sai, ” Khâu Thiếu Trạch tự giễu cười cười, “Tôi chính là hận An thị không thể đóng cửa, muốn xem một nhà ba người các người lưu lạc nơi đâu đường xá chợ, ngay cả cơm cũng có mà ăn sẽ là cái cảm giác gì, các người chưa từng thử nghiệm qua đi?”

“Ba!” Nhập Hồng hung hăng tát Khâu Thiếu Trạch một cái, đánh khiến hắn phải quay đầu qua một bên.

“Tốt, mày rất giỏi!” Ngón tay Nhập Hồng đang chỉ vào hắn cũng đều run rẩy, “Tao lại nhìn sai người, nhà chúng tao nuôi mày bao năm nay, thật là đã nuôi một thằng khốn nạn, cuối cùng còn phải cắn ngược lại chúng ta một hớp. Nếu một nhà chúng tao phải lưu lạc nơi đâu đường xá chợ, cái mạng của mày còn có cơ hội để sống sao? Cái bệnh này của mày, còn có thể sống được bao lâu, còn không phải đều dựa vào tiền nhà chúng tao sao!”

Liên tiếp bị đả kích khiến Nhập Hồng có chút đứng không vững, An Nhiên vội vịn bà, “Mẹ bớt giận, Khâu Thiếu Trạch chỉ nói tùy tiện thôi, hắn không phải ý này, thật.”

“Phải” Khâu Thiệu Trạch chần chờ mở miệng, tuy rằng hắn đối với cái nhà này có nhiều oán hận, nhưng hôm nay An Diệc Bác thật sự xảy ra chuyện, hắn phát hiện, đó cũng không phải là điều mà hắn vẫn muốn.

“Con còn nói giúp cho nó, Nhiên Nhiên, con rõ là. . . . !” Nhập Hồng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép nhìn An Nhiên, “Chuyện này nếu thật sự là Nam tử làm, về sau sẽ không cho con ở chung một chỗ với nó nữa!”

“Mẹ, ” An Nhiên cầu khẩn nói, “Mẹ trước hãy tỉnh táo lại đã, chúng ta không cần tự làm mình rối tinh rối mù lên trước có được hay không? Con đi tìm Nam ca ca, anh ấy tuyệt đối sẽ không làm chuyện này .”

“Đi, ” Khâu Thiệu Trạch hít một hơi thật sâu, “Con đi cùng cô ấy. Dì yên tâm, mặc dù lòng dạ con độc ác, nhưng cũng không đành lòng nhìn Nhiên Nhiên thật đi chịu tội.”

Trên đường đến Lăng Hiên, An Nhiên gọi cho Nam Tịch Tuyết mấy lần đều là âm thanh tắt máy, cô không khỏi tâm phiền ý loạn. Khâu Thiệu Trạch an ủi vỗ vỗ vào mu bàn tay cô, bị An Nhiên hất ra, “Anh đừng đụng vào tôi !” Cô hung hăng liếc hắn một cái, “Tôi cảnh cáo anh Khâu Thiệu Trạch, anh không muốn tôi vạch mặt anh thì tốt nhất để tay chân mình đang hoang một chút! Hiện tại nếu ba có xảy ra chuyện gì, chính là thời điểm mẹ tôi yếu đuối nhất, không cho phép anh kích thích bà ấy nữa!”

Khâu Thiệu Trạch nhún nhún vai, từ chối cho ý kiến.

Lăng Hiên hôm nay đã rất lớn, năm ngoái ký túc xá mới vừa được sửa chữa một phen, sáng sủa rộng rãi. Đến trước quây hồi, được biết là Nam Tịch Tuyết vẫn còn đang nghỉ ngơi. An Nhiên lo sợ(lo lắng và sợ hãi), lúc này, vẫn chưa tới bảy giờ tối, người làm việc liêu mạng như anh làm sao có thể ngủ sớm như vậy?

Cô mang theo Khâu Thiệu Trạch đi đến phòng làm việc quen thuộc của Nam Tịch Tuyết trên tầng lầu.

Nam Tịch Tuyết đối công việc đều yêu cầu rất cao, cả một tầng cao nhất chỉ có riêng phòng làm việc và chỗ nghỉ ngơi của anh, phòng làm việc của trợ lý đều nằm ở dưới tầng một.

Càng đến gần phòng nghỉ ngơi, An Nhiên không khỏi càng thêm sợ hãi, chỉ là thời điểm khi còn cách vài mét, bước chân cô cứng đờ không thể động đậy, giống như là tìm kiếm điểm chống đỡ, bắt lấy cánh tay Khâu Thiệu Trạch.

“Em không sao chứ?” Khâu Thiệu Trạch nhìn sắc mặt không phù hợp của cô, hỏi.

An Nhiên lắc đầu một cái, móc ra chìa khóa mở cửa phòng.

Cửa vừa mới mở ra được một chút, liền có tiếng rên rỉ của phụ nữ tràn ra.

24. Chương 24: Cùng Đường

Nghe thấy động tĩnh, người phụ nữ lẳng lơ đang nằm nghiêng ở bên cạnh Nam Tịch Tuyết kinh hãi khê giãy dụa, ngay sau đó ngưng lại động tác vuốt ve thân thể anh, cười kéo áo khoác ở trên ghế da bên cạnh choàng lên, che đậy dấu vết loang lổ trên thân thể.

Cô ta khiêu khích, thậm chí còn cười nói một tiếng xin lỗi với An Nhiên, sau đó vội vã vào phòng tắm. Rất nhanh có tiếng nước “Ào ào” truyền đến.

Trên giường, còn có một người phụ nữ khác, đang bị Nam Tịch Tuyết đè ép hôn. Anh chui ở nơi đầy đặn trước ngực cô ta, nhắm nháp liếm láp, hạ thân chậm rãi nâng lên, làm động tác chuẩn bị tiến công. Anh nửa chống thân thể, ánh mắt mê say.

Khắp người tràn ngập mùi rượu, không chịu nổi người đàn ông, cô ta quả thật là một lòng mến mộ Nam Tịch Tuyết?

Khó chịu anh mê nheo quá lâu, người phụ nữ dưới người anh đói khát rên rỉ một tiếng, bấp dùi trắng non mềm nâng lên kẹp lấy hông anh, chủ động gỡ ông.

Khâu Thiệu Trạch từ trong cơn chấn kinh khôi lại, phản ứng đầu tiên chính là muốn ngăn cản An Nhiên, nhưng vẫn không kịp, An Nhiên hai bước vượt đến bên cạnh Nam Tịch Tuyết, hung hăng đẩy anh một cái, đem anh đang từ trên người phụ nữ kia đẩy xuống thảm trải nhà thật dày.

Hai mắt An Nhiên đỏ hồng, hung ác trừng người phụ nữ trên giường, không phân rõ tình hình liền quát: “Cút! Đây là người đàn ông của tôi!” Cô cuồng loạn tìm kiếm xung quanh, đem quần áo của hai ả đàn bà đó, một cái áo lót nện vào mặt người phụ nữ kia, “Cút ra ngoài!”

Cô gái mới vừa vào nhà tắm nhô đầu ra, nhún nhún hai vai trắng như tuyết vai, “Tớ liền nói Shary, quá nhập tâm cũng không tốt.” Cô ta hướng Khâu Thiệu Trạch nháy nháy mắt, “Khâu, em còn nhớ anh, lần đó kinh nghiệm rất vui vẻ.”

Khâu Thiệu Trạch thấy An Nhiên còn muốn đập đồ, vội vàng kéo hai người phụ nữ kia đuổi ra khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại hai người An Nhiên và Nam Tịch Tuyết. Mới vừa rồi, Nam Tịch Tuyết hình như có chút lơ mơ phát giác ra, anh nằm ngửa trên mặt đất, nửa ngày chưa đứng dậy.

Khâu Thiệu Trạch vừa rời đi, An Nhiên không thể tiếp tục nguy trang hung hãn, cô quỳ xuống bên cạnh Nam Tịch Tuyết, liếc mòng lỏi cánh tay của anh, “Anh đứng lên cho em! Anh thể nhưng. Chơi gái! Anh rốt cuộc muốn như thế nào, hả, anh nói đi!”

Nam Tịch Tuyết còn chưa mở miệng, An Nhiên đã khóc không thành tiếng, “Anh có thấy mình độc ác hay không? Anh nói rõ cho em, rốt cuộc là tại sao?”

Cánh tay Nam Tịch Tuyết dùng sức, kéo cô vào trong lồng ngực mình, ngay sau đó liền lật người đè lên, không đầu không đuôi hướng về phía cô cuồng hôn.

An Nhiên đấm đá, cong đầu gối lên hung hăng đá vào bụng dưới của anh. Nam Tịch Tuyết rên lên một tiếng, mặc dù tránh thoát một kích chí mạng như vậy, nhưng bụng vẫn mạnh mẽ bị cô đá tới, một phen đau đớn khiến anh phải đứng thẳng người lên.

An Nhiên từ dưới người anh bò ra ngoài, “Anh nổi điên làm gì?”

Cả phòng ngửi tràn ngập mùi vị hoan ái, hòa quyện với mùi rượu nồng nặc ở chung một chỗ, làm cho người muốn nôn mửa.

Tay chân An Nhiên như nhũn ra, hai chân cơ hồ run rẩy không đứng nổi. Nam Tịch Tuyết ôm lấy chân của cô, hàm hồ nói: “Đừng làm rộn, Tiểu Nhiên.” Anh lại lầu bầu cái gì đó, An Nhiên cũng không nghe rõ.

Anh từ trong đau đớn hồi phục lại như cũ, vẫn còn là lay cô cầu hoan.

Trên người anh có mùi nước hoa của người phụ nữ xa lạ, hun đến sắc mặt An Nhiên trắng bệch. Cô bị anh siết chặt trong ngực, tránh né cái miệng của anh, thể nhưng anh lại bắt đầu cởi quần của cô, dùng hạ thân cứng rắn nóng bỏng chống đỡ ở hạ thân của cô.

“Anh buông tay!” An Nhiên không thoát ra được, “Khâu Thiệu Trạch cứu tôi, Khâu Thiệu Trạch!”

Cửa từ bên ngoài bị đá văng ra, người đầu tiên tiến vào không phải là Khâu Thiệu Trạch, mà là bác sĩ của Lăng Hiên, người theo sát vào là Khâu Thiệu Trạch, hai người hợp lực mới đem được Nam Tịch Tuyết say khướt kéo ra.

“Bác sĩ, anh ấy tại sao lại bị như vậy? Có phải đã ăn phải đồ bị hỏng hay không?” An Nhiên lúc này mới phát giác ra Nam Tịch Tuyết có chỗ không thích hợp, anh luôn luôn giữ tỉnh táo, làm sao có thể vì say rượu mà thành ra mất lý trí như vậy?

Bác sĩ còn chưa mở miệng, điện thoại trong túi An Nhiên liền rung lên, là Nhập Hồng gọi. Cô không muốn để Nhập Hồng nghe ra sự khác thường của mình, liền đem điện thoại di động đưa cho Khâu Thiệu Trạch, “Anh nhận giúp tôi.” Cô vội vã cúi đầu lau nước mắt.

Khâu Thiều Trạch nhận lấy điện thoại, còn chưa kịp nói hai câu, sắc mặt liền đại biến, còn chưa tắt điện thoại liền kéo An Nhiên đi ra ngoài: “Dì trước tiên bình tĩnh đã, chúng con sẽ lập tức trở về.”

“Ba bị thế nào?” An Nhiên nắm chặt cánh tay của hắn, khẩn trương hỏi.

Khâu Thiều Trạch thở dài, “Trở về rồi hãy nói.”

Trở lại An Trạch, An Nhiên thấy Nhập Hồng Nhất ngồi ngây người trên ghế sa lon, sống lưng thẳng tắp, sắc mặt thần thờ.

“Mẹ, ” An Nhiên ngồi vào vị trí đối diện bà, cẩn thận hỏi, “Đã xảy ra chuyện gì sao?”

Vành mắt Nhập Hồng đỏ hồng, đem một túi giấy to khoảng bằng một tờ A4 bên cạnh đưa cho cô, âm thanh run rẩy: “Chính con xem đi, Đây chính là chuyện tốt mà ba con đã làm!”

Bên trong chứa một tập hình dày, An Nhiên chỉ lấy ra mấy hình trong đó nhìn, cả người liền cứng lại, “Mẹ, những thứ này. Thế nào lại có ở đây?”

Trong mỗi bức đều là hình ảnh sắc nét, đều có một người đàn ông trung niên quân áo chỉnh tề cùng với một cô gái trẻ trung xinh đẹp. Người phụ nữ mặc quần áo thanh lịch, hoặc quần áo nửa kín nửa hở, hoặc đang trong tư thế mị hoặc, nhiều người phụ nữ khác nhau, nhưng lại là cùng một người đàn ông — An Diệc Bác.

Nhập Hồng quan sát nét mặt An Nhiên, đột nhiên hỏi: “Nhiên nhiên, ba con ở bên ngoài làm những chuyện này, con cũng biết?”

An Nhiên cúi đầu thật thấp, “Vâng.”

“Con biết, tại sao không nói với mẹ?” Nhập Hồng tức giận nói, “Con cứ trơ mắt nhìn mẹ bị ông ta tổn thương như vậy? Thiệt thòi ẹ vẫn nghĩ rằng ông ta đã hồi tâm chuyển ý rồi.”

“Thời điểm con đến Hoa Thịnh bắt gặp qua một lần, con vốn nghĩ sẽ nói ẹ biết, khuyên hai người ly hôn, nhưng sau lại. Sau đó một nhà chúng đi Hawaii tổ chức sinh nhật ẹ, ba nói sau này sẽ không bao giờ làm chuyện có lỗi với mẹ nữa, ba nói ba rất yêu mẹ.” An Nhiên càng nói càng giống như không còn hơi sức.

Mới vừa rồi ở chỗ Nam Tịch Tuyết nhìn thấy một màn đó khiến trong đầu cô không khỏi nóng lên, cô có thể hiểu trong lòng Nhập Hồng hiện tại có bao nhiêu hận. Hơn nữa Nhập Hồng và An Diệc Bác làm vợ chồng nhiều năm như vậy, Nhập Hồng đối với hắn tình nghĩa, có thể dùng “tình sâu như biển” để hình dung.

“Yêu ta?” Giọng nói Nhập Hồng bi thương, “ông ta yêu mẹ như vậy sao? Lừa gạt mẹ cả đời. Chính con xem những tấm hình kia một chút, hai năm qua, ông ta căn bản chưa từng cắt đứt với phụ nữ ở bên ngoài! Khó trách chi phí tiếp khác của ba con lại cao hơn những người khác nhiều như thế, coi như ông ta đi xã giao nhiều, cũng không thể nhiều quá như vậy, hóa ra là ông ta cầm đi để bao dưỡng phụ nữ ở bên ngoài!”

“Dì, dì trước tiên bình tĩnh một chút.” Khâu Thiều Trạch cũng ngồi tới đây, trấn an vỗ vỗ bả vai An Nhiên “Mặc dù ba có đúng hay không, nhưng những tấm hình này là từ đâu tới, tại sao lại cố tình gửi đến tay dì vào lúc này? Dì không nên để cho những kẻ có dã tâm lợi dụng. Hay là trước tiên nghĩ biện pháp gặp được ba, chúng ta cũng có thể nói rõ ràng từng chữ.”

Nhập Hồng đầu tiên là có chút hoảng hốt nhìn Khâu Thiều Trạch, sau đó sắc mặt dần dần thay đổi, bà lạnh lùng nói: “Trong nhà này mà có địa vị gì chứ, đừng có quơ tay múa chân với tao!”

Khâu Thiều Trạch kinh ngạc, An Nhiên kéo tay Nhập Hồng, “Mẹ, mẹ đừng như vậy.”

Nhập Hồng chợt đứng lên, chỉ vào Khâu Thiều Trạch, “Mày, lập tức cắt khỏi cái nhà này cho tao! Chuyện trong nhà này không tới lượt mày nhúng tay vào.”

“Mẹ, mẹ bình tĩnh một chút!”

“Bình tĩnh? Nhiên Nhiên, con nhìn xem kết quả của mẹ là gì chứ, tha thứ cho ông ta ở bên ngoài, để cho ông ta mang đứa bé của tình nhân vào ở trong nhà chúng ta lâu như vậy, mẹ được cái gì chứ? Ruột cuộc coi cuộc đời mẹ là cái gì chứ?”

“Mẹ, không phải như thế.” An Nhiên khóc nói, “Mẹ, mẹ còn có con. Đây không phải là lỗi của Khâu Thiệu Trạch.”

Nhập Hồng lau nước mắt, đối với Khâu Thiệu Trạch nói: “Lời như vậy tôi sẽ không nói lại lần thứ hai, người cũng đã lớn như vậy, tự giác một chút đi.”

Khâu Thiệu Trạch đứng lên, đối với An Nhiên nói: “Sẽ liên lạc lại.”

Hai mẹ con bọn họ ăn qua quýt bữa tối. Đợi đến khi An Nhiên thu thập xong bàn ăn lên trên lầu, phát hiện Nhập Hồng tự giam mình ở trong phòng ngủ.

“Mẹ, mẹ mở cửa ra, mẹ!” An Nhiên gấp đến độ đập cửa “Bang bang”, cô sợ Nhập Hồng nghĩ không thông, giọng nói xen lẫn nước mắt, “Mẹ, mẹ mở cửa cho Nhiên Nhiên đi, Nhiên Nhiên không thể không có mẹ.”

Sau cánh cửa truyền đến âm thanh tức giận của Nhập Hồng: “Đừng khóc! Ba con hôm nay như vậy, cũng là báo ứng. Con yên tâm đi ngủ đi, mẹ đảm bảo sẽ không có việc gì. Mẹ sẽ không vì mấy mảnh giấy vụn đó của An Diệc Bác mà làm thương tổn tới mình “ nếu như con còn tới làm phiền, mẹ lập tức sẽ biến mất ngay trước mặt con!”

An Nhiên không dám gõ cửa nữa, liền ôm đầu gối ngồi xuống trước cửa, vẫn khấn trương nghe động tĩnh bên trong phòng. Khấn trương quá độ sau chính là mệt mỏi thật sâu, cô liền dần dựa đầu vào cánh cửa ngủ quên.

Giữa lúc mơ mơ màng màng cảm thấy có người đang ôm mình đi xuống dưới lầu, ánh mắt của cô đau đến cơ hồ không mở ra được, híp mắt nhìn.

“Là anh.” Khâu Thiệu Trạch nói, nghiêng người đẩy cửa phòng An Nhiên ra, đặt cô lên trên giường.

An Nhiên mím môi, cuối cùng không nhịn được khóc ra thành tiếng, “Tôi nên làm như thế nào?” Tất cả đều đến quá mức đột ngột, liên tiếp đả kích khiến cô không chấp nhận nổi.

“Còn có anh.” Khâu Thiệu Trạch chần chờ đưa tay, nhìn cô không có né tránh, giúp cô lau đi nước mắt, “Anh là anh trai của em, có thể dựa vào.”

“Còn có anh.” Khâu Thiệu Trạch chần chờ đưa tay, nhìn cô không có né tránh, giúp cô lau đi nước mắt, “Anh là anh trai của em, có thể dựa vào.”

Đây là lần đầu tiên hắn nói với cô những lời ấm áp như vậy, An Nhiên hít hít lỗ mũi, nước mắt gột đầu một cái, từ từ dựa vào trong ngực hắn, thút thít khóc, phát tiết nỗi khổ sở trong lòng mình.

Một buổi tối này, An Nhiên ngủ đặc biệt hỗn loạn. Một lát lại lo lắng An Diệc Bác sẽ phải ngồi tù, nhất thời vừa khóc vừa kêu tên Nam Tịch Tuyết, lại thỉnh thoảng nói mơ không để cho Nhập Hồng đi. Trong lúc cô tuyệt vọng cho rằng mình sẽ vĩnh viễn chìm trong ác mộng thì có một đôi tay lạnh lẽo nắm lấy tay cô thật chặt, trấn an cô.

Lúc An Nhiên tỉnh lại mặt trời còn chưa nhô lên hoàn toàn, trong phòng ngủ trống rỗng, Khâu Thiệu Trạch đã không thấy bóng dáng, có tiếng giấy cao gót đang đi về phía này.

“Nhiên nhiên đã tỉnh rồi hả ?” Nhập Hồng đẩy cửa phòng cô ra, bà hôm nay, dung nhan tinh xảo cũng có chút quá mức. Lốp trang điểm dày cộm nặng nề che giấu đi quãng thâm nơi đáy mắt, trên người là một bộ đồ công sở lông cừu đen nhánh, trong khuỷu tay còn vắt một cái áo khoác thật dày.

“Mẹ.” An Nhiên kinh ngạc nhìn Nhập Hồng, có chút lo lắng bò xuống giường, “Mẹ.”

“Mẹ không có việc gì.” Nhập Hồng nở nụ cười thoáng qua, “Con thay xong quần áo rồi xuống lầu , mẹ thương lượng với con chuyện này.”

Nhập Hồng quá mức tỉnh táo khiến An Nhiên có chút sợ hãi, cô nhanh chóng mặc quần áo tử tế chạy xuống lầu.

Nhập Hồng làm trứng chiên cùng bánh trắng, rót sữa tươi ỉnh cùng An Nhiên, thấy An Nhiên đứng ở bên cạnh bàn ăn sững sờ, gọi cô ngồi, “Ăn cơm trước.”

An Nhiên lo lắng nhấp một hộp sữa tươi, nhìn trứng gà chiên vàng trong bàn ăn, lại không nuốt trôi.

Nhập Hồng sau khi ăn xong, nói với cô: “Nhiên Nhiên, mẹ suy nghĩ một đêm, quyết định đem An thị bán đi. Con trước nghe mẹ nói hết lời.” Bà hít một hơi thật sâu, “Ba con phạm phải những chuyện kia, cũng đủ khiến ông ấy phải ngồi tù mấy chục năm, nói thật, hiện tại mẹ rất hận ông ấy, con cũng không cần trông cậy vào mẹ sẽ đi giúp ông ta tìm luật thoát tội. Mấy năm đầu Khâu Thiếu Trạch vào ở, An thị đã sang tên cho hai mẹ con mình. Hôm nay ba con xảy ra chuyện, mấy ngày nay cổ phiếu của An thị rớt lợi hại, không có ông ấy, tự mẹ cũng không chống đỡ được. Mẹ dẫn con trở về Trung Quốc, lúc này nên rời đi thôi. Ba con về sau như thế nào, tự ông ta cầu phúc thôi”

“Con không muốn!” An Nhiên không dám tin nhìn Nhập Hồng, “Mẹ muốn bỏ mặc ba con sao?”

Nhập Hồng cúi đầu đùa nghịch miếng trứng còn dư lại trong đĩa, “Con bảo mẹ phải giúp ông ta như thế nào? Bảo lãnh ra ngoài, sau đó lại trở mặt nhìn ông ta phản bội mẹ sao?”

An Nhiên nói không ra lời. Cô hiểu, hiện tại tất cả lời biện hộ cho An Diệc Bác cũng giống như gián tiếp làm tổn thương Nhập Hồng, chỉ là, sự việc đến quá đột nhiên lại có chút kì lạ, “Mẹ, nhà chúng ta chắc chắn là bị người khác gài bẫy, trước tiên đem ba bảo vệ ra ngoài rồi thương lượng một chút có được hay không?”

Nhập Hồng thở dài, “Hắn muốn lợi dụng, sẽ để cho hắn làm thật tốt. Người nào bán đứng ba con, hiện tại trong lòng mẹ cũng cũng lơ mờ đoán được, Anh tử chết oan nhiều năm như vậy, hắn vẫn không có khả năng nhận xuống đi. Quyết định như vậy, con ăn đi, mẹ có hẹn với bác Nam nói chuyện.” Bà lau miệng, không cho An Nhiên cơ hội mở miệng, nhanh chóng ra khỏi nhà.

An Nhiên một mình ngồi bên cạnh bàn ăn trống rỗng, trong lòng buồn phiền khó chịu. Sau khi ăn cơm xong, cô lấy cái túi giấy kia ra lật tới lật lui nhìn, rốt cuộc nhìn ra một chút đầu mối.

Trong góc dưới bên trái phía sau của túi giấy có in nhãn hiệu quen thuộc. An Nhiên vỗ đầu, “Yến tử!”

Yến tử thường nói cả nhà bọn họ đã từng là lưu manh, cái tính khí nóng nảy của cô ấy được di truyền lại từ ông nội cô, chính cô ấy cũng là một tiểu lưu manh. Nhà Nam Cung bắt đầu khởi nghiệp chính là từ trộm cướp, buôn bán không đứng đắn, tổ thượng chính là côn đồ đầu đường xó chợ, về sau dần dần phát triển thành một thế lực hắc đạo. Sau tẩy trắng, liền tiến vào nghề giám thị theo dõi, phát triển nhất là hệ thống giám sát, số lượng thám tử tư không biết có bao nhiêu. Nhà Nam Cung làm ăn có chút giống thổ phỉ, chỉ cần là nhận hóa đơn, cho dù là vi phạm pháp luật, cũng sẽ hoàn thành.

Nhãn hiệu này chính là kí hiệu đặc biệt của nhà Nam Cung, những thứ đồ này nếu là nhà Nam Cung phụ trách làm được, trong tay nhất định sẽ có tài liệu của người nhờ thuê.

An Nhiên mới vừa bấm số của Nam Cung Yến, liền bị cô ấy rống một trận: “Cậu chết đi đâu rồi? Chuyện ba cậu bị bắt đã truyền đi khắp nơi, mẹ cậu hôm nay sẽ phải bán An thị, gọi điện thoại cho cậu cũng không nhận!”

An Nhiên nghe cô rống một hồi, đợi cô ấy bình tĩnh lại, lời ít mà ý nhiều nói sáng tỏ tình huống, cô dần đo nói: “Mình hiểu rõ nhà cậu nhận tài liệu của khách sẽ không lộ ra ngoài, chỉ là....”

“Tớ sẽ tra giúp cậu.” Yến tử đồng ý rất sáng khoái. “Cậu yên tâm.”

“Yến tử...” Hốc mắt An Nhiên nhất hồi ươn ướt, “Cám ơn cậu....Cậu có thể cho tớ mượn ít tiền được không? mẹ tớ mặc kệ ba tớ, tớ cần tiền bảo lãnh...”

“Muốn bao nhiêu?”

An Nhiên nói một con số, Nam Cung Yến trầm mặt một lát: “Cậu tới nhà tớ đi, nhiều tiền như vậy còn phải đả thông quan hệ, tớ thật sự không có bản lãnh này. Tớ để cho ba tớ giúp cậu.”

Về sau, An Nhiên vì cuộc điện thoại sáng sớm hôm đó của mình mà cơ hồ hối hận cả đời. Nếu như cho cô cơ hội lựa chọn lần nữa, cô sẽ không bao giờ tự chủ trương đi vay tiền, cũng không cần kéo Khâu Thiếu Trạch đi cùng...

Có lẽ là bởi vì không có nữ chủ nhân, trong nhà Yến tử có vẻ rất lạnh lẽo, mặc dù tất cả đồ đạc đều rất xa hoa, nhưng trong đại sảnh những tấm đệm trên ghế salon đều phản ra ánh sáng lạnh lẽo.

Hiện tại chỉ có Yến tử còn trong nhà, sau khi Nam Cung Quân Như tìm Trương Nghiên về liền cùng cô ấy kết hôn rồi khỏi bang C. An Nhiên là từ trong miệng Nam Tịch Tuyệt biết được Trương Nghiên bị sảy thai, chuyện về sau, cô muốn hỏi tiếp, đều bị anh lấy các loại lý do khác chuyển hướng.

Ông cụ Nam Cung đang ở trong sân đánh Thái Cực, đối với mấy tiểu bối như An Nhiên đều hờ hững.

Yến tử dẫn An Nhiên và Khâu Thiệu Trạch đi lên lầu, cô vào thư phòng của Nam Cung Kỳ Áo trước, sau khi ra ngoài nói: “An An, ba tớ muốn gặp một mình cậu.... Ông ấy có chút hung hãn, chỉ là không sao,” cô ôm An Nhiên một cái, “Có tớ cùng Khâu Thiệu Trạch ở đây, ông ấy cũng không thể ăn cậu.”

Nam Cung Kỳ Áo ngồi ở đằng sau bàn nhìn thấy An Nhiên, chỉ chỉ một bên ghế da, lạnh lẽo nói: “Ngồi.”

“Dạ, bác khỏe.” An Nhiên lễ phép chào hỏi ngồi xuống.

Nam Cung Kỳ Áo đi thẳng vào vấn đề: “Muốn mượn tiền?”

An Nhiên gật đầu một cái.

“An thị không có An Diệc Bác chính là một cái thùng rỗng. Nhập Hồng đề phòng Khâu Thiệu Trạch, nên không đem nó bồi dưỡng, hiện tại giao An thị vào trong tay hắn cũng không thể xoay chuyển được tình thế.”

An Nhiên không biết ông ta tại sao lại nói mấy câu này, chỉ là trong lòng rất không thoải mái. Cái loại giọng nói tính toán cùng khinh thường kia.... Ông ta thật sẽ giúp cô sao? An nhiên lần đầu ý thức được quan hệ hai nhà có lẽ vẫn không tốt như cô vẫn tưởng tượng.

Nam Cung Kỳ Áo buông cái bút màu vàng trong tay xuống, đứng lên, từ phía sau bàn thông thả bước tới, “Nhà Nam Cung chưa bao giờ làm mua bán lỗ vốn. Muốn ta giúp cô, sẽ được thù lao gì?”

“Thù lao?” An Nhiên ngây ngốc hỏi ngược lại.

Nam Cung Kỳ Áo dừng lại ở trước mặt cô, nụ cười lạnh lạnh, “Đúng là một tiểu cô nương chưa rành việc đời, cùng quỹ nhỏ Yến tử kém hơn nhiều.”

An Nhiên cười gượng hai tiếng, không ngại khi bị Nam Cung Kỳ Áo nắm lấy cằm.

Ngón tay thô ráp của hắn vuốt ve gương mặt trơn bóng của cô.

An Nhiên sẽ không ngu đến mức cho rằng đây là biểu hiện yêu mến của trưởng bối, trong mắt Nam Cung Kỳ Áo lộ ra tia xâm lược nguy hiểm.

Cô muốn chạy trốn, còn chưa kịp đứng lên liền bị hắn đẩy vào trong ghế. Hắn nắm được mặt của cô, một bàn tay khác mò tới trên đùi cô, hướng dần về phía giữa hai chân cô, “Ta thích thân thể của những cô gái trẻ tuổi.”

25. Chương 25: Nếu Như Lúc Ấy

An Nhiên tránh né bàn tay đang xâm nhập của Nam Cung Kỳ Áo, cố gắng trấn định nói: “Bác, xin người đừng như vậy, nếu như Yến tử biết được sẽ đau lòng.”

Cô cố gắng đứng lên lần nữa, ngược lại bị Nam Cung Kỳ Áo giữ chặt hơn, hắn siết chặt cằm của cô, khiến cho cô không thể phát ra được âm thanh gì.

Hắn dùng một cái tay khác cởi thắt lưng, “Thật là một cô gái ngoan, muốn dùng Yến tử tới uy hiếp ta. . . . , cô gái tốt, cần một cái là tốt rồi. Cho ta xem bảo bối của An Diệc Bác có bao nhiêu XI!”

“Ừm. !” An Nhiên nghiêng đầu qua không để cho hắn được như ý, cắn chặt hàm răng, cảm giác nhục nhã tột độ khiến cho cô rơi nước mắt. Sức lực trên tay của Nam Cung Kỳ Áo rất lớn, cô cảm tưởng như cổ của mình sẽ bị hắn cầm đứt.

Khâu Thiệu Trạch chờ ở bên ngoài không nhịn được hỏi Yến tử: “Thế nào còn chưa ra?” Nhìn cánh cửa khép chặt, tim hắn đập rất nhanh, cảm giác là lạ ở chỗ nào.

Yến tử cũng có chút nghi ngờ: “Tôi cũng không biết. Ba tôi ớn không hay nói nhiều.”

Khâu Thiều Trạch đột nhiên nhớ đến Nam Cung Kỳ Áo có một ít tin đồn là đặc biệt háo sắc, trong đầu “Oanh” một tiếng, hần gấp rút đập vào cánh cửa, hô: “Nhiên Nhiên, em không sao chứ?”

“Anh làm gì thế?” Yến tử ngăn hần lại, “Ba tôi ghét nhất là bị người khác quấy rầy, cẩn thận ông ấy cầm súng bắn anh!”

Khâu Thiều Trạch đẩy Yến tử ra, “Cô thì biết cái gì?” Hần lui về phía sau mấy bước, nghiêng thân thể đi xô cửa, mấy cái liên cũng không mở được, hần tức giận giữ chặt Yến tử, “Mở cửa ra! Ba cô chính là tên ác ôn, Nhiên Nhiên nhất định đã xảy ra chuyện, mở cửa!”

Nam Cung Yến nén giận móc chìa khóa mở cửa cho hần, bất mãn liếc hần một cái: “Chọc giận ba tôi anh liên tự mình chịu trách nhiệm đi. An An!”

Cô đẩy cửa ra, lại nhìn thấy An Nhiên quần áo xốc xếch bị Nam Cung Kỳ Áo cưỡi đè ở trên sàn nhà!

“Cái tên khốn kiếp này!” Khâu Thiều Trạch nắm chặt quả đấm muốn đi lên đánh hần, ai ngờ động tác của Nam Cung Kỳ Áo rất nhanh, hần buông An Nhiên ra, thoải mái mà tránh được công kích của Khâu Thiều Trạch, sau đó thân hình vừa động, liền di chuyển đến sau lưng Khâu Thiều Trạch, một cánh tay mạnh mẽ giữ chặt cổ anh lại.

Khâu Thiều Trạch bị hần dùng cánh tay quăng vào vách tường cứng, thậm chí có tiếng xương vai bị vỡ vụn, cả người hần bởi vì đau đớn mà co rút.

“Cha, cha ở đây làm cái gì?” Yến tử luống cuống tay chân đỡ An Nhiên từ trên mặt đất dậy, phát hiện áo ngực của cô cũng bị tháo ra rồi, trước ngực có vết nhéo, một bên mặt còn in rõ dấu tay. Toàn thân An Nhiên run dữ dội hơn, lại nói không ra một chữ.

“An An, không sao không sao.” Yến tử vội vàng cởi áo khoác của mình xuống khoác lên cho cô.

“Yến tử con tránh ra, chớ nhúng tay vào chuyện của cha.” Nam Cung Kỳ Áo thể nhưng lại xoay người kéo mắt cá chân của An Nhiên lại, muốn đem cô từ trong ngực Yến tử kéo ra ngoài, “Con không phải là không biết quy củ trong nhà, con mang cô ta đến, cũng nên nghĩ đến chuyện này rồi.”

Yến tử không dám tin nhìn hần: “Cha, cậu ấy là bạn tốt nhất của con, không phải giống như những người khác! Cha buông tay, đừng động vào cậu ấy! Cha chú ý phía sau!” Yến tử thấy Khâu Thiều Trạch mới vừa ngã xuống đất thể nhưng lại lắc lắc đứng lên, rút ra một thanh kiếm treo trên vách tường hung hăng chém phía cái ót của Nam Cung Kỳ Áo, không khỏi sợ hãi kêu nhắc nhở.

Nam Cung Kỳ Áo có chuẩn bị, Khâu Thiều Trạch cầm một cái liên nhào vô ích.

Thấy Nam Cung Kỳ Áo vẻ mặt âm độc lấy súng bên hông hướng về phía Khâu Thiều Trạch, giọng nói An Nhiên khàn khàn: “Không cần!”

“Cùm cụp” một tiếng, tất cả đều ngưng lại.

Nam Cung Kỳ Áo kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Yến tử đang dùng súng đặt vào bên thái dương của hần, gân xanh trên trán bởi vì tức giận mà nổi lên: “Mày lại dám.!”

“Thả bọn họ!” Giọng nói của Nam Cung Yến rõ ràng đang run rẩy, nhưng bàn tay lại rất vững vàng, ” An An là bạn tốt nhất của con, con sẽ không để cho cha làm tổn thương cậu ấy.”

“Hừ.” Nam Cung Kỳ Áo tùy ý ném khẩu súng xuống đất.

Khâu Thiều Trạch đem áo khoác của Yến tử trên người An Nhiên kéo xuống, cởi áo khoác ngoài của mình ra đem cô bọc lại thật kỹ, hần ôm chặt lấy cô, vuốt ve đầu tóc rối bời của cô, “Thật xin lỗi, là anh vô dụng, thật xin lỗi.”

Hần bế ngang cô lên, từng bước từng bước đi ra khỏi cửa chính nhà Nam Cung .

Trước khi đi, An Nhiên nhìn về phía Yến tử một cái kia, khiến Yến tử khó chịu vô cùng. Cô vô lực rũ tay xuống, đau lòng nhìn sắc mặt âm trầm của Nam Cung Kỳ Áo: “Ba tại sao muốn làm như vậy? Con cho là, mặc kệ ba đối với người ngoài tàn nhẫn như thế nào, chúng quy sẽ che chở cho người nhà. Ba phải người

làm hại Trương Nghiên sinh non, hôm nay lại muốn xâm phạm bạn của con, ” cô tức giận cắn răng, “Ba tại sao lại khổ nạn như vậy!”

“Ba” Nam Cung Kỳ Áo nặng nề tát cô một cái, “Tiện nhân sinh, cũng sẽ là tiện nhân.”

Ra khỏi nhà Nam Cung, Khâu Thiếu Trạch mới phát hiện bên ngoài đã có bão tuyết, trên mặt đường đã tích thành một tầng thật dày, hần ôm An Nhiên, từng bước chập chạp , lảo đảo bước đi.

“Anh còn chưa kể cho em nghe cuộc sống ở cô nhi viện của anh đúng không?” Khâu Thiếu Trạch ôm cô đi một đoạn đường, xác định an toàn, mới dừng lại, đứng ở ven đường chờ xe taxi.

” Khi đó anh hy vọng nhất là có người tới kiểm tra, vì khi đó sẽ cho quần áo mới để mặc, còn có thịt để ăn.” Hần cúi đầu, hôn lên trán của An Nhiên, phát hiện cái trán của cô so với đôi môi của hần còn ấm áp hơn nhiều, “Sang đến bên này, cảm giác lại là một thế giới khác. Em xem em thật tốt, mùa đông mặc đủ ấm, mùa hè không bị nóng, mỗi ngày đều có thể ăn thỏa thích , còn có nhiều người thương yêu như vậy.” Nhiên Nhiên ngoan, cười lên cho anh nhìn một cái.” Hần nói xong liền bộc phát khó khăn, hô hấp ngắn mà gấp.

Trước khi ngắt đi, hần còn nhớ rõ, đôi mắt chứa đầy nước của An Nhiên, toàn bộ đều là đau lòng cùng lo lắng.

An Nhiên ngơ ngác ngồi ở bên ngoài phòng cứu cấp, hai mắt vô hồn nhìn chăm chăm vào phía trước.

Cô đưa Khâu Thiếu Trạch vào bệnh viện, lại được báo rằng bảo hiểm y tế của Khâu Thiếu Trạch đã đến kỳ, cần phải làm thủ tục, nếu không chỉ có thể ngừng cung cấp trị liệu cho hần. Cô gọi điện kể lại sự việc cho Nhập Hồng biết, lại bị Nhập Hồng cự tuyệt. Bà nói, bà sẽ không bao giờ vì nghiệt chủng của An Diệc Bác mà giao ra một phân tiền nữa.

Trong lúc đó Yến tử gọi đến mấy lần cũng bị cô từ chối, cô biết Yến tử không phải cố ý. Nhưng là, cái loại cảm giác ghê tởm đó xua đi không được, để cho cô thấy cả người cũng buồn nôn.

Cô cúi đầu, đem mặt vùi vào trong khuỷ tay, lúc này, ai có thể tới giúp cô một chút? Nhập Hồng cự tuyệt tới bệnh viện thăm Khâu Thiếu Trạch, mà cô cũng không dám đem chuyện mình bị Nam Cung Kỳ Áo khi dễ nói cho bà biết, An Diệc Bác vẫn như cũ bị cách ly, không có cách nào để liên lạc được, trong tình huống nguy cấp Khâu Thiếu Trạch che chở cho cô. Nam Tịch Tuyết, hai ngày nay lại giống như biến mất một dạng.

Mỗi lần, thời điểm cô cần anh nhất, thì anh luôn không có ở đây.

Phòng cứu cấp đèn đỏ vẫn sáng, An Nhiên co rúc ngồi ở trên băng ghế. Trong lúc đó Nhập Hồng đến xem qua cô, khuyên cô về nhà nghỉ ngơi. An Nhiên giữ bà không thả, nói nếu như bà không chịu đóng tiền chữa trị cho Khâu Thiếu Trạch, cô nhất định sẽ không về. Lời nói như vậy ngược lại càng chọc cho Nhập Hồng tức giận, bà không hiểu, con gái tại sao lại không đứng về phía bà, tại sao, quan hệ của cô với Khâu Thiếu Trạch lại càng ngày càng tốt? Lúc trước khi An Nhiên cùng Khâu Thiếu Trạch gây gổ, Nhập Hồng cũng sẽ tượng trưng giáo huấn cô đôi câu, nhưng không thể phủ nhận, thái độ đối địch của An Nhiên đối với hần khôn g còn khiến Nhập Hồng rất uất ức.

Không nhớ ra được là lúc nào, bà đi qua phòng của Khâu Thiếu Trạch, phát hiện một tấm hình. Trong hình chính là Khâu Thiếu Trạch lúc còn bé và một người phụ nữ trẻ tuổi khác, mặc dù quần áo mộc mạc, giữa lông mày lại có mấy phần linh động. Mà thời điểm đó Khâu Thiếu Trạch, quả thật cùng ảnh của An Diệc Bác khi còn bé giống nhau như đúc! Ghen tỵ cùng tức giận khiến cho bà đem tấm hình kia phá tan thành từng mảnh, đem nó vứt bừa bãi trên bàn, từ trong gương nhìn thấy mặt mũi vụn vụn của mình, xấu xí lại kinh khủng.

Bà cơ hồ là hoảng hốt luống cuống đem những mảnh vụn của tấm hình ném vào trong ngăn kéo. Bà cũng từng trải qua thời kỳ tuổi trẻ, thiện lương lại đơn thuần, khi đó Anh tử luôn gọi bà là” Tiểu Bạch Thỏ đáng yêu” , bây giờ, bà lại trở thành một người phụ nữ như thế nào? Bị An Diệc Bác phản bội hành hạ không biết đã trở hành hình dạng gì, bà thương hần rất nhiều, lúc biết rõ chân tướng kia liền hận hần cỡ nào!

An Nhiên vẫn tròn mắt không dám nhắm lại, cho đến khi Khâu Thiếu Trạch được đẩy ra từ trong phòng cấp cứu. Còn chưa chờ cô kịp yên lòng xuống, liền thấy hần bị đưa vào phòng ICU(phòng hồi sức

tích cực)

“Bác sĩ, chuyện gì xảy ra? Anh ấy còn chưa khỏe sao?” An Nhiên ngăn bác sĩ cấp cứu cho Khâu Thiếu Trạch lại gấp gấp hỏi.

Bác sĩ lắc đầu một cái, chau mày, “Anh ta gặp lạnh, bả vai bị tổn thương, quan trọng nhất là, bệnh thở khó khê lại tái phát, rất nguy hiểm.”

“Hai năm trước anh ấy cũng bị qua, anh ấy sẽ không có chuyện gì, đúng không?” An Nhiên không dám nhìn sắc mặt của bác sĩ, vội vàng nói, “Tôi đi lấy tiền, cầu xin các người nhất định phải điều trị tốt cho anh ấy.”

Bác sĩ nghiêm túc nói: “Từ góc độ đạo đức nghề nghiệp của một người thầy thuốc, tôi sẽ đem hết toàn lực cứu chữa cho cậu ta, không phải là vấn đề có tiền hay không. Tình trạng của cậu ta vẫn không tốt, lúc còn nhỏ khi ba cô dẫn cậu ta tới đây kiểm tra toàn diện, bệnh này của cậu ta thuộc về di truyền, cậu ta rất có thể sẽ giống như mẹ mình.”

“Anh ấy sẽ không.” An Nhiên kiên định nói, “Tôi đi lấy tiền, chờ một chút, tôi lập tức trở lại.”

An Nhiên bắt xe đến nhà trọ của Nam Tịch Tuyết. Cô vội vã chạy lên lầu, mở cửa, trực tiếp vọt vào phòng ngủ, luống cuống tay chân lục lọi.

Cô nhớ, Nam Tịch Tuyết từng đưa cho cô một tấm chi phiếu màu xanh ngọc, nói bên trong tất cả là tài sản của anh, coi như là làm là sinh lễ.

An nhiên tìm được nó ở bên trong hộp trang sức, cô kích động đặt nó vào trong túi áo, xoay người muốn đi, lại ngây ngẩn cả người.

Nam Tịch Tuyết đang ngồi trong góc phía sau cửa, áo sơ mi trắng trên người đầy nếp nhăn. Thấy An Nhiên rút cuộc cũng ý thức được sự hiện hữu của mình, anh đỡ tường đứng lên, “Rút cuộc nhìn đến anh rồi hả?”

An Nhiên im lặng xông ra ngoài, “Em hiện tại không rảnh.”

Nam Tịch Tuyết ngăn cô lại, giọng nói khàn khàn: “Tiểu Nhiên, không phải anh.”

“Cái gì không phải anh?” An Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, nhìn ở khoảng cách gần, cô mới phát hiện anh giống như gầy đi một vòng lớn, anh đi chân không, cúc áo sơ mi bị lôi kéo đến đứt, trên cổ còn có dấu vết mấy ngón tay, lần nữa khiến cho cô nhớ tới việc mà anh đã làm. Cô ước chừng mình không thể đi ra được, với gối đầu trên giường dùng sức đập lên người anh, “Cái gì không phải anh, à? Là người sau lưng em chơi gái không phải là anh, hay là người Khâu Thiếu Trạch cầm tài liệu trong nhà đưa cho cũng không phải là anh? Không phải anh thuê nhà Nam Cung theo dõi ba em lấy được những tấm hình kia? Không phải em xảy ra chuyện anh cũng không có mặt!”

Cô đập từng cái từng cái rất nặng, Nam Tịch Tuyết không tránh, bởi vì cô đấm đá. Nước mắt An Nhiên “ào ào” chảy ra “Anh rút chỗ nào đáng giá để em yêu, nơi nào đáng giá để em dựa vào? Khâu Thiếu Trạch vì em mà sắp chết, con mẹ nó anh liên cái rắm cũng không có!”

Nam Tịch Tuyết trầm mặc không nói. Tất cả chứng cứ phạm tội của An Diệc Bác anh đều thu thập được, hình là anh thuê nhà Nam Cung theo dõi gom lại, cùng những người phụ nữ khác lên giường cũng là anh làm, ở thời khắc cô gian nan nhất lại giống như rùa rút cổ núp ở nơi này không thể ra sức cũng là anh!

An Nhiên đánh đủ rồi, đem gối đầu vút qua một bên, chột ôm lấy anh, “Tại sao anh lại không cần em? Em nơi nào chưa đủ tốt? Anh thật sự hận nhà em như vậy, tại sao còn phải đối tốt với em, tại sao lại muốn dùng phương thức này làm tổn thương em?”

Nam Tịch Tuyết ôm cô thật chặt, cầm chổng đỡ trên tóc của cô vuốt ve “. Thật xin lỗi.”

An Nhiên đẩy anh ra, “Em đi trước, Khâu Thiếu Trạch vẫn chờ tiền cứu mạng.” Cô cố gắng để bình tĩnh một chút, “Ba em chính xác không phải người tốt, bây giờ ông ấy đang bị giam trong ngục không có cách nào ra ngoài, anh đã hài lòng chưa.” Cô lấy ra tấm chi phiếu kia, “Tiền chia tay, tôi lấy.”

Tiền chia tay, ba chữ này giống như một thanh kiếm sắc đâm vào trong lòng Nam Tịch Tuyết, anh cầm vai của cô, “Tiểu Nhiên, em hãy nghe anh nói.” Ánh mắt anh rơi vào chỗ cổ áo của cô, dần dần lạnh xuống, gờ tay lên vạch ra, thấy được dấu vết chỗ đó, “Em lại để cho hắn đụng vào!”

“Buông tay!” An Nhiên cầm quần áo che lại thật chặt, xấu hổ cùng khó chịu, cúi mặt xuống không dám nhìn anh.

Thái độ né tránh của cô làm lửa giận trong lòng Nam Tịch Tuyết dâng lên, hần“Phanh” một tiếng đá lên cửa, lạnh lùng nói: “Ở lại cùng anh.”

“Anh mơ đi!” An Nhiên phải đi, bị anh ôm hông đẩy ngã ở trên giường.

Thái độ cường thế của anh làm cho An Nhiên giãy giụa càng mạnh, đối mặt với anh, cô quả thật giống như một tờ giấy . Mấy cái liền bị anh lột trống trơn .

Nam Tịch Tuyết dùng sức hôn cô, mút cô, ôm cô, ngửi được mùi hương quen thuộc từ cô, thế nhưng lại khiến anh tạm thời quên mất loại khát vọng đáng sợ đó. Anh không để ý cô phản đối liền tách hai chân của cô ra, thậm chí không có bất kỳ màn chuẩn bị nào, liền thẳng lưng tiến vào.

Anh mạnh mẽ đi vào, An Nhiên nơi đó khô khốc vô cùng, anh động mấy cái liền làm cô đau đớn.

Anh cậy mạnh mà chèn ép cô, An Nhiên cắn anh, cào anh, anh ngược lại nâng cô ngồi dậy ôm chặt vào trong ngực, đôi môi ghé sát vào vành tai cô, thanh âm lộ ra vẻ ẩn nhẫn cùng đau đớn: “Tiểu Nhiên, giúp anh một chút.”

Nam Tịch Tuyết lần này làm cô rất đau. Cô bị anh lật qua bầy thành tư thế nằm sấp, anh từ phía sau tiến vào, rất sâu, động tác thô bạo, quả thật giống như là một cuộc phát tiết thuần túy.

Bụng chướng lại bị bàn tay anh duỗi ra nắm lấy, anh không biết nặng nhẹ vuốt ve, một đôi môi từ phía sau cắn vai của cô, hàm răng cũng cắn vào trong thịt.

Đầu óc An Nhiên dần dần có chút không tỉnh táo, phía dưới không còn, cảm thấy được Nam Tịch Tuyết thối lui khỏi ra khỏi cơ thể mình, cái mộng vẽ lên không có cánh tay anh chống đỡ, cô vô lực xụi lơ ở trên giường.

Hô hấp của anh bộc phát nặng nề.

Một mảnh trong hỗn loạn, An Nhiên phát hiện cô lại bị Nam Tịch Tuyết lật qua, anh đem nơi cứng rắn kia nhét vào trong miệng cô, liền thủ sẵn cái ót của cô kéo ra đưa vào .

“Ừm, không. Khụ khụ!” An Nhiên quay đầu đi không chịu đi ngủ, Nam Cung Kỳ Áo làm những động tác ghê tởm kia đối với cô.

Nam Tịch Tuyết thấy cô kháng cự lợi hại, liền đem cô ôm ngồi lên trên chân mình, eo dùng sức đâm sâu vào cơ thể cô.

“Không cần, van xin anh, không cần.” An Nhiên nắm chặt cánh tay của anh, nghĩ muốn cho anh dừng lại, “Không muốn làm!”

Nam Tịch Tuyết hung hung ác ác cắn ngực cô, những dấu cắn xa lạ này làm anh như muốn nổi điên. An Nhiên khóc không thành tiếng: “Không phải là em tự nguyện, không phải vậy. Em đến nhà Yến tử vay tiền. Là Nam Cung Kỳ Áo ép em, ông ta ép buộc em. Ô ô, không phải là em tự nguyện!”

26. Chương 26: Hôn Anh Một Cái

An Nhiên vui đầu ở trước ngực Nam Tịch Tuyết, không thấy được vẻ mặt của anh, nhưng rất rõ ràng cảm nhận được động tác của anh ngưng lại. Bàn tay anh nắm hai chân của cô cũng buông lỏng, chân An Nhiên đều run rẩy, từ phía sau lưng anh từ từ đưa về phía trước, lấy phần đầu gối để để làm điểm tựa, hai tay ấn vai anh để đứng dậy, tách ra khỏi người anh.

Cô đem mái tóc dài toán loạn túm gọn lại, vội vã lau nước mắt, quay thân thể đi tìm quần áo. Cô mặc quần lót, mặc áo ngực, nhưng bàn tay giơ ra phía sau lại không cài được khóa. Nam Tịch Tuyết trầm mặc

ở phía sau đi tới giúp cô cài tốt, cũng không để cô xuống giường, lại đem cô lôi vào trong lồng ngực mình, cánh tay dài, chân dài vòng quanh người cô.

Nơi kia của anh vẫn còn cứng rắn nóng rực chống vào lưng cô, An Nhiên không thoải mái di chuyển phía dưới, lại phát hiện nó càng căng lớn hơn, thân thể liền cứng lại không dám cử động mạnh.

Cô bị anh cuốn lấy khó chịu, liền gạt cánh tay của anh “Buông tay, em còn muốn đến bệnh viện!” Ngón tay của anh êm ái vuốt ve ngực của cô, chạm phải những vết cắn nông sâu mà anh tạo ra, khiến cô đau đến mức co rụt người lại. Trên ngón tay anh có vết chai, ma sát qua lại, đau cộng thêm nhột, khiến cho lòng cô càng thêm khó chịu.

An Nhiên nhìn bắp chân anh, phát hiện trên bắp chân, trên đùi anh có rất nhiều vết thương, thậm chí cũng nạo sạch một lớp da, có nhiều chỗ vẫn còn rướm máu ra bên ngoài, thậm chí nhìn thấy cả màu hồng của thịt non. Cô nhớ trên cổ anh cũng có những dấu vết như vậy, bây giờ nhìn lại, đều cùng một loại, không giống với vết cào của phụ nữ để lại, mà có một chút thô.

Cô thử lấy ngón tay mình in theo sát vết thương, chạm vào vết thương, đối lấy thân thể anh run rẩy. An Nhiên lôi kéo tay của anh, đặt ngón tay của anh lên, áp vào vết thương hoàn toàn phù hợp. Hình như là cảm nhận được ý đồ của cô, anh chợt rút tay về, nhưng vẫn ôm chặt lấy cô.

Kích động lắng xuống, An Nhiên mới phát giác, anh giống như so với cô còn run mạnh hơn.

Trước mắt cô thoáng qua khuôn mặt gầy gò cùng hai hốc mắt hãm sâu của anh, trên người còn tản ra một chút mùi hôi, trong đầu cô như bị cái gì đó gõ một cái, ngay sau đó vội vàng xoay người nâng mặt anh lên.

“Cho em xem anh!” An Nhiên không cho anh né tránh, dùng sức giữ chặt mặt anh lại, “Anh cần thuốc rồi hả?”

“Không có.”

“Anh đừng gạt em!” giọng nói của An Nhiên cũng có chút thay đổi “Khi nào thì bắt đầu?”

Nam Tịch Tuyết chỉ nhìn cô, cũng không lên tiếng. Trong mắt toàn là tia máu.

An Nhiên liếc mạng cắn môi, thấy anh cũng không tính nói, chợt buông anh ra bò xuống giường, “Anh cái gì cũng không nói, anh có đập đầu chết em cũng mặc kệ!”

Cô nhặt đồng nhặt tây cầm quần áo của mình lên, Nam Tịch Tuyết lần nữa xuống giường ôm cô lại, giọng nói khàn khàn khẽ run: “Chớ đi, Rất khó chịu.”

Cúi chỗ của An Nhiên đưa về phía sau hung hăng đụng vào hạ sườn anh, lại đem anh lão đảo lui về phía sau vài bước, cô tận lực bắt mình phải bỏ mặc anh cả người đầy vết thương cùng đôi môi đã bị anh cắn đến bật máu, “Anh khó chịu liền muốn em ở cùng anh, vậy lúc em khổ sở anh ở đâu? Anh có biết hay không, Khâu Thiệu Trạch cũng sắp chết rồi, anh. Đang lãng phí thời gian của em!”

Lần đầu tiên trong cuộc đời anh ở thế yếu đối với cô, lại bị cô chán ghét ruồng bỏ với thương tích đầy mình. Hôm đó lúc ở trong mê loạn tỉnh lại, anh liền cảm giác có cái gì đó không đúng, hai ngày nay bị độc được hành hạ đau đớn đến không muốn sống, nhưng không nghĩ đến lại bị cô nhìn thấy bộ dáng nhếch nhác như thể của mình, hôm nay mở tí vi để dời đi lực chú ý, lại phát hiện khắp nơi đều tràn ngập tin tức An thị muốn đổi chủ mới.

An Nhiên nhặt lên tám chi phiếu bị rơi xuống, không thèm quay đầu lại nhìn anh một cái liền vội vã rời đi.

Càng đến gần bệnh viện, cô lại càng sợ. Cô thật sự rất hối hận, cô không nên để Khâu Thiệu Trạch ở một mình trong bệnh viện như vậy. Lúc ấy cô cũng chỉ có ngủ một giấc, nhưng lại không bao giờ có thể nhìn thấy bác Anh nữa, hẳn có thể như vậy hay không. ?

Tình trạng của Khâu Thiệu Trạch so với suy nghĩ của cô còn tốt hơn rất nhiều, mặc dù vẫn còn ở trong phòng ICU, đang thở oxy, thấy An Nhiên, còn cười với cô, ngoắc tay ý bảo cô đi vào.

Y tá mở cửa dẫn An Nhiên đi đến, cô đi vào liền chạy ngay đến bên giường, đem hân nhìn từ trên xuống dưới vài vòng, xác nhận hân thật sự đã rất tốt mới ngồi dậy, kích động ôm cổ hân, ôm chặt lại nghĩ tới vết thương trên vai hân, vội buông ra, cẩn thận đỡ hân tựa vào trên giường.

Cô đi vòng qua phía sau giường điều chỉnh thanh lên xuống, giúp hấn điều chỉnh độ cao vừa phải. Khâu Thiếu Trạch cười nói: “Có thể, tới đây ngồi.”

An Nhiên ngoan ngoãn đi sang ngồi, đụng phải tay của hấn, mới cảm thấy lạnh lẽo. Trong phòng bệnh nhiệt độ đủ ấm, sắc mặt của hấn lại là màu trắng xám không bình thường, An Nhiên lo lắng cầm tay của hấn, lo lắng nhét vào trong chăn, “Em đi lấy cho anh cái để ủ ấm tay.”

“Không cần.” Khâu Thiếu Trạch kéo cô, lắc đầu một cái.

Khỏe mắt An Nhiên liếc về phía người bên ngoài cửa thủy tinh, kích động đứng lên, “Mẹ em tới thăm anh!”

Nhập Hồng chỉ đứng bên ngoài, nhìn dáng vẻ hình như cũng không tính đi vào. An Nhiên âm ức lần nữa ngồi xuống, “Anh không cần trách mẹ em, bà ấy vừa mới trải qua một chuyện vô cùng khó khăn.” Cô móc từ trong túi ra một tấm chỉ phiếu thả vào trong lòng bàn tay Khâu Thiếu Trạch, “Nhìn, em hiện tại có tiền, anh cứ thoải mái dưỡng bệnh đi. Nghe bác sĩ nói có một loại thuốc mới có thể dùng thử, khẳng định không thành vấn đề. Đây cũng không phải là bệnh ung thư.”

Khâu Thiếu Trạch lật tới mặt phía sau, thấy phía sau đều viết tên tuổi của Nam Tịch Tuyết và An Nhiên, ánh mắt nhất thời có chút hoảng hốt: “Anh vẫn rất ghen tỵ với Nam Tịch Tuyết.”

Hấn thế nào cũng không quên được lần đầu tiên nhìn thấy Nam Tịch Tuyết, khi đó An Nhiên đi theo từ trong nước trở về, anh ta tới nhà làm khách, cô giống như là một miếng cao dán thật chặt vào người anh ta, một đôi mắt rơi vào trên người anh ta thậm chí cũng chiếu lấp lánh. Nam sinh quần áo sạch sẽ như vậy, cử chỉ thỏa đáng, một hàm răng trắng trắn như tuyết. Hấn chú ý thấy An Nhiên cố ý ăn chung với Nam Tịch Tuyết một đĩa gì đó, đang ăn bát canh của anh ta đã dùng qua, mà lúc đó, cô đang cùng Khâu Thiếu Trạch gây gổ, luôn lớn tiếng ghét bỏ nói hàm răng của hấn ó vàng xấu xí, bẩn và lại cao thấp không đều.

Thật ra thì Nam Tịch Tuyết cùng hấn cũng không có tiếp xúc nhiều, nhưng cũng đủ để hấn ghen tỵ khó có thể hình dung. Hơn nữa hấn dần dần phát hiện mình có tình cảm không bình thường đối với An Nhiên.

Khâu Thiếu Trạch ngẩng đầu nhìn hai mắt sưng đỏ của An Nhiên, thật ra thì hấn phải...rất chán ghét cô mới đúng. Mà cho tới bây giờ, hấn thật sự đã làm như vậy, nắm chặt tất cả cơ hội để cùng cãi vã với cô, vui vẻ thấy cô giận đến khuôn mặt đỏ bừng phải ném đồ vật để trút giận. Hấn hận cô, nhưng lại ở trong đêm tối yên tĩnh lưu luyến nhớ đến cô. Rất lâu, hấn cảm thấy An Nhiên mắng hấn biến thái thật sự là rất đúng.

An Nhiên không biết tại sao hấn đột nhiên lại nói như vậy, chỉ là có chút co quắp nhìn hấn.

Khâu Thiếu Trạch xoay chuyển, nói: “Nam Tịch Tuyết cũng không phải cố ý muốn phản bội em. Ngày đó anh ta ở trong phòng nghỉ có chút kỳ quái, giống như là một loại ma túy nào đó.” Một hơi này có vẻ nói hơi dài, hấn mệt mỏi, nhắm hai mắt lại, lại để cho An Nhiên đi lấy áo khoác của hấn.

An Nhiên không hiểu hết lời nói của hấn, nhưng vẫn ngoan ngoãn làm theo. Cầm áo khoác của hấn treo trên móc áo, Khâu Thiếu Trạch nhận lấy từ trong tay cô, ở trong bóng tối vuốt phẳng một chút, ngón út đem chiếc nhẫn hình ảnh trắng lấy ra ngoài.

Hấn kéo tay trái của cô qua, đem chiếc nhẫn chậm rãi đẩy mạnh vào ngón áp út của cô.

An Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve chiếc nhẫn kia, trong lòng lại cảm thấy kỳ cục, cầu cứu nhìn về phía ngoài cửa, lại phát hiện cha con Nam Tĩnh cũng tới. Chạm phải tầm mắt của Nam Tịch Tuyết, khiến cô sợ hãi quay đầu lại.

“Thật ra thì, ” Khâu Thiếu Trạch có chút khó khăn mở miệng, “Anh không phải thật sự hận ba. Ông ấy đem anh từ trong cô nhi viện mang về, anh vẫn nhớ.”

An Nhiên phát hiện bên ngoài lại có thêm nhiều người tới hơn, có người mặc cảnh phục, dẫn theo người mang còng tay đi tới, là An Diệc Bác!

“Cha!” An Nhiên kích động gọi, bắt được tay của Khâu Thiếu Trạch, “Ba nhất định là tới thăm anh.”

“Nhiên Nhiên, ” Khâu Thiếu Trạch hô hấp dồn dập, “Hôn anh, cầu xin em.”

Giọng hấn yếu ớt, An Nhiên hoài nghi mình nghe lầm. Thấy bác sĩ mở cửa phòng bệnh giúp An Diệc Bác, cô kích động lay tay của Khâu Thiếu Trạch, “Ba tới thăm anh.” Tay của hấn mềm nhũn từ trong tay cô rơi

xuống, An Nhiên kinh ngạc nhìn bàn tay trống không của mình, nhìn thấy Khâu Thiếu Trạch không hề còn phản ứng gì “Bác sĩ, bác sĩ, mau đến nhìn anh ấy!”

Ba thầy thuốc cùng nhau vây quanh, bọn họ lần lượt nghe tim của hắn, rồi sau đó xin lỗi hướng cô lắc đầu một cái.

An Nhiên kéo bác sĩ phụ trách chính của Khâu Thiếu Trạch không chịu buông tay, “Người có ý tứ gì? Lắc đầu cái gì, các người tại sao lại không cho hắn thở oxi, các người có thể chữa trị hay không!”

“Nhiên Nhiên!” An Diệc Bác nghiêm khắc ngăn hành động bất kính của cô lại, “Buông tay, các bác sĩ đã tận lực.”

“Ba nói hắn đã chết?” An Nhiên bởi vì tức giận mà toàn thân phát run, “Nói bậy! Làm sao có thể nhanh như vậy, hắn ngày hôm qua còn có thể đánh nhau với người khác, còn có thể ôm con chạy trong tuyết, mới vừa rồi hắn còn nói chuyện với con!”

Trong phòng bệnh đều yên tĩnh, chỉ có tiếng gào thét của cô vang vọng, ong ong, lỗ tai của cô có chút đau.

“Nhiên Nhiên ” Nhập Hồng bùm miệng, “Chúng ta cũng là nhận được tin tức của bệnh viện mới chạy tới , hắn mới vừa rồi cái đó đúng. Đó là hồi quang phản chiếu.”

An Diệc Bác cũng nước mắt đầy mặt “Hai năm trước hắn có thể tỉnh lại đã là chuyện ngoài mong đợi rồi, ban đầu bác sĩ đã dự tính nó sống không quá hai mươi tuổi .”

“Ba có ý gì?” An Nhiên bèn nhón hỏi, “Ba là ngại anh ấy mạng dài đúng không? Là ba sinh anh ấy ra, lại không nuôi dưỡng tốt. Điều tại ba làm chuyện xấu nhiều như vậy, nếu ba không bị bắt , chúng con cũng sẽ không rơi vào đường cùng, mẹ cũng sẽ không mặc kệ chúng con.”

Cô liều mạng oán giận những người khác, muốn làm cho cảm giác đau đớn trong lòng mình nhẹ đi một chút. Nếu như không phải cô tự mình là thông minh đến nhà Nam Cung, nếu như không phải là cô chiếm đoạt áo khoác của hắn để cho hắn bị lạnh.

Có ý tá đi tới muốn dùng ga trắng che mặt Khâu Thiếu Trạch lại, bị An Nhiên một phen vút ra, cô nổi điên níu lấy vạt áo của hắn ra sức lay: “Anh đứng lên cho em, đứng lên! Nói chết cũng đâu có dễ như vậy?”

Cô không thể tiếp nhận, một khắc trước còn lôi kéo cô nói chuyện, vào lúc này đã là thi thể lạnh lẽo.

“Em phải hôn một cái đúng không, em hôn, hôn xong mau đứng lên cho em!” An Nhiên nổi điên hôn lên đôi môi lạnh lẽo của hắn, mới một lát như vậy, đã bắt đầu cứng ngắc rồi. Cô liều mạng đi gặm hắn, cắn hắn, mút ra đều là máu lạnh .

“Tiểu Nhiên, đủ rồi!” Nam Tịch Tuyết ôm hông của cô đem cô kéo ra khỏi giường bệnh.

Bác sĩ phụ trách của Khâu Thiếu Trạch hướng An Diệc Bác cúi đầu một cái “An tiên sinh, cậu ấy khi còn sống đã ký hợp đồng hiến tạng, chúng tôi sẽ liên lạc lại sau với mọi người.”

“Làm phiền.” An Diệc Bác lập tức giống như già đi mười mấy tuổi, cơn đau xót mất con khiến ông gù cả lưng.

Ánh mắt Nam Tĩnh lạnh lẽo nhìn một màn này, đợi đến khi ra khỏi phòng bệnh, ông từ trong cặp công văn móc ra một phần tài liệu, nói: “Xin ký tên ở phía trên.”

An Diệc Bác nhìn chỗ đã được ký sẵn kia, ngẩng đầu nhìn Nhập Hồng. Sống lưng Nhập Hồng ở bất cứ lúc nào cũng thẳng tắp “Tôi sẽ không có bất kỳ áy náy gì, là ông có lỗi với tôi.”

“Các người đang viết gì?” An Nhiên tránh thoát khỏi sự kiểm chế của Nam Tịch Tuyết, đoạt lấy phần tài liệu. Cô cầm tờ thỏa thuận li hôn cùng mấy tờ đơn khác liền đem nó hung hăng ném xuống đất, “Hai người đang làm cái gì?”

“Nhiên Nhiên, mẹ không phải cố ý muốn tìm lúc này, thời gian ba con ra ngoài có hạn, cho nên.” Nhập Hồng chần chờ giải thích. Nam Tĩnh một tay ôm lấy bả vai của bà, an ủi vỗ nhẹ hai cái.

Cả người An Nhiên nổi lên một tầng da gà, “Mẹ, mẹ không phải hội.”

Nhập Hồng ngẩng đầu nhìn về phía cô, kiên định nói: “Mẹ sẽ cùng Nam Tĩnh kết hôn, mẹ bảo đảm cuộc sống của con sẽ tốt hơn so với trước kia.”

“Em. . . . !” An Diệc Bác nghe bà nói muốn kết hôn với Nam Tĩnh, cũng bị đả kích lớn. Ông nổi giận, muốn đi công kích Nam Tĩnh, lại bị cảnh sát ngăn lại, bị cảnh cáo: “An tiên sinh, loại công kích này của ông sẽ chỉ làm ông càng thêm bất lợi trước thẩm phán.”

Nam Tịch Tuyệt đi lên trước, cũng đem Nam Tĩnh chắn ở sau lưng, “Không liên quan đến ba của tôi, đều là tôi làm. Tội chứng của ông đều là do tôi thu thập được, đệ trình điều kém cũng là tôi làm.” Anh yên lặng nhìn ông, “Chuyện của ông tôi đã điều tra rất rõ ràng, là ông ủy thác nhà Nam Cung đi giết hại mẹ tôi, An Diệc Văn biết được tin tức cũng chỉ là muốn đi cứu bà. Năm đó bác sĩ và y tá kia chính là hung thủ, An Diệc Văn ở viện, bất quá chỉ là đem Tiểu Nhiên suýt nữa bị bọn họ đầu độc chết cứu ra.”

“Đồ khốn kiếp!” An Diệc Bác đập anh một cước, ông còn muốn đánh chửi, rất nhanh liền bị cảnh sát kiềm chế lần nữa nhét về trong xe cảnh sát.

An Nhiên kinh ngạc nhìn một màn này, đột nhiên cảm thấy như không quen biết bọn họ. Người thân thiết nhất của cô, người mà cô thích nhất, cũng đã làm gì?

Qua tang lễ của Khâu Thiệu Trạch, chính là đợt phiên tòa thẩm vấn của An Diệc Bác.

Đầu mùa xuân, An Nhiên trên danh nghĩa là ủy viên hội đồng quản trị của An thị tham gia phiên tòa, cách một khoảng ngắn, cô nhìn thấy Nam Tịch Tuyệt ngồi ở vị trí nguyên cáo. Ngồi ở bên cạnh là luật sư đang thao thao bất tuyệt, liệt kê từng tội trạng của An thị cùng An Diệc Bác. Thỉnh thoảng ánh mắt của cô và anh giao nhau, cô có chút chết lặng, người đàn ông này, giống như xa lạ tới cực điểm.

An Diệc Bác đối với tất cả tội trạng đều thú nhận không kiêng kỵ, chỉ trừ hạng nhất cố ý giết người. Bởi vì thời gian đã lâu, vả lại liên lụy đến nhân viên ngoại tịch, cuối cùng án này còn kết luận là tội phạm kinh tế. Ý vị này, khiến hình phạt của An Diệc Bác sẽ nhẹ hơn rất nhiều.

An Nhiên ở nhà không muốn đi học, Nhập Hồng cả ngày bận rộn đóng gói hành lý, chuẩn bị cho hôn lễ.

Hiện tại việc mà cô thích làm nhất chính là ngồi vào trong phòng của Khâu Thiệu mà ngăn người. Bây giờ nhớ tới hần, trong lòng vẫn còn cảm thấy chán ghét nhiều hơn thích, nhưng là, nghĩ tới hần không còn ở đây, cô lại khó chịu như vậy, khó chịu đến mức đau lòng, trên mặt đất lăn qua lăn lại. Gần đây mọi chuyện xảy ra giống như một mớ bòng bong, dây dưa loạn thành một đoàn, làm cho cô không có cách nào để suy nghĩ, có lúc cô sẽ phát hiện mình không tự chủ gặp trở ngại.

Có một ngày, cô lấy được từ dưới sàn nhà của Khâu Thiệu Trạch một gói thuốc nhai nheo đã mốc, liền đi đến trong ngăn kéo tìm cái bật lửa, run rẩy đốt. Khói lửa xâm nhập vào phế quản khiến cô cảm nhận được cảm giác phong phú trong nháy mắt, thời gian lâu dài, cô liền yêu thích phương thức khói thuốc này.

Lời nói giữa cô và Nhập Hồng càng ngày càng ít, ngôi nhà to như vậy lại vắng ngắt. Hôm nay, Nhập Hồng đi tới phòng của cô, lấy ra một bộ lễ phục mới đưa cho cô, nói cho cô biết đây là lễ phục mà cô phải mặc trong buổi hôn lễ của bà.

An Nhiên mỗi ngày đều đem mình hun trong khói thuốc, cô mở to mắt nhìn bộ lễ phục lộng lẫy, nói: “Con muốn đi Trung Quốc.”

27. Chương 27: Cái Gọi Là Chân Tướng

Nhập Hồng cũng không phản đối, chỉ ngồi xuống bên cạnh An Nhiên, giơ tay lên vén tóc ra sau tai giúp cô, hỏi: “Muốn đi vào lúc nào?”

An Nhiên đưa tay kéo nơ con bướm trên lễ phục, “Hai ngày nữa. Chờ qua hôn lễ của mẹ.”

Nhập Hồng không ngờ cô sẽ đồng ý đến hôn lễ của mình, ánh mắt rơi vào bàn chân của cô ở phía ngoài chân, lấy tay thăm dò một chút, phát hiện lạnh cóng, không khỏi đau lòng oán giận: “Mau vào trong chân ấm.”

An Nhiên ngoan ngoãn được Nhập Hồng đỡ nằm xuống, nhìn bà tỉ mỉ dịch góc chân ỳnh, rốt cuộc không nhịn được hỏi: “Mẹ, tại sao mẹ đột nhiên muốn gả cho Nam Tĩnh?”

Trong khoảng thời gian này Nhập Hồng cố ý tránh né cái vấn đề này của cô, nghe thấy cô hỏi lần nữa, biết cô không có được đáp án sẽ không cam lòng, liền nắm tay cô ngồi ở bên giường, “Thật sự là do mẹ muốn trả thù ba con.”

Nhập Hồng dời đề tài “Biết nhà họ Nam tại sao lại níu lấy ba con không thả không? Anh tử chết đi xác thực có liên quan tới ông ấy. Nhà chúng ta có vấn đề về dụng cụ, một người bị hại trong đó cũng chính là mẹ Yến tử.”

An Nhiên kinh ngạc muốn ngồi dậy, lại bị Nhập Hồng ngăn lại. Bà vuốt ve tóc của cô, để cho cô lần nữa nằm xong, “Những chuyện này đã đề ở trong lòng mẹ rất nhiều năm, có lúc suy nghĩ một chút, rơi vào tình cảnh như ngày hôm nay, cũng là báo ứng thôi. Cũng biết mẹ của Yến tử là bởi vì sinh Yến tử, thân thể suy yếu mà chết. Thật ra thì không phải vậy, lúc ấy là Anh tử đỡ để cho bà ấy, đối với tình trạng thân thể của bà ấy là rõ ràng nhất. Sau khi mẹ Yến tử chết, Anh tử liền đến nhà chúng ta chất vấn ba con, ba con cũng thừa nhận, đó là một cái lưu thông trên thị trường chưa kịp thu về.

Mặc dù An thị khi đó đã rất lớn, nhưng xuất hiện chuyện như vậy, ba con cũng không khoát khỏi phải gánh chịu trách nhiệm. Mà An Diệc Văn cũng không tham gia xử lý An thị, chú ba của con lại cả ngày quấy rối, nếu không có ba con, An thị khi đó đoán chừng đã đổ. Là, do mẹ cho đến bây giờ vẫn còn đang kiếm cố, nhưng dù sao đó cũng là một cái mạng. Ba con vẫn lo lắng Anh tử sẽ tố cáo, khi đó ông nội Nam tử hết sức ghét Anh tử, cho nên cha con muốn đuổi Anh tử đi. Ba con ông ấy. Cũng quả thật dùng chút thủ đoạn.

Anh tử luôn luôn kiên cường, ba con làm như vậy, bà ấy lại càng không thêm chịu nể mặt mũi. Là mẹ, ôm con vừa sinh chưa được bao lâu xin bà ấy rời đi, mẹ nói, không hy vọng con gái của mẹ không có cha khi lớn lên. Anh tử luôn coi mẹ như em gái mà chăm sóc, đối với yêu cầu quá đáng như vậy của mẹ, bà cũng chỉ gọi Nam tử đang đá cầu ở bên ngoài qua lau mồ hôi cho nó, hôn mặt của nó, nói một câu ‘cậu liền nhìn tâm nhìn con trai của tôi phải rời khỏi mẹ’? Bà ấy nói xong thật bình tĩnh, mẹ hiểu rõ tính tình của bà ấy, bà ấy như vậy là đã đồng ý với mẹ.

Sau khi Anh tử rời đi, mẹ và ba con mới chân chính yên lòng. Mặc dù sẽ áy náy, nhưng mẹ sẽ có thời điểm thỏa mãn trong nhà hạnh phúc. Mẹ cũng không ngờ ba con sẽ nổi lên sát tâm với Anh tử, theo bên ông ấy bao lâu nay mẹ cũng biết ông ấy không phải là người tốt. Nhưng mẹ vẫn luôn ngu ngốc, ngốc cho đến bây giờ, còn cho là, chỉ cần ông ấy đối tốt với mẹ, những thứ khác đều có thể tha thứ. Mẹ đời này thật sự là hại đến ba người trên đầu, thương yêu ông ta cũng bị mất nguyên tắc làm người, nhưng ông ấy.

An Diệc Văn không biết từ nơi nào lấy được tin tức ba con thuê nhà Nam Cung, trước chúng ta một bước đến thành phố S, ai biết là đã xảy ra tai nạn xe cộ.”

“Mẹ, ba con vẫn không thừa nhận chuyện sát hại bác Anh, có thể là mọi người hiểu lầm hay không?” An Nhiên khó khăn mở miệng, cô chưa bao giờ nghĩ đến, chân tướng lại là như vậy. Mẹ cô luôn luôn dịu dàng thiện lương, tại sao có thể tàn nhẫn như vậy. Bởi vì có thể bảo vệ hạnh phúc của chính mình, mà làm ra loại chuyện tổn thương người khác như vậy, hơn nữa, bác Anh còn là bằng hữu tốt nhất của bà?

Nhập Hồng bình tĩnh, nói: “Có lẽ là bởi vì con ở bên nghe, ông ấy thật sự xấu mặt không nổi thôi. Năm đó sự tình của mẹ Yến tử bị dấu diếm, nhưng là Anh tử là tính mạng của Nam Tĩnh, bà ấy vừa đi, đoán chừng Nam Tĩnh chống đỡ cũng chỉ còn sót lại ý niệm báo thù trong đầu. Đúng rồi, Nam tử mấy ngày nay ở trong viện, cụ thể mẹ cũng không rõ ràng lắm, hình như là xảy ra xung đột với Nam Cung Kỳ Áo. Mẹ đối với nhà Yến tử vẫn có thiện, ai. Còn nữa, hôm đó mặc dù Nam Tử đem tất cả tội đều ôm xuống, nhưng là, đây tất cả đều là do Nam Tĩnh làm, thời điểm gặp chuyện không may, Nam tử mất tích mấy ngày, cũng là bị ông ta phái người tách ra, cho nên.”

“Con hiểu rõ. . . .” An Nhiên cắt đứt lời nói của Nhập Hồng, nước mắt không khống chế được từ trong hốc mắt chảy xuống, trôi vào trong tai cô, lạnh lạnh, “Anh ấy chỉ đành phải Bỏ qua con.”

Anh đem tất cả đều gánh lên người mình, tình nguyện để cô hận anh. Anh là sợ cái gì, sợ cô đem thù hận chuyển đến trên người ba anh sao? Lúc đó khi ở nhà anh, anh có lẽ đã lựa chọn đứng ở phía đối lập với cô.

Nhập Hồng nói xong, cảm thấy khối đá đè nặng trong lòng giống như được gỡ xuống. Bà đến bàn trang điểm của An Nhiên cầm miếng bông tẩy trang, thừa dịp đưa lưng về phía cô lau nước mắt, xoay người cười nói: “Tẩy trang ngủ tiếp đi, mẹ nhìn con.”

An Nhiên nhắm hai mắt lại, bông tẩy trang lau ở trên mắt hơi lạnh.

Một tuần lễ sau, An Nhiên đến tham gia hôn lễ của Nhập Hồng và Nam Tĩnh.

Cuộc hôn lễ này so với bất kỳ buổi lễ nào mà cô từng thấy đều lớn hơn, trong tiệc cưới chật ních khách, khắp nơi đều là đèn flash, còn có cầu tử (phóng viên), chưa từ bỏ ý định muốn vọt tới trước mặt để kiểm tin tức mới.

Hôn lễ mặc dù xa hoa, nhưng cũng lạnh lẽo. Đám người chật chội cũng không làm cho không khí trở nên ấm áp, người qua lại đều hướng người mới tới với ánh mắt tò mò cùng thăm dò, mà không phải chúc phúc. An thị bị Nam thị chính thức thu mua chỉ trong một tháng, phu nhân tổng giám đốc An thị liền tái giá.

Các loại suy đoán tràn đầy trời đất, hơn nữa đều là tin đồn về Nhập Hồng và Nam Tĩnh trước khi bị bỏ tù. Thậm chí An Nhiên cũng nhận được một phần, là đứa nhỏ phát báo trên đường thừa dịp loạn chen lấn đi vào, lấy lòng cứng rắn nhét vào trong ngực cô nói là độc nhất vô nhị để chào hàng, đuổi bàn tay nhỏ bé bẩn thỉu ra đời tiền.

Đứa nhỏ phát báo rất nhanh bị an ninh xách cổ đuổi ra ngoài, An Nhiên đem tờ báo để ở trên đầu gối. Mục Sư cao giọng chúc phúc, nói: “Hiện tại, chú rể có thể hôn cô dâu rồi.” An Nhiên thu hồi tầm mắt, rơi vào tờ báo, lúc này, nếu là giả thì thật tốt.

Trong nhà họ Nam còn có một buổi tiệc tối long trọng, Nhập Hồng xác định An Nhiên không có việc gì, liền kéo cánh tay Nam Tĩnh, nhất nhất đi về phía những người đàn ông đến dự để chào hỏi.

An Nhiên kinh ngạc mà nhìn Nam Tĩnh một lát, phát hiện cô thể nhưng đối với người một tay phá hủy hạnh phúc gia đình mình lại hận không nổi. Hoặc là nói, có chút cảm giác, cô giống như bị mất. Nhất thời trong óc trống không, có lúc cô cũng không biết mình đang nghĩ cái gì.

Cô đối với cấu trúc của Nam Trạch rất quen thuộc, đi ra khỏi đại sảnh, cô tìm một gian phòng, cũng không có mở đèn, tự giam mình ở bên trong.

Cô đi, cố gắng phân biệt hình dáng của các loại đồ vật trong phòng, một gian phòng rất nhỏ bé, cảm giác cô giống như chưa từng tới. Dưới chân mềm nhũn, cô dứt khoát tháo giày, sợi lông mềm mại theo bước chân cô đi lại mà không ngừng co lại rồi giãn ra, cảm thấy, dưới chân là thảm thật dày, đi lên cực kỳ thoải mái.

Giữa gian phòng là một cây cột đứng thẳng rất lớn, mượn một chút ánh sáng yếu ớt có thể thấy nhìn thấy bốn bề đều là màu sắc bất đồng. An Nhiên đưa tay sờ sờ, trên mặt cây cột có một cái đỉnh nhô ra, giống như là... dụng cụ để giúp trẻ em leo núi.

An Nhiên dựa vào một mặt cây cột ngồi xuống, chân còn đạp phải một cục tròn vo, mềm mại co giãn, ôm đến trong ngực ngất, là một quả bóng da. Cô đem quả bóng da ôm vào trong ngực vôn về nhào nặn, nghe nó phát ra tiếng vang “phù phù”, lại buồn cười.

Cô còn ở bên tay mò được một mô hình súng bằng nhựa nhỏ, bóp cò, có bài hát vang lên. Kinh ngạc rất nhiều, cô ném nó qua một bên, cô giống như biết nơi này là nơi nào rồi, hình như là phòng trẻ trong nhà họ Nam.

Phản ứng đầu tiên của An Nhiên chính là rời khỏi gian phòng này. Cô đứng lên, lại từ từ ngồi xổm xuống.

Cô dựa vào cây cột này ngủ quên mất.

An Nhiên bị mùi thuốc lá hun tỉnh, mùi vị rất gay mũi, quả thật giống như bên trong còn cuộn lá cây thuốc lá không được hong khô, bị hun đến khó chịu. Cánh tay phải của cô có chút tê dại, hoạt động mấy cái. Cảm thấy mùi thuốc lá là từ phía sau bay đến, cô hí hóp đưa tay sờ về phía sau.

Bàn tay tiếp xúc là mặt thảm trơn mềm, cô phải đi vài cái, chợt chạm phải một vật lạnh lẽo nhô lên. Bị sợ khiến cả người cô đều căng thẳng, trong lúc nhất thời, những cái này ở trong bóng tối mơ hồ không rõ hình dáng giống như những quái thú dữ tợn được sắp xếp sắp bổ nhào tới.

Cô nắm vật kia, vừa cẩn thận sờ, sờ chút cộm tay, bàn tay cảm thấy phía gốc như gồ lên. Giống như, có người nắm lên quả đấm của cô.

Cánh tay của cô bị kéo từ phía sau cây cột ra ngoài, nhào tới đấm lên đùi của chủ nhân cái trán không cần thận trọng phải đầu gối đang cong lên của anh, cô đau đến mức “Hừ” một tiếng.

Cô lập tức biết là ai, dùng sức rút cánh tay của mình về, anh dùng sức cầm, cuối cùng vẫn buông lỏng ra.

Hai người ở trong bóng tối mắt to trừng mắt nhỏ, Nam Tịch Tuyết mở miệng trước: “Làm sao em lại ở chỗ này?”

28. Chương 28: Hai Bờ Lưỡng Lự

An Nhiên không lên tiếng, rất cẩn thận đưa tay phải của mình cọ xát lên tấm thảm, lau đi mồ hôi lạnh trên tay, cũng cố gắng xóa đi hơi thở của người đàn ông đã chạm phải. Cô cúi thấp đầu làm xong tất cả, dựng cả tay chân chống thân thể lên để bò dậy.

Bởi vì đứng dậy mà động tác có nghiêng về phía trước một chút, một cái chớp mắt kia cô cơ hồ là kẻ sát đến trong ngực anh, ngửi được mùi thuốc lá trên người anh, còn có mùi thơm của xà bông tắm.

Cặp mắt dần dần thích ứng với bóng tối, cô có thể nhìn thấy tay phải anh đang kẹp tàn thuốc lá, cổ áo sơ mi trắng của anh rộng mở, hai ống quần bị kéo đến căng chân, thậm chí, cô cảm nhận được ánh mắt chăm chú của anh đang ngồi ở chỗ tối nhìn cô.

An Nhiên trở về chỗ mà mình ngồi lúc trước, lục lọi lần tìm được túi xách mà mình vứt qua một bên, đeo lên trên vai, chuẩn bị rời đi. Đi về hướng cửa được vài bước, cô lại dừng bước, cô có thể đi được nơi nào chứ? Trở lại cái nhà trống rỗng đó? Cô không khỏi vuốt ve chiếc nhẫn trên tay trái, hôm nay, ngay cả người để cô có thể gây gổ cũng không có. Cảm giác cô độc nảy sinh từ tận đáy lòng, từng chút một lan tràn vây quanh cắn nuốt cô.

Cô nghe được anh thật thấp thỏm dài một cái “Quá muộn rồi, lên trên lầu ngủ đi.”

An Nhiên xoay người, đem túi trên vai dùng sức đập tới hướng của anh! Trong túi xách của cô cái gì cũng có, chì vẽ mắt, son môi, ví tiền, cái gương thủy tinh nặng trĩu, một đồng hồ lộn xộn lung tung, áo mưa mùa hè, tất cả đều bị cô quăng ra ngoài, rầm rầm rơi đầy đất.

Nam Tịch Tuyết phản xạ có điều kiện giơ tay lên cản một phen, vừa thả tay xuống liền nhìn thấy An Nhiên quay trở lại trước mặt mình.

Cô bắt đầu xột xoạt cởi nơ con bướm trên eo mình, rút cởi ra, lễ phục trên người cô liền rơi xuống, cô cũng chỉ nó nhẹ nhàng kéo xuống dưới, chiếc váy liền từ trên vai cô chảy xuống, cả đồng hồ xếp chồng bên chân. Cô nhấc chân, đem đồng hồ vốc kia đá qua một bên, khom lưng, đỡ vai anh dạng chân ngồi lên đùi anh.

Tối nay ánh trăng âm đạm, cùng anh ở cự ly gần như vậy, cũng không nhìn thấy rõ thái độ của anh.

Sau khi cô ngồi vững vàng, buộc lại tóc, liền cởi áo ngực trên người, tiện tay đem nó treo lên cái đinh ở trên cây cột, nâng mặt của anh lên, bắt đầu hôn.

Ngón tay của cô từ trên gò má anh dời xuống, cuối cùng cắm vào mái tóc ngắn của anh. Tóc vẫn còn ướt, nắm chặt ngưng lại trong đó vẫn còn hơi nước.

Cổ họng Nam Tịch Tuyệt mơ hồ phát ra tiếng vang khê, lưỡi của cô đã cạy mở môi anh, trượt đi vào, đồng dò tây dò, quần lấy đầu lưỡi của anh, trượt qua trượt lại, cổ tình lại câu cuốn lấy đủ chặt. Cánh môi đụng vào nhau tràn ra âm thanh bú mút, có một cái chớp mắt kia, anh thật sự nghĩ đẩy ra cô. Nhưng một giây kế tiếp, ý niệm nho nhỏ này liền bị động tác của thân thể bóp chết. Anh thử dò xét dùng cánh tay vòng chắc eo của cô, phát hiện cô không có phản kháng, liền đem kéo lại càng chặt hơn.

Anh bắt đầu đáp lại nụ hôn ướt át của cô, đem toàn bộ nước miếng trong miệng cô đều mút hết vào trong miệng mình, nuốt xuống, anh khê cắn môi của cô. Anh đáp lại càng khiến cô tức giận, cô hung hăng cắn xuống khoe môi anh một cái, anh liền cảm thấy mùi vị của máu, có chút lạnh, có chút mặn, còn có chút tanh.

An Nhiên cởi áo sơ mi của anh, giống như anh đã từng đối đãi qua với cô, dùng tay áo sơ mi chưa hoàn toàn rút ra hết trói cổ tay của anh lại. Cô thở nhẹ, cởi dây lưng của anh, lại đụng phải vết thương bên trái dạ dày của anh.

Thân thể anh run rẩy, rất nhanh bình tĩnh lại, mặc cho cô giày vò anh.

Nơi đó là dấu vết một viên đạn xoẹt qua, đây là do anh sau khi đánh gãy xương sườn của Nam Cung Kỳ Áo, bởi vì Yến tử ngăn cản anh thả tên ác ôn đó, lại bị Nam Cung Kỳ Áo từ phía sau đánh lén. Thật may là, đánh trật.

Không biết có phải là cố ý hay không, kế tiếp thời điểm An Nhiên cởi quần anh ra, cánh tay thỉnh thoảng sẽ đụng vào nơi đó, anh cắn răng, không nói tiếng nào. Anh biết trong lòng cô không dễ chịu, cần tìm cách phát tiết ra ngoài, anh rất may mắn, cho dù là như thế, cô nghĩ tới vẫn là anh.

Cô rất nhanh liền nằm ở chỗ bụng dưới của anh, đem nơi kia của anh cầm xoa nhẹ vài cái, liền từ từ nuốt vào trong miệng. Cô liếm, mút lấy, thỉnh thoảng đôi tay vuốt ve xoa nắn lấy phía dưới. Ngực của cô dán vào bên đùi anh, đã nở rộ căng chặt hai đỉnh phần hồng lại thỉnh thoảng ma sát qua, anh đang trong miệng cô không thể át chế liền hưng phấn đứng thẳng, trước mặt anh xuất ra, An Nhiên liền đem anh khạc ra, lau miệng lần nữa dạng chân trở về ngồi trên người anh.

Chỗ kia của cô c dè lại nơi cứng rắn nhiệt nóng của anh, nhạy cảm tốt độ trong hưng phấn, anh cảm nhận được sự ướt át từ tầng vải vóc thật mỏng kia thấm tới. Anh không khỏi nâng eo lên định chuẩn bị đi vào, tay của cô liền không khách khí bấm một cái lên miệng vết thương của anh, đau đớn thuần túy lan vào tận xương tủy, cơ hồ khiến anh tê dại nửa người.

“Tiểu Nhiên.” Giọng nói của anh giống như mất tiếng, gọi cô.

An Nhiên ôm cổ anh, dán chặt vào lồng ngực anh, đầu lưỡi trơn trượt của cô liếm lỗ tai của anh, thân thể bắt đầu trên dưới pháp phồng.

Loại cảm giác này, quả thực là cách giống như gãi ngứa.

Anh rốt cuộc không kiên nhẫn nổi rút tay ra, dò tới dưới mông cô, vạch đáy quần lót ra, mượn chất lỏng ướt át thuận lợi tiến vào trong cơ thể cô.

Động tác của anh làm liền một mạch, chờ An Nhiên phản ứng kịp, anh đã đi vào thật sâu. Cảm giác vào mỗi lần lại càng sâu hơn, bụng của cô đều có chút đau.

Nam Tịch Tuyệt thấy cô bất động, liền vịn hông của cô biên độ nhỏ mà rất nhanh ra vào. Thân thể cô không yên, một đôi đầu đạn trắng nõn ** trên dưới đung đưa, mới vừa rồi hai người kề nhau, anh đã cảm thấy nơi đó căng lên. Bởi vì hưng phấn, quãng vú co rút nhanh, ** như nụ hoa vừa nở ngạo nghễ vươn lên, anh thấy quen mắt, thân thể càng nóng, một cái tay khác chống đỡ thắt lưng của cô, để cô hơi nghiêng về phía sau, hơi cúi đầu liền đem một bên mềm mại trắng nõn nuốt vào hơn một nửa. Anh theo thứ tự đem nó thấm ướt nhẹ nhàng.

An Nhiên vẫn cố nén không để inh gọi ra, nhưng khi anh đem cô đặt ngang trên thảm trải sàn, hơi thô bạo gặm cắn viên chân trâu mềm mại trước ngực cô, đầu lưỡi chống đỡ vân vân, cô không chống đỡ được “ưm” một tiếng.

An nhiên ở trên giường luôn luôn không an tĩnh, tiếng rên rỉ khác nhau đại biểu cho cảm thụ khác nhau, ngưỡng ngừng, hưng phấn, vui mừng, tức giận. Mới vừa rồi cô vẫn không có ra tiếng, chỉ là đè nén hơi thở, Nam Tịch Tuyết liền không cam lòng, khiến cho cô gọi ra, trong lòng khôn ngoan suy tính một chút.

Anh lui ra ngoài, một tay xoa vú cô, một tay kia đỡ dành lấy mình, rút cuộc thả ra ngoài.

Anh thả tới trên người cô, nhìn cô thẳng tắp nằm ở trên đất không động đậy, liền cầm áo sơ mi nhún thành một đoàn của mình lau bắp đùi cùng bụng dưới cho cô. Ngón tay liền dần dần dời đến phía dưới, vẫn còn ướt. Anh cầm quần áo vứt qua một bên, cúi người chống đỡ trên thân thể cô, dần dần lại muốn một lần.

Lông mày An Nhiên nhếch lên, nhắc chân liền đạp trúng vết thương trên người anh, nhìn anh khom người té ngã, trong lòng nổi lên ác ý vui mừng.

Anh lại dễ dàng buông tha cô như thế, quả thực là, vứt bỏ như dép cũ.

Cô đẩy anh té xuống đất, áp đảo, đỡ anh gắng gượng, chủ động đem anh đi vào. Bất quá chỉ là luật động mấy cái, liền đứng dậy.

Cô không để ý đi mặc nội y, trực tiếp mặc lại quần áo trên người, nhanh nhẹn, ở eo thắt nơ một cái. Cô tìm được ví tiền, lấy ra tấm chi phiếu màu xanh ngọc ở bên trong “Ba” một tiếng vỗ tới trước ngực anh, thẳng tắp nhìn vào đáy mắt anh “Tôi nay là tôi trên anh. ! Nói muốn chính là tôi, nói không muốn cũng là tôi! Chỗ tiền này hoàn lại cho anh, thuận tiện cảm ơn cái người này cả đêm ra sức vận động.” Cô nhéo một cái trước ngực anh, giọng nói yêu mị “Chỗ của anh khiến cho tôi thấy rất thoải mái, cảm ơn.”

Cô lần này thật sự muốn đi, Nam Tịch Tuyết nắm lấy mắt cá chân của cô, cô quay đầu lại, giọng nói không kiên nhẫn: “Anh còn muốn ép buộc tôi?”

Nam Tịch Tuyết ngồi dậy, anh rất cao, lúc ngồi đầu đầu cũng tương đương với eo của cô. Anh ôm lấy cô, nói: “Anh rất tiện nghi, số tiền này, đủ ở trên anh rất nhiều lần.”

Cô không đi thành công, lại bị anh áp đảo, mở rộng hai chân cô khoác lên đầu vai anh, hưởng thụ môi lưỡi anh chăm sóc. Anh cầm chân của cô mở ra thật rộng, đụng đi vào, rút ra, tần số đều đều, sức lực mỗi lần lại càng lớn hơn.

Anh để cho cô ôm chặt anh, đôi tay nâng mông cô lên, vui thật sâu vào trong cơ thể cô, ở bóng tối đi tới đi lui. Anh càng không ngừng ở bên tai gọi tên của cô, cô vẫn liều chết cắn răng, không chịu dễ dàng kêu thành tiếng.

Cô vẫn muốn đè ép anh, liều mạng trên người anh gặm cắn, trên người mỗi một chỗ, trên mặt, thậm chí chóp mũi anh cũng bị cô cố ý dùng răng ranh cắn thật sâu. Cô thậm chí là luống cuống lo lắng, cô đối với anh rõ ràng có hận ý, nhưng lại càng làm cho cô thống hận mình, cơ hồ như không thể ngăn chặn được tình yêu say đắm.

Có một số việc, trong một chốc lát, thật sự là khó có thể dứt bỏ hoàn toàn.

Người đàn ông đang kết hợp chặt chẽ với cô, là người mà từ khi cô còn nhỏ đã nhận định, yêu thật sâu. Nghĩ tới những thứ này, cô lại cố gắng nghênh hợp, quấn chặt anh, xoắn bực anh, khiến cho anh bối vì thoải mái mà run rẩy thở gấp. Nhất thời nhìn thấy thân thể pháp phồng của anh, nghĩ đến anh cũng đã từng nằm ở trên những người phụ nữ khác làm động tác giống như vậy, nghĩ đến lúc cô bắt lực anh vắng mặt, còn có anh gián tiếp làm gia đình của cô tan nát, liền vừa hận không thể cắn xuống từ trên người anh một miếng thịt.

An Nhiên không biết một đêm này cô và anh làm bao nhiêu lần, chỉ biết sau đó cô lại khóc đến rồi tỉnh rồi ngủ. Cô không rõ ràng lắm, là bởi vì trong lòng bị thương, hay là bởi vì trên thân thể quá độ vui vẻ.

Phía chân trời trắng bạch, cô đẩy anh anh đang ngủ say ra, mặc quần áo tử tế đi ra ngoài. Đóng cửa lại, cô vẫn không nhận được được rơi nước mắt, cô hiểu, đi ra khỏi cánh cửa này, cô và anh lại thật sự xong rồi.

Sáng sớm cuối mùa xuân vẫn còn có chút lạnh, An Nhiên đi trên đường phố không có một bóng người, ôm cánh tay vuốt ve. Có những hạt sương thật mỏng lơ lửng ở trong không khí, loại không khí mơ hồ này làm

cho cô cảm thấy an toàn. Giữa người với người quá mức rõ ràng cũng không tốt, một khi có cái gì, sẽ gặp bị thương mà thương tích đầy mình.

An Nhiên cúi đầu nhìn chằm chằm mũi chân của mình, chậm rãi đi.

Cho đến khi có mùi thơm nồng đậm chui vào mũi, cô mới ý thức được là bụng mình đã đói đến mức biểu tình. Ngẩng đầu ngẩng nhìn “Trung Quốc hương” ba chữ to, cô do dự một chút, vẫn hướng cửa chính mở rộng đi vào.

Cô đói bụng, muốn ăn thật no, mới có hơi sức tiếp tục cuộc sống.

An Diệc Bác bị xử mười năm tù, mười năm sau, khẳng định ông đã suy yếu rất nhiều, đoán chừng cũng không thể hoa tâm được nữa. An thị đã bị Nam thị đầu độc, ông không có sự nghiệp, cũng sẽ không đi làm chuyện phạm pháp nữa. Mười năm sau cô cũng đã gần 30 tuổi rồi. An Nhiên nhìn tay mình, An Diệc Bác ra tù liền không có người thân để dựa vào, cô sẽ nuôi ông. Dựa vào chính mình, cô nhất định cũng có thể sống rất khá.

Cô sờ chiếc nhẫn trên tay trái mình, Khâu Thiệu Trạch, anh cảm thấy hối tiếc khi không hiểu thuận được với ba đúng không, em tới giúp anh.

Về phần Nhập Hồng. An Nhiên lắc đầu một cái, cô hiện tại không muốn suy nghĩ về bà. Nếu như nói An Diệc Bác làm cha đã phá vỡ hình ảnh kiên cường của cô, thì lời nói mềm mại và hành động của Nhập Hồng chính lại giống như con dao sắc bén nhất, chặt đứt nền móng tin tưởng trong lòng cô .

Trên bậc thang trước cửa chính của “Trung Quốc hương” xuất hiện một mỹ nam tuấn tú, đang mỉm cười gọi điện thoại. An Nhiên nghe, không phải là tiếng phổ thông thuần túy, giống như tiếng địa phương ở một nơi nào đó của Trung Quốc.

Là Cố Lăng, ánh mắt An Nhiên không tự chủ bị nụ cười trên mặt anh hấp dẫn, không giống với sự dối trá thường ngày mà cô nhìn thấy, mà là tinh khiết lại dịu dàng, người ở đầu dây bên kia, nhất định là người mà anh chân chính nhớ thương.

Cô đứng được đã lâu, Cố Lăng liếc cô một cái, lộ ra nụ cười nghề nghiệp: “Muốn ăn mỳ sao? Mời vào bên trong.”

An Nhiên dạ, đi vào bên trong.

Đôi mắt Cố Lăng không an phận ở trên người cô quét vòng, chú ý tới vết nham nhở trên cổ chân cô, không nhịn được thở dài một tiếng, dặn dò: “Em bây giờ là một cô gái đã lớn, phải hiểu được cách bảo vệ mình, không cần quan tâm đến những tên tiểu tử không an phận. Được rồi anh bắt đầu làm việc, về sau sẽ trò chuyện.”

Cố Lăng cúp điện thoại, duỗi lưng một cái, ba năm nghiên cứu sinh đã qua hai năm rồi, anh cũng nên chính thức suy nghĩ một chút về lời đề nghị của Nam Tịch Tuyết rồi.

Trong “Trung Quốc hương” chỉ có một vị khách là An Nhiên, cô gọi mì thịt bò truyền thống. Kéo mì rất nhanh liền mang tới, tràn đầy một bát to, béo ngậy, có rau có thịt, còn có trứng chiên vàng óng bày tại trong đĩa nhỏ, cùng nhau được trình lên.

An Nhiên không động, nhìn Cố Lăng bê đồ ăn cho cô: “Tôi không có gọi trứng.”

“Tôi biết ” Cố Lăng đặt xuống cẩn thận cho cô, mình ở phía đối diện cô ngồi xuống, cười híp mắt nói, “Tôi xin. Hôm nay là ngày cuối cùng tôi làm ở đây, cô vừa vặn là vị khách đầu tiên.”

An Nhiên cảm thấy nụ cười của anh rất chói mắt, cúi đầu dùng chiếc đũa nếm trứng gà tươi, ngoài khét trong sống, cùng cô ăn quán chín bảy phần vô cùng không giống nhau. Có chút mùi thơm của tiêu, ăn thật ngon.

An Nhiên không chú ý đến Cố Lăng ở đối diện, đem một chén kéo mì ăn thấy đầy. Cô thở ra, vỗ vỗ bụng.

Cố Lăng nhìn cô ăn xong, nhận đồ, lại bưng cho cô một cốc cà phê nóng. Sau đó lại rời đi, khi trở về cầm theo một cái khăn quàng cổ bằng lông dê thật mỏng trên tay, đưa cho cô: “Cho cô mượn.”

An Nhiên biết anh chú ý đến dấu vết trên cằn cổ cô, nói tiếng cảm ơn cũng không khách khí nhận lấy.

Cổ Lăng nhìn ra ngoài cửa sổ, nói: “Vốn là mua cho em gái ở nhà, tiện nghỉ cho cô rồi.”

An Nhiên mặt không thay đổi nhìn anh: “Là anh tự nguyện, tôi lại không muốn.”

Cổ Lăng khinh bỉ nhìn cô một cái.

Ba ngày sau, An Nhiên một thân một mình ngồi lên máy bay về Trung quốc.

29. Chương 29: Không Thể Quay Về Nhà

Bàn tay to của anh vuốt ve mỗi tấc da thịt trên người cô, dần dần, lòng bàn tay khô ráo hiện lên thủy triều. Kích động lúc anh chui vào cổ cô mút cắn, hận không thể đem cô cắn vỡ thành hai nửa. Thời điểm chưa gấp rút, anh sẽ đem cô lật tới lật lui nắm bóp, gấp rút trong thời gian ngắn nhất luật động.

An Nhiên mồ hôi đầm đìa từ trong mộng tỉnh lại, xốc chấn, khí nóng lập tức tản ra, cô hắt hơi một cái. Thân thể ngừng lại như vậy, cô lập tức cảm thấy giữa hai chân lạnh lạnh, bật đèn ở trên bàn phía đầu giường, phát hiện ga giường màu xanh nhạt dưới móng đã bị nhiễm đỏ một phần nhỏ.

“Rốt cuộc đã tới.” Cô đem cái trán ướt mồ hôi gảy tóc qua một bên, lẩm bẩm nói.

Lần này chu kỳ kinh nguyệt của cô đến muộn hơn một tuần so với bình thường. Thời điểm hai ngày đầu cô nghĩ là do vừa chuyển đến Trung Quốc nên thân thể cô chưa kịp thích nghi, hơn nữa giờ nghỉ ngơi của cô cũng bị hỗn loạn mất mấy ngày. Mà mấy ngày qua, cô bắt đầu mơ hồ lo lắng.

Nam Tịch Tuyết rất chú ý ở phương diện này, nhưng buổi tối kia bọn họ thật sự làm quá nhiều, càng về sau cô cũng không rõ là anh có dùng bao hay không. Nhưng là, cô nhớ có lúc anh đang ở trong cơ thể cô bộc phát mang cho cô cảm giác ấm nóng.

Trên mặt xuất hiện vài nốt mụn nhỏ hồng hồng, bộ ngực căng đau, hai chân bủn rủn, bụng dưới có cảm giác nặng trĩu, cô liền nghi ngờ là mình có thai. Lo lắng hãi hùng ở bên trong, cô phát giác mấy ngày nay, mình thường xuyên nằm mơ thấy anh, những cảnh tượng lửa nóng kiều diễm kia, làm cho cô cảm thấy trống không, thậm chí mỗi một tấc da thịt đều đối khát, muốn lần nữa được ngón tay anh chạm vào.

An Nhiên vào phòng tắm rửa ráy sạch sẽ, thay quần áo sạch, đem quần áo bẩn ôm trở về phòng của mình, rót ỉnh hai ly nước lọc liền leo lên giường đắp kín chăn.

Trong lòng cô ruốt cuộc cũng vững vàng hạ xuống, lại không nói ra được mất mát cùng buồn bực. Mới vừa rồi khi lau mồ hôi, liền nhất thời cảm thấy hơi ẩm, hai chân càng ngày càng thấy lạnh, bụng dưới đau đớn cũng càng ngày càng không cách nào bỏ qua.

Hai tay cô che lại hai chân, đem mình co lại thành một đoàn, chỉ hy vọng có thể ngủ nhanh được một chút, sau khi tỉnh lại liền đã qua. Trong mơ hồ cô giống như nhìn thấy bản thân mình ở trong ngực Nam Tịch Tuyết lẫn qua lẫn lại làm nũng, la hét kêu đau, bởi vì một chút chuyện nhỏ lung tung phát ra tính khí. Mà anh luôn ôm cô, tận lực làm cho tay chân cô ấm lên. Thật ra thì cô không phải mỗi lần đều đau, mấy ngày nay trước sau cô đều đối khát nhưng không được, hận không thể cả ngày ở trên người của anh không xuống. Anh biết rõ thời kỳ không an toàn của cô, trong thời gian mấy ngày ngắn đó anh kiên quyết không làm. Có lúc bị cô trêu chọc đến phát hỏa, cả người lột sạch đã lăn đến trên giường, nhưng vẫn là một bộ dáng rất kiên trì.

An Nhiên thích xem anh mất khống chế, chọc cho anh nghiêm mặt, lần nữa lại lấy lòng kéo anh, từ từ vuốt ve. Cũng có mấy lần như vậy chọc anh giết thật, bị anh bày thành những tư thế khác nhau phát tiết một trận.

An Nhiên cố gắng đem bóng dáng của anh đuổi ra khỏi đầu mình, ép buộc chính mình phải nghĩ cách . Qua một lúc, mới ý thức tới trong đầu mình vẫn quanh quẩn hình ảnh anh dắt tay cô đi dạo dọc theo con phố.

Không biết qua bao lâu, có người gõ cửa phòng của cô, cô hàm hồ đáp một tiếng.

“Bữa sáng ở trong nồi, tỉnh lại nhớ ăn cơm.” Mẹ của cô Triệu Mai dặn dò xong liền đi xuống lầu.

Bởi vì rèm cửa sổ bị kéo xuống, trong phòng vẫn còn tương đối tối, chỉ là đã có ánh mặt trời le lói đi vào.

An Nhiên đi tới nhà cậu trong thành phố C đã được nửa tháng. Nhập Kiến Quốc là một nhà giáo ở trong vùng này, vợ là y tá ở trong bệnh viện thành phố, hai người chỉ có một đứa con gái , lớn hơn một tuổi so với An Nhiên, đang lên cấp III, cả ngày đi sớm về trễ, căn bản chưa cùng An Nhiên gặp mặt. Biết cô muốn tới, nhà họ Nhập đã sớm thu dọn phòng sách để làm phòng ngủ cho cô.

Căn nhà hai tầng hơi nhỏ, nhưng có An Nhiên ở thêm cũng dư dả. Chưa nói đến Nhập Kiến Quốc cùng Nhập Hồng là chị em ruột, mà vài năm nay An Diệc Bác cũng giúp đỡ nhà họ Nhập rất nhiều, cũng đủ để An Nhiên ở nơi này lấy được ưu đãi.

An Nhiên đến cũng không làm rối loạn cuộc sống bình thường của gia đình này. Chỉ là mỗi sáng sớm An Nhiên nhìn một nhà ba người bọn họ cùng ra cửa, buổi tối chờ đến khi em gái hai mươi tan học, người một nhà ngồi ở trong phòng khách nói chuyện phiếm, liền cảm thấy mình tới nơi này cũng thật có ý nghĩa.

Vốn cho là, đổi lại hoàn cảnh, cô sẽ dễ chịu hơn một chút. Nhưng bây giờ cô đã hiểu, trong lòng cô không bỏ được, cho dù có đi xa hơn nữa, cô vẫn không có cách nào thoát ra được. Giữa ban ngày không có việc gì để làm, cô liền đem mọi chuyện trong nhà sắp xếp lại một lượt , An Diệc Bác bị bỏ tù, Khâu Thiếu Trạch đã chết, Nhập Hồng tái giá, Nam Tịch Tuyết dính vào cơn ghen, Nam Tĩnh tố giác An Diệc Bác, Bùi Anh chết, cô bị Nam Cung Kỳ Áo khi dễ. Cô cầm bút viết chữ vẽ tranh, phác họa ra sơ đồ quan hệ nhân quả, đợi đến khi cô hoàn thành lần phân tích cuối cùng, lại phát hiện, tên tuổi xung quanh Nam Tịch Tuyết đều trống không, chỉ còn một ý hướng đến chính tên tuổi của cô ở phía trên.

Cho nên tất cả, cuối cùng đều đến trên người An Diệc Bác. Cô không muốn thừa nhận, nhưng cha cô hoàn toàn chính xác không phải là người tốt.

Cô thường vô ý thức đem tên của Nam Tịch Tuyết vết chi chít lên trang giấy, lại có chút tổ chất thần kinh mà đem bọn họ mỗi một người đều vẽ loạn. Trong lòng cô rất rõ ràng, Nam Tịch Tuyết là vô tội nhất, nhưng cô không có cách nào để tha thứ cho anh. Hận hành động cổ hủ của anh, hận anh ở thời điểm cô cần anh nhất lại đi lên giường với người khác, hận anh cùng cô có quan hệ pháp luật ràng buộc ở giữa, càng hận hơn, ở lúc cô đi, không hề giữ cô lại.

Nếu đã vì cô mà làm nhiều như vậy, tại sao không hy sinh nhiều hơn một chút? Ở vào thời điểm này, cô chỉ cần một lòng ngực thật dày để dựa vào, chứ không phải là anh tận lực cự tuyệt.

Càng yêu, càng khó có thể tha thứ.

An Nhiên cuối cùng không nhịn được, cắn chặt khóc ra thành tiếng, cô, muốn về nhà rồi.

Có ý nghĩ như vậy, cô liền nằm không được. Nhưng là, sau một phen tìm kiếm, cô phát hiện, hộ chiếu của cô đều không thấy!

Cô lo lắng nhìn đến buổi tối khi vợ chồng Nhập Kiến Quốc trở lại, hỏi bọn họ có nhìn thấy qua đồ của cô hay không. Cô hỏi lên như vậy, vẻ mặt Nhập Kiến Quốc lúng túng, ông đốt một điếu thuốc, hít hết một nửa mới chỉ lên ghế sa lon, nói: “Ngồi.”

An Nhiên ngồi xuống.

Mẹ có chút lo lắng nhìn cô một cái, Nhập Kiến Quốc chuẩn bị thật lâu, mới mở miệng nói: “Tiểu Nhiên, là như vậy. Hai ngày trước mẹ cháu cho điện thoại cháu, cháu cũng biết, bà ấy hiện tại mới vừa có gia đình mới, bà ấy tạm thời không muốn để cháu trở về.” Ông trầm mặc , đưa tay móc túi, lấy ra một tờ chi phiếu thả lên trên bàn, thở dài, giao cho An Nhiên, “Đây là mẹ cháu gửi đến đây cho cháu , hôm nay vừa lấy được, dùng để làm phí học hành cho cháu ở nơi này. Ý của mẹ cháu là sẽ đưa cho cháu theo tháng, chỉ là nếu chị ấy đã đưa cho cháu, vậy thì cháu tự mình cầm thôi.”

Giọng nói của An Nhiên cũng bắt đầu phát run: “Đây là ý gì? Hộ chiếu cùng visa của cháu đâu rồi, các người đã mang đi đâu?”

Nhập Kiến Quốc thấy ánh mắt oán trách của vợ, ho khan vài tiếng, mới nói: “Những thứ đó bị chú gửi về rồi. Chị nói hiện tại hồ sơ chuyển trường cũng tới không kịp, sẽ để cho cháu đi theo cùng nhau tham gia thi tốt nghiệp trung học năm nay. Chú biết rõ trong lòng cháu rất khổ sở, chỉ là hi vọng cháu cháu cũng vì chị mà suy nghĩ một chút, thật ra thì An thị ngã xuống còn chưa có cái gì, mấu chốt là bị ba cháu làm tổn thương. Chị nói, sau khi cháu đi, không thấy được những người cùng vật có liên quan, trong lòng cũng dễ chịu hơn một chút. Dù sao ở nhà chúng ta có, cháu cứ xem nơi này giống như nhà mình là được.”

An Nhiên muốn nói cái gì, nhưng một câu cũng không nói nên lời. Đang lúc ấy, Nhập gọi mở cửa. Triệu Mai vội vã đi ra ngoài mở cửa, bầu không khí trong nhà nhân cơ hội đó cũng giãn ra chút ít “Dì làm một vài món ăn ngon, Tiểu Nhiên và nhi cùng nhau ăn chút đi, bồi bổ thân thể.”

Hai tay An Nhiên bùm mắt, nước mắt không ngừng rơi xuống qua các kẽ ngón tay. Nhập Kiến Quốc không dám nhìn cô, tiếp tục rút điều thuốc.

Nhập vừa tiến vào liền phát hiện bầu không khí trong nhà không bình thường, cảnh giác hỏi: “Cha và mẹ lại cãi nhau sao?”

Nhập Kiến Quốc phát tay một cái: “Nói mò gì đấy. Ba và chị con nói chuyện một chút, mau trở về phòng của con đi.”

Nhập cong môi lên lâu.

Qua thật lâu, An Nhiên muốn lấy điện thoại của Nhập Kiến Quốc, cô muốn nghe lời nói do chính Nhập Hồng nói. Bởi vì không gọi được điện thoại quốc tế, cô đành đi mở máy vi tính của mình, dùng skype bấm số điện thoại của Nhập Hồng.

Nhập Hồng xác nhận lại Nhập Kiến Quốc không có lừa gạt cô. An Nhiên cố gắng để bình tĩnh nói: “Thời điểm nào con có thể trở về?”

Nhập Hồng im lặng thật lâu mới nói: “Khi nào mẹ bảo thì con hãy về.”

Sau đó, Nhập Kiến Quốc cùng Triệu Mai khẩn trương nhìn chăm chăm cô một lúc, chỉ sợ cô ngộ nhỡ nghĩ không thông. Làm cho hai vợ chồng bọn họ thoáng yên tâm, An Nhiên trừ việc đến tiệm cắt bỏ đi mái tóc dài, cũng không làm chuyện gì quá đáng nữa. Cũng ngoan ngoãn cùng Nhập đến học tại trường trung học.

Sau khi tốt nghiệp trung học, Nhập thi đậu một trường trong địa phương, phá hỏng kế hoạch của hai vợ chồng Nhập Kiến Quốc. Điểm toán của An Nhiên không đạt tiêu chuẩn, nhưng tiếng Anh lại được điểm tuyệt đối, cũng lên được một bậc. Lúc ghi nguyện vọng, cô điền bữa một ngôi trường, Nhập cũng là thận trọng lại thận trọng, cuối cùng ghi tên một trường nổi tiếng trong thủ đô.

Giấy trúng tuyển của hai người trước một sau được chuyển đến, vợ chồng Nhập Kiến Quốc nói đến chuyện này cũng đều khóc.

An Nhiên nhân cơ hội một mình đi du lịch. Trước rằm tháng 7 khoảng một tuần lễ, cô đã đến thành phố S, một khắc cũng không trễ nãi đến nghĩa trang công cộng.

Nam Tịch Tuyết nhất định sẽ tới nơi này!

Vào buổi tối ngày rằm tháng bảy đó, cô đã chờ suốt đêm, cũng không thấy bóng dáng của Nam Tịch Tuyết.

Cô không cam lòng tiếp tục ở lại chỗ này, cô chỉ muốn biết, Nhập Hồng có gặp chuyện gì không may hay không, bọn họ có sao không? Cô giống như bị bọn họ tập thể từ bỏ, Yền tử cũng không liên lạc được. Thật vất vả mới bấm được số điện thoại của Lục Nhược, chưa nói được hai câu đã bị anh cúp. Trực giác nói cho cô biết, nhất định là đã có chuyện xảy ra.

Mãi cho đến giữa trưa, anh vẫn chưa có tới.

An Nhiên lo lắng vẩy quanh bia mộ, cô vấp phải một tảng đá, cái chìa khóa từ trong đó rơi ra ngoài. Cô khom lưng xuống nhặt, bên trong chum chìa khóa, có một miếng đã gỉ sắt, cô kích động nâng nó lên, giống như người điên chạy ra khỏi mộ địa.

Nếu như không ở chỗ này, anh nhất định sẽ đến nhà ở của giáo sư!

30. Chương 30: Chờ Đợi

An Nhiên thở hồng hộc leo lên lâu, tay run khiến cái chìa khóa đút vào mấy lần cũng không lọt vào được. Cái chìa khóa trong tay cô đã nhiều năm chưa dùng qua. Ban đầu ở nơi này lên tiểu học, mỗi lần trước khi ra khỏi cửa Bùi Anh cũng đều đem chìa khóa treo lên cổ cô, lại đội thêm một cái mũ lông nhỏ cho cô, rồi mới để Nam Tịch Tuyết dắt cô đi.

Cô xoay vài lần mới có chút dẫn ra, trong lúc cửa mở ra, cô dựng lỗ tai lên nghe động tĩnh ở bên trong. Cửa mở ra, đầu tiên là nhìn thấy cửa chính cùng phòng khách trống rỗng. Giá để giày ở chỗ cửa trước, có vài đôi dép được sắp xếp rất thật chỉnh tề, cũng không bị thay thế bởi chiếc giày da nào.

Lỗ mũi An Nhiên ê ẩm, cố gắng mở to hai mắt để mình không rơi nước mắt. Mỗi lần tới nơi này, đều có cảm giác thời gian như xuyên qua, chuyện cũ lại hiện lên trong đầu. Từ sau khi xác lập quan hệ, Nam Tịch Tuyết mỗi lần tới đây cũng cố gắng mang cô đi cùng. Ở chỗ này chính anh, so với thời điểm khác cũng luôn ô lý hơn một chút, trong lời nói thậm chí sẽ có chút tính trẻ con.

Cô cởi giày đi vào phòng khách, “Anh có ở đây không?” Cô chạy một vòng trong nhà, nhưng không phát hiện thấy bóng dáng của anh, không cam lòng mà từ trong phòng mình xuyên qua ban công lần nữa tiến vào phòng của anh, tay phải trong lúc vô tình lau bàn đọc sách của anh, lại có cảm xúc đến một vòng âm áp. Trái tim cô đập rất nhanh, anh quả thật đến rồi!

Cô vội vã lấy giấy, bút, viết xuống một chuỗi chữ: “Em tới tìm anh, dẫn em về nhà!” Suy nghĩ một chút, lại có cảm giác kỳ cục, soạn soạn soạn đem hai dòng này lau đi, sửa thành: “Hộ chiếu cùng visa của em bị cầm đi, em không thể quay về. Trong nhà có phải đã xảy ra chuyện gì hay không? Em đến sân bay chờ anh. Đợi không được em nhất định sẽ không về!”

Cô thuê xe đến sân bay, ở nơi này ngây người hai ngày. Sáng sớm ngày thứ ba, cô kéo một thân mệt mỏi ngồi lên xe lửa trở về thành phố C.

An Nhiên mỗi ngày đều soạn vô số MSN, gửi tin nhắn ối người quen, chỉ có bốn chữ “Tôi muốn về nhà” . Điện thoại của Lục Nhược về sau gửi không được, đoán chừng là đã bị chặn. Điện thoại Nhập Hồng mặc dù gọi được, nhưng mỗi lần bà chỉ dặn dò cô ăn xong, nghỉ ngơi tốt, đối với những chuyện khác không nói tới một chữ.

Hướng về phía Nhập Hồng, cô cầu khẩn qua, hỏi cải qua, bày tỏ mình không nên trốn tránh mà bỏ đi, nhận vô số lỗi lầm, tâm tình cũng mất khống chế mà phát giận, nhưng Nhập Hồng đã sớm miễn dịch với tính khí của cô, thấy cô huyên náo lợi hại, sẽ trực tiếp cắt đứt điện thoại của cô.

Trong lòng lo lắng tội độ dần dần nảy sinh ra oán hận, cô bắt đầu đem Nam Tịch Tuyết, Yến tử, Nhập Hồng. Mỗi một người đều mắng, lại lần lượt đem bọn họ đẩy ra ngoài.

Cô đi báo mất giấy tờ, cố gắng bổ sung hộ chiếu và visa, lại được biết cô đã ký hiệp nghị ba năm không quay lại nước Mỹ. Cô chỉ cãi lại mấy câu, liền bị lời nói lạnh nhạt đuổi đi.

Nóng nảy lại lo lắng, cô lại đi một chuyến đến thành phố S, viết vô số tờ giấy nhỏ ở trong căn nhà của Bùi Anh, có cầu khẩn, cũng có tức giận chỉ trích. Để cho bắt mắt, cô dính chúng đầy phòng khách, dưới mỗi tờ giấy cũng có cách thức liên lạc ở trong nước của cô.

Mãi cho đến đầu tháng chín, An Nhiên vẫn không thể nào trở về. Bất đắc dĩ, cô đành phải thu thập hành lý chuẩn bị đến đại học báo danh. Hiện tại cách mùa đông còn lâu như vậy, cô không thể vẫn hao tổn nữa.

An Nhiên cự tuyệt đề nghị muốn đưa cô đi của vợ chồng Nhập Kiến Quốc, thời điểm cô nói như vậy, Nhập vẫn khấn trương nhìn chăm chăm vào cô rõ ràng thở phào nhẹ nhõm, mấy ngày sau đối với cô càng lộ ra vẻ nhiệt tình. Cũng là con gái duy nhất trong nhà, cô tự nhiên cũng hiểu Nhập đối với mình có điểm đặc biệt, cô cũng không muốn đi giành sự chú ý của cha mẹ với người khác. Ban đầu lúc cô đi báo danh ở đại học Y, An Diệc Bác, Nhập Hồng cùng Khâu Thiệu Trạch ba người cùng nhau đi đưa cô, An Diệc Bác đối với mỗi một người quen biết cũng nhiệt tình nói chuyện con gái bảo bối đỗ đại học Y. Nam Tịch Tuyết thường chen thời gian rảnh bay đi gặp cô, chủ nhật phần lớn thời gian là cô cùng anh trốn tại ký túc xá đơn của cô, hơn nữa bởi vì vấn đề cách âm mà cô đã cãi nhau một trận với nữ sinh phòng sát vách.

Cô đến đại học A báo danh là vào ngày thứ nhất, người đến báo danh đặc biệt nhiều, người người chen nhau. Thời tiết lại nóng, An Nhiên được một anh khóa trên giúp sách hộ hành lý, sung phiếu ăn cơm tắm giặt, học trưởng này đầu đầy mồ hôi sách hành lý của cô vào ký túc xá.

An Nhiên ở tại tầng bảy phòng 902, cô là người đầu tiên đến. Thời điểm vừa mới tiến vào phát hiện là phòng dành cho bốn người, cô còn kinh ngạc một gian phòng nhỏ như vậy mà có thể ở được bốn người? Học trưởng bên cạnh phát hiện ánh mắt kinh ngạc của cô, giải thích: “Kí túc này vừa mới xây được mấy năm, là chỗ có trang thiết bị tốt nhất trong trường học chúng ta, tối thiểu cao như vậy cũng có thang máy.” Anh giơ tay lau mồ hôi trên trán, thở dốc một hơi, “Em là hệ tài chính, khu nhà để nữ sinh nghỉ ngơi điều kiện cũng tốt vô cùng. Giống anh là ở khu phía Bắc mười tầng, này mỗi ngày leo cầu thang mà mệt muốn chết.”

Anh nói một tràng dài, phát hiện An Nhiên không có đáp lại, liền có chút ngượng ngùng.

An Nhiên đưa cho anh hai tờ khăn giấy, “Cám ơn anh.”

Học trưởng lập tức sống lại, đôi tay nhận lấy, cười đến đầy nhiệt tình: “Không khách khí, cần phải vậy. Đúng rồi, học muội, anh còn có chuyện đi trước đây, có chuyện có thể tìm anh giúp. Điện thoại di động của anh phải”

Anh nói một chuỗi con số, An Nhiên lấy điện thoại di động ra lưu lại. Lúc này cũng có hai nam sinh đến đây, cũng là đầu đầy mồ hôi khiêng hành lý từ trong thang máy ra ngoài, một người trong đó một nam sinh to con có làn da ngăm đen kéo dài thanh âm cười nói: “Lưu Vĩ ôi. Phòng cháy phòng trộm phòng Lưu Vĩ!”

“Cậu cút đi!” Lưu Vĩ đập hấn một cước, cười với An Nhiên khoát tay một cái “Học muội, anh là hội phó hội văn nghệ, lúc tham gia dự tuyển nhớ phải đến chỗ anh.”

Học sinh mới trước khi đến đều đã được sắp xếp tốt. Lên giường hạ bàn, trên mỗi giường đều dán một tờ giấy nhỏ, phía trên có ghi tên tuổi, lớp học, số hiệu của mỗi người. Cô tìm được giường của mình đem đồ vật để lên, quyết định đi xuống phía dưới làm quen một chút với hoàn cảnh.

Phía dưới vẫn là người tới người lui người như cũ, An Nhiên đi dạo từ cửa kí túc xá đến cửa chính, tìm một cây đại thụ đứng phía dưới hóng mát.

Người lui tới nhiều như vậy, cơ hồ mỗi lần đi qua bên cạnh người cô đều sẽ liếc nhìn cô một cái. Mặc kệ là trên người cô cái quần xà xỉ màu đen, hay là cái túi trên người cô có cái LO—GO bắt mắt, hoặc là dây chuyền tinh tế lấp lánh trên cái cổ trắng nõn của cô, hoặc là do phong cách xuất chúng của cô, dung nhan xinh đẹp, mỗi một thứ cũng đoạt đi ánh mắt của người khác.

Cô dần dần bị người ta nhìn nhiều đến mức không nhận được, đang muốn tránh ra, lại bị một nhà ba người hấp dẫn lực chú ý. Nhà kia lái xe, ở dưới sự chỉ dẫn của bảo vệ đem xe đỗ xuống, tiếp theo cửa xe bị mở ra một cô gái tết tóc đuôi ngựa từ trong xe bước xuống, liếc mắt so sánh thì cũng không thấp hơn cô bao nhiêu.

Rõ ràng nhìn thấy một nhà ba người bọn họ. Ba thở hổn hển liên tục không ngừng xách hành lý cho con gái, mẹ liền không ngừng lẩm bẩm nói chuyện, cô bé kia liên tiếp gật đầu, nhưng cũng lộ ra mấy phần không nhận được. Mẹ của cô xem ra thật hung dữ.

Âm thanh bọn họ nói chuyện không nhỏ, nhất là người mẹ kia, thanh âm rất lớn.

Linh linh toán loạn nghe tới, thế nhưng An Nhiên đối với nhà bọn họ cũng biết được đại khái. Bọn họ chính là người địa phương, dường như thành tích học tập của cô bé này không được tốt lắm, nghe mẹ của cô có ý

tứ là gặp được vận lớn, còn giống như có học tập tốt hơn thân thích.

Cô gái nói tới trong xe lấy đồ vật gì đó, còn nghe được cô lẩm bẩm 902.

Ba người bọn họ lúc trở lại lần nữa thì mặt trời cũng ngã về tây rồi, ba mẹ cô gái đi vào trong xe nghỉ ngơi, xem bộ dáng là muốn đợi một lát mang theo con gái đi ăn cơm.

Cô bé kia công túi của mình ở trước cửa loạn chuyển, thỉnh thoảng ngó nhìn An Nhiên ở phía bên này.

An Nhiên đứng một lúc liền thấy nhàm chán, nhưng cũng không muốn nhúc nhích, liền lấy ra điều thuốc ngậm lên. Cô thích cảm giác hít thuốc lá vào tận phế quản, có chút lâng lâng, nhưng cũng không đến nỗi làm cho người không tỉnh táo.

An Nhiên cũng phát hiện ánh mắt của mình một mực đuổi theo cô bé kia, đợi đến khi chú ý đến cái túi cô ấy đang công trên người, cô mới phát hiện, túi của hai người bọn họ lại giống nhau như đúc, không chỉ có kiểu dáng, ngay cả màu sắc cũng giống nhau.

Ánh mắt hai người giao nhau, cô bé kia hình như là cuối cùng cố lấy hết dũng khí, có chút ngượng ngùng hướng cô khoát khoát tay: “Chào, cậu mạnh khỏe.”

An Nhiên bấm thuốc lá, khẽ gật đầu một cái.

Cô gái chỉ chỉ túi của hai người bọn họ: “Túi của hai chúng ta giống nhau nha.”

An Nhiên hướng cô đưa tay ra: “Xin chào, tôi tên là An Nhiên.”

Cô gái mừng rỡ đưa tay ra nắm lấy “Xin chào, mình tên là Tần Tiểu Mạn, lớn lên ở chỗ này. Mình là sinh viên mới vào năm thứ nhất, học tài chính, ở tại khu nhà.”

“Cậu cũng lầu 8 phòng 902 đi, tôi cũng thế.”

“À?” Tần Tiểu Mạn kinh ngạc há hốc mồm, “cậu cũng là năm nhất, tớ cho rằng cậu là học tỷ đấy. Cậu xem Cực giỏi.” Cô buông tay An Nhiên ra, hâm mộ nói, “Tay của cậu thật đẹp.”

Tần Tiểu Mạn nhiệt tình vượt quá mức tưởng tượng của An Nhiên, cô gái này đối cô thích có chút điên cuồng. Mà khi cô ấy muốn mời cô cùng đi ăn cơm, An Nhiên lại phát hiện mình không có cự tuyệt, cô phát hiện, cô thật đúng là không ghét Tần Tiểu Mạn.

Mẹ Tần Tiểu Mạn thấy cô hút thuốc lá, hơn nữa thấy khói thuốc nồng nặc. Cho nên đối với cô có chút cứng rắn, mà ba Tần lại rất ôn hòa hào phóng. Nhưng mà khi Tần Tiểu Mạn hỏi người nhà An Nhiên thì cô nói là một mình tới. Mẹ Tần hình như rất yêu thương cô, sau đó liền càng không ngừng gấp thức ăn cho cô, thúc giục cô ăn nhiều một chút, con gái mập một chút mới có phúc khí.

Sau khi ăn cơm xong, ba Tần lái xe đem hai nữ sinh đưa về trường học, mẹ Tần sau ngàn căn vạn dặn mới không yên tâm rời đi. Tần Tiểu Mạn vẫy tay cáo biệt cùng ba mẹ mình, mắt thấy chiếc xe đi xa khỏi tầm mắt, thân mật kéo cánh tay An Nhiên, vui mừng nói: “Đi, chúng ta trở về phòng ngủ.”

Cô cứ như vậy bị Tần Tiểu Mạn kéo trở lại phòng ngủ. Tần Tiểu Mạn tính tình tốt vô cùng, một đường hát hò. An Nhiên nhìn gương mặt trắng nõn của cô đỏ lên, tâm tình cũng theo đó mà khá hơn.

Đồ đạc của Tần Tiểu Mạn đã sớm do mẹ của cô thu thập xong, cô lại thân thiết lôi kéo An Nhiên đi tắm. Sau khi tắm xong không đợi tóc lau khô liền bò lên giường, lộn một phen.

An Nhiên đứng ở trên ban công hóng gió, nghe cô vui vẻ nhận điện thoại của ai đó.

Hai người còn lại trong phòng đến buổi chiều ngày thứ hai mới lần lượt đến. Cũng giống với An Nhiên, đều là người ngoài tỉnh tới. Một người tên là Lương Chi Vi, là người Đông Bắc, dáng người cao gầy, nhanh nhẹn sáng khoái, thứ nhất là cùng Tần Tiểu Mạn cười cười nói nói đánh thành một mảnh; một người khác tên là Ngô Mạch, đến từ một trấn nhỏ của Giang Chiết, thân hình nhỏ nhắn, điềm đậm đáng yêu, cô nhìn thấy An Nhiên, còn thở dài, “Làm sao cậu cũng là to con, vừa bắt đầu nhìn đến chúng ta còn nghĩ là từ phương Nam tới, còn hưng phấn đấy.”

Lương Chi Vi không mấy hứng thú đối với An Nhiên, ban hội đi qua, cô ấy tạm thời giữa chức lớp trưởng, chú ý tới quốc tịch của An Nhiên, rất là kinh ngạc một thanh “Cậu là người Mỹ gốc Hoa à?”

An Nhiên đối với hai người kia thái độ lạnh nhạt hơn rất nhiều so với Tần Tiểu Mạn, nghe cô hỏi như thế, gật đầu một cái.

Tần Tiểu Mạn đang nằm ở trên giường xem tiểu thuyết, nghe được lời nói của Lương Chi Vi liền vội vàng ngồi dậy, “Cái gì cái gì, An An cậu là người Mỹ à?”

“Ừ.”

Ngô Mạch cũng phát ra một tiếng kêu nho nhỏ “Vây cậu còn tới nơi này học đại học.” Ngô Mạch vừa đến liền đối với trường học không hài lòng, sớm một chút là đạt được mục tiêu thi nghiên cứu sinh của trường Thanh Hoa ở phía Bắc, cô cả ngày giắt khoe miệng là đại học A không tốt, thành phố A bế tắc lẫn cổ hủ cỡ nào. “Theo chúng ta trường học này, một quyển dặm ở cuối xe (cái này m cũng không hiểu), tớ chính là bị trượt mới đến nơi đây, sớm biết lúc ấy nên đánh cuộc một lần.”

“Thôi đi cô” Lương Chi Vi không khách khí nói, “Nếu để cho cậu chọn lại lần nữa đoán chừng cũng là như vậy.” Cô thấy An Nhiên không có nói nhiều, liền đem đề tài kéo đến những phương diện khác.

Ngược lại Tần Tiểu Mạn vẫn nhớ tới chuyện này không có quên, thường thường hỏi thăm cô chút chuyện ở nước Mĩ. Có ngày đi học chung, cô dạy nửa ngày, uyển chuyển hướng An Nhiên biểu đạt một phen, An Nhiên nói: “Con gái nước Mĩ tương đối cởi mở, kinh nghiệm quan hệ tình dục từ rất sớm cũng không thiếu”

Tần Tiểu Mạn một bộ dáng bị đá kích lớn, ừ ừ hai tiết học. Đến đến khi cô và An Nhiên chính thức quen thuộc, họ tụ chung một chỗ cùng xem những hòn đảo, cô cũng sẽ không biết xấu hổ nữa. Cho tới có đoạn thời gian trong phòng ngủ của bọn họ từng cái đề tài cũng đều liên quan đến cái phương diện kia, Tần Tiểu Mạn cùng hai người kia cũng không có kinh nghiệm, ban đêm tắt đèn thảo luận cực kỳ nhiệt liệt.

Hoạt động của sinh viên năm nhất đặc biệt nhiều. Hội học sinh chiêu tân, tiệc tối đón người mới đến, cuộc thi tài năng của học sinh mới, sân trường thập giai ca sĩ cuộc so tài, trận bóng rổ, trận đá bóng đợi chút. Lương Chi Vi biết ăn nói, sớm một chút định vào hội quan hệ xã hội; Tần Tiểu Mạn do dự vừa thông suốt vào hội tuyên truyền bộ vẽ áp-phích; Ngô Mạch tập trung tinh thần nhào tới trên phương diện học tập, mỗi ngày ôm sách học từ đơn; An Nhiên vào hội văn nghệ, ngày đó phỏng vấn, thân là hội phó Lưu Vĩ thấy cô, cười đến rất là rục rỏ.

An Nhiên không có sở thích gì đặc biệt, chỉ là muốn để ỉnh bạn rộn, như vậy mỗi ngày sẽ không cần khó khăn chịu đựng nữa.

Ngày bạn bạn rộn cũng qua đi, đến kỳ nghỉ đông thì bốn người ngồi ở cửa trường học ăn thịt nướng, cũng cảm thán thời gian trôi qua nhanh như vậy.

Lương Chi Vi cùng Ngô Mạch đều ở đây oán giận mùa xuân qua thật nhanh. Trong đại học A có các điểm bán vé xe lửa, hai người bọn họ đã dậy sớm từ rạng sáng bốn giờ liền để đi mua vé, nhưng vẫn phải đứng chờ ở giữa trời gió lạnh mất 3-4h.

Lương Chi Vi có thể uống rượu trắng, cô hớp miệng, bộ dạng say rượu, “Lão nương cũng phải tìm người đàn ông đi xếp hàng, không mua được phiếu liền trực tiếp đá bay.”

Ngô Mạch buồn bực lắc nước trái cây trong cốc “Đã nói địa phương nhỏ không thể tới, không có nhiều phương tiện giao thông. Từ lần sau tớ nhất định sẽ không tiết kiệm tiền, tớ muốn bay trở về.”

Tần Tiểu Mạn đối với các cô cũng đồng tình, hỏi An Nhiên: “An An, chừng nào thì cậu trở về, tớ vẫn chưa thấy cậu thu thập đồ.”

“Tớ?” An Nhiên sợ run lên, “Tớ mua vé máy bay đi thành phố S, trước đi nơi đó.”

Lương Chi Vi nhảy cảm hỏi: “Đi gặp bạn trai?”

An Nhiên lắc đầu một cái, “Không phải.”

Ngô Mạch mong đợi nhìn cô: “An An, cũng có nhiều người thổ lộ với cậu như vậy rồi, cũng chưa có người khiến cậu động lòng sao?”

“Đúng vậy a Đúng vậy a.” Tần Tiểu Mạn nhiệt liệt phụ họa.

An Nhiên không có lên tiếng, chỉ là gọi bồi bàn lại muốn thêm thịt. Còn lại ba người hai mắt nhìn nhau, nhưng cũng không nói gì. An Nhiên luôn luôn tránh không đề cập tới chuyện nhà mình, đối với phương diện tình cảm cũng không quan tâm. Nửa năm ngắn ngủi này, đã không dưới ba nam sinh thổ lộ ngay trước mặt cô, cô làm được rất tuyệt, nhìn cũng không nhìn một cái.

An Nhiên cùng Tần Tiểu Mạn là hai người về trễ nhất, Tần Tiểu Mạn thuần túy là dựa theo thời gian vé máy bay của An Nhiên ở trong ký túc xá bồi cô. Dùng lời của cô nói, trong trường học có mấy tuổi so với trong nhà còn ảm hơn, về nhà cũng chỉ là mình cô lê nét chơi, không bằng cùng trò chuyện với cô.

Vào ngày phải đi, An Nhiên nhìn Tần Tiểu Mạn, đột nhiên có chút không nỡ, cô đem chiếc khăn quàng cổ mà mình vẫn thích đưa cho cô ấy. Tần Tiểu Mạn vui vẻ vây quanh chiếc gương “An An cậu thật tốt, làm sao lại đột nhiên đưa đồ cho tớ?”

An Nhiên nhún nhún vai, “Đây không phải là phong cách của tớ. Cũng là người khác đưa, tớ cũng chưa dùng qua mấy lần, chớ ghét bỏ.”

Tần Tiểu Mạn liền vội vàng lắc đầu, cô không có việc gì liền thích loay hoay nghịch một số đồ vật nhỏ của An Nhiên.

Nếu như thành công, An Nhiên nghĩ đến, cô có thể cũng sẽ không trở lại nữa.

Ngày tới thành phố S, bầu trời u ám trầm thấp. An Nhiên một khắc cũng không trễ nãi liền đi đến phần mộ.

Đến ban đêm bắt đầu có tuyết rơi, xen lẫn chút ít hạt băng. Ngay từ đầu cô đã đội mũ, sau lại lấy xuống ném qua một bên.

Ngày thứ hai chính là ngày giỗ của Bùi anh, An Nhiên ở trước mộ đi qua đi lại. Nam Tịch Tuyết hiểu thuận vô cùng, cô không tin anh sẽ nhịn tận một năm cũng không tới thăm mẹ của anh.

Hôm sau tuyết rơi càng lớn, An Nhiên đứng được một thời gian khá lâu, hai chân cũng cóng đến chết lặng. Ống quần đều ướt nửa đoạn, gió vừa thổi qua, cả người quả thật giống như đông lại. Cô thỉnh thoảng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, thời tiết như vậy, cùng ngày mà Bùi Anh đi, sao mà giống nhau quá.

Trong bụng của cô trống không, cả người lại lạnh lại cương, rốt cuộc quơ quơ đứng không vững nữa, cầm đầu ngã vào trong tuyết.

Tuyết lạnh lẽo dán vào gương mặt cô, cổ, chỗ cổ tay, lạnh thấu xương. Chân tay cô mềm nhũn không bò dậy nổi.

Có tiếng đập tuyết vội vã truyền đến, âm thanh tuyết bị giẫm kéo kẹt vang lên. Cô rất nhanh bị ôm vào trong một lồng ngực ấm áp.

31. Chương 31: Dây Dưa

Vừa đụng đến anh, An Nhiên liền quần lấy anh thật chặt, không bao giờ chịu buông tay nữa.

Nhìn cô vẫn còn hơi sức, Nam Tịch Tuyết biết mình đã bị cô lừa ra ngoài. Thân thể cô vẫn luôn mềm mại, lại cố ý quần lấy anh như vậy, anh cảm giác mình giống như một cây đại thụ bị sợi dây mây dẻo dai mạnh mẽ cuốn lấy, càng nhúc nhích lại càng bị thít chặt hơn.

“Em muốn về nhà, về nhà!” An Nhiên dùng sức níu lấy áo khoác ngoài phía sau lưng anh.

Trên bả vai anh còn có tuyết đọng, trên người cũng lạnh băng cứng rắn. An Nhiên đem chóp mũi lạnh cóng đến đỏ bừng tham lam dờ vào chỗ cổ anh, hấp thụ lấy một ít nhiệt độ yếu ớt.

Nam Tịch Tuyết dẫn cô về khu nhà của giáo viên. Những tờ giấy nhỏ mà cô dán đầy phòng khách đã được dọn dẹp sạch sẽ, ngay cả một mảnh giấy vụn cũng không thấy. An Nhiên bị đông cứng đã lâu, sau khi mấy

sưởi được bật lên, toàn thân liền không khống chế được mà run rẩy. Hai tay hai chân ngứa ngáy khó chịu, cô muốn gãi một chút, lại sợ vừa buông tay Nam Tịch Tuyết sẽ rời đi, cho nên chỉ đành cọ lên người anh.

Anh mang theo An Nhiên giống như gấu koala treo ngược trên người mình đi vào phòng tắm, mở nước nóng vào trong bồn “Trước tắm nước nóng.”

Hàm răng An Nhiên bây giờ còn đang run lên, cô nói không lưu loát, chỉ là nhất quyết không chịu từ trên người anh tụt xuống “Em không, anh nhân cơ hội này chạy mất thì làm thế nào?”

Phát hiện trên mặt Nam Tịch Tuyết mơ hồ có sắc thái giận dữ, An Nhiên không tình nguyện buông anh ra, cũng rất nhanh chạy đi khóa cửa phòng tắm.

Hai người trầm mặc cùng ngồi tắm rửa chung trong một bồn tắm. Anh thân cao, cánh tay dài, chân dài gạt An Nhiên ra, lại cứ không chịu giống như ngày thường kéo cô đến trên người anh tắm. Nam Tịch Tuyết tắm xong trước nhảy ra ngoài thì chân lập tức bị An Nhiên ôm lấy, anh bắt đầu nói: “Anh đi lấy quần áo.”

An Nhiên từng chút một buông ra: “Anh không được trốn đi, nếu không em liền để cả người trần truồng chạy theo!”

Nam Tịch Tuyết không nhịn được gõ đầu cô một cái.

Cô lau khô thân thể, bị Nam Tịch Tuyết dùng áo sơ mi của anh bọc lại ôm vào phòng ngủ của anh, trực tiếp nhét vào trong chăn màu hồng. Ga giường sạch sẽ mềm mại, chăn bông thật dày. Khuôn mặt An Nhiên cọ xát ở trên gối, đây là nơi mà cô mất đi lần đầu tiên.

Bởi vì quá mức thoải mái, cô dĩ nhiên cũng nằm như vậy mà ngủ thiếp đi. Đợi đến khi tỉnh lại phát hiện trước mắt đã tối đen như mực, chợt vừa động thân thể muốn đứng dậy, lại Nam Tịch Tuyết ở bên cạnh ấn trở về.

Anh cùng cô nằm chung trong một cái chăn. An Nhiên sờ sờ, phát hiện trên người anh chỉ mặc một cái áo lông, tay vẫn rất lạnh. Cô đem tay anh để ở bên ngoài chăn kéo vào bên trong, dùng miệng hà hơi.

“Dẫn em trở về, em biết rõ anh có thể làm được.”

Một hồi lâu cũng không thấy anh đáp lại, An Nhiên nóng nảy, “Trong nhà rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Hay là mọi người thật sự không quan tâm đến em nữa !”

Trong bóng tối có thể mơ hồ nhìn thấy gò má của anh, giọng nói của anh có vẻ hơi trầm thấp “Vào lúc này ở đây an toàn hơn so với bên kia. Về sau đừng như vậy nữa, em xảy ra chuyện, mẹ em cũng không dễ qua. Đợi. Sẽ đón em về .”

“Có thể có chuyện gì? Ba em cũng bị bỏ tù rồi! Anh cố ý tránh không muốn gặp em đúng không? Ai cho anh tự tiện quyết định em đi hay ở? Mẹ em như vậy, Yền tử không liên lạc được.” Giọng nói của cô thấp xuống “Em biết rõ là em không tốt, em không nên xảy ra chuyện gì là liền muốn trốn tránh, em sai rồi. Anh dẫn em trở về đi.”

Cô lật người, thân thể dưới chăn khẽ lay động, Nam Tịch Tuyết rút giấy từ trong hộp ở tủ đầu giường đưa cho cô.

Giọng nói của cô vẫn mang theo nước mắt “Em cũng không nên oán hận anh lung tung, bác Anh mất trong lòng anh còn khó chịu hơn so với bất kì ai khác, anh còn có thể đối với em tốt như vậy. Em chỉ là muốn về nhà, em nhớ ba mẹ.”

Nói xong, trên mặt cô cũng đã ướt thành một mảnh. Rời khỏi nước Mĩ, cô toàn bộ đều là oán hận đối với anh, cướp đi toàn bộ sản nghiệp của nhà cô, đoạt đi tự do của ba cô, cuối cùng ba anh còn đoạt đi mẹ của cô. Cô không biết về sau sẽ phải đối mặt với loại quan hệ lung tung đó như thế nào. Sau khi rời đi, cô mới phát hiện, mình giống như cái cây không có rễ, cả ngày trống rỗng, không có người nào có thể dựa vào. Cô bắt đầu nổi điên mà nghĩ đến tất cả mọi việc trong nhà.

Đệm bên người chùng xuống, anh nằm xuống. Cánh tay của anh vòng chắc eo của cô, cô quay đầu lại, thấy hai mắt của anh gần trong gang tấc, đen nháy thâm thúy, thẳng tắp nhìn vào trong đáy lòng cô.

Anh nhìn thấy nước mắt đã tràn đầy trong hốc mắt của cô, mơ hồ lóng lánh, nhấp nhô dao động. Anh không nhận được, cúi xuống hôn lên môi cô.

Môi của anh rất khô, chà xát môi cô có chút đau. An Nhiên nháy nháy mắt, nước mắt lại một lần nữa rơi xuống. Nụ hôn của anh trần trọc đến lông mày của cô, cái trán, tóc, vành tai, ở khóe miệng cô trần trọc, lúc nhẹ lúc nặng, giống như là mâu thuẫn nặng nề.

An Nhiên nghiêng đầu cắn môi của anh, kéo một cánh tay của anh đặt lên trên ngực mình, hàm hồ nói: “Làm xong dẫn em về nhà.”

Cả người anh cứng lại, rất nhanh liền đẩy cô ra. Trong chăn không còn, anh đã xuống giường.

“Không cho đi!” Cả người An Nhiên trần truồng liền bò ra ngoài, liều mạng từ phía sau ôm lấy anh “Em muốn về nhà, về nhà!”

“Nằm xuống!” Giọng nói của Nam Tịch Tuyết mơ hồ mang theo tức giận.

“Em không nằm!” An Nhiên cảm thấy đầu rất đau, cả đầu cũng nóng hừng hực “Tại sao anh không để cho em về nhà? Hắt xì!”

Nam Tịch Tuyết vẫn còn ở lại. Anh ôm ra một cái chăn khác, cùng An Nhiên tách ra ngủ. An Nhiên không yên tâm đưa tay ra nắm lại cánh tay của anh.

Ngày thứ hai liền nghẹt mũi như đầu, thân thể nặng nề không đứng dậy nổi. Cô biết là mình bị sốt, Nam Tịch Tuyết bưng cho cô một cốc nước cùng thuốc hạ sốt, mạnh mẽ kéo cô ngồi dậy uống thuốc.

An Nhiên liên tiếp giật mình mấy cái, cảm giác mình đều muốn ngất rồi. Cô đẩy chén nước ra, đem viên thuốc ném xuống đất, giận dữ nhìn anh: “Anh không dẫn em về nhà em sẽ không uống thuốc, chết cháy cũng được!”

Ba phen mấy bận đều như vậy, cuối cùng đem anh chọc giận. Cô rúc ở trong chăn vẫn không ngừng phát run, một đôi mắt to tràn đầy khiêu khích: anh có thể làm gì em? Cô nhìn môi của anh càng ngày càng mẩn chấy, gân xanh trên trán trực nhảy lên, không khỏi hướng vào trong chăn rứt cổ một cái.

Nam Tịch Tuyết bị cô làm cho tức giận đến mức đập vỡ cái cốc.

“Phanh” một tiếng, anh đẩy cửa đi ra ngoài.

An Nhiên thấy anh đi ra cửa, lão đảo bò dậy lấy ví da của anh, tay chân luống cuống đem hộ chiếu của anh giấu xuống phía dưới đệm.

Nam Tịch Tuyết lấy ra mấy gói thuốc bắc trở về. Anh đi trước nhìn An Nhiên, phát hiện cô ỉu xìu vùi ở trong chăn, mặt đỏ bừng. Trong nhà có hộp thuốc, anh rất nhanh tìm được thuốc, sau khi kiểm tra nhiệt độ thích hợp, thừa dịp cô mơ hồ kéo cô dậy, bịt mũi liền đổ vào trong miệng cô.

“Khụ khụ ” chờ An Nhiên phản ứng kịp, đã vào bụng gần nửa chén. Một dòng nước gừng cay theo cổ họng trôi vào trong dạ dày, cả người quả thật đều muốn thiêu cháy “Đây là cái gì?”

“Thuốc bắc.” Nam Tịch Tuyết nói.

Sau đó anh nghĩ cũng không thể đổ tiếp vào được nữa. Anh chợt nhớ ra cái gì đó, đi vào trong phòng cô, lấy ra một bình sữa, đem toàn bộ thuốc còn dư lại đổ vào, tiếp đổ cho vào lò vi sóng hâm nóng lại.

An Nhiên vừa nhìn anh đi vào liền chui vào trong chăn, cả người co lại thành hình tròn, lại bị anh cứng rắn lôi ra ngoài, đem núm vú cao su nhét vào trong miệng cô. Như vậy không sợ cô bị sặc, Nam Tịch Tuyết liền đút hết thuốc vào trong miệng cô.

Mặt An Nhiên đỏ bừng, cô thẹn thùng nằm bất động, oán hận nhìn bình sữa nhỏ trong tay anh.

Nam Tịch Tuyết cầm nó trên tay cân nhắc, bỏ xuống bên cạnh gối đầu của cô, đút vào trong miệng cô một viên kẹo “Ôm nó chơi đi, em thích nhất.”

An Nhiên không tham sữa mẹ, từ nhỏ đặc biệt thích các loại sữa bột cùng sữa tươi, mặc dù đã lớn nhưng cả ngày cô vẫn ngâm bình sữa nhỏ.

An Nhiên bị anh đổ ba ngày thuốc bắc, cũng thoát khỏi tình trạng nguy kịch, không tình nguyện từ từ khôi phục lại như cũ. Liên tục xác định Nam Tịch Tuyết sẽ không mang cô đi, cô thừa dịp đi vệ sinh, đem hộ chiếu của anh xé nát bỏ vào cống thoát nước.

Anh không có hộ chiếu, cũng không lên tiếng. Nhìn cô từ từ có tinh thần, cũng mang theo cô đi siêu thị mua chút đồ ăn mà cô thích. Thân thể An Nhiên thật sự bị chính cô giày vò hư, mỗi ngày đều cảm thấy không có hơi sức, tùy tiện nhúc nhích liền đổ cả một thân mồ hôi.

Nam Tịch Tuyết mỗi ngày đều biến đổi đa dạng các món ăn cho cô, cũng không còn nhắc lại chuyện trở về. Hai người ở chung một chỗ qua năm mới. Đêm 30, hai người cùng nhau xem tiết mục cuối năm. Lúc giao thừa, từng nhà đều đốt pháo hoa, Nam Tịch Tuyết dẫn cô xuống lầu, cũng treo một chuỗi pháo cho cô đốt.

Thời điểm cô bắt đầu châm lửa, thấy chuỗi pháo bắt đầu cháy nhanh, liền bịt lỗ tai trốn vào trong áo khoác ngoài đang mở của Nam Tịch Tuyết, anh ôm cô nấp ở bên trong. Có âm thanh ồn ào truyền đến, trong không khí khắp nơi đều tràn ngập mùi khói lửa.

Một khắc kia, cô vui vẻ bật cười. Tạm thời quên đi tất cả mọi chuyện chán nản, cô nhón chân lên, ngửa đầu hôn anh, anh dịu dàng đáp lại cô.

Cô thức đêm đến tận năm giờ sáng, rốt cuộc không chịu đựng được liền ngủ, một cái tay vẫn còn gắt gao lôi kéo anh thật chặt.

Thời tiết mừng một rất đẹp, bầu trời trong xanh sạch sẽ.

An Nhiên trống rỗng ngồi một mình trên giường, vẻ mặt chết lặng. Anh vẫn đi, bỏ lại cô mà đi. Cuối giường có để quần áo mới mua, một cái so với cái khác càng dày hơn.

Lúc xế chiều, có người tới gõ cửa, khi đó An Nhiên vừa đúng lúc phải đi, phát hiện người đang đứng ở ngoài cửa là Cố Lăng.

Cố Lăng nhìn thấy cô, tựa như thở phào một hơi, liền đưa tay phải cầm hành lý giúp cô, An Nhiên tránh được “Không cần, anh tới đây làm gì?”

Cố Lăng nhìn thấy cô, tựa như thở phào một hơi, liền đưa tay phải cầm hành lý giúp cô, An Nhiên tránh được “Không cần, anh tới đây làm gì?”

“Nam tử muốn anh đến xem em. Trường học lại chưa tựu trường, nếu em không muốn trở về nhà chú, thì hãy ở tạm lại chỗ này” Cố Lăng cũng không phải là một bộ dáng cự kỳ tự nguyện.” Anh khuyên em vẫn nên trở về thành phố C đi, có người thân chăm sóc vẫn tốt hơn so với chỗ này.”

An Nhiên đem túi vứt trở lại trên ghế sa lon ”Tôi muốn ở lại chỗ này đây?”

Cố Lăng u oán nhìn chằm chằm vào cô “Vậy thì anh sẽ ở nơi này nhìn em, ở đây cùng em.”

“Là Nam Tịch Tuyết bảo anh đến sao?” An Nhiên hỏi ngược lại.

Cố Lăng gật đầu một cái, anh chấp nhận thở dài, đem rương hành lý trong tay kéo vào, một bộ dáng nhúc nhích “Đã biết kết quả sẽ là như vậy, đưa người ta đi làm công nhân cũng thật quá đáng đi.”

An Nhiên tức giận không có nơi để xả, liền thay đổi đa dạng cách giày vò Cố Lăng. Cố Lăng mặc dù tính khí tốt, nhưng cũng không nhịn nổi cô ba ngày hai bữa lại âm ỉ, vốn còn cảm thấy cô vẫn là một đứa trẻ, hò hét là tốt, ai ngờ lòng dạ cô lại độc ác như vậy, kêu gào nếu không cho cô về nhà, cô liền nói với Nam Tịch Tuyết là anh xâm phạm cô.

Cố Lăng rốt cuộc tháo xuống nụ cười nguy trang, nổi giận, trực tiếp chính thức đối lập cùng An Nhiên. Anh thật sự là ăn no không có việc gì làm mới không hưởng mấy ngày nghỉ, nói cái gì nghĩa khí rồi chạy đến đây chăm sóc thiếu nữ có vấn đề như vậy. Hai người mỗi ngày anh một câu tôi một lời châm chọc lẫn nhau, một lời so với một lời còn ác độc hơn.

Cố Lăng không khỏi nhớ đến nha đầu ở nhà kia, tính tình dịu dàng, lại dễ dàng bắt nạt, dễ đẩy ngã.
. Khụ!

An Nhiên mặt lạnh từ trong phòng mình đi ra ngoài, thấy Cố Lăng không biết đang nghĩ cái gì đó, trên mặt lại xuất hiện nụ cười rất ôn nhu. Cô cảm thấy chói mắt, đi tới rót ỉnh một ly nước nóng: “Cười đến ên tiện như vậy.”

Cố Lăng lạnh lẽo liếc cô một cái, cô gái nhỏ này đã không có cách cứu chữa. Nam Tịch Tuyết làm sao lại không đáng tin cậy như vậy, trêu chọc một kẻ sát tinh như thế!

Anh là đầu bếp miễn phí cho cô, bảo mẫu, người gác cổng, lại còn bị đối đãi như vậy, ngay cả cây vải bông cũng sẽ phát hỏa, huống chi anh vốn cũng không là loại người hiền lành gì.

Để điều chỉnh tâm tình của mình, anh bấm điện thoại về nhà, lần nữa bày tỏ áy náy không thể về nhà với ba mẹ. Sau đó lại gọi cho em gái của mình.

An Nhiên dựng lỗ tai lên nghe anh gọi điện thoại, thỉnh thoảng hỏi một câu: “Anh nói Tiểu Mạn là Tần Tiểu Mạn sao?”

Cố Lăng kinh ngạc “Em biết cô ấy?”

An Nhiên nhún nhún vai, không có phản ứng đến anh.

Sau khi tựu trường, Tần Tiểu Mạn thấy An Nhiên lập tức vui vẻ “An An, ngày đó tớ còn nằm mơ thấy cậu không đến nữa đấy. Hắc hắc.”

An Nhiên nhìn cô cười híp mắt, im lặng thở dài.

Nửa kỳ sau của năm học thứ nhất, những học sinh mới cũng không còn e dè như trước nữa. Lịch học sắp xếp cho các sinh viên đại học cũng không dày, có đủ thời gian dành cho những việc mà mình muốn làm. Nói chuyện yêu đương cũng nhiều, càng ngày càng có nhiều nữ sinh đi làm tóc, làm nóng phong trào, phương diện quần áo cũng dần dần trở nên thành thực. Lương Chi Vi mỗi ngày đều nói trong hệ có ai đó mấy ngày không thấy cơ hồ giống như đã biến thành người khác. Chính cô cũng rất nhanh đi làm nóng, đeo giày cao gót, rất có dáng vẻ của mỹ nhân thành phần tri thức.

Tần Tiểu Mạn cũng bắt đầu cảm giác mình ăn mặc giống như học sinh, đã tâm bưng bưng muốn cải tạo hình tượng, từ trên mạng mua một đồng quần áo ngắn ngang mà theo cô lại nhìn rất có cá tính, mua về lên lên mặc thử ở trong phòng ngủ, cảm giác kỳ cục, liền nhét thành một đồng vào trong tủ quần áo. Cô cũng nghĩ thử trang điểm, kết quả của việc dùng đồ trang điểm là trên mặt xuất hiện các mảng sần màu hồng, liền u oán đem nó chất đồng để qua một bên.

Ngô Mạch tập trung tinh thần cho học tập, cũng bắt đầu nảy sinh tình yêu từ trong phòng tự học. Bạn trai của cô cũng là thanh niên có ý chí phấn đấu, hệ kế toán, nghe nói là đồng hương. Đối với phòng của bọn cô thì đây chính là bạn trai đầu tiên của cả phòng, bạn trai Ngô Mạch bị phòng 902 bình luận từ đầu đến chân. Đầu tiên là Lương Chi Vi không hài lòng với vóc dáng của nam sinh kia, chưa đủ một mét tám, nhìn cũng không nhìn, Ngô Mạch lại vẫn xem như báu vật. Tần Tiểu Mạn thì cảm thấy người nam sinh kia không hiểu chuyện, đã cùng Ngô Mạch xác lập quan hệ cũng không mời cả phòng cô ăn một bữa cơm.

Gần đây An Nhiên lại gặp phải phiền toái. Mặc dù so với ba người bạn cùng phòng thì cô có số đào hoa rất lớn. Có một nam sinh tên là Tô Nam, không hiểu sao lại theo đuổi cô không thả.

Hôm nay cô trốn tiết học buổi tối, đang ngủ ở trong phòng. Sau khi tỉnh lại liền phát hiện mình nằm mơ thấy có bưu kiện từ nước Mỹ gửi về. Tần Tiểu Mạn trở lại phòng, trong tay còn cầm một hộp đồ ăn, thơm ngào ngạt.

Cô ngẩng đầu nói với An Nhiên: “Mau xuống giường, có đồ ăn ngon.”

Vừa đứng lúc An Nhiên cũng đói bụng, liền leo xuống. Một hộp mực viên tròn vo, thơm nức mũi. An Nhiên cầm lấy một viên, cắn một miếng: “Cảm ơn.”

Tần Tiểu Mạn nháy nháy mắt “Ăn ngon đi, đây chính là do Tô Nam tự mình làm đó, cậu ta hôm nay còn trốn đến lớp của chúng ta nghe ké, ai biết cậu lại không có đi học, cậu ta cũng chỉ đành đem nó đưa cho tớ.” Cô chỉ chỉ phía cửa sổ “Người ta hiện tại còn chờ ở dưới lầu đó.”

An Nhiên đem miếng mực viên nhỏ đang ngậm trong miệng phun ra, cầm cái hộp, đi đến bên ban công nhìn xuống, quả nhiên nhìn thấy Tô Nam.

Tô Nam biết các cô là do cùng học chung một môn nào đó, cậu hình như là trưởng lớp của lớp kinh tế, bình thường có vẻ khá thân với Lương Chi Vi. Nghe nói là một trong ba “Tam Tô” của đại học A, một Tô là Tô thư ký của đại học A, bình thường tương đối gần gũi với sinh viên, giờ lên lớp giảng bài cũng rất sinh động thú vị; Tô thứ hai là Tô Lê Thâm thuộc hệ tài chính, nghe nói là tài tử văn nghệ; một Tô nữa chính là Tô Nam, dường như là có quan hệ với ánh mặt trời, còn là một vận động viên cấp quốc gia. An Nhiên thấy mấy người này, đều có chung một điểm, chính là đáng đáp cũng không tệ.

Tô Nam cũng phát hiện ra cô, ở phía dưới ngẩng đầu kích động hướng về phía cô vẫy tay. An Nhiên đem hộp mực viên ném từ trên lầu xuống, quay người trở về phòng.

“A, An An, cậu.” Tần Tiểu Mạn ủy khuất gọi cô.

Sắc mặt An Nhiên lạnh xuống: “Ai cho cậu tự chủ trương nhận giúp tớ? Về sau không cần làm chuyện như vậy.” Cô bỏ lên giường, buông rèm xuống, tự giam mình ở bên trong.

Tần Tiểu Mạn vẫn không lên tiếng, chỉ là tích cực cầm bình giúp An Nhiên lấy nước nóng. Lúc sau Lương Chi Vi và Ngô Mạch cùng trở về mặc dù cảm thất quái dị, nhưng cũng đều cẩn thận bảo trì trầm mặc.

Hai người bọn họ đều nghĩ, An Nhiên không phải là người dễ chung sống, cá tính quá mạnh mẽ, ngày thường trừ Tần Tiểu Mạn, không có nhiều nữ sinh nguyện ý chủ động thân cận với cô.

Ban đêm, chỉ còn lại hai người, mọi người đều đã ngủ rồi, Tần Tiểu Mạn nằm sấp, cách lan can cẩn thận từng li từng tí chọc chọc bả vai An Nhiên, nhỏ giọng nói: “An An, cậu đã ngủ chưa?”

“Chưa.”

“. Thật xin lỗi.” Tần Tiểu Mạn nhận lỗi với cô “Tớ không biết là cậu sẽ tức giận.”

“. Không có việc gì, ngủ đi.”

Xung đột nho nhỏ qua đi, quan hệ giữa An Nhiên và Tần Tiểu Mạn ngược lại càng thân thiết hơn. Tần Tiểu Mạn không bao giờ nhận đồ gì của Tô Nam nữa, bất quá mỗi lần đều áy náy liếc nhìn anh một cái, bày tỏ mình không thể ra sức.

Thời điểm Thanh Minh, An Nhiên lại chạy đến thành phố S, lần này Nam Tịch Tuyết thật sự không có tới, người tới lại là Cố Lăng. Anh âm hồn bất tán theo sát cô, cho đến khi cô lên máy bay trở về trường học.

Cô gửi MSN cho Nam Tịch Tuyết: “Có rất nhiều nam sinh theo đuổi em!”

Không có đáp lại.

“Em đồng ý với cậu ta rồi.”

Không có đáp lại.

An Nhiên thử cùng nói chuyện với Tô Nam, thỉnh thoảng đồng ý lời mời ra ngoài đi xem phim của cậu.

“Chúng em hôn môi, ôm!”

Đêm hôm đó, sau khi xem phim xong, theo dòng người đi ra ngoài, Tô Nam nắm tay của cô. Sau đó một cánh tay lỏng lẻo từ phía sau vòng tới, rất cẩn thận không có ôm sát. Ở trước cửa ký túc xá mới tách ra, An Nhiên ôm một loại tâm tình không rõ, hôn Tô Nam một cái.

Không có bất kỳ cảm giác gì, cô cúi thấp đầu “Thật xin lỗi.”

Trong mắt Tô Nam khó nén nổi cảm giác mất mát, nhưng vẫn tận lực thân sĩ: “Không sao.”

An Nhiên vội vã quay trở về phòng ngủ.

Đây là lần đầu tiên cô chạm môi với một người khác phải không phải là anh, trong lòng cô hốt hoảng. Nhưng lúc sau về phòng nhìn thì hình cái đầu của Nam Tịch Tuyết vẫn xám xịt như cũ.

Cái loại cảm giác bị vứt bỏ đó hành hạ cô ở mọi lúc, cô tức giận đập bàn, gõ xuống một câu nói: “Cuối tuần này em sẽ cùng anh ta đi thuê phòng!”

Cô bỏ xuống giường đi rửa mặt, không nhìn thấy hình cái đầu của Nam Tịch Tuyết sáng lên, rất nhanh lại chuyển thành trạng thái ảm.

32. Chương 32: Đi Theo Anh

Ngày Quốc tế Lao động, Tần Tiểu Mạn hẹn An Nhiên cùng đi dạo phố. Sáng sớm trước khi ra cửa, Tần Tiểu Mạn cơ hồ đem tủ quần áo của mình lật ngược từ đáy lên đến tận trời, lựa chọn cái này, xách cái kia, cuối cùng ngồi trong đồng quần áo ngẩn người “Ai, không có quần áo để mặc.”

Ngô Mạch quyết định thưởng mình một ngày tự do để ngủ lại bị cô đánh thức từ sớm, tức giận vén rèm lên trợn mắt nhìn Tần Tiểu Mạn một cái: “Quần áo của cậu không ít, để cả người trần truồng đi đi, khẳng định khả năng nổi tiếng đặc biệt cao.”

Tần Tiểu Mạn chỉ trích cô: “Tiểu Mạch cậu có bạn trai, da mặt càng ngày càng dày rồi.”

Ngô Mạch dùng tiếng địa phương làm bầm một hồi, lại rụt trở về ngủ.

Lương Chi Vi nắm chặt thời gian, hỏa tốc mặc quần áo tử tế chạy vội ra ngoài, hôm nay cô muốn đi lôi kéo nhà tài trợ, đã đi ra ngoài thật lâu mà vẫn còn có thể nghe được tiếng gào thét oán giận của cô ấy.

An Nhiên chậm chạp leo xuống giường, sau khi rửa mặt liền ngồi trước bàn của mình vẽ loạn.

“Chờ một chút!” Tần Tiểu Mạn từ trong tủ quần áo bò ra ngoài, ngồi bên cạnh vuốt ve mặt của An Nhiên, một bộ dáng say mê nhìn chăm chăm cô “An An, tớ thích nhất dáng vẻ lúc cậu không trang điểm.” Cô nấn mặt của An Nhiên, trơn mịn trắng nõn, làm sao làn da có thể tốt như vậy!

Từ cái ngày trong lúc vô tình nhìn thấy tấm hình trong thẻ học sinh của An Nhiên, khi đó tóc cô ấy vẫn còn dài, sau khi bị hình tượng “Nhu nhược động lòng người” của An Nhiên làm cho khiếp sợ, cô liền một mực yêu thích dáng vẻ đó, liền thích nhìn khuôn mặt An Nhiên lúc cô ấy không trang điểm.

An Nhiên đẩy tay cô ra “Chớ quấy rồi.”

Tần Tiểu Mạn lại tiếp tục hoa si đi sờ tay của cô “An An chắc là cậu có học qua Piano, tay của cậu thật sự rất đẹp, mảnh mai thon dài, giống như màu xanh miết.”

Ngô Mạch lại không nhịn được nhô đầu ra châm chọc: “Tần Tiểu Mạn cậu đủ rồi đó, gần đây không có đọc tiểu thuyết nữa sao, tay giống như xanh miết, xanh biếc, có thể đẹp sao?”

Tần Tiểu Mạn bĩu môi: “Không học thức, A Mạch tớ thấy được tiểu Mễ Mễ(tiểu meo meo, các bạn tự hiểu nhé) của cậu rồi !”

“A, bĩ ổi!” Ngô Mạch hét lên một tiếng, rụt đầu về, sau đó lấy chăn che kín đầu, một lúc sau lại truyền đến giọng nói ai oán của cô “Tớ hận các cậu.”

Bốn nữ sinh trong phòng 902, An Nhiên là người cao nhất 1m73, Tần Tiểu Mạn hơi thấp hơn một chút nhưng khi mang giày cao gót vào cũng vượt qua 1m70, chiều cao của Lương Chi Vi cũng không khác biệt lắm so với Tần Tiểu Mạn, nhưng cô ấy dám mang giày cao gót chạy khắp nơi, còn Ngô Mạch xinh xắn lạnh lợi nhất, nhưng cô không chỉ thấp, ngực cũng nhỏ, cô vẫn luôn ai oán, rõ ràng An Nhiên là gầy nhất, tại sao ngực của cô lại tốt như vậy, còn là cúp C.

Lần ra ngoài này An Nhiên chủ yếu là đi mua quần áo cùng với Tần Tiểu Mạn, ngày nghỉ nên xe buýt chật chội không chịu nổi, hai người ra khỏi trường liền đi đến quảng trường Ginza.

“An An, cậu nói tớ ruột cuộc thích hợp với loại phong cách nào?” Ở trong siêu thị vòng vo nửa ngày, Tần Tiểu Mạn thử không ít quần áo, nhưng không có một cái nào làm cho cô ưng ý, cô sa sút tinh thần giờ một

cái quần hoa trong tay lên “Tại sao loại quần áo trẻ trung này mặc trên người tớ lại trở nên giống như bác gái già!”

An Nhiên nhìn một chút, đi tới một gian khác, tháo xuống một cái váy màu hồng cao cổ không có tay đưa cho cô ấy “Thử cái này một chút.”

Tần Tiểu Mạn bĩu môi “Màu sáng như vậy, có phải có chút kiểu cách hay không?”

“Không thử một chút thì làm sao biết được, nhanh đi.” An Nhiên thúc giục cô ấy.

Năm phút sau, Tần Tiểu Mạn nhăn nhó xuất hiện, có chút ngượng ngùng kéo kéo vai “Không có tay đó, có phải cánh tay rất thô hay không?”

An Nhiên nhìn lên nhìn xuống đánh giá cô một vòng, gật đầu một cái: “Đẹp vô cùng.” Cô đi tới trước cái gương to, vỗ xuống lưng Tần Tiểu Mạn “Ưỡn ngực ngẩng đầu.”

Tần Tiểu Mạn nhìn chính mình trong gương, so sánh đối chiếu hai bên trái phải, cũng cảm thấy quả thật không tệ. Cũng là ánh mắt của An Nhiên tốt, váy rất vừa vặn với người, thoải mái hóng mát, chờ tới lúc trời nóng là có thể mặc đi ra ngoài.

Cô bán hàng nhiệt tình cười nói: “Cô gái đẹp, mặc cái này có thể tôn lên màu da của mình, đây là kiểu mới nhất của năm nay.” Cô mang theo chút kinh ngạc liếc nhìn An Nhiên “Chiếc váy mà cô ấy đang mặc là tác phẩm số lượng có hạn về mùa xuân của chúng tôi, cùng với cái này có đủ hệ liệt bốn mùa đó.”

Tần Tiểu Mạn lại nhìn gương, mong đợi hỏi cô bán hàng “Bộ quần áo này giá bao nhiêu?”

“Bộ váy này của chúng tôi không giảm giá, nhưng có phiếu giảm giá sẽ được giảm từ 600 xuống 300, chị có thể mang nó đến quầy thu ngân để thanh toán.” Cô bán hàng cười híp mắt nói giá tiền.

Tần Tiểu Mạn nhăn nhó, nhỏ giọng nói với An Nhiên: “Thật là đắt, bằng một tháng tiền lương của mẹ tớ.”

An Nhiên sững sốt, cô quả thật không có suy tính đến giá tiền.

Tần Tiểu Mạn cầm lấy áo khoác từ trong khay tay của cô “Tớ đi thay lại.”

“Không cần thay, rất đẹp, lấy cái này đi.” Một giọng nói đàn ông dễ nghe vang lên ở sau lưng bọn họ, An Nhiên rõ ràng nghe thấy âm thanh kinh ngạc của nhân viên bán hàng.

Tần Tiểu Mạn kinh ngạc nhìn Cố Lăng đứng ở trước mắt, lời nói cũng có chút không lưu loát: “Anh Tại sao anh lại ở nơi này?”

Cố Lăng cười sáng khoáy đến mặt mày cong cong: “Anh làm sao lại không thể ở nơi này, hả?” Anh giơ tay, rất tự nhiên nhéo gương mặt của Tần Tiểu Mạn “Tăng cân hả?”

“Anh mới mập!” Tần Tiểu Mạn bắt mẫn chà xát mặt của mình, cô vội lời kéo An Nhiên giới thiệu “An An, đây là của tớ. Ừ, hàng xóm của tớ, anh ấy tên là Cố Lăng. Ba mẹ anh ấy là đồng nghiệp với ba mẹ tớ, cùng làm chung một công ty, nhà anh ấy ở phía đối diện với nhà tớ.”

“Chào em.” Cố Lăng cười rất thuần lương.

“Chào anh.” An Nhiên ôn hoà đáp lời, không để ý đến anh đưa tay ra.

Cố Lăng thu tay về, khoác lên vai Tần Tiểu Mạn “Hôm nay anh rảnh, cùng em đi dạo một chút.”

Tần Tiểu Mạn chần chờ nhìn về phía An Nhiên, đã nói đi dạo phố cùng An An đi, nhưng là, hiem khi Cố Lăng mới trở lại một lần, thật sự không hạ được quyết tâm cự tuyệt.

An Nhiên bắt gặp vẻ mặt rối rắm của cô ấy “Có người đi dạo cùng cậu, tớ liền đi về trước. Bái bai.”

“Ừ, ừ, An An chúng ta đi cùng đi, Cố Lăng anh ấy rất tốt.”

“Không cần, tớ có chút mệt mỏi, cậu đi dạo đi.” Trong lòng An Nhiên có cảm giác không tốt, hiện tại cô chỉ muốn nhanh chóng rời đi.

Cố Lăng đỡ vai Tần Tiểu Mạn đi qua, An Nhiên nghe được anh nhỏ giọng nói một câu: “Cửa chính ở dưới lầu một, Nam tử đang đợi em.”

An Nhiên đi xuống lầu một, liếc mắt liền nhìn thấy bóng dáng đang đứng ở cửa chính.

Anh sải bước đi về phía cô, cô liền quay đầu chạy về hướng ngược lại. Trong cửa hàng dòng người liên tục chuyển động, dọc đường đi An Nhiên đụng vào không ít người, nhưng cũng đành bất chấp chạy.

Đến cuối cùng cô vẫn bị anh bắt được “Em chạy cái gì?”

An Nhiên dùng sức rút tay ra khỏi tay anh “Buông tay, anh còn tới làm gì? Anh không phải đã đi rồi sao, biến ” anh nắm càng chặt hơn, An Nhiên tránh không được, đang lúi lúi kéo kéo, cô lại nhìn thất Tô Nam, dưới tình thế cấp bách liền lớn tiếng gọi “Tô Nam, Tô Nam!”

Nam Tịch Tuyết quay đầu lại, liền nhìn thấy một nam sinh đang bước nhanh đến, chân mày cau lại “Em thật. ?”

“Đúng! Chúng tôi ở cùng một chỗ, đã lên giường rồi.” An Nhiên bị anh kéo vào trong lòng, hô hấp dồn dập nói “Với anh đã không còn quan hệ gì nữa, chúng ta đã sớm chia tay. Anh cắt cho tôi.” Lần trước cô cầu xin anh, anh còn vứt cô ở lại chỗ này, lần này cô nhìn thấy anh, trong lòng đều là lửa giận, liền không lựa lời nói . Cô chỉ muốn chọc giận anh, dù sao cô không dễ chịu, anh cũng đừng nghĩ tốt hơn.

“Ai, anh là ai, buông cô ấy ra!” Tô Nam đem An Nhiên kéo vào trong ngực “Xin buông cô ấy ra. Cô ấy.” Anh do dự một chút, giọng nói kiên định “Cô ấy là bạn gái của tôi. Không biết vị tiên sinh này.”

Nam Tịch Tuyết buông lỏng cô ra. Hai người lôi kéo đã đưa tới sự chú ý của nhân viên an ninh.

Tô Nam quan tâm hỏi: “An An, cậu không sao chứ?”

An Nhiên lắc đầu một cái, cố gắng để bình tĩnh lại “Cảm ơn cậu. Tôi không sao, không có việc gì.” Cô cầm tay của Tô Nam, “Chúng ta đi thôi. Hôm nay gặp phải người điên.”

“Cô ấy là người phụ nữ của tôi.” Nam Tịch Tuyết nói.

An Nhiên nói: “Đừng để ý đến anh ta.”

Tô Nam chột cứng lại, anh tức giận nói với Nam Tịch Tuyết: “Vị tiên sinh này, mời tự trọng.”

An Nhiên chỉ cảm thấy bên hông căng thẳng, ngay sau đó thân thể liền bay lên không trung. Cô bị Nam Tịch Tuyết ôm ngang lên. Nam Tịch Tuyết nắm được cằm của cô, ép cô nhìn thẳng vào mắt mình, gần từng chữ hỏi: “Đi theo anh, hoặc là hẳn?”

Tô Nam siết chặt quả đấm, tùy thời chuẩn bị xông lên. Nhưng là, anh lại xoay người rời đi. Bởi vì anh thấy, An Nhiên cúi đầu dựa vào trong ngực người đàn ông đó, anh chưa bao giờ thấy qua cô có nét mặt yếu đuối như vậy.

33. Chương 33: Ước Định

Nam Tịch Tuyết một mực uống rượu, thỉnh thoảng lại hút điếu thuốc. Dần dần, hai chai rượu trắng vừa gọi cũng đã nhìn thấy đáy, trong cái gạt tàn cũng chất đầy tàn thuốc lá.

Anh mang An Nhiên vào trong phòng khách sạn, ngoại trừ không cho cô đi ra ngoài, còn lại thì tùy cô muốn làm gì cũng được. An Nhiên chưa bao giờ thấy qua bộ dáng này của Nam Tịch Tuyết, cho dù là khi đó dính vào cơn nghiện, chịu đựng khó khăn như vậy, thái độ của anh vẫn luôn bền bỉ trước sau như một. Đây là một người đàn ông kiên cường, rất khó bị cái gì đánh bại.

Nhưng hôm nay, anh lại rút mình từng cốc một, ánh mắt chán chường, hoàn toàn không giống với thần thái thường ngày.

Dáng vẻ này của anh, ngược lại làm cho An Nhiên không dám lên tiếng. Cô sợ, sẽ nhận được tin tức xấu gì đó. Mấy ngày trước mới vừa nói chuyện điện thoại cùng Nhập Hồng, bà sẽ không có chuyện, chẳng lẽ là An Diệc Bác đã xảy ra chuyện?

Nam Tịch Tuyết rót rượu ừng, nhìn cái cốc mấy lần nhưng đều thấy trống không, lúc này mới phát hiện ra chai rượu đã hết. Anh đứng lên, còn muốn đi gọi tiếp, lại bị An Nhiên khuyên “Anh đừng uống nữa. Lần này anh đột nhiên trở lại là vì cái gì, có phải ba em đã xảy ra chuyện hay không?”

Trong đầu An Nhiên đang sôi trào một số phỏng đoán đáng sợ, cô khoác cánh tay của anh, cầu khẩn nhìn anh: “Em xin anh, bỏ qua cho ba em đi, bây giờ cái gì ông ấy cũng không có. Ba em đã mất hết mặt mũi, An thị lại bị thâm tóm, mẹ em tái giá, những thứ này đều đâm sâu vào chỗ đau nhất của ông ấy, nếu như muốn trả thù ông ấy thì đã đủ rồi.”

Nam Tịch Tuyết quay đầu đi, một lúc lâu mới chậm rãi khạc ra mấy chữ: “Ông ấy không có việc gì.”

An Nhiên thở phào nhẹ nhõm. Cô buông anh ra, từ từ ngồi xổm xuống đất, bưng kín mặt: “Thật xin lỗi, em không nên cố tình gây sự.” Cô vờ về chiếc nhẫn trên ngón tay trái, lẩm bẩm nói “Đều là em không tốt, cũng chỉ do em ỷ lại vào việc anh cưng chiều em. Khâu Thiếu Trạch đáng ghét như vậy, nhưng em vẫn còn nhớ nhung hắn, bởi vì hắn chết đi mà khổ sở. Anh vẫn đối xử tốt với em như vậy, em không nên oán hận anh, không nên đem toàn bộ tội lỗi đẩy hết lên trên đầu anh. Là nhà em có lỗi với anh.”

Cô không muốn thừa nhận, nhưng là, vô luận đứng ở trên lập trường nào, cô đều không có tư cách yêu cầu Nam Tịch Tuyết vì cô mà làm cái gì. Nhưng.

“Anh dẫn em trở về đi.” An Nhiên kéo quần anh “Em bảo đảm sẽ không nổi giận với anh nữa, em chỉ muốn nhìn thấy ba mẹ em.”

Nam Tịch Tuyết ngồi xổm xuống trước mặt cô, bàn tay thương tiếc vuốt ve mái tóc ngắn ngắn của cô, mở miệng, giọng nói cũng khàn khàn “Tiểu Nhiên, hiện tại anh không thể để em trở về. Anh bảo đảm, chú An và dì Hồng đều sẽ bình an.”

“Anh bảo đảm, anh dùng cái gì để bảo đảm? Anh không phải tới để mang em trở về, vậy anh tới tìm em làm gì?” An Nhiên lại có chút gấp.

“Anh nhớ em, tới thăm em một chút.” Nam Tịch Tuyết nói xong lời trong lòng, mặt An Nhiên chợt đỏ lên, cô cúi đầu suy nghĩ một chút, sau đó ngẩng mặt lên, hai cánh tay ôm cổ của anh “Dẫn em về nhà đi. Em. Cũng nhớ anh, em không muốn trải qua cuộc sống mà không nhìn thấy anh.”

Nam Tịch Tuyết cúi thấp đầu xuống, chóp mũi cọ vào gương mặt cô, sống mũi, mi tâm, hô hấp của anh nặng nề, mang theo mùi rượu nồng nặc, cơ hồ làm cho cô hít thở không thông. Anh nói: “Không được.”

“Tại sao không được? Nơi nào không được?”

Nam Tịch Tuyết lại không có cách nào để trả lời cô.

An Nhiên từ từ buông tay ra “Anh có phải hay không, không muốn em nữa. Có phải hay không, nhìn đến em sẽ nhớ tới ba em, nghĩ đến bác Anh chết oan như thế nào, anh thật sự rất chán ghét em, có phải như vậy hay không? Thật ra thì, em có thể hiểu suy nghĩ của mẹ em, em là kết tinh của bà và ba, nhưng bây giờ lại trở thành sự châm chọc lớn nhất đối với bà, bà nhìn thấy em liền nghĩ đến những năm tháng hao phí tình cảm kia. Em đối với mỗi người mà nói, cũng đều là bằng chứng cho sự sỉ nhục cùng nỗi đau. Có đúng hay không?”

“Không phải vậy.” Hết kết của Nam Tịch Tuyết chuyển động mấy cái, nhưng cuối cùng vẫn không nói ra được lời nào. Anh ôm lấy cô, hôn vành tai của cô, gò má bị nước mắt làm cho ướt nhẹp, đôi môi cô run rẩy.

Điện thoại của An Nhiên vang lên, cô đẩy anh ra, đứng dậy nhận điện thoại.

Là Tô Nam.

“Tớ không sao.” An Nhiên tận lực làm cho giọng nói của mình trở nên bình thường. Cô chần chừ “Tô Nam, tớ.” Cô biết Tô Nam là thật lòng đối tốt với cô, cho tới nay mọi cử chỉ của cô đều làm tổn thương

tình cảm của anh, hơn nữa vào hôm nay, nếu không chấp nhận, cô cũng không nên kéo anh vào làm bia đỡ đạn.

Lời xin lỗi còn chưa nói ra khỏi miệng, điện thoại di động liền bị Nam Tịch Tuyết cướp lấy, anh ném điện thoại của cô sang một bên, đập vào vách tường “Pằng” một tiếng, bin cũng bị bắn ra ngoài.

“Anh ném điện thoại của em làm gì?”

Nam Tịch Tuyết cau mày: “Anh sẽ mua mới cho em.”

An Nhiên đỡ ghế sa lon đứng dậy muốn đi nhặt điện thoại di động, “Anh có tiền cũng không thể tùy tiện ném đồ của em.”

Anh giống như bức tường chắn trước mặt cô, vẻ mặt rồi rầm.

An Nhiên nhìn anh, lập tức hiểu được “Anh đang ghen sao? Anh cho rằng em cùng cậu ta có cái gì hả?” Cô nhìn anh, hỏi “Có phải là anh nhìn thấy tin nhắn mà em gửi nên mới tới?”

Nam Tịch Tuyết gật đầu một cái.

An Nhiên hung hăng đá anh một cước: “Nói đến lên giường anh liền chạy đến! Có phải ở trong lòng anh, âu yếm đều không coi là cái gì? Anh sợ em đem thân thể cho người đàn ông khác, sợ em sẽ thay lòng? Ném em ở chỗ này, một câu giải thích hợp lý cũng không có, vậy tại sao em phải giữ gìn thân thể của mình, em phải giữ gìn thân thể vì ai chứ, vì anh sao?”

Về mặt anh càng lúc càng khó chịu.

An Nhiên nhặt áo khoác trên ghế sa lon mặc vào “Anh đi đi, về sau em sẽ không bao giờ cầu xin anh một chữ nào nữa. Ba năm đứng không, bây giờ đã hơn một năm rồi, chưa tới một năm rồi nữa là em có thể trở về, đến lúc đó xem anh còn có thể ngăn được em không!”

Điện thoại di động cô cũng không cần, liền muốn đi ra ngoài. Nam Tịch Tuyết từ phía sau ôm lấy cô, hôn tóc của cô, không chịu buông tay.

An Nhiên hít một hơi thật sâu, quay người lại, nhón chân lên bưng lấy mặt của anh “Chỉ cần anh cho em một lời giải thích, em liền cam tâm tình nguyện ở chỗ này tiếp tục chờ, chờ đến khi anh đến đón em trở về. Em chỉ muốn một lý do. Dùng tương lai của chúng ta để thế, anh không được gạt em!”

Nam Tịch Tuyết dùng sức ôm chặt cô “Tiểu Nhiên, đừng như vậy.” Tương lai của bọn họ, anh không dám đem ra để mạo hiểm như vậy.

Lần này An Nhiên để tùy anh ôm.

Anh bắt đầu không khống chế được hôn cô. Áo khoác cô vừa mới mặc vào lại bị anh cởi ra, váy cũng bị lột xuống.

Nụ hôn của anh từ trên môi lan xuống, rơi vào xương quai xanh, rồi đến bầu ngực đầy đặn của cô. Anh hôn khe rãnh nhỏ mà sâu, kéo áo ngực của cô xuống, hai luồng mềm mại liền đứng thẳng trước mắt anh.

Hô hấp của anh lập tức dồn dập. Anh ngậm nó, cắn, xoa.

Anh ôm cô, hướng về cái giường lớn trong phòng.

Hai người ôm nhau nằm xuống. Anh tỉ mỉ hôn mút mỗi tác da thịt trên thân thể cô, nhất là ngực. Anh hút mạnh khiến cô rất đau, nhưng lại mang đến cho cô cảm giác tê dại, lại rất nhột. Cô rất nhanh liền ướt át, bị anh áp trụ hai chân, cùng hai chân anh quần quít ma sát. Nơi cứng rắn nóng bỏng của anh chống đỡ trên người cô, còn chưa tiến vào, chỉ là cách một lớp quần áo ma sát trên đùi cô.

Môi lưỡi của anh rất cuộc cũng chịu rời khỏi người cô, lòng bàn tay mang theo vết chai xoa nắn hai bầu ngực mềm mại, bàn tay khô ráp vuốt ve khiến hai bầu ngực vốn nhạy cảm lại càng trở nên căng chướng, anh vờn ve hai núm hoa.

An Nhiên khó nhịn nổi cảm giác đó, cô lui dần về phía đầu giường, dần dần đem gối đầu kê xuống dưới cổ.

Anh cởi quần của cô ra, tiếp đó liền kéo quần lót của cô xuống. Ngay sau đó nơi cứng rắn liền vội vã chống đỡ ở trên nụ hoa ướt át, anh không vội vã tiến vào, mà chỉ nhẹ nhàng cọ ở đó, ma sát hai cánh hoa nhỏ.

Cô ướt càng thêm lợi hại.

An Nhiên nhìn trần nhà, cảm thấy hai chân của mình bị nâng lên, mở ra, treo trên cánh tay của anh. Thân thể anh liền lập tức chen vào.

Anh để cô ở dưới luật động một lát, liền đem cô lật qua, bày thành tư thế mà anh thích nhất, đỡ cái mông trắng như tuyết của cô, từ phía sau tiến vào.

Anh đỡ cô lên, để cho cô tựa sát vào trong lòng mình, dùng đầu lưỡi của mình trêu chọc cái lưỡi mềm mại của cô. Một bàn tay to để ngang trước ngực cô vuốt ve. Động tác phía dưới vẫn không ngừng, âm thanh cực kì vang, anh có chút gấp rút.

An Nhiên đem đầu lưỡi của mình thu hồi lại, nghiêng đầu hôn cái cằm của anh “Nam Tịch Tuyết, năm nay anh bao nhiêu tuổi?”

Anh xoa bụng của cô “Hỏi cái này để làm gì?”

An Nhiên vẫn nghiêng đầu, suy ngẫm một chút, liền quay trở lại, tay của cô trượt xuống, vuốt ve hai cái chân dài của anh đang quỳ ở sau lưng cô, mò vào trong bắp đùi “Em đã 20 rồi, giống như đôi, anh không ở nơi này, cho nên em đành phải nghĩ biện pháp để giải tỏa nỗi cô đơn.”

Anh đột nhiên dừng lại động tác.

An Nhiên nói: ‘Nhanh như vậy đã bắn? Quả thật là lớn tuổi, thể lực liền suy giảm.’

Giọng nói của cô nhẹ nhàng, lại cực kỳ độc ác “Anh chờ xem, ra khỏi cái cửa này, em liền theo người khác lên giường, chờ lần sau anh đến, em sẽ cho anh xem em vì người khác mà sinh đứa bé! A!”

Nam Tịch Tuyết tức giận, cô không lựa lời nói, đẩy cô nằm xuống giường, nặng nề đâm vào nơi sâu nhất của cô.

An Nhiên nín lấy gối đầu, thừa nhận anh có chút thô bạo ra vào, oán hận nói: “ Anh đừng tưởng rằng em sẽ luôn luôn thích anh. Em sẽ cùng người đàn ông khác kết hôn, sinh con, cuộc sống về sau của em sẽ không có nửa điểm quan hệ với anh! Ừ, a.” Cô cắn gối đầu để không ỉn kêu lên, nặng nề thở dốc.

Nam Tịch Tuyết vỗ một cái ở trên mông cô “Ba” một tiếng rất thanh thúy. An Nhiên nhất thời cảm thấy nửa cái mông đau rát.

Ngay sau đó, có một cỗ nhiệt nóng bỏng tiến vào trong cơ thể cô, mà anh vẫn không chịu rút ra, hình như là cố ý, không để cho tinh hoa của mình chảy ra ngoài.

“Nam Tịch Tuyết khôn kiếp” An Nhiên thử đáp anh “Không thể ở bên trong, hôm nay không an toàn!”

Anh đưa một cái tay qua, bịt kín cái miệng đang mắng chửi của cô lại.

Sau khi nghỉ ngơi một chút, anh ôm cô đứng dậy, để cô trên tấm kính thủy tinh sát đất, hung hăng khi đè cô. Hai chân của cô bủn rủn, vô lực vòng quanh hông anh, lỏng lẻo rũ xuống hai bên, theo động tác của anh mà lay động.

Anh ôm mông của cô, từ từ ngồi xổm xuống đất, đem cô giam giữa lồng ngực nóng bỏng của mình và tấm thủy tinh lạnh lẽo, dồn dập mà mạnh mẽ ra vào. Anh không hề có ý chịu đựng nữa, lần lượt bộc phát ở trong cơ thể cô. Anh nhìn cô buông thả mà cả người đỏ bừng, càng không ngừng run rẩy, canh chừng cô ** vì vậy mà ra vào nhanh hơn.

Không có bất kỳ ngăn cách, cô thật sâu ôm lấy anh, bao quanh anh, ầm ập mà khát khao, cảm giác thật tốt.

Chờ anh rốt cuộc ngừng nghỉ, An Nhiên giùng giởng ngồi dậy. Nam Tịch Tuyết nhắm hai mắt, lại chính xác giữ lại hông của cô, lại lần nữa kéo cô trở về trong chăn.

Trên người cô bị anh làm cho khắp nơi đều ướt chèm nhẹp, như vậy còn chen chúc cùng một chỗ càng làm cho cô không thoải mái “Buông tay”

Nam Tịch Tuyết mở mắt ra, gỡ gỡ mái tóc ướt đầm của cô “Cho anh thêm chút thời gian được không?”

“Không được.” An Nhiên nện xuống trước ngực anh “ Anh có biết mỗi ngày em ở chỗ này có bao nhiêu khổ sở hay không? Càng không ngừng suy đoán mọi người đã xảy ra chuyện gì. Anh bảo em phải làm sao tin tưởng anh”

Thấy anh lại không nói lời nào, cô định ngồi cười lên trên đùi anh, vuốt ve anh khiến cho nơi đó dần dần ngẩng đầu, cô am hiểu sâu phương pháp để cho anh thoải mái, cô đỡ một ít, từ từ ngồi xuống, đem nó đi vào trong cơ thể mình.

Cô liếm cắn lồng ngực của anh, ngẩng đầu nói: “Ngủ với anh lần này, có thù lao gì?”

“Tiểu Nhiên, đừng nói tôi như thế.” Về mặt Nam Tịch Tuyết cơ hồ khổ sở.

An Nhiên cắn cắn môi “Là anh đang ép em. Nói em xem được không?”

Toàn thân cô ửng hồng chưa rút đi, khoe mắt, lông mày yêu mị mơ mờ vẫn còn nhỏ nước. Hầu kết Nam Tịch Tuyết chuyển động mấy cái, nói: “Rất đẹp.”

“Người có năng lực dẫn em trở về không chỉ có mình anh. Nếu như em bồi bọn họ ngủ?”

“Em sẽ không như vậy!”

An Nhiên cơ hồ cắn nát môi của mình “ Đúng, em sẽ không. An Nhiên này, ngoại trừ ở trước mặt Nam Tịch Tuyết, cái gì cũng sẽ trở nên yếu đuối. Anh bảo em phải làm sao? Đeo bám dai dẳng cũng không được, anh dầu muối cũng không vào, là tảng đá.”

Cô bấm bóp thịt trên cánh tay của anh, cấu đùi anh, bắt lấy bộ phận mềm mại trên cơ thể anh. Nam Tịch Tuyết cũng không chịu nổi cô cười trên người mình nữa, ngồi dậy giữ chặt lấy cô, đẩy thẳng lên trên.

Nam Tịch Tuyết cơ hồ đem cả người cô ôm vào trong lồng ngực mình, anh khấn cầu: “Tiểu Nhiên, cho anh thêm một năm rưỡi, sau đó, anh nhất định trở lại đón em về nhà.”

Hốc mắt An Nhiên hồng hồng nhìn anh, không có lên tiếng, chỉ là đem chân hướng trên eo anh cuốn chặt thêm chút nữa.

An Nhiên ngủ thẳng đến gần tối ngày thứ hai. Sau khi tỉnh lại, đầu óc cô cũng có chút không rõ ràng, bên cạnh là Nam Tịch Tuyết đang ngủ say, trên người đang đắp cái chăn vẫn còn hơi ướt.

An Nhiên cầm quần áo, cũng may vẫn còn có thể mặc.

Trước khi đi, cô không nhận được, nằm ở trên giường, tỉ mỉ vuốt ve gương mặt anh. Cô hôn lên trán anh một cái thật sâu.

Em lại chờ anh một năm rưỡi, chờ anh dẫn em về nhà.

34. Chương 34: Mang Thai

Trên đường trở về thì trời bắt đầu mưa, An Nhiên không cầm ô, lúc sau trở lại phòng ngủ đã bị ướt như chuột lột, từ trong ra ngoài đều nhỏ nước.

Ngày trước Tần Tiểu Mạn bị mất liên lạc với An Nhiên, thấy cô trở lại rốt cuộc cũng yên lòng, mở cửa cho cô xong, liền vội vàng lấy khăn tắm lớn ở trên sân thượng xuống cho An Nhiên “An An cậu trở lại rồi, điện thoại của cậu vẫn tắt máy, tớ còn tưởng rằng đã xảy ra chuyện gì.”

Cô chợt dừng lại, mới vừa rồi không có chú ý, lúc này khi An Nhiên đang cúi đầu lau tóc, lộ ra một khoảng da thịt trắng nõn trên gáy, rải rác những vết tím bầm , giống như là. Bị người cắn.

Thời điểm An Nhiên lấy chậu đi tắm, Tần Tiểu Mạn cũng hỏa tốc cầm chậu tắm đuổi theo.

Ngô Mạch từ trong quyển sách ngẩng đầu lên, ở trên giường chọc Lương Chi Vi đang dùng máy vi tính: “Tần Tiểu Mạn không phải mới vừa tắm rửa sao?”

Lương Chi Vi phát ra một tiếng không rõ.

“Đây là ý gì?” Ngô Mạch không hiểu.

Lương Chi Vi quay đầu lại lườm cô một cái “Còn giả bộ! Cậu không thấy trên cổ An An có vết gì đó sao, giống hệt với trên người cậu. Tần Tiểu Mạn vội vàng đi đào móc tin bắt quái đấy.”

Ngô Mạch dùng sách che kín gương mặt đỏ bừng của mình “Cậu cũng biết nha.”

An Nhiên vào gian phòng tắm đơn, vừa mới cởi quần áo xuống, liền nghe thấy sát vách có âm thanh kỳ quái, cô cảnh giác ngẩng đầu, vừa hay nhìn thấy Tần Tiểu Mạn đang bò trên tấm ván ngăn phòng tắm với hai hàng nước mắt. Tần Tiểu Mạn hít hít lỗ mũi, nức nở nói: “An An, chúng ta báo cảnh sát đi.” Cô lau nước mắt “Điều tại tớ không tốt, không nên chỉ lo nói chuyện với Cố Lăng.” Nói xong, nước mắt của cô rơi xuống càng dữ tợn hơn.

An Nhiên không nhịn được trợn trắng mắt với cô ấy “Làm sao cậu có thể bò cao như vậy?”

Tần Tiểu Mạn nghẹn ngào nói: “Tớ mượn cái ghế ngồi nhỏ.”

An Nhiên đã cởi trắng trơn, so sánh với trên người, trên cổ căn bản không coi vào đâu. Hơn nữa trên eo của cô, vết nhéo hai bên cũng biến thành màu đen. Thời điểm không có người trợ giúp, An An đã bị loại người nào ngược đãi? Nghĩ tới đây, Tần Tiểu Mạn che miệng “Ồ ô” khóc lên.

“Đừng nhìn, tớ muốn tắm.” An Nhiên dùng khăn tắm quấn lại, mở vòi nước. Rất nhanh hơi nước đã tràn đầy gian phòng tắm nhỏ, Tần Tiểu Mạn nghe thấy cô nói: “Tớ đi gặp bạn trai, không có gặp phải người xấu, cậu nghĩ nhiều rồi. Cậu còn định nằm ở đó nhìn tớ nữa sao? Không sợ bị người khác hiểu lầm là có vấn đề gì hay sao.”

An Nhiên còn chưa nói xong, liền nghe thấy âm thanh kinh hãi của nữ sinh bên ngoài.

Tần Tiểu Mạn cũng sợ hết hồn, cô quay đầu lại, vô tội nhìn thẳng vào mắt bạn học nữ vừa tới, ngượng ngùng cúi đầu “Ừ, tớ tới nhìn bạn cùng phòng tắm.”

Bạn học nữ bởi vì kinh ngạc mà miệng há thành hình chữ “O”. An Nhiên không nhịn được “Xì” một tiếng bật cười.

“An An, cậu thiệt là!” Tần Tiểu Mạn ảo não cầm cái ghế chạy ra ngoài.

Vài ngày sau đó, Tần Tiểu Mạn nhìn thấy An Nhiên, luôn không giải thích được sẽ đỏ mặt xấu hổ. Thật ra thì cô cũng biết loại chuyện như vậy rất bình thường, học kỳ sau mới vừa tựu trường, phòng sát vách của bọn họ có một nữ sinh đã dọn ra ngoài ở cùng bạn trai. Nhưng là, chuyện xảy ra trên mấy người bạn tốt của cô, cô vẫn luôn cảm thấy khó chịu.

Mất thấy đã đến kỳ thi, An Nhiên nhìn Tần Tiểu Mạn vẫn còn có chút không yên lòng, liền nói đơn giản cho cô biết chuyện tình của mình và Nam Tịch Tuyết. Biết được An Nhiên 16 tuổi đã mất đi lần đầu tiên, Tần Tiểu Mạn lại rối rắm một lúc. Sau đó, cô đột nhiên cảm thấy cuộc sống của mình thật thất bại, cũng 20 tuổi rồi còn chưa có nói qua yêu, ngay cả hương vị của nụ hôn cũng chưa được hưởng qua.

Đợi cô rối rắm xong, cũng đã thi xong rồi.

An Nhiên không muốn trở về thành phố C, liền tìm công việc hát thuê tại một quán bar gần đại học A. Ông chủ kia rất ưu ái cô, hận không thể đem cô cung phụng, trả thù lao cho cô cũng ưu ái hơn so với những người khác.

Trong kỳ nghỉ hè Tần Tiểu Mạn không có việc gì làm, cũng thường thường chạy tới nghe. Nhìn An Nhiên hát ở trên sân khấu, cô cảm giác, cô ấy không nên ở trong quán bar nhỏ bé tối tăm này, chỉ có loại sân khấu lớn rộng rãi sáng ngời mới thích hợp với cô.

Giọng hát của An Nhiên rất có sức hút, có lần khách yêu cầu một bài hát tiếng anh trữ tình từ rất xưa rồi. Thời điểm cô hát, cũng rơi nước mắt. Tần Tiểu Mạn cùng ông chủ quán rượu ngồi chung một chỗ, hai người dùng hết toàn bộ một bọc khăn giấy.

Ông chủ quầy rượu rất có khí chất văn nghệ, hẳn kích động lôi kéo tay Tần Tiểu Mạn nói: “Người bạn này của cô thật sự quá lợi hại rồi. Cô ấy giống như tiên nữ bị thất lạc dưới trần gian, chờ ông trời của cô ấy tới đón cô ấy trở về. Mỗi lần nghe cô ấy hát, lòng của tôi đều không ngừng run rẩy.”

Số ngày Tần Tiểu Mạn thanh thoi cũng không kéo dài quá lâu, sau khi có kết quả cuộc thi cuối kỳ, cô bị trượt mấy môn liền. Đối với lần này, mẹ Tần tức giận đến không kèm chế được, ở đại học nợ môn, lại có thể thất bại nông nổi, thật là không thể tha thứ!

Tần Tiểu Mạn bị mẹ cô bắt về trường trước thời hạn để học tập, chính cô cũng buồn bực muốn chết, làm sao lại trượt đây. Thành tích cuối kỳ thi là 56, thành tích thấp nhất là 46, lệ rơi đầy mặt. Sau đó cô mới biết

An Nhiên trượt nhiều nhất, điều này làm cho lòng của Tần Tiểu Mạn thoáng thăng bằng xuống.

Cả kì nghỉ hè bận rộn cũng qua đi, sau khi tựu trường, Lương Chi Vi cùng Ngô Mạch cũng lần lượt trở lại. Cả người Ngô Mạch dường như gầy đi một vòng lớn, quần áo trên người cũng thay đổi, xem ra thành thực không ít.

Lương Chi Vi biết Tần Tiểu Mạn cùng An Nhiên bị nợ môn, làm lớp trưởng, giọng điệu giống như nhà quan kéo hai cô xuống cuối lớp học “Tần Tiểu Mạn cậu trượt thì thôi, nhưng An An làm sao cậu cũng bị trượt?”

An Nhiên không đỏ mặt chút nào: “Người nào nhìn hiểu những thứ đó.”

Ngô Mạch thở dài một tiếng: “đúng là đứa trẻ bị tư bản chủ nghĩa tẩy naoc.” Cô ghé đầu nhìn An Nhiên, nói “An An có phải cậu mập lên hay không? Nhìn ngang đã thấy có bụng nhỏ rồi.” Cô đi vòng qua An Nhiên, sau đó trở về trước mặt cô, lắc đầu nói “Thật là làm cho người ta ghen tỵ, eo nhỏ như thế này.”

Tần Tiểu Mạn chú ý tới sắc mặt lập tức thay đổi của An Nhiên.

An Nhiên lập tức đi đến bệnh viện kiểm tra. Cô không phải là không có lo lắng qua, nhưng mà hai tháng qua, thời điểm tới, chỉ có một lượng rất ít. Sau đó cô cũng không để ý đến chuyện này nữa, về sau thuốc cũng không thêm uống.

Sau khi lấy kết quả, chính cô cũng bối rối. Tiếp đãi cô là là một vị bác sĩ nữ trung niên, giọng nói nghiêm nghị, “Có dấu hiệu sinh non, phải nằm trên giường nghỉ ngơi nhiều, cách hai ngày chích hoàng thể*.” Chỉ là, bà ấy đẩy đẩy kính mắt “Nhìn cô vẫn còn là sinh viên, đứa nhỏ này đoán chừng không cần. Chẳng qua tôi nhắc nhở cô, thể chất của cô không dễ thụ thai, về sau nếu muốn có đoán chừng cũng rất khó. Trở về thương lượng cùng bạn trai một chút. Nếu như là năm thứ tư, sau khi tốt nghiệp liền kết hôn, có thể suy tính muốn.”

(*)hoàng thể :một thứ kích thích tố màu vàng tiết từ buồng trứng mỗi lần trứng rụng. Khi mang thai, hoàng thể phát triển, kích thích tố tiết ra làm dày niêm mạc tử cung, hạn chế sự co bóp của tử cung, thúc đẩy phát triển tuyến sữa.

An Nhiên không có phản ứng gì, chỉ là nhìn hết tờ xét nghiệm một lượt, những chỉ số này, cũng nói rõ trong bụng của cô có đứa bé của Nam Tịch Tuyệt! Đại não của cô hơi chậm một chút, cô còn chưa có nghĩ tới, mình có thể làm một người mẹ.

Tần Tiểu Mạn theo cô tới thì khóc đến nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, càng không ngừng hỏi bác sĩ: “Vậy phải làm thế nào? Bạn trai của cô ấy đang ở chỗ rất xa, chúng cháu vẫn còn là sinh viên, làm sao có thể sinh con.”

Chương 34(tiếp):

Bác sĩ bị cô khóc đến phiền lòng, “Hiện tại biết sợ, sớm đi chỗ nào rồi, bao cao su là để trưng bày à!” Nói xong bà cũng cảm thấy mình hơi quá, liền hung ác trừng mắt nhìn mắt Tần Tiểu Mạn.

Sau khi trở lại trường học, An Nhiên gọi điện thoại cho Nam Tịch Tuyết, nhưng không kết nối được. Cô mở MSN hai ngày, cũng không thấy anh online, do dự thật lâu, nhưng cô vẫn đem tin cô mang thai từng chữ gõ lên.

Thời điểm cô kích động gửi đi, cô khẩn trương cả tay đều là mồ hôi lạnh.

“An An ” Tần Tiểu Mạn ở phía dưới giường vén rèm lên, nhỏ giọng nói “Tớ bò lên nhé.”

Cô bò lên giường An Nhiên, tâm phiền ý loạn nhìn cô “Cậu đã xem diễn đàn của trường học chưa?”

An Nhiên sợ run lên, lắc đầu một cái.

Tần Tiểu Mạn hung ác quyết tâm, mở forum của trường học ra cho cô nhìn. Tin hot nhất chính là “Ca sĩ quán quân của đại học A là tình nhân của đại gia” .

An Nhiên chính là ca sĩ quán quân của trường, thấy chủ đề này, cô liền biết đại khái bên trong là cái gì.

Thậm chí có người còn chụp được hình Nam Tịch Tuyết ôm cô vào khách sạn, còn có hình cô cầm tờ giấy xét nghiệm từ bệnh viện về, trong hình tờ xét nghiệm có rất nhiều nếp nhăn, có vẻ giống như là đào từ trong thùng rác ra .

Tần Tiểu Mạn tức giận đến toàn thân phát run “Thật là đáng xấu hổ, An An không có đặc tội với người nào, tại sao lại nói như vậy!”

Lúc này, Lương Chi Vi gọi điện thoại tới, cô ấp a ấp úng, nói: “An An, thầy giáo vụ gọi cậu qua một chuyện. Thư ký Tô cũng ở đây” Cô ấy không yên tâm dặn dò “Đến đó nhớ nói ngọt mấy câu với thầy giáo.”

An Nhiên đến phòng giáo vụ, mãi đến tối cũng không thấy trở lại . Tần Tiểu Mạn ở trong phòng ngủ lo lắng, thỉnh thoảng đi lên liếc mắt nhìn tình hình, oán hận mắng mấy câu “Thật không biết xấu hổ, An An làm phiền bọn họ cái gì chứ, loại này chuyện riêng tư này cũng muốn lôi đi làm yêu sách. Nhân phẩm thấp kém không có hạn cuối, khinh bỉ bọn họ!”

“Chỉ là ” Ngô Mạch cẩn thận nó “An An quả thật không đơn giản. Cô ấy mặc toàn là hàng hiệu quốc tế, nhưng chúng ta cũng chưa gặp qua ba mẹ cô ấy làm cái gì. Nếu như quả thực trong nhà cô ấy có nhiều tiền, làm sao lại không thấy ba mẹ cô ấy đến đây thăm cậu ấy?”

Tần Tiểu Mạn cùng Lương Chi Vi đồng thời phát ra âm thanh kháng nghị tức giận. Lương Chi Vi trực tiếp xù lông “Ngô Mạch cậu đang nói tiếng người sao? Thua thiệt còn là một phòng ngủ hả? người theo đuổi An An nhiều như vậy, con mắt nào của cậu thấy cậu ấy làm loạn. Cho dù đi mượn phòng, người ta vui lòng cậu quản được sao? Cậu và bạn trai cậu không có lên giường chắc, mẹ nó, lại vẫn được việc nhỉ ! Những thứ này cùng những lời máng chửi người kia cũng đi tìm chết hết đi!”

Ngô Mạch bị cô trách móc một hồi, cũng có chút tức giận “Nhưng mang thai cũng không giống nhau. Về sau có người đàn ông nào có thể chấp nhận vợ của mình đã từng phá thai chứ? Cậu khẩn trương như vậy còn không phải là sợ người khác hoài nghi chuyện này là do cậu chọc ra hay sao? Tờ giấy xét nghiệm kia vừa nhìn chính là lấy ra từ trong thùng rác, hai ngày trước chỉ có cậu đi đổ rác. Hơn nữa, nhân duyên của An Nhiên thật sự không tốt chút nào, hôm nay cô ấy bị như vậy cũng không có gì là kỳ lạ.”

“Cậu nói cái gì?” Lương Chi Vi chọt vỗ cái bàn, rung trời “Ngô Mạch cậu cho là chúng tớ không biết sao, bạn trai của cậu cũng đã từng nói thích An An, cậu ghen tỵ với An An lắm đúng không?”

Giọng nói của Ngô Mạch cũng có chút bén nhọn “Cậu cho rằng cô ta là nhân dân tệ hay sao? Người nào cũng thích cô ta!”

Trong phòng ngủ đang loạn thành một đoàn, An Nhiên bỗng trở lại.

“An An, thầy giáo nói thế nào?” Tần Tiểu Mạn lo lắng hỏi.

An Nhiên mệt mỏi ngồi vào trên ghế, Tần Tiểu Mạn vội rót cho cô một cốc nước ấm. Lương Chi Vi cùng Ngô Mạch hai người cũng lúng túng duy trì trầm mặc.

An Nhiên uống một ngụm nước, mới cảm thấy dễ chịu hơn một chút, “Không biết, thư ký Tô nói suy nghĩ thêm một chút nữa.”

“Suy tính cái gì?” Tần Tiểu Mạn khản trương nhìn cô.

An Nhiên vuốt vuốt mi tâm “Suy tính có đuổi học tớ không? còn lưu học bạ.” Cô che kín mặt, đả kích lần này tới quá im hơi lặng tiếng, cũng là muốn ép cô không thể tiếp tục ở chỗ này. Nhớ tới thư ký vừa rồi mới nhắc nhở, cô không xoa bụng của mình, ý tứ của hần, chỉ cần cô bỏ đứa bé, là có thể cứu vãn. Chỉ cần bụng của cô bằng phẳng, tất cả cũng sẽ coi như là lời đồn, sẽ tự sụp đổ. Nhưng.

Buổi tối hôm đó, tin tức có liên quan đến An Nhiên đã bị phong tỏa. Nhưng ngày thứ hai, lại xuất hiện tin mới, thế nhưng nhắc đến thư ký Tô. Có người chụp được hình ảnh phòng giáo vụ vào buổi tối, trong phòng chỉ còn lại hai người là thư ký Tô và An Nhiên, bàn tay của thư ký Tô đặt lên trên vai An Nhiên.

Thư ký Tô cũng chỉ mới ba mươi tuổi, tuổi trẻ tài cao, rất được học sinh kính yêu, đã từng có lời đồn đại nói hần và nghiên cứu sinh của hần từng có mập mờ, nhưng cũng chỉ là một chút đàm tiếu, không ai coi là thật.

Từ trước đến nay trong trường học rất nhạy cảm với loại chuyện như vậy. Tin tức rất nhanh được làm nóng. Cái loại tư thế đó, rõ ràng là trường bối ân cần, hiện tại xem ra, lại giống như an ủi tình nhân. Cộng thêm có lời đồn thư ký Tô vì đứng ra đảm bảo cho An Nhiên, tựa hồ lại càng chứng thực là Tô thư ký câu kết cùng An Nhiên. Có người bắt đầu gượng ép phân tích dáng vẻ của thư ký Tô tương tự với Nam Tịch Tuyết.

Thư ký Tô vì kiêng dè, cuối cùng không giúp An Nhiên nói chuyện.

Ba ngày sau, An Nhiên chính thức bị trường học đuổi.

Lương Chi Vi cùng Ngô Mạch trầm mặc không nói, Tần Tiểu Mạn vừa khóc vừa giúp An Nhiên thu dọn đồ đạc.

An Nhiên đem túi xách sửa soạn xong, trong lòng lại không có cảm giác gì. Vốn dĩ là cô không muốn sống ở chỗ này, không ngờ, ngược lại là đại học A từ bỏ cô trước.

“An An, bây giờ cậu dự định như thế nào?” Đôi mắt của Tần Tiểu Mạn đã khóc đến đỏ bừng.

An Nhiên thở dài, ngồi lên rương hành lý của mình, xoa hông “Còn có thể làm sao, cũng đã bị đuổi. Tớ muốn đến thành phố S, nơi đó có phòng có thể ở, tớ còn nơi nào tính là quen thuộc đâu. Sau đó. Ở nước Mỹ, tớ chỉ là tạm thời xin nghỉ học, trở về vẫn còn có thể tiếp tục xin học tiếp.”

“Bây giờ cậu ôm đứa bé, ở thành phố S có người thân chăm sóc cho cậu sao?” Lương Chi Vi không khỏi mở miệng hỏi.

An Nhiên bị cô hỏi như vậy, hốc mắt cũng có chút ướt.

Tần Tiểu Mạn ngồi xổm xuống ôm cô khóc lớn: “An An cậu không cần đi, cậu ở nhà tớ đi, để mẹ tớ làm thức ăn ngon cho cậu. Một mình cậu ở bên ngoài thì ai chăm sóc cho cậu được. Cậu không phải đã nói là người nọ sau một năm rưỡi nữa sẽ đến đón cậu về nhà sao, hần là Lũ cứt chó a, đều đã như vậy rồi còn không xuất hiện.”

Nghe cô nhắc tới Nam Tịch Tuyết, An Nhiên cúi đầu, không muốn những người khác nhìn thấy dáng vẻ rơi lệ của mình. Chính cô cũng không biết, cô có đủ dũng khí để sinh đứa bé này ra hay không? Cô mới 20 tuổi, việc học còn chưa.

Có người ở gõ cửa phòng ngủ của bọn họ, Lương Chi Vi tức giận hỏi: “Người nào?”

“Tớ, Tô Nam.”

Ngô Mạch đi mở cửa, Tô Nam đi tới, hỏi Tần Tiểu Mạn: “Đã thu thập xong?”

Tần Tiểu Mạn nức nở gật đầu.

Tô Nam cúi người, đem An Nhiên đang ngồi trên rương hành lý bế ngang lên, anh nghiêng đầu nói với ba người Tần Tiểu Mạn “Giúp một tay cầm hành lý được không, cảm ơn.”

Ba người Tần Tiểu Mạn xách theo hành lý của An Nhiên đi theo phía sau Tô Nam, cùng nhau xuống lầu ký túc xá.

Hành động của Tô Nam đưa tới đông đảo sinh viên vây xem, An Nhiên nhú lông mày: “Cậu ở đây làm cái gì? Thả tớ xuống.”

Tô Nam nhìn có chút tiêu tụy, nhưng anh chưa bao giờ dùng giọng nói cường thế như vậy đối với cô: “Lưu lại, tớ chăm sóc cậu.”

35. Chương 35: Mỹ Ngọc

Lúc này, có một âm thanh trong trẻo từ sau lưng bọn họ truyền đến. Con người sau tròng kính của Tô Nam chợt hiện lên vẻ giận dữ, anh cẩn thận đỡ An Nhiên xuống, xoay người, bước nhanh về phía sau đám người đang vây xem, một phen túm lấy nam sinh đang cầm máy chụp ảnh “Ai cho phép mày chụp?”

Nam sinh kia cơ hồ thấp hơn Tô Nam hẳn một cái đầu, bộ dạng gầy gò giống như một con khỉ, bị Tô Nam giơ lên như vậy, hai chân cậu ta không thể chạm đất, nhất thời thẹn quá hóa giận “Tôi là ký giả của hội học sinh, chụp không được sao..., có cái gì làm phiền đến cậu chứ?”

Tô Nam hung hăng dẫm một quyền trên mặt cậu ta, đoạt lấy máy chụp ảnh trong tay hắn, đập xuống đất, đập liên tiếp cho đến khi vỡ tan tành. Không đợi nam sinh kia cuống lên, Tô Nam đã móc ra thẻ ngân hàng trong túi sách của mình ném cho hắn “Mật mã là xxxxxx, tự mình đi mua cái mới.”

Nam sinh kia bị mất mặt ở trước nhiều người như vậy, mặt cũng đã sớm chuyển thành màu gan heo, cũng không quần một mình đơn độc phản kích, vén tay áo lên muốn đấu với Tô Nam một trận, miệng không sạch sẽ hùng hùng hổ hổ quát: “Mẹ kiếp, lão tử thiếu những đồng tiền này của mày sao? Con mẹ nó mày coi tiền như rác lại đem nó ném lên đầu tao!”

Nam sinh kia còn chưa kịp nhào qua, liền nghe thấy “Ba” một tiếng, bị một phát đập trúng đầu, nhất thời có chút choáng váng.

Lương Chi Vi nhìn bàn tay trống không đã đập nam sinh kia của Tần Tiểu Mạn, hung hãn giơ cây chổi cây chổi lên vọt tới trước mặt nam sinh quát loạn một hồi “Mày có phải là đàn ông hay không, không thì làm sao lại khi dễ con gái nhà người ta như vậy, cần bà!”

Lương Chi Vi ở bên cạnh cũng vừa đánh vừa mắng, “Bác mày, từ chỗ nào đến mà lại dám đến đây giương oai với chúng tôi! Người ta đã bị đuổi rồi còn chưa đủ hay sao, mà còn phải đập thêm một cước nữa.” Cô tức giận nhìn xung quanh một vòng, chú ý thấy trong đám người cũng có mấy nam sinh trong lớp, liền trừng mắt hướng về phía bọn họ quát “Núp ở bên trong làm gì, mau đem tên khốn này lôi ra ngoài!”

Mấy nam sinh kia lập tức bước ra khỏi hàng, đem nam sinh bị Lương Chi Vi đánh cho kêu la thảm thiết lôi đi. Chuyện của An Nhiên đã gây huyên náo, Tô Nam lại chịu vì cô mà ra mặt, ngược lại khiến cho những nam sinh khác không tiện nhúng tay vào, làm bạn học cùng lớp với An Nhiên, bọn họ cũng rất ghét những ai bới móc người khác. Lương Chi Vi hơi quát cũng để cho bọn họ có lí do thích đáng, bạn bè của Tô Nam cũng vội vàng xua đuổi đám người đang vây xem “Nhìn cái gì vậy, lấy ra chút đáng vẽ của sinh viên đại học đi, không có tiền đồ!”

Tô Nam lại lần nữa ôm lấy An Nhiên, lần này cô không có cự tuyệt. Tần Tiểu Mạn tiến gần lên, lo lắng sờ sờ bụng dưới hơi nhô ra của cô “Cũng đừng hù dọa tiểu bảo bảo.”

An Nhiên bị động tác của cô chọc cho vui vẻ, cười lên, cười đến hốc mắt cũng ướt ướt. Cô nhắm mắt lại, đầu khẽ tựa vào vai Tô Nam. Cho dù rời khỏi ngôi trường này cũng không có gì, nhưng là, dùng loại tư thái này rời đi, nói không nhếch nhác chính là giả. Cô không ngờ sẽ có nhiều người giúp đỡ cô vô điều kiện như vậy.

Ngô Mạch tích cực xách hành lý rơi tán loạn trên đất của An Nhiên lên, cũng gọi bạn trai của cô đến cầm giúp một tay. Lương Chi Vi bịt môi, đem một cái túi nặng nhất nhét vào trong ngực Ngô Mạch.

Tô Nam bố trí cho An Nhiên ở lại căn phòng mà anh đang thuê ở ngoài trường học.

Hai phòng ngủ một phòng khách, không tính là quá lớn, nhưng thêm cô cũng coi như là dư dả.

“Đây là nhà một người họ hàng của tớ ở nước ngoài, họ mua phòng này là để khi tuổi già trở lại cũng có một chỗ để ở. Nơi này ngồi xe buýt số 6 là đến viện bảo vệ sức khỏe cho bà mẹ và trẻ em. Có thang máy, an ninh cũng không tệ lắm.” Tô Nam nhìn ra An Nhiên đang bắn khoăn “Tớ sẽ lấy tiền thuê phòng của cậu, cậu hãy an tâm ở lại nơi này đi.”

Tần Tiểu Mạn vội vàng phụ họa “An An, cậu trước hết cứ ở lại nơi này đi.” Cô đếm trên đầu ngón tay liệt kê ra từng cái điều kiện tốt “Nhìn gian phòng này là hướng Đông , cách bệnh viện lại gần. Nơi này cách chung cư nhà tớ ở cũng rất gần, mỗi ngày tớ đều có thể mang thức ăn ngon tới đây cho cậu.”

“Ai nói tớ muốn sinh?” An Nhiên hỏi ngược lại một câu, đem Tần Tiểu Mạn bị giày vò đến nghẹn. .

Tần Tiểu Mạn rối rắm, cô cảm thấy, nạo thai so với mang thai thì tính chất càng nghiêm trọng hơn, nhưng là, cứ như vậy sinh ra, trẻ như vậy mà đã mang theo đứa bé, giống như càng đáng thương hơn. Cô suy đi nghĩ lại, nước mắt lại bắt đầu lưng tròng.

Lương Chi Vi nhỏ giọng than thở ngồi xuống ghế sofa “An An, cậu nên xem lại chính bản thân mình đi. Cậu xảy ra chuyện, anh ta ngay cả bóng dáng cũng không thấy, tội gì phải sinh con cho anh ta. An An, nếu cậu chỉ có một mình, chăm sóc thân thể cho tốt còn có thể tham gia thi lại đại học, không nên nản lòng.”

Ngô Mạch phụ họa gật đầu, cô cảm thấy cực kỳ xấu hổ. Thật ra thì, mặc dù cô có chút không ưa một số hành động của An Nhiên, nhưng cũng không có ý xấu đối với cô. Từ nhỏ cô đã được dạy dỗ cực kỳ nghiêm khắc, cái nhìn đối với thanh danh vẫn nặng hơn một chút.

Tần Tiểu Mạn suy tính vấn đề hiện tại, cô hỏi Tô Nam: “Cậu vẫn còn ở lại nơi này sao?”

Tô Nam cảm thấy có chút khó xử “Dĩ nhiên không, tớ sẽ chuyển về kí túc xá.”

Tần Tiểu Mạn vuốt vuốt tay tỏ thái độ: “Tớ muốn chuyển đến ở cùng với An An.” Cô suy nghĩ một chút, lại bổ sung thêm một câu “Tiền thuê phòng tớ sẽ chia đều với An An.”

“Không cần.” An Nhiên nói “Cậu không cần phải chăm sóc tớ, có chuyện gì tớ sẽ gọi điện thoại cho cậu.”

“An An.” Tần Tiểu Mạn yếu ớt kêu một tiếng.

Lương Chi Vi vỗ lưng cô một cái “Chớ có biểu hiện yếu ớt như vậy được không?”

Ngô Mạch và Tô Nam cũng cười lên, Tần Tiểu Mạn mím môi lầu bầu lăm bằm.

Buổi tối hôm đó, Tô Nam liền thu thập xong đồ đạc của mình trở về ký túc xá của trường.

Đối với anh, An Nhiên có một loại cảm giác chưa bao giờ có. Cho tới nay, cô cho rằng mẹ là người thân đối xử tốt nhất với cô, cưng chiều cô là chuyện đương nhiên. Cô là con gái độc nhất trong nhà, từ nhỏ người như thế nào hoặc hoàn cảnh nào cô cũng đều đã gặp qua, cho nên có chút bộ dạng không sợ trời không sợ đất, quả thực là một tiểu công chúa bị dạy hư. Nếu như không phải bị Bùi Anh “Dạy dỗ” qua hai năm, tính tình lại bị Khâu Thiếu Trạch mài giũa, nếu không với phương pháp cưng chiều đó của Nam Tịch Tuyết, đoán chừng tính khí sẽ càng tệ hơn.

Nam Tịch Tuyết đối xử tốt với cô, cô cũng cho rằng đó là chuyện đương nhiên, bởi vì cô tự nhận là tình cảm của cô dành cho anh nhiều hơn, cô đem tất cả của mình đều cho anh, tất nhiên sẽ nhận được hồi báo.

Mà Tô Nam, đã bị cô không nể mặt cự tuyệt nhiều lần, lại vẫn còn đối xử tốt với cô như vậy. Anh có mưu đồ gì sao? Hơn nữa hiện tại danh tiếng của cô thối như vậy, không phải xử nữ, trong bụng còn có đứa bé của người đàn ông khác, tại sao anh còn tốt như vậy, một bộ dáng nghiêm nhiên phải chịu trách nhiệm.

An Nhiên đưa anh ra cửa, bày tỏ cảm ơn đối với anh, cũng nói rõ thái độ của mình: “Không cần lãng phí tình cảm ở trên người tớ. Người kia quả thật là tớ dùng cả tính mạng để yêu, chờ một chút, anh ấy sẽ dẫn tớ về nhà.”

Tô Nam cảm giác chính mình bị đánh đến đau thương, nghe cô nói như vậy, chỉ là tự giễu cười cười: “Quả nhiên là cậu không nhớ rõ tớ.” Anh đẩy kính mắt trên sống mũi một cái, nói “Tớ cùng lớp với Nhập , cũng là người thành phố C.”

An Nhiên khẽ kinh ngạc.

“Hoàn toàn không có ấn tượng đúng không?” Tô Nam bắt đầu dĩ buông tay “Tớ chính là hot boy được trường Nhất Trung công nhận đấy.” Anh giơ tay quanh quẩn ở bên lỗ tai An Nhiên “Sau học kì hai thì cậu chuyển tới trường Nhất Trung, khi đó tóc vẫn còn dài, luôn luôn đi một mình.”

Lúc ấy An Nhiên chuyển đến lớp sát vách của Nhập . Tô Nam còn nhớ rõ lần đầu tiên nhìn thấy cô, cô mặc váy đồng phục mùa hè của học sinh, tóc dài chỉ đơn giản được tết thành đuôi ngựa rũ xuống sau ót. Nhìn nghiêng, thanh thuần lại đáng yêu. Lúc ấy anh đang cùng một đám nam sinh trong lớp kẻ vai sát cánh muốn đi đá cầu, lúc đi tới cửa cầu thang không khỏi quay đầu lại liếc mắt nhìn, khi đó An Nhiên vừa vặn cũng nhìn về phía bên này.

Cách nhiều năm sau, Tô Nam vẫn còn nhớ tới những năm tháng xanh miết của mình, vẫn là lắc đầu một cái, cười: “Thật đúng là liếc mắt một cái làm lỡ cả đời.”

Sau đó, anh cố ý đi sưu tầm bóng dáng của cô, không ngờ biết được cô là chị của Nhập trong lớp mình. Khi đó, anh cảm giác mình giống như một tiểu lưu manh, mỗi ngày đều dắt xe đi theo phía sau lưng cô. Có lúc bị cô phát hiện, anh sẽ giả bộ khụ khụ mấy tiếng, cố ý lớn tiếng nói: “Mẹ nó, lại tuột dây xích.”

Biết được cô và mình vào cùng một trường đại học, anh rất kích động. Nhưng là thái độ của An Nhiên đối với anh lại lần lượt khiến anh bị dả kích. Cô hoàn toàn không nhớ anh.

An Nhiên buồn bã nói xin lỗi: “Thật xin lỗi.”

Khóe miệng Tô Nam khẽ nhếch lên, anh lắc đầu một cái: “Cái này cũng không trách cậu.” Anh do dự một chút, vẫn đưa tay, đem một ít tóc rơi loạn vén ra sau tai An Nhiên. Ngón tay của anh thậm chí khẽ run, anh nghĩ tới lúc cô cho anh một nụ hôn kia, làm cho anh cả buổi tối cũng không ngủ được.

Mấy ngày sau Tần Tiểu Mạn cố ý trở về nhà một chuyến, mang tới một hộp cháo gà lớn do mẹ Tần làm. Gõ cửa phòng An Nhiên, lại phát hiện không khí trong phòng rất ngọt ngào, khắp nơi đều sặc mùi thuốc lá.

Trong tay An Nhiên còn đang kẹp nửa đoạn tàn thuốc chưa tắt. Mấy ngày không thấy, cô giống như gầy thành một thanh xương.

36. Chương 36: Trống Rỗng

An Nhiên bị sinh vật nhỏ mới ra đời này dày vò không hề nhẹ.

Cô không hiểu, tiểu oa nhi cứ như vậy lớn lên từng chút một, hơi sức bú làm sao lại lớn như vậy, rõ ràng thân thể còn nhũn như con chi chi, cái miệng nhỏ nhắn một khi đã ngậm ** cô sẽ rất khó buông ra.

Mẹ Tần cố ý dặn dò cô, chờ tiểu bảo bảo bú đến khi nào tự nhả vú ra chính là no rồi. Mỗi lần An Nhiên cho cô bú sữa, cũng đều khấn tụng nhìn chăm chăm cái miệng nhỏ nhắn của con bé. Cô bé rậm rậm uống đến hăng hái, An Nhiên chỉ cảm thấy đau lòng.

Hậu sản(sau khi sinh), cô vẫn có chút sốt nhẹ, trẻ sơ sinh nít miệng rất mạnh, làm cho núm hoa của cô có chút rách, nhưng không dám dùng thuốc, chỉ có thể để tự lành từ từ. Mỗi lần có cảm giác tốt hơn được một chút, tiểu bảo bảo ăn một hồi, lại càng lợi hại hơn lần trước.

Hơn nữa, bé gái này đối với thức ăn là cô lại cực kỳ cố chấp, có lúc An Nhiên thật sự cảm thấy rất đau, vừa muốn cử động rút ra ngoài một chút, hoặc là đổi bên cho cô ăn, nhưng chỉ cần hơi có động tác kéo ra phía ngoài, con bé liền lập tức nhắm chặt hai mắt há miệng khóc lớn, mỗi khi khóc lại ới hết cả một thân.

Qua một đoạn thời gian, tiểu bảo bảo cũng nẩy nở, trắng mập, thời điểm không ngủ được liền mở to một đôi mắt ngáp nước quay tròn nhìn xung quanh, đặc biệt có thần. Mà An Nhiên, cho dù mỗi ngày được mẹ Tần bồi bổ đủ loại canh dinh dưỡng, nhưng vẫn gầy đi một vòng lớn.

Công việc của mẹ Tần cũng không quá vất vả, thời gian rảnh luôn tới đây giúp đỡ An Nhiên chăm sóc cho đứa bé, để cho cô có thể nhẹ nhõm hơn.

Thời tiết càng ngày càng trở nên ẩm áp, trong phòng bệnh lại càng ẩm hơn, Mẹ Tần liền bảo An Nhiên cho tiểu bảo tắm. Cởi khăn bao quanh tiểu bảo ra, An Nhiên siết chặt cánh tay cùng bắp chân tròn vo của con bé “Mập như vậy, không có sao chứ.”

“Nào có ngại đứa trẻ mập.” Mẹ Tần cười trêu chọc tiểu bảo bảo, “Vừa trắng vừa mềm ” bà nâng cái mông mập mạp của cô bé lên, vỗ nhẹ lên nó “Tắm, tắm á.” Bà nhìn chăm chăm bảo bảo kỹ một chút “Bây giờ nhìn diện mạo có vẻ giống cháu nhiều hơn.”

An Nhiên không nhịn được, vài giọt nước mắt rơi xuống, rơi xuống thân hình tròn trịa của tiểu bảo bảo. Cô giơ tay lên, nhẹ nhàng chạm vào lông mi hơi nhật của bảo bảo, nhìn tới nhìn lui, cảm thấy nơi này giống anh nhất. Hai cái lông mi rất cong khiến cho bảo bảo thoát nhìn rất có khí chất mạnh mẽ, An Nhiên cũng nghĩ ra được dáng vẻ của cô khi lớn hơn một chút nữa.

Nhớ tới lần trước Tô Nam tới đây, thân thể cứng ngắc cẩn thận ôm con bé một lát, cẩn thận từng li từng tí chọc con bé chơi, con bé lại không nể mặt khóc lớn, càng khóc, về sau lại nôn khắp người anh một thân sữa, cũng cho anh một thân ướt đẫm nước tiểu, làm cho Tô Nam không tránh khỏi nhếch nhác, lại chọc cho những người khác ở trong phòng ôm bụng cười lăn lộn.

Lúc ấy trong lòng cô liền ê ẩm, tại sao, chính anh là cha đứa bé lại không trở về liếc nhìn con bé một cái. Ban đêm bảo bảo khóc to, bên cạnh không có người, một mình cô dỗ dành con bé, có lúc cũng khiến cô khóc theo.

Mẹ Tần rất nhanh dời đi đề tài, bà đem bảo bảo ôm đi lên “A, tắm tắm rồi.”

Tô Nam và Tần Tiểu Mạn, cả hai đều từ trường học tới. Hai người đứng trước cửa phòng bệnh sững sờ một chút, nghe được trong phòng tắm có tiếng vang, Tần Tiểu Mạn nhất quyết hô “Ồ nơi đó.”

Tần Tiểu Mạn đem cửa phòng tắm đẩy ra một đường nhỏ, lập tức bị Mẹ Tần rống lên “Cẩn thận gió, đóng.” Tần Tiểu Mạn làm mặt dày chen vào rất nhanh rồi đóng cửa lại, đem Tô Nam nhốt ở bên ngoài.

Tô Nam nghe được giọng nói của Tần Tiểu Mạn “Con theo Tô Nam tới , cậu ta mua đồ chơi cho tiểu bảo bảo.”

Tim của Tô Nam đập mạnh. Gặp phải thời điểm An Nhiên cho con bú, anh luôn chủ động tránh đi . Mới vừa rồi qua khe cửa, vừa hay nhìn thấy An Nhiên ở đối diện đang cho bảo bảo bú sữa, trên chân cô còn lót cái chăn, tiểu bảo bảo ăn, Mẹ Tần nhân cơ hội lau người cho cô.

Có lẽ là nghe được tiếng vang, thời điểm An Nhiên ngẩng đầu nhìn anh, bảo bảo cũng ngừng miệng quay mặt theo. Sau đó. Tô Nam đứng ở ngoài cửa, mặt bạo hồng, anh không phải cố ý muốn xem . Anh không phải chưa từng xem qua những thứ này trên phim hành động, chỉ là. Anh thích An Nhiên vẫn đứng ở mức tương đối thuần khiết , cho dù là trong đêm khuya mê loạn, cũng chỉ là một cái bóng mờ mờ, làm cho anh sau khi tỉnh lại thoáng qua chút phiền muộn mà nghĩ: là cô sao.

Cửa phòng tắm mở ra, Mẹ Tần nhìn Tô Nam đứng chon chân ở cửa, phất tay đuổi anh “Chớ chặn cửa.”

Tô Nam ngơ ngác vừa di chuyển, có chút ngây ngốc mà nhìn chăm chăm vào An Nhiên. Trong ngực cô đang ôm tiểu bảo bảo bị cuốn chặt chỉ lộ một nửa cái mặt trắng nho nhỏ, cổ áo rộng thùng thình của cô bị kéo xuống, lộ ra gần một nửa bầu ngực trắng nõn. Trong khoảng thời gian này, tóc An Nhiên đã dài qua lỗ tai, cũng không còn trang điểm đậm, có lẽ là bởi vì làm mẹ, khí chất trên người cũng đều nhu hòa đi rất nhiều, càng ngày càng giống dáng vẻ như lần đầu tiên anh nhìn thấy cô.

Cô đi qua bên cạnh anh, mang đến một trận nồng đậm mùi sữa.

Tô Nam nhạy cảm phát hiện biến hóa trong thân thể mình, khắc chế ngừng thở, thềm mắng mình biến thái.

Tô Nam ở bệnh viện một lúc liền viện cớ vội vã rời đi. Trên đường tâm trạng lo lắng của anh cũng lay động một lúc lâu, anh vì An Nhiên mà ra mặt, hơn nữa chuyện anh chăm sóc cô cũng không có ảnh hưởng đến danh dự của anh, ngược lại còn mang đến cho anh rất nhiều lợi ích. Chẳng hạn như hình tượng của anh

chối lợi hơn, nhất là các bạn học nữ qua một số người trung gian. Biết được quan hệ của anh và An Nhiên không phải là tình yêu, cũng có nữ sinh lớn mật chủ động lấy lòng, cũng đều bị anh tận lực ôn hòa từ chối.

Chuyện An Nhiên mang thai mang đến cho anh đả kích rất lớn. Lướt qua việc anh chưa có kinh nghiệm trong yêu đương không nói, dưới tình huống này, An Nhiên vẫn nguyên ý vì người đàn ông kia sinh con, đủ để nói rõ là cô coi trọng anh ta bao nhiêu.

Tô Nam phiền não đá một viên gạch bên cạnh chân, chửi rửa chính mình: “Con mẹ nó mày chính là cá Los-er!”

Một ngày nọ, Mẹ Tần rút cuộc không chịu nổi mỗi ngày Tần Tiểu Mạn đều mở miệng ra đều gọi “Bảo bảo”, liền đề nghị với An Nhiên: “Phải đặt chon ha đầu này cái tên đi thôi. Trước tiên đặt nhũ danh cũng được.”

Đặt tên? Trong đầu An Nhiên suy nghĩ một đồng lớn tên tiếng Anh, hoa hồng, tường vi, đủ loại hoa tháng năm. Cô nhớ đến có một lần cô đã tâm bình bực nói về chuyện sau này nhất định phải sinh con trai với Nam Tịch Tuyết, sinh con trai sẽ đặt tên là Hồ Giáp. Nam Tịch Tuyết còn nắm mặt cô hỏi tại sao lại muốn sinh con trai, cô hung hãn nắm quyền bày tỏ: “Sinh con trai để nó đi chà đạp con gái nhà người khác, suy nghĩ một chút đã cảm thấy thoải mái!” Lúc đó cô bị Nam Tịch Tuyết “Dọn dẹp” một phen, cũng có chút ồ ào nho nhỏ.

“Tớ cũng không biết nên đặt tên gì.” Do dự nửa ngày, An Nhiên đẩy đẩy Tần Tiểu Mạn “Cậu đặt đi, không phải cả ngày cậu đều xem tiểu thuyết sao, tên nhiều người như vậy cậu cũng đều nhớ.”

Tần Tiểu Mạn vừa nghe đến liền phấn khích, hồ thiên địa hải nói một trận, Mẹ Tần nhéo cô một cái “Nghĩ một cái thực dụng đi.”

Tần Tiểu Mạn nhăn nhó, lại không nhìn được găm gương mặt trắng nõn mềm mại của tiểu bảo bảo một cái “Liền gọi bảo bảo cũng rất tốt. Lâm Bảo cũng được a, lần trước Cố Lăng đã nói, Lâm chính là mỹ ngọc. Da của tiểu bảo bảo so với bạch ngọc còn nhẵn nhụi hơn, thật tốt.” Cô nhớ tới lần trước Cố Lăng không biết từ chỗ nào lấy được một tảng đá, sau khi cắt ra bên trong có màu xanh lá, trơn bóng, Cố Lăng còn cố ý khoe khoang mình có phần văn hóa, nói cái gì “Hoa hồng Belin, san hô mọc thành bụi”.

“Lâm Bảo? Cái tên đó giống như là sừng vật (thú cưng), gọi là Lâm Lâm đi, con gái nha, dễ đọc dễ nhớ, về sau đi nhà trẻ tên cũng dễ viết” Mẹ Tần gõ bàn.

An Nhiên vừa nghe là do Cố Lăng đề cập, trực giác cũng không muốn dùng. Nếu Nam Tịch Tuyết ở chỗ này, anh sẽ đặt tên là gì đây? Cô vẫn còn do dự, Tần Tiểu Mạn đã đem tiểu bảo bảo ôm lên mở miệng gọi một tiếng “Lâm Bảo”, nhìn con gái cười toe toét mà không có răng, cô nghĩ, liền đặt là Lâm Lâm thôi.

Thời tiết càng ngày càng lạnh, An Nhiên lại càng ngày càng ngồi không yên. Càng gần đến cuối năm, có nghĩa là cô cũng sắp được về nhà rồi. An Nhiên sau khi xuất viện, vẫn ở tại căn hộ mà Tô Nam thuê. Nơi đó có máy sưởi ả, muốn ăn uống cái gì cũng tương đối thuận tiện.

Mỗi ngày chỉ cần nghĩ tới sắp được về nhà, cô quả thực là đứng ngồi không yên. Nếu không phải là con gái yếu ớt không được ôm ra ngoài, cô chỉ hận ngay lập tức không thể bay đến thành phố S. Hiện tại cô chỉ một lòng một dạ muốn gặp anh, chỉ cần có thể nhìn thấy anh, được về nhà, cô nghĩ cô có thể tha thứ cho anh vì đã “Biến mất” trong thời gian này. Cô biết rất rõ Nam Tịch Tuyết là người như thế nào, cũng biết tình cảm mà anh đối với cô không bao giờ là giả, anh không đến, không trả lời, nhất định là có chuyện gì đó ngăn cản. Hơn nữa gần đây khi cô liên lạc với Nhập Hồng, phát hiện bà đi nước Pháp nghỉ phép. An Nhiên có cảm giác, Nhập Hồng đi nghỉ phép, nghe càng giống như là đi chạy nạn.

Đầu tháng mười hai âm lịch, An Nhiên đã đặt xong vé máy bay, bắt đầu dọn dẹp hành lý. Có một vài thứ bị cô xếp xào sớm, đợi đến khi cần dùng mới phát hiện không có, liền một hồi luống cuống tay chân bối loạn. Nhà trọ luôn luôn sạch sẽ ngăn nắp lại bị cô càng dọn dẹp càng trở nên loạn.

Sau khi đại học A cho nghỉ đông, Tần Tiểu Mạn lại tự giác sang đây, mỗi ngày đều yêu thích không buông tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ bé của Lâm Lâm. Cô càng ngày càng không muốn Mẹ Tần tới, thời tiết lạnh, cô thương bà là một mặt, chủ yếu là mẹ Tần nhìn thấy cô sờ mặt của Lâm Lâm liền đánh cô, nói là mặt của đứa trẻ không thể luôn sờ, như vậy sẽ bị chảy nước miếng. Mẹ Tần còn nhân cơ hội này cầu nhàu mấy câu, Tần Tiểu Mạn học tập không giỏi đều là do khi còn bé Cố Lăng nhìn thấy cô sẽ luôn bóp mặt của cô, nước

miếng chảy nhiều khiến đầu óc không được tốt. Cách nói này của bà không thể nào kiểm chứng, nhưng An Nhiên cũng cảnh giác lên, khít khao canh chừng không cho phép cô xoa nắn khuôn mặt nhỏ bé của con gái nữa. Hiện tại cô liền thừa dịp An Nhiên quay lưng lại len lén sờ vài cái, sờ vài cái cũng sẽ không dài không méo a.

Sau khi Tô Nam biết An Nhiên phải đi, rất kiên trì mua vé máy bay đi cùng cô, muốn đưa cô đi. Anh không cho An Nhiên cơ hội cự tuyệt: “Đưa cậu đến bên cạnh anh ta, tớ mới an tâm. Hơn nữa. Tớ cũng muốn nhìn một chút, người đàn ông có thể làm cho cậu khẳng khẳng một mực như vậy, là đáng về như thế nào.”

Phòng ngủ trong trường học không thể ở, Tô Nam đành thu dọn mấy đồ đơn giản trở lại, Tần Tiểu Mạn bắt đắc dĩ về nhà. Năm nay Cố Lăng không trở về nhà ăn tết, một mình cô ở nhà cũng không có ý nghĩa.

Ngày An Nhiên đi, ba người nhà họ Tần cũng tới tiễn. An Nhiên hướng tới bọn họ nói cảm ơn, hơn nữa kích động ôm lấy mẹ Tần “Cảm ơn dì.”

Tần Tiểu Mạn đang lau nước mắt, lưu luyến, trắng trợn nhéo mặt Lâm Lâm một cái. Cô bé bị bịt kín cơ hồ chỉ còn lại một đôi mắt, sau khi bị sờ soạng, thịt trên quai hàm lồi ra chút ít, Tần Tiểu Mạn cũng biết cô bé nhất định sẽ cười, nước mắt rơi càng nhiều hơn.

“An An, cậu nhất định phải trở lại gặp chúng tớ.” Tần Tiểu Mạn lôi kéo tay An Nhiên “Nhớ mang Lâm Lâm trở lại, người đàn ông của cậu liền miễn.”

Ba Tần tán thưởng vỗ vỗ bả vai của Tô Nam “Tiểu tử còn tốt chứ. Mua được vé về nhà chưa?”

“Đã định tốt, chú yên tâm.”

Trên máy bay, thế nhưng An Nhiên lại bị say máy bay. Cô ở trong phòng cho Lâm Lâm bú, mình liền không nhận được nôn. Tô Nam bị tiếp viên hàng không gọi vào, thấy đáng về kia của cô, cũng không kịp kiên dè, giúp cô lau người, lấy quần áo mới cho cô.

Tô Nam một tay ôm Lâm Lâm, một tay ôm lấy An Nhiên, để cho cô tựa vào trong lồng ngực mình nghỉ ngơi. Bên cạnh cũng có một bà mẹ đang cho con bú, cười cười: “Vị tiên sinh này thật là săn sóc.”

Tô Nam hàm hồ nói quanh co hai tiếng.

Lâm Lâm mới vừa rồi ăn chưa no, vào lúc này lại rầm rì bắt đầu muốn khóc. An Nhiên thật sự khó chịu vô cùng, Tô Nam đỏ mặt, dưới sự chỉ dẫn của người mẹ kia, để cho An Nhiên dựa vào anh, cởi áo của cô ra, đem Lâm Lâm đưa đến trong ngực cô bú sữa mẹ.

Người mẹ kia vỗ con của mình, cười: “Là vừa làm ba đi, thói quen thì tốt rồi. Phụ nữ sinh con xong, cái gì cũng không nên ngại nữa.”

Đợi đến khi máy bay hạ cánh, còn chưa ra khỏi sân bay, Tô Nam liền cởi áo lông trên người mình xuống cuốn quanh người hai mẹ con An Nhiên rồi ôm vào trong ngực, che chở họ lên xe taxi. Trên xe, An Nhiên vỗ nhẹ Lâm Lâm đã ngủ, cảm kích kéo tay Tô Nam “Cảm ơn cậu, thật sự.”

Tô Nam chỉ hơn cô có mấy tháng, nếu tính theo tuổi, cũng chỉ là một người mới trưởng thành, lại có thể vì cô mà làm được loại trình độ này, khiến cô làm sao không cảm động được cơ chứ?

Tô Nam và cô ở trong căn hộ của Bùi Anh, trong lúc theo cô đến mộ một chuyến. Sáng sớm hôm đó, bầu trời bắt đầu có tuyết rơi, cho đến khi bọn họ từ mộ trở về, trên mặt đất tuyết đã tích một lớp rất dày.

Trở lại trong căn hộ, An Nhiên cầm hai tấm hình cho con gái nhận thức “Đây là bà nội, đây là ba.”

Trở lại trong căn hộ, An Nhiên cầm hai tấm hình cho con gái nhận thức “Đây là bà nội, đây là ba.”

Đây là lần đầu tiên Tô Nam nhìn thấy đáng về của Nam Tịch Tuyết, không thể không nói, là chấn động vô cùng. Gia thế của Tô Nam không tồi, anh đối với mình vẫn tương đối tự tin, nhưng vừa so sánh với Nam Tịch Tuyết, anh cảm giác mình chỉ có thể dùng một chữ để hình dung đó là: non nớt.

Lúc tối, Tô Nam phát hiện cảm xúc của An Nhiên xuống thấp. Anh khuyên cô đi ngủ mấy lần, cô đều không có phản ứng. Cũng không ngại mệt mỏi, vẫn ôm Lâm Lâm ngồi ở trên ghế sa lon.

Lúc rạng sáng hai giờ, Tô Nam thấy mình cũng sắp chống đỡ không nổi rồi, mí mắt trên dưới giống như là sắp đánh nhau vậy. Anh lần nữa khuyên An Nhiên đi nghỉ ngơi, không ngờ cô lại lập tức khóc lên “Hôm nay là ngày giỗ của bác, anh ấy còn chưa tới. Còn chưa tới.”

Ngày giỗ của Bùi Anh cũng đều đi qua rồi, Nam Tịch Tuyết vẫn không có xuất hiện, anh, có còn đến đón cô trở về hay không?

Nam Tịch Tuyết không xuất hiện, Tô Nam vẫn luôn ở cùng với An Nhiên không chịu đi, cho đến khi qua mùa xuân, là thời điểm tựu trường.

Tô Nam không thể không trở lại trường, cẩn thận từng li từng tí đề nghị An Nhiên trước tiên hãy cùng anh về thành phố A, dù sao ở thành phố A, cũng có rất nhiều người có thể giúp chăm sóc cô.

Ngoài dự liệu của anh, An Nhiên rất nhanh đồng ý. Cô bắt đầu đem đồ vật lần nữa thu dọn tốt, trước khi đi, cô gọi điện thoại cho Nhập Hồng ở nước Pháp xa xôi, lần nữa xác nhận bà không có việc gì, sau lại hỏi: “Ba khỏe không, ông ấy an toàn chứ?”

Nhập Hồng trầm mặc hồi lâu, mới kiên định nói cho cô biết: “Nhiên Nhiên yên tâm, ba con vô cùng an toàn.”

An Nhiên hỏi tới Nam Tịch Tuyết. Nhập Hồng chỉ nói bà cũng đã rất lâu không gặp qua anh, không có tin tức của anh.

“Được, con biết rõ rồi. Mẹ hẹn gặp lại.”

An Nhiên không nguyện ý nhất là nghĩ về một đoạn thời gian kia: tâm như tro tàn.

Cô lấy hết tất cả mọi thứ của Nam Tịch Tuyết, tất cả đều đặt ở cùng một chỗ, lấy bao bọc lại, vùi lấp ở một góc khuất nhất trong tủ quần áo.

Sau khi trở lại thành phố A, có đoạn thời gian khi cô thấy Lâm Lâm tâm tình liên tục không chế. Cô bắt đầu hiểu cảm thụ của Nhập Hồng, con gái là thịt trong người cô, nhưng cũng là một nỗi đau lớn nhất. Tần Tiểu Mạn sau khi phát hiện Lâm Lâm bị đói, không thể làm gì khác hơn là nghĩ biện pháp cho con bé dùng sữa bột.

Có lúc cô tự giam mình trong phòng ngủ, nghe thấy tiếng Tần Tiểu Mạn ôm Lâm Lâm đi tới đi lui ở ngoài cửa lo lắng dự dõ, còn có tiếng phiền não khi Lâm Lâm không chịu uống sữa bột, cô cũng sẽ xông ra bồng con gái trở lại.

Lâm Lâm rất dễ dàng thỏa mãn, chỉ cần ở trong lòng mẹ, có thể được ăn sữa mẹ, khuôn mặt nhỏ nhắn lại tràn ra nụ cười. Có khi con bé cười cũng sẽ kích thích đến An Nhiên, nụ cười đẹp dễ gây thương như vậy, lại làm An Nhiên cảm thấy không đáng giá, cô vẫn còn trẻ, lại nuôi con của anh, nhưng anh rốt cuộc đang ở nơi nào?

Thật ra thì ở trong nước cô có tìm kiếm tin tức của Nam Tịch Tuyết, Lăng Hiên hôm nay đã phát triển thành một tập đoàn rồi. Nam thị sau khi An thị thâm tóm, thực lực hùng hậu hơn, cái này cũng làm tăng cường hậu thuẫn cho anh. Tên tuổi của Cố Lăng và Lục Nhược cũng càng thường xuyên xuất hiện cùng anh. Thịnh thoảng cũng có ảnh của anh bị bạn gái kéo trong bữa tiệc.

Cô sợ mình lại luân lạc giống như tình cảnh của mẹ Khâu Thiếu Trạch. Có đêm, cô thật sự nằm mơ thấy Khâu Thiếu Trạch, rất rõ ràng, hắn đang cười nhạo sự bất lực của cô, mềm yếu, hết sức châm chọc.

Sau khi tỉnh lại phát hiện Lâm Lâm bởi vì đi tiểu mà khóc lớn, An Nhiên hoảng hốt thay tã giấy cho con bé, thay đệm giường, dự dõ cô bé ngủ. Sau khi làm xong tất cả, cô liền vọt vào trong phòng tắm, nhìn gương mặt tiêu tụy trong gương, người phụ nữ với gương mặt uể oải, hung hăng tát mình hai cái.

Tối thiểu, cô không thiếu tiền tiêu. Cô có một chỗ ở có thể che gió che mưa, con gái của cô có sữa bột để uống..., có quần áo mềm mại sạch sẽ để mặc, có thuốc chữa bệnh đảm bảo.

Cô làm một việc cuối cùng có liên quan Nam Tịch Tuyết, chính là dẫn dò Tần Tiểu Mạn, không được phép đem hành tung của cô tiết lộ cho Cố Lăng.

Cô ở lại thành phố A hai năm. Cô bắt đầu tìm việc làm, bởi vì không có bằng cấp, nên sơ yếu lý lịch của cô căn bản cũng không có ai thèm nhìn. Cô nhờ Mẹ Tần trông nom giúp Lâm Lâm ba ngày, canh giữ trước chi nhánh của một ngân hàng là một công ty phiên dịch tại thành phố S, thậm chí là quần quít chật lầy, lấy được cơ hội phỏng vấn. Phỏng vấn thì cô lưu loát một tràng tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Latinh khiến người phỏng vấn khiếp sợ.

Ngoại trừ văn học cổ điển của Trung Quốc là cô chưa quen thuộc, thì ngoại ngữ của An Nhiên giỏi kinh người. Thời điểm Lâm Lâm vẫn chưa đi nhà trẻ, cô liền nhận công việc phiên dịch tài liệu ở nhà. Dần dần, cũng kiếm được tiền lương đủ nuôi sống mình.

Loại cảm giác tự lực cánh sinh này rất tốt, cô từ từ tìm về được lòng cầu tiến, lòng tự tin. Cô toàn tâm toàn ý đi yêu Lâm Lâm, cố gắng dành cho con bé tất cả những điều tốt nhất.

Tô Nam được cử đến thủ đô học nghiên cứu, Tần Tiểu Mạn sau khi tốt nghiệp thì trực tiếp đi làm. Lương Chi Vi được trực tiếp cử đi học nghiên cứu sinh, cũng tính toán sẽ đặt chân tại thành phố S. Ngô Mạch một năm cuối cùng lại tạm thời thay đổi chủ ý, xin xuất ngoại, sau khi cùng bạn trai chia tay liền đi Anh du học.

Thời điểm bữa cơm chia tay, Tần Tiểu Mạn cũng gọi An Nhiên đi. Bốn năm đại học qua đi, bọn họ cũng không còn là bộ dáng như lúc trước, mới vào xã hội, tự lực cánh sinh cũng không dễ, càng thêm nhiều người bày tỏ đồng tình với An Nhiên, thậm chí là kính phục.

Suy tính đến vấn đề giáo dục của Lâm Lâm, về sau An Nhiên đồng ý với an bài của công ty, đến tổng bộ ở thành phố S. Hơn nữa, đợi đến khi địa vị xã hội của cô cao hơn, một ngày nào đó cô có thể trở về Mĩ, có thể đi xem ba cô.

Thành phố S là một thành phố lớn trong nước, việc kinh doanh quốc tế lại càng nhiều hơn. An Nhiên rất thuận lợi thì được bằng chứng nhận phiên dịch, ngồi ở trong “Cái rương” phiên dịch, ngày qua ngày đều bình ổn trôi qua.

Thời gian công tác của cô có thể co giãn tương đối lớn, hơn nữa cô kiên quyết không nhận công việc phải đi khỏi thành phố S, không làm chủ nhật cùng ngày nghỉ. Cô còn tìm được một quán bar tương đối nghiêm chỉnh ở thành phố S, thứ sáu mỗi tuần đều đi hát, không chỉ vì kiếm tiền, mà còn thêm một loại phương thức thổ lộ tình cảm.

Làm cho cô không ngờ chính là, sau khi tốt nghiệp Tô Nam không có ở lại thủ đô, ngược lại chạy tới thành phố S. Anh thuê một phòng ở ngay bên cạnh khu nhà tập thể của An Nhiên. Từ sau khi Tô Nam đến, An Nhiên mới phát giác được là mình có thể thở phào một cái.

Làm mẹ của một đứa bé mà chưa cưới, cô thừa nhận áp lực mọi mặt rất lớn. Hơn nữa, Lâm Lâm cho đến bây giờ cũng chưa có hộ khẩu, ban đầu vào nhà trẻ, cô phải đưa cho nhà trẻ một số tiền lớn, xách theo quà tặng cho hiệu trưởng những ba lần, cuối cùng Lâm Lâm mới được chấp nhận vào học. Cho dù như vậy, nhưng nhà trẻ vẫn thỉnh thoảng lấy chuyện Lâm Lâm không có hộ khẩu ra nói, tìm đủ loại cớ muốn phí tài trợ.

Tiền lương của cô cao, nhưng cũng không chịu nổi. Thẻ mang từ Mĩ về, tiền bên trong tiêu cũng không sai biệt lắm. Đây là An Diệc Bác cho cô, thật ra thì, An Nhiên cũng có cảm giác, tấm thẻ này sớm muộn cũng không thể dùng, tiền bên trong có mấy phần là hợp pháp chứ?

Mấy năm này trôi qua, ngược lại cuộc sống của cô càng thêm căng thẳng.

Tô Nam lại bắt đầu theo đuổi cô. Cả người anh tỏa ra hơi thở thành thực chừng chạc, so trước kia thì có lực hút hơn rất nhiều. Anh sẽ ở trong quán rượu chờ cô, mãi cho đến khi cô tan việc. Thời điểm cô nhận nhiệm vụ khẩn cấp, anh thậm chí sẽ đem Lâm Lâm đến phòng nghiên cứu của anh.

An Nhiên có lúc cảm thấy, mặc dù cô không yêu Tô Nam, nhưng ở cùng một chỗ với anh, cô thật sự rất vui vẻ.

Hơn nữa, Lâm Lâm há miệng sẽ nói tiếng “Ba” kia là đối với anh.

Lúc Tô Nam cầu hôn, An Nhiên vẫn còn do dự. Anh biết rõ nhược điểm của cô “Lâm Lâm lớn lên dù sao cũng phải có một gia đình. Tối thiểu, cũng phải cho con bé được gắn tên trong hộ khẩu. Bằng không, về sau sẽ không có cách cho con bé đi học.” Thật ra thì dùng Lâm Lâm để ép em, là có chút hèn hạ.” Anh đẩy đẩy kính mắt, từ trong túi móc ra một cái hộp nhung Shields, mở ra, bên trong là một chiếc nhẫn kim cương lóe sáng, anh quỳ một chân xuống “Mấy năm nay, anh cũng đã nghĩ tới, có đúng là không có em thì không được hay không? Anh đã suy nghĩ thông suốt rồi, mặc kệ em tiếp nhận anh là vì lý do gì, anh đều chấp nhận. Anh yêu em, An An, gả cho anh đi.”

Lúc ấy bọn họ đang ở trong một quán ăn dành cho trẻ em, đang tổ chức party sinh nhật tròn ba tuổi cho Lâm Lâm. Lâm Lâm ăn một miếng đầy bơ, không hiểu nhìn Tô Nam đang quỳ một chân dưới đất.

An Nhiên sờ sờ tóc Lâm Lâm, cuối cùng quyết định, chậm rãi rút chiếc nhẫn hình mặt trăng của Khâu Thiệu Trạch ra, đưa tay cho Tô Nam.

Nệm trầm xuống, Nam Tịch Tuyết đã ngồi vào bên giường “Đang suy nghĩ gì vậy?”

An Nhiên nhìn anh, vẻ mặt bi thương. Chuyện đã qua lâu như vậy, nhớ lại, cũng chỉ có ngẩn ngẩn mấy phút, cũng chỉ có ở trong hoàn cảnh ấy, mới biết cái loại tư vị từ từ chịu đựng là như thế nào.

“Tiểu Nhiên.” Nam Tịch Tuyết giơ tay lên muốn vuốt mái tóc của cô, cô lại trước một bước nằm xuống “Em mệt mỏi, có chuyện gì ngày mai nói.”

Cô trợn mắt nhìn vách tường, thân thể buộc thật chặt. Sau một lát, đèn bàn bị tắt, anh vén chăn lên nằm bên cạnh cô.

Anh dính sát phía sau cô, ôm cô vào trong lòng “Tiểu Nhiên. Anh xin lỗi em.”

An Nhiên mở mắt thật to , không dám chớp mắt. Cô không thể lại vì anh mà chảy nước mắt.

Cô mặc bàn tay anh chậm rãi vuốt ve thân thể cô, anh tìm kiếm chung quanh một chút, nặn một cái, giống như là đang kiểm tra, năm năm này, cô có bị thương chỗ nào hay không.

Anh trầm mặc thật lâu, lâu đến nỗi An Nhiên cho là anh đã ngủ rồi, anh lại đột nhiên mở miệng hỏi: “Tại sao chưa từng làm cùng cậu ta?”

An Nhiên chợt quay người lại “Anh rất hả hê phải không? Cho là tôi vì anh mà thủ thân như ngọc? Tôi cho anh biết, Nam Tịch Tuyết, anh ấy không có đi vào không có nghĩa là chúng tôi không có phương thức giải quyết khác, thân thể này nhìn anh ấy cũng đã nhìn, sờ cũng đã sờ, hôn cũng đã hôn qua, số lần anh ấy phóng trên người tôi tạm thời không thể so với anh. Anh có biết thời điểm tôi cho anh ấy vuốt ve anh ấy có bao nhiêu hưởng thụ không?”

Nam Tịch Tuyết không cho cô nói thêm gì nữa, hung hăng chặn miệng cô lại. An Nhiên đá anh, đánh anh, anh cố gắng đè ép không cho phép cô làm loạn, hai người giống như điên ở trong chăn giằng co.

Móng tay của cô xẹt qua khoeo mắt anh, nhất thời có máu chảy ra. An Nhiên cũng cảm thấy móng tay của mình ấm nóng, cô dừng lại động tác. Nam Tịch Tuyết thoáng dời hạ vị, tìm được nơi ấm áp ướt át kia, thân thể trầm xuống, liền tiến vào thân thể cô.

37. Chương 37: Sờ Sờ(Trước)

An Nhiên cắn chặt môi, quay mặt qua chỗ khác, cố chấp một hồi, thật sự là bị anh dày vò đến khó chịu, hít một hơi, co rúc lại, xoắn anh một phen, thúc giục: “Nhanh lên một chút. Tôi rất mệt mỏi.”

Hơi thở nóng rực của anh phun vào lỗ tai cô, vừa ướt lại vừa nhột, cô quay sang bên gối cọ xát. Anh ở trên vành tai cô liếm một phen, một trận cảm giác tê dại nhanh chóng vọt qua một bên thân thể cô, quả thật giống như dòng điện.

Nam Tịch Tuyết từ trong cơ thể cô rút ra, lật người nằm xuống bên cạnh cô, ôm lấy cô “Thật xin lỗi.”

An Nhiên chôn thấp đầu hơn “Có cái gì tốt để xin lỗi . Không làm đúng không, không làm thì anh liền rút ra khỏi nhà tôi, không cần trở lại quấy rầy tôi nữa.”

Nam Tịch Tuyết ôm sát cô, không chịu buông tay, cả người An Nhiên thật sự mềm nhũn, trong khoảng thời gian này, từ khi anh đột nhiên xuất hiện ở thành phố C với phân phận là cổ đông của công ty cô, cho đến lúc ba mẹ Tô Nam phát hiện Lâm Lâm không phải con của Tô Nam, rồi đến khi phát hiện ở Tô Nam bên ngoài....., từng cái một, cũng đủ làm thần kinh của cô căng thẳng, tinh lực (tinh thần và thể lực) đều xuống dốc.

Hiện tại, giường lớn ấm áp, lồng ngực dày rộng, hơi thở quen thuộc như thế, cũng làm cho cô có một loại ảo giác, giống như cô vẫn còn là một thiếu nữ kiêu căng khi xưa, có thể bá chiếm lồng ngực bền chắc này, thân thể vừa buông lỏng đã cảm giác đến ban ngày.

Cô thực sự là ngủ thiếp đi, bất quá chỉ là co lại nằm nghiêng , hai cánh tay khép lại. Cô ngủ cũng không phải là cực kỳ an ổn, theo thói quen nhắm hai mắt lại sờ sờ, hình như đang tìm cái gì đó, cho đến khi Nam Tịch Tuyết đem một cánh tay của mình thả vào giữa hai tay của cô, sau khi cô ôm lấy, vô nhẹ nhẹ, lúc này mới nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Cả đêm Nam Tịch Tuyết đều chưa chớp mắt.

Sau khi tỉnh lại, An Nhiên cảm thấy khát đến khó chịu, mới vừa xốc chăn ngồi dậy, thì có một cốc nước ấm được đưa đến bên miệng cô, cô nhận lấy uống xong, nhìn anh: “Khi nào thì tôi có thể đi làm?”

Nam Tịch Tuyết khàn khàn nói: “Bất cứ lúc nào cũng được.”

Hai người ở dưới chăn đều không một mảnh vải, An Nhiên liếc mắt nhìn thân thể của anh, vẫn là quyết định nhanh chóng mặc quần áo rời giường là tốt nhất.

Trong tủ quần áo vẫn còn treo quần áo của Tô Nam.

An Nhiên đứng ở đó nhìn một hồi, đem bộ đồ tây anh vừa mới mua không lâu vuốt vuốt, vuốt đến mức xuất hiện một nếp nhăn.

Ba mẹ Tô Nam cũng đã sớm nghe đến tên cô. Sau khi đồng ý lời cầu hôn của anh, cô liền xin điều đến một chi nhánh nhỏ của ngân hàng ở thành phố C để công tác, đồng thời mang theo Lâm Lâm và anh cùng trở về. Cô không cố ý giấu giếm, nhưng Tô Nam đã nói với họ, Lâm Lâm chính là con gái của anh. Mặc dù bọn họ có chút hoài nghi, nhưng nhìn thấy Tô Nam toàn tâm toàn ý đối với An Nhiên, cũng dần dần bỏ đi băn khoăn.

Sau đó An Nhiên mới phát hiện, là cô vẫn nghĩ đến hôn nhân quá đơn giản. Khi cô kết hôn, cô cũng gọi điện thoại thông báo cho Nhập Hồng. Lúc đó Nhập Hồng đã khóc qua điện thoại, luôn nói: “Mẹ có lỗi với con, mẹ nhớ con.” Nhưng thời điểm An Nhiên vừa muốn hỏi, bà vẫn như cũ cúp điện thoại trước một bước.

Hôn lễ làm rất khiêm tốn, nhưng trong nhà An Nhiên cũng không có một người tới dự là sự thật, ba mẹ Tô Nam không nói gì, nhưng những ngày lễ tết đi thăm người thân, những người đó đều dùng ánh mắt khác thường làm cho cô cảm thấy rất khó chịu.

Quan trọng nhất là, cuộc sống vợ chồng của cô và Tô Nam vẫn lúng túng không thôi. Tô Nam luôn có dục vọng mãnh liệt đối với cô, lúc trên giường, anh thiết tha hôn cùng vuốt ve, cô cố gắng hết mức để ỉn đi hưởng thụ, nhưng là, mỗi lần anh đi dò xét ở nơi kia, cô vẫn luôn không ướt. Hơn nữa, có lần Tô Nam uống đến say khướt trở về, không để ý đến cô khô khốc, cố gắng xông vào, cô cũng không bao giờ nghĩ đến mình sẽ kháng cự đá anh xuống giường. Lâm Lâm một mình ngủ ở phòng bên cạnh bị kinh sợ tỉnh dậy oa oa khóc lớn, chạy đến một đầu chui vào trong ngực cô.

Buổi tối hôm đó, Tô Nam đá sập cửa bỏ đi.

Đây là lần đầu tiên bọn họ không vui vẻ từ sau khi cưới. Vừa rạng sáng ngày thứ hai, An Nhiên đưa Lâm Lâm đi nhà trẻ, phát hiện Tô Nam đang ngồi ở cửa cầu thang, thấy cô, vẻ mặt yếu ớt, anh không nói gì, chỉ là than thở, ỉn một cái tát.

Lâm Lâm lại bị anh dọa cho sợ bật khóc. Cô dụ dỗ con gái đi học, cố ý xin nghỉ nửa ngày về nhà, hầu hạ Tô Nam tắm. Cô cũng đi theo vào phòng tắm, cô giúp anh đắp lưng, sau đó, chủ động vòng chắc anh, bàn

tay thám thính đi xuống dưới an ủi anh, đồng thời cởi bỏ quần áo trên người mình, sáng sớm hôm đó, cô là thật lòng nghĩ muốn cho anh.

Cô bị anh lôi vào trong bồn tắm, không có làm gì khác, chỉ là hôn cô thật lâu. Anh nói cho cô biết: “Không vội, chúng ta cứ từ từ. Dù sao em cũng đã là vợ của anh rồi.”

Ở thời điểm cô khó khăn nhất, là Tô Nam vẫn luôn ở cùng với cô, không liên quan đến tình yêu nam nữ, cô sẽ cảm kích anh cả đời. Cho nên, khi Mỹ Huệ tìm tới cửa, An Nhiên cũng không có oán hận anh. Nhưng cô thờ ơ lại chọc giận Tô Nam, không tức giận, không thêm để ý, là bởi vì cho đến bây giờ ở trong lòng cô không có để tâm, không có yêu.

Anh khiển trách cô lạnh lùng, cô lại bắt đầu cảm thấy uất ức, cũng cảm thấy anh tham lam, anh muốn lòng của cô, nó đã sớm mất đi rồi, đâu còn có thể cho chứ?

Nam Tịch Tuyết nhìn cô ngẩn người vuốt ve quần áo của người đàn ông kia, trong lòng vừa khổ sở vừa chua xót, anh vội vã mặc quần áo tử tế “Tiểu Nhiên, anh có việc muốn nói với em Anh đi mua chút đồ ăn sáng, ăn xong rồi nói.”

Khi anh mua đồ ăn sáng trở về, lại phát hiện cửa đã bị khóa từ bên trong.

Cách một cánh cửa An Nhiên nói với anh: “Tôi không muốn nhìn thấy anh. Anh đi đi, giữa chúng ta không có gì đáng để nói cả.”

Nam Tịch Tuyết xách theo đồ ăn sáng đi đến nhà trẻ ở thành phố C.

Vừa đúng là giờ ra chơi, một đám trẻ con đang chạy tới chạy lui ríu rít cười đùa chơi với nhau .

Anh móc ra tấm ảnh ở trong áo khoác nhìn kỹ mấy lần, đứa bé trong tấm ảnh còn quá nhỏ, mới được một trăm ngày, nhưng trước mắt đã là cô bé ba bốn tuổi năng động chạy nhảy rồi, rốt cuộc đứa bé nào mới chính là con gái của anh?

Ừm, có một cô gái nhỏ nhìn rất có khí phách, một bộ dáng giống như là chị cả của cả đoàn, chỉ huy mấy bé trai di chuyển bằng ghế, còn mình vẫn đứng nắm chặt cái eo mập mạp, là cô bé này sao? Nam Tịch Tuyết nhìn chằm chằm khuôn mặt mập mạp của cô bé một hồi, cảm thấy rất không thích, liền dời ánh mắt đi.

Còn có một cô bé, ăn mặc xinh đẹp, trên đầu thắt một cái nơ con bướm thật to, đứng ở trên hành lang bên cạnh nhìn một đám đứa bé khác đang chơi trò chơi. Nhìn chung quanh một hồi, giống như không có gì làm cho lòng anh mềm mại đi rất nhiều!

Ổng quần của anh bị kéo lấy, anh cúi đầu, nhìn thấy một cô gái nhỏ ôm quả cầu da, ánh mắt có vẻ rất thèm nhìn chằm chằm vào bữa sáng trong tay anh.

Cô gái nhỏ mềm mại xinh xắn, gương mặt tròn vo, béo ụt ụt , trên đầu đội một cái mũ hoa nhỏ, trong lòng Nam Tịch Tuyết chấn động, vội vàng ngồi xổm xuống, nghĩ muốn đưa tay ra sờ mặt cô bé, nhưng lại sợ hù dọa cô, liền cứ như vậy ngơ ngác ngồi xổm trước mặt cô bé.

Cô gái nhỏ đại khái cho rằng đây là một trò chơi, cũng bắt chước ngồi xổm xuống, ngửa mặt lên nhìn anh, cô nghiêng đầu nhìn anh một lát, cái miệng nhỏ còn phun ra ít nước miếng, sau đó hướng anh nhếch miệng cười, lộ ra mấy hàm răng còn thiếu mấy cái, vừa buồn cười, lại vừa đáng yêu tới cực điểm.

Cô đem quả cầu bằng da trong tay đưa cho anh “Cho chú chơi cái này, cháu muốn ăn bánh bao.”

Nam Tịch Tuyết nhận lấy quả cầu của cô, đầu ngón tay chạm vào bàn tay nhỏ bé mềm mại của cô bé, cả người anh cũng cứng ngắc.

“Bánh bao.” Cô thấy anh nhận lấy quả cầu rồi mà vẫn không có cho cô ăn, lông mày nhỏ bé nhăn lại, giơ tay ra tỏ ý muốn.

Nam Tịch Tuyết sờ sờ bánh bao trong túi, đều đã có chút lạnh. Anh đem quả cầu trả lại cho cô “Con chờ một chút, ba. Chú đi mua cái khác nóng hổi .” Anh muốn đi, lại đột nhiên ý thức được, cô bé tùy tiện gặp người không quen biết mà vẫn xin đồ ăn , không phải là thói quen tốt, vạn nhất gặp phải người xấu thì làm thế nào?

Nam Tịch Tuyết rất khó khăn đem mình trở thành một trong số những người xa lạ đó.

Cô bé này cơ hồ là giống hệt với An Nhiên khi còn bé, chỉ là xem ra có chút lạnh lợi hơn một chút.

Anh lần nữa ngồi xổm xuống, dịu dàng hỏi: “Không được tùy tiện ăn đồ gì của người lạ, cô giáo không có nói cho con biết sao?”

“Con biết chú.” An Lâm Lâm kiêu ngạo mà trả lời.

Nam Tịch Tuyết vô cùng vui mừng hỏi “Thật?”

“Ừ.” Cô rất nghiêm túc gật đầu “Nhà cháu có rất nhiều hình của chú, chú là người thân của mẹ sao? Hay là nói. !” Cô giống như đột nhiên nghĩ đến một chuyện kinh sợ, hai mắt mở to trừng lớn, cách lan can ôm cổ Nam Tịch Tuyết, nằm úp sấp bên lỗ tai anh nhỏ giọng nói “Chẳng lẽ chú mới thật sự là ba ruột của cháu!”

38. Chương 38: Chương 38

39. Chương 39: Thích Sờ

Nam Tịch Tuyết vừa mới cản một chiếc taxi lại, liền nhìn thấy An Nhiên từ trên xe xuống, chạy trở lại, cách cánh tay của anh ôm lấy Lâm Lâm trong ngực anh. “Bảo bối, thật xin lỗi, mẹ không đi, không đi nữa.”

Tư thế cô như vậy, giống như ôm lấy anh, Nam Tịch Tuyết nhìn cô đang hoang mang, hôn loạn nước mắt trên mặt Lâm Lâm, không nhìn được cúi đầu đặt môi anh trên trán cô an ủi.

Thân thể An Nhiên cứng đờ, ngay sau đó buông tay ra, thả ba lô trên vai xuống dưới chân, vỗ vỗ tay với Lâm Lâm: “mẹ bế bảo bối.”

Lâm Lâm lau nước mắt, giơ cánh tay lên, nghiêng thân thể qua An Nhiên, An Nhiên bế cô bé, đỡ một lúc lâu, cô bé mới dần dần ngừng thút thít.

Nam Tịch Tuyết nhắc ba lô lên, đưa tay xoa đầu của Lâm Lâm. An Nhiên ôm cô bé tránh ra một chút, mấy năm cô đã không thể về nhà, không cách nào nhìn thấy cha mẹ, bảo bối còn nhỏ như vậy, cô không nên đối xử với con gái của mình như vậy.

“Bảo bối ngoan, đói bụng không, muốn ăn cái gì, mẹ dẫn con đi.” An Nhiên vỗ lưng dỗ dành con gái. Lâm Lâm không lên tiếng, hai tay ôm chặt lấy cô không chịu buông ra, đầu dựa vào vai của cô, dùng sức ở trong ngực cô cọ, “Mẹ không được đi.”

An Nhiên biết mình đã dọa con gái, trong lòng cực kỳ hối hận, chỉ có thể lần nữa cùng bé bảo đảm sẽ không bao giờ bỏ cô bé nữa.

Lâm Lâm béo trắng, khi An Nhiên ôm cô bé đi, cánh tay đã mỏi không nâng lên được, liền dừng lại chuyển cô bé bên sang khuỷu tay bên kia, Nam Tịch Tuyết đột nhiên đưa bàn tay qua, từ phía sau nhắc Lâm Lâm lên ôm vào trong ngực mình, “Ba ôm con được không, để mẹ nghỉ ngơi?”

“Em không mệt” An Nhiên vào lúc này lại thật sợ anh đem Lâm Lâm mang đi, cô thật là cái gì đều không có. Mấy năm nay mặc dù khổ cực, nhưng Lâm Lâm thông minh lạnh lợi, hiểu chuyện đáng yêu, nên cho tới nay cùng theo cô chống đỡ, cô nhìn con gái từng ngày lớn lên, trong lòng không nói ra được tư vị gì, hơn nữa lúc cô bé ở trong ngực mình nũng nịu, lòng càng thêm một tia mềm yếu.

Lâm Lâm giẫy dụa ở trong ngực Nam Tịch Tuyết tìm tư thế thoải mái nhất, cô bé không yên tâm giơ tay nhỏ bắt lấy quần áo của An Nhiên, “Mẹ không được đi.”

“Không đi.” An Nhiên đồng ý, cũng có một chút cười khổ, bị cô bé nắm như vậy, hai người căn bản đứng bất động không bước đi được.

Nam Tịch Tuyết nắm lấy tay An Nhiên, “Ba dắt tay mẹ, sẽ không sợ mẹ đi, Lâm Lâm có chịu không?”

Lâm Lâm cúi đầu nhìn, An Nhiên không dám tránh đi, mặc cho năm ngón tay của Nam Tịch Tuyết đan xen vào các ngón tay cô, đan xen thật chặt.

Lâm Lâm cũng không nói mình muốn ăn cái gì, Nam Tịch Tuyết liền đưa họ đến khu vui chơi lớn nhất trong trung tâm thành phố. Bên trong có nhiều trò chơi, còn có nhiều quán thức ăn cho trẻ con.

Lâm Lâm ăn no bụng căng lên, An Nhiên không yên tâm xoa xoa bụng cho cô bé, “Ăn nhiều bụng căng vậy sẽ khó chịu trong người.”

An Lâm Lâm ợ lên một tiếng, cô bé bướng bỉnh uốn éo thân thể đi sang bên cạnh cầm các đồ chơi, quay lại nhìn An Nhiên, trên khuôn mặt nhỏ nhắn xuất hiện một loại vẻ mặt nghiêm túc, cuối cùng bò lên trên đùi An Nhiên, không chịu xuống.

Nam Tịch Tuyết ngồi đối diện nhìn họ, cầm đồ chơi nhỏ ở trước mắt lên lắc trên choker bé, “Cơm nước xong đi chơi một lát.”

An Lâm Lâm phồng má lên, trịnh trọng lắc đầu một cái.

An Nhiên dùng ngón tay dịu dàng vuốt mái tóc mềm mại của bé, “Đi xuống chơi một lát đi, cẩn thận tiêu hóa không tốt. Mẹ ở đây nhìn con, sẽ không đi.”

An Lâm Lâm vẻ mặt dao động.

Sau một lát, An Lâm Lâm từ trên đùi mẹ của cô bé trèo xuống, cẩn thận mỗi bước đi, chạy đi chơi.

An Nhiên nhìn đồ ăn của Lâm Lâm còn dư lại cũng không ăn lấy một miếng. Nam Tịch Tuyết gọi đầy một bàn ăn, một nửa là Lâm Lâm muốn ăn, một nửa là anh căn cứ vào sở thích của cô mà gọi.

Chỉ còn lại hai người bọn họ ngồi đó, không khí liền trầm xuống.

An Nhiên lấy trên bàn ăn một khối bánh ngọt cắn một miếng, thở dài, “Anh nói đi, rốt cuộc anh muốn thế nào?”

Cùng anh về nhà.

Trong thâm tâm anh chính là tới đây đưa An Nhiên trở về, để cho cô ở bên cạnh mình. Nhưng là, anh thế nào cũng không mở miệng được? Không nói đem cô một mình ở lại nơi này nhiều năm như vậy, chỉ một mình nuôi dưỡng Lâm Lâm, anh đã cảm thấy ở trước mặt cô đã không ngóc đầu lên được. Anh không nghĩ tới cô vì mình sanh dưỡng con cái, chỉ vì khi đó cô còn quá nhỏ, nhưng do anh không phụ trách mà bị trường đuổi học, một mình cô nuôi nấng con gái lớn như vậy.

Thật ra anh đối với Tô Nam rất cảm kích, dù sao nếu không có anh ta chăm sóc, An Nhiên bây giờ chắc sẽ khó khăn hơn. Nhưng vừa nghĩ tới An Nhiên có thể động lòng với Tô Nam, thậm chí, hai người còn kết hôn vợ chồng hợp pháp, để cho anh cảm thấy khó chịu ở trong lòng.

Nam Tịch Tuyết đốt một điếu thuốc, mãnh liệt hút vài hơi, chậm chạp nói: “Trong nhà ở bên kia xảy ra chút chuyện, anh phải ở lại, cho nên không kịp trở lại đón em... Là anh đánh giá cao năng lực của mình, mãi cho đến năm ngoái, bang T mới dần dần ổn định lại, anh mới có thể trở về.”

Giải thích của anh đơn giản như thế, An Nhiên cười lạnh một tiếng, đưa người qua cũng muốn cầm điếu thuốc, bị Nam Tịch Tuyết đè tay xuống, “Đừng như vậy, hút thuốc có hại cho thân thể.” Anh nói xong đem điếu thuốc của mình dập đi.

An Nhiên rút tay của mình về, “Có bao nhiêu chuyện tính, để cho anh thời gian một cuộc điện thoại cùng tin nhắn đều không có?”

Nam Tịch Tuyết nói không ra lời.

An Nhiên tức khi thấy anh không lên tiếng, cầm đồ đứng lên muốn đi, suy nghĩ một chút, lại lần nữa ngồi xuống, hít một hơi thật sâu, “Không để cho em trở về, vì suy nghĩ đến an toàn của em đúng không?”

Nam Tịch Tuyết gật đầu một cái.

An Nhiên siết chặt quai đeo balo của Lâm Lâm, “Anh lúc nào thì biết em có con với anh?”

Nam Tịch Tuyết khô cần nói, “Năm ngoái.”

An Nhiên cười cười mà tự giễu, “Mấy năm này anh không mở MSN ư, không xem qua điện thoại di động của anh sao? Không có nhận được tin tức em gửi cho anh?... Dạ anh rất bận, em đây hiểu. Anh vẫn luôn vội, rất nhiều hội nghị, công việc...”

Bởi vì anh từ nhỏ đều như vậy, lúc cô là học sinh thì anh đã bắt đầu sự nghiệp, anh luôn lao vào công việc bận rộn như vậy, cô nhận nhưng anh luôn không có thời gian dành cho cô. Một ít chuyện có thể hiểu, không có nghĩa là có thể tiếp nhận. An Nhiên tự nhận cô đối với anh đã bước đi quá nhiều.

Ở thành phố Y này học nửa năm, có lúc anh ở ngay trong thành phố cũng không có thời gian đi tìm cô, vẫn là cô đi tìm anh, quần chặt lấy anh, kéo anh trở về phòng ngủ với cô. Không yêu cầu lãng mạn, hoa hồng, xem phim hay đi dạo phố, cô luôn yêu cầu trực tiếp nhất, thực tế nhất chính là thân thể kết hợp, điều này có thể thỏa mãn nhu cầu đơn giản nhất của cô.

“Mấy năm nay anh có đi thăm dì Anh không?” An Nhiên mở miệng hỏi.

Nam Tịch Tuyết chán nản, “Anh tới tìm em trước rồi khi trở về mới qua thăm.”

“Chuyện bên kia, rất nguy hiểm sao?” An Nhiên mấy năm nay cũng có đi bái tế Bùi Anh. Chỉ là, vô tình hay cố ý tránh mấy ngày Nam Tịch Tuyết về đó. Có một lần cô thậm chí gặp phải Nam Tĩnh, cô hốt hoảng ôm Lâm Lâm trốn đi, chờ đến khi ông ấy rời đi mới dám ra ngoài. Cô cũng không rõ lắm mình muốn tránh cái gì, chỉ vì người đàn ông này đã đưa ba cô giam vào ngục, sau lại không rõ nguyên nhân cưới mẹ của cô, để cho cô có cảm giác sợ ông ấy. Ngộ nhớ thấy Lâm Lâm, ông ấy cướp con gái cô đi thì làm thế nào?

An Nhiên đến bây giờ cũng không có nói chuyện của Lâm Lâm cho Nhập Hồng biết, cô không dám nói ra.

Nam Tịch Tuyết trầm mặc thật lâu, mới chậm rãi nói, “Thật ra thì cũng không phải là Tiểu Nhiên, nếu như mà anh”

“Mẹ, mẹ, con chơi vui lắm, chúng ta trở về đi thôi.” An Lâm Lâm đầu đầy mồ hôi chạy trở về, leo lên ghé sa lon chui vào trong ngực An Nhiên. Bé bị An Nhiên dọa một lần, lúc chơi luôn lo lắng An Nhiên sẽ bỏ bé đi, liền vội vã chơi một vòng liền mau chạy ra đây.

“Tốt, chúng ta về nhà.” An Nhiên cởi áo khoác Lâm Lâm xuống, giúp bé lau mồ hôi, “Ở nơi này có hơi lạnh, cẩn thận bị cảm.”

Nói chuyện bị cắt đứt, đoán chừng một lát cũng không nói rõ được, Nam Tịch Tuyết đứng dậy lấy cho con gái ly nước nóng.

An Nhiên mang theo Lâm Lâm về nhà, Nam Tịch Tuyết rất tự giác xách đồ cùng đi theo vào.

Cô cũng không có phản đối, chỉ là lúc đưa con gái đi tắm nói: “ Có chuyện gì chờ Lâm Lâm ngủ rồi hãy nói.”

An Lâm Lâm được ăn no, vừa được chơi thỏa thích, mắt đã sớm không mở ra được, để mặc mẹ cởi quần áo của cô bé ra rồi ôm vào trong bồn tắm.

An Nhiên tắm rửa thân thể nhỏ bé của con gái, tay An Lâm Lâm bắt đầu không thành thật sờ lên ngực của cô, sờ tới thì thở ra một tiếng, như rút cuộc là yên tâm.

An Nhiên nhìn cô bé buồn ngủ mà vẫn không quên sờ lên ngực của cô, cười vỗ vỗ vào cái mông nhỏ của cô bé, “Về sau không thể thấy cô giáo liền sờ, sẽ bị mắng, biết không?”

An Lâm Lâm chu miệng, “Mẹ đừng đụng, đau.”

Lâm Lâm nói như thế, An Nhiên kinh ngạc, ôm cô bé một chút, vừa nhìn liền giật mình, từ dưới mông đến đầu gối bên trái con gái có một mảng tím bầm.

“Sao lại thế này, ai bắt nạt bảo bối!” An Nhiên vừa tức vừa đau lòng, lúc ở vườn trẻ tại sao không nói! An Nhiên cảm thấy Lâm Lâm chỗ nào cũng tốt, chính là tính tình quá mềm yếu, có chuyện gì liền để trong lòng. Cô từ khi còn bé cho tới bây giờ đều bắt nạt người khác, ngược lại con gái của cô có chút quá ngoan.

“Mẹ không đụng cũng không đau.” An Lâm Lâm từ trong nước nóng ra ngoài, lạnh đến run run, người cũng tỉnh táo, ở trong ngực An Nhiên mắt hứng nói, “Tiểu Vương ngày đó đẩy con, con liền lui về phía sau ngã xuống đụng phải chân ghế. Tiểu Vương còn không thừa nhận, cô giáo Lý đứng về phía cậu ấy.”

“Nói ẹ, tại sao cậu bé đó đẩy con?” An Nhiên sợ cô bé đứng lên, liền đem cô bé bỏ vào trong bồn tắm, cẩn thận xoa cho bé một chút.

“Không biết, dù thế nào đi nữa thì Tiểu Vương luôn bắt nạt con.” An Lâm Lâm nói xong liền bắt đầu khóc, “Ngày đó Tiểu Vương mắng con, còn tưởng con nghe không hiểu, cô giáo Lý hỏi cậu ấy còn nói láo!”

Tiếng thành phố C nói An Nhiên cũng nghe không hiểu, nàng có chút haoi nghi con gái có nghe lầm hay không mới cùng cậu bé nổi lên xung đột, hỏi cô bé, An Lâm Lâm nói mất câu của thành phố C, An Nhiên sưng sốt, “Có ý gì.”

“Chính là mắng người.” An Lâm Lâm có chút đỏ mặt, cô bé ngượng ngừng nói thô tục.

An Nhiên thở dài, ôm con gái ra ngoài, dùng khăn tắm lớn bọc kỹ, “Về sau cậu ấy bắt nạt con nữa, con không cần ngại cũng không phải khách khí với cậu bé đó.” Mấy bé trai tuổi này chính là lúc nghịch ngợm nhất, không lo học! An Nhiên oán giận không đem Tiểu Vương ra đánh một trận tới tấp được.

Đột nhiên nhớ tới Lâm Lâm bị vườn trẻ xóa tên rồi, cô không biết nên làm gì bây giờ. Thôi, thừa dịp hai ngày nay là ngày nghỉ, chạy đi mang một tí đồ từ cô giáo Lý về, nói gì là nhà trẻ nổi danh nên hạn chế, hạn chế cũng phải có cơ sở chứ. Ban đầu Tô Nam an bài cho Lâm Lâm đi vào, cũng không thấy cô giáo Lý nói ra quy định như vậy.

Cùng Tô Nam ly hôn, cô không có ý định ở lại đây nữa, cũng chuẩn bị bán căn phòng này đi, mang theo con gái đến thành phố S, tổng công ty ở đó, cô có thể phát triển tốt hơn, hơn nữa thành phố S là một trong thành phố đô thị phồn hoa nhất Trung Quốc, không thể so với thành phố ở Mỹ còn kém một chút, nhưng Lâm Lâm ở đó cũng sẽ có cuộc sống cùng hoàn cảnh học tập tốt hơn. Chủ yếu nhất là, An Nhiên không có một tấm bằng nào, cho dù trở lại Mỹ cũng không thể tìm được công việc tốt hơn so với hiện tại.

Sau đó nghĩ biện pháp mang Lâm Lâm về Mỹ một chuyến, nhìn ông bà ngoại của cô bé một chút.

Trong khoảng thời gian này, cũng không thể tìm cho An Lâm Lâm không có trường học tốt. Trừ vườn trẻ cơ quan, những thứ khác An Nhiên thật đúng là không yên tâm, hơn nữa có xe trường học đưa đón, gặp chuyện không may là rất ít.

An Nhiên tính toán những thứ này, trong lòng có chút buồn. Nàng cũng không thể đi tìm Tô Nam, chỉ có thể hết sức thử một lần. Ở thành phố S, một năm phí xây vườn trẻ mấy vạn cô đều nộp cũng không kém những thứ này.

Trong phòng ngủ Nam Tịch Tuyết đã giúp đem chăn mở ra, thay xong áo ngủ Lâm Lâm liền ngã lên giường, thoải mái lộn mấy vòng.

Áo ngủ trên người cô bé là màu trắng sữa, trước mặt in hình con thỏ màu hồng, càng nổi bật cả người cô bé mềm mại đáng yêu. Chồng mông lên nằm ở phía trên, dùng đưa trêu chọc cho An Nhiên bật cười, thật giống con thỏ nhỏ.

An Nhiên cười vỗ vỗ nàng, “Tốt lắm, mau vào chăn đi, nếu không lại lạnh bây giờ.”

Một năm nay Lâm Lâm đều ngủ một mình, hôm nay được ngủ trên giường lớn của An Nhiên, không ngừng cười mừng rỡ, cọ An Nhiên làm nũng, “Mẹ, ôm con ngủ đi.”

“Được.” An Nhiên dụ dỗ cô bé nằm xuống, thấy Nam Tịch Tuyết vẫn còn ở bên cạnh, liền để cho anh tắt đèn chữa dị đèn ngủ nhỏ trên bàn.

Lâm Lâm ngủ sợ tối, An Nhiên luôn để ngọn đèn nhỏ cho cô bé.

Nam Tịch Tuyết không định ra ngoài phòng khách, ở trước bàn trang điểm của An Nhiên ngồi xuống, nhìn hai mẹ con các cô ngủ.

An Lâm Lâm ở trong chăn rầm rì mấy tiếng, nhỏ giọng nói: “Mẹ, sờ sờ.”

Cũng không biết từ lúc nào thì cô bé háo sắc như vậy, An Nhiên dỗ cô bé ngủ còn phải lấy tay của cô bé đặt lên ngực mình, An Nhiên hoài nghi có phải cô cai sữa cho cô bé quá sớm.

Cơn buồn ngủ tới, An Nhiên lại quên muốn cùng Nam Tịch Tuyết nói chuyện, cứ như vậy ôm con gái ngủ thiếp đi.

40. Chương 40: Tranh Đoạt

Nam Tịch Tuyết ngồi thật lâu, mới ý thức tới An Nhiên cũng ngủ thiếp đi. Anh rón rén đi tới bên giường, kéo chăn lên cho hai mẹ con cô. Một cái tay nhỏ của An Lâm Lâm đặt trên ngực An Nhiên, cẩn thận nghe, sẽ phát hiện cô bé còn ngáy nho nhỏ.

Vào lúc này anh một chút buồn ngủ cũng không có, định đi đến phòng khách mang cái ghế nhỏ qua ngồi ở mép giường coi chừng họ.

An Nhiên là nằm nghiêng ngủ, khom người về phía Lâm Lâm, ôm con gái vào trong ngực, làm tư thế sẵn sàng bảo vệ. Nam Tịch Tuyết nhìn, đã hiểu được tại sao tối qua An Nhiên ngủ như thế, nhìn đến bả vai thon gầy của cô rủ xuống trên người con gái, trong lòng càng thêm có nhiều cảm xúc.

Bên ngoài nổi lên gió lớn, “O o” chà xát một hồi lâu rồi, đột nhiên giống như có ai vẩy hạt đậu nành ở trên kính, mưa to bị gió đập tới, ngay sau đó mưa to liền rơi xuống, chỉ còn tiếng mưa rơi ào ào.

Nam Tịch Tuyết nhìn rèm cửa sổ bị thổi lên một cái, nhanh đi đóng cửa sổ, xoay người lại lại nhìn thấy An Nhiên mặt mơ hồ cũng ngồi dậy, “Trời mưa?”

Đầu tóc cô rối loạn, áo sơ mi trên người rộng mở còn chưa khép lại, ngọn đèn nhỏ mờ ảo trong phòng vấy lấy đôi nhũ hoa trắng như tuyết, cao ngất ngưỡng, đỉnh hai nhũ hoa đỏ tươi đứng thẳng.

Nam Tịch Tuyết nuốt nước miếng một cái, không nói gì. An Nhiên ngủ được tay chân cũng mềm nhũn, lung tung lôi kéo quần áo lại muốn ngả đầu ngủ tiếp. Nam Tịch Tuyết đoán ý tưởng không đứng đắn trong đầu đi, bước nhanh đi trở về bên giường giữ chặt lưng cô không cho cô nằm xuống, “Tiểu Nhiên, tỉnh, anh có việc muốn nói với em”.

Lần này ra ngoài là anh gặt hết thời gian để tới, đem toàn bộ mọi chuyện ném cho Cố Lăng cũng Lục Nhược trông nom. Năm ngoái anh đem trụ sở chính của Lăng Hiên dời đến thành phố S, chỉ là qua kỳ nghỉ dài hạn có một số việc còn phải anh tự mình ra mặt đi làm. Thật vất vả gặp được mặt cô, ngộ nhờ anh vừa đi, cô mang theo Lâm Lâm né tránh thì làm thế nào? Mặc dù bây giờ anh có thể nói là lật tay làm mây úp tay làm mưa, nhưng nếu có một người thật sự muốn trốn tránh người khác, anh tìm ra được cũng là phiền toái. Giống như cuối cùng anh đem chuyện tình bang C giải quyết, lúc muốn tìm An Nhiên lại tìm không được, loạn xì ngầu tìm lung tung hai năm, hay là từ trong miệng Tần Tiểu Mạn biết được tung tích cụ thể của An Nhiên.

Nam Tịch Tuyết quyết định nói mọi chuyện cho cô biết, chỉ có nói ra trong lòng anh mới không còn buồn phiền, sau đó An Nhiên hận anh cũng tốt, đánh mắng anh như thế nào đều được, anh sẽ đem hai mẹ con cô cùng nhau về.

An Nhiên tựa vào trong ngực anh mắt không mở ra được, cô cảm giác mình ngủ bừa bãi, híp mắt nhìn, cảm thấy hoàn cảnh chung quanh rất quen thuộc, rồi lại rất xa lạ, giống như không phải ở trong nhà mình. Nhưng khép mắt lại cô cảm thấy ngực này thật sự là của Nam Tịch Tuyết, cô ngẩng đầu lên, nhìn anh đầy kinh ngạc.

“Anh đã trở về?” An Nhiên không hiểu rõ nói một câu như vậy, giơ tay lên ôm cổ của anh, ngửa mặt lên hôn anh. Cô hôn một cách quen thuộc mà tự nhiên, Nam Tịch Tuyết lại không xác định, cô là có phải nhận lầm người hay không?

Ngực cô mềm mại chen chúc với ngực anh, đầu lưỡi non mềm quấn quýt, dây dưa lấy lưỡi anh, Nam Tịch Tuyết mắt không chế, cúi thấp đầu đáp lại nụ hôn sâu của cô. Một cái tay của anh mở rộng vấy cô tiến vào bên trong, nắm một bên nhũ hoa trắng nõn đang cương cứng lên, vuốt ve, ngón cái đảo quanh nơi đầu nhũ hoa đứng thẳng.

An Lâm Lâm ngủ ở một bên che bụng nhỏ rầm rì: “Mẹ, muốn xuyt xuyt”.

Một tiếng kêu rất nhẹ, lập tức khiến An Nhiên tỉnh táo, cô đẩy Nam Tịch Tuyết ra, oán hận liếc anh một cái, vội vàng kêu Lâm Lâm lên, “Bảo bối, đi phòng vệ sinh.”

An Nhiên mặc cho Lâm Lâm áo khoác thật dày, đợi cô từ phòng vệ sinh ra ngoài bò lên giường ngủ lần nữa, nhìn vẻ mặt nóng bỏng của Nam Tịch Tuyết, cô cắn răng, nhỏ giọng mắng: “Vô sỉ. Lâm Lâm vẫn còn ngủ ở bên cạnh em, tình trùng anh lên não cũng không nhìn một chút xem đây là đâu!”

Lửa nóng trên người Nam Tịch Tuyết bị cô làm cho khó ép được, nhìn Lâm Lâm lại ngủ tiếp, trước mắt anh mà cô còn dám trần nửa thân trên như vậy, đưa cánh tay dài đuổi một cái đem cô từ trong chăn ra ngoài.

Chờ Nam Tịch Tuyết ra khỏi phòng ngủ dùng chân đóng cửa lại, giọng nói An Nhiên mới dám buông lỏng ra một chút, “Anh làm gì đấy, thả em xuống!”

Nam Tịch Tuyết nhìn hai bên một chút, ôm cô vào phòng của Lâm Lâm, đá lên cửa cũng không mở đèn, đi tới trên giường nhỏ của Lâm Lâm ngồi xuống.

Anh ngồi xuống như vậy, cô liền cảm giác cái vật thô ráp kia đặt trên eo cô, cũng không dám cử động nữa rồi, chỉ oán hận bảo anh buông tay. Nam Tịch Tuyết nào chịu buông tay, đem tay chân cô đứng lên ôm tựa như ôm trẻ nít, nhẹ nhàng lay động, trong miệng càng không ngừng gọi tên của cô.

“Anh thật ghê tởm, thả em xuống!” An Nhiên dùng sức đẩy anh, anh càng ôm chặt hơn, vùi đầu ở trước ngực cô không chịu lấy ra.

An Nhiên dùng sức đá anh, bị anh cầm chân, giúp cô làm ấm.

Thật ra Nam Tịch Tuyết không muốn làm cái gì, anh chỉ nghĩ bình tĩnh một chút, sau đó nói rõ mọi chuyện cho cô, nhưng cô ở trong lòng anh, hương thơm trắng nõn mềm mại, mùi vị quen thuộc, để cho anh lưu luyến si mê thân thể lửa nóng trong anh chẳng những không có đi xuống, ngược lại càng cháy hơn.

41. Chương 41: Tranh Đoạt (hạ)

An Nhiên không chút suy nghĩ liền trực tiếp mở cửa, cửa vừa mở ra, cả người Tô Nam lao đảo đi vào, ôm lấy cô.

“Quần áo của anh đâu?” An Nhiên thấy trời đang rất lạnh mà anh chỉ mặc một chiếc áo sơ mi mỏng, bị anh ôm lấy, cả người lạnh giống như khối băng, cô không khỏi có chút bức mình, “Uống say như vậy còn chạy đến, chết rét ở bên ngoài thì người nào quản anh! ?”

“Người nào quản anh? Em quản à.” Tô Nam ôm cô không chịu buông tay, tối nay anh mời rượu mấy vị lãnh đạo mượn rượu mà mắng, “Một đám tình trùng lên não, đi con mẹ nó!”

An Nhiên đưa anh đến ghế sa lon nằm xuống, cởi giày đã ướt sũng của anh xuống, nhìn anh lạnh đến nổi đôi môi tái nhợt, gương mặt cơ bản không có huyết sắc, có chút đau lòng. Tô Nam vì muốn cô và Lâm Lâm có một tương lai tốt hơn, mà bỏ sở nghiên cứu ở thành phố S, mang theo cô về thành phố C, tiếp nhận sự an bài gia đình đi theo con đường quan trường. Quan trường đen tối, làm cho trái tim tự cao của anh cảm thấy khó chấp nhận. An Nhiên cũng khuyên anh không thích làm dứt khoát đừng làm, anh cuối cùng lần nữa chiều lòng của cô, bảo cô chờ anh mấy năm nữa thăng chức, là có thể giúp đỡ An Nhiên về thăm nhà một chút.

An Nhiên buồn phiền vì hộ khẩu của Lâm Lâm có vấn đề cũng là nhờ của ba Tô Nam giúp một tay nói một câu mà giải quyết được.

Tô Nam hôm nay coi như ở thành phố C là một chính giới mới, cộng thêm ảnh hưởng quyền lực của ba anh, nịnh bợ anh cũng không ít, nhưng có những người không cam lòng muốn đè ép anh hẳn không phải số ít, Tô Nam so với những kẻ lão luyện trong giới tự nhiên mà non nớt, ngoài sáng và trong tối cũng thua thiệt không ít.

Tô Nam sinh hoạt rất bình thường, không thích những bữa tiệc “Chiêu đãi” ở trong quán rượu bát nháo kia, có lúc lại không thể không đi. An Nhiên nhìn cái bộ dáng này của anh, cũng biết anh bởi vì quá khứ mà uống rượu.

Sờ trên người anh, thấy cả người Tô Nam đều lạnh lẽo, An Nhiên kéo tấm thảm lông ngắn ở trên ghế sa lon đắp cho anh, đi vào phòng bếp lấy cho anh túi chườm nóng, trở về phòng khách thì thấy Nam Tịch Tuyết đứng ở cửa phòng ngủ của Lâm Lâm, đột nhiên không biết thế nào lúng túng chân tay.

Anh chăm chú nhìn vẻ mặt của cô vì Tô Nam mà làm tất cả.

Động tác An Nhiên cứng đờ đem túi chườm nóng nhét vào trên bụng Tô Nam, nhìn anh mở mắt, giọng nói nhẹ nhàng chậm chạp hỏi: “Anh vào tắm nước nóng đi.”

Tô Nam cảm thấy đầu đau muốn nứt, khó chịu vỗ vỗ cái trán. An Nhiên nhân cơ hội đỡ anh lên, dịu dàng nói: “Đi tắm đi, em lấy quần áo cho anh.” Hai người bọn họ ly hôn rất vội vàng, căn bản là đến cục dân chính cục làm chứng, cái gì Tô Nam cũng chưa kịp mang đi.

Nhìn cái bộ dáng này của anh, An Nhiên thật sợ anh bị bệnh, chỉ muốn dụ dỗ anh vội vàng đem mình tắm rửa sạch sẽ cũng vừa là để tỉnh rượu.

“Em làm cho anh chút nước gừng, sau đó ra ngoài uống.”

“Mẹ, ba Tô lại uống rượu sao?” An Lâm Lâm không biết tỉnh từ lúc nào, cô bé đi đôi dép bằng vải bông đứng ở cửa phòng ngủ, cẩn thận từng li từng tí hỏi.

An Nhiên tránh ra ánh mắt của Nam Tịch Tuyết, “Không có việc gì, có mẹ ở đây, mau trở về ngủ đi.”

An Lâm Lâm nhìn sang, sau đó từ từ đi đến chân của Nam Tịch Tuyết, ôm lấy chân dài của anh, không vui bĩu môi, “Ba Tô lại uống rượu, uống vào còn mệt mỏi hơn mẹ.” Thân thể nhỏ bé cô bé cạo vào chân Nam tịch tuyết, rõ ràng là đang làm nũng.

An Nhiên mặt của trầm xuống, “Ai dạy con nói những lời này, vào phòng ngủ lại đi!”

An Lâm Lâm bị mẹ mắng lập tức trong đôi mắt to ngập nước, nước mắt bao ở trong hốc mắt sáng ngời. Nam Tịch Tuyết ngồi xuống sờ đầu của cô bé, An Lâm Lâm lập tức nhào vào trong ngực anh “Ồ ô” khóc lên.

An Nhiên cúi thấp đầu xuống, nắm chặt tay của mình, cô đây là đang làm cái gì?

Nam Tịch Tuyết mặt lạnh mở miệng: ” Chờ Tô Nam tỉnh, rồi để anh ấy đi.” Anh nhìn ra cửa sổ, nước mưa theo cửa thủy tinh chảy xuống dưới, nói thêm, “Anh sẽ tìm người đưa Tô Nam trở về, bảo đảm không để cho anh ấy dính một giọt mưa, cũng không để anh ấy cảm lạnh.”

An Nhiên không lên tiếng, đứng dậy muốn ôm Lâm Lâm trở về, ai ngờ bảo bối nghiêng đầu nhìn cô, nghiêm mặt vận người lại, quay cái mông về phía cô, nằm sấp trong ngực Nam Tịch Tuyết không chịu ra ngoài.

Nước mắt An Nhiên thiếu chút nữa rơi xuống, cô nuôi bảo bối bốn năm, mới cùng Nam Tịch Tuyết nhận nhau không bao lâu, liền bắt đầu không cần cô rồi !

Nam Tịch Tuyết ôm lấy Lâm Lâm: “Em còn đánh, để cho anh ấy ở lại cũng không sợ ảnh hưởng đến Lâm Lâm.”

Giọng nói của anh rất cao, An Nhiên liền nói, “Đây là nhà của em, em thế nào không thể để cho Tô Nam ở lại? Đưa Lâm Lâm cho em, từ ngày bảo bối ra đời anh không có trông nom qua bảo bối một lần, có tư cách gì nói em! Người nên đi là anh.”

Nam Tịch Tuyết lạnh lùng nhìn Tô Nam say như chết, không quản được miệng của mình, “Trẻ như thế chạy đến đây, không hỏi một cái đã mở cửa, em có ý thức đề phòng không? Nhìn Lâm Lâm nói, anh sẽ không trở về một mình như vậy, em cho bảo bối sinh hoạt trong hoàn cảnh như vậy? Em biết tối nay người Tô Nam gặp là ai không, chính là Mỹ Huệ, em còn chăm sóc anh ta!”

An Nhiên bị anh làm cho tức đến nổi đầu óc muốn ngất đi, cũng là không lựa lời mà nói, “Anh ấy bên ngoài tìm tiểu tam, thế nào cũng không hơn so với anh cùng một lúc ôm hai mỹ nhân được!”

Nhất thời cả căn phòng im lặng, Lâm Lâm bị sợ đến nín thở.

Hai người cứng rắn mà đối mắt với nhau, An Nhiên mềm lòng trước, “Anh xem, chúng ta ở chung một chỗ, sẽ vạch trần vết sẹo lẫn nhau, không thấy mệt mỏi sao? Anh đã có khả năng để cho người tới đây, anh trước cũng liền đi thôi. Tô Nam uống say cái bộ dáng này, em không thể để cho anh ấy cứ như vậy mà trở về. Chúng em đã ly hôn, nhưng là vì cái gì chính trong lòng của anh rõ ràng. Anh không có tư cách nói với chúng em chuyện thuyết tam đạo tứ.” Nói xong cô đưa tay đi ôm Lâm Lâm, Lâm Lâm nhìn cô thật tức giận, cũng không dám bướng bỉnh, ngoan ngoãn để cô ôm, tức mà không dám nói.

Nam Tịch Tuyết giữ vai của cô lại, chân mày nhíu chặt, “Cái gì gọi là chuyện của hai người?”

“Buông tay, dọa Lâm Lâm thì làm thế nào?”

Nam Tịch Tuyết bị ghen tỵ làm cho đầu óc hỗn loạn, cả giận nói: “Em đối với Tô Nam thật đúng là để ở trong lòng, ngày đó ly hôn đang ở cùng với anh khóc đến rối tinh rối mù!” Nếu không phải chính mắt thấy được, anh không tin Tiểu Nhiên luôn luôn ương ngạnh có thể đối với một người đàn ông khác mà ôn nhu dịu dàng, lo trước lo sau mà chăm sóc Tô Nam!

An Nhiên không nhin được nữa, cúi thấp đầu, mặc cho nước mắt trào ra, “Cầu xin anh đừng nói chuyện này được không, em thật không chịu nổi.” Cô đối với anh có mấy phần tình cảm, chẳng lẽ trong lòng không đếm được, có cần phải dùng lời nói này để cho cô khó chịu.

An Lâm Lâm vội vàng dùng tay nhỏ bé lau mặt của cô, “Mẹ không khóc, Lâm Lâm nghe lời nhất, không khóc nha.” Cô bé tức giận đặng đặng nghiêng đầu trừng Nam Tịch Tuyết, “Ba làm mẹ khóc, con không thích ba! Ba đi.!”

Tô Nam ngồi trên ghế sofa bị lạnh, cũng dần dần tỉnh táo lại. Nhìn mẹ con An Nhiên đứng ở trước mặt Nam Tịch Tuyết, tức giận vỗ xuống bàn trà, “An Nhiên, em thật là được!”

An Nhiên run lên, Nam Tịch Tuyết ôm cô, cảnh cáo Tô Nam: “Tô tiên sinh, nói chuyện khách khí một chút.” Anh thật hận không thể đem Tô Nam ra đánh một trận rồi ném đến nơi khác, lòng cảm kích đi hết con mẹ nó rồi, để cho Tiểu Nhiên bên cạnh anh ta lâu như vậy, còn không phải vì lấp chỗ trống trong thời gian anh không có ở đây!

An Nhiên nhìn sắc mặt Nam Tịch Tuyết không tốt, cũng biết rõ anh xuống tay luôn luôn không khách khí, vội đem Lâm Lâm nhét về trong ngực anh để ngăn cản anh. Trở về phòng ngủ lấy ra quần áo cho Tô Nam còn có một cái ô nói, “Mặc quần áo vào, em tiễn anh về nhà. Hơn nửa đêm không cần đến chỗ này của em, dọa đến Lâm Lâm là các anh không xong đâu!”

42. Chương 42: Chua Xót

“Anh buông em ra!” An Nhiên đánh loạn lên lưng của anh, “Anh điên rồi, hơn nửa đêm đem Lâm Lâm ôm đi đâu?”

Âm thanh của cô ở trong hành lang tạo thành hồi âm, cả tầng tòa lầu đèn đang tắt cũng “Bành bịch” mà mở ra. Có người nghe được tiếng động liền mở cửa, vừa nhìn thấy khuôn mặt lạnh của Nam Tịch Tuyết, lập tức rút trở về, đem cửa đóng chặt lại.

Dép bị An Nhiên đá sạch, một đôi chân lộ ở bên ngoài, cảm giác khí lạnh từ lòng bàn chân truyền lên trên, cả người lạnh thấu. Đợi Nam Tịch Tuyết mang cô về nhà vứt xuống trên ghế sofa, cả người run rẩy.

“Anh đã cho người ta mang Lâm Lâm về thành phố S rồi, muốn gặp bảo bối hãy đi cùng anh.” Nam Tịch Tuyết bởi vì cô đánh, “Anh bảo đảm bảo bối không có việc gì, chỉ cần em ngoan ngoãn.”

An Nhiên nắm lấy cánh tay của anh, tức giận nói: “Anh đây là bắt cóc, uy hiếp! Em tại sao phải đi theo anh, đem con gái của em trả lại cho em, thả Tô Nam ra, anh có phải là người hay không, anh có biết hay không Tô Nam vì em và Lâm Lâm đã hy sinh bao nhiêu, anh còn dám tổn thương anh ấy. Anh thật không phải là người!”

Nam Tịch Tuyết không đánh lại, cũng không nói lại. Cởi quần áo đã ướt đầm của An Nhiên ra.

“Cầm thú, đừng đụng vào em!” âm thanh tức giận An Nhiên kêu lên, cô co ro thân thể không để cho Nam Tịch Tuyết cởi quần áo của cô.

Nam Tịch Tuyết cứng rắn cởi xuống cho cô, nhìn đầu tóc cô xơ xé, mặt đầy nước mắt ở trong góc ghế salon run lấy bầy, vừa tức lại đau lòng, “Tới đây, anh hiện tại không đụng vào em. Trước đi tắm, thay quần áo, rồi ngày mai anh sẽ dẫn em đi gặp Lâm Lâm.”

An Nhiên đẩy bàn tay đang duỗi của anh ra, “Tránh ra, đây là nhà em, không cần anh!” Cô từ trên ghế salon xuống, lung tung lau nước mắt trên mặt, bỗng nhiên quay lại, “Anh đừng coi em như đứa trẻ dụ dỗ, em không đi theo anh, trước trưa mai em muốn nhìn thấy Lâm Lâm cùng Tô Nam an toàn trở về!”

Nam Tịch Tuyết không lên tiếng, im lặng ngồi ở đó, từ trong túi lấy ra bao thuốc, An Nhiên nhanh bước đoạt lấy của anh ném qua một bên. Anh cũng không giận, ôm lấy hai cánh tay, rất nghiêm túc nhìn tới cô.

An Nhiên sắp bị anh làm cho tức nổ phổi, ngực kịch liệt đập phòng.

Nam Tịch Tuyết chằm chằm nhìn cô một lát, lại lộ ra nụ cười ranh mãnh: “Không lạnh sao?”

An Nhiên cúi đầu nhìn một chút chỉ còn dư một cái quần lót nhỏ trên thân thể, mặt cau có, ngẩng đầu ưỡn ngực trước mặt anh mà đi qua, cô vào phòng tắm, vừa oán giận không cam lòng, mở cửa nhô đầu ra, “Nam Tịch Tuyết, hai người bọn họ nếu có việc gì, em liền chết cho anh xem, anh đem thi thể của em mà mang về!”

An nhiên ở trong phòng tắm ngây người thật lâu không ra ngoài, Nam Tịch Tuyết chỉ nghe bên trong có tiếng nước chảy, anh có chút bận tâm, liền gõ cửa, “Tiểu Nhiên, xong chưa?”

Không có tiếng trả lời.

“Anh vào đây.” Nam Tịch Tuyết thử đẩy cánh cửa, phát hiện cửa không khóa. Anh liếc mắt nhìn thấy An Nhiên đang ôm đầu gối ngồi ở trong bồn tắm.

Phòng tắm diện tích không lớn lắm, An Nhiên bình thường thích tắm, sau cố ý dời đi tìm ngôi nhà mới có phòng tắm lớn, căn bản cả phòng tắm chiếm hai phần ba.

Cô vẫn mở nước không ngừng, bồn tắm nước cũng tràn ra , trong phòng tắm nổi một tầng hơi nước màu trắng.

Nam Tịch Tuyết đến bên người cô, mới nghe được cô đè nén tiếng nức nở, bị tiếng nước chảy che giấu hơn phân nửa. Anh ngồi xuống, vuốt ve tóc cô còn ướt không ngừng lay động bả vai.

An Nhiên không ngẩng đầu, ôm đầu gối xoay qua chỗ khác đưa lưng về phía anh, nghẹn ngào nói: “Đừng đụng vào em.” Cùng anh ở chung một chỗ, khóc thì nhiều, mà cười rất ít, khổ cực như vậy, mà còn không bỏ được.

Nam Tịch Tuyết ôm cô vào trong lòng ngực mình, an ủi: “Đừng khóc. Lâm Lâm là con gái của chúng ta, anh sẽ không để cho bảo bối có chuyện, em phải tin tưởng anh.”

Bị anh dụ dỗ, tiếng khóc An Nhiên ngược lại lớn hơn, cô uốn éo người không muốn cho anh ôm, “Ai tin anh, tin anh đều là kẻ ngu. Nói không giữ lời tiểu Cầu!”

Bị cô mắng cái gì anh cũng nhận, chỉ là anh không bao giờ muốn nhìn thấy cô và Tô Nam có bất kỳ liên hệ cùng tiếp xúc nữa, cho dù là một cái ánh mắt cũng không thể!

“Anh không phải ỷ vào anh ấy có thể nhịn, mà tới khi dễ người. Ai mà thèm anh, ai muốn đi theo anh!” An Nhiên càng nói càng đau lòng, cúi đầu nhìn đến cánh tay anh thu hẹp ở trước ngực cô, đã đưa lên miệng cắn. Cô cắn được rất hung, lúc buông ra thì có một vòng dấu răng có tía máu, Nam Tịch Tuyết một tiếng cũng không kêu.

An Nhiên lại cắn một cái, trên cánh tay bấp thịt của anh cũng căng thẳng, cô liền lại nghẹn ngào nức nở khóc lên.

Cô khóc thật lâu, càng về sau cũng không biết là bởi vì lo lắng an nguy Lâm Lâm và Tô Nam, hay khóc vì mấy năm uất ức cùng khó cực.

Nam Tịch Tuyết lấy vôi hoa sen xuống, đứng ở phía sau gội đầu cho cô, cô ngồi ở trong bồn tắm khóc không ngừng. Sau lại anh bế cô ra ngoài, lau khô, nhét vào trong chăn làm ấm. Ánh mắt của cô sưng cơ bản không mở ra được, cắn góc chăn nhỏ giọng nức nở.

Nam Tịch Tuyết vỗ nhẹ nhẹ dụ dỗ cô, cô mệt mỏi dần dần ngủ mất.

Ngày thứ hai An Nhiên liền phát hiện thân thể không được tốt, tay chân lạnh lẽo. Cô sờ trên người, thăm dò cái trán một chút, một mảnh nóng bỏng. Cô biết mình đã sốt lên, ngồi dậy đi đến trên tủ đầu giường lấy cốc nước, vươn tay ra cảm giác không giống tay của mình.

Cô uống một ngụm nước vào trong bụng mới thoáng chút dễ chịu hơn.

Cả đêm mưa đi qua, bây giờ ngoài trời thoáng đãng. Cô cũng không biết mấy giờ rồi, chỉ là nhìn bên ngoài mặt trời đã lên cao, bầu trời trong xanh, chỉ có vài đám mây thật mỏng lơ lửng trên không trung.

Ánh mặt trời chiếu vào thậm chí có chút chói mắt, An Nhiên đưa lưng về phía ánh sáng lần nữa nằm xuống, đầu có cảm giác càng ngày càng nặng nề. Cô đưa cái tay từ trong chăn ra, sờ đến bên cạnh còn nếp nhăn trên giường, anh đã đi nơi nào?

Lúc Nam Tịch Tuyết trở lại, An Nhiên đã ngủ, mặt của cô trắng bệch, đôi môi cơ hồ không có huyết sắc. Anh kêu cô, chạm phải thân thể cô nóng bỏng, cũng biết không đúng, “Tiểu Nhiên, tỉnh lại.”

An Nhiên chỉ giật giật không tỉnh.

Anh đem cô che phủ cực kỳ chặt chẽ, mang vào bệnh viện. Lần thứ hai tỉnh, An Nhiên một thân mồ hôi, trên người nhẹ nhõm rất nhiều, người cũng dần dần tỉnh táo.

Canh giữ một bên Nam Tịch Tuyết nhìn cô tỉnh, đưa tay vào trong chăn bắt lấy cái tay khác của cô, siết thật chặt, “Còn khó chịu sao?”

An Nhiên lắc đầu một cái.

Nam Tịch Tuyết đứng dậy, cầm khăn lông nóng lau mồ hôi trên trán cho cô. An Nhiên quay đầu đi, không muốn nhìn anh. Anh biết trong lòng cô vẫn còn giận anh, dịu dàng dụ dỗ nói: “Dưỡng bệnh cho tốt, anh bảo đảm Tô Nam không có việc gì.”

An Nhiên nhắm hai mắt lại, xem bộ dáng là còn muốn ngủ. Nam Tịch Tuyết đưa tay vào trong chăn, sờ sờ tay chân của cô đã ấm áp lại; sờ trên người, nhiệt độ cũng đi xuống, cuối cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn cô ngủ, anh rón rén đi ra phòng bệnh, gọi điện thoại hỏi tình hình Lâm Lâm bên kia, lại phân phó người coi chừng tốt Tô Nam, đừng để cho anh ta gây ra phiền toái.

An Nhiên tỉnh ngủ lúc trời còn chưa sáng, kim tiêm sớm đã rút, tay dán băng đang bị Nam Tịch Tuyết nắm trong lòng bàn tay. Cô giật giật, rất đau, có lẽ là mạch máu kia sưng lên. Mạch máu trên tay cô rất nhỏ, phải dùng kim tiêm nhỏ nhất, truyền nước tốc độ nhanh cũng bị thương. Ấn vào nơi bị tiêm, tiêm thể này mấy ngày cũng không tiêu xuống.

Đây không phải là lần đầu ngã bệnh, nhưng lần trước cũng đã qua mấy năm rồi, lần thứ nhất đều anh ở cùng với cô.

Nam Tịch Tuyết đem tay cô nhét ở phía dưới chăn, cho cô ăn chút cháo Bát Bảo đã được giữ nhiệt, “Đói bụng không, ăn lót bụng trước. Em cảm không nhẹ, tối nay ở lại nơi này, sáng ngày một là có thể tốt lên rồi.”

Anh vừa nói xong, An Nhiên đã vén chăn lên cầm lấy quần áo ở đuôi giường mặc, “Em không sao, không cần thiết nằm viện, trở về thôi.” Sau khi Khâu Thiếu Trạch chết, bệnh viện trở thành một trong những nơi cô ghét nhất. Ở chỗ này, cô nghĩ đến ba mẹ cô cãi vã, cô liều mạng sinh hạ bảo bối sau khổ sở cùng tịch mịch.

Cô cố ý muốn đi, Nam Tịch Tuyết cũng không cản cô. Hai người ra khỏi bệnh viện, bên ngoài đã trời đã tối. Nam Tịch Tuyết gọi xe, An Nhiên khoát tay cũng không đợi anh, “Muốn ngồi xe chính anh ngồi đi, em muốn đi một chút.”

Nam Tịch Tuyệt liền đi theo phía sau cô.

An Nhiên nhìn cái bóng thật dài của anh, liền cố ý đạp lên. Cô mới vừa hạ sốt, thân thể chưa khỏe, đi một đoạn ngắn đường đã một thân đổ mồ hôi, bị gió lạnh thổi, liền hắt xì hơi. Một thương tổn này, khí nóng giống như chạy theo, cô lắc lư, quả thật không đứng vững.

Nam Tịch Tuyệt đi vòng qua phía trước cô, đưa lưng về phía cô ngồi xuống, “Anh công em.”

An Nhiên lên lưng, ôm cổ anh, hai tay anh cầm khuỷu chân của cô. Công cô từ từ đi.

An Nhiên đem cổ áo của anh lật xuống một chút, dùng gương mặt dán sát vào cổ của anh, cọ xát. Loại nũng nịu mờ ám này khiến tâm tình Nam Tịch Tuyệt lập tức dễ chịu hơn.

Sau khi trở về, Nam Tịch Tuyệt đem cháo hâm nóng cho cô ăn..., An Nhiên ném thử một miếng, trong miệng thật sự không có vị, không chịu ăn, cô cầm chén vừa đẩy tới, nói: “Em muốn ăn củ cải trắng muối.”

Nam Tịch Tuyệt đi đến chỗ cô bưng ra một bàn. Nghĩ đến An Nhiên liền bắt đầu chảy nước miếng, cô thử ném một miếng, thoải mái nheo mắt lại, mùi vị thật sự rất ngon! Lần này trên bàn có củ cải trắng muối, cô lại ăn hơn phân nửa chén cháo.

Nhìn cô chịu ăn cơm, Nam Tịch Tuyệt rốt cuộc yên tâm. Anh sáng sớm đi ra ngoài mua sữa đậu nành bánh bao bánh tiêu nóng về. Nhìn cô ăn được ngon, anh mới ý thức được mình cũng cực đối.

An Nhiên an tĩnh nhìn anh miệng to ăn cơm, ăn canh, đột nhiên nói: “Em với anh cùng trở về.”

Nam Tịch Tuyệt suýt bị bánh bao thịt làm nghẹn, anh uống sữa đậu nành nuốt xuống, mong đợi nhìn tới cô, “Thật?”

An Nhiên gật đầu một cái. Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, an nguy của Lâm Lâm cô ngược lại yên tâm. Chỉ là Tô Nam. Bị cha mẹ của Tô Nam phát hiện anh vô cớ mất tích, nếu lại tra ra bị người trói đi, nhất định sẽ nổi lên sóng gió. Hơn nữa cô cũng không thể để cho Tô Nam vô duyên vô cớ chịu loại uất ức này.

Cô hiện tại, không có biện pháp cùng Nam Tịch Tuyệt phản kháng.

Tay cô chỉ trên bàn cơm xẹt qua xẹt lại, nghiêm túc nhìn anh, “Anh phải lập tức thả Tô Nam ra.”

Nụ cười trên mặt Nam Tịch Tuyệt cứng lại, anh lại cầm cái bánh bao, uống một ngụm sữa hơn nửa đi xuống, trong lòng là không nói ra được buồn bực. Anh không phải có ý buộc cô đồng ý. Nhưng cô vì nam nhân kia mới cùng anh trở về, trong lòng anh chính là hàng nghìn hàng vạn không thoải mái. Nghĩ tới đây, anh liền không ăn được, đem đồ còn dư lại bỏ vào sọt rác, “Về đến bên kia anh liền thả người.”

An Nhiên gật đầu một cái, “Một lời đã định.”

Cô mệt chết đi, nằm dài trên giường lại ngủ không được.

Nam Tịch Tuyệt tắm rửa ra ngoài, khăn tắm lớn vây quanh che kín nửa người dưới, mở rương hành lý của anh dựng ở góc tường tìm áo ngủ.

An Nhiên nhìn anh một cái, dời đi ánh mắt, người này thật là không đem mình là người ngoài, ngày hôm qua cướp người đi không nói, còn thuận tiện làm cho người ta đem rương hành lý của anh mang theo tới đây.

Nam Tịch Tuyệt ở trước mặt cô thay áo ngủ. An Nhiên vui ở trong chăn, mặt kìm nén đến đỏ bừng. Anh nhiều tuổi rồi mà vóc người còn là tốt như vậy, cái mông vênh lên, hai chân thẳng tắp cao to. Lúc anh cài nút áo đối diện cô, mấy khối cơ bụng cũng là thấy rất rõ ràng. Anh giống như bền chắc hơn so trước kia.

“Em muốn cùng Lâm Lâm nói chuyện.” An Nhiên nhìn anh tới đây ngồi, có chút khẩn trương.

Nam Tịch Tuyệt suy nghĩ một chút, nhìn mặt của An Nhiên căng thẳng, lấy điện thoại di động ra gọi điện thoại cho bên kia.

An Nhiên vừa nghe đến âm thanh Lâm Lâm liền vội vàng ngồi xán lại.

Lâm Lâm nghe rất hưng phấn, “Mẹ, mẹ có biết con ở trong một tòa thành! Chờ con hoàn thành nhiệm vụ, có thể về nhà thăm mẹ.” Cô bé cười rất vui vẻ, An Nhiên nghe không hiểu ra sao, cô nghi ngờ nhìn Nam Tịch Tuyết, anh nhún nhún vai.

“Bảo bối, ở bên kia chơi tốt, mẹ lập tức đi ngay đón con về nhà.”

Âm thanh mềm mại của Lâm Lâm truyền đến, “Lâm Lâm cũng muốn mẹ. Mẹ con hiện tại ở trong lâu đài như của công chúa, còn có một phòng ốc chocolate, tựa như “Lucy đi tây thiên” cùng một dạng. Đúng rồi, nhớ nói một tiếng với ba, Lâm Lâm thật thích ba.”

Nghe con gái vui mừng như thế, không khóc náo, lòng của An Nhiên dễ xuống hơn phân nửa. Sau khi để điện thoại xuống, Nam Tịch Tuyết hỏi: “Lâm Lâm nói cái gì?”

An Nhiên do dự một chút, vẫn là nói cho anh: “Bảo bối nói rất thích anh.”

Nam Tịch Tuyết ôm cô vào trong ngực, “Lâm Lâm tại sao nhận ra anh được?”

An nhiên ở trong ngực anh nằm một lát, nói: “Cho anh xem cái rương bảo bối của Lâm Lâm .”

Cô đi sang phòng Lâm Lâm lấy hộp bảo bối của con gái. Là một cái rương làm bằng gỗ rất tinh xảo, phía trên trừ điêu khắc hoa văn, còn có một khóa nhỏ nặng trĩu, khóa có hình một cái đầu thổ trắng.

“Đây là em tặng cho con bé lúc một tuổi chẵn. Sau lại con gái có đồ gì tốt liền cất vào bên trong, hiện tại cũng biết dùng khóa như thế nào, bình thường chìa khóa cái rương này đều mang trên cổ của con bé không chịu bỏ xuống.” An Nhiên đem rương nhỏ mở ra, cho anh nhìn đồ vật bên trong.

Nam Tịch Tuyết dịch người tựa vào đầu giường, ánh mắt dịu dàng.

Trong có viên đạn thủy tinh trong suốt, có Baby mặc quần áo, còn có đóa hoa Tiểu Hồng, còn có chút vật ly kỳ cổ quái xem ra giống như là có chút món đồ chơi được chế tạo. Phía dưới cùng có một xấp hình.

An Nhiên đem những hình này bày ra. Nam Tịch Tuyết kinh ngạc nhìn: phần lớn là anh và An Nhiên chụp chung, lúc anh chừng hai mươi, An Nhiên còn là một học sinh cấp 3. Khi đó, khuôn mặt cô còn mang theo chút Bé Mập, nụ cười thật rất rực rỡ, rất đẹp. Hôm nay An Nhiên, cho dù lúc mặt mày mỉm cười cũng không lau đi nhàn nhạt sâu bi.

“Những thứ này là em từ nơi Khâu Thiểu Trạch tìm được một phần nhỏ, Lâm Lâm đem giấu tới nơi này. Em vừa bắt đầu còn nghi ngờ thế nào vô duyên vô cớ ít đi nhiều như vậy. Lúc bảo bối bắt đầu nhận thức, em không muốn làm cho bảo bối cho rằng mình là đứa trẻ không có ba, thì cho bảo bối xem, bảo bối chưa từng thấy anh, thật là từ trong lòng nhận anh, đem những hình này làm bảo bối.”

An Nhiên nói cho anh một ít chuyện của Lâm Lâm, khoe miệng không tự chủ giờ lên, con gái bảo bối của cô thật là một tiểu thiên sứ.

Nam Tịch Tuyết lắng nghe, một chữ không lọt ghi tận đáy lòng. Anh vuốt ve tấm hình đêm giáng sinh, ánh mắt chuyển tới trên cổ An Nhiên trống không.

An Nhiên nhìn anh đột nhiên đi lật rương hành lý của anh, từ bên trong lấy ra cái hộp dài nhỏ đi tới. Tâm cô giật mình, phải

Nam Tịch Tuyết đem cái hộp mở ra, rõ ràng dây chuyền đã bị cô nhét vào quầy rượu T. Lúc An nhiên hát ở quầy rượu T, thỉnh thoảng cũng sẽ gặp phải người không đứng đắn quầy rầy, có lần một người đàn ông trung niên thừa dịp không có người chạy đến phòng hóa trang của cô, động tay động chân, lúc đang lôi kéo An Nhiên dây chuyền ngăn đứt ra. Cô đem người đàn ông kia ra đánh một hồi, hung hăng đá mệnh căn của hắn. Chờ hắn che thân dưới người liền chạy thoát ra, An Nhiên sờ chỗ cổ bị siết đỏ, liếc nhìn dây chuyền rơi trên mặt đất, nhắc chân đá nó qua một bên.

Cũng chính sau chuyện kia, lần nào cô đi hát Tô Nam cũng sẽ đi theo che chở cho cô. Sau Tần tiểu Mạn đến thành phố S tìm công việc, An Nhiên cố kỵ an toàn của Tiểu Mạn dặn dò không cần tự chính mình đi vào bên trong quán rượu T. Ba mẹ Tô Nam biết sự tồn tại của Lâm Lâm, gửi vé máy bay cho hai người bọn họ, để cho bọn họ lập tức trở về. Đến thành phố C, để bọn họ nhận Lâm Lâm, An Nhiên liền đem con gái ở lại cùng với ba mẹ Tô Nam, đi theo Tô Nam lại trở về thành phố S thu dọn đồ đạc.

Trước khi rời thành phố S, An Nhiên muốn cùng Tần tiểu Mạn cáo biệt, không ngờ chính Cố lăng đi theo Tần tiểu Mạn cùng đến trạm xe lửa tiễn hai người bọn họ. Nhớ tới Tần tiểu Mạn, An Nhiên quyết định, lần sau gặp nhất định phải che cái miệng của cô ấy lại, đừng cho cô ấy nói lung tung, bị Cố Lăng dụ dỗ tìm không ra đông tây nam bắc.

“Anh ở đó quán rượu tìm được.” Nam Tịch Tuyết định đeo lên cho cô, An Nhiên tránh được.

Trên cổ tay dây chuyền của anh vẫn sáng chói như cũ, cùng sợi dây chuyền này hoà lẫn. Chỉ là, hai sợi dây này, lần nữa liên tiếp không dây nổi những thiếu sót đứt gãy năm tháng này.

An Nhiên đem lấy lại hình, cười ngắc đầu nói: “Lâm Lâm so với lúc em nhỏ hơn hiểu chuyện nhiều. . . .”

Nam Tịch Tuyết nghiêng người qua, cúi đầu hôn lên cô.

Cô muốn tránh, bị anh giữ gáy lại, tránh thoát không ra. Anh đè ép cô, hai người liền ngã xuống.

43. Chương 43

Vừa chạm đầu xuống gối, An Nhiên đã cảm thấy có chút choáng váng.

Dưới ánh đèn sắc mặt của cô có vẻ tái nhợt, bàn tay Nam Tịch Tuyết vuốt ve mặt cô, vén mái tóc dài của cô sang một bên đặt gối đầu ra sau gáy cho cô “Nghỉ ngơi cho tốt”.

An Nhiên lại giơ tay lên ôm lấy mặt anh, nghiêm túc nhìn anh, đầu ngón tay miêu tả hình dáng khuôn mặt của anh. Khi còn nhỏ, diện mạo của anh đã có chút khí chất mạnh mẽ, tuổi tác ngày càng lớn, trên người anh càng thể hiện ra sự kín kẽ trầm ổn. Môi mỏng vẫn như cũ, lông mày bướng bỉnh, ánh mắt thâm thúy, sống mũi cao thẳng, chỉ là...Ngón tay khô ráo của cô từng lần một xoa qua khóe mắt của anh, cảm thấy nơi đó có những nếp nhăn nhỏ, dường như trên người anh đang lưu lại những dấu vết của thời gian.

Từ sau khi anh tới nơi này tìm cô, đây là lần đầu tiên cô ở khoảng cách gần như vậy mà cẩn thận quan sát anh.

Cô chạm vào mái tóc của anh, vừa ngăn lại vừa cứng, cảm thấy rất đâm tay, cô đã tìm được sợi tóc trắng mà cô chú ý thật lâu, gần chỗ tóc mai bên tai trái, nín chặt, bứt mạnh xuống cho anh.

Lần này thật là đau, lông mày Nam Tịch Tuyết lập tức nhăn lại.

An Nhiên nhìn sợi tóc bạc ngắn ngắn nắm trong tay, bụm miệng, nước mắt như những hạt châu tuôn rơi.

“Đừng khóc”. Thấy cô khó chịu Nam Tịch Tuyết cảm thấy không thở nổi, dịu dàng dỗ dành, lật người xuống, đưa một cánh tay xuống dưới cổ cô để cho cô gối lên, đồng thời khẽ vuốt ngực cô cho cô dễ thở.

Trong lòng Nam Tịch Tuyết cũng không chịu nổi, cho đến nay anh cũng coi như qua gần nửa đời người, nhưng lại không có mấy ngày thoải mái. Bùi Anh mất sớm đã trở thành vết sẹo khó có thể khép lại trong lòng anh, sau này một loạt sự tình làm cho anh cảm thấy sự vất vả cùng trả giá của mình đều trở thành một câu truyện cười.

Anh cũng mệt mỏi, chỉ là, anh càng không muốn bỏ xuống. Nửa đời sau, nếu như không có Tiểu Nhiên của anh, anh cũng không biết phải trôi qua như thế nào.

An Nhiên cúi đầu vào trong ngực anh, nghẹn ngào nói: “Em trở về cùng anh” cô ôm anh thật chặt, “Em không muốn lại rời xa anh. Đừng rời xa nhau... Anh không biết rằng em rất rất nhớ anh”.

Hốc mắt Nam Tịch Tuyết một hồi chua xót, anh vỗ lưng cô nhẹ nhàng dỗ, cứ như vậy vẫn cảm thấy chưa đủ, dứt khoát giang hai cánh tay ra ôm cô vào trong ngực, hận không thể đem cô nhập vào thân thể của mình.

An Nhiên lộ ra vẻ mặt đầy mồ hôi, xen lẫn nước mắt, cả người đều ả ỉm ướt. Hai người càng ôm càng chặt, tưởng như hai con bạch tuộc tám chân quấn lấy nhau, kéo cũng kéo không ra. Nam Tịch Tuyết cũng cảm thấy người cô ả ỉm ướt, vừa dùng sức cản bờ môi cô, vừa thở hổn hển nói: “Cởi quần áo ra, anh ôm em.”

Đồ ngủ của An Nhiên gồm áo và quần, cách một lớp vải nhưng mềm mại mỏng manh, Nam Tịch Tuyết cũng cảm nhận được hai luồng mềm mại no đủ đang dán chặt vào thân thể anh, đỉnh đầu nhũ hoa đã đứng thẳng từ lâu, theo sự cọ xát của cô mà đốt lửa trên người anh.

Anh cách lớp quần áo cô vừa cắn bầu ngực của cô, đồng thời một cái tay đã mò tới mông ô, ngay tiếp theo cởi ra quần lót cùng quần ngủ cho cô. Hai chân An Nhiên luân phiên nâng lên một chút, thuận tiện cho anh cởi xuống toàn bộ.

Cô nghe được âm thanh quần áo rơi trên mặt đất, còn chưa xoay người lại, một chân đã bị anh nâng lên, vật cứng rắn kia liền trực tiếp tiến vào.

Anh đi vào từng chút từng chút một, An Nhiên uốn cong người, cắn tay của anh, nhẹ nhàng hít thở.

Cô còn chưa đủ ẩm ướt, nhưng Nam Tịch Tuyết có chút gấp gáp, sau khi tiến vào liền ôm chặt cô ra sức luật động. Tiết tấu càng lúc càng nhanh, sức lực càng ngày càng mạnh. Vốn dĩ thân thể An Nhiên đã mệt mỏi, bị anh làm như vậy trong chốc lát liền cảm thấy trước mắt tối sầm lại, cô sợ chính mình sẽ thật sự mất thể diện mà ngất đi, hai tay liền đẩy Nam Tịch Tuyết đã áp sát toàn bộ lên cơ thể cô ra, “.....!” Cô phát hiện bản thân nhất thời rất khó phát ra âm thanh, chỉ còn hơi sức để thở dốc.

Trong mắt trong lòng Nam Tịch Tuyết đều là thân thể trắng nõn thơm mềm của An Nhiên, nhìn hai cánh tay yếu ớt của cô khoác lên bờ vai của anh, đôi môi đỏ mọng khê mở, ánh mắt anh si mê nhìn cô, lại càng không thể khống chế được. Anh hạ đôi chân dài của cô xuống, thân dưới cũng luật động không ngừng, kéo tay cô phủ lên bờ ngực trắng nõn của cô, cùng cô tự an ủi bản thân.

Mặt An Nhiên càng đỏ hơn.

Ở trước mặt anh không phải cô không muốn buông thả bản thân, chỉ là xa cách lâu như vậy mới gặp lại anh, nên những động tác tình tứ như thế này thật sự khiến cô cảm thấy thẹn thùng.

Cô không muốn như vậy, liền gắng sức kẹp chặt anh, khiến anh không thể gỡ thủ đoạn.

Nam Tịch Tuyết có vẻ hưng phấn hơn, anh liền nắm tay cô phủ lên trên bờ ngực trắng nõn, vui mặt vào vuốt ve.

Ở trong chăn hai người đều một thân mồ hôi. Sau khi Nam Tịch Tuyết kết thúc lần thứ nhất, thấy sắc mặt An Nhiên cũng tốt hơn lúc bắt đầu rất nhiều, càng không chút kiêng kỵ tiếp tục thêm lần nữa. Anh là bị đói quá lâu rồi, lần này An Nhiên bị anh giày vò lại ngoan ngoãn phối hợp thuận theo ý anh, càng khiến anh muốn làm thêm nhiều lần nhiều kiểu nữa.

Lúc này thân thể thấm đầy mồ hôi của hai người dán vào nhau chặt chẽ, bọc chắn theo động tác của anh mà lay động nhẹ nhàng.

An Nhiên cắn trên cổ anh một cái, “Anh xong chưa vậy?”

Nam Tịch Tuyết ngây ngốc cười một tiếng, lại nặng nề áp xuống người cô, khiến cho cô phải kêu ra tiếng.

Anh kéo tay cô chạm xuống phía dưới, thấy một mảng ẩm ướt, cũng không biết là của người nào, dính đầy bàn tay của cô. Anh không để cho cô rút tay về, giữ tay cô trực tiếp chạm vào phía dưới.

Một đêm này Nam Tịch Tuyết sẽ không ngừng nghỉ chút nào, sau mấy lần qua đi rốt cuộc anh cũng bằng lòng đi ra, nhưng là anh vẫn ôm cô không chịu buông lại, động tác mờ ám không ngừng.

An Nhiên có chút tức giận, liền quay lưng lại không muốn để ý đến anh. Anh lại càng dán sát lại, một đôi tay mò qua, nắm trọn ngực cô, lúc thì nhẹ nhàng vuốt ve, lúc lại nặng nề xoa nắn, khiến cô vừa đau vừa ngứa. Đường như anh cùng Lâm Lâm đều nghiện ^ ngực cô giống nhau, sau một hồi xoa nắn lại nằm sấp trên ngực cô vừa liếm vừa cắn.

Không để cho anh chạm vào chỗ đó, anh liền bắt đầu sờ xuống phía dưới của cô. Thủ pháp của anh quen thuộc, lại nắm rõ những điểm mẫn cảm của cô, không bao lâu An Nhiên liền cảm thấy thân dưới một mảng ướt đầm. Cô đã hoàn toàn không còn hơi sức, cũng không chịu nổi anh làm thêm lần nữa, lại dễ dàng bị anh khơi mào lên như vậy, liền thực sự tức giận. Kéo bàn tay nhàn rỗi của anh qua cắn lên trút giận, nhưng rất nhanh cô liền phát hiện đây là một quyết định sai lầm. Anh đưa ngón tay vào miệng cô lại càng thêm

cần rõ, dẫn dắt cô mút lấy tay anh, ngón tay treu trọc đầu lưỡi mềm mại của cô, khiến cho cô không ngừng chảy nước miếng. Động tác ở thân dưới cũng phối hợp nhịp nhàng với tiết tấu khuấy đảo trong miệng cô.

Nam Tịch Tuyết nhìn chăm chăm cô, ánh mắt càng trở nên thâm thúy hơn. Anh rút tay về, ôm An Nhiên lên trên người anh, đè ép giọng nói nói: “Em trên hoặc là 69?”

An Nhiên thật sự muốn khóc, nhìn người đàn ông phía dưới tình trùng lên não này mà nước mắt lưng tròng.

Nam Tịch Tuyết phát nhẹ mông của cô thúc giục, “Ngoan, ngày mai sẽ để em nghỉ ngơi thật tốt.”

An Nhiên nằm ở trên người anh không chịu động đậy, tội nghiệp cầu xin tha thứ: “Em còn đang bị ốm mà, khó chịu lắm.”

Ngay lập tức dục vọng trong mắt Nam Tịch Tuyết liền biến mất một chút.

An Nhiên tức giận đập anh một cái, “ Bao lâu rồi anh chưa ăn thịt hả?”

Nam Tịch Tuyết nắm hai mắt cá chân của cô, lưu luyến không rời vuốt ve mu bàn chân, bắp chân, đùi của cô. Một lúc lâu sau có chút buồn bực mà nói: “Buổi tối hôm nhìn thấy em đó, là lần đầu tiên.”

An Nhiên nhìn chăm chú vào lồng ngực căng đầy của anh, có giọt mồ hôi chảy dài từ cần cổ của anh xuống, anh còn đang thở dốc, xương quai xanh lộ ra, gợi cảm mê người. Cô lại có chút si mê, trong lòng cô, Nam Tịch Tuyết chính là sự kết hợp hoàn mỹ giữa năng lực và diện mạo xinh đẹp. Từ nhỏ cô liền đi theo anh, đối với thân thể của anh quen thuộc không thua kém gì chính bản thân mình.

Cô tìm được môi của anh, gặm cắn một phen. Lồng ngực kề nhau, thân thể dây dưa vuốt ve. Nam Tịch Tuyết phát ra tiếng thở dài thỏa mãn, bàn tay vừa xoa nhẹ lại vờ vờ mông của cô: “Mông cong”

Bàn tay to của anh di chuyển đến, giữ chặt hông của cô “Lưng ong”

An Nhiên đặc ý híp mắt, môi dán vào anh, nũng nịu hỏi: “Còn gì nữa không?”

Nam Tịch Tuyết nở nụ cười, một bàn tay liền nắm lấy một bên bầu ngực của cô ^ ép lại trong lòng bàn tay, “Ngực nhỏ.”

An Nhiên không khách khí cắn anh một cái, “Là tay của anh quá lớn.”

Hai người cười rộ lên, cười cười đều sưng sốt một chút, mới vừa rồi, thật giống như trở lại ngày trước, tất cả đều chưa bị vạch trần, bọn họ vẫn còn quyền tự do.

An Nhiên muốn đứng dậy, bị Nam Tịch Tuyết ôm lấy, anh dường như đã xác định một quyết tâm nào đó, “Tiểu Nhiên, chúng ta ... còn có thể giống như trước kia. Anh thực xin lỗi em, sau này tất cả đều giao cho em. Làm vợ anh, cùng anh đi hết cuộc đời! ...Được không em?”

An Nhiên muốn ngẩng đầu lên nhìn anh, nhưng Nam Tịch Tuyết lại giữ chặt không cho cô ngẩng đầu, “Trả lời anh.”

Cô trầm mặc thật lâu, trái tim Nam Tịch Tuyết cũng đập càng ngày càng gấp, anh vuốt ve mặt cô, phát hiện cô cắn chặt môi mình, gương mặt đầm nước mắt.

“Đừng khóc. Là anh không tốt.”

An Nhiên nói: “Em sợ.”

Nam Tịch Tuyết ôm chặt cô: “Không sợ.”

Tối hôm đó, bọn họ thật sự chơi đùa hết sức. Tay An Nhiên mỏi nhừ, miệng cũng đau xót, chỗ phía dưới đó cũng đau rát, cơ thể cũng không còn là một thân trắng nõn cùng làn da sạch sẽ, tất cả đều là dấu tay, dấu răng Nam Tịch Tuyết lưu lại.

Thậm chí sau đó hai người cứ quần lấy ga giường ngủ thiếp đi.

Nam Tịch Tuyết cũng thực sự mệt mỏi, so với An Nhiên anh còn tỉnh dậy muộn hơn. Mở mắt ra, trước mặt anh là gương mặt hồng hào của An Nhiên.

Anh không cam lòng để cô rời đi, lôi kéo cô ở trong chăn hôn hít vuốt ve lại không đứng đắn một lúc mới bằng lòng buông tay.

Sau khi mặc quần áo tử tế, Nam Tịch Tuyết còn muốn đưa cô đi bệnh viện, An Nhiên không cam tâm tình nguyện, ngày hôm qua ra biết bao nhiêu mồ hôi, sáng nay thức dậy cơ thể cô đã thoải mái hơn rất nhiều, “Tốt hơn là được rồi, truyền nước nhiều sẽ làm giảm sức miễn dịch.”

Cô liền thoáng một hồi, Nam Tịch Tuyết cũng không còn cưỡng ép cô đi nữa, chỉ là còn muốn nấu nước gừng cho cô uống. An Nhiên vừa nghe thấy nước gừng liền mặt mày đau khổ, le lưỡi: “Không muốn uống ..., nước anh nấu rất cay.”

Nam Tịch Tuyết vỗ nhẹ mặt cô, nghiêm túc nói: “Truyền nước hay nước gừng?”

An Nhiên kéo Nam Tịch Tuyết cùng đi chợ. Thực phẩm tích trữ trong nhà không còn nhiều, đều là một chút khoai tây cà chua, ngay cả một khối thịt cũng không còn. Nam Tịch Tuyết lật tung tủ lạnh một hồi, liền để An Nhiên chỉ đường. Đúng lúc An Nhiên cũng muốn ra ngoài một chút, liền bị anh bọc thành cái bánh bao dắt ra cửa.

Trong chợ tiếng người ồn ào huyên náo, ngày hôm trước có mưa, cách hai ngày rồi vẫn còn những vũng nước đọng. Hai người nắm tay nhau từ từ đi.

An Nhiên dừng lại trước một quầy bán thịt nhỏ, chỉ chỉ xương và thịt trên tấm thớt, “Thịt ở cửa hàng này tương đối tươi mới, bình thường em đều đến đây mua.”

Lông mày Nam Tịch Tuyết gần như nhíu lại một chỗ, anh nhìn mặt đất bẩn thỉu và không có quầy thủy tinh che phủ trên tấm thớt nhìn đi nhìn lại, chính là không chịu bỏ tiền mua. Sau khi cơn mưa to hôm trước qua đi, hai ngày nay thời tiết ẩm trở lại, còn có mấy con ruồi bọ bay tới bay lui. Anh buồn bực lên tiếng hỏi: “Bình thường em và Lâm Lâm đều ăn như thế này à?”

An Nhiên biết tâm tư của anh, giật nhẹ ống tay áo anh, “Không tồi tệ như anh nghĩ đâu. Đồ ở đây còn tươi mới hơn siêu thị nhiều. Ông chủ này cũng siêu tốt bụng, mỗi lần đều cho em thêm một chút.”

Đang nói chuyện thì ông chủ hàng thịt đi tới, trong tay cầm con dao sắc bén, vừa nhìn thấy An Nhiên liền vui vẻ chào hỏi: “Cô Tô đến rồi đó à, mấy ngày rồi không thấy cô tới. Vẫn là thịt ba chỉ và thịt thăn mỗi loại nửa cân cộng thêm một cái chân giò chứ?”

An Nhiên thấy Nam Tịch Tuyết không phản ứng, cô gật đầu một cái, “Làm phiền ông chủ.”

“Không có gì!” Ông chủ lưu loát chặt, rất nhanh đã xong, bỏ lên cân rồi đưa cho An Nhiên, “Cái này là nhà chúng tôi tự mình nuôi dưỡng, tuyệt đối đảm bảo sức khỏe.” Ông chủ nhìn về phía Nam Tịch Tuyết, “Khách đến thăm nhà à?”

An Nhiên mơ hồ gật đầu một cái.

“Cô Tô à, cho cô một chút hương liệu, dùng cái này hầm với canh thịt, rất thơm!” Ông chủ nói xong, nhiệt tình đưa cho An Nhiên một nắm nhỏ đồ vật màu nâu sẫm nhìn giống như vỏ cây cắt nhỏ, “Vợ tôi nói rằng đã từng nhìn thấy cô mua hương liệu pha sẵn ở trong siêu thị, làm vậy mặc dù bớt được chút việc, nhưng rất cuộc thì hương liệu đã dùng cũng không thơm như thế này. Trong đó còn chứa không ít chất phụ gia, không tốt cho sức khỏe!.....Nói đến còn phải cảm ơn chồng cô, hiện nay quan tốt cũng không còn nhiều, lần trước nhất định đòi tăng tiền thuê của tôi, nhà tôi phải nuôi hai đứa con học đại học, lại còn bao nhiêu thứ tạp nham nữa thật là không có cách nào sống được. Dù biết là bọn họ thu phí lung tung, nhưng chúng tôi cũng không trả nổi lệ phí nếu ra tòa. Lần trước chồng cô mang người đến xem một chuyến, những người ở chợ này cũng giao thiếu rất nhiều tiền!Cho cô đó, cầm lấy đi, đừng khách khí.”

An Nhiên vui mừng nhận lấy, “Cảm ơn ông chủ!”

Nam Tịch Tuyết cứng rắn hỏi: “Vợ của ông đang làm công việc gì?”

Ông chủ cười rục rịch: “Vợ của tôi bán hàng ở quầy thịt đông lạnh trong siêu thị.”

An Nhiên nhìn nét mặt hai người đối lập, cúi đầu cười không ngừng.

Ra khỏi cửa hàng thịt, Nam Tịch Tuyết buồn bực đi một lát, rồi nói: “Tô Nam là một người tốt.” An Nhiên siết chặt tay, “Đúng vậy.”

Anh đón lấy những túi đồ trong tay cô, nắm chặt tay cô hơn, đi được một lát, lại đột nhiên nói: “Em và ông chủ hàng thịt đó rất quen sao?” Thế nhưng anh nhớ rất rõ, trước kia An Nhiên đi mua thịt, ông chủ đó còn cùng với bà vợ mập cò kè mặc cả, chứ không chịu nhượng bộ chút nào.

An Nhiên đánh anh một cái, “Anh nghĩ cái gì vậy?Em cũng không phải cố ý.”

Trước khi đến thế nào cô cũng không nghĩ tới, cái chợ này, là chỗ tô nam giới thiệu cho cô, lúc rảnh rồi anh còn cùng cô tới đây, giúp cô lựa chọn một vài đồ tốt. Lúc mới vừa biết bố Tô Nam là thị trưởng thành phố, mẹ là cục phó cục Công Thương, An Nhiên thật sự kinh ngạc, Tô Nam hoàn toàn không có thái độ hư hỏng của con em quan chức.

Cô từng nghe nói quan trường Trung Quốc đầy hắc ám, nhất là con em, có quan hệ với họ, đại học và công tác đều không phải vấn đề. Sau khi cô nói xong, Tô Nam còn rất tức giận, nhấn mạnh rằng anh không phải loại người như vậy, và nhóm bạn tốt cùng anh lớn lên cũng đều trở thành những thanh niên tốt.

Nhớ tới Tô Nam, trong lòng An Nhiên không phải không áy náy, nhưng cô chỉ muốn giữ chặt Nam Tịch Tuyết.

Nam Tịch Tuyết mang theo cô trở về, nói: “Tiểu Nhiên, những việc anh đã làm cho em quá ít.” Thời điểm cô cần anh nhất, anh đều không ở đây, cũng không có một chút giúp đỡ thực tế nào. Mọi người xung quanh đều nghĩ An Nhiên là người xấu tính, cô cố tình gây sự, anh dễ dàng cô cứng chiều cô, nhưng không biết rằng cô đã vì anh phải nhượng bộ bao nhiêu.

Để cô ở chỗ này năm năm, bỏ mặc cô tự mình sinh con, tìm việc nuôi sống bản thân Anh vứt bỏ cô, sau khi trở lại liền dùng mọi thủ đoạn buộc cô ly hônAnh đột nhiên cảm thấy, anh mới là người không có tư cách trở thành người đàn ông của cô.

Cánh tay thít chặt, anh phát hiện ra hai cánh tay An Nhiên đang khoác lên tay anh. Cô nói: “Hơi lạnh, em dựa vào một chút.”

Nam Tịch Tuyết càng đi lại càng chậm, “Tiểu Nhiên.....”

An Nhiên nhón chân lên che kín miệng anh, “Đừng nói nữa! Đừng vứt bỏ em, tính cách của em không có tốt như vậy, anh lại không sợ mất em lần nữa liền vĩnh viễn không tìm thấy nữa sao! Việc giữa em và Tô Nam em sẽ tự mình giải quyết, chỉ hi vọng anh đừng làm tổn hại đến anh ấy, nhanh chóng buông tha cho anh ấy. Anh ấy cũng còn có công việc của mình nữa, nếu như để bố mẹ anh ấy biết được, bọn họ sẽ càng lo lắng.”

“.....Ừ.” Nam Tịch Tuyết đáp ứng một tiếng, anh hôn nhẹ lên lòng bàn tay An Nhiên.

An Nhiên rút tay lại, “Nhột quá.”

“An Nhiên!”

Có người tức giận cao giọng gọi cô, An Nhiên quay người lại, không khỏi cứng người tại chỗ, sau lưng cô, không ngờ lại là mẹ của Tô Nam và Hứa Mỹ Huệ.

Mẹ Tô giận đến tái xanh mặt. Tô Nam liên tục ba ngày không về nhà, trong thời gian này chỉ liên lạc qua tin nhắn. Gọi điện thoại cho anh cũng không nhận, bà liền nghĩ là phải chăng Tô Nam trở về tìm người phụ nữ này rồi. Bà thật sự nhớ con trai, liền mặt mờ đến tìm người.

Từ sau khi biết Lâm Lâm không phải con gái ruột của Tô Nam, mẹ Tô có cảm giác như nuốt phải một con ruồi, thật ghê tởm. Con trai của bà là một người ưu tú cỡ nào, muốn kiểu phụ nữ như thế nào mà không có? Làm sao lại gặp phải một người như An Nhiên chứ.....Nhớ tới chuyện này bà liền hận không thể đánh chết An Nhiên, để cho cô ta trở lại gieo họa cho con trai bảo bối của bà!

Vừa ra khỏi cửa liền nhìn thấy Hứa Mỹ Huệ đang loay quanh ở dưới lầu nhà bà. Đối với loại phụ nữ như Hứa Mỹ Huệ, quyền rũ đàn ông đã kết hôn, mẹ Tô cũng coi thường. Hứa Mỹ Huệ thật sự rất tinh ranh,

cái gì cũng đều lộ ra bên ngoài, tâm tư cũng không đứng đắn, đừng nói Tô Nam nhìn cô ta không vừa mắt, chính bà cũng không thể đồng ý cho người phụ nữ như vậy vào cửa nhà họ Tô.

Sau khi biết được thân thế của An Nhiên, ba Tô lại cố ý vận dụng quan hệ để điều tra một chút, đến lúc tra ra còn dọa hai người bọn họ giật mình. Ba An Nhiên thế nhưng không phải là người tốt. Đối lại là người khác, thì mẹ Tô cũng sẽ không căm thù An Nhiên như vậy, nhưng mà đó lại là đứa con trai duy nhất của bà.

Vì để làm cho An Nhiên mất mặt, mẹ Tô cố ý để cho Hứa Mỹ Huệ người vẫn luôn muốn nghĩ biện pháp lấy lòng bà tới đây, nhất định phải mang con trai bà về nhà! Từ khi Tô Nam bằng lòng gặp gỡ Hứa Mỹ Huệ, cũng nói nên anh không hài lòng đối với An Nhiên, mẹ Tô khẳng định, Tô Nam và An Nhiên hai người này sống cùng nhau, sẽ không thể lâu dài! Nhìn xem, hiện tại sự tình trở nên như vậy?

Phát hiện An Nhiên cùng Nam Tịch Tuyết vô cùng thân mật như vậy, mẹ Tô thật sự bị chọc tức, người con dâu này mới ra khỏi nhà mấy ngày liền quyến rũ người đàn ông khác! Thật là làm mất mặt con trai bảo bối của bà!

Mẹ Tô nhìn sắc mặt trắng bệch của An Nhiên, tức giận đến tay run rẩy chỉ về phía cô cả nửa ngày, “Hừ” một tiếng liền xoay người rời đi. Nhìn thế này, thì con trai bà cũng sẽ không ở chỗ này. Mẹ Tô đau lòng cho Tô Nam, nước mắt liền chảy ra. Tô Nam thực sự là một đứa con ngoan, làm sao tâm tình lại hồ đồ đi muốn một người phụ nữ như vậy. Ban đầu không nên cho phép anh đến học tại trường đại học A, cái trường học tồi tàn đó cũng đều dạy hư con trai! Trong lòng mẹ Tô trách móc, nhưng cũng không có biện pháp nào cả.

“Bác gái, bác gái, bác đừng đi!” An Nhiên đuổi theo mấy bước, chắn trước mặt mẹ Tô, cô muốn nói với mẹ Tô về chuyện tình của Tô Nam, ngăn lại rồi lại không biết nói thế nào, chẳng lẽ lại nói Tô Nam bị bắt cóc rồi? Như vậy Nam Tịch Tuyết làm thế nào?

Cô nói chuyện quanh co, mặt lúc đỏ lúc trắng, càng nhìn lại càng khiến mẹ Tô thêm chán ghét. Đây không phải chính là bộ dạng sau khi vụng trộm lại không có cách nào ngụy biện sao? Mẹ Tô bùng nổ tức giận, liền hung hăng cho An Nhiên một cái tát, “Đây là cô nợ Nam Nam nhà tôi! Mau đem theo đứa con hoang của cô cút khỏi thành phố C, nếu không con gái cô không chỉ là chuyện không được học ở nhà trẻ nữa đâu!”

Mẹ Tô nổi giận dùng dùng rời đi. Vốn dĩ bà dựa vào quan hệ đuổi Lâm Lâm ra khỏi nhà trẻ còn có chút đau lòng, bây giờ xem ra cũng không cần nữa rồi, người phụ nữ như vậy cũng không dạy dỗ ra đứa bé đáng yêu, sớm muộn cũng bị đuổi đi thôi!

“Tiểu Nhiên!” Nam Tịch Tuyết mới vừa rồi không có kéo cô để cho cô tránh khỏi bị tát một cái, nhìn cô bị đánh, trong lòng vừa tức vừa thương. Để những túi thức ăn vừa mua lên trên mặt đất liền hướng tới chỗ cô thổi thổi cho cô, “Không đau không đau, anh thổi cho em một chút.”

Tựa như khi còn bé cô ngủ không yên giấc, anh cũng dỗ dành cô như thế. Khi đó cô vẫn còn là một cô bé mập mạp, vẫn cậu bé Nam Tịch Tuyết mang bộ mặt tỉnh bơ như vậy dỗ dành cô.

An Nhiên cắn môi cố gắng chịu đựng, không muốn khóc đến mất mặt trước Hứa Mỹ Huệ.

Hứa Mỹ Huệ nhìn Nam Tịch Tuyết cùng An Nhiên, đột nhiên cảm thấy thật không có ý nghĩa gì. Vốn dĩ mục đích cô tới đây là muốn nhục nhã An Nhiên, thế nhưng, người đàn ông bên cạnh cô kia là thế nào? Quả thực là quá chói mắt. Cô vì sao còn muốn nhặt là người mà người ta không cần nữa?

Sau khi về đến nhà, trong lòng An Nhiên vẫn không dễ chịu. Cô càng nghĩ càng nhớ Lâm Lâm.

Nam Tịch Tuyết bôi một chút thuốc lên mặt cho cô, liền đi vào phòng bếp nấu cơm. Trước tiên anh nấu nước gừng cho cô nhìn cô uống hết, rồi mới vào phòng bếp làm thức ăn.

An Nhiên ở trong phòng khách ngây người một lát, cũng đi vào phòng bếp, từ phía sau ôm lấy Nam Tịch Tuyết, “Thả Tô Nam ra, nói lời xin lỗi với anh ấy. Chúng ta thật có lỗi với anh ấy.”

“.....Được.”

“Khi nào chúng ta trở về, em rất nhớ con gái.”

“Ngày mai liền đi.” Nam Tịch Tuyết đổ thức ăn trong nồi ra, quay người lại ôm lấy cô, “.....Ngày mai sẽ trở về.”

“Ừ.”

An Nhiên nghe thấy tiếng di động trong phòng khách, nghe tiếng: “Là điện thoại của em, em đi nhận.”

Là Nhập Hồng gọi điện tới!

“Mẹ!” An Nhiên vui mừng lên tiếng, có một thời gian Nhập Hồng không liên lạc với cô.

Giọng nói của Nhập Hồng nghe rất kỳ lạ, dường như bà đang cố giấu cái gì đó, âm lượng cũng ép xuống khá nhỏ, “Nhiên Nhiên, gần đây con có gặp Nam tử hay không?”

An Nhiên nói úp úp mở mở “Ừ”.

Nhập Hồng lập tức liền nóng nảy, “Nó đi tìm con rồi hả? Con đã gặp nó chưa?”

“Dạ, mẹ mẹ hãy nghe con nói.....”

“Nhiên Nhiên, nghe lời mẹ, hòa hợp cùng Tô Nam sống qua ngày, đừng để ý tới Nam tử nữa. Hai cha con bọn họ đều không phải là người!” Bà bỗng nhiên dừng lại nín thở, giống như là cổ kị thứ gì đó hay người nào đó ở xung quanh? Mở miệng lần nữa, âm thanh ép tới nhỏ hơn nữa, “Ngày hôm qua mẹ mới vừa biết, Nam gia vu oan cho ba con, chúng ta đều cho rằng ông ấy hại chết Anh tử, thế nhưng không phải vậy. Mấy năm trước Nam tử đã biết! Là!”

“Mẹ, mẹ?” An Nhiên kêu lên, nhưng tất cả đều là tiếng “Tút tut”, điện thoại đã bị cúp.

“Sao vậy?” Nam Tịch Tuyết bưng món cuối cùng đặt lên bàn ăn, hỏi.

An Nhiên nhìn chằm chằm di động một lúc lâu, hỏi: “Cái gì gọi là ba em bị oan?”

Sắc mặt Nam Tịch Tuyết thay đổi, tâm trạng An Nhiên như chìm xuống đáy cốc, cô nói: “Em muốn nghe lời nói thật.”

44. Chương 44: Sự Thật Hoang Đường

Điện thoại đã bị Nam Tĩnh cắt đứt, Nhập Hồng cơ hồ cảm nhận được trái tim của bà ngừng đập trong chốc lát.

Đi theo sau lưng Nam Tĩnh là bảo mẫu một tác cũng không rời của Nhập Hồng, lúc này bà ta lúng túng đến sắc mặt trắng bệch, xoa xoa hai bàn tay mập mập, lắp bắp nói: “Ông.....ông chủ, là bà chủ nói muốn ăn nho, tôi chỉ là thời gian quay lại.....”

Trái tim Nhập Hồng nhảy loạn trong lồng ngực, bà sắp không chịu nổi cuộc sống như thế này rồi! Từ khi An Diệc Bác xảy ra chuyện, bà bị Nam Tĩnh dùng sự an toàn của An Nhiên để ép bà gả cho ông ta, mỗi ngày quả thực đều như sống trong địa ngục.

Cùng Nam Tĩnh cử hành hôn lễ, tiễn An Nhiên đi, bà liền bị Nam Tĩnh đưa đến một thị trấn nhỏ ở phía nam nước Pháp, ở chỗ này ngay người thật nhanh đã qua năm năm rồi! Hành động của bà đều bị bảo mẫu giám sát cả ngày, trừ thỉnh thoảng mấy lần được phép gọi điện thoại cho An Nhiên, chính là cố gắng chịu đựng sự khiêu khích châm chọc và sự chiếm đoạt mang tính vũ nhục của Nam Tĩnh.

Sau khi bà biết Nam gia vu oan cho An Diệc Bác, suy nghĩ đầu tiên trong đầu bà chính là phải báo tin cho con gái của mình. Con gái bà bà hiểu rõ nhất, nếu như Nam Tịch Tuyết đi tìm cô, dĩ nhiên một chút nói không chừng lại quay về. Bà đã cực kỳ hối hận, không bao giờ mơ tưởng cái gì mà vào cửa nhà giàu nữa rồi, bà chỉ cần con gái của bà bình an là tốt rồi.

Hôm nay thật không dễ dàng gì mới tìm được cơ hội Nam Tĩnh không có ở đây, bà nghĩ biện pháp lừa bảo mẫu tách ra, lẻn vào phòng bảo mẫu tìm được điện thoại. Mặc dù bị phát hiện rồi, nhưng An Nhiên đã biết rồi, cô cũng sẽ không bị Nam Tịch Tuyết lừa gạt nữa.

Bảo mẫu thấy Nam Tĩnh từng bước từng bước tới gần Nhập Hồng, sợ ông ta động thủ đánh bà chủ, vội vàng hốt hoảng chạy tới đỡ Nhập Hồng từ bên giường dậy, lớn tiếng nói: “Bà chủ, bà ngồi trên mặt đất coi chừng bị lạnh.”

Nam Tĩnh nhìn Nhập Hồng mặt không chút thay đổi, “Mấy ngày nay tôi sẽ ở chỗ này, bà đừng hoảng một chút cho tôi, đừng gây chuyện.”

An Nhiên nghe Nam Tĩnh Tuyệt nói xong, hai chân mềm nhũn liền ngã ngồi trên mặt đất, lẩm bẩm nói: “Tại sao có thể như vậy?” Cô ôm lấy đầu, chỉ cảm cái thế giới này quá mức hoang đường rồi.

Mẹ của Yến tử không phải do sự cố chữa bệnh dẫn đến tử vong, mà là bị Nam Cung Kỳ Áo xuống tay sát hại. Lúc bà ấy sinh ra Yến tử, trước tiên Nam Cung Kỳ Áo đi làm giả định DNA, sự thật chứng minh, Yến tử chính xác không phải con gái của ông ta.

Sau khi sinh xong mẹ Yến tử khá yếu ớt, muốn đoạt lại đứa bé trong ngực Nam Cung Kỳ Áo là Yến tử, liền quỳ xuống trước mặt ông ta, dập đầu nhận sai, cầu xin ông ta có thể buông tha cho con gái của bà. Bàn tay Nam Cung Kỳ Áo bóp trên cần cổ mảnh khảnh của Yến tử, buộc mẹ của Yến tử khai nhận gian phu là ai, mẹ Yến tử khai ra là chú hai của Yến tử. Bà và chú hai của Yến tử đã duy trì mối quan hệ không đứng đắn đã ba năm, Nam Cung Kỳ Áo là người tàn nhẫn hung hãn, mẹ của Yến tử thực sự vẫn rất sợ ông ta, lại không dám đề cập với ông ta chuyện ly hôn, liền làm ra chuyện sai lầm này.

Từ lúc mang thai Yến tử, bà liền thấp thỏm bất an, bà cũng không rõ lắm đứa bé này là của ai. Có những lúc bà suy nghĩ đáng sợ là tự mình tạo ra một sự cố ngoài ý muốn để xóa sạch đứa bé, rồi lại không bỏ được. Nếu như lúc bắt đầu chỉ là mang tính chất trả thù đi trêu chọc Nam Cung Kỳ Thụy, thì sau đó bà lại thật sự mê luyến vòng tay hiền hậu dịu dàng của ông ấy. Tính cách Nam Cung Kỳ Thụy và anh trai ông ấy hoàn toàn khác nhau, bên môi luôn mang một nụ cười yếu ớt, lần đầu ôm bà, mặt đỏ đến như bị thiếu máu, sau khi bà mặc quần áo vào, ông ấy liền quỳ xuống ôm bà, cúi đầu nhận lỗi.

Bà không trách ông ấy, rõ ràng là do bà cố ý dụ dỗ ông ấy. Nhưng là, nhớ tới Quân Như lạnh lợi ngoan ngoãn, bà làm mẹ mà cảm thấy hổ thẹn

Sau đó, ông ấy cũng có một lần trốn tránh bà, thế nhưng nhà cũ của nhà Nam Cung dù sao đi nữa thì ông ấy cũng phải trở về. Có ông ấy ở đây, bà liền cảm thấy toàn bộ bầu không khí trở nên dày đặc mập mờ. Lần thứ hai là sau khi Nam Cung Kỳ Áo đã say mềm, bà đi xuống phòng bếp ở tầng dưới nấu cho ông ta một chút giấm, lại bị ông ấy cũng có chút say ngăn lại.

Buổi tối đó sau khi ông ấy ôm bà vào trong vườn hoa, đè ép bà ngã xuống bãi cỏ che giấu tiếng kêu của côn trùng, phía sau là một dãy hoa tường vi. Mặt cỏ còn lưu lại hơi ẩm do ánh nắng mặt trời chiếu vào, cũng không nóng rực bằng làn da của ông ấy. Đêm đó bọn họ điên cuồng dây dưa cùng một chỗ, dưới đèn trăng sáng, làn da tuyết trắng cùng màu đồng tương giao, nhất là những va chạm kích tình mãnh liệt.

Sau khi hai người gặp mặt, vẻ mặt đầy chân tình và ăn ý với nhau, khiến cho Nam Cung Kỳ Áo không nghi ngờ là rất khó. Nghe chính miệng bà thừa nhận, Nam Cung Kỳ Áo liền không định để bà sống sót. Ông ta liền tận mắt nhìn bà trở thành một thi thể lạnh băng.

Đứa trẻ trong ngực bắt đầu lớn tiếng khóc. Ông ta cúi đầu nhìn đứa nhỏ hai mắt nhắm chặt, tóc ướt nhẹp, cái miệng nhỏ nhắn hé mở.... Diện mạo đáng ghét như vậy! Ông ta bóp cổ cô, chỉ cần thoáng dùng sức, cái đầu nhỏ này liền có thể bị ông ta vụn xuống!

Thế nhưng con trai ông ta đang trốn phía sau cửa liền chạy vọt ra. Quân Như đã bảy tuổi cả người run rẩy cướp lấy bé gái từ trong ngực ông ta, nơm nớp lo sợ ôm cô, liền quỳ xuống trước mặt ông ta, cầu xin ông ta buông tha cho em gái nhỏ của anh.

Quân Như là con trai duy nhất của ông ta, là người thừa kế cả gia nghiệp của ông ta. Nam Cung Kỳ Áo biết rằng đứa nhỏ này cái gì cũng đều nhìn thấy rồi, việc cũng không thể thành công. Ông ta chỉ cần dặn Quân Như, “Quản cho tốt miệng của anh vào, mạng của vật nhỏ này treo trên miệng anh đấy.”

Nam Cung Quân Như liền giữ kín bí mật này. Mặc kệ là Bùi Anh bị hại, hay là An Diệc Bác bị Nam Cung Kỳ Áo hãm hại, bị đẩy vào ngục giam, rồi đến An Nhiên phải rời khỏi nước Mỹ, anh ta cũng không nói ra

một chữ nào.

Nhưng là, anh ta lại càng hại nhiều người hơn. Trương Nghiên bị người của Nam Cung Kỳ Áo công kích, đứa bé bị sảy, thân thể cũng không được như xưa, Nam Cung Quân Như mang theo cô ấy rời đi, muốn trốn tránh tất cả mọi thứ thuộc về nơi này, cùng Trương Nghiên hòa hợp sống qua ngày. Thế nhưng, sức khỏe của Trương Nghiên cũng không kéo dài được mấy năm, cô ấy chết trong lòng Quân Như.

“Những thứ này đều là do Quân Như nói cho anh biết, sau khi Trương Nghiên chết, cậu ấy mới quay về.” Nam Tịch Tuyết dừng lại.

An Nhiên ngẩng đầu lên, “Anh nói cái gì? Trương Nghiên?”

Nam Tịch Tuyết gật đầu một cái, bàn tay xoa nhẹ đầu cô, “Cô ấy mất rồi. Em rời đi không lâu, khoảng chưa tới hai năm. Lúc ấy Nam Cung Kỳ Áo muốn giết chết cả cô ấy cùng đứa bé. Nam Cung Kỳ Áo chính là người điên Cuối cùng thì Quân Như cũng trở về rồi.....”

Nam Tịch Tuyết thật không muốn nhớ lại sự việc lúc đó. Nam Cung Quân Như như tên ăn xin lưu lạc chần chừ dưới cổng công ty anh chừng mấy ngày, mới gặp được Nam Tịch Tuyết từ Trung Quốc đi thăm An Nhiên trở lại. Nam Cung Quân Như hối hận cũng không còn biện pháp nữa, sự trầm mặc của cậu ta hại nhiều người như vậy, cũng không thể bảo vệ tốt cho Yến tử, lại khiến cho vợ con mình chết một cách oan uổng.

An Nhiên siết chặt áo của Nam Tịch Tuyết, “Ba của em có biết không, biết việc mẹ Yến tử không phải chết do thiết bị của An thị? Còn mẹ em thì sao, mẹ em có biết không? Mẹ nói cho em rằng, chính mẹ cũng buộc cô Anh rời đi Nói đúng là, ba mẹ em cho là lỗi của bọn họ, liền ép cô Anh phải rời đi, sau đó, liền xuống tay giết bà?”

Không phải! Là..... mẹ anh là do Nam Cung Kỳ Áo phái người giết hại, cùng với trước đó hẳn ta giết hại mẹ Yến tử là cùng một phương pháp, đều không thể giám định ra.” Nhắc tới Nam Cung Kỳ Áo, Nam Tịch Tuyết liền cảm hận cực kỳ. Người đàn ông này, đùa giỡn mọi người quay như chong chóng! Bản thân Nam Cung Kỳ Áo cũng là sinh viên ưu tú tốt nghiệp Viện Y học của đại học C, tất cả mọi người đều bị vẻ mặt khổ sở của ông ta lừa gạt.

“Anh biết chuyện này khi nào?” An Nhiên hỏi.

“Rất nhiều năm rồi.” Nam Tịch Tuyết nói.

“Anh không tới đón em, là bởi vì biết chuyện này sao?”

An Nhiên hít một hơi thật sâu, “Cho nên, là ba mẹ em thật quá ngu xuẩn, tâm thuật bất chính, không phải là lỗi của mình mà vội vàng làm chuyện xấu, rồi lại trở thành thể thân cho người khác?”

45. Chương 45: Thâm Tình

Anh đứng ở bên cạnh bàn ăn, còn cô thì ngồi trên sàn nhà, hai người nhìn nhau không nói gì.

Thức ăn nóng hổi đã dần trở nên nguội lạnh, căn phòng mới vừa rồi còn tràn đầy ấm áp giờ phút này lại có vẻ vắng lặng tiêu điều.

An Nhiên ngồi ở trên sàn nhà rất lâu, ngay cả móng cũng đã có chút tê. Cô đứng lên, Nam Tịch Tuyết đi hai bước về phía cô, sau đó dừng lại ở trước mặt cô, anh do dự đưa tay về phía cô nhưng lại dừng lại ở giữa không trung.

Anh không dám.

Sau khi biết chân tướng, Nam Tịch Tuyết thật sự cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp An Nhiên. Anh không biết phải giải thích thế nào. Cô mà biết thì sẽ không tha thứ cho anh, bởi anh đã trách lầm nhà họ An, cho dù hai người đang trong giai đoạn yêu nhau cuồng nhiệt, tình cảm của anh đối với cô cũng không thuần túy như vậy, thậm chí có lúc anh cố tình lạnh nhạt với cô, chủ yếu là để giảm bớt sự áy náy đối với Bùi Anh.

Những lúc hẹn hò trong quá khứ, phần lớn đều là cô chờ anh. Công việc của anh rất bận, phải đi xã giao nhiều, anh rất mệt...Học kỳ đầu An Nhiên học tại đại học Y anh đến vùng lân cận công tác. Sau khi cô biết, cô muốn anh đến gặp cô, anh liền lấy lý do bận rộn để từ chối.

Đó là một ngày đông tuyết bay tán loạn, mùa đông hàng năm, tâm tình của anh liền trở nên không tốt. Vào mùa này, thời điểm An Nhiên ở cùng với anh cũng phải rất cẩn thận. Cô hiểu việc Bùi Anh mất sớm đã trở thành nỗi đau của anh.

Buổi tối ngày hôm đó, anh đi tham dự một tiệc rượu. Bởi vì một vài ý nghĩ thuyết bất thanh đạo bất minh (thuyết bất thanh đạo bất minh: khó có thể giải thích rõ ràng) âm u trong lòng, anh không có cự tuyệt một cô gái xinh đẹp. Anh uống cũng khá nhiều, nên để mặc cho cô gái kia ngồi trên đùi mình một lát. Mùi son phấn trộn lẫn với mùi nước hoa nồng nặc khiến anh cảm thấy nhức đầu.

Anh thích nhất thời điểm An Nhiên bởi vì động tình mà mồ hôi đầm đìa, anh vùi đầu vào bộ ngực không tính là lớn của cô, mùi thơm tươi mát từ cơ thể hoà lẫn với mùi sữa tắm mà cô thường dùng, thật sự rất mê người.

Anh đẩy cô gái kia ra, sau đó đi tới phòng vệ sinh, vừa đi vừa sờ bao thuốc trong túi. Một đôi tay từ phía sau quần lên cổ anh, ngay sau đó thân thể có lỗi có lỡ của cô gái cũng dính vào người anh. Cô ta coi hành động của Nam Tịch Tuyết trở thành một lời mời gọi.

Cô ta thậm chí còn mạnh mẽ đẩy anh đến cửa sổ cuối hành lang, một đôi tay cởi thắt lưng của anh. Lúc đó anh thậm chí còn cười, cô ta như vậy khiến anh cảm thấy rất thú vị. Mặc dù có thể giằng vò An Nhiên nhưng dù sao cô vẫn chỉ là một cô bé, người con gái thành thực mà yêu mị như thế này, quả thật rất hấp dẫn đàn ông, dù là vẻ bề ngoài hay thân thể cô ta.

Từ sau khi ở cùng An Nhiên, đã lâu rồi anh không có phản ứng với những cô gái khác. Nhưng ngày đó, khi tay cô gái kia chui vào trong quần anh, anh nghe thấy tiếng thở dốc của cô ta.

Anh dựa lưng vào cửa sổ, bên ngoài là tiếng rít mạnh của gió lạnh, nhưng anh nghe thấy tiếng “rắc rắc”, hình như là một nhánh cây bị gãy, còn có tiếng kinh hô nho nhỏ ngay lập tức bị tiếng gió đập tan, quả thật giống như là nghe nhầm.

Anh nghiêng đầu nhìn xuống dưới, vừa đúng lúc nhìn thấy An Nhiên nhấc chân đá bay một nhánh cây khô. Cô mặc áo nhung màu đỏ thẫm, đội mũ và đeo khẩu trang, che kín tất cả chỉ để lộ ra đôi mắt. Bởi vì lạnh, cô không ngừng đi lòng vòng dậm chân tại chỗ .

Anh để ý thấy cô không ngừng nhìn vào điện thoại di động, Nam Tịch Tuyết đẩy cô gái trong lòng ra. Cô ta cảm thấy rất bất mãn đối với hành động cự tuyệt của anh, nhưng cũng không thể làm gì được.

Anh quay lại phòng lấy áo khoác và điện thoại di động, trên màn hình hiển thị có mấy cuộc gọi nhỡ, còn có rất nhiều tin nhắn của cô.

Anh vội vội vàng vàng đi xuống dưới tầng, sau đó nhanh chóng kéo thân thể đang sắp đông cứng của An Nhiên vào trong ngực, An Nhiên than thở người làm ở khách sạn không cho cô vào, cô nũng nịu dựa vào ngực anh sưởi ấm.

Anh đưa cô về phòng riêng của cô ở ký túc xá. Sau khi thấy ấm áp hơn, An Nhiên ngửi tới ngửi lui người anh, vẻ mặt đau khổ nói trên người anh có mùi của người khác rồi đẩy anh vào trong phòng tắm.

Sau khi tắm xong ra ngoài, anh nhìn thấy An Nhiên đang ngồi dưới đất cảm nén. Cô nói là muốn tổ chức sinh nhật 25 tuổi cho anh.

Nam Tịch Tuyết là đứa cháu mà ông cụ nhà họ Nam yêu quý nhất, nên sinh nhật hằng năm, Nam Tịch Tuyết đều bị ông nội kéo về nhà ở lại một buổi tối, hơn nữa còn là lo nhiều lắm, An Nhiên muốn cùng anh trải qua buổi sinh nhật chỉ có hai người. Lần này khó khăn lắm anh mới tới đây, cô mặc kệ thời gian còn chưa đến liền chạy đến tìm anh.

Cô vui mừng tặng cho anh một cái cho anh một cái bánh gato rất lớn, đây là cô dùng tiền đi làm thêm để mua. Ánh sáng từ những cây nến nhỏ làm nổi bật vẻ mặt đỏ bừng vì vui mừng của cô, cô lôi tay anh bảo anh cầu nguyện, thế nhưng anh lại kéo cô vào trong lòng anh, hung hăng hôn một phen.

Buổi tối đó, những cây nến vẫn cháy đến khi tự tắt. Sáp nến chảy xuống, hoàn toàn phá hủy hình dáng của chiếc bánh.

Anh đè ép cô, cả đêm không chịu buông ra, cuối cùng cô cũng quên không nhắc anh ăn bánh ngọt và cầu nguyện, cùng anh lăn lộn mồ hôi đầy mình quần chăn đi ngủ. Sau khi tỉnh lại, cô trách anh không hiểu tình cảm nam nữ, làm lãng phí cái bánh ngọt của cô.

Chiếc bánh dính đầy sáp nến được anh ăn gần hết. Nhiều lần cô muốn đoạt lấy cái bánh từ tay anh ném đi, nhưng liền bị anh kéo vào trong ngực, xoa nắn vài lần khiến cô không dám động tay động chân nữa. Khi anh không thể không rời đi, cô đưa ra lời thề son sắt tỏ rõ quyết tâm, về sau cô nhất định phải đối tốt với anh 1 chút, 1 chiếc bánh ngọt thì có là gì. Anh hôn lên trán cô, nói: "Chỉ cần là em đưa, cái gì cũng tốt hết."

Anh chưa làm được gì cho cô, cô lại giành tất cho anh tất cả tuổi thanh xuân.

Bỏ lại cô một mình cô lại Trung Quốc mấy năm, anh tuy rằng đã từng trải qua rất nhiều gió tanh mưa máu, nhưng đó cũng được coi như là lý do cho sự trốn tránh của anh. Anh muốn đền bù cho những sai lầm của mình, anh cũng muốn báo thù kẻ thù thực sự của mình. Không phải không nghĩ tới việc giải thích với cô 1 chút, anh cầm điện thoại lên rồi lại hạ xuống không biết bao nhiêu lần. Anh đã từng oán hận Nam Tĩnh mềm yếu vô năng, nếu làm cho Bùi Anh không vui, chỉ cần chịu nhận lỗi là tốt rồi việc gì phải dọn ra ở riêng, khiến anh không thể có được 1 gia đình hạnh phúc. Đến hôm nay anh mới hiểu rõ ràng, có lúc trốn tránh cũng chính là giữ lại 1 tia hy vọng.

An Nhiên tính tình mạnh mẽ, anh thật sự không tin tưởng lắm vào bản thân mình. Sau khi cô biết tất cả, có thể rời đi hoàn toàn không quay đầu lại hay không.

Anh cũng ý vào việc Lâm Lâm là con anh, nên mới không quan tâm mọi thứ quyết định đoạt lại cô. Cô kết hôn với những người đàn ông khác, không sao; cô oán hận anh, cũng không việc gì; cô không muốn đứa bé thấy anh, cũng không quan trọng... Anh sợ nhất là cô nói, cô không thương anh.

Nam Tịch Tuyết cầm hai tay đang rũ xuống bên người của cô, anh cúi đầu, nói: "Thật xin lỗi."

An Nhiên nắm chặt quả đấm, rồi lại buông ra, cuối cùng là vung tay lên, tát anh 1 cái thật mạnh.

Cô gần như đã dùng hết sức lực của bản thân, bàn tay cũng cảm thấy tê tê. Cô cảm hận nói: "Anh... vốn không hiểu, cho tới bây giờ anh vẫn không hiểu em!"

Trước đây cô chưa từng có dũng khí rời đi trước anh. Dù là anh không quan tâm đến cô, nhưng chỉ cần anh tiến thêm 1 bước, cô sẽ không lùi bước mà quay đầu lại.

Lâu như vậy rồi, mà anh cũng vẫn không hiểu. Vừa có chuyện, anh liền nóng lòng muốn đẩy cô ra xa.

An Nhiên quay lưng rời đi, ra sức vỗ vỗ mặt của mình, vừa quay đầu lại liền đụng phải lồng ngực rắn chắc của Nam Tịch Tuyết, đụng mạnh đến nỗi sống mũi của cô cũng sắp lệch. Cô che lấy cái mũi vừa chua xót vừa đau, cả người bị Nam Tịch Tuyết siết chặt không thể động đậy.

"Anh yêu em, yêu em!" Hô hấp của anh dồn dập, giọng nói cũng có chút ứ đọng, khom người, môi dán vào lỗ tai của cô, đưa từng lời nói vào trong tai cô. Lỗ tai cô cũng bị hơi thở ẩm ướt từ trong miệng anh phun vào. Cánh tay anh thắt chặt eo cô làm cô cũng thấy đau, "Mặc kệ như thế nào, anh cũng sẽ không buông tay. Anh sẽ dùng tất cả để bồi thường, chúng ta còn rất nhiều thời gian!"

An Nhiên giãy giụa, lại bị anh ôm càng chặt hơn, "Anh buông tay ra, em có lời muốn nói với anh."

Nam Tịch Tuyết không chịu buông tay, "Lời hữu ích?"

An Nhiên bị tức cười, cầu anh 1 cái, "Lời hữu ích!"

Nam Tịch Tuyết không yên lòng buông ra 1 chút, cúi đầu nhìn cô, "Nói đi."

An Nhiên cho anh 1 nụ hôn an ủi, lúc này mặt mũi đang nặng nề của anh mới thoáng dần ra.

Cô nhìn anh, 1 số lời đến miệng lại không biết phải nói ra như thế nào. Nhìn thẳng vào anh thật lâu, cô dứt khoát giang hai cánh tay, mạnh mẽ ôm lấy anh. Hành động này của cô đã nói rõ tất cả, Nam Tịch Tuyết

thở dốc 1 hơi thật sâu, hai cánh tay dùng sức, nâng hông của cô lên giống như bế đứa trẻ, khiến cho cô và anh cao ngang nhau.

“Không hận anh sao?”

An Nhiên lắc đầu 1 cái, cong môi đặt 1 nụ hôn trên môi anh, “Sau này anh phải đối tốt với em 1 chút.”

Nam Tịch Tuyết dùng chop mũi cọ vào gương mặt cô, trịnh trọng gặt đầu đồng ý.

Đợi đến lúc hai người lần nữa ngồi xuống tới dùng cơm, thức ăn đã nguội lạnh. Nam Tịch Tuyết thử ăn 1 miếng liền không để cho An Nhiên ăn, anh đem thức ăn vào phòng bếp hâm nóng lại. An Nhiên đang cầm ly nước nóng tới, phát hiện Nam Tịch Tuyết một mực nhắm mắt cười, hình như có chút xấu hổ, bộ dáng rất ngượng ngùng.

An Nhiên đá đá bắp chân của anh, “Tại sao anh lại có vẻ mặt này?”

Nam Tịch Tuyết ôm hông của cô, “Hình như anh đã nghĩ chuyện này quá phức tạp.”

An Nhiên lườm anh 1 cái, “Anh cũng không biết sao. Đầu anh chính là đầu gỗ, không, là được làm từ tảng đá. Tình thương của anh cũng chỉ đến thế.” Cô giơ ngón tay cái chỉ vào anh.

Anh sờ sờ tóc cô, cảm thán 1 tiếng, “Tiểu Nhiên, em đã trưởng thành rồi.”

An Nhiên nghiêm túc nói: “Em vừa thành thực lại chừng mực, ở trong công ty rất được tín nhiệm.”

Chuyện An Diệc Bác bị oan uống quả thực là đả kích không nhỏ đối với cô. Nhưng là, thời điểm kết án ban đầu, không có đủ chứng cứ nói rõ nguyên nhân khiến Bùi Anh chết nên không có căn cứ để cân nhắc mức hình phạt. Khi tòa án thẩm vấn, nghe quan tòa liệt kê những tội trạng trước đây của An Diệc Bác, nhất là những năm đó đám người kia duyệt thiết bị không chỉ khiến 1 người chết. Trong số những bệnh nhân chết oan còn có cả đứa bé. Hơn nữa, An Diệc Bác còn tham gia buôn bán thuốc phiện, súng ống đạn dược...

Những năm này tính khí của cô mặc dù không được coi là tốt, nhưng xác thực là có thay đổi. Cô biết suy nghĩ cho người khác, biết cảm ơn. Như lúc cô mang theo Lâm Lâm, nếu như không có đám người Tô Nam và Tần Tiểu Mạn giúp đỡ, cô cũng không có được cuộc sống như bây giờ.

Ít nhất, bọn họ đều có công việc tử tế. Chỉ cần còn sống thì sẽ có hi vọng, sẽ có cơ hội hạnh phúc.

“Đúng là, Vương tổng nói không chọc nổi khối thuốc nổ là em.” Nam Tịch Tuyết cười nói. An Nhiên dùng sức thúc cùi chỏ vào anh, “Anh còn cười, anh đáng ghét!”

An Nhiên đem chén nước đang dùng giữa không trung để sang 1 bên trên bàn, cô giúp anh bưng đồ ăn nóng lên. Hai người 1 tay bê mâm, tay còn lại thì nắm chặt 1 chỗ.

Bữa cơm này diễn ra khá lâu, An Nhiên thì ngồi trên đùi Nam Tịch Tuyết. Vốn là anh đang đút cho cô ăn, dần dần bàn tay anh lại trở nên không thành thật. An Nhiên đang ăn thịt bò thì thấy anh vén áo lông và áo trong của cô lên, bàn tay cách áo lót của cô bắt đầu xoa nắn.

An Nhiên suýt chút nữa mắc nghẹn, vội vàng muốn kéo quần áo xuống, “Đừng làm bừa, em muốn ăn cơm.”

“Em ăn của em.” Nam Tịch Tuyết quay người cô lại, ngón tay vạch quần áo trước ngực cô ra, xoa xoa đỉnh nhón mềm mại, cắn mút, từ cổ họng phát ra âm thanh khàn khàn, “Anh ăn của anh.”

An Nhiên ôm lấy đầu anh, hơi thở có chút không ổn định. Cô để mặc anh tàn phá bữa bãi trên người mình, tới khi cô bắt đầu phát run, anh chạm vào da thịt lạnh lẽo của cô, lúc đó anh mới hỗn hển kéo quần áo đã bị đẩy cao của cô xuống, “Đi lên giường?”

Tình cảm đã đến lúc cao trào, Nam Tịch Tuyết đã sẵn sàng để trải nghiệm. Lần này An Nhiên cũng không để anh muốn làm gì thì làm, cô nhìn đồng hồ trên tường, nói: “Em muốn gặp mặt Tô Nam.”

46. Chương 46

Trạng thái của Tô Nam so với An Nhiên tưởng tượng tốt rất nhiều.

Người của Nam Tịch Tuyết nhốt anh tại một khách sạn cao cấp năm sao ở tầng cao nhất trong phòng tổng thống, trừ hạn chế hoạt động tự do của anh, ngay cả điện thoại cũng ở bên cạnh anh.

Lúc An Nhiên đi vào anh đang nằm ở trên ghế sofa nghỉ ngơi, mắt kiếng còn đeo lên trên sống mũi, có chút nghiêng lệch, trên ngực trừ một quyển sách — Walden hồ , điện thoại di động nằm trên khay trà ở bên cạnh anh.

Sắc mặt có chút tái nhợt, trên người cũng không có vết thương gì. An Nhiên có chút không yên lòng đi sang bên cạnh ngồi, muốn xem trên gáy anh không có đụng bị thương .

Tô Nam tỉnh lại.

Bởi vì động tác cúi người, An Nhiên không buộc tóc dài lên từ sau vai chảy xuống, rũ xuống tới cổ anh, mềm mại thuận trơn, tản ra mùi vị thơm ngát. Hết sức quen thuộc, lại có vẻ so với quá khứ bất cứ lúc nào đều xa xôi.

“ Anh đã tỉnh?” An Nhiên lúng túng không dám nhìn anh.

Tô Nam cúi đầu thở dài một tiếng, đôi tay vòng lên thắt lưng cô, ôm cô vào trong lòng mình, “Đừng động, để cho anh ôm em.”

An Nhiên nín thở, đầu tựa vào đầu vai anh, “Thật xin lỗi, hại anh chịu uất ức. Bây giờ anh có thể trở về nhà rồi.”

Tô Nam cảm thụ được thân thể cô cứng ngắc, khóe miệng hiện lên nụ cười tự giễu. Cô đang sợ cái gì? Sợ người đàn ông ngoài cửa kia thấy hiểu lầm cô; ‘An An, cùng anh kết hôn, có phải em rất hối hận không?’

An Nhiên thành thực nói: “Em không biết.”

Nếu như Nam Tịch Tuyết không xuất hiện, cô cũng có thể cùng anh sống như vậy. Mặc dù sau cưới Tô Nam để cho cô thất vọng, nhưng anh thật yêu cô, đối với Lâm Lâm cũng thật sự tốt. Cô không có cái gì để bắt bẻ .

Tô Nam buông tay ra, An Nhiên ngồi dậy, suy nghĩ một chút, nói quanh co nói: “Anh có thể không. ?”

“Không đi kiện Nam Tịch Tuyết?” Tô Nam một câu nói ra tâm sự của cô, “Tự mình mang theo khẩu súng tiến vào biên giới Trung quốc, bắt cóc quan viên Trung Quốc. Nói nhỏ là ân oán cá nhân, lớn đảm nhiệm hay không đảm nhiệm chức vụ vấn đề quốc tế, em muốn anh đem chuyện này dấu diếm?”

An Nhiên khó chịu khác thường, dạ, Tô Nam mới là người bị hại, nhưng chính cô ôm tâm tư này, không muốn anh cùng Nam Tịch Tuyết đánh nhau. Vô luận như thế nào, cô không muốn nhìn thấy Nam Tịch Tuyết ở chỗ này gặp nguy hiểm, hơn nữa chuyện này còn bởi vì cô.

“Hai ngày nay em ở đâu? Một chút cũng không lo lắng cho an nguy của anh ?” Tô Nam đem mắt kiếng lấy xuống, nhẹ nhàng vuốt vuốt cặp mắt đau nhức. Hôm nay anh cực kỳ mệt mỏi mới đi ngủ, cô rốt cuộc đã tới, nhưng. Anh gờ tay lên trên chọc tóc sau tai cô, sờ dấu vết một ít nơi.

An Nhiên như bị điện giật run lên , cô bưng kín lỗ tai, “Em không phải.”

“Không phải là không lo lắng cho anh, so với an nguy của anh, em liền trở nên vi bất túc đạo.” Tô Nam giọng điệu bình thản trần thuật sự thật này, An Nhiên á khẩu không trả lời được.

Tô Nam đứng lên duỗi lưng một cái, chú ý tới An Nhiên ngược đầu đang theo dõi nhìn anh, trong mắt bao lấy nước mắt, uất ức khó chịu lúng túng áy náy đều có, chính là không muốn thấy anh như thế kia.

Anh khom lưng nâng cằm của cô lên, thấy trên mặt cô ửng hồng muốn quay mặt qua chỗ khác.

“Cùng anh làm ^ yêu.” Tô Nam nhẹ giọng nói, “Để cho anh chân chính nếm thử một chút tư vị của em, anh tuyệt đối không nói ra.”

“Phanh” một tiếng có vật nặng bị đá đến tiếp theo là tiếng vỡ vụn. Căn phòng này hiệu quả cách âm rất tốt, có thể thấy được động tĩnh ngoài cửa là có bao nhiêu.

Đứng ở ngoài cửa hai thủ vệ nơm nớp lo sợ nhìn tới sắc mặt xanh mét Nam Tịch Tuyết, mọi người đem sống lưng uốn thẳng lên.

Louis cẩn thận từng li từng tí đến gần Nam Tịch Tuyết, “Đại đương gia, muốn động thủ sao?”

Qua thật lâu, Nam Tịch Tuyết từ trong lỗ tai tháo ra ống nghe trộm ném vào trong tay Louis, “Không cần. Tô Nam muốn đi sẽ để cho anh ta đi.” Anh đứng trước cửa nhìn một lát, mới sải bước rời đi.

An Nhiên kinh ngạc nhìn Tô Nam một cái, khẳng định nói: “Anh sẽ không.”

Tô Nam thất bại cúi đầu lần nữa ngồi trở lại bên người cô, ôm cô vào trong ngực, “Làm sao em biết anh sẽ không, hả? Anh mặc dù thoát nhìn rất dịu dàng, nhưng cũng là một người đàn ông, làm sao em cứ khẳng định như vậy?”

“Bởi vì. Anh rất hiền lành.”

Tô Nam dùng sức vuốt đầu An Nhiên, “Cái người phụ nữ này, đoán chắc anh đi!”

Ngữ điệu anh nhẹ nhõm vui sướng, không còn đè nén lo lắng nữa, lại làm trong lòng An Nhiên càng khó chịu. Cô tình nguyện Tô Nam mắng cô, thậm chí đánh cô. Người đàn ông này cùng cô qua đoạn thời gian gian nan nhất, cô cái gì cũng không thể cho anh.

“Thật xin lỗi, Tô Nam, thật xin lỗi.” An Nhiên lẩm bẩm xin lỗi, vẫn nói đến ba chữ đấy.

Tô Nam giơ tay lên sờ mặt cô, lau đi nước mắt trong hốc mắt của cô.

Anh muốn hôn cô, bị cô tránh được.

Tô Nam không hề cưỡng cầu nữa, “Anh không phải một người chồng tốt, cũng không làm một người ba tốt. Khó trách em không quan tâm anh, Lâm Lâm cũng không muốn hôn anh.”

“Không phải, anh rất tốt, thật rất tốt.”

Tô Nam nhún nhún vai, “Lần đầu bị phát “Hảo Nhân Tạt, Chân Vô nại”. Em rất thích Nam Tịch Tuyết?”

An Nhiên gật đầu một cái.

“Anh bây giờ có thể đi được chưa?” Anh đột nhiên chuyển đề tài, An Nhiên có chút sững sờ, lập tức liền gật đầu.

“Em cho người tiễn anh.”

“Không cần.” Tô Nam phát tay một cái, lấy áo khoác trên ghế sa lon lên mặc vào, “Mẹ anh không muốn nhìn thấy em. Nơi này là nhà anh, anh biết đường.” Anh đi đến cửa thì ngừng lại. Phía ngoài hai người thủ vệ lễ phép hướng anh cúi người một cái.

Tô Nam cúi đầu, trên sàn nhà có thể thấy bóng dáng An Nhiên bị kéo dài, Anh nói một câu thật nhỏ: “An An, không thấy.”

An Nhiên là ở lâu một trong quán cà phê tìm được Nam Tịch Tuyết. Anh bảo người ta thay đổi vị trí ghế sa lon, ngồi đối mặt vách tường. Đôi tay bụm mặt.

Cô ở trước mặt anh ngồi xuống, tay đưa lên sờ anh, giữa ngón tay là ướm ăt .

“Anh ấy đã về nhà.” An Nhiên nói.

“Ừ.”

Cô ôm lấy anh, ghé vào lỗ tai anh nói: “Chúng ta cũng trở về nhà thôi.”

“Tốt.”

Trên đường trở về, An Nhiên kéo bước, cố ý đập bóng dáng Nam Tịch Tuyết. Ánh mắt của anh không giống mới vừa rồi đỏ như thế, An Nhiên then thùng nói, “Em không như thế nào, anh khóc cái gì?”

“Người nào khóc.” Nam Tịch Tuyết nói.

An Nhiên đưa ngón trở ngoắc ngoắc về phía anh, “Anh qua đây.”

Nam Tịch Tuyết không hiểu ngang nhiên đi qua. An Nhiên vỗ vỗ gương mặt tuần tú của anh, “Đàng hoàng khai ra, anh mới vừa rồi suy nghĩ cái gì không tốt?”

Ánh mắt của Nam tịch tuyết híp lại, “Suy nghĩ.” Thanh âm anh quá thấp, An Nhiên nghe không rõ, liền lại gần chút.

Anh chợt khiêng cô lên , sai bước đi đến cửa chính chung cư cách đó không xa.

“Nam Tịch Tuyết. Anh thả em xuống!” An Nhiên dùng sức lôi áo khoác của anh, ” Khó chịu như vậy. Sao không trực tiếp nói xin lỗi ra, Này!”

47. Chương 47

An Nhiên ở trong bồn tắm quá lâu, cảm giác nước đều muốn lạnh, mới nhìn đến chân trần mang dép, tóc còn nhỏ nước Nam Tịch Tuyết ôm khăn tắm dày to lớn tới. Vừa nhìn quần áo anh chính là mặc tạm thời, áo sơ mi trắng có một góc còn ở trong lưng quần, nút áo chỉ còn đóng mấy viên trước eo, mở hình V trong nhìn thấy lồng ngực màu mật ong căng đầy da thịt.

Tóc Nam Tịch Tuyết thật cứng, dính nước liền có vẻ mềm mại, An Nhiên cảm thấy đáng vẽ này của anh là mê người nhất.

Cô chống hai tay bên bồn tắm đứng lên, oán giận nói: “Cầm một cái khăn tắm mà lâu như vậy, nước cũng đã lạnh.” Mới vừa rồi từ trong nước ấm ra ngoài, cô không khỏi run rẩy.

Nam Tịch Tuyết đem khăn tắm lớn tuyết trắng mềm bọc cô từ cổ trở xuống, giải thích: “Là 13 phút 14 giây, vừa mới mua, rửa sạch rồi hong khô đưa từ dưới lầu lên.” Nói xong bẻ ngang cô lên, cân nhắc, “Giống như điểm nhẹ.”

Cánh tay An Nhiên ở bên trong không rút ra được, không thể làm gì khác hơn là dùng đầu nhẹ nhàng đụng cằm anh, “Có như anh vậy sao? Cầm khăn tắm còn làm phiền người khác, em dùng khăn chỗ này không có sao?”

“Lần trước cầm khăn bẩn còn nhét vào trong máy giặt quần áo.” Nam Tịch Tuyết ranh mãnh liếc nhìn cô một cái, “Bao lâu không có giặt quần áo rồi hả?”

An Nhiên dưới, lại lễ thẳng khí hùng , “Anh không có giặt quần áo của người khác không có tư cách nói em!”

Khi đang nói chuyện Nam Tịch Tuyết đã đem cô đặt trên giường, anh chỉ mũi, “Nói người nào không có giặt quần áo? Anh giặt cho em qua mấy cái quần lót, em đếm một chút?”

Anh vừa nói như thế, An Nhiên mặt đỏ lên, phản bác: “Anh biến thái. Em khi đó còn nhỏ, Cái gì cũng không biết.”

Lúc An Nhiên có kinh lần đầu là lúc Nhập Hồng và An Bác Diệc đi công tác. Cô không muốn Khâu Thiệu Trạch nhìn ra cái gì, rất trấn định đổi quần lót bẩn đi dính băng vệ sinh lên rồi chạy ra khỏi cửa. Ra khỏi cửa cô liền gọi xe chạy thẳng tới nhà trọ Nam Tịch Tuyết. Những chuyện này Nhập Hồng đã sớm nói qua với cô, cô cũng cùng Yến tử chen nhau nghiên cứu chút vấn đề thành người không ít, chỉ là đến lúc thật sự trên người mình, cô vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

Ngày đó đúng lúc là thứ bảy, Nam Tịch Tuyết đang loay hoay viết một bài luận văn cuối kỳ đến sứt đầu bể trán, để cô sau khi đi vào cũng không còn cách nào mặc kệ cô, nói tiếng để cho cô tự chơi còn mình cứ tiếp tục đi trước bàn đọc sách chiến đấu hăng hái. Khi anh cuối cùng từ trong một đồng tài liệu ngẩng đầu lên mới nhớ tới tại sao cảm thấy quái chỗ nào, hôm nay An Nhiên thể nào an tĩnh như vậy. Trước kia cô tới đây, luôn tìm cớ xát lên người anh, làm cho anh dở khóc dở cười. Một ngực phẳng như ba ba, cô gái nhỏ thật là không có sức quyến rũ gì “Khả Ngôn”, hơn nữa cô đối với phái nữ bên cạnh anh luôn đặc biệt hung, làm hại anh cũng không dám mang bạn học nữ tới nơi này qua đêm.

Anh inh một ly cà phê, một hơi uống cạn nửa ly, tìm được An Nhiên đang ôm bụng ở trong chăn trên giường của anh cuộn thành một đoàn. Vạch chăn lên tiểu cô nương vừa nhìn thấy anh hốc mắt liền đỏ, hỏi cô vì sao, giống như muỗi kêu hừ một tiếng đau bụng, nước mắt liền bổ nhào rớt xuống.

Cô còn làm dơ ga giường màu xanh dương nhạt của anh, sau phát hiện mắc cỡ, hai con lỗ tai nhỏ cũng hồng rực. Cô từ trong nhà ra ngoài vội vàng, không mang quần áo tắm rửa, cũng không còn cầm “Bao thuốc nổ”. Những thứ này Nam Tịch Tuyết đành phải đặc biệt đi ra ngoài một chuyến mua về cho cô.

Nhìn cô còn biết xấu hổ, anh liền an ủi cô đôi câu, ai ngờ cô then, bực chán lẫn mất xa anh. Nam Tịch Tuyết nhìn cô như vậy liền muốn trêu chọc cô, cách chăn đặt cô trên đùi ôm vào trong ngực, dụ dỗ cô như tiểu bảo bảo, cảm xúc cô ở trong lòng vừa xấu hổ ngượng ngập đi.

An Nhiên ở chỗ của anh vẫn ngây ngô đến Nhập Hồng và An Bác Diệc trở về. Trong lúc cô không quá sẽ lấy, rò phải trên giường đơn của anh vài nơi có vết máu. Cô chân chính thành Thiếu Nữ Thời Đại liền như vậy xấu hổ, tư thái ở trước mặt anh chậm rãi mở ra.

An Nhiên sau khi về nhà, Nam Tịch Tuyết giặt cho cô mấy cái quần lót nhỏ vẫn treo ở trên ban công, cho đến tiếp theo cô đi chơi trở về tìm anh, quần vẫn còn treo ở nơi nào theo gió đung đưa, cô nhất thời không nhận ra được, vừa thông suốt tính khí. Bị Nam Tịch Tuyết chỉ ra, lại phồng má không thừa nhận mình tức giận.

Cũng chính từ lúc đó trở đi, Nam Tịch Tuyết dần dần cảm thấy, An Nhiên thực sự từ từ trở thành con gái rùi, cô gái nhỏ không còn béo ụt ịt vẫn chưa cao tới eo ếch của anh.

Cho đến tình yêu cuồng nhiệt kỳ, An Nhiên luôn cường điệu quần lót của cô muốn giặt tay. Hơn nữa lúc cô bị anh giày vò thăm, cô luôn không cho phép anh nghỉ ngơi, đẩy anh đi làm việc, đổi ga giường, giặt quần áo, cô liền khoác áo của anh vừa ngồi nhìn anh làm, tâm tình tốt còn có đung đưa hai chân bày ra bộ dáng nhàn nhã.

“Ai, ” An Nhiên thở dài, giãy dụa, tự cố gắng đem đôi tay rút ra, “Em cứ muốn chuyện lúc trước, như vậy không tốt. Nên giống như nhìn đằng trước .”

Nam Tịch Tuyết kéo chăn đắp cho cô, cho cô một nụ hôn dài, “Về sau chúng ta so trước kia hạnh phúc hơn. Tiểu Nhiên, tin tưởng anh.”

“Ừ.” An Nhiên cuối cùng đem hai cánh tay giải phóng ra ngoài, vỗ nhẹ gương mặt tuần tú của anh, “Về sau không cho phép động một chút liên danh mặt, cười một cái, cười nhiều một chút.” Cô véo gò má kéo khóe miệng của anh.

Nam Tịch Tuyết buồn cười.

“Thật biết nghe lời.” An Nhiên tán thưởng vỗ vỗ anh, chu miệng lên hôn lại anh, nháy mắt, “Tại sao anh cười lên như vô tội vậy?”

Nam Tịch Tuyết dùng cằm đặt cổ của cô, “Còn gì nữa không?”

“Vẫn còn rất mê người.” An Nhiên một tay ôm anh, một tay đi kéo khóa quần anh. Anh đè lên cô, cô đã sớm cảm thấy cái kia đã thức tỉnh, đưa tay chen đến giữa eo hai người nhúc nhích mấy phen, “Không thể bởi vì lớn tuổi liền ăn bớt ăn xén nguyên vật liệu.”

Cô chợt đẩy anh té ngửa, nghĩ đề tới, hai chân bị băng bó quá chặt không có mở ra được, anh lật ra lại lật lại, giống như chỉ công xác Ô Quy giăng co.

“Anh đáng ghét, đem em bao chặt như vậy làm gì?” An Nhiên nhếch nhác đem khăn tắm đá ra, hung hãn dạng chân trên eo anh, hùng sư vẫn tội.

Nam Tịch Tuyết bởi vì cô khi dễ, nhìn cô lưu loát hiểu biết cởi nút quần áo của anh, cười nói: “Là em tự nói khăn tắm lớn một chút, bao chặt một chút. Anh hiểu em nhất.”

An Nhiên giận anh một cái, cái mông xê dịch về sau động , chỗ giữa đùi đè xuống một khối cứng ngắc kia mềm nheo, trước ngực một đôi nhũ ^ phồng đi theo biên độ nhỏ lay động. Nam Tịch Tuyết ôm hông của cô ngồi dậy, hơi cắn răng nghiêng lợi, “Hiện tại thật muốn liên làm em!”

An Nhiên dùng ngực đẩy đặng cọ anh, ánh mắt mị vô cùng, “Tại sao không?”

Nam Tịch Tuyết nghiêng đầu liếc nhìn đồng hồ trên tủ đầu giường, đã gần sáu giờ rồi, thời gian không nhiều lắm. Anh lưu luyến ôm cô đỉnh lấy mấy cái, tạm thời đè ép lửa dục, “Buổi tối mời em ăn cơm, chỉ chúng ta hai. Nguyên ý vui lòng không?”

“Không muốn.” An Nhiên nói.

“Tại sao không muốn? Ừ, tại sao?” Nam Tịch Tuyết bắt đầu cong cô ngựa ngáy, An Nhiên sợ nhất cái này, “Khanh khách” cười không ngừng, đôi tay che chở mình ẩn núp bàn tay to của anh, “Quần áo cũng không mặc muốn em ăn cơm với anh? Nghĩ khá lắm.”

Nam Tịch Tuyết dùng chân đập cho cô, kéo một cái tay cô, nhanh chóng quỳ gối bên giường.

An Nhiên thu hồi nụ cười, nhìn anh cúi đầu hôn mu bàn tay cô, nghe anh nói: “Tiểu thư xinh đẹp, có thể cùng đi ăn tối được không?”

48. Chương 48

Lúc bảy giờ tối, có người tới gõ cửa, An Nhiên đang nằm sấp trên giường hưởng thụ Nam Tịch Tuyết mát xa phần eo cho cô.

Biết ngay là không thể tin anh. An Nhiên tức giận nghĩ, vốn tưởng rằng anh thật sự xong việc này rồi. Sau khi đồng ý cùng anh ra ngoài ăn cơm anh liền bắt đầu cởi quần áo, trong vòng hai phút liền tự cởi hết quần áo của anh, cũng lột sạch trơn quần áo của cô áp ở phía dưới anh thẳng lưng một cái liền tiến vào toàn bộ.

An Nhiên hung hăng đấm anh mấy cái, bị anh ngăn lại làm vài lần khiến cô liên tiếp lên đỉnh, thoải mái kêu lên thành tiếng, cả người mềm nhũn như nước, cặp chân không chịu nhàn rồi, dây dưa cọ xát không ngừng lên phần hồng trắng kiện của anh.

Anh không dùng nhiều thời gian, gần như là đánh nhanh thắng nhanh, nhưng mỗi lần đều khiến cô lên tới cao trào, trong nửa giờ cô đã không biết mất mặt mấy lần xuất ra, quên cả đánh lại anh, chỉ có tứ chi quẩn lầy anh, cái miệng uốn éo hòa theo ý anh, ghé vào bên tai anh ngậm nga: “Thật thoải mái, mạnh hơn chút nữa!”.

Anh buông thả một hồi đủ rồi, An Nhiên dần dần hồi phục, lại phát hiện thắt lưng mình đau ghê gớm. Nam Tịch Tuyết liền xoa nắn cho cô, thuận tiện ăn đậu hũ của cô một chút.

Chuyện làm cho An Nhiên kinh ngạc chính là, người tới lại là bà chủ Y Ly của cửa hàng may mặc Elizabeth, không chỉ có cô ấy, còn có Yến tử cùng với nhà tạo mẫu tóc Tom. Còn có nhân viên phục vụ sắp xếp trang phục, trong tay đang cầm mấy đoạn dây ruy băng buộc lên những hộp quà lớn.

An Nhiên chỉ mặc bộ quần áo ở nhà bằng vải bông mỏng ngồi ở bên giường, nhìn một nhóm người chen chúc lấp đầy căn phòng không lớn của cô, im lặng nhìn một lúc, nhắc chân đá đá Nam Tịch Tuyết đang đứng đưa lưng về phía cô, “Anh đem cả bang C đều chuyển qua đây hết đấy à?”

Nam tịch tuyết nghiêm túc nhìn cô, “Chỉ cần em muốn.”

An Nhiên quay mặt đi chỗ khác không nhìn anh, hai chân cái hạ cái không đá chân của anh, cô cố gắng cắn môi, vẫn là nhịn không được “Xì” một tiếng bật cười. Cô thật sự rất cao hứng!

Y Ly làm việc cẩn thận nghiêm túc, kín đáo. Mấy bộ đồ cô ấy mang tới hoàn toàn phù hợp với vóc dáng hiện tại của An Nhiên. Sau khi thử qua một lần, An Nhiên liền chọn trúng một cái váy dài màu xanh dương hở vai, cô rất thích sự tinh tế phức tạp xen lẫn màu vàng kim ở hai bên của chiếc váy. Đây cũng là phong cách điển hình nhất của Elizabeth, tùy theo chỗ lớn chỗ nhỏ mà thiết kế, xa hoa.

Chất vải vô cùng thoải mái, kích cỡ vừa vặn.

An Nhiên sờ sờ ngực, thở dài nói: “Y Ly chị càng ngày càng thần thông, chỗ này cũng rất vừa vặn.”

Y Ly mỉm cười giỡn mở một cái áo choàng da thuộc màu trắng tuyết, “Bà chủ à cô quá khen rồi. Thật ra thì theo tư liệu trước kia của cô ở trong tiệm chúng tôi, thì bộ y phục này vốn là kích thước nhỏ hơn. Chỉ là

ngày hôm trước ông Nam đã cung cấp kích thước chính xác, tôi mới kịp thời sửa lại.” Y Ly chỉ chỉ hai bên váy, “Những hoa văn này là tôi học được từ một ông thợ may ở bên này, sửa đổi một chút cách thức ban đầu. Văn hóa Trung Quốc thật là uyên thâm, tôi quyết định ở lại bên này học tập một khoảng thời gian.”

Trong đôi mắt Y Ly lấp lánh ánh sáng khát vọng.

Mặt An Nhiên đỏ lên, lại có chút ảo não. Nam Tịch Tuyết này, anh ấy rõ là

Khó trách ngày đó nắm lấy ngực cô không buông, nắm xoa, lại nắm, trong tâm tư anh rốt cuộc là tình tế bao nhiêu?

Sau khi thay xong quần áo, Y Ly gọi Tom mau tới nhanh chóng làm tóc cho An Nhiên.

“Quý bà xinh đẹp đáng yêu” Tom vén ống tay áo lên, “Xin hãy để tôi được phục vụ cho bà”.

Tom chỉ huy trợ lý của anh đưa đến cho anh ta một loạt các loại dụng cụ. Trong phương diện này anh ta gần như là cố chấp, ngay cả gương trang điểm cũng đều phải mang theo. Trước khi An Nhiên cùng Yến từng tới chỗ của anh ta, anh ta luôn nói gương trang điểm của anh ta là vật gia truyền, bên trong sinh ra tiểu Tinh Linh, có thể soi ra hình dáng xinh đẹp nhất cho khách hàng.

Tom đánh mỏng một tầng tóc của An Nhiên, vắn búi tóc cao lên, lộ ra cái trán trơn bóng trắng nõn.

Rất lâu rồi An Nhiên không có ăn mặc trịnh trọng như thế này. Thời điểm Tom nói “OK”, nhớ tới Nam Tịch Tuyết chờ ở ngoài cửa, cô thật sự có chút khấn trương.

“Đã xong rồi sai?” Nam Tịch Tuyết đã tự mình tiến vào, An Nhiên quay đầu lại, cùng anh bốn mắt nhìn nhau.

Nét mặt của Nam Tịch Tuyết ngây ra. Thành thật mà nói, sự yêu mến và thích đối với An Nhiên của anh, cơ hồ hoàn toàn không liên quan đến dung mạo. Anh đã thấy nhiều loại thiên kiều con gái đẹp, nhưng mới vừa rồi cô ngoái đầu lại nhìn anh cười một tiếng, má phấn hồng xuân, thật làm cho anh cảm nhận được cái gì là khuynh quốc khuynh thành.

Áo lông cáo trắng như tuyết, váy dài xanh dương màu trắng trầm lắng, búi tóc vén cao, lông mày lá liễu, đôi mắt long lanh, đôi môi đỏ mọng.....Đường cong thân thể hoàn mỹ.....

Trái tim trong lồng ngực anh nhảy loạn. Loại cảm giác đột nhiên này, vui mừng mà lại rung động.

“Anh thấy choáng váng à? Em có xinh đẹp như vậy sao?” An Nhiên vẩy vẩy tay ở trước mặt anh. Cô đã rất lâu rồi không có đi giày cao gót như thế này, đi lại hai bước không quá thích ứng, liền vội bắt lấy cánh tay của anh để giữ lấy thăng bằng.

“Tiểu Nhiên, em thật là đẹp” Nam Tịch Tuyết hôn nhẹ lên cái trán của cô, lấy ra sợi dây chuyền, đeo lên lần nữa cho cô.

Lần này, An Nhiên không có cự tuyệt

Một buổi tối rất hoàn mỹ.

Tòa cao ốc với những cửa kính lớn, âm nhạc tao nhã lan tỏa khắp nơi, các loại điểm tâm công phu sau khi được sấy khô, mùi hương hoa hồng đỏ thơm ngào ngạt.

“Không ngờ thành phố C còn có chỗ tốt như vậy” An Nhiên xem một chút xung quanh, tầng này chỉ có hai người họ. tầng lầu rất cao, phía dưới là ánh đèn lưu động lập lờ, phía trên là bầu trời sao sáng chói. Giống như hai người bọn họ đang bước trên tầng mây, cảm giác rất tuyệt vời.

Nam Tịch Tuyết cắt thịt bò bít tết cho cô, thêm nước sốt vào đĩa cho cô, “Ăn nhiều một chút”

Mỗi một loại đều khớp với mùi vị trong kí ức.

An Nhiên nếm các món, có thể nhận thấy rõ ràng là khi ở bang C cô đã thưởng thức qua hương vị gia đình đó.

Trái tim giống như là ngâm trong rượu mạnh, ấm nóng thơm mềm.

Nam Tịch Tuyết đưa tay xoa nhẹ phía dưới mắt, có chút khăn trương vuốt ve cái hộp nhỏ trong túi.

An Nhiên thấy anh không ăn gì cả, ngược lại các món trên mâm chồng chất, tích cực gấp cho anh mấy miếng thịt, “Anh cũng ăn nhiều thêm một chút”

“Tiểu Nhiên.....”

Anh Nhiên khăn trương thất lưng căng ra, đôi tay đặt lên trên đùi, bày ra tư thế thực nữ nghiêm chỉnh nhất. Anh tốn nhiều tâm tư như vậy, muốn làm cái gì, cô đương nhiên là biết. Cô hỏi nhạt nhẽo: “Làm gì?”

Một chiếc xe thức ăn nhỏ dừng ở trước bàn của họ.

Lúc này lại có người quấy rầy, Nam Tịch Tuyết không vui mày nhăn lại, nhìn về phía người nọ, nhất thời kinh hãi.

“Xin lỗi ông, là chúng tôi không nhìn thấy An tiểu thư”

Một người đàn ông mặc tây trang đen đeo kính mát vội vàng chạy tới, nắm cánh tay, “An tiểu thư” muốn kéo đi.

“Tôi không đi!”, “An tiểu thư” cậy mạnh hất tay của người đàn ông ra, cầm lấy ly rượu rỗng trên xe thức ăn lên, động tác nhanh chóng làm vụt tắt hai cây nến đang cháy trên bàn, “Ánh mắt anh không tốt, làm sao còn dùng vật này, làm tổn thương đến mắt”. Để ý tới những món trên bàn ăn của Nam Tịch Tuyết, cô ta kêu lên một tiếng tức giận “**”, cầm lấy cái đĩa đồ ăn của anh lên, đổi thành đĩa cà rốt cắt mỏng, “Ăn cái này!”

Nam Tịch Tuyết nặng nề buông dao nĩa trong tay xuống, “Xoảng” một tiếng. An tiểu thư cùng với người đàn ông mặc tây trang màu đen cũng đều sợ run rẩy.

“An tiểu thư” lấy thêm can đảm đưa tay ra với An Nhiên, cứng rắn nói: “Xin chào, tôi là An Ny”

An Nhiên dùng nĩa ăn xiên một quả anh đào vào trong miệng, vừa nhai vừa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ. Bên ngoài vừa có mưa nhỏ, tựa như có một làn khói mỏng di động mờ lung.

Mặt An Ny đỏ ửng cả lên, một cánh tay vẫn dừng ở giữa không trung.

Không đợi Nam Tịch Tuyết lại phát câu, người đàn ông mặc tây trang màu đen vội vàng lôi An Ny đi khỏi.

“Tiểu Nhiên, anh cùng với cô ta không có gì hết”. Về mặt của An Nhiên hờ hững như vậy khiến trong lòng Nam Tịch Tuyết cũng phát run lên, anh thà cô cãi nhau với anh một trận còn hơn.

“Em biết mà” An Nhiên thở dài, có chút thờ ơ, “Phụ nữ thích anh chắc chắn là rất nhiều đi”. Trong lòng cô rất không thoải mái, hơn nữa vừa rồi cái người đàn ông mặc tây trang màu đen gọi An Ny là “An tiểu thư”, thái độ cung kính như vậy nói lên điều gì, cô không dám nghĩ sâu.

Hơn nữa....Cô cố gắng tự thuyết phục chính mình, cô đã từng trải qua với Tô Nam, cô không thể hà khắc như thế với anh. Không thể.....

“Ánh mắt anh sao thế?” An Nhiên hỏi.

Nam Tịch Tuyết ngẩn ra, “Không có gì”

An Nhiên gác dao nĩa xuống, “Em ăn no rồi. Chúng ta về đi thôi”

Cô không có khoác thêm áo lông cáo đó, ra khỏi phòng khách ấm áp liền lạnh cóng đến run rẩy. Nam Tịch Tuyết cầm áo khoác của cô vội vã đuổi theo, khoác lên thêm cho cô, cô tránh né, buồn bực nói: “Không cần anh quan tâm!”

Trên đường trở về, tài xế lái xe, hai người ngồi phía sau. An Nhiên ngồi cách xa Nam Tịch Tuyết, gần sát bên cánh cửa.

Nam Tịch Tuyết bất chấp sự giãy giụa của cô kéo cô vào trong lòng, anh gặm cắn hai lỗ tai lạnh lẽo của cô, nhỏ giọng nói: “Bình tĩnh lớn như vậy?”

An Nhiên dùng sức đẩy anh ra, thật sự là sức lực không có lớn bằng anh. Cô tức giận nhìn lái xe chuyên chú ở trước mặt, tâm tình càng trở nên tồi tệ hơn.

“Cái gì anh cũng không nói với em, người khác hiểu rõ anh như vậy, còn em cái gì cũng không biết!” An Nhiên oán trách, mũi cay xè, “Mắt của anh như thế nào? Những năm qua ở nước Mỹ anh sống như thế nào? Có phải nếu em không hỏi, anh định vĩnh viễn không nói? Anh đừng nghĩ tới em sẽ hồ đồ mà gả cho anh!”

Nam Tịch Tuyết bị cô uy hiếp, anh dẫn đo nói: “Mắt anh chịu một chút tổn thương. Nhưng mà bây giờ thì không sao nữa. Những sự việc ở nước Mỹ, em muốn biết cái gì, anh đều nói cho em biết hết, chúng ta trở về từ từ nói. Được không em?”

An Nhiên từ chối một chút, cũng liền ngoan ngoãn để mặc anh ôm cô.

Nam Tịch Tuyết hôn cô, trấn an cô. Thật cẩn thận.

Trong lòng An Nhiên trống trải. Nhớ về thời điểm sau khi cô gặp lại anh tất cả toàn bộ đều là dây dưa nhiều trên ** thiếu sự trao đổi về mặt tình cảm.

Có lẽ, vẫn làm * yêu, chỉ bởi vì không có cách nào để nói.

49. Chương 49: Cổ Nhân Trở Về

Dưới lầu, có một người đang đợi An Nhiên mà cô không thể nào ngờ tới.

Một thân áo da bó sát màu đỏ rực, giống như ngọn lửa thiêu đốt trong màn mưa mờ mịt, trái ngược với nhiệt độ trong bầu không khí.

Cô ta không che ô, đang dựa lưng vào xe hút thuốc lá, chiếc nhẫn trên tay trái đính kim cương hòa lẫn cùng một chuỗi khuyên tai kim cương lấp lánh chói mắt trên lỗ tai. Cách đó không xa, một người đàn ông cao lớn cường tráng đang cầm ô chờ đợi.

“Yến tử!” Vừa nhìn thấy cô ấy, An Nhiên liền không thể ngồi yên được.

“Cẩn thận.” Nam Tịch Tuyết không giữ được cô, xe còn chưa dừng lại ổn định, cô liền đẩy cửa xe chạy vọt ra ngoài.

“Yến tử!” An Nhiên hô to một tiếng, cô vén làn váy lên chạy nhanh về phía cô ấy.

Dưới chân Nam Cung Yến là đôi bốt da màu đen cao gần 10 cm, như vậy cô có vẻ như cao gần bằng An Nhiên cũng đi giày cao gót rồi. Cô ấy bày ra dáng vẻ tươi cười hơn hớ với An Nhiên, giang hai cánh tay ra: “Honey!”

An Nhiên gần như bỏ nhào vào cô ấy, ôm thật chặt cô, cả giận nói: “Cậu vẫn còn sống à?!”

Nam Cung Yến cười đến vô tâm vô phé, “Đó là đương nhiên, mình chính là bất tử chi thân mà.” (Bất tử chi thân: người bất tử)

An Nhiên buông cô ra, cẩn thận quan sát cô. So với trước kia Yến tử càng xinh đẹp hơn, bóng đêm cũng không che giấu được sự trưởng thành trong phong cách của cô ấy. Phía dưới áo da đỏ rực là bộ đồ ôm sát màu đen cổ chữ V sâu hút, lộ ra một mảng ngực trắng tuyết.

“Ăn mặc như vậy, không lạnh à?” An Nhiên kéo kéo cổ áo của cô ấy.

Nam Cung Yến hai tay ôm lấy chính mình dậm chân, “Không lộ một tí da thịt nào mà 13! Nói thật, cậu lại không mời người ta vào trong ngồi một chút à người ta thật sắp lạnh cóng thành đồng băng rồi.”

An Nhiên mỉm cười, đang cười lại đột nhiên khóc. Nam Cung Yến vỗ về mặt của cô, “Khóc cái gì, thật không có tiền đồ! Nam tử chính là quá nuông chiều cậu, nhìn xem cậu yếu đuối như vậy.”

An Nhiên hung hăng đập vào lưng cô ấy một cái, “Biến, ai yếu đuối chứ!”

Hai người ôm ôm ấp ấp đi lên lầu, đến cửa An Nhiên mới phát hiện ra mình quên mang chìa khóa. Nam Tịch Tuyết cùng với người đàn ông cường tráng kia một trước một sau cũng đi lên lầu.

Thấy Nam Tịch Tuyệt rất tự nhiên móc chìa khóa ra mở cửa, Nam Cung Yến hướng An Nhiên nháy nháy mắt. An Nhiên cảm giác cơ mặt mình cứng ngắc, cô không khỏi ngăn cản phía trước Yến tử, cô sợ Nam Tịch Tuyệt sẽ bối vì chuyện tình của Nam Cung Kỳ Áo mà đối với Yến tử

Sự thật chứng minh, An Nhiên quá lo lắng.

Nam Cung Yến cười cười nói nói, cùng Nam tịch tuyệt tất cả đều bình thường.

Nói chuyện nhiều, Yến tử cảm thấy khát nước, không đợi An Nhiên đem nước đến cho cô ấy, người đàn ông cường tráng sau khi vào nhà liền đứng sau lưng Yến tử mấy bước ngay lập tức liền đưa tới một ly nước ấm.

“Đây là.” An Nhiên nhìn về phía anh ta hỏi thăm.

Yến tử uống một ngụm nước, vô tình nói: “Brown, cũng có thể là Nick.”

“Sam.” Người đàn ông cường tráng nói, sau đó liền tiếp tục đứng như khúc gỗ.

An Nhiên bỏ đi ý tưởng mời anh ta ngồi xuống, đây chắc lại là một vệ sĩ của Yến tử. Bởi vì nguyên nhân trong nhà Yến tử, nên từ nhỏ luôn có một vệ sĩ đi theo bên người cô. Lúc họ cùng học ở trường thanh nhạc nữ sinh thì Yến tử luôn cảm thấy phiền hà đối với “cái đuôi” của cô ấy.

Lúc trước có một vệ sĩ tên là Brown, có một ngày đột nhiên biến mất. Qua nhiều năm sau An Nhiên mới biết anh ta đã chết. Anh ta đỡ thay ba Yến tử một phát súng. An Nhiên lúc đó nói cô ấy máu lạnh, vì chuyện đó mà cô còn âm ỉ với Yến tử một trận.

Yến tử rút ra một điều thuốc, thành thạo ngậm vào miệng, lại lập tức buông xuống, “Đúng rồi, quên mất ở đây còn có tiểu bảo bối.” Cô ấy dùng khuỷu tay ôm lấy eo của An Nhiên, “Mang con gái bảo bối của cậu tới đây cho tớ xem một chút.”

An Nhiên mới vừa rồi không có chú ý, vào lúc này gần kề bên cô ấy, cảm nhận được rõ ràng trên eo của cô ấy chính là cái đồ kia. Đồ vật này cô cũng không xa lạ gì, vào lúc An Diệc Bác ra khỏi nhà, thì súng luôn không rời khỏi người.

“Lâm Lâm ở thành phố S,” An Nhiên nắm chặt tay Nam Cung Yến, “Cậu ở đây còn có việc gì khác cần làm không? Nếu không có thì ngày mai chúng ta cùng đi, Lâm Lâm còn chưa có gặp cậuNó trông khá mũm mĩm, có” Cô khoa tay múa chân so sánh với độ cao của bàn trà với Yến tử, “So với chừng này thì cao hơn chút. Tính cách của nó và tớ một chút cũng không giống nhau, thực quá già dặn rồi.

Nói như vậy, An Nhiên lại càng nhớ con gái ghê gớm.

Yến tử một bộ thấy mà thèm, “Mình cũng muốn có một bảo bối như vậy để dạy dỗ một phen.” Nhận thấy hai tai Nam Tịch Tuyệt dựng lên đầy cảnh giác, Yến tử cười híp mắt nói: “Thì ra là ở thành phố S, vậy mà cậu cũng cam lòng đưa con qua bên đó trước, nhưng mà cũng đúng thôi, Nam tử thực sự là đã mua một tòa biệt thự ở bên kia. Vốn dĩ chỗ đó là tớ nhìn trúng. Tiểu bảo bối Lâm Lâm khẳng định là rất thích nơi đó đi, loại việc đoạt con gái như vậy cũng không giống như việc mà một người đàn ông như Nam tử làm ra được.”

An Nhiên liếc mắt thấy Nam tử không đổi sắc mặt, trong lòng thật khâm phục da mặt dày của anh.

Buổi tối, An Nhiên và Yến tử thắm thiết thân mật cùng chen chúc nhau đi ngủ. An Nhiên để Nam Tịch Tuyệt trải chăn đệm xuống dưới đất trong gian phòng nhỏ của Lâm Lâm, người đàn ông cường tráng vốn là muốn quay về ngủ trong xe, lại bị Yến tử ngăn cản, để cho anh ta ngủ trên ghế salon trong phòng khách.

An Nhiên ngồi ở trước gương tháo búi tóc, Yến tử thay đổi áo ngủ nằm lý trên giường chơi ném vỏ quýt. Yến tử chê cười cô: “Trang điểm thật ra vẻ người lớn, nhìn như một quý bà.”

“Biến ngay!” An Nhiên ném cây trâm trong tay về phía cô ấy, Yến tử đưa tay lưu loát bắt được. An Nhiên cả giận nói: “Tớ muốn bóp chết cậu, dám chê tớ già à? Người ta vẫn còn là một đại cô nương trong veo như nước.” Cô nhào qua, cùng Yến tử lăn lộn thành một đoàn.

“A!” Nghe thấy Yến tử hét lên một tiếng, Sam vừa mới nằm xuống lập tức bật dậy. Cửa phòng ngủ ‘phanh’ một tiếng mở ra, Yến tử mặc áo ngủ bằng vải bông màu trắng đầu tóc rối bù chân trần chạy đến, trong tay vẫn còn ôm cái gối trắng tinh. Cô ấy đang bị An Nhiên đuổi theo, chặt vật chạy về phía phòng tắm.

Sam rối rắm nhìn, có cần đến giúp một tay hay không nữa. Nhưng vị phu nhân kia là người của Nam tiên sinh, nếu chống đối lại anh ta cũng phải suy nghĩ cho chính mình.

Đang suy nghĩ, An Nhiên đã bị Yến tử từ trong phòng tắm đuổi tới, cô dùng gối che đầu thét lên quay lại phía phòng ngủ, Yến tử đắc ý cười hả hê.

Sam ngơ ngác nhìn hướng phòng ngủ, anh ta cho tới giờ chưa từng thấy bộ dáng như vậy của Yến tử. Cười đùa âm ỉ, giống như một cô bé không cần lo lắng điều gì. Mấy năm nay bang C biến động không ngừng, Nam Tịch Tuyết dùng tới mọi thủ đoạn để chinh nhà Nam Cung.

Thế lực hắc đạo khổng lồ của nhà Nam Cung bị Nam Tịch Tuyết cùng với Cố Lăng và Lục Nhược, từng bước xâm chiếm nuốt trọn, chiếm được không ít. Nếu như không phải ông chủ nhà Nam Cung mượn người của bên nhánh khác đến, thì chỉ sợ hiện tại nhà Nam Cung ở bang C sẽ bị huỷ diệt hoàn toàn.

Sam đã theo Nam Cung Kỳ Áo làm việc rất nhiều năm, anh ta cũng biết Nam Cung Kỳ Áo là một cảm thú chân chính. Nhưng mà loại cảm thú này lại bị chính con gái của mình cắn sau lưng một cái, hoàn toàn ngã xuống. Hôm nay Nam Cung Kỳ Áo bị bắt nhốt trong ngục tù, cả đời giam cầm.

Sam rất khâm phục ‘lòng dạ độc ác’ của Yến tử, loại phụ nữ này gần như là lạnh lùng vô tình, không có lấy chút xiu lòng đồng cảm. Thế nhưng bây giờ, cô vậy mà không mặc áo chống đạn chạy tới chạy lui ?!

Cửa phòng Lâm Lâm ‘ken két’ một tiếng mở ra, Nam Tịch Tuyết không ngủ được đội cái mũ ngủ của trẻ em trên đầu lệch sang đi ra. Đây là An Nhiên đưa cho anh một bộ mặc trên người, còn không phải thì anh đã cởi ra.

“Không ngủ được?” Nam Tịch Tuyết hỏi.

Sam gật đầu một cái.

Nam Tịch Tuyết lấy bình rượu vang trong tủ lạnh ra, lại vào phòng bếp mang ra một đĩa đậu phộng rang, gọi Sam, “Cùng uống một chút nào.”

Yến tử và An Nhiên đùa giỡn đến mệt mỏi, cùng ngồi phịch ở trên giường nghỉ ngơi.

An Nhiên cầm sợi lông vũ xoay xoay, thở hổn hển nói: “Cậu được lắm, vóc dáng nhỏ mà sức lực lớn như vậy.”

Nam Cung Yến không phục nói: “Chiều cao của tớ à, hiện tại tớ 169cm rồi!”

An Nhiên ném cho cô ấy một cái ánh mắt khinh bỉ. Cô ngồi dậy, “Đúng rồi, cho cậu xem ảnh của con gái tớ.”

Lâm Lâm từ đưa trẻ sơ sinh trắng nõn đến hiện tại là một cô bé mập mạp, hình ảnh không có 80 thì cũng đến 100 cái. Còn có băng ghi hình sinh nhật mỗi năm của con bé.

Yến tử vừa nhìn vừa cảm thán, “Ôi chao, bé con cùng cậu lớn lên đáng đáp thật giống nhau. Xem này cái nhú mày, thật giống Nam tử, không hổ là con gái của anh ta. Còn có cái này, đáng yêu như vậy!” Cô ấy hô to gọi nhỏ, An Nhiên nghe mà vui mừng rạo rức.

Lúc xem băng ghi hình, Yến tử chỉ vào Tô Nam bên trong hỏi, “Người này là chồng trước của cậu sao? Đáng đáp cũng không tệ.” Cô ấy dùng cùi chỏ chọc An Nhiên một chút: “Đàn ông tốt cũng đều bị cậu làm hại.”

An Nhiên trịnh trọng gật đầu một cái, trong lòng cô cũng không mấy dễ chịu, nghiêng đầu tựa vào trên vai Yến tử, “Mấy năm nay cậu sống có tốt không?”

“Đương nhiên tốt, hô mưa gọi gió, không gì không làm được. Đàn ông theo đuổi tớ vẫn có thể xếp hàng mấy con phố. Bộ dạng như cậu thế này, hoa tàn ít bướm rồi.” Miệng lưỡi Yến tử vẫn như một con dao găm.

“Yến tử, tớ đang nói chuyện nghiêm chỉnh với cậu.”

Nụ cười vô tâm trên khoé miệng Yến tử dần dần biến mất, cô từ từ cúi thấp đầu, vùi vào trong ngực An Nhiên, nhẹ nói: “Cậu cũng biết rồi đi? Ba tớ...”

“Ừ.”

“Ông ta bị trừng phạt là đúng người đúng tội, nửa đời sau sẽ phải sống trong ngục giam.” Yến tử ghen ngào nói, “Ông ta mặc dù rất nghiêm nghị, rất xấu xa, lúc tớ không nghe lời động thủ đánh tớ cũng không lưu tình. Nhưng là, tớ cảm nhận được ông ta cũng thật thương tớ.... Ông ta đã giết mẹ tớ, tớ còn chưa bao giờ gặp qua bà ấy.... Ông ta hại chết nhiều người như vậy.Nam tử bị thương như vậy trở về, ba tớ phải người đi giết anh ta, bị Cố Lăng và Lục Nhược cản lại.Sau đó ông ta lại tự mình đi, tớ biết rõ ông ta muốn tự mình động thủ. Tớ đi theo ông ta, từ phía sau đâm cho ông ta một nhát.... thiếu chút nữa đâm xuyên qua tim ông ta.”

Cô ấy không nói được nữa.An Nhiên nhẹ nhàng vỗ về lưng cô, an ủi cô ấy. Cô đã nghĩ tới Nam Tịch Tuyết cùng nhà Nam Cung sẽ bùng nổ thuốc súng, chỉ là không ngờ, lại nguy hiểm, thảm khốc như vậy. Cô bị ngăn cách ở bên ngoài, chỉ có thể trơ mắt nhìn người thân thiết nhất yêu thương nhất của mình từ trận chiến trong mưa gió đó thương tích đầy mình đi ra, mà không làm gì được.

Yến tử đã khóc một trận rồi ngủ thiếp đi một cách trầm lặng. An Nhiên nhớ lại mình, ở thành phố A, cũng từng giống như vậy, khóc lóc một trận ở trong lòng Tần Tiểu Mạn, rồi sau đó yên tâm mà ngủ ngon. Ngoại trừ người thân, người yêu, còn có bạn bè có thể dựa vào, loại cảm giác này, thật tốt.

Cô vén gợn mép chăn cho Yến tử, mặc bộ quần áo lông, lặng lẽ ra khỏi phòng ngủ.Nam Tịch Tuyết chắc còn chưa ngủ, cô muốn hỏi rõ một chút xem anh đã chịu đựng vết thương như thế nào, có để lại di chứng gì không.

Đền phòng khách đã tắt, Sam vẫn chưa ngủ, vùi mình trên ghế sa lon gần người. Nhìn thấy AnNhiên, lịch sự chào hỏi, sau đó nhỏ giọng nói: “Nam tiên sinh có việc đi xuống dưới.”

An Nhiên nhìn đồng hồ treo tường một chút, đã rạng sáng rồi, lúc này anh đi xuống dưới lầu làm gì?

“Anh nghỉ ngơi đi, tôi đi xem một chút.” AnNhiên đổi giày cầm chìa khoá liền ra khỏi nhà.

Sam khấn trương đứng ngồi không yên.Sau một lát, thấy An Nhiên vẫn chưa về.anh liền rón rén mở cửa phòng ngủ.

Yến tử ngủ rất ngon, đã sớm tắt trang.

Cô ấy khiến Sam nhớ lại hoa hồng nhỏ trên núi ở quê nhà.Nụ hoa lúc non nớt thì mảnh mai, lúc nở rộ lại khoe sắc rực rỡ.

An Nhiên đi xuống lầu, gọi Nam Tịch Tuyết mấy tiếng, không có ai trả lời. Cô có chút phiền não, quá nửa đêm rồi mà điện thoại di động cũng không cầm thì có thể đi nơi nào được?Có khi nào gặp phải cái gì nguy hiểm?

Cô tìm một vòng khắp chung cư, cuối cùng cũng phát hiện ra anh, nhưng là, anh không phải có một mình.

Lúc này mưa đã sớm ngừng, bầu trời trong vắt, ánh sao lấp lánh.

Trên mắt Nam Tịch Tuyết có buộc một đoạn vải màu hồng, che lại tầm mắt của anh.Anh đang bị người khác dắt đi.

An Ny nắm lấy bàn tay ấm áp của anh, từng bước từng bước đi chậm chậm. giống như trước kia, vô số lần, trên sân cỏ ở bệnh viện, cô dắt người đàn ông hai mắt gần như mù này đi, thuật lại cho anh ấy bầu trời trong xanh, hoa lá ngát hương, cây cối phát triển, đất đai ẩm ướt sạch sẽ.

Chung cư cũng không lớn, rất nhanh đã đi hết một vòng.

Đến cửa chung cư, An Ny không tình nguyện dừng bước.

“Được rồi.” Nam Tịch Tuyết nói, muốn cởi cái băng vải xuống.

An Ny kiễng chân lên, ôm lấy mặt của anh, dùng sức hôn anh.

50. Chương 50: Chương 50

51. Chương 51: Chương 51

52. Chương 52: Thông Suốt

Mềm mại hương thơm.

Nam Tịch Tuyết tỉnh liền thưởng thức được xúc cảm tuyệt vời trong miệng.

Một con cánh tay còn có tri giác, anh nâng lên, vuốt ve hôn lên người phụ nữ nằm ở bên cạnh mình. Nước mắt của cô từ từ rơi xuống trên mặt anh, động tác Nam Tịch Tuyết càng thêm êm ái. Cô lại khóc nữa, từ nhỏ, ở trước mặt anh, mấy câu nói không hợp, trong cặp mắt sẽ nhanh chóng sưng nước, bao ở trong hốc mắt muốn rơi không hết, làm tim anh đau.

An Nhiên kết thúc nụ hôn này, ngồi dậy, đem cánh tay lộ ở bên ngoài của Nam Tịch Tuyết nhét về trong chăn ấm áp, nhỏ giọng nói: “Anh đã tỉnh?”

Nam Tịch Tuyết lại duỗi tay ra ngoài, nắm chặt cô, cười nói: “Tha thứ cho anh, được không?” Tay của cô lạnh lẽo, nắm ở trong tay cảm thấy tất cả đều là xương, không có một chút cảm xúc.

An Nhiên nhìn anh, lửa giận trong lòng một chút cháy lên, “Nghĩ hay quá nhỉ!”

Nam Tịch Tuyết ngẩn ra, không hiểu nhìn cô, vội vàng muốn ngồi dậy. Nhưng vết thương trên người anh cũng không phải là giả, động đến gân cốt đau để cho anh nhe răng nhếch miệng lại nằm trở về.

An Nhiên hất tay của anh ra, đôi tay ôm ngực, cúi đầu lên mặt nhìn anh giãy giụa, vừa muốn khóc vừa muốn cười, âm thanh cô cứng rắn nói: “Nam Tịch Tuyết, anh hiểu được em sao? Có biết em nghĩ cái gì không? Em chưa bao giờ gặp qua cái người đàn ông nào vô dụng, lúc nào nói yêu em, thời khắc đây chuyện rơi so với ai khác gấp đến độ cuồng cuồng. Tình trạng anh chính là thương nhân vì phụ nữ ngu ngốc!”

Lục Nhược sáng sớm biết được tin tức liền chạy tới, mới vừa đẩy ra cửa phòng bệnh liền nghe đến An Nhiên “Răng rắc” giáo huấn Nam Tịch Tuyết, anh lại vội vàng rút đầu về. Bo bo giữ mình để đạt được mục đích, anh chờ bên trong náo xong rồi vào lại.

Hiệu quả cách âm phòng bệnh thật ra thì không tệ, chỉ là âm thanh An Nhiên giận đến giơ chân vẫn truyền ra ngoài. Lòng của Lục Nhược không an phận rục rịch ngóc đầu dậy, vênh tai nghe, giống như không sao cả có tiếng rồi. Anh lại lặng lẽ mở hé cửa, mới vừa thoáng nhìn vào bên trong lại bịt mũi rút trở về. Tánh khí nóng nảy Tiểu An An đang dễ dàng phục vụ đại ca anh! Đây. Bảo bối đại ca anh không cần hấn thưởng thức. ?

Bị An Nhiên một hơi mắng, Nam Tịch Tuyết nghẹn ở trong cổ họng, không trên không dưới khó chịu, nhưng anh khổ sở kìm nén đến khó chịu, cô cũng không thể để cho anh nén lấy chứ?

Đợi dễ dàng xong, An Nhiên từ phòng vệ sinh trở lại, phát hiện Nam tịch tuyết còn lộ ở bên ngoài, lông mày nhíu một cái, “Anh háo sắc cái gì?”

Nam Tịch Tuyết xoay mặt, vô hạn uất ức, “Xoa một chút được không? Nếu không sẽ thối hết.”

An Nhiên mặt lạnh đi phòng vệ sinh lấy khăn lông nóng ra ngoài, cực kỳ kỳ cục ngồi ở bên cạnh anh, giúp anh lau.

Xong chuyện mặt của An Nhiên thú vị hơn, anh thế nhưng đột nhiên ^ nổi lên! Đáng hận mặt Nam Tịch Tuyết rất bình thường như vậy, hơn nữa vẻ mặt nằm giữa không sao cả của anh cũng không phải là chưa có xem qua, tay của cô lúc rời đi anh còn phát ra tiếng vuốt thở dài, An Nhiên đã cảm thấy mình bị anh trắng trợn đùa giỡn.

Sau còn phải phục vụ anh đánh răng rửa mặt. An Nhiên không thể không bội phục ý định kín đáo của Cố Lăng, vật sở hữu Nam Tịch Tuyết cũng bị anh gọi người mang tới, sớm đã có người chuyên mua đồ ăn đưa tới đây, đang để ở trong bình giữ nhiệt, tiết kiệm cho cô không ít chuyện.

Nam Tịch Tuyệt ăn không được nhiều lắm, anh sau khi ăn xong liền thúc giục An Nhiên ăn, nói: “Đem Tiểu Tam kêu đến đi, chú ấy ngó dáo dác mấy lần.”

Lục Nhược sớm đã chờ những lời này rồi, đẩy cửa đi vào, tiêu sái POSE tỏ vẻ mình là tình trường thất ý cũng là sức sống vô hạn Mỹ Thiếu Niên. Anh không dám trêu ghẹo Nam Tịch Tuyệt, ngồi xuống báo cáo trong thời gian ngắn anh nghiệp tích, nói đến anh đang nhìn trúng mảnh đất Tú Sơn bị người đoạt đi, anh giận nắm quả đấm lên, “Nếu không phải là em nhất thời khinh thường, cũng sẽ không! Đây chính là mảnh đất tốt.”

An Nhiên ngồi vừa ăn bánh bao, câu có câu không nghe bọn họ nói chuyện. Chú ý tới Lục Nhược nói quanh co suy nghĩ nói những gì, lại thỉnh thoảng nhìn về phía cô, cô đứng lên vỗ vỗ tay, nói đi ra ngoài đun bình nước sôi.

Lục Nhược chạy đến cửa, từ bên trên thấy An Nhiên đúng là rời đi, mới chạy trở về trước giường bệnh, nhanh chóng nói: “Đại ca không phải là em không đủ lực, là Nam Cung Liệt thừa dịp chúng ta không có ở đây ở bang C phách lối vô cùng, hơn nữa hấn và cảnh sát bên kia giao thiệp rất tốt. Anh cũng biết, mấy năm này, bên kia chăm chăm nhìn chúng ta chăm chú rất ít, tóm lại năm trước Tiểu Nhiên không có biện pháp nhìn thấy cha cô rồi. Anh không thể thư thả mấy ngày nữa được rồi?”

Nam Tịch Tuyệt giận tái mặt. Anh biết An Nhiên khát vọng về nhà đến cỡ nào, đoán chừng chờ thương thể anh ổn định lại, nhìn chuyện tình An Diệc Bác nhất định sẽ đề cử lên. Còn là, trước hết để cho cô đi một chuyến đến Pháp thăm Nhập Hồng? Nhớ tới cái đó hôm nay bà ấy cùng ba anh kết hôn, trong lòng của Nam Tịch Tuyệt cực độ không thoải mái. Hơn nữa, chuyện Nam Tĩnh giam lỏng Nhập Hồng anh cũng không phải là không biết, nếu là Tiểu Nhiên biết.

Nam Tịch Tuyệt mệt mỏi thở dài.

Thân thể Lục Nhược căng thẳng, ngồi nghiêm chỉnh, “Lão đại, thật ra thì, thương thể của anh còn rất đúng lúc, vừa đúng lúc đem chuyện Tiểu An An trở về hoãn lại, qua năm nữa trở về không được sao? Hơn nữa.” Anh thần thần bí bí tiến tới bên tai Nam Tịch Tuyệt nói, “Nghe Louis nói, Tô Nam cũng đã tới, dường như còn lấy cơ mẹ anh ta đến, em xem nhất định là tới cùng với anh giành Tiểu An An , anh còn không thừa cơ hội này.”

Nam Tịch Tuyệt cắt đứt lời của Lục Nhược, “Cái gì Tiểu An An? Gọi đại tẩu!”

Lục Nhược trề miệng một cái, cuối cùng hận nhắm lại. Anh nghiêng đầu đi lau nước mắt phần hận, trong lòng Lục Nhược cuồng dã giận dữ hét: ĐN đại gia Nam Tịch Tuyệt!

Lục Nhược ở trong phòng bệnh ngồi một lúc rồi rời đi. Nam tịch tuyệt cơ bản cúp một ngày truyền nước nước, lúc gần tối rút cuộc rút kim tiêm, cả một cánh tay anh cũng đã tê rần.

An Nhiên giúp anh xoa bóp chậm rãi , Nam Tịch Tuyệt khát vọng liếm liếm đôi môi, “Tiểu Nhiên.”

“Uống nước?” An Nhiên hỏi.

Nam Tịch Tuyệt lắc đầu một cái, phát hiện An Nhiên cũng không phải rất vui vẻ, liền chuyển đổi đề tài, “Buổi tối đừng ở chỗ này canh chừng, Lâm Lâm còn không biết em đã đến rồi, em đi thăm con gái đi.”

An Nhiên đem tay áo anh buông xuống, từ bên giường trên cái băng ngồi đứng lên, nhỏ giọng nói: “Em mới vừa rồi hỏi bác sỹ, anh chừng nào thì có thể tốt. Muốn ba tháng, nửa năm sau còn phải lấy đi thép tẩm bên trong, còn phải giải phẫu lần nữa, sẽ lưu sẹo rất dài.”

Thân thể Nam Tịch Tuyệt mạnh mẽ có lực, hình thể cao to, tỷ lệ hoàn mỹ. Nhưng hôm nay, trên người anh bởi vì cô, lại nhiều hơn một cái vết sẹo không cách nào trừ khử. An Nhiên thật sự là không cách nào tha thứ mình.

“Em rõ ràng là rất thích anh, nhưng là, nhưng vẫn ở tổn thương anh. Em khó chịu.” An Nhiên khóc ròng nói, “Từ khi biết anh, trong lòng em sẽ không thoải mái qua, em thật sự chán ghét anh! Anh cho rằng anh là ai a, siêu nhân còn là Tri Chu hiệp, nói nhảy lêu liên nhảy lêu, anh căn bản không một chút trách nhiệm, không hiểu chuyện!”

“Dạ, anh không có lòng trách nhiệm, không hiểu chuyện. Sẽ không chăm sóc em.” Cô nói gì, đều là đúng.

An Nhiên cắn răng nói: “Cái người này có nguyên tắc hay không! Không phải lỗi của anh, anh mò mẫm nhận lỗi cái gì? Làm sao anh không biết hối cải, có phải hay không lần sau chúng ta gây gổ, muốn anh nhảy lầu anh còn nhảy! Cái người này cũng không biết thương tiếc mình, ai có thể sống với anh qua ngày!”

Lần này Nam Tịch Tuyết hoàn toàn không biết nên nói gì rồi. Nói nhiều sai nhiều, làm là sai, không cũng là sai lầm. Chẳng lẽ nói, anh ở bên trong lòng của Tiểu Nhiên thật cái gì cũng sai? Có phải hay không, trong lòng của cô còn nhớ thương người đàn ông kia?

Nam Tịch Tuyết vào ở bệnh viện đối diện chính là chi nhánh công ty Lăng Hiên, sau khi tan việc, Cố Lăng mang theo Tần tiểu Mạn đến thăm. Tần tiểu Mạn đối với phu nhân tổng giám đốc đại nhân của mình chính là An Nhiên. “Phụ Tâm Hán”, người cha vô tình của Tiểu Lâm Lâm, thật kinh hãi một phen.

Cô oán trách An Nhiên không xem cô làm bằng hữu, cái gì đều không nói cho cô biết.

An Nhiên hướng về phía Nam Tịch Tuyết, tâm tình không thể ổn định, nhìn thấy Cố Lăng cùng Tần tiểu Mạn tư thái thân mật, vừa muốn cùng cô gây gổ sau không chào mà đi, tâm loạn như ma. Định ra ngoài đi dạo.

Thành phố S so Thành phố C ấm áp hơn, đứng ở bên ngoài trên đường phố cũng không thấy phải lạnh. An Nhiên đi loạn một chút, tìm tảng đá ngồi xuống. Cái bộ dáng này của cô, nếu là đi gặp Lâm Lâm, nhất định sẽ hù được cô bé. Nghĩ tới nghĩ lui, còn quyết định đi đến nơi Tần tiểu Mạn ngủ một đêm, thuận tiện quan sát Cố Lăng một chút.

Đêm khuya, Nam Tịch Tuyết như cũ không ngủ được, thân thể đau đớn còn tại ở tiếp theo, trong lòng hành hạ lại hơn chân thiết. Tiểu Nhiên đối với anh, vẫn là phản lặp lại phục, giờ khắc này hận không được vĩnh viễn quán ở trên người anh, một giây kế tiếp tiếp theo lời thề son sắt phải vĩnh viễn rời anh đi.

Cô giống như tính khí đứa trẻ không phải đang đùa. Vỡ tha để bắt thật? Hoàn toàn không cần phải.

Buồn ngủ ở bên trong, anh giống như nghe được An Nhiên một tiếng sâu kín thở dài, “Nam tịch tuyết, anh thật là người làm cho không có cảm giác an toàn.”

Cái đó đúng. lúc sinh nhật An Nhiên mười tám tuổi, sau náo nhiệt đám người tản đi, anh cũng không tiện ở tại nhà cô, hai người tại dưới đèn đường mờ nhạt nắm tay từ từ đi. Cô đi một mỗi, anh sẽ công cô trên lưng.

Khi đó, cô cũng là châm chọc anh một đồng lớn khuyết điểm. Oán trách anh: “Em không rõ lắm anh nghĩ cái gì. Anhi tốt với em là thật yêu em đâu rồi, vẫn là đem em khi mọi mọi thương. Mặc kệ nói thế nào, anh không thể bỏ lại em, liền tính nói chia tay với em, cũng phải sẽ đem em đoạt lại, nhất định không thể thả tay.”

Cô không muốn buông tay; anh đang làm, là một lần lại một lần đẩy cô ra.

Trong căn hộ của Cố Lăng, vùi ở trong ngực Tần tiểu Mạn khóc lóc kể lể An Nhiên cắn răng nghiêng lợi bày tỏ: “Tớ nhất định khiến người đàn ông kia ném thử một chút nỗi khổ sở vứt bỏ của tớ!

53. Chương 53: Rục Rịch Ngóc Đầu Dậy

An nhiên ở trong nhà Tần tiểu Mạn ngủ một giấc đến chín giờ ngày thứ hai, điện thoại bên gối cả đêm yên lặng, giờ phút này con đẻ mền không ngừng có âm thanh truyền ra, là tin nhắn nhắc nhở, hình con gái vùi ở trong ngực Tô Nam che miệng cười càng không ngừng lóe ra.

Nội dung tin nhắn cứng rắn mà cay nghiệt, là mẹ Tô gửi tới. Bà đi họp ở thành phố S, không biết làm sao biết An Nhiên cũng tới đây nên gửi tin tức, muốn mời cô có rảnh rồi ăn một bữa cơm. Nói là muốn mời, thời gian địa điểm cũng đã định tốt, căn bản chỉ là thông báo.

“An An, cậu đã tỉnh?” Cửa phòng mở ra, Tần tiểu Mạn dò đầu vào. Cô có chút ngượng ngùng, tối qua nói hay lắm bởi An An ngủ, sau lại nhất thời nhện không được, lại chạy đi đến trên giường Cô Lăng. Chỉ là tối qua nghe An An cùng Nam tử nhiều sự tình, cô nhất thời cảm giác mình hạnh phúc giống như là trộm được, liền đặc biệt tưởng nhớ ôm ấp Cố Lăng không buông tay.

Cô hôm nay hướng Cổ Lăng xin nghỉ một ngày, chuẩn bị tốt xong bởi An Nhiên, sáng sớm thức dậy đang ở trong phòng bếp bận việc, làm bữa sáng sớm một chút, muốn dùng thức ăn ngon chậm rãi an ủi đau thương trong lòng An An.

Cháo trắng rau dưa.

An Nhiên ăn say sưa ngon lành, khen ngợi mặt mong đợi nhìn Tần tiểu Mạn: “Tài nấu nướng của cậu càng ngày càng tốt rồi.”

“Đúng không, mình cũng vậy cảm thấy.” Tần tiểu Mạn gấp cho cô một ít củ cải trắng, “Ném thử một chút cái này, mình mua tại cửa ra vào bán đồ chua đại mù, chua trung lộ ra điểm ngọt, nhập khẩu đặc biệt thoải mái. Cổ Lăng cũng đặc biệt thích ăn, luôn tham ăn lúc còn một ít ở trên bàn.”

“Ừ, quả thật ăn thật ngon.” An Nhiên nhai, hỏi, “Cổ Lăng đâu?”

“Anh ấy sáng sớm đã ra cửa, nói là đi xem Nam tử.” Tần tiểu Mạn cười híp mắt nói, lại đưa tay cầm cá Tiểu Hoa cuốn cho An Nhiên, “Đây cũng là tự ta làm. Cậu hôm nay ăn no một chút, muốn đi nơi nào mình đi cùng.”

“Không cần, cậu còn bận việc của cậu.” An Nhiên rất dứt khoát cự tuyệt, “Công việc cậu mới làm mấy tháng, đã chuyển thành chính thức chưa? Cậu nói muốn thi được những thứ kia đã báo danh chưa? Không cần cùng Cổ Lăng ở chung một chỗ liền mừng rỡ cái gì thậm chí chí quên rồi, cái chứng loại kia” An Nhiên thở dốc một hơi, bình phục quyết tâm tình, “Anh ta còn cần nghiên cứu thêm xét.”

An Nhiên không dám đảm bảo, sẽ cùng Tần tiểu Mạn cùng nhau tiếp tục ở chung, cô có nên nói ra chuyện tình Cổ Lăng cùng Yến tử không. Mặc dù chuyện tình cùng Yến tử đã là lúc trước rồi, nhưng Cổ Lăng ở với tiểu Mạn dưới tình huống vẫn cùng Yến tử tiếp xúc khoảng cách gần như vậy. Nhớ tới Cổ Lăng dính tới hai người bạn tốt của cô, còn làm hại cô và Yến tử, An Nhiên lại càng phát oán hận người đàn ông này, tại sao anh ta?!

Sau khi ăn cơm xong, Tần tiểu Mạn mặt bị thương mà tiễn An Nhiên đưa ra cửa, quệt mồm nói: “An An bạn cái gì đều không nói ỉnh biết, chẳng lẽ mình không đáng tin sao?” Cô tựa vào vách tường gần thang máy, uất ức mà đối với ngón tay, “Nếu không phải là Cổ Lăng nói, Tiểu Lâm Lâm mấy ngày ở chỗ này rồi, mình còn không biết nhà Nam tử ở kia à? Mình rất lâu không có gặp qua Lâm bảo bối, rất nhớ cô bé.”

“Thật xin lỗi. Mình hôm nay phải đi đón con bé, đợi. thời gian này hết bạn, liền đưa Lâm Lâm tới cho cậu giày xéo.” An Nhiên nghiêm túc nói xong. Khóe miệng Tần tiểu Mạn giật giật, cô có lúc thật sự đối với An Nhiên dí dỏm ngầm không chịu nhận, vội khoát khoát tay, “Mình chính là thuận miệng nói một chút. An An, về sau bạn liền ở cùng Nam tử một chỗ vậy sao, còn Tô Nam đâu”

Cửa thang máy mở ra, hai người cùng nhau hướng cửa chung cư đi. Để gặp hai cô, Tô Nam sớm chờ ở nơi đó nhìn thấy hai người bạn họ xuống dùng sức phát phát tay, “An An, tiểu Mạn!”

“A a, Tô Nam đến rồi!” Tần tiểu Mạn hoảng sợ nắm tay An Nhiên, kéo lại bước chân của cô, “Làm thế nào, An An người không phải cần tránh đi.”

“Không có tiền đồ!” An nhiên ở trên lưng cô vỗ một cái, lời cô bước nhanh tới.

“Tô Nam Xin chào, An An là sang đây xem ngắm tôi đấy, ha ha.” Tần tiểu Mạn nhiệt tình quá mức, vội vàng che giấu cho An Nhiên.

An Nhiên nhúc nhúc đầu vỗ trán, “Tần tiểu Mạn, chỉ tới đây thôi, bạn trở về dọn dẹp rồi đi làm đi, biểu hiện tốt một chút. Không cần làm cho người ta khinh bỉ.”

Tần tiểu Mạn không yên tâm dặn dò: “Vây có chuyện cậu gọi điện thoại ỉnh, ngàn vạn nhớ!” Cô trịnh trọng ôm An Nhiên hạ xuống, “Mặc kệ như thế nào, mình đều ủng hộ cậu.” Trước khi đi, cô cho Tô Nam một rất ánh mắt xin lỗi cùng đồng tình.

Tô Nam là người tốt không sai, nhưng An An chân chính thích dù sao cũng là Nam tử a. Cán cân trong lòng Tần tiểu Mạn đã nghiêng trọng nghiêng về mặt tình cảm.

Tần tiểu Mạn về đến nhà, suy nghĩ một chút lời nói An Nhiên, cảm giác mình xác thực nên cố gắng tự mình tự lập, không thể ăn bám dưới bóng râm của Cố Lăng. Từ lúc cùng anh ấy ở chung, cô ở trên công tác đích xác là càng lúc càng lười rồi. Hơn nữa không biết nguyên nhân có phải là Cố Lăng không, trong công việc cho tới bây giờ không tới phiên cô. Cô bấm số điện thoại của Cố Lăng, thông báo anh là cô hủy bỏ buổi chiều xin nghỉ.

Cố Lăng rất kinh ngạc, “Tại sao?”

“An An đi rồi.” Tần tiểu Mạn quyết miệng, ngón tay vòng quanh dây điện thoại, buồn bực nói, “Tô Nam đón cô ấy đi, Lâm Lâm cũng muốn trở về.”

“Đón đi?” Cố Lăng một lòng lại nói lên, thương hại nhìn về phía giường Nam Tịch Tuyết đang nằm, thả mềm âm thanh nói, “Em tối hôm qua ngủ ít, buổi chiều ở nhà ngủ bù đi.”

“Không cần. Em buổi chiều đi làm.” Tần tiểu Mạn kiên định nói, “Em muốn cố gắng nghiêm túc trong công việc, lễ mừng năm mới mới có mặt mũi mà về nhà. Anh không phải muốn ngăn trở sự phấn đấu của em chứ.”

Cố Lăng không thể làm gì.

Tần tiểu Mạn sau khi rời đi, Tô Nam cùng An Nhiên xem một chút, cũng có chút lúng túng.

Tô Nam sờ sờ đầu, lại đẩy đẩy kính mắt trên mũi, mới mở miệng nói: “An An, em thấy được mẹ anh gửi tin nhắn cho em sao?”

An Nhiên gật đầu một cái. Khóe mắt dư quang đột nhiên liếc thấy có hai tây trang đen đứng cách đó không xa. Cô quả quyết bắt tay Tô Nam, chặn chiếc xe taxi, đẩy anh đi vào, “Lên xe nói.”

Lòng Tô Nam của nhảy được rất nhanh, một đôi tay nắm lại nắm, rốt cuộc vẫn phải rút tay trở lại. Trời mới biết, anh rất muốn ôm cô! Mẹ Tô cũng chỉ là anh lấy cái cớ đến tìm cô.

“Thật xin lỗi.” An Nhiên đôi tay đặt ở trên đầu gối, nhìn ra phía ngoài, “Người của anh ấy vẫn có đi theo em, em sợ anh sẽ bị. Thật xin lỗi.”

Tô Nam nhìn về cửa sổ bên kia, nhỏ giọng nói: “Không sao.”

Tài xế lại hỏi một lần bọn họ muốn đi đâu, An Nhiên báo địa chỉ Tô mẹ định.

“Không nên đi.” Tô Nam nói, trên mặt có chút tức giận, “Mặc kệ anh ta, em nghĩ phát muốn điên rồi. Anh không thiếu chỗ ngồi đó.”

“Em biết rõ. Em cũng thế. Muốn cầu cá an lòng.”

An Nhiên kiên trì, Tô Nam cũng không còn biện pháp, chỉ là cố ý bời cô.

“Đúng rồi, Lâm Lâm có khỏe không, mấy ngày không thấy, rất nhớ cô bé.” Tô Nam hỏi.

Thấy anh như vậy, An Nhiên mới nhớ tới Tô Nam cũng không biết chuyện Lâm Lâm bị người của Nam Tịch Tuyết mạnh mẽ ôm đi, trong lòng cô vừa động, vội lấy điện thoại di động ra lật xem bên trong ghi nhớ địa chỉ, “Bác tài, phiền toái đi trước par—adise khu số mười, đi đón một người.”

Tài xế phát ra tiếng cảm thán, “Đây chính là khu nhà cấp cao a.”

Rốt cuộc nhìn thấy mới biết Nam Tịch Tuyết không hề nói sai nếu nói một biệt thự, liền trong lòng An Nhiên cũng không nhận được mắng câu xa xỉ. Quả thực là biệt thự, khí phách chiếm cơ hồ cả con đường. Hơn nữa anh hình như đem lối kiến trúc của An Trạch cùng Nam Trạch ở bang C dung hợp lại với nhau.

Chỉ là, hai người ở tại cửa ra vào liền nghe đến bên trong tiếng khóc rung trời.

“Cái này, ” Tô Nam che lỗ tai, “Là Lâm Lâm đang khóc.”

An Nhiên nhanh chóng bấm số điện thoại của Nam tịch tuyết, “Em hiện tại ở bên ngoài cửa nhà, cho em vào đi, em muốn thấy con gái.”

Từ trong nhà thấy An Nhiên quần gia ôm Lâm Lâm không ngừng khóc lớn vọt ra, “Tiểu thư!”

Điện thoại An Nhiên rơi xuống đất, cô nhìn thấy gương mặt quen thuộc, kêu lên thất thanh: “Bác Trần!”

“Thật tốt quá, tiểu thư còn nhớ rõ ta.” Mấy người đi theo sau lưng bác Trần mọi người ăn mặc hình thù kỳ quái, trang phục thành quái dị số lớn hình thực vật, người đàn ông đi lên trước một bước mở cửa cho bọn họ.

“Mẹ!” Lâm Lâm thấy An Nhiên, nước mắt rơi càng mãnh liệt rồi, giương cánh tay liền hướng An Nhiên bổ nhào trong ngực.

“Mẹ, oa a.” An Lâm lâm bị An Nhiên ôm lấy, khóc đến càng thêm đau lòng.

Bác Trần thở phào nhẹ nhõm, “Thật tốt quá, tiểu thư trở lại.” Phía sau hẳn cả đám đều lộ ra nét mặt giải phóng, cảm kích nhìn trời.

Nam **oss lên tiếng, không thể để chuyện lần này lưu lại trong lòng con gái non nớt ám ảnh. Ban đầu Nam tịch tuyệt bởi vì con gái tu sửa xây một tòa bên trong phòng con gái, hết sức xa hoa tinh xảo, quả thực là chân thật đồng thoại thể giới.

An Lâm Lâm sau khi tỉnh lại phát hiện trên người mình áo ngủ đổi thành công chúa mặc váy phấn hồng bông bông mới, trên đầu còn đội vương miện tiểu vương. Có mặc phù thủy áo tiên nữ chỉ dẫn cô bé vượt qua kiểm tra, thăng cấp rèn luyện, như vậy mới có thể nhìn thấy mẹ, mới có thể về nhà.

An Lâm Lâm qua hai ngày mới mẻ, cố gắng ở các loại trong thông đạo bò a bò, lấy được Thụ Yêu, hồ ly, Quỷ Hoa thúc thúc các loại chỉ điểm cùng trợ giúp. Còn đem mình làm con cờ thắng một cuộc bàn cờ cực lớn.

54. Chương 54: Thần Tình Ái Và Thần Tài (một)

An Lâm Lâm tìm được cảm giác an toàn trong lòng mẹ, sau khi khóc đủ liền hưng phấn kể lại quá trình anh dũng vượt qua mọi cửa ải của mình.

Lúc này cô bé đã được An Nhiên và Tô Nam mang lên xe taxi, chạy về địa điểm mẹ Tô đã đặt trước. Cô bé ngồi trên đùi An Nhiên, đôi tay béo múp múp say mê vuốt ve bộ ngực của An Nhiên, cái miệng xê dịch về phía Tô Nam, “Ba Tô, giúp con lấy socola trong túi.”

“Được.” Tô Nam lấy ra hai cái, “Đủ chưa?”

“Lấy nữa ạ.” An Lâm Lâm không muốn buông tay ra, uốn éo người móc móc trong túi, lấy ra một bọc lớn socola bọc bằng giấy vàng kim như những nắp bình lớn nhỏ, đặc ý đưa ra cho An Nhiên nhìn, “Mẹ, những thứ này đều là con thắng được. Con có rất nhiều.” Cô bé bóc ra một cái đưa đến miệng An Nhiên, “Mẹ xem, trên mặt còn có hoa, là 12 chòm sao, ăn cực kỳ ngon, còn có nhân bên trong nữa.”

An Nhiên cắn một cái, chớp mũi cọ nhẹ trên mặt cô bé, “Ăn ngon thật, vừa ngọt lại vừa thơm.”

An Lâm Lâm đặc ý cười híp mắt, lại đưa cho Tô Nam, “Ba Tô cũng ăn đi.”

Tô Nam nhìn dấu răng An Nhiên lưu lại trên miếng socola, mắt tự nhiên mà háng giọng một cái.

“Đúng rồi, bảo bối,” An Nhiên lấy socola trong tay con gái ra, nhẹ nhàng bóp miệng của cô bé, “Há miệng ẹ xem một chút, ăn nhiều đồ ngọt như vậy có sâu răng hay không?”

“A ——” An Lâm Lâm nghe lời há to miệng, “Không có đâu, Lâm Lâm mỗi ngày đều đánh răng hai lần, bác sĩ nhổ còn nhổ đi một cái răng bên trong, chú ấy còn lấy đi 2 viên socola của con, nói là tiền khám bệnh.” Tay cô bé chỉ vào trong miệng, “Cái này.”

Miệng cô bé há ra quá to, vừa nói nước miếng liền chảy ra, An Nhiên vội xoa cho cô bé một chút, kinh ngạc nhìn chỗ rãnh thiếu mất cái răng của cô bé, “Lại rụng một cái? Mấy ngày này không nên ăn kẹo nữa.” An Nhiên hôn nhẹ con gái, “Bảo bối ngoan, lại lớn hơn rồi.”

“Dạ,” An Lâm Lâm gật đầu một cái, cố gắng giữ để không chảy nước miếng, “Mẹ con có thể ngậm miệng chưa ạ?”

Tô Nam “Xi” một tiếng bật cười, bàn tay xoa xoa cái đầu nhỏ của An Lâm Lâm, “Mẹ con không nói, con liền vẫn há mồm như vậy sao?”

An Lâm Lâm nhào tới trước ngực An Nhiên, ngẩng mặt lên yếu ớt nói: “Mẹ, Lâm Lâm có phải là đứa bé ngoan biết nghe lời không? Mẹ nhất định đừng bỏ Lâm Lâm lại.”

Đứa bé này An Nhiên nhìn cô bé, hốc mặt lập tức nóng lên, hai cánh tay vòng ra kéo cô ôm vào lòng, “Dĩ nhiên, mẹ đi đến chỗ nào cũng sẽ không bỏ con lại.” Bảo bối ngoan của cô vẫn bị dọa sợ.

Lúc còn cách điểm hẹn một ngã tư, bác tài xế liền phát hiện trước mắt tắc đường. Một đoàn xe hỗn loạn, một chiếc xe chở hàng lớn nằm vắt ngang ngay chính giữa ngã tư, khiến cho cục diện giao thông trên đường hoàn toàn bị phá vỡ, xung quanh chạy tới càng lúc càng nhiều xe.

Xem tình hình phải chậm trễ một khoảng thời gian, có mấy chủ xe đang bất đắc dĩ dựa vào cửa xe hút thuốc. Lại đúng thời gian tan học buổi trưa, học sinh chạy xe đạp chạy xuyên qua giữa dòng xe cộ đang ngưng trệ, mấy cậu học sinh nam nghịch ngợm còn huýt sáo.

Có các bạn nhỏ ở vườn trẻ và các bạn lớp trên, đầu đội mũ màu vàng, xếp thành từng hàng được cô giáo dẫn dắt đi qua đường.

“Mẹ ơi, bọn họ đi học là như vậy ạ. Con cũng muốn đội cái mũ như vậy.” An Lâm Lâm ghé vào trên cửa sổ, hiếu kỳ nhìn.

“Lạ thật,” bác lái xe xoa xoa đầu nghi ngờ, “Tôi nhớ rõ xung quanh đây không có vườn trẻ mà. Bình thường khu vực này quản lý rất nghiêm ngặt, hôm nay sao vậy nhỉ, nhiều xe như vậy chen lấn về một chỗ?”

Tô Nam xuống xe nhìn một chút, “Bác tài, có thể thay đổi đường đi hay không? Chúng tôi không ngại đi đường vòng.”

“Được!” Bác lái xe sáng khoái đồng ý, đang muốn quay đầu xe, đột nhiên từ phía đối diện một chiếc xe chở hàng lớn chạy đến, chắn hết con đường nhỏ hẹp. Rất nhanh các loại xe khác lại ùn ùn kéo tới.

Lần này, xe taxi của An Nhiên hoàn toàn nằm giữa dòng xe cộ, rốt cuộc không thể di chuyển được nữa.

Mới vừa rời xe lắc lư một chút, An Nhiên cảm nhận được ôm chặt lấy Lâm Lâm, cả giận nói: “Chiếc xe kia xảy ra chuyện gì vậy?”

Tô Nam cũng nhăn mày lại, có một con xe nhỏ màu đen không biết thế nào lại rẽ vào, áp sát sườn xe của bọn họ, anh nghĩ từ chỗ này đi ra ngoài đều không đi được.

“Mẹ, làm sao vậy ạ?” An Lâm Lâm lo lắng nhìn xung quanh.

“Không có chuyện gì, tắc đường thôi.” An Nhiên xoa đầu cô bé, trấn an nói.

Cửa sổ chiếc xe màu đen từ từ hạ xuống, lộ ra gương mặt đeo kính mát rất dễ nhận thấy là một gương mặt tuần tú. Người đàn ông ngồi cạnh tài xế nhìn về phía An Nhiên, cười nhếch miệng một cái với cô, lộ ra hàm răng trắng như tuyết.

Sau đó, anh ta cầm kính mát, phe phẩy trước mặt An Nhiên, rồi lại giơ ngón tay giữa về phía Tô Nam.

Tô Nam cũng chú ý tới người đàn ông dùng tay ra dấu mang tính vũ nhục kia, chân mày càng nhíu chặt, “An An, em biết người kia sao?”

“Nào chỉ biết.” An Nhiên nói xong, đặt Lâm Lâm xuống trên người Tô Nam, mở cửa xe chui ra ngoài, khí thế hung hăng đi gõ cửa chiếc xe màu đen kia, “Lục Nhược, cậu đi ra ngoài cho tôi!”

“Lục Nhược không ở đây!” Thanh âm truyền từ chỗ ghế phụ đó truyền đến, cùng lúc cửa xe phía sau cũng từ từ hạ xuống.

“Anh.....” An Nhiên trợn mắt há mồm, nhìn Nam Tịch Tuyết ngồi ở phía sau. Trên đùi anh còn quần băng, cánh tay còn treo ngược, trong dòng xe cộ chật chội cứ như vậy xuất hiện ở trước mặt cô!

Trong xe không gian chật hẹp, Nam Tịch Tuyết tay dài chân dài, nửa nằm nửa ngồi, có vẻ đặc biệt khó chịu.

An Nhiên vừa mới hùng hổ tiến tới, Nam Tịch Tuyết liền kéo chặt cổ tay cô lại, “Không cho đi!”

“Anh buông tay, đang ôm đẹp anh nổi điên cái gì chứ. Anh quản em à!” Thực là giống như cánh tay sắt siết chặt tay cô, An Nhiên không giãy ra được chút nào.

“Em đã đồng ý với anh, chăm sóc cho anh thật tốt. Mới qua một ngày ngắn ngủi liền mang con gái đi theo người đàn ông khác, Tiểu Nhiên, đâu có chuyện dễ dàng như vậy.”

Hai mắt An Nhiên tròn tròn, “Anh bị ngu ngốc sao?”

“Anh đi tìm em ở sân bay, em không cùng anh trở về, hai mẹ con bọn em ai cũng không được đi.”

An Nhiên cảm giác dung lượng tim phổi của mình một lần nữa đạt đến giới hạn, cô hít một hơi thật sâu, “Nam Tịch Tuyết, cái này là anh ý thế ức hiếp người. Anh có đạo đức hay không? Ở thành phố C trở về đã quá đủ rồi, anh còn muốn như thế nào? Anh còn dám làm tổn thương Tô Nam, em..... em cả đời cũng sẽ không như mong muốn của anh!”

Ngồi cạnh ghế lái, Lục Nhược run lên một chút, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng trên trán, mẹ nó đừng có mà biến khéo thành vụng.

Nam Tịch Tuyết vẫn siết chặt tay cô, “Tuỳ em nói thế nào, đi theo anh, nếu không chỗ này càng thêm tổn thất.”

An Nhiên liền tức muốn chết. Người xung quanh nhàm chán, đều nhìn về phía cô, một tay cô bị giữ chặt không thoát ra được, đây được coi là chuyện gì xảy ra?!

“Tiểu Nhiên, hiện tại anh hành động bất tiện, chỉ có thể gây khó dễ cho em như vậy. Chờ anh khoẻ lại, nhất định sẽ cho em một nghi lễ chính thức.” Nam Tịch Tuyết nháy mắt với Lục Nhược.

Lục Nhược anh dừng xuất hiện, hét lớn: “Nhấn, hột xoàn, kim cương!” Cậu ta cứng rắn kéo thẳng ngón tay An Nhiên ra, lồng nhẫn vào tay cô.

An Nhiên thế này mới chú ý tới trên tay trái Nam Tịch Tuyết nắm lấy cổ tay phải của cô cũng đeo chiếc nhẫn tương tự. Đầu cô trong phút chốc cảm thấy như là trong núi lửa sôi trào, gấp rút muốn bùng nổ.

Ở chỗ ghế lái Cố Lăng quay người lại, đưa ra mô hình 3D trên Ipad trong tay anh cho Nam Tịch Tuyết xem, “Theo lý thuyết mà nói, đeo lên rồi là không thể tháo ra, Nam tử, cậu có thể yên tâm.” Anh ngoắc ngoắc tay với Lục Nhược, “Tớ thắng, đưa tiền đây.”

Lục Nhược bất mãn móc ví tiền ra, rút ra một xấp tiền vỗ vào ngực Cố Lăng, “Có gì đặc biệt hơn người chứ, chiếc nhẫn là tớ thiết kế đấy.”

An Nhiên trừng mắt nhìn Nam Tịch Tuyết, thực sự muốn đập vỡ đầu của anh, xem xem có phải anh từ trên lầu nhảy xuống không, đầu óc cũng bị va đập mà hỏng rồi.

“Quên đi,” Tô Nam thò đầu ra ngoài, hoà giải, “Có vẻ như không ăn cơm được nữa rồi. Em yên tâm đi, chuyện của em anh sẽ nói rõ ràng với mẹ. Hiếm khi thấy Nam tiên sinh gãy chân gãy tay còn có hơi sức từ bệnh viện chạy đến.” Anh cúi đầu hôn lên trán Lâm Lâm một cái, “Bảo bối ngoan, ba Tô muốn đi gặp bà nội rồi, con đi theo mẹ được không?”

An Lâm Lâm ngơ ngác mà nhìn xem tất cả, mơ hồ gật gật đầu.

Tô Nam ôm Lâm Lâm từ bên cạnh xuống xe, đưa Lâm Lâm đến bên cạnh An Nhiên. An Lâm Lâm ôm lấy bắp đùi mẹ muốn được mẹ ôm.

An Nhiên cả giận nói: “Còn không buông tay.” Nam Tịch Tuyết mặt không chút thay đổi, nhưng ánh mắt sắc bén kiên quyết.

Tô Nam cười nói: “Nam tiên sinh, nếu muốn xem, vậy cũng không có biện pháp.” Nói xong, anh cúi đầu, ghé vào bên tai An Nhiên nhỏ giọng nói, “Thật ra thì, có nhẫn hay không, cũng không có gì cả. Có đồng ý hay không vẫn còn phụ thuộc vào ý nguyện của em.” Anh nhẹ nhàng cầm An Nhiên lên, trước ánh mắt của mọi người hôn lên môi An Nhiên.

Tô Nam rời đi, càng tiêu sái hơn so với lần trước.

An Nhiên nhìn theo bóng lưng của anh, nước mắt rơi lã chã xuống đất, há miệng khóc rất thương tâm.

Gương mặt Nam Tịch Tuyết cơ hồ đông cứng lại.

Lục Nhược nơm nớp lo sợ nói: “Làm thế nào đây, danh tiếng của lão đại cũng bị cướp sạch rồi. Các anh em đều nhìn thấy.”

Cố Lăng nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, nhẹ nhàng nói: “Tớ không nhìn thấy cái gì hết, xảy ra chuyện gì sao?”

Lục Nhược chợt cảm thấy sau lưng có ánh mắt sắc bén như dao, vội vàng bịt miệng, một giây kế tiếp, anh ta lưu loát nhào về phía Cố Lăng, “Cố Lăng đại gia nhà người, chỉ biết đùn đẩy hết trách nhiệm!” Anh ta và Cố Lăng nhào đánh thành một đoàn, vẫn không quên gào thét bày tỏ, “Đại ca em cũng không nhìn thấy cái gì hết!”

.....

18:00 Giờ Bắc Kinh.

Lục Nhược cùng Cố Lăng nhìn máy bay trực thăng chỉ còn một điểm nhỏ, đồng thời thở phào nhẹ nhõm: “Cuối cùng cũng đi rồi.”

55. Chương 55: Thần Tình Ái Và Thần Tài (hai)

“Đinh—!” một tiếng nhắc nhở, đầu bếp đội mũ àu trắng động tác lưu loát lấy bánh ngọt vừa hoàn thành từ trong lò nướng ra, cắt ngang ra, thoa lên một lớp bơ. Sau đó lại trét lên trên mặt bánh một tầng kem tươi thật dày, cắt đôi mấy trái dâu tây mọng nước trang trí lên phía trên.

Hương thơm nồng đậm bao phủ toàn bộ khoang máy bay.

An Lâm Lâm ngồi một bên quan sát thật lâu liền hiểu sắp được ăn rồi, liên tục không ngừng ngồi trở lại bên cạnh bàn ăn, đôi tay cầm nĩa trên bàn ăn lên, nhìn bánh ngọt trên tay đầu bếp từ từ di chuyển về phía cô bé, gương mặt trắng mịn non mềm của cô bé liền nổi lên hai má ửng hồng vì hưng phấn.

Louis vẫn đứng thẳng tắp bên cạnh An Lâm Lâm cười híp mắt cúi người xuống, nhẹ nhàng nâng cái cằm nhỏ mუმ mუმ của cô bé lên, mặc lên cho cô khăn ăn bằng vải bông trắng mềm mại, lại lấy dao nĩa nhựa dùng cho trẻ em thay cho dao nĩa sắc bén trong tay cô bé, “Tiểu thư không cần gấp gấp, từ từ ăn.”

An Lâm Lâm “Hong hộc” ăn một miếng bơ, giống như một sợi râu bạc dài, ‘Ngón quá, dâu tây cũng rất ngọt.’

Lúc An Lâm Lâm cố gắng nhét miếng bánh ngọt thứ ba vào miệng, An Nhiên vẫn ngồi bên kia ngăn người rót cuộc cũng ý thức được, cô không kịp ngăn cản nữa, bụng con gái bảo bối sẽ phải vỡ ra mất rồi.

“Không thể ăn nữa, ăn nhiều đồ ngọt như vậy, hàm răng sẽ mất hết luôn.” An Nhiên hù dọa Lâm Lâm, Louis sẵn sóc đưa đến một cái khăn ướt mềm mại. An Nhiên nhận lấy, lau miệng cho Lâm Lâm.

An Lâm Lâm vẫn chưa thỏa mãn chép chép miệng. Cô bé sáng sớm thức dậy không thấy mẹ liền bắt đầu khóc, lại cùng An Nhiên ở trên đường bị ách tắc hơn nửa ngày, đã sớm đói bụng. Nhưng là, sau khi cô bé và mẹ bị ba mang lên chiếc máy bay lớn này, mẹ vẫn ngồi cạnh cửa sổ ngăn người, không để ý tới ba, cũng không để ý tới cô bé.

An Lâm Lâm lần đầu ngồi máy bay, bụng lại đói đến lép kẹp. Nhớ tới lúc trên đường Nam Tịch Tuyết đối với An Nhiên bộ dáng mặt lạnh, thật hung dữ, An Lâm Lâm có chút khiếp sợ. Nam Tịch Tuyết để cho cô bé ngồi bên cạnh anh, cô bé liền ngồi đàng hoàng tử tế, cũng không dám nói chuyện, đang ôm bụng của mình rầu rĩ, cố gắng gây sự chú ý với An Nhiên.

Nam Tịch Tuyết vẫn chú ý đến phản ứng của An Nhiên, thấp thỏm trong lòng, khó tránh khỏi không để ý đến sự khác thường của con gái, cho tới khi có tiếng “Ừ ừ” truyền đến. Phát hiện con gái bảo bối ngưng ngưng xê dịch cái mồm, mắt to ngập nước nhìn anh, nhỏ giọng nói: “Ba, con muốn ăn cơm.”

Nam Tịch Tuyết hận không đem thịt mình cắt đi nấu canh cho con gái uống. Anh thế mà lại quên mất con gái sẽ đói bụng! Thật may là có vị đầu bếp nổi tiếng của nước Pháp cũng đang ở trên máy bay, bữa tiệc lớn cũng không có vấn đề gì, nhưng trước tiên liền làm bánh ngọt cho con gái ăn cũng được.

Sau khi đề nghị đầu bếp làm đồ ăn, bàn tay Nam Tịch Tuyết từng lần một vuốt ve đầu nhỏ, gương mặt trắng nõn nà, mái tóc đen nhánh mềm mại của An Lâm Lâm. Đây chính là bảo bối mà tiểu Nhiên sinh cho anh, anh nhất định phải yêu thương bé con thật tốt, cho bé con tất cả cuộc sống tốt nhất.

Về mặt Nam Tịch Tuyết đã hết sức nhu hòa, làm anh trở nên thân thiện dễ gần. Nhưng là, trong mắt An Lâm Lâm, anh quán bằng nhìn rất kỳ quái, rất đáng sợ. Cô bé cẩn thận dịch ra xa một chút, thấy Nam Tịch Tuyết không hề vui mừng, liền đánh bạo nhảy xuống giường mà anh đang nằm, đi xem đầu bếp làm món ăn ngon đem đến.

An Lâm Lâm ăn thật nhiều, liền bắt đầu nấc không ngừng. Thấy An Nhiên cuối cùng cũng chịu để ý tới cô bé, thân thể uốn éo liền nằm sấp trong ngực cô làm nũng, “Mẹ đều không muốn nói chuyện với Lâm Lâm, ưc, Lâm Lâm, ưc, mới vừa rồi con thật là đói.”

An Nhiên lấy điện thoại di động ra xem thời gian, mới chú ý tới đã là hai giờ chiều rồi. “Thật xin lỗi, bảo bối, là mẹ không tốt.” Cô xoa xoa bụng của Lâm Lâm, thật là đói quá lâu rồi, liền hứa hẹn với cô bé bữa tối mỹ vị phong phú.

An Lâm Lâm ăn no, cũng không còn nhút nhát như vừa rồi nữa, đôi mắt nhấp nháy nhìn khắp nơi, “Mẹ ơi, máy bay thật là lớn.”

An Nhiên búng nhẹ trên đầu mũi cô bé một cái, “Hiểu biết thật nhiều nha.”

An Lâm Lâm kiêu ngạo hất cằm lên, lộ ra một ít thịt béo trên cổ trắng non mềm, “Trên sách của bọn con có vẽ, cô giáo cũng có dạy qua rồi. Lần trước ở lớp mỹ thuật bức tranh vẽ máy bay của con được điểm cao nhất đó!”

“Vậy sao, Lâm Lâm thật là giỏi. Mẹ thơm một cái.” An Nhiên bị con gái chọc ặt mảy cong cong, hôn lên mặt cô bé một cái thật mạnh.

An Lâm Lâm ôm mặt cười tươi như một đóa hoa, một đôi tay nhân cơ hội đưa lên ngực An Nhiên, “Sờ sờ.”

Nam Tịch Tuyết nhìn con gái vui trong ngực An Nhiên, cảm giác của người làm cha mãnh liệt trước nay chưa từng có. Trời sinh tính cách anh đã lạnh nhạt, bởi vì oand hận Nam Tĩnh không có khả năng bảo vệ Bùi Anh, quan hệ với Nam Tĩnh vẫn rất căng thẳng. So với anh Nam Tĩnh lại càng phải buồn bực, trò chuyện giữa hai cha con càng ngày càng ít.

Anh đột nhiên phát hiện khi mình còn bé, đã từng ngồi cưỡi lên bả vai của ông ấy, được ông ấy vác trên vai chạy loạn khắp sân, ông ấy mang theo anh chạy thật nhanh, gió bên tai o o thổi qua, khiến anh vừa có chút khẩn trương, lại vừa hưng phấn. Ông ấy vui mừng hô to: “Ồ ô — — máy bay tới đây, tiểu Nam tử lái máy bay tới a, tránh hết ra, tránh ra —!”

Bùi Anh luôn ghét bỏ hai cha con một lớn một nhỏ bày trò chơi khắp người mồ hôi hôi hám, cả người đầy bùn đất cây cỏ. Không tắm không cho phép ăn cơm. Ông ấy mang anh đi tắm, còn có thể trêu chọc tiểu ** non nớt của anh. Luôn là anh mắc cỡ vội vã tắm xong che phía dưới chạy đi gọi mẹ.

Trải qua gần nửa đời người, vốn tưởng rằng bọn họ sẽ như bức tranh tối màu, cuối cùng sẽ bị thời gian làm cho hong tróc ra thành sắc màu đen tối, chìm vào đáy sông, sẽ không bao giờ có một ngày có thể mờ lên nguyên vẹn.

Chỉ có một ngày làm cha làm mẹ, con cái mới có thể chân chính hiểu được nỗi khổ của cha mẹ, mới có thể hiểu, vì con cái, có khổ nữa mệt mỏi nữa, cha mẹ cũng vui vẻ chịu đựng.

Lâm Lâm ăn no cũng có chút mệt mỏi rồi, nói chuyện với An Nhiên trong chốc lát liền không mở nổi mắt. An Nhiên sợ cô bé tiêu hóa không tốt, mạnh mẽ lôi kéo cô bé đi lại hai vòng trong khoang máy bay. Đợi đến lúc dừng lại, đôi tay An Lâm Lâm ôm chân An Nhiên dựa vào, ngáp liên tục. An Nhiên ôm cô bé vỗ về chưa được hai cái, cô bé liền ngủ mất.

An Nhiên bế con gái qua một cái giường khác, kéo chăn đắp kín, xem đi xem lại mới lưu luyến ngồi vào bên cạnh Nam Tịch Tuyết.

Trên ngón tay cô là chiếc nhẫn kim cương sáng lấp lánh.

Nam Tịch Tuyết nắm tay của cô, ngón cái vuốt ve chiếc nhẫn kia.

An Nhiên thở dài, nằm ở bên giường, hai tay nắm lấy tay anh. Qua một lúc lâu, cô nói: “Thật xin lỗi..... Em không phải cố ý khiến anh khó chịu.” An Nhiên ngẩng đầu lên, bắt gặp ánh mắt của anh, trên mặt nóng lên một chút, cup mắt xuống nói xin lỗi, “Em không biết Tô Nam sẽ như vậy,” nói xong, An Nhiên dùng sức lau miệng.

Nam tịch tuyết kinh ngạc nhìn cô.

An Nhiên bị anh nhìn có chút ngượng ngùng, suy nghĩ một chút hành động của anh lại có chút tức giận, “Anh cũng không biết, buổi trưa mẹ của anh ấy muốn gặp em, đoán chừng vẫn là muốn nói chuyện phòng ốc.... .. Tô Nam tới đây em cũng không ngờ được.....” Cô đầy khấn trương hoặc là xấu hổ, mười ngón tay siết lại với nhau, “Chẳng lẽ em cũng đi nhảy lầu vậy?”

“Tiểu Nhiên, em không phải là tức giận chứ?”

“Tức, tức giận đến nỗi em đều không cảm thấy đói bụng.” An Nhiên xoa xoa bụng, tức giận nói, “Trước giờ lại không biết tình hình kinh doanh của anh cũng không tệ đến vậy? Anh thật sự coi mình là thần tài rồi hả?”

Nam Tịch Tuyết nhếch miệng lên mơ hồ mỉm cười. Thần tình ái và thần tài là truyện ngắn của O. Henry, một vị phú hào tốn tiền thuê một đồng xe đi ngăn lại xe ngựa của con trai cùng con dâu tương lai, vì con trai tạo ra cơ hội cầu hôn. Con trai tin chắc rằng tình yêu và tiền bạc không liên quan đến nhau, nhưng người cha lại dùng tiền bạc để thúc đẩy thần tình yêu đến.

56. Chương 56: Tình Thân

An Lâm Lâm có cảm giác mình đã ngủ một giấc rất dài, khi cô bé mở mắt ra, bên ngoài trời đã tối om. Bé ngồi dậy dụi mắt, chiếc chăn bông đắp trên người tuột xuống. Nhìn sang hai bên, thấy An Nhiên đang ngồi trên ghế bên cạnh bóc hạt dưa cho Nam Tịch Tuyết ăn, trái tim nhỏ bé mới an ổn trở lại.

“Lâm Lâm đã tỉnh rồi hả ?” An Nhiên đứng lên vỗ vỗ tay, đi tới ôm bé.

“Mẹ, hiện tại là mấy giờ rồi?” Cái kiểu giờ giấc bị đảo lộn thế này khiến An Lâm Lâm cảm thấy không thoải mái, mím môi hỏi.

An Nhiên xem đồng hồ, “Bốn giờ sáng, à không, nên tính theo thời gian ở nước Pháp thì khoảng 10 giờ tối thôi. Hiện tại chúng ta đang ở trên bầu trời Paris.” An Nhiên lắc lắc càn tay nhỏ bé mồm mím của con gái, “Lâm Lâm ngay lập tức có thể gặp bà ngoại rồi!”

Biết được Nam Tịch Tuyết vậy mà lại đưa cô và Lâm Lâm đi gặp bà Niệm Hồng, tim An Nhiên đập nhanh liên tục. Đến bây giờ bà Niệm Hồng vẫn chưa biết đến sự tồn tại của Lâm Lâm, An Nhiên vô cùng căng thẳng, cô nghĩ khi máy bay hạ cánh thì lập tức chạy đi tìm bà, nhưng lại sợ hù đến bà, đang suy nghĩ có nên nói trước với bà một tiếng là cô đã có con hay không? Như vậy dần theo Lâm Lâm sẽ tốt hơn.

Mấy năm này cô cũng không có gặp bà Niệm Hồng, trong lòng An Nhiên cũng hơi oán bà. Nhưng trong quá trình nuôi dưỡng Lâm Lâm, cô cũng cảm nhận được việc làm mẹ không phải là dễ dàng, nhất là, An Diệc Bác gây cho bà thương tổn lớn như vậy, người làm con gái như cô, đã không an ủi bà, khích lệ ủng hộ bà, ngược lại còn trong lúc bà cần nhất thì cô lại bỏ đi.

Có câu “Con muốn chăm sóc mà cha mẹ không còn”. An Nhiên ôm chặt Lâm Lâm, cô nhất định sẽ không náo loạn nữa, mặc kệ vì sao bà Niệm Hồng lại gả cho Nam Tĩnh, đây dù sao cũng là lựa chọn của bà, cô không có tư cách gì mà trách cứ bà. Cô chỉ muốn thật tâm chúc phúc ẹ.

An Lâm Lâm bị mẹ ôm đến chỗ giường của ba đang nằm, buồn bã ỉu xiu ngồi xuống. An Nhiên dùng khăn lông nóng lau mặt lau tay cho bé, bé bắt mắt cong môi.

“Sao vậy, bảo bối, chỗ nào không thoải mái?” Nam Tịch Tuyết nhìn miệng nhỏ của con gái đã chu ra đến mức có thể treo một cái bình dầu nhỏ, giơ tay lên điểm một cái vào khóe miệng của bé.

An Lâm Lâm lo lắng liếc mắt nhìn ngoài cửa sổ đen như mực, phiền não nói: “Chỗ nào cũng không thoải mái. Khó chịu. . . . !” Nói xong, mắt đỏ lên, giơ hai cánh tay đưa phía An Nhiên, “Mẹ, bế bế.”

“Được, mẹ bế.” An Nhiên ôm bé vào lòng, đi tới đi lui dỗ, “Lâm Lâm ngoan.”

Nam Tịch Tuyết lo lắng nhìn, “Có phải đi bệnh viện kiểm tra hay không?”

An Nhiên sờ trán con gái, lắc đầu một cái, “Không có chuyện gì, chắc do chênh lệch múi giờ, con bé ngủ đến mức mơ hồ. Dỗ dành một chút là được.”

An Lâm Lâm khóc rống một lúc mới yên ổn lại nằm trong lòng mẹ, trên mặt vẫn còn nước mắt. An Nhiên đem bé đặt lên giường, nhẹ nhàng gỡ cánh tay nhỏ bé còn đang túm lấy ngực cô, vừa động bé liền râm rì một tiếng, vẫn còn muốn khóc. An Nhiên cũng không dám để bé xuống nữa, cứ ôm đung đưa mà dỗ.

Nam Tịch Tuyết nhìn thấy quầng thâm trên mắt An Nhiên, “Máy bay cũng sắp hạ cánh rồi, ngay lập tức có thể nghỉ ngơi. Anh đã nói với ba, ngày mai sẽ tới chỗ họ.”

Anh nói có vài phần cẩn thận, An Nhiên nhìn một chút khuôn mặt mệt mỏi của con gái đang nằm trong ngực, không thể làm gì khác hơn là tạm thời đè xuống sự xúc động trong lòng, gật đầu một cái.

Sau khi máy bay hạ cánh, Louis tìm thời gian rảnh để nói riêng với An Nhiên: ”Phu nhân, cô xem có nên khuyên tiên sinh nên đến bệnh viện trước hay không? Ở đó chúng ta đặt sẵn phòng bệnh riêng, tiên sinh bị thương không

Nhẹ, không nên tiếp tục đi lại nữa.”

An Nhiên nhìn bộ dạng bị băng kín nửa người giống như xác ướp của Nam Tịch Tuyết, gật đầu một cái, “tôi cũng nghĩ vậy.”

Louis khó xử xoa xoa tay, “Ý của tôi là, trước tiên phu nhân đi cùng với tiên sinh, chờ tiên sinh khỏe hơn một chút thì cùng đi thăm lão gia. Hoặc là, chúng tôi có thể đưa tiểu thư đến trước lão gia gặp cô ấy trước, sau đó...”

*

Về mặt Louis cung kính. An Nhiên tức giận nhìn Nam Tịch Tuyết một cái, anh tỏ vẻ vô tội nhìn sang.

Thuộc hạ của Nam Tịch Tuyết người người đều trung thành. An Nhiên không muốn đánh thức Lâm Lâm đang ngủ trong ngực cô, nhìn Nam Tịch Tuyết một lần nữa, rồi cuộc quyết định, “Vậy thì làm theo ý của các anh đi. Chờ Lâm Lâm tỉnh lại em sẽ nói với con bé một chút, nếu con bé đồng ý đi thì các anh đưa cô bé đi.”

Tay phải Louis đặt nghiêng trên đầu vai, quỳ gối hành lễ với cô.

Sau khi bị ép đưa vào bệnh viện, lần đầu tiên Nam Tịch Tuyết nổi nóng trước mặt An Nhiên, không thông qua sự đồng ý của anh đã tự tiện thay đổi quyết định, khuôn mặt anh lạnh như núi băng, nói với Louis đang cúi đầu trước mặt: “Cậu có thể trở về nhà.”

Louis sừng sững bất động.

An Nhiên cẩn thận vỗ vỗ Lâm Lâm còn đang ngủ say, mí mắt cũng không nâng lên, nói: “Anh còn có lý lẽ để tức giận ư? Thân thể đều đã thành như vậy, đã sắp bốn mươi tuổi, chút hiểu biết cũng không có. Louis, anh vất vả rồi, anh mau đi nghỉ ngơi trước đi.”

“Vâng” Louis vái một cái, bước nhanh ra khỏi phòng bệnh.

Nam Tịch Tuyết đánh mặt, “Anh sẽ không dùng hấn nữa.”

“Không nghe lời của anh thì bị đuổi đi? Vậy anh cũng đuổi em đi.”

Khuôn mặt lạnh lùng của Nam Tịch Tuyết hơi buồn lòng, “Tiểu Nhiên, em và bọn họ không giống nhau..... Em là..... ai.”

An Nhiên ôm Lâm Lâm ngồi ở bên giường, “Em còn chưa vội đâu, anh gấp cái gì. Anh tốt nhất nên bồi dưỡng cho tốt để có thể xuống giường đi lại. Thời hạn năm năm cũng đã tới, chỉ còn có mấy ngày nữa thôi.” Cô bĩu môi, “Em không muốn con gái em có một người ba bị què chân.”

Nam Tịch Tuyết ừ ừ xoay mặt, “Tiểu Nhiên, lời nói của em quá nặng rồi.”

An Nhiên giơ tay lên sờ sờ khuôn mặt tuần tú của anh, “ngoan a.”

Ngón tay của cô rất mềm mại, mơn trớn gương mặt, khoe môi của anh. Không để ý Nam Tịch Tuyết đứng lúc vừa lên tiếng liền ngậm lấy đầu ngón tay của cô, đầu lưỡi liếm qua.

Ngón tay giống như có dòng điện chạy qua, an Nhiên khẽ run rẩy, cô nhìn chăm chăm vào lồng ngực rắn chắc dưới cổ áo mở rộng của anh, có chút buồn bực nói: “Anh nhanh lên chút đi.”

Không ngờ Nam Tịch Tuyết lập tức ngồi thẳng dậy, cánh tay không bị thương ôm chặt lấy vai cô, “Tiểu Nhiên, đem Lâm Lâm để lên trên giường bên kia đi?” Anh dùng răng khẽ cắn vành tai của cô, một cái tay từ gáy của cô sờ về phía trước, vuốt ve xương quai xanh của cô, dò vào trong áo lông cổ chữ V của cô, bao phủ trên ngực cô.

An Nhiên lườm anh một cái, đứng dậy, đặt Lâm Lâm vào chiếc giường bên cạnh.

Cái mông của cô vừa mới đặt lên giường của Nam Tịch Tuyết, liền bị giữ chặt thắt lưng kẹp trong tới ngực anh. Anh như đói khát ngậm môi của cô, hai cánh tay của An Nhiên ôm lấy cổ anh, ngửa mặt đáp lại, đầu lưỡi khiêu khích truy đuổi lẫn nhau khiến không khí càng trở nên nóng bỏng.

An Nhiên chỉ sợ đụng tới vết thương của anh, không để cho anh đụng đây nhiều, đẩy anh ra một chút. Nam Tịch Tuyết lưu luyến thu hồi đầu lưỡi từ trong miệng cô, nhưng vẫn cố cắn cổ và ngực của cô.

“Anh ngoan ngoãn nằm xuống đi.” An Nhiên ấn anh về giường.

“tiểu Nhiên.....” Lồng ngực Nam Tịch Tuyết phập phồng kịch liệt, yết hầu theo nhịp thở dốc của anh mà chuyển động lên xuống, vô cùng hấp dẫn.

An Nhiên đem tóc đang tán loạn buộc lại sau đầu, cúi đầu xuống, liếm một đường từ cằm anh xuống dưới.

Đây là Sự hành hạ ngọt ngào!

An Nhiên chui cả đầu vào trong chăn, xoa anh, ngậm lấy anh, cắn, mút, khiến Nam Tịch Tuyết gần như muốn phát điên. Một tay anh dùng sức xoa bóp bờ mông của cô đang vểnh lên ở bên ngoài chăn, hàm răng nghiến chặt nói một câu “Thật muốn giết em!”

An Nhiên dùng răng cắn cắn chỗ kia của anh, Nam Tịch Tuyết cắn răng chịu đựng, eo hơi dùng lực đẩy vào trong miệng cô, “Dùng răng bao quanh nó, cắn một chút!”

Thời điểm Nam Tịch Tuyết tỉnh trùng lên não, tuyệt đối là cảm thú chính hiệu. qua một lúc lâu, An Nhiên từ trong chăn thò đầu ra, che miệng vội vã chạy vào phòng vệ sinh, có chất lỏng trắng đục từ giữa những ngón tay của cô rơi xuống nổi bọt trên sàn gỗ.

Vạt áo Nam Tịch Tuyết mở rộng, trên ngực đều là những dấu đỏ do móng tay An Nhiên cấu tạo ra, há miệng thở hổn hển, vừa lòng lại thỏa mãn ngồi tựa vào bên giường.

57. Chương 57

An Nhiên súc miệng xong, soi gương nhìn chung quanh, lại sờ sờ tóc, cảm giác tóc hơi ẩm ướt, dính nhờn nhờn. Cô mở cửa thò đầu ra, nhỏ giọng nói: “Em đi tắm, anh không được để cho người khác đi vào đây.”

Nam Tịch Tuyết cười một cách đê tiện, gật đầu một cái.

Sau khi tắm xong, An Nhiên mặc bộ quần áo ngủ, cả người nhẹ nhàng khoan khoái đi ra.

Nam Tịch Tuyết nhìn chăm chăm bộ quần áo ngủ kiểu dáng bảo thủ màu hồng có in hình thỏ trắng trên người cô, vừa cảm thấy đáng yêu, lại cũng vừa cảm thấy đáng tiếc.

An Nhiên thả tóc vẫn còn đang ướt trong khăn tắm xuống, nhìn hai bên một chút, kéo cái ghế ở bên cạnh cửa sổ lại, ngồi ở bên giường, lại dùng khăn tắm bọc tóc lại, vắn vắn bọc tóc giống như vắn bánh quai chèo.

“Lại gần đây, anh lau giúp em.”

An Nhiên nhìn Nam Tịch Tuyết một chút, “Thôi, anh mau ngủ đi, trước mắt chỉ cần dưỡng thương cho tốt là được rồi..”

Nam Tịch Tuyết yếu ớt nhìn cô.

Sau khi An Nhiên đã sấy khô tóc, liền đi tới tắt đèn trong phòng bệnh, chỉ bật một chiếc đèn ngủ nhỏ, vén chăn mà Lâm Lâm đang đắp lên rồi nằm xuống. An Lâm Lâm mở mắt nhìn thấy cô, mềm mại gọi một tiếng “Mẹ” “Lâm Lâm ngoan.” An Nhiên nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt của con gái.

Có mẹ ở bên cạnh, An Lâm Lâm rất nhanh lại ngủ thiếp đi. An Nhiên nằm xuống, hôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn của con gái, đang định nhắm mắt ngủ, lại nghe thấy từ giường ngủ bên cạnh Nam Tịch Tuyết ho nhẹ hai tiếng, “Tiểu Nhiên, sao em không ngủ ở đây?”

An Nhiên lật người nhìn về phía anh, nhỏ giọng nói: “Anh ngoan ngoãn ngủ đi, chỗ nào không thoải mái thì gọi em, em ngủ một lát đây.”

Cô nhắm hai mắt lại, hô hấp đều đều. Mặt Nam Tịch Tuyết tràn đầy tiếc nuối, không nặng không nhẹ vỗ vỗ vào cái chân bị thương phía dưới của mình.

An Lâm Lâm là người dậy sớm nhất, sau khi mở mắt, bé phát hiện mình đang nằm trong ngực mềm mại thơm ngát của mẹ, hài lòng nháy nháy mắt, lấy chăn vây quanh người. Bé nâng người dậy, nhìn Nam Tịch Tuyết qua đầu vai An Nhiên, phát hiện ba cũng đang ngủ ở đây, che miệng cười “Xích xích” rồi lại quay về chăn.

An Nhiên đang mơ màng ngủ, thuận tay vỗ vỗ sống lưng Lâm Lâm, “Bảo bối ngủ đi.”

Cô vừa nói, Nam Tịch Tuyết lập tức tỉnh dậy. Anh nhìn sang, thì thấy An Nhiên đang đưa lưng về phía anh ngủ, bên cạnh cô cái chăn phồng lên thành một khối, bên trong là Lâm Lâm. Không biết bé đang làm gì trong đó, cái khối đó phồng giống như một cái bọc nhỏ, không ngừng ngo ngoáy.

Nam Tịch Tuyết đè thấp giọng hỏi: “Lâm Lâm, con đang làm gì vậy? Mẹ đang ngủ đó.” Anh vén lên một góc chăn hào phóng nói với người bên trong, “Tối đây ngủ với ba?”

Lời mời của Nam Tịch Tuyết khá mới mẻ, An Lâm Lâm hưng phấn gật đầu một cái, dùng cả tay chân bò ra ngoài, lại bị An Nhiên vẫn còn nhắm mắt ôm lấy vòng eo mũm mĩm kéo trở lại, “Ba trên người có vết thương, Lâm Lâm quay lại ngủ tiếp với mẹ một lúc nữa.”

Nam Tịch Tuyết nghe thấy giọng nói của cô khàn khàn vì vẫn chưa tỉnh ngủ, săn sóc nói: “Không có việc gì, anh thấy con gái thức dậy mà không chịu nằm yên, ảnh hưởng tới giấc ngủ của em. Bây giờ còn sớm, em ngủ tiếp một lát.”

“Ừ.” An Nhiên đáp một tiếng, đầu lại vùi vào trong chăn.

An Lâm Lâm đẩy đẩy An Nhiên: “Mẹ ngủ ở bên kia.” An Nhiên thuận theo lật người. An Lâm Lâm hài lòng từ phía sau ôm lấy An Nhiên, bàn tay nhỏ xuyên qua dưới nách cô sờ lên ngực cô. Mới vừa rồi An Nhiên ôm bé, An Lâm Lâm sờ không tới mimi (ngực) mà bé yêu thích, nên vẫn cố gắng vươn tay ra. Lần này rất cuộc cũng thành công, bé cười “Khanh khách”, “Mẹ, Mimi thật mềm.”

An Nhiên đưa tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của Lâm Lâm, nhắm mắt lại cười nói: “Sau này Lâm Lâm cũng có mà.”

An Lâm Lâm không quá tin tưởng cúi đầu xem xem bản thân, lòi ra, thịt nhiều, chỉ có một chỗ mềm mại nhất, chính là cái bụng nhỏ của bé chẳng lẽ là, sau này khi lớn lên thịt ở bụng sẽ chạy lên phía trên sao? (đáng yêu quá :**)

Lúc An Nhiên từ từ tỉnh lại thì An Lâm Lâm đang ngồi ở trước giường của Nam Tịch Tuyết, mở miệng để ba đút cháo.“A ô a ô”, thưởng thức hương vị thơm ngon.

An Nhiên ngửi thấy trong không khí có mùi thơm, vén chăn lên xuống giường, sờ sờ đầu con gái, “Ăn cái gì vậy, thơm thế.”

Mắt to của An Lâm Lâm cười đến mắt to cười đến cong cong, “Nước canh Pháp.”

An Nhiên nhận lấy cái chén từ trong tay Nam Tịch Tuyết, dùng cái muỗng khuấy khuấy cháo trong chén, đậu phộng nấu chín nở bung, táo ngọt, long nhãn, ý dĩ cùng hạt sen, buồn cười: “Ừ, đây là nước canh Pháp, tên tiếng Trung cháo Bát Bảo.” Múc một muỗng lớn đưa tới miệng Lâm Lâm, “A, há miệng ăn tiếp nào?”

“Con ăn no rồi.” An Lâm Lâm chẹp miệng, bé cố gắng đi về phía Nam Tịch Tuyết, “Mẹ cho ba ăn đi, ba còn chưa có ăn.”

Con gái quả thật là chiếc áo nhỏ thân thiết! Nam Tịch Tuyết vui mừng nghĩ, cùng lúc nhìn về phía An Nhiên.

“Con ngoan ngoãn ngồi yên đi, đừng đụng vào ba con.” An Nhiên căn dặn, đưa muỗng cháo vào trong miệng Nam Tịch Tuyết.

Bữa sáng Louis đưa tới rất phong phú, có bánh bao, một ít dưa cải, còn có cả điểm tâm ngọt của Pháp. An Nhiên từng miếng từng miếng dứt cho Nam Tịch Tuyết ăn no, còn không ngừng dặn dò An Lâm Lâm không được nghịch ngợm, không được cạo vào vết thương của ba. An Lâm Lâm nhìn ba ăn ngon như vậy, tự đứng lại cảm thấy đói bụng, cũng muốn ăn.

Hai người họ mỗi người một hộp, thỏa mãn vui sướng, An Nhiên lại mệt mỏi đến mức đầu đầy mồ hôi. Chỉ là, khi Lâm Lâm lôi đoạn giấy vệ sinh trịnh trọng lau mồ hôi cho cô thì tất cả lỗ chân lông của An Nhiên đều thả lỏng vô cùng thoải mái.

Lâm Lâm đúng là tâm can bảo bối của cô. Lớn thêm một chút, đôi lông mày nhỏ càng thêm khí khái bùng bùng, rất giống Nam Tịch Tuyết. An Nhiên có cảm giác, vẫn yêu chưa đủ con gái rượu của mình.

Sau khi ăn cơm xong, bác sĩ tới phòng kiểm tra, xác nhận Nam Tịch Tuyết đã không có việc gì, An Nhiên mới yên tâm. Cô ôm Lâm Lâm đặt trên đùi, lắc lắc, thương lượng với bé chuyện đi gặp bà Niệm Hồng.

“Bà ngoại?” An Lâm Lâm tự hỏi, “Có phải bà rất hung dữ không?”

“Sẽ không, bà ngoại rất dịu dàng.”

“Kia, ” An Lâm Lâm vô cùng háng hái hỏi, “Có phải mẹ và bà ngoại rất giống nhau không?”

An Nhiên suy nghĩ một chút, “Ừ, cũng hơi giống thôi. Tuy nhiên mọi người đều nói mẹ giống ông nhất đặc biệt là mắt cực kỳ giống.”

An Diệc Bác rất đào hoa, lúc còn trẻ khuôn mặt anh tuấn kiệt xuất làm khuynh đảo tâm tình rất nhiều thiếu nữ. Khâu Thiệu Trạch và An Nhiên cũng được di truyền đôi mắt kia, dẫn đến anh em bọn họ giống nhau đến kinh người.

“A.” An Lâm Lâm uốn éo thân thể tới nhìn kỹ An Nhiên, nghiêm túc kéo kéo khuôn mặt, “Mẹ, tại sao mắt của con lại tròn, còn mẹ thì nhọn? Tại sao bộ dạng của con không giống mẹ?”

Nam Tịch Tuyết cười lên, đưa tay bóp bóp gương mặt của bé, “Lâm Lâm chắc chưa nhìn thấy mẹ con khi còn bé, lúc mẹ bằng con bây giờ, mẹ và con không khác nhau mấy, so với mặt con còn tròn hơn.”

An Lâm Lâm yên lòng thở dài một hơi, An Nhiên trợn mắt nhìn Nam Tịch Tuyết một cái.

Louis đi tới, gõ gõ cửa phòng đang mở, “Tiên sinh, lão gia đã tới.”

Nụ cười đang đọng trên khuôn mặt Nam Tịch Tuyết, dần dần biến mất, động tác của An Nhiên cũng cứng ngắc, An Lâm Lâm không rõ có chuyện gì, nằm ở trên đầu vai mẹ nhìn về phía người đàn ông vừa mới vào cửa.

“Nhiên Nhiên!” Bà Niệm Hồng đã giành tiến vào trước ông Nam Tĩnh, gọi con gái một tiếng, không kiềm nổi nước mắt rơi như mưa. Bảo bối của bà, đã trưởng thành. Cô ngồi như vậy, nhìn sang, so với mấy năm trước đã cứng chặc hơn rất nhiều.

An Nhiên quay đầu lại, “Mẹ!” Cô đặt Lâm Lâm xuống, bước nhanh tới ôm lấy bà Niệm Hồng, “Mẹ, con rất nhớ mẹ!”

An Nhiên không dọa đến Lâm Lâm, nhưng cô không khống chế được, ở trong ngực bà Niệm Hồng khóc như một đứa trẻ. An Lâm Lâm ngang nhiên xông qua, an ủi vỗ vỗ chân An Nhiên, giọng nói non nớt nói: “Mẹ không khóc, ngoan ngoan nghe lời.” Đôi mắt to đen nhánh sáng ngời của bé nhìn về phía bà Niệm Hồng, hơi trách cứ, “Phải dỗ như vậy.”

Ánh mắt của bà Niệm Hồng dừng trên mặt An Lâm Lâm một lát, lại dời về phía Nam Tịch Tuyết, trong lòng lập tức hiểu. Trước khi đến Nam Tĩnh không nóng không lạnh nói cho bà biết Nhiên Nhiên và Nam Tử đã có đứa bé, bà còn tưởng rằng An Nhiên đang mang thai. Đây tiểu cô nương này cũng đã biết nói chuyện, tự mình đứng được vững vàng rồi, chắc phải bốn năm tuổi.

Chẳng lẽ là. Bà Niệm Hồng ôm chặt lấy con gái, “Nhiên nhiên, mấy năm nay, con vất vả rồi.”

An Lâm Lâm nghiêm nhiên trở thành người tỉnh táo nhất trong phòng, bé đi tới bên cửa sổ kéo một cái ghế lại đây, đẩy tới bên cạnh Nam Tĩnh, “Mời ngồi.”

Nam Tĩnh cúi đầu nhìn đứa bé một chút, đôi môi giật giật, sau đó trầm mặc ngồi xuống.

Ông lạnh lùng nhìn Nam Tịch Tuyết, chờ một lời giải thích từ phía con trai.

Nam Tịch Tuyết tránh ra ánh mắt của ông, ngoắc ngoắc ý bảo Lâm Lâm đi tới, rồi sau đó sờ sờ đầu của bé, nói: “Ông ấy là ông nội, nghe lời, gọi ông nội.”

An Lâm Lâm nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Nam Tĩnh một chút, có chút sợ hãi, gọi một tiếng nhỏ xíu. Nam Tĩnh lại không nghe được, nhìn cô bé đang núp bên cạnh Nam Tịch Tuyết, giọng nói lạnh nhạt, “Ta chưa nói sẽ nhận con bé.”

58. Chương 58: Tiền Tấu

Nam Tĩnh một câu không nhận, Nam Tịch Tuyết cùng An Nhiên không có nói gì, Nhập Hồng lại giận, cổ kỹ đứa bé ở bên cạnh, không tốt cùng ông ấy cãi nhau, chỉ là oán hận liếc ông ấy một cái, giận đùng đùng đi tới bên giường khom lưng ôm lấy Lâm Lâm.

“Bảo bối ngoan, cùng bà ngoại nói, tên con là gì?” Nhập Hồng tạm thời dè xuống lửa giận trong lòng, ôm khuôn mặt nhỏ bé Lâm Lâm, dịu dàng hỏi.

An Lâm Lâm mắt to đen nhánh xoay vòng, nghiêng thân thể qua Nhập Hồng nhìn An Nhiên, lại nhìn trở lại, phát hiện bà ngoại quả thật rất dịu dàng, hơn nữa cảm giác rất giống như mẹ, liền vui mừng nói: “Bà ngoại, con tên là An Lâm lâm.”

“An — Lâm Lâm, tốt, thật tốt.” Nhập Hồng cười sờ đầu Lâm Lâm, chăm chọc nhìn cha con Nam Tĩnh một cái, dặt tay An Nhiên liền hướng bên ngoài đi, “Nhiên Nhiên đi cùng mẹ, mẹ cho con cùng tiểu bảo bối đồ ăn ngon.”

“Mẹ, chờ Nam tử.”

“Nam tử sẽ đi qua.” Nhập Hồng cắt đứt câu chuyện An Nhiên, cũng không quay đầu lại lôi kéo cô ra cửa.

Nam Tịch Tuyết bị con gái “An Lâm Lâm” kích thích, nhú lông mày một lúc lâu, chuyển suy nghĩ một chút, cũng may con gái không mang “Tô”, có thể thấy được trong lòng An Nhiên vẫn nhận định chính anh là cha của đứa bé. An ủi chính mình một lần như vậy, mới phát giác được trong lòng dễ chịu hơn chút.

Nam Tĩnh không khách khí khi anh quần áo băng thương trên đùi vỗ mấy cái, có chút nặng. Thấy Nam Tịch Tuyết đau đến cắn răng, Nam Tĩnh hừ một tiếng, “Biết đau? Thật là càng không có tiền đồ.”

Nam Tịch Tuyết cẩn thận bảo trì trầm mặc.

“Lần này trở về, thăm mẹ anh chưa?”

Nam Tịch Tuyết lắc đầu một cái.

Nam Tĩnh thở dài, “Nên đi, đã mấy năm không có đi thăm qua.” Ông lấy ra bao thuốc, mình để trong miệng một điều, lại tiện tay đưa cho Nam Tịch Tuyết một điều.

Mùi thuốc lá ở trong phòng bệnh tràn ngập, trong lúc vô hình hòa hoãn hai người đàn ông này đang lúc không khí ngột ngạt.

Nam Tĩnh bắn rớt một đoạn tro thuốc lá, đứng lên nói, “Nếu đã tới, thì ở lại đây. Anh là con ta, tất cả của ba đều muốn đưa cho anh, không cần như người ngoài ở bên ngoài.”

Nam Tịch Tuyết vốn là tính toán mang theo An Nhiên cùng Lâm lâm ở lại bên ngoài, dù sao Nam Tĩnh cùng Nhập Hồng là quan hệ vợ chồng, để cho anh cùng An Nhiên vào ở hết sức khó xử. Suy nghĩ một chút An Nhiên không muốn xa rời Nhập Hồng, đoán chừng cũng chỉ có thể ở cùng chỗ rồi.

Nam Tĩnh rồi lại hỏi Nam Tịch Tuyết một câu thể nào cũng không nhớ đến: “Tiểu cô nương kia thật là của anh? Có làm giám định chưa?”

Nam Tịch Tuyết tức giận một quyền nện ở nơi mép giường, “Cha, người nói vậy là vũ nhục đối với Tiểu Nhiên!”

“Ba không cảm thấy.” Nam Tĩnh lãnh khốc nói, “Hơn nữa cô gái kia một chút không có dáng vẻ giống nhà của chúng ta.”

Hoàn cảnh của Nhập Hồng so với An Nhiên tưởng tượng tốt hơn nhiều, điều này làm cho trong lòng cô dễ chịu hơn nhiều.

Họ cùng cha con Nam Tĩnh một trước một sau đi vào. Vào phòng ốc nhà này, An Nhiên mới chính thức ý thức được, Nam Tĩnh cùng Nhập Hồng thật là vợ chồng. Nhất là, buổi tối, cô trở mắt nhìn Nhập Hồng cùng Nam Tĩnh vào chung một phòng ngủ, có loại kích động đem mẹ cướp đoạt trở về.

Âm thanh cửa đóng lại lúc phát ra, chói tai khác thường, Nam Tịch Tuyết đi đứng bất tiện, Nam Tĩnh sớm phái người ở lầu một dọn dẹp thành một gian phòng ngủ lớn, bên trong phòng lớn, đệm giường thực dày mềm mại, cùng An Nhiên ba người bọn họ ngủ.

An Lâm Lâm lần đầu ngủ giường lớn như vậy, sau khi tắm xong bị má Lưu dùng khăn lông lớn bao lấy thả vào trên giường, vui mừng dùng cả tay chân bò lên phía trước, chỉ mặc quần lót trắng thân thể mập mạp từ trong khăn tắm chui đi ra, ở phía sau giữ lại nhưng vô ích.

Má Lưu sợ cô bé cảm lạnh, dụ bé chạy nhanh qua. An Lâm Lâm cười “khanh khách” không qua, từ cuối giường bắt đầu lộn nhào, cô bé lộn mấy vòng, vẫn lật tới đầu giường, một mỗi ra một đầu đầy mồ hôi, thở hổn hển ngồi phịch ở trên gối đầu bất động.

“Ba, Lâm Lâm lật được lợi hại không?” An Lâm Lâm thở hổn hển hỏi.

Nam Tịch Tuyết nửa ngồi dựa vào đầu tường, một mực nhìn bảo bối có thể lật mấy cái, nghe cô bé hỏi, liền cười kéo cô bé đến đắp chăn trong lên, “Thật lợi hại, tổng cộng lần 6 cái...má Lưu, đem quần áo cho tôi, má đi nghỉ ngơi đi”. Má Lưu cầu cũng không được.

An Nhiên vào phòng thấy Nam Tịch Tuyết một tay đang mặc quần áo cho An Lâm Lâm. Anh một cánh tay không thể động, vốn hành động cũng không lưu loát, An Lâm Lâm còn cố ý uốn éo người không ặc, một lát mặc lộn cánh tay, một lát lại đem quần áo mặc ngược, ngược lại đem Nam Tịch Tuyết chơi đùa đến đổ mồ hôi.

“Mẹ. ôm ôm!” An Lâm Lâm vừa nhìn thấy An Nhiên, sẽ phải dính tới đây. Cười bò đến bên giường hướng trên người cô bố nhào.

“Mặc quần áo vào, kéo bị cảm lạnh cũng không hay”. An Nhiên lên tiếng, An Lâm Lâm liền ngoan ngoãn mặc quần áo vào.

“Vẫn là em lợi hại”. Nam thật lòng than thở. Đã nằm ở trong chăn An Lâm Lâm hướng anh le lưỡi làm mặt quỷ.

An Nhiên cũng lên giường, nhàn nhạt nói: “Đi ngủ sớm một chút thôi”. Cô tắt đèn, lọt vào một mảnh trong bóng tối.

Ánh trăng sáng chưa bao giờ bị rèm cửa sổ hoàn toàn che kín, chiếu qua cửa sổ sát đất, ở trên mặt thảm lông nhung lưu lại một ánh sáng nhu hòa.

An Nhiên vẫn không ngủ được, nghĩ căn phòng ngủ lầu trên này, trong lòng cô vui cùng phiền. Ở chính giữa lâm lâm đã sớm ngủ thiếp đi, cô cẩn thận ngồi dậy, nghĩ muốn mặc quần áo ra ngoài dạo lại thấy Nam Tịch Tuyết không hề buồn ngủ mở hai mắt.

“Không ngủ được?” Anh nhỏ giọng hỏi.

“Ừ”. An Lâm Lâm Nhiên gật đầu một cái.

Nam Tịch Tuyết tay lướt qua lâm lâm bắt được cô, “Đến nằm cạnh anh”.

An Nhiên cẩn thận đem Lâm Lâm đến ngủ bên này, chính mình nằm ở giữa. Cô mới vừa nằm xuống, liền bị Nam Tịch Tuyết ôm eo.

An Nhiên ở trong ngực anh tìm tư thế thoải mái dựa vào, chui đầu vào nơi cổ anh, còn là tỉnh không nổi tâm, nặng nề thở dài.

Hơi thở ấm áp ở trên cần cổ, Nam Tịch Tuyết không khỏi động tình, tay nắm cô ngang lưng chính từ từ trượt xuống, chui vào quần ngủ trong, vuốt ve lên mông của cô, ngón tay thon dài dần dần rời xuống, đi sờ chút nơi ẩm ướt mềm mại trong đó.

An Nhiên đem tay anh không thành thật rút ra, bực mình nói: “Đừng làm rộn”

Nam Tịch Tuyết bị cự tuyệt, không thể làm gì khác hơn là phần nộ dừng lại, cúi đầu hôn gáy cô. Ấm áp hôn lan tràn tới đầu vai, nơi đầu lưỡi quét qua, kích thích thân thể nhạy cảm của cô, ngược lại tăng thêm bực mình trong lòng cô.

An Nhiên đẩy đầu anh ra, “Tránh ra, chứ phiền em!” Nhìn cô mất hứng, Nam Tịch Tuyết nhỏ giọng nói: “Tiểu Nhiên, đây là chuyện không có cách nào khác. Bọn họ... tóm lại làm mấy năm này là vợ chồng”.

Anh nói xong, nhìn An Nhiên càng ngày càng đi xuống co lại thân thể cong như tôm tép. Cô nức nở nói: “Em chính là khó chịu. Anh nói cũng nhẹ nhõm, đây chính là mẹ em”.

Cô đột nhiên xoay người lại, tức giận đờ đờ nhìn chằm chằm anh, “Anh còn có tâm tình làm những chuyện kia, không cảm thấy kì cục sao? Ba anh cướp đi mẹ em, em... Anh không được đụng vào em, thật ghê tởm”.

Nam Tịch Tuyết ôm cô, vỗ lưng cô dụ dỗ, “Được, anh ghê tởm. Đừng tức giận”.

An Nhiên cắn một cái lên xương quai xanh của anh, để phát tiết buồn bực trong lòng cô, Cô hạ miệng luôn luôn không nhẹ, Nam Tịch Tuyết cắn răng nói: “Thật hối hận đi nhảy lầu”.

“Anh bây giờ hối hận có ích lợi gì nữa?” An Nhiên nói xong, lại cắn anh một cái.

Nam Tịch Tuyết nắm chặt quả đấm, nghiêng đầu cắn môi của cô, “Chờ anh khỏi hẳn, nhất định ... giết chết em!”

59. Chương 59: Tranh Thủ Tình Cảm

An Nhiên dịch thân thể hướng đầu giường, nâng lên cái chân đặt lên hông của Nam Tịch Tuyết, đầu gối chìa vào ngang lưng anh khối lồ lồm kia trên dưới mề nheo, lòng bàn chân đè anh xuống mông vênh lên mà căng đầy.

Lúc này, đêm tối đang từ từ rút đi, dần dần lộ ra bầu trời xám trắng. Trong phòng sáng lên, Nam Tịch Tuyết đem An Nhiên mặt đỏ lên, trên chóp mũi treo mồ hôi hạt nhìn càng thêm rõ ràng. Anh ngứa cổ lên hung ác nếm miệng cô khe run cánh môi, tiếp theo cúi đầu, chui vào nơi cao vút gần ngay trước mắt.

Anh hạ miệng có chút nặng, cắn nuốt được cô. An Nhiên thở dốc một hơi, giơ tay lên nhéo phía sau tóc tai anh, nhỏ giọng nói: “Anh nhẹ chút!” Cô nói xong, Nam Tịch Tuyết ngược lại hàm chứa một ít tức giận, dùng sức bú hơn.

An Nhiên bị anh chơi đùa đổ mồ hôi đầm đìa, ngược lại trong mắt anh lửa dục đốt càng lợi hại. Nam Tịch Tuyết nhìn chăm chăm cô, tựa như bụng đói kêu vang vang, hận không thể một hơi nuốt cô. Một cái tay anh vuốt ve xoa nắn thân thể của cô, hô hấp nặng nhọc, “Ngồi lên?”

An Nhiên khước từ tay của anh, “Không cần. Anh hãy thành thật, ngày mai còn phải đi bệnh viện đổi thuốc.” Cô rất kiên định cự tuyệt, quay lưng đi ôm Lâm Lâm. Tim cô đập lợi hại, sau lưng âm thanh huyền não Nam tịch tuyết làm ra, trong cổ họng của anh than nhẹ vang ở bên tai. An Nhiên nhắm chặt mắt, thật là không thể cùng ngủ cùng anh!

An Lâm Lâm rất không vui vẻ. Tỉnh dậy, cô không phải ở trong lòng ngực mẹ thơm mềm, mà bị một cái tay ba tách rời ra. Bàn tay Nam Tịch Tuyết che ở trên ngực An Nhiên, che cô cực kỳ chặt chẽ.

An Lâm Lâm quệt mồm, xoa xoa gương mặt, khó trách cảm giác ngủ cứng quá, tuyết không thoải mái. Bé cố gắng lấy tay Nam Tịch Tuyết ra, ai ngờ bàn tay kia hơi hoạt động ở dưới, bao trùm càng bền chắc.

“Mẹ!” An Lâm Lâm mắt híp lớn tiếng gọi An Nhiên, “Mẹ ôm!”

Nam Tịch Tuyết lập tức liền tỉnh, thu tay về. An Lâm Lâm nhân cơ hội nhào qua làm nũng, “Mẹ ôm một cái.”

An Nhiên híp mắt nhìn con gái một chút, cúi đầu hôn trán cô bé, sờ sờ tóc cô bé ngủ mà loạn, tay vươn vào trong chăn vỗ vỗ cái mông mạp của bé, “Đi phòng vệ sinh một chuyến.”

Trải qua mẹ nhắc nhở, An Lâm Lâm mới phát giác mình kìm nén đến lợi hại, trở mình bò dậy đi giải quyết vấn đề quá mót.

Khiến An Lâm Lâm tiếc nuối chính là, chờ bé trở lại, An Nhiên đã ở dưới giường hầu hạ Nam Tịch Tuyết mặc quần áo rồi Nam Tịch Tuyết thân thiết kêu bảo bối, không ngờ bảo bối “Hừ” một tiếng không để ý anh, chỉ giương hai cánh tay khiến An Nhiên ôm. Chờ An Nhiên ôm lấy cô bé, bé liền hai con cánh tay gắt gao ôm cổ của An Nhiên, đồng thời thị uy nhìn anh.

Bởi vì An Lâm Lâm quần An Nhiên đứt ăn điểm tâm, Nam Tịch Tuyết không thể làm gì khác hơn là chính mình tự ăn.

An Nhiên nhìn anh ăn một cách vụng về khổ cực, đề nghị: “Kêu má Lưu cho anh ăn không tốt sao?”

Nam Tịch Tuyết dùng cái muỗng khuấy trong chén cháo nóng bỏng, liếc nhìn má Lưu đứng ở một bên, nghiêm mặt nói: “Không cần.” Anh nghĩ, giọng nói tận lực nhu hòa đối với Lâm Lâm nói: “Lâm Lâm lớn rồi, nên chính mình tự ăn cơm. Ngoan, để mẹ ăn điểm tâm.”

Ai ngờ An Lâm Lâm lập tức nước mắt lưng tròng rồi. Lòng của Nam Tịch Tuyết lập tức mềm thành vũng nước, dụ dỗ tâm can bảo bối, chủ động lột quả trứng gà luộc cho Lâm Lâm. Đưa cho bảo bối còn bị ghét bỏ một cái tay lột không được tốt, trứng gà trơn mượt làm cho tiểu oa oa, quay đầu không chịu ăn.

An Nhiên không nặng không nhẹ siết chặt gương mặt của Lâm Lâm, “Nghe lời, ăn cơm thật ngon.”

An Lâm Lâm lúc này mới đang hoảng.

Sau khi ăn cơm xong, An Nhiên bồi Nam Tịch Tuyết đến bệnh viện, liền giao Lâm Lâm cho Nhập Hồng cùng Nam Tĩnh. Cách nhà, Nam Tịch Tuyết tỏ vẻ ưu sầu vì Lâm Lâm mâu thuẫn với anh, đã thương tim của anh. An Nhiên trấn an mấy câu, người đàn ông da mặt dày này liền được voi đòi tiên, động tay động chân không thành thật.

Nhìn chiếc xe hơi kia chạy càng ngày càng xa, gương mặt An Lâm Lâm lo lắng, nhắc chân cọ trên mặt đất, hỏi Nhập Hồng: “Bà ngoại, mẹ còn có trở lại không?”

“Dĩ nhiên.” Nhập Hồng dặt tay nhỏ bé của bé, lôi kéo cô bé vào trong phòng khách đi. “Mẹ con rất nhanh sẽ trở lại. Con xem, túi quần áo của mẹ đều còn ở trong nhà, sẽ không đi xa.”

An Lâm Lâm nghiệm chứng tính chân thật lời nói của Nhập Hồng, lúc này mới yên tâm. Cô bé bây giờ bắt đầu có chút ghét ba, cảm giác ba trở lại, mẹ quan tâm bé tựa ít đi rồi.

Nhập Hồng nhìn cô bé nản lòng, nản chí, khiến má Lưu từ trên lầu mang xuống một thùng giấy, bên trong phong phú nhiều món đồ chơi.

Lực chú ý của An Lâm Lâm rất nhanh bị các loại đồ chơi nhỏ tinh xảo hấp dẫn, trong ngực ôm một đồng món đồ chơi, đeo lên cặp tóc tiểu thủy tinh vây quanh. Bé từ trong rương lấy ra một khối cầu đặc biệt thích, cùng Bì Cầu cô bé ngày thường chơi màu sắc rực rỡ không khác nhiều lắm, cái này càng nhìn càng đẹp mắt, trong suốt, dùng sức ấn một cái sẽ phát hiện nó mềm mại và có co giãn.

Nhập Hồng thấy hai tay nhỏ bé của bé vuốt ve cái quả cầu, thỉnh thoảng xoa bóp, siết chặt, hai con mắt vui mừng loang loáng, liền mỉm cười lấy quả cầu trong tay bé ra làm mẫu. “Như vậy chụp vỗ, còn có thể sáng lên... Cứ như vậy.” Nhập Hồng vỗ, quả banh kia rơi trên mặt đất lại bắn lên, bên trong liền bắt đầu sáng lên, “Con thử một lần.”

An Lâm Lâm tìm được món đồ chơi mới, hưng phấn vỗ nó chạy khắp nơi. Nhập Hồng đi theo cô bé một lát, thật sợ là không sánh bằng cô bé tràn đầy tinh lực, không thể làm gì khác hơn là phân phó má Lưu đi theo cô bé, đừng để bị đụng té.

An Lâm Lâm vỗ quả cầu đi lên lầu hai thám hiểm. Cô bé đi dạo một vòng, cảm giác nơi này và biệt thự cô bé ngốc ở qua rất giống, trong lúc bất chợt lại rất nhớ ngôi biệt thự cô đã ở. Cô bé ôm quả cầu đứng ở trên hành lang, bắt đầu cho là nơi này cũng sẽ có lâu đài cổ tích, nên cô bé đi tìm.

Má Lưu nhìn bé đến một phòng lại một gian phòng, dưới mắt lại chạy thẳng tới thư phòng Nam Tĩnh, vội ngăn cô bé lại, “Tiểu thư, chúng ta xuống phía dưới chơi đi, phía dưới có càn hào ngoạn, có một con ngựa gỗ mới mua, có thể ngồi ở phía trên cưỡi, chơi cũng vui.”

Con người An Lâm Lâm xoay vòng, đẩy má Lưu đi xuống, “Vậy bà đi cầm ngựa gỗ giúp cháu. Cháu muốn tìm lối vào lâu đài.”

Má Lưu nhìn cô bé nghiêm trang, buồn cười, “Tốt, bà lấy cho cháu con ngựa gỗ, cháu ngoạn ngoạn không nên chạy loạn.” Bà chỉ chỉ thư phòng Nam Tĩnh Tuyệt, cố ý nhỏ giọng, “Nói cho cháu biết, gian phòng này không thể vào, có đại quái thú. Cháu chờ bà một chút, bà sẽ trở lại.”

Má Lưu vừa mới đi, An Lâm Lâm liền ôm quả cầu chạy tới trước cửa thư phòng của Nam Tĩnh, dùng sức đẩy cửa, thế nhưng cửa mở ra!

An Lâm Lâm hưng phấn chạy đi vào, lại dùng sức đem cửa đẩy trở lại. Nếu nơi này có quái thú, nhất định là có thể có con đường đi vào lâu đài, nhớ tới An Nhiên kể cho bé qua chuyện xưa, từ trong tủ quần áo chui qua là có thể đi đến Narnia! Cô bé ngồi chồm hổm xuống, cẩn thận cất quả cầu đi, đi mở tủ sách, phía dưới tủ sách trống rỗng, chỉ có góc gác các học tủ, An Lâm Lâm bò đi vào.

Một lát sau, An Lâm Lâm mặt xám mày tro đi ra, cô bé ở trên vách đụng đầu. Sờ soạn bốn phía, thật sự không có đường gì, thất vọng bò ra ngoài. Cô bé nhặt quả cầu của mình lên, đột nhiên ngửi thấy mùi thơm mê người, ngẩng nhìn một phen, cô bé đem mục tiêu khóa ở trên bàn viết.

An Lâm Lâm bò lên cái ghế, vui mừng mà phát hiện trên bàn sách có đồ ăn được, có cơm tẻ, một ly trà nóng, còn có một đĩa thức ăn nhỏ, đứng lên ngửi thấy mùi thơm. Cô bé nắm một nắm bỏ vào trong miệng, là mùi vị thơm đầu trứng cá nhỏ!

An Lâm Lâm “Rắc rắc” được ăn ngon, còn thỉnh thoảng vừa bóp quả cầu vừa ăn. Đang ăn, cửa bị người khác đẩy, Nam Tĩnh lạnh nhạt nhìn tới An Lâm Lâm đứng trên ghế của ông ngồi lên bàn ăn trộm bữa ăn sáng. Phía sau ông là má Lưu đầu đầy mồ hôi lạnh.

An Lâm Lâm trong miệng còn cắn hơn nửa đoạn cá rán, cùng Nam Tĩnh đứng ở cửa, mắt to trừng mắt nhỏ. Má Lưu khẽ cười muốn đi vào, “Là tôi không có trông tốt. Lão gia không nên tức giận.”

An Lâm Lâm trợn to hai mắt nhìn Nam Tĩnh từng được đi tới gần cô bé, ông cũng thật cao, cô bé đứng ở trên ghế ngồi rồi, ông vẫn còn so với cô bé cao nhiều như vậy. Trừ tóc bạc nhiều chút, ông cũng thật giống ba.

An Lâm Lâm đã sớm quên cùng Nam Tĩnh Tuyệt “tranh thủ tình cảm” không vui vẻ, giờ phút này đối trước mặt vị “Gia gia” này tỏa ra hảo cảm, rộng rãi bắt hai viên cá nhỏ đưa cho Nam Tĩnh, “Ông ăn đi, ăn rất

ngon. Chỉ là có chút mặn.”

Má Lưu che mắt, thân thể mập mạp lay động, nếu là Tiểu Tiểu thư bị đánh, nên làm thế nào cho phải?

Má Lưu từ khẽ tay nhìn lên. Làm người ta kinh ngạc, Nam Tĩnh nhìn chăm chăm An Lâm Lâm, nhìn tay bần thủ một chút, thể nhưng nhận lấy hai viên cá nhỏ này, ném vào trong miệng.

“Rắc rắc”! Hắn nhai cá nhỏ, má Lưu cảm giác lòng mình cũng đi theo tiếng nứt vỡ rồi.

Thấy Nam Tĩnh ăn luôn đồ cô bé cho, An Lâm Lâm rất vui vẻ, cười một tiếng, gương mặt mập mạp hiện ra lúm đồng tiền ngọt ngào. Cô bé thấp đầu cầm con cá nhỏ, vui vẻ cắn.

“Cháu thích ăn cá?” Nam Tĩnh hỏi.

“Ừ.” An Lâm Lâm nói, “Đồ ăn ngon cháu đều thích.” Bàn tay của Nam Tĩnh đỡ mép bàn, ăn từ từ rất nhanh.

60. Chương 60

Trong bệnh viện, An Nhiên xác thực lại với bác sĩ một lần nữa, chỉ vào cánh tay và chân đang bó bột của Nam Tịch Tuyết hỏi: “Ngài nói, xương đã tốt lên nhiều rồi hả?”

Bác sĩ tóc vàng mắt lam lặp lại lần nữa lời của anh ta: “Gãy xương và tổn thương phần mềm, không phải dập nát cái gì cả.” Hai tay anh ta hơi mở ra, nhún nhún vai, “Cần gọi phiên dịch không?”

“Không cần,” An Nhiên chậm rãi nói, “Ngài nói tôi có thể nghe hiểu.”

Bác sĩ hoài nghi liếc nhìn cô một cái, thu dọn đồ đạc ra khỏi phòng bệnh.

Ở một bên Louis cúi người nhỏ giọng giải thích bên tai Nam Tịch Tuyết: “Đây là bác sĩ do lão gia mời tới, không tiện từ chối.”

Ông Nam Tĩnh đã đặt trước phòng bệnh cho Nam Tịch Tuyết, ngay cả y tá trưởng cũng đã sắp xếp tốt. Điều này làm cho An Nhiên rất yên tâm, lại còn vạch trần được lời nói dối của Nam Tịch Tuyết.

Louis tìm viện cố chạy ra ngoài, Nam Tịch Tuyết làm mặt dày đánh vỡ sự im lặng giữa anh và An Nhiên, “Hồi phục thật nhanh.”

An Nhiên gạt đầu một cái, “Đúng là nhanh thật.” Tay cô nhanh chóng, mạnh mẽ cấu một cái lên đùi anh, “Anh dám gạt em!” Cô luôn cảm thấy có chút kỳ quái, khi Khâu Thiệu Trạch bị bóng lưng, cả ngày lúc nào cũng ai u ai u kêu đau, vậy mà Nam Tịch Tuyết gãy không chỉ một cái xương, đi qua đi lại như vậy, cũng không nghe thấy anh kêu đau một câu. Cho dù là ban đêm, anh cũng ngủ rất an ổn.

Thấy cô đã biết, Nam Tịch Tuyết cũng không giả bộ nữa, xuống giường, khập khiễng đi lại trên mặt đất vài bước, đằng hoàng thừa nhận: “Anh cũng không nghĩ lại bị thương nhẹ như vậy, chỉ có thể nói mạng lớn thôi.”

An Nhiên vội đỡ anh, “Còn chưa khôi phục hoàn toàn đâu, đừng lộn xộn!” Cô ấn anh ngồi lại trên giường, lấy tay đầm đầm cánh tay bị thương của anh, “Nơi này còn đau không?”

Nam Tịch Tuyết cau mày khẽ gạt đầu. An Nhiên nghi ngờ liếc anh một cái, thấy chân mày anh từ từ giãn ra, đúng là bộ dáng đang chịu đựng, tâm lại ngay lập tức treo lên, vội vàng vọt ra khỏi phòng bệnh, hô: “Bác sĩ, ngài quay lại xem một chút.”

Đến khi xuất viện, vị bác sĩ kia và An Nhiên cả hai vẫn đều cảm thấy tức giận. Vị bác sĩ đó cho rằng An Nhiên hoài nghi sĩ nhục công việc thường ngày, khinh thường trình độ chuyên môn của anh ta; An Nhiên lại cho rằng anh ta xem thường bệnh nhân, ám chỉ rõ ràng sẽ tố cáo anh ta.

An Nhiên cẩn thận đỡ Nam Tịch Tuyết lên xe, vẫn kiên trì quay đầu lại liếc vị bác sĩ kia một cái. Tuy rằng chuyện Nam Tịch Tuyết bị thương lần này vô cùng rõ ràng, nhưng dù sao cũng là rơi từ tầng ba xuống, sao anh ta có thể nói nhẹ bằng như vậy được.

Trong tròng mắt màu xanh dương của vị bác sĩ tất cả đều là lửa giận, hàm hừ nói với Louis: “Mới vừa rồi cô ấy còn tin tưởng nghe theo, sao đảo mắt một cái liền thay đổi vậy? Vết thương của vị tiên sinh kia quả thật chỉ là vết thương nhỏ.” Louis an ủi vỗ vỗ một phen trên vai anh ta: “Quan tâm quá sẽ bị loạn.”

Điều khiến Nam Tịch Tuyết yên tâm đó là, An Nhiên không tiếp tục nghiên cứu về tình trạng vết thương của anh nữa, mà ngược lại đem sự chú ý đặt vào việc mua nguyên liệu nấu ăn. Hai ngày nay Nam Tịch Tuyết phải trở về thành phố S để xử lý việc của công ty, An Nhiên thấy bà Niệm Hồng không có vấn đề gì, cũng quyết định không ở lại đây nữa, cô muốn quay về Mỹ một chuyến.

Louis đẩy xe lăn của Nam Tịch Tuyết, An Nhiên ở sau lưng không nhanh không chậm đi theo. Louis liếc nhìn bộ dạng lực chọn rau củ nghiêm túc của An Nhiên, nhỏ giọng nhắc nhở: “Cố tiên sinh nói mấy ngày nay cậu ấy chịu áp lực rất lớn, hi vọng ngài mau chóng trở về.”

“Đã biết.” Nam Tịch Tuyết không tức giận nói. Anh không phải chưa từng gặp Tần Tiểu Mạn, ngày đó khi vừa tới thành phố S, anh đi tìm Cố Lăng, cô bé kia và anh cùng đứng trong thang máy, lén lút quán sát anh. Khi nói chuyện với anh thì run run rẩy rẩy. Nam Tịch Tuyết thật sự không hiểu, kiểu con gái thảo trắng mềm mại thế này làm thế nào lại có thể giữ được sự chú ý của Cố Lăng? Từ sau khi sống chung với Tần Tiểu Mạn, Cố Lăng luôn làm những chuyện ngốc nghếch, hơn nữa còn mặt dạn mày dày nói với anh nếu Lục Nhược có hỏi, không cho phép tiết lộ

chuyện trước đây của cậu ta, nếu không ngay cả anh em cũng không thể làm!

“A, đúng rồi!” An Nhiên nhỏ giọng kêu lên cắt đứt sự khinh bỉ của Nam Tịch Tuyết đối với Cố Lăng, anh bảo Louis đẩy anh qua đó. “Làm sao vậy?”

“Khi nào chúng ta rời khỏi đây?” An Nhiên cầm một củ cà rốt hỏi anh.

“Chậm nhất là ngày kia.”

“Em còn chưa mang quà cho Tiểu Mạn. Ngày mai phải đưa anh đi làm vật lý trị liệu, không đi được. Hai ngày nữa thì sao?” An Nhiên tính toán.

Trong lòng Nam Tịch Tuyết tâm cảm thấy không ổn, quả nhiên, An Nhiên trao đổi với anh: “Nếu không thì anh trở về trước? Em... Hai ngày nữa sẽ dẫn Lâm Lâm về tìm anh.”

“Em muốn tặng cho cô ấy cái gì, có thể gửi qua đó.” Nam Tịch Tuyết giữ tay cô lại, đầu ngón tay gãi hai cái vào lòng bàn tay mềm mại của cô, “Theo anh thấy, Tần Tiểu Mạn hẳn là càng có hứng thú với việc ăn.”

Nam Tịch Tuyết âm thầm nghĩ, tặng đồ tốt còn chưa biết ai sẽ chiếm được lợi đâu.

An Nhiên mua một đồng hồ lớn ở trong siêu thị, nói cho nhân viên giao hàng địa chỉ của bà Niệm Hồng, để cho bọn họ chở hàng qua đó.

Cô đỡ Nam Tịch Tuyết đi vài bước trên mặt đất, phát hiện anh khôi phục tốt hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô, tất nhiên sẽ không để ý truy cứu tội danh “Nói dối” của anh. Cô nhìn bóng dáng xiêu xiêu vẹo vẹo trên mặt đất, cười nói: “Anh nói xem, đến lúc chúng ta già rồi, có phải vẫn tựa vào nhau đi, đi run rẩy như vậy hay không?”

“Sẽ không”, Nam Tịch Tuyết rất tự tin, “Thân thể anh rất tốt, chắc chắn sẽ đứng được thẳng, đi đứng vững chắc.”

An Nhiên giơ tay lên chọc chọc khoe miệng hơi vênh của anh, “Không biết xấu hổ a, đại thúc.” Nam Tịch Tuyết nhân cơ hội bắt được hôn tay cô.

Trên tay phải của cô là chiếc nhẫn cưới mà Nam Tịch Tuyết cưỡng ép đeo vào, ngón giữa tay trái đeo một chiếc nhẫn bạc không còn sáng bóng, mặt trên là đá ánh trắng hình bầu dục, theo thời gian mài đi, viên ngọc càng nhẫn hơn.

“Đây là...”

An Nhiên rút tay về, nhỏ giọng nói: “Là Khâu Thiểu Trạch cho em... Em cũng không biết nên nói như thế nào. Anh biết là em rất ghét cậu ấy. Nhưng sau khi cậu ấy chết, em vẫn luôn nghĩ tới cậu ấy. Anh nói xem, sao tình cảm của con người lại phức tạp như thế.”

Cùng lúc này, trong thư phòng người cùng chơi đùa với An Lâm Lâm nửa ngày - ông Nam Tĩnh tâm tình đang vô cùng phức tạp. An Lâm Lâm còn thấp, đứng lên đầu mới chỉ đến đầu gối của ông, bé lại luôn ngồi xổm xuống đem quả bóng ném sang cho ông, quả bóng bé kia cô lỏ lẩn đến bên chân ông, ông khom lưng nhặt mấy lần thất vọng liền bắt đầu thấy đau.

Ông Nam Tĩnh đỡ thất vọng nắm tay đầm đẫm trong chốc lát, thở dài: “Già rồi.” Ông dứt khoát ngồi xuống sàn nhà, đem quả bóng nhỏ ném trả lại cho cháu gái ngồi đối diện, “Nào, bắt lấy.”

Quả bóng nhỏ nảy ở trên sàn nhà vài cái, chộp cái lẩn về phía An Lâm Lâm.

Đối với ông Nam Tĩnh mà nói, đây là một trò chơi vô cùng nhàm chán. Nhưng An Lâm Lâm lại chơi đến đầu đầy mồ hôi, kiên trì không ngừng ném đến tận buổi trưa. Buổi trưa An Nhiên gọi điện thoại tới, nói không về nhà ăn, còn chưa làm xong vật lý trị liệu. Bà Niệm Hồng làm xong cơm, không thấy Lâm Lâm xuống ăn, hỏi thím Lưu, thím Lưu mới ấp úng nói ra Lâm Lâm đã ở trong thư phòng của ông Nam Tĩnh cả một buổi sáng rồi.

Bà Niệm Hồng vô cùng hoảng sợ, ông Nam Tĩnh – người này mặt lạnh tâm lạnh, ông thật không thích Lâm Lâm, ngộ nhỡ gây thương tổn cho con bé thì làm sao bây giờ!

Bà vội vã lên lầu, ở ngoài thư phòng liền nghe thấy tiếng cười lớn của Lâm Lâm, đi vào nhìn thấy, cô gái nhỏ đang xem ông Nam Tĩnh làm ảo thuật, vui mừng vỗ tay cười to. Nghe được âm thanh, vừa quay đầu lại, gương mặt đầy mồ hôi, mái tóc ướt mồ hôi còn có một đóa hoa bằng giấy màu đỏ, “Bà ngoại, bé bé!”

“Được, bà ngoại bé.” Bà Niệm Hồng vội ôm lấy cô bé, lấy khăn tay lau mồ hôi cho bé, lau một lúc, trên khăn tay trắng như tuyết lập tức có một lớp bụi, trên trán An Lâm Lâm sau khi lau mồ hôi cũng xuất hiện một vệt màu trắng rõ ràng.

Bà Niệm Hồng nhìn cô bé, cười lên, ôm cô bé lắc lắc, “Khó trách nhìn đen như vậy. Người cháu cả đầu cả mặt đều là bụi không biết nghịch ở đâu ra, tối nay phải tắm sạch sẽ một chút.”

“Được ạ.” An Lâm Lâm nghiêng đầu thấy trong tay trống không của ông Nam Tĩnh có một đóa hoa hồng nhỏ, liền vươn tay muốn cầm lấy.

Ông Nam Tĩnh mặt không đổi đưa đóa hoa cho bà Niệm Hồng, đứng dậy phủi phủi quần áo, “Thím Lưu, đưa thức ăn đến trong thư phòng cho tôi.”

Hai chủ nhân trong nhà vốn ăn cơm riêng, không quấy rầy lẫn nhau, thím Lưu sớm đã thành thói quen, nghe ông Nam Tĩnh nói như vậy, liền bưng khay bát đĩa tiến vào.

61. Chương 61: Đường Như Đã Từng Quen Biết

Bà Niệm Hồng ôm Lâm Lâm muốn đi ra ngoài, “Ngoan, bà ngoại làm canh trứng gà thơm phức.”

Trong đầu An Lâm Lâm hiện ra An Nhiên bưng cái bát nhỏ đựng trứng gà chưng màu vàng nhạt ra, trong bụng lập tức phát ra tiếng. Nhưng là, mắt bé nhìn chăm chú vào đồ ăn của ông Nam Tĩnh, mùi thơm quá.

“Cháu muốn nếm thử cái đó một chút.” Ngón tay mập mạp của An Lâm Lâm chỉ vào một đĩa sứ nhỏ có hoa văn màu xanh trong khay, một cái hình người nằm ngang bên trong, được ngâm trong nước gừng sền sệt màu rậm nắng. Nhìn rất là lạ, cũng không biết có ngon hay không.

Ông Nam Tĩnh nhận lấy cái khay từ trong tay thím Lưu, bưng cái khay đi vòng ra đằng sau bàn sách, đặt nó lên bàn, tự mình kéo ghế dựa ngồi xuống. Đem đĩa hải sâm nhỏ cho vào trong bát canh rồi đổ vào cơm, quấy đều, giống như không muốn có người nào ăn.

An Lâm Lâm nhìn thấy phát thèm.

Bà Niệm Hồng giận đến mặt đỏ bừng, thật chưa từng thấy người đàn ông nào vô sỉ như vậy! Đứa bé muốn ăn, tuy rằng hải sâm không thích hợp để cho Lâm Lâm ăn, cũng không nên một tiếng cũng không nói liền bắt đầu ăn. Vậy mà ông cũng có thể nuốt trôi được!

Bà Niệm Hồng bế Lâm Lâm xuống lầu, vừa ôm vừa dứt cho bé ăn. An Lâm Lâm ăn no thì lại nhớ đến quả bóng nhỏ của bé, thừa dịp bà Niệm Hồng đi ngủ trưa, thím Lưu đang dọn dẹp, bé lại chui vào thư phòng của ông Nam Tĩnh.

Ông Nam Tĩnh đang ngồi ở trước bàn đọc sách, nhìn chăm chăm vào màn hình laptop ngăn người, cho đến An Lâm Lâm bắt đầu ôm lấy chân ông để trèo lên trên, ông mới kịp phản ứng.

“Sao cháu lại lên đây?” Ông Nam Tĩnh nhăn mày lại.

An Lâm Lâm lại không sợ ông, khi đã ngồi trên đùi ông, hấn trên đùi làm xong, vuốt vuốt cái áo nhàu nhĩ, chỉ chỉ dưới chân ông Nam Tĩnh: “Ông nội, quả bóng của cháu.”

Ông Nam Tĩnh nhặt bóng lên cho bé, hai tay bé cầm lấy, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào màn hình, “A, bà nội ở trong này.”

Thân thể ông Nam Tĩnh run lên, “Cháu nhận ra bà ấy sao?”

Trên màn hình, là ảnh cưới của ông Nam Tĩnh và bà Bùi Anh. Lúc đó người kia vẻ mặt đáng yêu, thần thái phần khởi, âu yếm rúc vào trong ngực người đàn ông, nụ cười xinh đẹp không gì sánh được.

An Lâm Lâm không khỏi chọc chọc vào màn hình, đưa ngón tay ra chấm một cái trên mặt bà Bùi Anh, rồi lại vẽ vẽ trên mặt ông Nam Tĩnh: “Ông nội, đây là ông đúng không?”

Ông Nam Tĩnh “Ừ” một tiếng, lại hỏi bé: “Làm sao cháu nhận ra?”

Gương mặt An Lâm Lâm tỏ ra đó là chuyện đương nhiên: “Mẹ dạy.” Cô bé đem quả bóng đặt lên trên bàn, nghiêm trang đếm đầu ngón tay như là đang tính toán, “Mẹ nói rồi, Lâm Lâm có ba, ông nội bà nội, ông ngoại bà ngoại, còn có cậu. Lâm Lâm đều đã xem qua ảnh của mọi người. Ừ. . . .” Cô bé cắn cắn ngón tay hai cái, cuối cùng gõ gõ, “Cháu cảm thấy cậu là người có đáng đẹp mắt nhất.”

Cậu? Ông Nam Tĩnh sáng tỏ, biết người bé nói đến là người mất sớm của An gia Khâu Thiếu Trạch.

An Lâm Lâm chủ động xem tiếp những bức ảnh phía sau. Trong máy tính ông Nam Tĩnh có rất nhiều ảnh và video của bà Bùi Anh và Nam Tịch Tuyết lúc bé. Xem một lúc, khổ sở trong lòng cũng lộ ra một chút ngọt. Thật tốt, những thời khắc tốt đẹp cùng với Ảnh Tử, ông đều còn giữ, sau này có thể lấy ra xem lại. Ngay cả khi người bà yêu nhất không phải là ông, nhưng ông lại là người đàn ông duy nhất cả đời này của bà, người chồng duy nhất, cha của con bà!

An Lâm Lâm nhìn từng bức ảnh từ mấy chục năm trước, sục sục không dứt. Thỉnh thoảng lại duỗi ngón tay ra miêu tả lại bức ảnh, nhất là khi thấy ảnh Nam Tịch Tuyết lúc nhỏ, liền tỏ ra mừng rỡ: “Xem này, lúc đó ba còn lùn hơn cháu, còn mập nữa.” Thỉnh thoảng nhìn thấy ảnh Tiểu Nam Tử cưỡi trường tấm mưa, bé ngượng ngùng che mặt.

Hành động này của cô bé khiến ông Nam Tĩnh buồn cười, vừa nghĩ lại, cô dâu bướng bình trưởng thành sớm của ông hồi nhỏ chỉ hơn chứ không hề kém cô bé này. Không khỏi cảm thấy có chút bi thương.....

Ông Nam Tĩnh rất hăng hái, cố ý cho An Lâm Lâm xem mấy bức ảnh của bà Bùi Anh khi còn bé. Đây là tìm thấy được khi ông sửa sang lại di vật của bà Bùi Anh, ông xin phép mẹ vợ của mình xin được xem các thứ trong máy tính. “Mười năm sinh tử mệnh mang”, ông không muốn sau này ngay cả gương mặt người mình yêu nhất cũng nhớ không rõ..

An Lâm Lâm nhìn thật lâu, sau đó trình trọng kết luận: “Khi còn bé, người lớn đều vừa tròn lại vừa mập, ừ, so với cháu còn mập hơn.”

Ông Nam Tĩnh cảm thấy buồn cười: “Cháu còn nhớ như vậy, đã tính đến việc béo gầy?”

An Lâm Lâm hơi xấu hổ: “Bạn gái Vương Tiểu Xuyên cả ngày không ăn thịt, thịt trong đĩa đều là cháu ăn hộ bạn ý. Bạn ấy nói đáng vốc bắt đầu hình thành từ lúc còn nhỏ.”

“Vương Tiểu Xuyên, bạn gái?” Ngay cả ông Nam Tĩnh từ nhỏ sinh sống ở nước Mỹ, nhưng cũng không có cớ mới như vậy, từ nhỏ đã bắt đầu xác lập mối quan hệ. Chỉ có xã hội Trung Quốc cổ đại phong kiến mới nuôi con dâu từ bé đi?

“Phải, Vương Tiêu Xuyên là người cao nhất trong lớp cháu, rất nhiều bạn đều nghe lời cậu ấy nói..... Cháu mới không thèm nghe cậu ấy.” An Lâm Lâm nói xong, có chút không vui. Cô bé cũng muốn làm bạn tốt của Vương Tiêu Xuyên, nhưng cậu ta luôn bày trò bắt nạt cô bé, ở bên ngoài nói cô bé là “Cửa sau tể”. Lần trước cậu ta đẩy bé, giành đồ của bé, còn nói đầy lý lẽ, nói sao An Lâm Lâm luôn giành ăn thịt của bạn gái cậu ta, dẫn đến việc bạn gái cậu ta gầy như vậy.

Thấy tiểu cô nương không mấy vui vẻ, ông Nam Tĩnh suy nghĩ một chút, mở ngăn kéo, lấy ra một bịch bánh bích quy Pejoy ra cho cô bé, xé mở lấy ra một chiếc bánh nhỏ dài, “Ăn thử cái này đi, vị Tiramisu.”

An Lâm Lâm nhận lấy, cắn xồn xột, tiếng giòn tan. Cô bé đã ném chuyện của Vương Tiêu Xuyên ra sau đầu.

Ông Nam Tĩnh nhìn từng bức ảnh của bà Bùi Anh, thỉnh thoảng lại ngó ngó cháu gái nhỏ đang ngồi trong ngực ăn miệng dính đầy vụn bánh, càng ngày càng thấy cô bé lớn lên giống bà Bùi Anh. Ý nghĩ này khiến cho ông không thoải mái, hẳn là mọi đứa bé đều không khác nhau là mấy. Cô nhóc này, là của ai còn chưa xác định đâu.

An Lâm Lâm ngậm bánh bích quy hình gậy ô một tiếng, buông ra khỏi miệng, chỉ vào cái yếm mà bà Bùi Anh mặc trong ảnh kêu lên: “Đây là cái gì ạ, nhìn thật đẹp mắt.”

Ông Nam Tĩnh giải thích: “Đây là áo lót nhỏ của Trung Quốc, dùng để bảo vệ cho đứa bé không bị cảm lạnh.”

“Hoa phía trên thật đẹp.” An Lâm Lâm hâm mộ nói, “Cháu cũng muốn.” Cô bé chỉ vào trong ảnh bà Bùi Anh, ở dưới cô ba có một cái chấm nhỏ màu đỏ, “Đây là con muỗi cắn sao?”

Thấy chỗ kia, ông Nam Tĩnh cẩn thận nhìn rõ, trước đây khi chăm sóc bà đúng là không có để ý. Đây là..... Trên xương quai xanh bên trái của bà có một nốt ruồi son. Nam Tĩnh vẫn cho rằng, đây là vùng nhạy cảm nhất của bà.

“Là nốt ruồi sao?” An Lâm Lâm nhìn một chút, rồi sau đó kiêu ngạo kéo ra cổ áo miệng, “Cháu cũng có, đỏ. Mẹ nói đây là nốt ruồi may mắn, Lâm Lâm đi tới chỗ nào cũng đều rất may mắn.”

Cô bé thật sự rất béo, nên cổ trắng nõn toàn là thịt. Hay là do đang ngồi nên thịt trên người dồn lại không ít.

Ông Nam Tĩnh nhìn hồi, thật sự không thấy nốt ruồi mà cô bé nói, cảm thán một câu: “Cháu thật sự cần giảm béo đi.”

An Lâm Lâm không vui nhếch miệng lên, đưa tay tìm kiếm, đem thịt trên cổ đẩy đẩy lên, “Ông thấy không, thật sự có mà!”

“Ừm, thấy rồi.” Ông Nam Tĩnh nói.

An Lâm Lâm thở phào một hơi, chỉ huy ông nội của bé, “Xem tiếp.”

Khi Nam Tịch Tuyết và An Nhiên trở về đã là gần tối. Một ngày không thấy ba mẹ An Lâm Lâm nhào qua ngán ở trong lòng họ làm nũng, An Nhiên tinh mắt phát hiện trên cổ con gái có thêm một sợi dây chuyền nhỏ, còn có một mảnh thạch anh màu vàng treo trên đó.

“Đây là cái gì?” An Nhiên tò mò cầm lên xem.

“Ông nội cho.” An Lâm Lâm vui mừng nói, một cái tay vuốt ve bộ ngực của An Nhiên.

“Đây là của mẹ anh.” Nam Tịch Tuyết nói.

An Nhiên sững sốt. Nam Tịch Tuyết vỗ vỗ vào cô, “Rất đáng tiền. Mẹ anh rất tham tiền, thạch anh vàng chiêu tài, đây là sính lễ. Trị giá khoảng.....” Anh ghé vào tai coi nhỏ giọng ước chừng giá.

Thành thật mà nói, thật ra An Nhiên đối với gia tài nhà họ Nam rốt cuộc có bao nhiêu tiền của, cũng không có con số xác thực. Giờ phút này cô không thể không cảm thán một câu, gia sản giàu có.

“Nói như vậy, ba anh đã chịu nhận Lâm Lâm rồi hả?” An Nhiên đùa bỡn trêu chọc cái cằm nhỏ của con gái.

“Chắc là vậy.” Nam Tịch Tuyết cũng cảm thấy rất kì quái.

An Lâm Lâm thật sự rất yêu mến ông nội này, cơm tối cũng không ở lầu dưới ăn cùng với mọi người, từ từ chạy lên lầu, lại đi ăn không uống không của ông Nam Tịch.

Đến lúc ngủ, An Nhiên phát hiện gương mặt An Lâm Lâm hồng hồng không bình thường, trông có vẻ chóng mặt. Cẩn thận ngửi một cái, thế nhưng phát hiện trong miệng bé có mùi rượu.

“Ba anh sao có thể cho Lâm Lâm uống rượu?” An Nhiên mắt hững nói, “Em mang con đi bệnh viện khám một chút.”

“Không có chuyện gì.” Nam Tịch Tuyết ngăn cô lại, “Anh đã hỏi thím Lưu, buổi tối ba ăn cá hầm rượu, Lâm Lâm cũng ăn không ít. Có lẽ hơi say.”

Mặc dù như thế, An Nhiên vẫn có chút khó chịu. Đút cho Lâm Lâm mấy cốc nước, nhìn bé ngủ say, rồi cuộc cũng an tâm.

Nam Tịch Tuyết tắt đèn ôm lấy cô nằm xuống, “Ông là ba anh, cũng là ba em. Ông cũng rất xót Lâm Lâm.”

An Nhiên cho anh một bóng lưng, trong lòng ảo não, vào lúc này muốn cô gọi người kia là ba, cô thật sự không gọi được. Cả ngày anh vẫn gọi ba cô là chú đấy.

Trầm mặc một lát, Nam Tịch Tuyết đột nhiên kéo cô qua, lật người đè lên chân cô, mang theo hơi thở nồng đậm hôn cô. Tay anh dò vào trong vạt áo cô nắm lấy bộ ngực của cô vuốt ve xoa nắn, “Không nhận được.”

62. Chương 62: Đới Sắc

An Nhiên không khách khí đẩy Nam Tịch Tuyết ra, “Tránh ra. Không nhận được cũng phải nhận, chân anh bị thương còn chưa khỏi, có thể dùng được sức sao?” Cô ném cho anh một ánh mắt rõ như ban ngày, cánh tay từ trên lồng ngực của anh đi sang ngang muốn tắt đèn.

Cánh tay mềm tựa như bạch ngọc bị anh chặn lại đặt ở nơi ngực. Lồng ngực anh phập phồng kịch liệt, lời cô tới nằm nghiêng, tìm cánh môi đỏ thắm của cô một hồi gặm cắn. Anh hôn rất mạnh mẽ, hôn dữ dội, An Nhiên nghe anh nặng nề thở dốc, trong lồng cũng ngứa một chút, dần dần nhắm mắt lại, mềm mại ngê ngá đón.

Nam Tịch Tuyết mở nửa con mắt, ở rất gần là chóp mũi xinh xắn của An Nhiên, hai mảnh lông mi ti mi rủ lên. Trong miệng là cái lưỡi thơm mềm của cô, cô nhắm mắt lại, gương mặt say mê.

Ôn tồn triển miên một hồi lâu, Nam Tịch Tuyết êm ái vuốt ve tóc An Nhiên, nhỏ giọng yêu cầu: “Một lát thôi?”

Cả khuôn mặt An Nhiên chôn ở bên gáy anh, âm thanh buồn buồn, cũng rất kiên quyết: “Không được.” Suy nghĩ một chút lại có mấy phần xấu hổ, “Anh xong chưa?”

Nam Tịch Tuyết khẽ cúi đầu ngậm vành tai của cô, đầu lưỡi để bên tai nhạy cảm của cô đảo quanh, liếm lấy cô ướt nhẹ, trong âm thanh tràn đầy đầu độc: “Chưa xong.” Anh hơi dời đi xuống, để cho chỗ kia dính sát một chỗ trên bắp đùi của cô, “Cứ muốn như vậy, còn như vậy, dùng sức. Muốn em.”

Hình như để phối hợp lời của anh, nơi nào còn thỉnh thoảng rạo rức. An Nhiên cắn môi của anh, ô ô lải nhải mà tỏ vẻ: “Đừng ở chỗ này.”

Bên kia, Tiểu Lâm Lâm gương mặt đỏ bừng đang ngủ say, An Nhiên thật sự ngượng ngùng ở chỗ này cùng Nam Tịch Tuyết lăn trên giường.

Nam Tịch Tuyết liền đem An Nhiên ôm từ trong chăn ra như ôm một công chúa.

Cho đến bị anh đặt ngay tại cửa phòng tắm đã đóng lại, anh sâu mà nặng tiến vào cô, cô còn có chút không biết rõ, anh thế nào kéo một chân bị thương thẩn tốc như thế hoàn thành động tác này.

Siết chặt lấy vòng eo của cô hai cánh tay căng đầy có lực, động tác của anh dồn dập, mở nửa mắt hưởng thụ cô. An Nhiên lại phân tâm, ôm cổ anh hướng lên trên co lại, đưa cổ dài xem chân của anh, lại chỉ nhìn đến anh một cái mông cao vút mà vững chắc, mồ hôi từ sống lưng anh chảy xuôi xuống, xuống lần nữa. . . .

An Nhiên nhếch nhác bưng kín lỗ mũi, rụt đầu trở lại. Cô thật muốn chảy máu mũi.

An Nhiên bị sắc đẹp kích thích, ướm át rồi tỉnh rồi ngủ, thỏa mãn Nam tịch tuyệt lòng tự ái cực đại.

Trong phòng tắm sáng ngời rõ ràng gương càng làm áu anh sôi trào, kéo qua ghế nằm đặt vào đối diện gương, ôm An Nhiên ngồi lên, đối diện nơi đó làm đủ.

An Nhiên nhắm hai mắt lại, thật sự không chịu nổi hình ảnh phóng đảng trong gương kia. Nhưng bên tai âm thanh lại càng phát ra có vẻ mê người, phía dưới ghế nằm dao động cơ hồ bất cứ lúc nào cũng sẽ rơi xuống. Cô mặt đỏ như lửa đốt, bụng vừa kéo càng thêm yêu thương, xương tủy đều ngứa, ai oán mấy tiếng, thực sự khóc lên.

Nam Tịch Tuyệt phát sinh thú tính, đem An Nhiên chơi đùa kêu khóc liên tiếp. Sau, anh ôm An Nhiên còn đang thút thít trở về trong chăn ấm, thỏa mãn lại hả hê. An Nhiên ở trong ngực anh làm thành một ổ, nói không ra cảm giác gì, chỉ cảm thấy uất ức yếu ớt. Nam Tịch Tuyệt dỗ “Tâm can bảo bối” một đồng lớn, cô mới dần dần ngủ.

Nam Tịch Tuyệt cạo cạo gò má mặt đỏ thắm của cô, buồn cười: “Thật là đứa bé.” Anh ôm chặt người mềm mại vào trong ngực, ngủ say sưa.

An Lâm Lâm sau khi tỉnh lại vô cùng mất mát, vừa mở mắt là sống lưng rộng rãi của ba. Bé ngồi dậy, nhìn qua thân thể ba mới phát hiện mẹ bị ba che kín như vậy. Hai người chồng ngực vai kề vai ôm ấp lấy, An Lâm Lâm chống mông lên, phí hết một phen sức lực cũng không lẩn đi vào, ba ngược lại đem mẹ ôm chặt hơn nữa.

Nhập Hồng cùng má Lưu đang bày điểm tâm, phát hiện An Lâm Lâm một mình từ phòng ngủ đi ra.

“Lâm Lâm, kêu ba mẹ xuống ăn cơm đi.” Nhập Hồng cười nói, bắt mắt nhìn Nam Tĩnh ngồi ở một đầu bàn ăn uống trà. Biết hai đứa hôm nay phải đi mới vụng về thể hiện thái độ, mấy ngày nay thể nào không thấy ông muốn cùng với đứa bé ăn bữa cơm?

An Lâm Lâm quệt mồ hôi ngồi vào bên cạnh Nam Tĩnh, đang cầm chén nhỏ của mình uống một hớp chè hạt ngô, “Không cần gọi, bọn họ vẫn ngủ say.”

Nhập Hồng múc cho bé mấy sủi cảo bé đặt vào trước mặt, cười nói: “Ném một chút, một ít sủi cảo.” Bà kêu má Lưu cũng ngồi xuống ăn, “Còn dư lại trước chỗ vội ăn, hâm nóng cho hai người bọn họ.”

An Lâm Lâm đẩy chén nhỏ của bé ra, không vui nói: “Không muốn ăn sủi cảo. Muốn ăn canh trứng gà mẹ làm.”

Nam Tĩnh nhìn chén Tiểu Bạch bị An Lâm Lâm đẩy tới trước mặt, ho nhẹ một tiếng, “Gia gia cho cháu ăn, cơm nước xong gọi bọn họ rời giường.”

An Lâm Lâm ăn được miệng chảy đầy mỡ, “Không cần. Bọn họ ôm chặt như vậy, cháu mới vừa rồi cũng không gọi dậy.”

Nhập Hồng lúng túng chọn sủi cảo vào trong chén mình. Nam Tĩnh không biến sắc, lại đút cho Lâm Lâm hai cái sủi cảo, đem mặt của bé kéo xuống cái túi có một vật.

“Mau dậy giường, rời giường, mặt trời chiếu đến cái mông rồi!”

Nam Tịch Tuyệt chậm rãi mở mắt ra, có chút mê mang nhìn tới khuôn mặt mập mà lo lắng ở trước mặt. Anh và An Lâm Lâm mắt to trừng mắt nhỏ, An Lâm Lâm tức giận phát hiện ba cúi đầu lại muốn ngủ, liền giơ quả bóng bay màu sắc rực rỡ đã thổi hơi trong tay lên đập đầu anh một cái, “Mau dậy giường!”

Nam Tịch Tuyệt bắt được đầu nhỏ An Lâm Lâm lại, An Lâm Lâm ra sức giãy giụa, ngược lại bị cánh tay dài anh chụp tới siết chặt lấy eo nhỏ chộp lên trên giường. Anh nhìn hai cái chân An Lâm Lâm không có mang giày, cười đem cô cũng nhét vào chăn, “Con ăn no? Tối đây ngủ trưa thôi.”

An Lâm Lâm không hài lòng ba đem bé cùng mẹ tách ra, giùng giằng muốn ngồi dậy, lại bị Nam Tịch Tuyết ấn trở về, nói nhỏ: “Hư, con nghe lời. Ba ba hôn nhẹ.” Nói xong, anh hôn lên khuôn mặt nhỏ bé mềm mại của bé vài cái.

“Nha!” An Lâm Lâm xấu hổ bụm mặt lại nằm xuống, đá đạp chần lung tung, “Ba ba thật là xấu.”

Nam Tịch Tuyết vâng vâng bụng nhỏ của bé, “Con còn náo không lộn xộn? Lại đây, lại hôn hôn.”

An Lâm Lâm cuộn thành con cá cầu tránh né, “Không cho hôn. Ba ba chưa đánh răng, còn có râu ria đâm.”

Hai cha con bé đang nháo, An Nhiên lật người, đôi cánh tay ôm hông của Nam Tịch Tuyết, vẫn như cũ buồn ngủ mông lung, “Chớ đi.”

Nam Tịch Tuyết đang muốn xoay người lại đi cho An Nhiên một ôm nhu tình, lại phát hiện cánh tay của mình bị An Lâm Lâm ôm lấy, bé dùng sức lôi anh, “Chờ một chút, con ngủ ở giữa.”

Một lát sau, Nam Tịch Tuyết nhìn nằm ở giữa anh và An Nhiên là tiểu bảo bối mà cười, sâu kín thở dài.

An Nhiên ngủ một giấc đến gần tối, sau khi đứng lên cảm giác xương đều kêu kẻo kẻo kẻo kẻo, cả người chua xót đau đớn lợi hại. Trên giường lớn mềm mại chỉ có một mình cô, cửa phòng ngủ mở ra, mơ hồ nghe được tiếng cười trong phòng khách truyền tới.

Cô kéo qua đồng hồ báo thức nhìn xuống, lại hiện lên hình chữ đại – hình người nằm dang tay chân nằm trở về, bỏ lỡ máy bay, đoán chừng anh muốn ngày mai mới đi nha. Gặp được Nhập Hồng, cô càng thêm một khắc cũng không muốn đi, nghĩ bay đi nước Mỹ, thăm ba ngồi tù đã mấy năm.

An Nhiên dọn dẹp thỏa đáng mới vào phòng khách.

“Nhiên Nhiên...” Không biết tại sao, Nhập Hồng nhìn ánh mắt của cô trốn tránh, còn có một tia phần hận chưa kịp tới đã thu hồi.

An Lâm Lâm đang bị Nam Tịch Tuyết ôm vào trong ngực, cũng rất rõ ràng muốn tránh thoát đi ra ngoài. Trên ghế sa lon có một người đàn ông vóc người thon dài, ngồi rảnh rang ra lệnh, rất quen thuộc cùng Nam Tĩnh vừa nói chuyện. Thấy An Nhiên, người nọ có lẽ phép đứng lên, hướng cô đưa cái tay ra.

63. Chương 63: Ngoại Truyện Truyện (): Váy Quả Lựu

“Đánh một cây cờ kỳ đẹp trai, phiêu phiêu dang dang dọc, cờ kỳ đẹp trai dọc tại không, đánh một cây cờ kỳ đẹp trai dọc tại không, hôn thiên hầu cúp nguyên nhung, ta vừa muốn đi đưa cho tặc An vương này. Ngựa đến muốn thành công, không uống công ta năm đó Lão Uy tên.”

(Đoạn này mình cũng không hiểu lắm về kịch của TQ, nên mình tạm dịch vậy)

một đoạn Mộc Quế Anh làm thống soái, bị cô hát boong boong có lực. Nước mắt lưu chuyển, bảy phần uy hiếp ba phần nũng nịu, mấy bước đi lại run rẩy vật áo chiến bào đỏ thẫm bay lên, lộ ra một đôi giày đen phía trước, đen tối làm nổi bật khuôn mặt, trắng như tuyết, hiện ra đôi chân khéo léo mảnh mai của hình.

Đó là lần đầu Nam Tĩnh thấy Bùi Anh. Kỷ niệm 100 năm ngày thành lập trường đại học C, do hai cô gái người Trung Quốc mang theo mấy người diễn xuất yêu thích vở kịch vô cùng tỏa sáng, hấp dẫn đông đảo nhiều con mắt.

Hóa trang đậm và rực rỡ làm cho người ta không phân biệt được diện mạo thật sự của diễn viên. trên võ đài không lớn, cô đứng ở nơi nào, đồ hóa trang rộng rãi phức tạp đem vóc người lồi lõm của cô che giấu hoàn toàn không có, đang lúc cô ngẩng đầu ngửa cằm lên nhìn thấy một đoạn cổ tuyết trắng tinh tể.

An Diệc Bác ngồi bên cạnh anh chiêm được mà hưng phấn mà dùng cùi chỏ thọt anh, “Như thế nào? không tệ chứ. Có phải thấy ngày càng thích hay không?”

Theo ngón tay An Diệc Bác, Nam Tĩnh mới chú ý tới một vị mà hắn đang chỉ kia: là một cô gái mặc áo bào trắng, giữa lòng mảy so với vị “Mộc Quế Anh” kia ít đi mấy phần tàn khốc, cho dù mặc chiến bào, cũng lộ ra vẻ mềm mại.

“cô ấy diễn vai. . . .” An Diệc Bác suy nghĩ hồi lâu, vỗ tay một cái, “Dương Bát Muội!”

“Ừ.” Nam Tĩnh không yên lòng đáp một tiếng, con người theo trên đài “Mộc Quế Anh” chuyển, theo tiếng hát, tiếng chiêng trống cũng chợt dồn dập, trên đài lại xuất hiện vị nam tướng mặc hắc chiến bào, hắc vừa xuất hiện, “Mộc Quế Anh” này bước nhanh đi về phía hắc, hai người cầm tay nhìn nhau, giữa lòng mây truyền đến tình ý dạt dào.

Nam Tĩnh không vui nhả lại mây: “Người con trai kia, nhìn có chút quen thuộc?”

Bên này An Diệc Bác đã từ trên ghế đứng lên hướng trên đài vỗ tay: “Diệc Văn, người có chí!” một cái cánh tay hắc ngay sau đó đặt ở trên vai Nam Tĩnh, “Thấy tiểu tướng bồi phần chưa? Đó chính là Diệc Văn, không ngờ. hắc, Bùi Anh, còn có Hồng Hồng của tớ, là bạn. Bọn họ còn cùng một khóa. không tệ chứ? Diệc Văn có thể so với Diệc Vũ khôn kiếp đó có nhiều tiền đồ hơn.”

An Diệc Văn là em trai thứ hai của An Diệc Bác, năm

này là sinh viên năm nhất đại học. Sắp làm tốt nghiệp rời khỏi trường học ngày trước của cha mẹ, cũng là nơi nha cả trong nhà, An Diệc Bác cả ngày hướng học sinh mới giáo dục, một chạy hai chạy chỉ chưa thấy năng lực xã giao của An Diệc Văn có bao nhiêu thay đổi, ngược lại An Diệc Bác lại có con nuôi mới. hắc nhìn trúng một vị lưu học sinh Trung Quốc, nhưng giống như người ta không chào đón hắc. An Diệc Bác là người càng xem nhẹ càng dừng cảm, nữ sinh kia càng tránh hắc, hắc ngược lại càng thêm cố gắng. Nhìn này một lát cuối, cũng có chút không phải là quan tâm mà không hiểu tình thế.

Nam Tĩnh chỉ chỉ trên đài “Mộc Quế Anh”: “cô ấy tên Bùi Anh?”

An Diệc Bác ánh mắt mơ hồ, “A, đúng vậy.”

Bọn họ bên này đang nói chuyện, trên đài đã hát. An Diệc Bác ngồi không yên, nói tạm biệt liền vội vã đuổi theo đến phía sau đài. Nam Tĩnh nhìn đến hắc kéo lại ống tay áo của “Dương Bát Muội” đó, lỗ tai nữ sinh kie cũng đỏ thông suốt.

“Bùi Anh...” Nam Tĩnh gọi mấy lần cái tên phức tạp này. Nhìn lại vũ điệu nóng bỏng hấp dẫn trên đài, chợt mất hứng thú, dứt khoát đứng dậy cũng đi theo đến phía sau đài.

Nam Tĩnh cùng An Diệc Bác là học sinh ưu tú nổi tiếng ở đại học C, một đường quá khứ, không ít học muội học đệ nhiệt tình chào hỏi với anh. Chẳng qua Nam Tĩnh không giống với An Diệc Bác cởi mở thân thiết như vậy, anh cũng không thể nào không có dây dưa.

Mấy diễn viên mới vừa diễn đang tháo trang sức. Nam Tĩnh đến gần chút, lại phát hiện bên trong đang gây gổ. Lạnh lạnh tiếng nữ sinh những câu chỉ trích đối phương đem quần áo cô ta làm hư... Đối phương có lẽ bị dọa sợ, chỉ nghe âm thanh có lực của cô ta lớn tiếng khiển trách, quả thật giống như đang diễn.

thật đúng là ca diễn!

Tiểu Bùi Anh đó, đang xé phát hết ống tay áo của cô ta, lôi kéo một nữ sinh tóc màu vàng ồn ào nhất quyết không tha. âm thanh cô trong trẻo, tốc độ nói hơi nhanh, thể nhưng Nam Tĩnh nghe được có chút nhức đầu.

Cái cô nữ sinh tóc vàng không phải ai khác, vừa đúng là bạn gái trước của Nam Tĩnh. Đại Ba mỹ nữ chân dài, gọi Đại Ly. Hai người duy trì quan hệ nam nữ một đoạn thời gian rồi giải tán. Nhưng lúc này, Nam Tĩnh xuất hiện lại giống như kịp lúc giúp đỡ Đại Ly.

Vốn Đại Ly cũng thích đồ hóa trang của Bùi Anh, tới nhìn sờ sờ một chút ai ngờ không cẩn thận kéo hư ống tay áo. cô ta cũng không biết đồ hóa trang Trung Quốc yếu ớt như vậy, mà Bùi Anh vừa thấy đồ hóa trang bảo bối của cô bị rách, lông mày dựng lên, ánh mắt nhìn chăm chăm cùng cô ta náo loạn lên. Những câu châm chích khiến cô ta á khẩu không trả lời được, ngay cả câu nói xin lỗi cũng không nói ra được.

Đại Ly thầm nghĩ Bùi Anh đây là mượn đề tài để nói chuyện của mình. Đoạn thời gian trước nữ sinh trong xã đoàn học còn cười nhạo hai người nữ sinh Trung Quốc chải đầu buộc bím tóc dân hai lúa chính gốc này, hôm nay bị cô nắm lỗi, thật đúng là nứ lầy không thả.

Bùi Anh trên mặt còn trang điểm chưa có rửa sạch sẽ, gương mặt giận đến đỏ bừng. Đồ hóa trang này là bảo bối tổ truyền nhà cô, trong ngày thường một cây Lưu Tô cô cũng không dám vò nát, huống chi bị người ta kéo hư? Cái cô Đại Ly tuyệt đối là cố ý, nói không cho phép nhúc nhích, thế nào cũng phải xuống tay đi đụng vào, cái này nếu sau khi về nước bị ông nội phát hiện, thực sự bị chửi chết.

Ông nội Bùi Anh là một danh tướng, bộ đồ hóa trang trên người cô này do ông nội cô từ tổ tiên nhận lấy, hôm nay cảm thấy tiền đồ của cô, đại biểu quốc gia ra khỏi nước học tập, tự nhiên phải mang theo Gia Bảo quốc gia, không thể để cho giặc tây coi thường. Ông nội Bùi Anh tính khí dữ dội, đối với cháu gái nói đánh liền đánh, Bùi Anh rất sợ, thì càng đem cục tức này xả trên người Đại Ly.

Nam Tĩnh cùng Đại Ly là bạn cũ, tự nhiên hướng cô ta: “Dù sao quần áo đã rách, đưa đến cửa hàng may sửa chữa lại sẽ tốt. cô xem như vậy có được không?”

Bùi Anh nhìn Đại Ly một chút, lại dùng ánh mắt nhìn Nam Tĩnh bên người cô suy tính, liếc mắt một cái hai người chiều cao chênh lệch, con người của cô đi xoay vòng: “Anh nói sẽ bồi thường cho tôi sao?”

Nam Tĩnh gật đầu một cái.

“Được.” Bùi Anh đột nhiên ý thức đưa đồ hóa trang hầu như buông thõng xuống dưới đất nhét vào trong ngực Nam Tĩnh, “Các người đem nó đến thợ cắt may Elizabeth đi, một tuần lễ sau muốn nó hoàn hảo không tổn hao gì đưa về trong tay tôi.”

Đại Ly tức giận nói: “Elizabeth đắt tiền như vậy!”

Nam Tĩnh tác phong nhanh nhẹn: “Đưa đi sửa. Tính cho anh.”

Đại Ly cảm kích nhìn hần, lập tức nhón chân lên tặng một cái hôn nóng bỏng: “Em yêu anh!”

Bùi Anh cao ngạo quay người lại, ngồi vào trước gương trang điểm tiếp tục tháo trang sức.

Chương 63 (tiếp)

Đại Ly ôm đồ hóa trang chạy tới cửa hàng may, Nam Tĩnh nhìn chằm chằm sống lưng thẳng tắp của Bùi Anh, cảm giác chỗ nào kỳ quái, nhưng anh lại không nói ra được.

Bùi Anh từ trong gương len lén nhìn anh, phát hiện anh còn đứng ở sau lưng không đi, không nhin được quay đầu lại trừng anh: “Anh còn nhìn tôi làm gì?”

Nam Tĩnh không ngờ cô thế nhưng không khách khí, lập tức vẽ mặt ngượng ngùng. Ánh mắt lọt vào trong cổ áo của quần áo màu đỏ chót, một ít nơi da thịt trắng nõn nham nhụi. Rút đi đồ hóa trang áo khoác rộng rãi, quần áo trong mềm mỏng không ngừng che giấu đường cong linh lung của cô.

Từ phía sau đài ra ngoài, Nam Tĩnh một mình run rẩy ở sân trường trống trải trên đường, trận gió thổi, dư âm nhiệt trong óc mới dần dần tản đi. Mới vừa, anh thế nhưng đối với người chỉ gặp mặt một lần Bùi Anh nổi lên xúc động mãnh liệt, thật muốn lột quần áo của cô coi

trộm một chút, sờ một cái...

Đây là lần đầu, anh đối với một người con gái có ham muốn mạnh như vậy.

Đợi đến cửa hàng may Elizabeth đem giấy tờ đưa đến trên tay Nam Tĩnh, anh đối với Bùi Anh kích động mãnh liệt hơn nữa rồi, chẳng qua lần này, thật sự muốn đem cô đè lại không cho nhúc nhích mạnh mẽ đánh một trận.

Món đồ hóa trang tổ truyền của Bùi Anh kia, đều song mặt thêu, thời gian dài, bên trong đã sớm hư hại không ít. Lần này thợ cắt may nghe Đại Ly bảo muốn sửa lại hoàn hảo không tổn hao gì, nên lấy tất cả tinh lực ra đi sửa lại. Trong cửa hàng may có vị Lão Sư Phụ Trung Quốc, công phu thêu thùa là hạng nhất, cũng biết phân biệt hàng tốt xấu, nhìn thấy một món đồ hoàn mỹ như vậy, tự nhiên muốn tốt càng thêm tốt.

Nam Tĩnh nhìn giấy tờ không ngừng cắn răng. một khoản tiền lớn như vậy, anh thật sự không cảm nhiều vậy, nói cho ông cụ nhà mình, bị ông dùng gây dạy dỗ gõ một phen.

Bùi Anh bên kia, nhận được đồ hóa trang mới tinh, cười không khép miệng. cô ở chung Nhập Hồng có chút lo lắng: “Như vậy có đặc tội với bọn họ không?”

Bùi Anh bĩu môi: “Đáng đời, ai bảo anh ta xen vào việc của người khác.” cô làm ác mà cáo trạng: “Người đàn ông, một khi cuốn vào chuyện phụ nữ phân tranh, chắc chắn... - Xương - cốt - không - còn ——!”

Nam Tĩnh lần này chân chính nhớ Bùi Anh, chỉ là, anh bận chuẩn bị xin tài liệu nghiên cứu sinh, hận để phía sau cũng tạm thời ném cô ra sau đầu.

một trận bể đầu sứt trán, anh cuối cùng cầm được học bổng nghiên cứu khoa học của đại học C. An Diệc Bác cũng lấy được thành tựu không nhỏ, hai nhà cùng nhau vì bọn họ cử hành Lễ Chúc Mừng. trên tiệc rượu, Nam Tĩnh uống không ít rượu, mẹ Nam Tĩnh nhìn anh uống đến mặt đỏ bừng, say khướt thẳng cười khúc khích, liền an bài người giúp việc dẫn anh đi ra ngoài tỉnh rượu.

Anh ở trong phòng nghỉ sát vách ngay người một lát, đầu óc choáng váng quẹo đi vào phòng vệ sinh. Giải tỏa xong, anh đang buộc đai lưng, thuận tiện oán giận nơi này quá không tính người, bình nước tiểu thế nhưng thiết kế thấp như vậy, hại anh vắng khắp nơi. Sau lưng một gian tiểu khác mở ra.

Bùi Anh trợn to mắt nhìn Nam Tĩnh, “Anh... Biến thái a!”

Trong nhà vệ sinh nam có âm thanh của con gái? Nam Tĩnh kéo quần tên quay người lại, “cô nói người nào?”

Bùi Anh che mắt, “Mau đi ra! Nơi này là nhà vệ sinh nữ.”

Nam Tĩnh cười đến lưu manh vô lại: “Nơi này là nhà vệ sinh nam có được hay không?” Anh chỉ vào dấu hiệu trên cửa.

Bùi Anh ghét nhìn tới trước bước chân anh một bãi chất lỏng, không hề cùng ma men này dây dưa nữa, bịt mũi muốn chạy ra ngoài, ai ngờ đầu lại đụng phải ngực của Nam Tĩnh.

“Tránh ra!”

Nam Tĩnh nhìn cô, cười nói: “Được thôi, trước nói cho tôi, làm sao cô ở chỗ này?”

Bùi Anh im hơi lặng tiếng: “Tôi đi theo An Diệc Văn tới.”

Nam Tĩnh hỏi nữa: “cô tại sao phải ở nơi này?”

Bùi Anh giải thích nhiều lần, anh còn nín lấy cái vấn đề này không thả. Bùi Anh rốt cuộc hiểu rõ, cùng quỷ say nói gì, anh ta nghe cũng không hiểu.

Càng làm cho cô tức giận phần chính là, Nam Tĩnh thế nhưng lôi cổ tay của cô kéo cô đến trong hành lang, cười đến đặc biệt đê tiện: “Tôi biết rõ. cô là muốn gặp tôi, có đúng không?”

Nam Tĩnh thất thố đã khiến cho người Nam gia chú ý, mẹ Nam mang người đưa anh đi, trước khi đi càng không ngừng nói xin lỗi với Bùi Anh. Bùi Anh ảo não khác thường, nhưng cũng không có biện pháp. Chờ Nam Tĩnh đi, cô quay trái ngửi thấy quay bên phải ngửi thấy, cảm giác trên người mình thoải mái.

An Diệc Văn đối với lần này rất xin lỗi, cảm thấy anh muốn mời cô và Nhập Hồng tới, lại không chiêu đãi tốt. Bùi Anh đối với bằng hữu luôn luôn tha thứ, tự nhiên sẽ không trách An Diệc Văn, ở trong lòng đem Nam Tĩnh lật đi lật lại mắng nhiều lần.

Bùi Anh trong lòng không thoải mái, cùng An Diệc Văn và Nhập Hồng nói tiếng liền đi về trước thời gian. cô và Nhập Hồng ở túc xá có chênh lệch chút ít, một đường đi trở về, cô thật có điểm sợ. Khi đi tới cửa trường học thì lại từ bên trong một ngõ hẻm vắng vẻ truyền đến tiếng súng.

Bùi Anh cảm giác máu trong người mình cũng lạnh, theo bản năng liếc mắt nhìn đầu ngõ hẻm, cái nhìn này, dọa cô sợ suýt nữa tim ngừng đập. một phụ nữ cả người đầy máu hướng cô lao đảo chạy tới, trong miệng la lên: “Cứu mạng! Cứu mạng!” Tiếng kêu cứu thê lương kèm theo trong ngực cô ta tiếng khóc của trẻ con. Cả da đầu Bùi Anh cũng tê dại hết.

“Phanh phanh” hai tiếng súng vang lên, âm thanh của người phụ nữ và trẻ con im bật.

Hai chân Bùi Anh mềm nhũn, ngã ngồi đến trên mặt đất. cô thậm chí thấy được hòng súng đen ngòm để ở cái trán của cô, thấy được mặt của kẻ cướp, nhưng cô toàn thân bấp thịch cứng ngắc, vừa động cũng không động được.

64. Chương 64: Ngoại Truyện (hai): Hoa Hồng Có Gai

Hòng súng vẫn có hơi nóng để lên cái trán Bùi Anh, người đàn ông trước mặt nhấc chân, chân đi giày Martin đập nặng nề lên vai mỏng manh của cô.

Khóe miệng người đàn ông lộ ra một nụ cười tàn nhẫn: “Mặc dù cô rất đẹp. Bảo bối, hẹn gặp lại.”

“Phanh!” một tiếng. Từ sau lưng người đàn ông kia một cái tay liều lĩnh đưa qua, đẩy nòng súng ra. Đạn nghiêng sát qua một bên tóc của Bùi Anh, trên đường đi bộ thượng lưu lại cá hổ sâu.

“Kỳ Áo, nể mặt tôi. Đây là người của ta.” Nam Tĩnh nắm chặt nòng súng kia, giọng điệu ôn hòa, thần thái kiên định.

Người đàn ông tên Nam Cung Kỳ Áo sợ choáng váng đánh giá Bùi Anh, thu hồi súng của mình, “Quản tốt miệng của cô ta. Mấy ngày nay không có chuyện gì dừng cho cô ta chạy loạn.” Hắn thu chân trước dùng lực, đem Bùi Anh đập trên đất, vác súng nghênh ngang rời đi.

Bùi Anh ngã lạch trên mặt đất, trơ mắt nhìn hung thủ kia bỏ đi, thi thể người phụ nữ và trẻ con đã bị mang đi. Đang ở ngoài cửa trường học xảy ra loại chuyện như vậy, thế nhưng không có một người nào tới? Cô đi chuyển tay cứng ngắc đi tìm kiếm điện thoại di động, muốn báo cảnh sát.

“Muốn mạng sống thì đừng báo cảnh sát!” Nam Tĩnh lạnh lùng nói.

Bùi Anh nhìn anh, trên người của anh áo sơ mi trắng cũng nhuộm máu. Anh và kẻ hung thủ kia, là cùng một phe? Cô nhìn thấy Nam Tĩnh đôi môi hé ra hợp lại nói cái gì, nhưng cô cái gì cũng nghe không được, trước mặt bỗng tối sầm, liền ngất xỉu.

Bùi Anh tin chắc mình bị bắt cóc rồi. Cô sau khi tỉnh lại, phát hiện mình bị dẫn tới trong phòng không biết tên, chẳng những điện thoại di động bị lấy đi, quần áo trên người cũng bị thay cho sạch sẽ.

Bùi Anh vừa ngồi vừa uống trà cùng Nam Tĩnh mắt to trừng mắt nhỏ, nhìn một lát, cô cảm thấy bảo vệ tính mạng quan trọng hơn, liền mở miệng nói: “Tôi sẽ không báo cảnh sát. Tôi cái gì cũng không nhìn thấy, anh để cho tôi trở về đi.”

Cô nói đằng hoàng xong, Nam Tĩnh hoài nghi nhìn cô, “Không được. Trong vòng một tháng này cô đừng muốn ra khỏi cửa.”

“Anh tại sao? !” Bùi Anh nổi giận.

Nam Tĩnh lười phải cùng cô phí nước miếng, giống như lơ đãng sờ sờ bên hông của anh. Bùi Anh khẩn trương nhìn khẩu súng của anh, nuốt nước miếng một cái, chột kéo chăn đem mình quấn ở bên trong. Cô ở bên trong cuộn thành một đoàn, nhất thời nghĩ tới không bằng cứ như vậy xông ra thôi, nhưng thật sự rất quý trọng cái mạng nhỏ của mình.

Ngày đó rõ ràng anh ta say thành như vậy, rồi lại không giải thích được xuất hiện trước mặt cô, còn biết kẻ hung thủ giết người. Bùi Anh càng nghĩ càng cảm thấy đây là một cái bẫy rập, giống như đang liên hiệp cắn giết con mồi. Nhưng. Cô nhớ tới tiếng khóc trẻ con non nớt, không khỏi rứt cổ một cái, rốt cuộc là chuyện gì, có thể làm cho bon họ ngay cả trẻ con cũng không buông tha?

Nam Tĩnh nhìn cái chăn co thành một đoàn không ngừng ngoa nguẩy, cúi đầu uống trà lúc bên môi mang theo nụ cười, cái gì a, còn tưởng rằng là phụ nữ đánh đá, không phải là một tiểu nha đầu, lại vẫn hôn mê bất tỉnh.

Tối qua chỉ thuận tay cùng bang Nam Cung Kỳ Áo thanh trừ mấy tạp chủng cứng đầu cứng cổ. Anh luôn luôn không đánh giết phụ nữ, nhưng Nam Cung Kỳ Áo tàn nhẫn ngay cả anh cũng cảm thấy kinh ngạc, không còn kịp ngăn cản nữa, người phụ nữ kia cùng đứa trẻ cũng đã chết rồi. Anh trễ một bước nữa, tiểu Bùi Anh khó giữ được tính mạng.

Anh đặt ly trà xuống, đi tới bên giường, tìm được chỗ móng dít Bùi Anh vổ một cái. Quả nhiên, Bùi Anh hét lên một tiếng nhảy ra, ngay sau đó lại “Ai u” một tiếng che vai của mình lệch ra, xấu hổ nhìn chằm chằm hẳn: “Anh làm gì thế?”

Nam Tĩnh nghiêm túc nhìn cô: “Là tôi cứu cô.”

“VẬY. Thì thế nào?” Bùi Anh bị anh ta nhìn thấy chíp bông .

Nam Tĩnh từ từ khom lưng, đem cô đang núp ở một bên kéo qua. Bùi Anh quả đấm nắm hết sức chặt, trơ mắt nhìn đầu của anh ta lại gần, anh ta nhẹ nhàng ở môi cô cắn một cái, tiếp nhếch môi, hình như thưởng thức trở về chỗ cũ.

Môi của anh lại đè ép tới đây, lần này chân chính hôn lên.

Bùi Anh phát ra tức giận tiếng kháng nghị, lại bị anh thuận thế áp đảo ở trên giường.

Đợi hai người môi lưỡi tách rời, Nam Tĩnh thở hồng hộc nhìn cô gái phía dưới mặt đỏ tới mang tai, “Cô cắn người?”

“Muốn cắn anh cắn chết anh!” Bùi Anh tức muốn phát khóc, “Cái người đồ lưu manh này, nhanh lên một chút buông tôi ra. Nếu không tôi sẽ kiện anh!”

Ai ngờ Nam Tĩnh căn bản không để ý cô, ngược lại cởi nút áo ngủ của cô ra, chẳng biết xấu hổ vuốt ve ngực của cô. Ngực mềm mại bị bàn tay hấn đụng vào, Bùi Anh dọa sợ, thét to: “Bỏ tay anh ra, lưu manh, hạ lưu!”

Nam Tĩnh giống như ma mị, cúi đầu ở trên nhũ hoa đầy đặn của cô hôn một cái, lẩm bẩm nói: ” Mùi hương so với tôi tưởng tượng rất giống, mềm mại như vậy.”

Bùi Anh từ nhỏ cuộc sống rất tốt, làm sao bị người ta xâm phạm như vậy. Cũng không nhịn được nữa, nước mắt thành chuỗi rơi xuống. Cô vừa khóc, tay Nam Tĩnh dời xuống dừng lại, sau đó, cô khóc càng lớn tiếng, dường như thở không nổi.

Cô khóc, Nam Tĩnh vẫn muốn động vào, muốn nhìn, sờ soạng một lần, cũng nhìn qua mấy lần. Phụ nữ có thì cô đều có, ngực không phải đặc biệt lớn, chân mặc dù dài mà bóng loáng, nhưng hấn từng có phụ nữ so cô mềm mại trắng nõn hơn. Lúc nhìn thấy cô, có loại kích động không cách nào khắc chế được, còn trong lòng có cảm giác ê ẩm chua xót không biết chuyện gì xảy ra?

Hôm nay Bùi Anh đã phải khuất nhục cộng thêm sợ hết hồn hết vía. Cô không hiểu Nam Tĩnh là thế nào, cô nhìn ánh mắt của hấn, khiến cô cảm giác mình là khối thịt béo nằm ở trên thớt gỗ. Nhưng vài ngày sau đó, Nam Tĩnh lại cùng cô giữ khoảng cách, không có giống như lần trước nhẹ nhàng như vậy nữa.

Khiến Bùi Anh khổ sở chính là, trên tin tức không có nửa điểm đưa tin về chuyện kia, giống như cũng không có ai phát hiện cô mất tích.

Nam Tĩnh không hề xâm phạm cô nữa, nhưng hấn bắt đầu dùng công việc để ngược đãi thể lực cô. Quét dọn giặt quần áo, cái này cũng chưa tính, có lần người giúp việc nấu cơm cho cô ra cửa không có trở lại, cô đói bụng đến không chịu nổi phải tự mình làm cơm, vừa vặn Nam Tĩnh nhìn thấy, ném thử một miếng, lập tức nói về sau ba bữa cơm của hấn do cô phụ trách.

“Tại sao?” Bùi Anh cả giận nói, “Anh đến cùng muốn làm cái gì?”

Nam Tĩnh mặt vô tội tiếp tục ăn món ăn: “Sợ cô tự sát, tìm cho cô một chút chuyện để làm.”

Bùi Anh tức giận đem cái xẻng đập xuống đất: “Tôi muốn đi học, muốn học tập, không phải làm người giúp việc cho anh! Anh giam lỏng tôi như vậy, anh chờ, tôi đi ra ngoài sẽ tìm Đại Sứ Quán, anh đây là. Ngược đãi bạn bè ngoại quốc, anh không sợ dẫn đến vấn đề quốc tế?”

Nam Tĩnh cười khê: “Muốn học tập cũng đơn giản? Tôi cũng học y, tôi dạy cho cô.”

“Ai muốn anh dạy?” Bùi Anh ngày đó giận đến cơm cũng không còn ăn một miếng.

Nhưng lúc trời tối, Nam Tĩnh mang về cho cô quyển sách, còn có bài tập trong khoảng thời gian này.

Nếu có thể học tập, còn có người thân an toàn, Bùi Anh trong lòng thoảng thoải mái. Dưới ánh đèn, cô liếc nhìn quyển sách, trong miệng nhỏ giọng mắng Nam Tĩnh, “Trùm lưu manh, bại hoại, nguyên rửa tay anh thối đi. !”

Nam Tĩnh đứng ở cửa, trong lỗ tai nghe cô thì thầm nhỏ giọng oán trách. Rõ ràng đang chửi hần, hần ngược lại tuyệt không tức giận. Sau một lát, cô hình như đắm chìm trong cuốn sách ấy, âm thanh dần ngừng.

Nam Tĩnh nghe một lát, phát hiện thật lâu cũng không có một tiếng lật giấy, còn tưởng rằng cô ngủ thiếp đi. Đi tới vừa nhìn, thấy cô nhú chặt mày, ở trên giấy bản nhấp viết tính toán cùng một đề tài.

Phát giác hần tới đây, Bùi Anh vội vàng che sách của mình, mặt cảnh giác nhìn hần. Nam Tĩnh kiên quyết rút sách lòi ra ngoài, chỉ vào một đề mục bị cô vẽ nhiều cái vòng vòng đen : “Cái này không làm được?”

“Ai nói tôi không làm được? Tôi đang làm.”

Nam Tĩnh đem Bùi Anh đẩy ra, mình ngồi vào trên cái ghế băng của cô, “Cô ý nghĩ không đúng, thế nào đều làm sai. Nên như vậy.”

Hần muốn nói, cô không nghe. Bùi Anh ngẩng mặt nhìn trần nhà, nói lầm bầm hí khúc.

“A, đúng rồi.” Nam Tĩnh vỗ tay một cái, “Cô hát hí khúc cho tôi nghe đi.”

Bùi Anh giận đến một đôi mắt đẹp trừng trừng, “Ta muốn học tập.”

“Vậy tôi nói cho cô đề mục cô không phải nghe?”

“Tôi. Nghe!”

Ngày này, Nam Tĩnh về đến nhà, cố ý đi tìm mẹ Nam, mang theo điểm lấy lòng dâng trà cho bà.

Mẹ Nam nhấp một hớp trà nóng, tâm tình sảng khoái: “Nói đi, con gần đây lại nghịch ngợm gì? Trong khoảng thời gian này con cả ngày ở bên ngoài, mẹ cũng không thấy con mấy lần. Còn ở cùng một chỗ tốt, mẹ không thích nước Mĩ bên này con thì thích ở bên ngoài chạy nhảy.”

“Đúng vậy a, ở cùng chỗ tốt.” Nam Tĩnh có chút không yên lòng, “Mẹ, con gần đây biết một người.”

Mẹ Nam nhảy cảm hỏi: “Con gái?”

“Ừ. Lúc con gặp cô ấy, đã muốn khi dễ cô ấy. Cô ấy càng tức giận con càng vui mừng.”

Mẹ Nam cười lên: “Con còn làm như vậy, người ta cũng sẽ không thích con.”

Nam Tĩnh ở chỗ mẹ Nam xin chỉ giáo một buổi chiều, gần tối lúc ra cửa, đi qua cửa tiệm bán hoa liền xuống xe, dụng tâm chọn lựa một bó hoa hồng to, hài lòng vui sướng lên ô-tô đi tìm Bùi Anh.

Vừa tới cửa hần có cảm giác cái gì không đúng, cửa chính khép hờ! Mấy người giúp việc nằm lăn ngổn ngang hôn mê bất tỉnh, trong phòng một mảnh xốc xếch, khắp nơi đều lộn xộn. Càng làm cho lòng hần sợ hết hồn hết vía, trong phòng khách còn có một vũng máu.

65. Chương 65: Ngoại Truyện 3: Trái Tim Lưu Ly (1)

An Diệc Văn nắm lấy tay Bùi Anh chạy như điên trên đường cái, cả hai người đều vừa kinh vừa sợ, thậm chí không nghĩ ra là nên ngồi xe. Bọn họ chạy đến bờ sông đằng sau đại học C, mới cùng nhau ngã xuống mặt cỏ mềm mại, thở hổn hển từng ngụm từng ngụm.

Bùi Anh lật người, cầm lấy cổ xanh dính đầy bùn đất ẩm ướt ra sức lau lên ngực An Diệc Văn, nhằm muốn che dấu vết máu trên ngực anh.

“Không có. Không có việc gì.” Cổ họng An Diệc Văn đau rát, nặn từ trong kẽ răng ra được một câu, gơ tay lên cầm lấy tay Bùi Anh áp thật chặt lên trái tim mình. Anh rất ít khi làm những hành động như vậy, nhịp tim bất ổn, lồng ngực đau như bị xé nát..

Nghỉ ngơi một lát, Bùi Anh thấy hơi sợ hãi: “Anh nói xem những người đó sẽ không sao chứ?”

“Tuyệt đối không sao.” An Diệc Văn chắc chắn nói, “Cho dù có làm sao, em cũng chỉ bị coi như là tự vệ.”

Bùi Anh ngay cả chào cũng không chào liền đi tham gia trao đổi văn hóa gì đó, Nhập Hồng ngay thơ tin tưởng, An Diệc Văn thì không tin. Liều chết cứng rắn dây dưa mấy ngày, anh mới từ chỗ An Diệc Bác biết được Bùi Anh đang ở chỗ Nam Tĩnh nơi đó. Đoạn thời gian trước Nam Cung Kỳ Áo và Nam Tĩnh nghe lệnh hai lão gia tử dọn dẹp mấy người, không may để Bùi Anh nhìn thấy. Để phòng ngừa vạn nhất, Nam Tĩnh liền “Mời” Bùi Anh đến biệt viện của anh ta.

Hôm nay anh thừa dịp Nam Tĩnh không có ở đây, muốn qua đó mang Bùi Anh đi. Chẳng qua là Bùi Anh thấy mấy người giúp việc dây dưa khó dứt, một người trong số đó bị Bùi Anh dùng bình hoa đập vỡ đầu. Người nọ ngã vào ngực An Diệc Văn, máu dính vào người anh.

An Diệc Văn thấy có người bị thương, không do dự nữa, đánh toàn bộ những người khác bất tỉnh, mang theo Bùi Anh chạy trốn.

Chỉ là.

Bùi Anh lo lắng nói: “Hay chúng ta gọi điện thoại cho bệnh viện, vỡ đầu không phải là chuyện nhỏ.”

An Diệc Văn do dự một chút, ủng hộ đề nghị của Bùi Anh, sau khi gọi điện thoại xong, anh thở dài, “Anh Tử, hay là em về nước đi. Anh.....Anh trở về cùng với em. Em ở lại đây quá nguy hiểm.”

Bùi Anh ủ rũ cúi đầu nói: “Việc học của em chưa hoàn thành, sao có thể trở về? Hơn nữa, không đề cập tới việc có lỗi với quốc gia đã bồi dưỡng em, ngay cả một cửa ải là ông nội cũng không qua được.”

An Diệc Văn không hiểu nói: “Bồi dưỡng em là cha mẹ em, chứ không phải là Trung Quốc.”

Bùi Anh cố gắng nhịn xuống hai mắt đang trợn lên vì kích động, hai tay chống vào bụng của anh đứng dậy, vỗ vỗ bùn cỏ dính trên người, “Đạo Bất Đồng Bất Tương Vi Mưu*, không thể thảo luận với anh giá trị của vấn đề. Em trở về phòng ngủ đây, anh thì sao? Bây giờ trở về nhà?”

*Đạo Bất Đồng Bất Tương Vi Mưu: những người có mục tiêu khác nhau không thể nói chuyện/làm cùng nhau.

“Anh?” An Diệc Văn suy nghĩ một lát, “Anh đến chỗ em một lúc đi, đề phòng anh Nam Tử đến làm khó dễ. Anh Tử,” Anh do dự mở miệng, lắp bắp, “Nếu không, nếu không nói em là bạn gái của anh đi. Anh Nam Tử là người mình, như vậy chắc anh ấy sẽ không làm khó em nữa.”

Bùi Anh thở dài, “Anh chắc chắn chỉ cần vậy là được ?”

An Diệc Văn trầm mặc.

Bùi Anh và An Diệc Văn cùng nhau bàn bạc cách thức đối phó, An Diệc Văn biết Nam Tĩnh chỉ cần nhốt Bùi Anh một tháng là được, tính toán ngày, vô cùng hoảng sợ: “Vậy. Chẳng phải là ngày mai anh ấy sẽ đưa em trở về trường.”

Bùi Anh nâng trán: “Không có gì bất ngờ xảy ra, chắc là như vậy.”

An Diệc Văn bị đả kích lớn.

Bùi Anh lấy cái chìa khóa, cô cũng đã từng nghe nói qua về An Diệc Bác, sao một nam sinh cởi mở hoạt bát lại có một người em trai không bình thường như vậy? Thật ra thì. An Diệc Văn vừa rồi so với lúc cô mới gặp anh thì đã tốt hơn rất nhiều rồi, ít nhất sẽ không nói một câu mà đỏ mặt đến hai ba lần.

“Được rồi, dù sao cũng đã làm. Anh ta cũng không thể tùy tiện nhốt em lại nữa.” Bùi Anh nhìn anh đứng sững sờ bất động tại chỗ, thương xót kéo cánh tay anh đi về phía trước. An Diệc Văn lúc này khiến Bùi Anh nhớ đến em trai cô, có lần cô không nghe lời ông nội gây gây hai dây của một cây đàn, đến lúc ông nội hỏi, cô quyết định đánh chết cũng không thừa nhận. Thế nhưng ai ngờ tiểu tử kia lại chạy tới chủ động thừa nhận “Sai lầm”, đó là lần đầu tiên Bùi Anh thấy cậu nói dối, cậu sợ đến nỗi mặt mũi trắng bệch, lắp ba lắp bắp, vừa nói vừa rơi nước mắt, thậm chí còn cẩn thận di chuyển thân thể tròn vo của cậu chắn trước mặt cô. Một khắc đó, Bùi Anh cực kỳ hạnh phúc, đây chính là tình thân a, thật làm người ta cảm động!

“Anh chịu giúp em, em cảm ơn anh còn không kịp đây. Đến đây, hôm nay để cho anh hưởng thụ miễn phí đại pháp giác hơi độc môn của Bùi Anh em, đảm bảo sẽ để anh phiêu phiêu dục tiên.”

Bùi Anh vừa cầm cái chìa khóa vào, liền nghe đến bên trong có âm thanh kỳ quái. Mới nghe giống như là đang đánh nhau, hơn nữa còn có giọng nữ mềm mại mơ hồ phát ra. An Diệc Văn ngẩn ra, không giữ được Bùi Anh, liền che mắt mình lại.

“Aha, Hồng Hồng, tới đây để cho chị sờ sờ!” Bùi Anh đỉnh đạc đứng ở cửa, đứng khoanh tay phách lối.

“Ừm. !” Nhập Hồng ra sức đẩy An Diệc Văn đang đè trên người mình xuống, cả mặt đỏ bừng đứng lên. Thấy Bùi Anh, xấu hổ đến mức muốn chui xuống đất, “Anh Anh, mình mình” nửa ngày, mắt thấy sắc mặt Bùi Anh tái xanh, xoay người lại lưng quay về phía cô, đập thẳng lên chân của An Diệc Văn.

An Diệc Văn sửa sang lại quần áo rồi đứng lên, động tác nhanh chóng ôm lấy bạn gái nhỏ của mình vào trong lòng, che kín cô ấy. Thiếu chút nữa bị người khác thấy hết tại chỗ, nhất là An Diệc Văn vẫn còn ở, người làm anh như anh ta mặt cũng đỏ lên.

Bùi Anh không nói một lời bước vào cửa, hướng về phía An Diệc Văn làm hành động mời.

An Diệc Văn ho nhẹ một tiếng, cúi đầu nhẹ giọng nói ở bên tai Nhập Hồng: “Anh về trước.” Đầu lưỡi ẩm ướt của anh ta liếm liếm vành tai cô ấy, Nhập Hồng “A” liền vội vàng che kín lỗ tai.

An Diệc Văn đi tới cửa, nghiêm túc đánh giá An Diệc Văn cả người đầy đất: “Đã chạy đi đâu? Cùng anh về nhà.”

An Diệc Văn đang hoang mang đi theo.

Trong nhà chỉ còn lại hai người là Bùi Anh và Nhập Hồng. Bùi Anh lặng lẽ dọn dẹp giường chiếu của mình, nghĩ muốn dọn dẹp lại đồng sách, mới phát hiện trên giá sách của mình trống không, lúc này mới nhớ phần lớn sách của mình đều để ở chỗ của Nam Tĩnh.

“Anh, Anh Tử, ” Nhập Hồng rốt cuộc tìm được lúc để mở mồm, hốt hoảng giải thích, “Thật xin lỗi, mình không biết. Không phải, là mình sai rồi, mình không nên cho anh ấy vào của phòng ngủ của chúng ta.” Vành mắt cô ấy hồng lên.

Trong một tháng này, không có Bùi Anh làm bạn, không có ai giúp đỡ Nhập Hồng lộ rõ vẻ mềm yếu, đúng lúc này tình cảm dịu dàng của An Diệc Văn đã bù đắp vào chỗ còn thiếu trong lòng cô ấy, hướng chi, thường ngày bản thân An Diệc Văn vốn đẹp trai phong lưu, sức quyến rũ siêu phàm.

Bản thân Nhập Hồng bề ngoài cũng thanh tú thông minh, mặc dù không xinh đẹp mỹ lệ như Bùi Anh, nhưng lại có khí chất dịu dàng mềm mại. Cha mẹ An Diệc Văn mất sớm, anh ta là anh cả, tất nhiên phải gánh vác trách nhiệm nặng nề của gia tộc. Cha mẹ Nam Tĩnh cũng chăm sóc ba anh em họ, nhưng dù sao cũng có một tầng ngăn cách. Sau khi tiếp xúc với Nhập Hồng, An Diệc Văn lại càng bị cuốn vào, thật lòng mười phần. Hai người thân thiết anh em em, ngay cả Nhập Hồng bảo thủ thẹn thùng, cũng không chống cự nổi các chiêu tấn công của An Diệc Văn, đến lúc Bùi Anh trở lại, hai người đang ở trạng thái chỉ mong ban ngày là đêm tối, hàng đêm đều là đêm xuân.

Bùi Anh rất ghét người khác tùy tiện làm lộn xộn đồ của cô, chứ nói chi là Nhập Hồng dẫn người đàn ông của mình đến đây gay xáo trộn. Nhất thời hận đến nghiến răng nghiến lợi, không ngờ cô ấy lại là người chẳng biết xấu hổ, còn chưa lập gia đình! Nhưng nhìn thấy bộ dạng ưu tư hoa lệ đầm mưa, thì lại mềm lòng.

Cô chỉ thấy mất mất một chút xíu mà thôi. Cô và Nhập Hồng, từ trung học đã học chung một lớp, là bạn rất thân . Lại cùng nhau đi du học ở Mỹ, người ở nơi đất khách quê người, cảm giác rất cô độc, đi cùng với nhau, tình bạn càng sâu đậm hơn. Hơn nữa Nhập Hồng ở nhà là người nhỏ nhất, Bùi Anh lại có thói quen là chị, mặc dù tính tình hai người khác xa nhau, nhưng lại sống chung cực kỳ hòa hợp. Nhất là Nhập Hồng, luôn lệ thuộc vào người chị là cô.

Nhập Hồng ân cần bưng cho Bùi Anh ly trà nóng, “Anh Tử, mình bảo đảm, về sau tuyệt đối không để anh ấy đến đây.”

Bùi Anh uống một hớp trà nóng, trong lòng thoải mái hơn. Nghĩ phải khuyên nhủ Nhập Hồng một chút, tránh cho cô ấy bị An Diệc Bác lừa. Nhưng lại nghĩ mình không có kinh nghiệm trong chuyện tình cảm, lại lo lắng không đủ. Cho đến khi một ly trà lớn đã cạn sạch, tỏ ra hiểu biết nói: “Nhưng ngàn vạn lần đừng mang thai.”

Nói xong một câu, cả hai cô gái đều đỏ mặt. Kinh ngạc nhìn nhìn nhau chốc lát, không hẹn mà cùng “Xì” một tiếng cười lên.

Điều khiến Bùi Anh an tâm, đó là Nam Tĩnh và Nam Cung Kỳ Áo không có đến tìm cô gây phiền phức. Nhập Hồng và An Diệc Bác càng phát triển tốt hơn, bọn họ đi chơi, cũng thường xuyên rủ An Diệc Văn và Bùi Anh, còn có người có khuôn mặt đưa đám Nam Tĩnh.

Sau khi không nói mà chạy, Nam Tĩnh gặp lại Bùi Anh, lúc nào cũng nghiêm mặt, tuyệt đối không nhìn cô. Bùi Anh cảm thấy anh ta có điểm trẻ con, liền dính lấy An Diệc Văn, cuối cùng vẫn cùng anh ta chen cùng một chỗ, mà sắc mặt Nam Tĩnh càng ngày càng khó coi.

Những ngày đi du học thật nhanh, trong nháy mắt đã qua hai năm. Bùi Anh bắt đầu suy nghĩ có muốn tiếp tục ở lại nơi này học tập nghiên cứu hay không, hay là trực tiếp trở về nước làm việc. Hình như Nhập Hồng đã quyết tâm ở lại đây, đêm không về ngủ càng ngày càng nhiều, cũng càng ngày càng thường xuyên. Đối với chuyện này, Bùi Anh cũng dần dần quen, chỉ là, đêm hôm khuya khoắt, khó tránh khỏi cảm thấy cô đơn.

Sau khi Nam Tĩnh học nghiên cứu sinh, thì trở thành giáo viên hướng dẫn, phụ trách hướng dẫn sinh viên năm nhất học tập. Tối hôm đó, anh ta nhận lời tới phòng của một nữ sinh để giải đáp thắc mắc, lúc trở về đã khá muộn. Đi qua hành lang tầng hai, ngang qua lầu hai hành lang, mơ hồ nghe thấy một giọng nữ ai oán.

Lá gan Nam Tĩnh vốn không nhỏ, nhưng thời gian này lại xuất hiện tiếng hát quỷ dị dù sao cũng khiến lòng người cảm thấy không thoải mái. Anh ta theo tiếng tìm tới, cuối cùng xác định tiếng hát phát ra từ một căn phòng không đóng chặt cửa .

“Ngày tốt cảnh đẹp không biết làm sao, trọng phụ này tương đồ. Lòng chàng như sắt nha hải.” (chỗ này là bài hát nên mình để nguyên :v) Bùi Anh mặc quần áo bên ngoài khoác ra giường trắng, tự hát tự thấy xót xa. Cánh tay cô run lên rũ xuống trên ga giường, thương cảm nói: “Cuộc sống sao cô đơn lạnh lẽo như thế.”

Mặt Nam Tĩnh đen đi một nửa, cô gái này.

Bùi Anh y y nha nha quay người lại, thấy Nam Tĩnh đứng ở cửa ra vào, sững sốt, ngay sau đó che kín người bằng ga giường.

Một lát sau, cô thấy anh không có ý định rời đi, liền giả bộ trấn tĩnh đi tới, “Tôi muốn đi ngủ.”

Nam Tĩnh giữ cửa phòng cô, hít một hơi thật sâu, “Bùi Anh, làm bạn gái của tôi.” Ánh mắt anh sáng quắc, ai ngờ Bùi Anh nghiêm mặt, không khách khí trước mặt anh đóng cửa lại.

Gần đây trong lòng Nam Tĩnh cực kỳ khó chịu, loại tâm tình này thậm chí ảnh hưởng đến An Diệc Bác đang trải qua ngọt ngào suôn sẻ với Nhập Hồng.

An Diệc Bác ngâm nga hát đi vào phòng ngủ, thấy Nam Tĩnh đang gõ gõ bàn gương mặt đã đen đi một nửa, giai điệu vui vẻ liền bị dọa giảm đi một nửa. Anh ta nhảy đến sau lưng Nam Tĩnh đánh lén, một đám

mạnh về vùng tới, Nam Tĩnh quay đầu đi, quét chân một cái về phía anh ta, An Diệc Bác giật mình lui về phía sau, một cước đạp đổ cái ghế mà Nam Tĩnh đang ngồi.

‘Đùng đùng’ tiếng vang kinh động đến Nam Cung Kỳ Áo ở phòng ngủ bên cạnh, anh ta bước hai bước đến cửa phòng ngủ Nam Tĩnh, ném một cái ghế xoay vào bên trong, “Bang” một tiếng, thế giới an tĩnh.

Chốc lát sau, An Diệc Bác bày ra bộ dáng sầu khổ, chấp tay đứng trước mặt Nam Tĩnh, ngửa mặt lên trời thở dài: “Cậu rốt cuộc muốn làm gì?”

Nam Tĩnh không chớp mắt lắng nghe bài ca của anh ta vẫn chưa xong, không nhin được xua đuổi anh ta: “Không có việc gì thì rút đi.”

An Diệc Bác nhìn anh không vui, trong lòng càng hăng hái hơn, vòng vòng trái phải xung quanh anh hai vòng, “Cậu nói về cậu sao? Cậu xem mình ngọc thụ lâm phong phong lưu phóng khoáng, theo đuổi Hồng Hồng nhà mình còn mất một thời gian, cậu không phải chỉ mới bị từ chối một lần thôi sao, đây là cái gì? Da mặt đàn ông phải dày một chút, bị mài dũa mới thành tài được!”

Thiên hạ không có tường nào gió không lọt qua được, quỷ mới biết đêm hôm đó chuyện Nam Tĩnh muốn Bùi Anh làm bạn gái anh bị ai nghe được, lại bị cái người nào đó truyền đi xôn xao. Khi lời nói này quanh đi quẩn lại truyền tới tai người trong cuộc là anh, đã biến thành Nam Tĩnh anh cầu hoan với Bùi Anh không thành, bị đuổi ra ngoài cửa. Nam Tĩnh vừa thẹn vừa cáu, càng làm anh nổi giận chính là thái độ của Bùi Anh —— không quan tâm. Nhất thời hận không trời cô lại trực tiếp làm, nhất thời lại muốn chết, hận mình không giống như An Diệc Bác vậy, cả ngày dụ dỗ tâm can bảo bối tâm can.

An Diệc Bác sở dĩ có thể đè ép người làm mưa làm gió như Nam Tĩnh và Nam Cung Kỳ Áo trên bảng xếp hạng ở đại học C chính vì vẻ tươi cười sang sảng lại dịu dàng trên mặt anh ta. Bây giờ Nam Tĩnh thật sự không biết nên làm thế nào để cho Bùi Anh vui vẻ, hoa hồng mua lần trước nằm trong góc phòng ngủ của anh đã khô quắt.

Thấy vậy, Nam Tĩnh quay đầu đi, tránh khỏi cặp mắt đào hoa đang nhấp nháy nhấp nháy cổ tỏ ra trong sáng của An Diệc Bác trước mặt anh, vừa khó chịu lại vừa tức giận nghĩ: ai muốn làm cô vui vẻ, cô cho rằng cô là ai?

66. Chương 66: Ngoại Truyện 3 (2)

Lại là một mùa Valentine, trùng hợp lại là sinh nhật của An Diệc Văn. An Diệc Bác đã sớm mời khách, đặt phòng. Buổi trưa dùng bữa ngoài cha mẹ Nam gia còn có hai vị trưởng bối nhà họ Nam Cung, buổi tối anh ta liền thoát khỏi bộ dạng nho nhã, la hét ba uống bốn giao lưu, lôi kéo em trai và bạn bè đi hát Karaoke.

An Diệc Văn nhận một đồng quà lớn, hơn nữa sau khi nhận được hình trái tim bằng chocolate Bùi Anh làm cho anh thì cười không khép miệng. An Diệc Bác tiến tới chỉ chỉ khối chocolate kia: “Cái kia là Hồng Hồng của tôi làm sao?”

Nhập Hồng liếc anh ta một cái mím môi không thềm trả lời, Bùi Anh nheo mắt, hỏi ngược lại: “Chẳng lẽ anh muốn ăn hết tất cả những thừ mà Nhập Hồng làm sao?”

An Diệc Bác cười gượng hai tiếng, lớn tiếng ho khan đem An Diệc Văn lôi đi.

Bùi Anh nhìn thấy hai anh em An Diệc Bác đứng ở trước màn hình chọn bài hát thì thầm gì đó, cô vươn người với lấy nắm hạt dưa bóc vỏ trên bàn: “Ai, rốt cuộc các người xảy ra chuyện gì? Âm ỉ nửa tháng, vẫn chưa làm hòa sao?”

Nhập Hồng phì một cái: “Xí, ai muốn làm hòa với anh ta, mặc kệ!”

Bùi Anh không tự nhiên liếc nhìn An Diệc Bác, nửa tháng trước, hơn nửa đêm Nhập Hồng khóc chạy về phòng ngủ, bị ai đau thương nói thông suốt rồi, âm ỉ trách mắng mấy ngày Bùi Anh mới hiểu.

Thì ra An Diệc Bác một mực cố gắng thuyết phục Nhập Hồng dọn đi ra sống chung với anh ta, Nhập Hồng mặc dù đã đi theo anh ta, nhưng rốt cuộc trong xương vẫn còn bảo thủ, cảm giác không danh không phận như vậy sống chung với nhau ảnh hưởng không tốt. Không biết hai người này nói thế nào lại nói đến người đàn ông, người phụ nữ mối tình đầu, Nhập Hồng biết trước cô An Diệc Bác đã có vài cô gái khác, lúc này đẩy anh ta ra khóc chạy về.

Thật sự Bùi Anh cũng không biết làm thế nào để an ủi cô ấy. Trước kia cũng biết rõ nếp sống phóng khoáng của người nước ngoài, chỉ là đến lúc chuyện đó xảy ra trên người người bên cạnh mình, cảm giác đó thật khó chịu.

Nhập Hồng kìm nén một mạch, mặc kệ An Diệc Bác dụ dỗ thế nào, cũng không thêm quan tâm đến anh ta.

Tối nay Nhập Hồng chịu đi cùng với An Diệc Bác tới dự sinh nhật em trai anh ta, Bùi Anh đoán chắc cô ấy cũng đã hết giận rồi.

Bùi Anh cắn hạt dưa, nghĩ tới những chuyện này, lâu bầu nói: “Thật là khiến người ta cảm thấy buồn nôn.” Cô nghiêng đầu, chống lại khuôn mặt không phân biệt được vui buồn của Nam Tĩnh, trong lòng “Lộp bộp” một tiếng, lập tức vỗ vỗ tay đứng lên, thuận tiện kéo Nhập Hồng ra chọn bài hát với cô.

An Diệc Văn hưng phấn bưng bưng, liên tiếp hát song ca với Bùi Anh vài bài tình ca, trong đó còn kèm theo hí khúc (hí khúc: các loại hí kịch truyền thống của TQ và các loại kịch hát địa phương, kết hợp múa hát để diễn một cốt truyện).

An Diệc Bác nếm mùi thất bại ở chỗ Nhập Hồng, liền chơi đố Nam Tĩnh, không ngừng đâm chọc anh một chút: “Cậu cũng đi hát đi, song ca bài thiên tiên phối gì đó.”

Nam Tĩnh liếc anh ta một cái, không ngờ đứng dậy thật, bước chân dài đi về phía An Diệc Văn.

An Diệc Văn đang cầm micro không muốn nhường, thật ra thì, anh ta nghĩ muốn cùng Bùi Anh hát tiếp! Ai ngờ Nam Tĩnh dằng dằng sát khí đi tới, bàn tay duỗi một cái ra trước mặt anh ta, An Diệc Văn ngoan ngoãn đưa micro, “Anh Nam Tử, anh nhất định phải hát sao?”

Nam Tĩnh bình tĩnh gật gật đầu.

An Diệc Văn cẩn thận hỏi: “Hát bài gì?”

Nam Tĩnh bất động như sơn: “Gì cũng được.”

Bùi Anh liếc xéo anh một cái, người nọ là tới khoe khoang anh hát hay sao? Thái độ của Nam Tĩnh làm cho Bùi Anh hừng hực ý chí chiến đấu, cô nhe răng nhếch miệng chọn bài ‘Lưu Hải khảm tiêu’, xong rồi đắc ý hướng anh khêu mi.

Nam Tĩnh vừa lên tiếng, hai anh em An Diệc Bác đồng thời bịt kín lỗ tai, Nam Cung Kỳ Áo đang muốn đẩy cửa bước vào nhìn thấy Nam Tĩnh cầm micro, liền lập tức lùi ra ngoài, cũng không quay lại nữa.

Càng hát về sau, Bùi Anh cũng chỉ biết ngây ngốc cầm micro đứng ở đó. Nam Tĩnh cũng rất quan tâm thay cô hát luôn cả phần giọng nữ. Mắt anh nhìn phía trước, giọng hát vang vang có lực.

Ngoại trừ “Tiếng hát” của anh ra, cũng chỉ có tiếng cười ha hả của An Diệc Bác.

Cho đến khi có người hát bài hát tiếp theo, Bùi Anh mới lẩm bẩm nói: “Anh. Sao hát khó nghe như vậy?”

Mặt Nam Tĩnh trầm xuống, đem micro đưa cho người khác, “So với không có hát hết bài còn tốt hơn.” Nói xong, anh ngay ngắn ngồi trở lại trên ghế sa lon ăn trái cây.

Bùi Anh làm nhân viên chuyên nghiệp khổ luyện nhiều năm, trong lòng thật sự có chút căm phẫn, tay cô run run chỉ chỉ Nam Tĩnh, “Anh căn bản là không có tí kiến thức nào về âm nhạc, còn tỏ ra anh hát hay? Này, Diệc Văn, anh có nghe không, anh ta còn tỏ ra đắc ý?”

An Diệc Văn bịt miệng cô lại, nửa ôm cô ngồi xuống, “Anh Tử, chừa cho anh Nam Tử chút thể diện đi. Anh ấy. đúng là không biết gì về âm nhạc, em tha cho anh ấy đi.”

Bùi Anh há miệng ra còn muốn nói điều gì đó, vậy mà, cánh môi mềm mại của cô đung vào lòng bàn tay An Diệc Văn, không nhận được. Anh khẽ nâng cằm Bùi Anh lên, cúi đầu liền hôn cô!

Một màn này lọt vào trong mắt mọi người, người đang che bụng cười chảy nước mắt An Diệc Bác cũng ngừng cười, hạt dưa trong tay Nhập Hồng rơi đầy đất, Nam Tĩnh thì trực tiếp đứng vụt lên, những người còn lại thì vỗ tay ầm ỉ.

“Diệc Văn. Em.” Bùi Anh muốn nói gì, lại bị An Diệc Văn giữ chặt hơn. Anh lấy áo khoác của mình che lên người cô, ngăn trở tầm mắt của mọi người, tiếp tục nụ hôn mất hồn kia.

Áo khoác nỉ ấm áp khô ráo, còn có mùi thuốc quen thuộc trên người An Diệc Văn, âm thanh ồn ào phía làm cho người ta đỏ mặt. Bùi Anh chưa bao giờ nghĩ rằng, An Diệc Văn vậy mà rất khỏe, ôm cô rất chặt, không thể động đậy.

Thôi, Bùi Anh nhắm hai mắt lại. Hôm nay là sinh nhật của anh, trước mặt mọi người không thể không nể mặt. Cô không cố đẩy anh nữa, hàm răng khế chặt bày tỏ sự cự tuyệt của mình. Đầu lưỡi An Diệc Văn mấy lần cố gắng công phá, nhưng cuối cùng vẫn đành từ bỏ, chỉ là vẫn ngậm môi cô tỉ mỉ mút, không chịu buông ra.

Sau khi kết thúc, thừa dịp mọi người về hết, Bùi anh lôi lôi kéo kéo An Diệc Văn vào phòng nhỏ trong phòng vệ sinh nữ, sau khi tiến vào không nói hai lời liền đá anh một phát.

Ba Bùi Anh là quân nhân, một đá này cô dùng hết sức lực, đau đến nỗi An Diệc Văn ai u một tiếng ôm bắp chân gào thét.

“Còn dám kêu đau?” Bùi Anh làm bộ muốn tiếp tục đá, “Ai cho anh hôn em, hả? Người nào cho anh mượn lá gan vậy dám chiếm tiện nghi của em, chiếm tiện nghi của em!”

Cô vừa xấu hổ vừa tức, đấm đá bừa bãi trên lưng An Diệc Văn, bỗng dưng bị anh bắt lấy cổ tay. Bùi Anh sợ hết hồn, theo bản năng tránh né ánh mắt của anh, “Buông tay!”

“Anh Tử, ” An Diệc Văn thở một hơi thật sâu, “Anh nghiêm túc. Đây, tối nay là anh đã quá đường đột. Thật xin lỗi.” Anh thuận thế kéo Bùi Anh vào trong ngực, “Anh thật sự rất thích em, làm bạn gái của anh đi, chúng ta, nếu em đồng ý.” Giọng nói của anh có chút run rẩy, “Sau khi tốt nghiệp chúng ta sẽ kết hôn. Nếu em phải trở về Trung Quốc, anh sẽ về với em.”

Mặt Bùi Anh dán ngực anh, ở trong ngực anh lòng cô vô cùng rối loạn, ngay sau đó cô sợ hết hồn hết vía. Thậm chí cô có chút kinh hoảng đẩy anh ra, “Anh, anh để cho em suy nghĩ thật kỹ.”

Cô mở cánh cửa bên cạnh ra, cướp đường mà chạy.

An Diệc Bác đang chờ ở cửa chính, thấy vẻ mặt mệt mỏi của em trai, vỗ vỗ vai cậu trấn an: “Không có việc gì, anh cần em.”

Khóe miệng An Diệc Văn nâng lên một nụ cười: “Anh, cô ấy còn chưa cho em câu trả lời chắc chắn. Em có lòng tin. Nhất định Anh Tử có thể cảm nhận được sự chân thành của em.” Anh nhìn Nam Tĩnh, nụ cười sâu hơn, “Anh thấy đúng không, anh Nam Tử.”

Bữa tiệc sinh nhật này kết thúc trong không khí kỳ dị, chuyện tốt duy nhất đó là Nhập Hồng đã nói với An Diệc Văn, quyết định chuyển tới phòng trọ của An Diệc Bác. An Diệc Bác cũng buồn phiền, anh liền hóa buồn phiền thành tinh lực dùng trên giường, trừng phạt Nhập Hồng đủ đường.

Sau đó anh ta lại tiếp tục rầu rĩ, nửa nằm ở trên giường hút thuốc. Sau khi thiếp đi một lúc, Nhập Hồng tỉnh lại co rụt người vào trong chăn, che lỗ mũi: “Tắt thuốc lá đi, khó ngủ lắm.”

An Diệc Bác không tình nguyện dập thuốc, lần nữa nằm xuống, đôi tay xoa nắn cơ thể Nhập Hồng, “Em nói bây giờ nên làm gì?”

“Còn có thể làm sao? Đương nhiên là Anh Tử thích người nào thì ở bên người đó, không thể ép cuộc cô ấy.” Nhập Hồng suy nghĩ một chút, “Thật ra thì Diệc Văn và Anh Tử rất xứng đôi, cũng nghe thấy cùng anh tử còn rất xứng , tình tình cũng có thể bù đắp cho nhau. Anh Tử tính tình không tốt lắm, thì phải tìm người có thể chịu được cô ấy.”

“Nếu cô ấy thích Diệc Văn thì tốt rồi. Diệc Văn rất cứng đầu, Diệc Vũ đã như vậy, anh không thể để cho đứa em này cũng có chuyện.” An Diệc Bác ít khi thể hiện tâm tình yếu ớt như vậy.

Nhập Hồng an ủi anh ta: “Anh nghĩ quá nghiêm trọng thì phải?”

An Diệc Bác lắc đầu một cái, “Em không biết đâu, khi còn bé Diệc Văn tự bế, sau khi cha mẹ anh qua đời, có một đoạn thời gian cậu ấy ngay cả nói chuyện cũng không nói. Ai!”

Nhập Hồng nghe thấy tiếng thở dài này của anh ta thì trong lòng êm ái, xoay người ôm lấy anh ta, mười ngón tay mềm mại xoa nhẹ thắt lưng gầy gò rắn chắc của anh ta, đưa lên giúp anh xoa bóp sống lưng, dịu dàng an ủi: “Không có việc gì. Anh đã làm rất tốt rồi.”

An Diệc Bác xoay người lại đề Nhập Hồng xuống dưới lần nữa, “A Hồng, em thật tốt.” Chóp mũi anh cọ xát dọc theo cổ cô, “Em đối xử với Diệc Văn và Diệc Vũ cũng đều rất tốt.....Chờ em tốt nghiệp, chúng ta kết hôn đi.”

Nhập Hồng chủ động mở hai chân ra, để cho anh tiến vào, hai cánh tay ôm cổ của anh, nhỏ giọng nói: “Ừ.”

Lúc Bùi Anh nằm trên giường trong phòng ngủ thì đầu óc vẫn còn loạn cào cào. Ông trời biết rất rõ rằng, cô đối với An Diệc Văn, cho tới bây giờ chưa từng có loại tâm tư kia. Chỉ là nhìn anh có vẻ điềm đạm, vẫn luôn coi anh như em trai.

Sau nửa đêm, bên ngoài trời mưa to, tiếp đó sấm nổ cùng với tia chớp. Bùi Anh đứng dậy đi đóng cửa sổ, lại phát hiện có người đứng dưới lầu.

Mượn ánh sáng tia chớp, cô thấy được rõ ràng mặt mũi của người đó, vậy mà lại là Nam Tĩnh!

Đầu óc Bùi Anh nóng lên, hướng về phía anh hô một tiếng: “Đừng động!”

Cô chạy xuống lầu, cầm đầu nhào vào trong ngực người đàn ông toàn thân đều là nước.

Nam Tĩnh ôm lấy eo cô, nước mưa từ lông mi của anh chảy xuống, tiếng sấm ầm ầm biến mất, “Em đừng có hối hận.”

67. Chương 67: Ngoại Truyện 3 (3)

Bùi Anh lấy tay chống đỡ đau nhức ngang lưng, chậm rãi xoa bóp một lúc, mới từ từ nghiêng người sang. Hơn nửa gương mặt cô vùi vào trong chăn, bên trong ấm áp, nhưng hơi ẩm cũng làm cho người ta đổ mồ hôi, trong không khí tràn ngập mùi vị còn sót lại sau khi nam nữ hoan ái.

Sắc trời dần dần sáng lên, sau lưng Nam Tĩnh vẫn còn đang ngủ say, không có dấu hiệu tỉnh lại. Cô cẩn thận dịch chuyển.

Một cái tay của anh để lên hông cô, lưu luyến xoa nhẹ hai cái, tay dịch lên, khoác lên eo cô, lòng bàn tay ấm áp xoa bụng cô, thậm chí đầu ngón tay của anh còn chạm vào vùng cổ thơm (==), có vẻ như định đi xuống dưới.

Rõ ràng Nam Tĩnh đã tỉnh, Bùi Anh ho nhẹ một tiếng, đổi lấy một tiếng “Ừ” của anh.

Người bên cạnh không còn, anh đã đứng dậy. Sau lưng là tiếng mặc quần áo, lưng Bùi Anh cứng đờ, không dám quay đầu lại nhìn. Trong đầu lại càng ngày càng nóng, tối qua làm sao lại như vậy đây? Cô cố gắng rụt người vào bên trong, nhắm chặt hai mắt lại, chỉ hy vọng anh nhanh chóng rời đi.

“Em đã tỉnh?” Anh mở miệng.

Bùi Anh mấp máy một lúc, đáp lại một tiếng giống như muỗi kêu.

“ Em đã là người của anh rồi, cũng đừng nghĩ đến những chuyện khác nữa.” Nam Tĩnh rút điều thuốc ra ngậm vào, suy nghĩ một chút lại bỏ xuống. Anh xoay người lại vén cái chăn của Bùi Anh, ai ngờ cô kêu lên một tiếng rồi nắm chặt lấy góc chăn.

Nam Tĩnh mềm giọng nói, “Anh giúp em.”

“Không cần, Thật sự không cần. Anh đi trước đi, em. em muốn nằm tiếp một lúc nữa.” Cả người Bùi Anh rúc vào trong chăn, không chịu thò đầu ra.

Cô xấu hổ!

Ý nghĩ này làm cho Nam Tĩnh rất vui, anh quyết định không miễn cưỡng cô nữa, vào phòng vệ sinh rửa qua mặt, mặc quần áo vào liền rời đi.

Bùi Anh ngủ một giấc đến tận tối, than thở ngồi dậy, lại phát hiện Nam Tĩnh đang ngồi trước bàn học đọc sách.

Cô không khỏi thẳng lưng, không ngờ Nam Tĩnh trực tiếp đi về phía cô, ngồi xuống mép giường, bàn tay đặt lên bờ vai trần của cô, rồi trượt xuống eo cô. Thậm chí một tay của anh còn ôm lấy hông cô.

Cả người Bùi Anh căng cứng, hơi xoay người. Nam Tĩnh không nói gì, chỉ là, anh ôm cô vào trong lồng ngực dày rộng, cô dần bình tĩnh lại, tiến sát vào.

Nhập Hồng biết chuyện của Bùi Anh và Nam Tĩnh đã là ba ngày sau, khi đó cô và An Diệc Bác vừa đi du lịch Hawaii trở về. Bùi Anh nói với An Diệc Văn là sẽ suy nghĩ lại, vậy mà Bùi Anh lại biến mất hai ba ngày không có tin tức, ý cự tuyệt rất rõ ràng. Anh ta rất không vui, An Diệc Bác quyết định dẫn anh ta đi giải sầu.

Đối với Nhập Hồng mà nói, mặc dù sau này khi nhìn thấy An Diệc Văn sẽ lúng túng một chút, nhưng tình cảm của Bùi Anh mới là quan trọng nhất. Cô liên tục hỏi tình cảm trong lòng của Bùi Anh, nhưng Bùi Anh chỉ bực tức lẩn qua lẩn lại trên giường, mỗi lần đầu gào lên một câu: “Mình không biết!”

Thật ra Bùi Anh chưa sẵn sàng. Đúng, cô là người chủ động, nhưng không có nghĩ là cô là một cô gái tùy tiện. Tại sao, cô bực mình thở dài, buổi tối hôm đó tuyệt đối là do Hormone làm hại!

Mặt của Bùi Anh vẫn còn đỏ, Nam Tĩnh lại không mời mà tới nữa. Anh mang theo mũ bảo hiểm, trong khuỷu tay đang kẹp một cái màu hồng, một tay kéo Bùi Anh vào trong ngực, “Đi mau, bọn họ đều đang chờ rất sốt ruột.”

“A?” Bùi Anh đang cầm mũ bảo hiểm, sững sờ nhìn anh.

Nam Tĩnh xụ mặt xuống, “Em quên rồi sao?” , nhìn cô vẫn chưa phản ứng lại, anh lại nói thêm một câu, “Tối qua đã nói với em rồi đấy.”

Anh trách cứ hơi tủi thân nhìn cô, trong lòng Bùi Anh khẽ run rẩy, không thể làm gì khác hơn là đứng lên nhanh chóng đi thay giày, “A em nhớ ra rồi, đi đi đi.” Cô đẩy Nam Tĩnh ra ngoài, cô tình nguyện đi đi lung tung với anh cũng không muốn ở lại chịu đựng ánh mắt cười nhạo của Nhập Hồng!

Bùi Anh mang theo khuôn mặt đỏ bừng như quả cà chua đi theo Nam Tĩnh xuống dưới lầu. Cho đến khi hai người trèo lên xe máy, trong tiếng nổ máy Bùi Anh hỏi: “Anh đưa em đi đâu vậy? Em thật sự là không nhớ.”

Nam Tĩnh chợt vặn ga, chiếc xe phi lao ra ngoài, hai cánh tay mảnh khảnh của Bùi Anh liền ôm chặt lấy eo anh.

“Anh thật đáng ghét a, trời lạnh thế này lại đi xe máy, lạnh quá đi!” Bùi Anh ở sau lưng anh giận dữ, trong gió lạnh giọng nói kia đã bị cắt giảm không ít. Sau đó cô cũng phát hiện gào thét không chỉ vô tác dụng mà còn khiến cô lạnh hơn, liền nhét bàn tay lạnh lẽo vào trong áo lông của anh, hung hăng cầu anh.

Lúc đầu Nam Tĩnh chỉ cho là cô đang đùa giỡn, ai ngờ cô cầu liên tục không ngừng, anh không thể làm gì khác đành phải dừng xe lại, “Em làm gì thế?”

Cặp mắt Bùi Anh tròn tròn: “Em mới phải hỏi anh muốn làm gì?” Cô nhìn xung quanh là đồng ruộng hoang vu, không khỏi rụt cổ một cái, “Anh định dẫn em đi đâu? Anh mà làm gì em, em Em liền báo cảnh sát!”

“Báo cảnh sát?” Nam Tĩnh cắn răng nghiêng lợi nói ra hai chữ này (trong tiếng trung là 2 chữ ná :3), không nhìn được kéo Bùi Anh qua, “Tối qua em đã đồng ý rồi còn gì, đi gặp bà nội anh ở viện dưỡng lão ở quê!”

Mắt Bùi Anh thấy anh tức giận liền yếu đi một chút, anh buông cô ra, động tác thô lỗ giúp cô giấu giấu cổ vào trong áo khoác. Đôi môi Bùi Anh run rẩy trong gió rét, Nam Tĩnh khẽ cắn răng, lại cởi áo khoác ngoài của mình khoác lên cho cô, cường chế ép cô lên xe, “Em ngồi phía sau đằng hoàng một chút!”

Nam Tĩnh chà xát chà xát tay, giải thích: “Ba mẹ anh đi ra ngoài, xe trong nhà đã bị lái đi, năm phút nữa sẽ đến, em chịu khó một chút.”

Thật ra thì, Nam Tĩnh không muốn thừa nhận anh hơi nhỏ mọn một chút. Muốn lái xe không phải không có xe, mà là anh cảm thấy đi xe máy tương đối cool. Giống như trong một bộ phim, chở người phụ nữ mà mình yêu chạy như điên trên con đường đầy cát bụi, rất đẹp rất mạnh mẽ.

Mà nhờ có sự nhắc nhở của anh, rốt cuộc Bùi Anh cũng nhớ ra, tối qua. Tối qua cô mệt chết đi được, rất đau, sau đó, hình như đã đồng ý với anh cái gì đó. Nhưng thật sự cô không nhớ được nội dung câu chuyện là gì.

Khi hai người đến viện dưỡng lão, cả người đều đầy bụi đất. Vừa mới đẩy cửa ra, mẹ Nam đang đứng trước giường bệnh phục vụ bà nội uống thuốc nhìn con trai dính đầy bụi đất, kinh ngạc kêu một tiếng, “Nam Tử, sao con lại thành ra như vậy?”

Gương mặt Bùi Anh nhăn thành cái bánh bao, thấy Nam Tĩnh gọi vị phu nhân kia là “Mẹ” , tất cả các nếp nhăn cũng bị dọa đến mức bằng phẳng, lập tức cúi đầu khom lưng: “Cháu chào bác.”

Nói chuyện qua loa một lúc, Nam Tĩnh kéo mẹ anh qua một bên, nhỏ giọng hỏi: “Sao mẹ lại ở đây vậy?”

Mẹ Nam trấn an con trai, “Mẹ nhận được điện thoại của viện dưỡng lão liền chạy tới. Yên tâm, mẹ cảm thấy cô gái kia rất tốt, mẹ tuyệt đối sẽ không phản đối các con.” Mẹ Nam cười khanh khách giơ tay làm động tác thề.

Nam Tĩnh chột dạ nhìn Bùi Anh một cái, người phí sau đang nhu thuận ngồi ở trước giường bệnh, ngoan ngoãn trả lời câu hỏi của bà nội.

Trong viện dưỡng lão, biểu hiện của Bùi Anh biết tròn biết méo. Nam Tĩnh nhìn cô, cảm thán tại sao bình thường mình không phát hiện cô ngọt ngào, động lòng người như vậy?

Ai ngờ, vừa về tới cửa trường học, Bùi Anh liền nhảy xuống xe, đi thẳng về phía trước đầu cũng không quay lại, rõ ràng cho thấy tức giận rất lớn. Nam Tĩnh lung tung dừng xe liền chạy đuổi theo.

Sau vài lần bị Bùi Anh hất tay ra, Nam Tĩnh cũng giận, đi lên trước hai bước ngăn cô lại, “Đang tốt sao lại phát cáu cái gì vậy?”

“Người nào tốt hả ?” Bùi Anh tức giận nói, “Chưa từng thấy người nào như anh, nói láo liên thiên. Không tôn trọng người khác một chút nào!” Gặp người lớn a, chuyện quan trọng như vậy, vậy mà anh cứ lạnh lùng lạnh nhạt lôi kéo cô tới! Bùi Anh càng nghĩ càng giận anh, trong một số chuyện, cô thật sự không thể bỏ qua được. Hơn nữa, cô không muốn cùng Nam Tĩnh tiến triển thêm một bước nữa, cô đã nói với người nhà, sau khi tốt nghiệp sẽ trở về đi làm đền đáp tổ quốc. Bây giờ cùng anh như vậy, rốt cuộc coi là cái gì?

Bùi Anh nhớ tới những việc này liền phiền lòng, chưa nói được mấy câu, đôi mắt đã đỏ lên, “Ai muốn gặp người nhà của anh? Tôi cho anh biết, Nam Tĩnh, về sau anh không nên tùy tiện đến phòng của tôi. Tôi và anh không có quan hệ gì cả. Sau khi tốt nghiệp tôi muốn về nước.”

Nam Tĩnh nghiêm mặt nói: “Anh không hiểu rõ.”

Bùi Anh giận đến rơi nước mắt, “Tôi không muốn cùng anh không minh bạch.”

Không minh bạch? Nam Tĩnh suy nghĩ một chút, phụ nữ Trung quốc rất coi trọng danh phận, giống như mình làm không tốt chút nào. Anh cảm thấy Bùi Anh nói muốn trở về nước quả thật khó tin, cô gái này

đem trình tiết quý giá nhất cho anh, nhất định là thích anh. Mặc dù cô không nói, anh cũng cảm nhận được, Bùi Anh rất thích anh. Chút tự tin này anh vẫn phải có.

Nhưng là, muốn anh tỏ tình? Trong lòng Nam Tĩnh không thoải mái vận vẹo, anh và cô không phải đã như vậy rồi sao? Sao còn cần phải phải nói rõ như vậy? Nhớ tới An Diệc Bácđều gọi những bạn gái của mình là tâm can bảo bối, anh càng thêm không vừa ý

Nam Tĩnh kéo Bùi Anh lại giơ tay lau nước mắt, nghiêm túc nói: “Anh Tử, chúng ta kết hôn đi.”

“ Anh đùa gì thế?”

“Anh nghiêm túc. Giữa chúng ta không có thâm thù đại hận gì, tại sao không thể kết hôn?” Nam Tĩnh hỏi ngược lại, “Không phải em muốn ở bên cạnh anh sao? Sau khi chúng ta kết hôn, em vẫn có thể trở về Trung Quốc.”

Gương mặt anh thể hiện đó là chuyện đương nhiên, Bùi Anh giận đến mức hàm răng ngứa ngáy, nếu như có thể, cô thật sự muốn cắn anh một cái. Cô cười lạnh hai tiếng: “Ai muốn kết hôn với anh? Anh cũng quá tự tin rồi.” Cô rút tay mình về, ngẩng đầu ưỡn ngực mà đi.

Nam Tĩnh và Bùi Anh gặp trắc trở, sau khi An Diệc Bác biết, giả mù sa mưa (giả vờ) an ủi anh mấy câu, trong lòng khó tránh khỏi có chút sáng khoái. Mà sự tức giận của Nam Tĩnh tích tụ trong lòng không được giải tỏa, hơn nửa ngày đó bị lạnh, liền lập tức ngã bệnh.

Anh cảm thấy đây là chuyện nhỏ, chỉ cần nằm một lúc là tốt rồi, kết quả che đầu nằm trong phòng ngủ ngủ hai ngày, cũng là An Diệc Bác đá văng cửa, cùng với Nam Cung Kỳ Áo đưa anh vào bệnh viện.

Rốt cuộc Bùi Anh cũng tới thăm anh, lần này, hai người đều rất khách khí. Không chỉ có cô và Nhập Hồng đến, còn có rất nhiều người khác nữa. Đi ra ngoài phòng bệnh, Nhập Hồng không yên tâm sờ sờ trán Bùi Anh, “Sao lại nóng như vậy, có muốn đi khám bác sĩ hay không, bệnh viêm phổi cũng lây đấy.”

Bùi Anh mơ hồ lắc lắc đầu, đi tới cửa bệnh viện, lại dừng bước lại, “Tôi nay mình ở lại chăm sóc anh ấy, cậu về trước đi.”

Cô vội vã quay lại phòng bệnh, Nam Tĩnh đang gối lên cánh tay mình xem báo, nhìn thấy cô, ánh mắt rất nhẹ nhàng. Bùi Anh lại gần nhỏ giọng nói: “Em biết là anh!”

Nam Tĩnh không hề phủ nhận.

Lúc này, một đồng người ở chỗ này, cô đứng ở gần anh. Anh thừa dịp không có ai thấy, liền sờ mông cô một cái.

Nam Tĩnh nâng cánh tay còn lại lên, trong không khí nắm nắm, nói: “Co dân rất tốt.”

Bùi Anh tức đỏ mặt.

Đột nhiên Nam Tĩnh chỉ chỉ mép giường, nói với cô: “Ngồi đi.”

Bùi Anh cứng nhắc ngồi xuống.

Nam Tĩnh cầm lấy một tay của cô, vuốt vuốt lòng bàn tay, một lúc lâu mới nói: “Anh thích em. Rất rất thích, em đừng về. Ở lại làm vợ của anh đi.”

Anh nói rất chậm, từng câu được nói rất rõ ràng. Sau đó, nói lại một lần nữa bằng tiếng anh.

Bùi Anh biết, cuộc sống của cô và anh có sự khác biệt rất lớn, còn có rất nhiều điểm bất đồng, nhưng là, giây phút đó, ngoài việc gạt đầu ra, cô cũng làm thêm bất cứ hành động nào nữa. Cô cũng rất thích, rất thích, rất thích anh!

Đêm trước khi tốt nghiệp, Bùi Anh đem chuyện cô muốn kết hôn viết vào một bức điện báo kịch liệt gửi về nước. Nam Tĩnh thật sự không hiểu, ôm hông cô đi ra khỏi bưu điện, vẫn đang cau mày rối rắm: “Gọi điện thoại hay gửi bưu phẩm là được rồi, sao lại phải phát điện báo?”

Bùi Anh miễn cưỡng cười , “Đối với ông nội em mà nói, điện báo càng có vẻ chân thật hơn.” Theo sự hiểu biết của cô về ông cụ, khi ông không muốn đồng ý chuyện gì, sẽ làm bộ như không nghe thấy không nhìn thấy gì. Lúc trước Bùi Anh về nhà một chuyến, thử nói rằng mình ở nước Mỹ đã có bạn trai, thăm dò ý tứ của ông cụ, ông cụ một hồi lẩm bẩm một hồi pha trà một hồi nghe diễn chính cứ như vậy không thêm để ý đến cô.

Nam Tĩnh nóng lòng muốn thử: “Anh Tử, anh thấy tốt nhất em nên dẫn anh đến gặp mặt ông nội em đi, như vậy không phải càng chán động hơn ư?”

Bùi Anh tức giận liếc anh một cái, “Hiện tại đi sao? Anh chờ bị ông dùng gậy đuổi đi đi. Gậy của ông làm từ gỗ đào thượng hạng, rất cứng rắn, đúng lúc có thể trừ bỏ tên quý Tây Dương giả dối không đảng hoàng này.”

Nam Tĩnh thở dài dằng dặc, “Anh thật sự không hiểu.” Anh cầm lấy tay Bùi Anh để lên trên bụng anh, “Anh đói bụng.”

Tya Bùi Anh run rẩy, lỗ tai đỏ bừng. Không tự chủ được giật giạt eo còn có chút đau nhức.

“Muốn ăn món canh xương mà lần trước em làm, ưm, ” Nam Tĩnh sờ sờ cằm, “Lần đó em dùng ớt sào đưa muối thật là đủ mùi vị.”

Bùi Anh mới biết tự mình nghĩ sai lệch, trừng mắt liếc anh một cái, “Ăn nhiều sẽ bị nóng.” Cô từ trong ngực anh giãy ra, bước nhanh đi đến phía trước.

Nam Tĩnh không rõ đầu đuôi, cũng gia tăng bước chânđuổi theo, lấy lòng nói: “Anh Tử, anh đã chuẩn bị cho em ghêu tuyết thượng hạng, nấu canh có rất nhiều dinh dưỡng.”

68. Chương 68: Ngoại Truyện 3 (4)

Bờ bên kia Trung QuốcThái Bình Dương, đang là lúc nắng nóng nhất của mùa hè. Khắp nơi trong Tứ Hợp Viên của Bùi gai đều là những cảnh nho tươi tốt, che chắn hơn nửa đình viên. Bùi Chiêu Viễn lão đảo ngồi ở trên ghế của ông cụ lúc ẩn lúc hiện, vui vẻ ăn chum nho vừa được hái xuống. Chua chua ngọt ngọt, quan trọng nhất là hôm nay ba mẹ cậu cũng ra ngoài, không ai ép buộc cậu phải làm bài tập nữa, ông cụ đã đi ra ngoài đường, lúc về nhất định sẽ tạt ngang vào cửa hàng cờ tướng, một lúc lâu nữa cũng chưa về được. Bùi Chiêu Viễn quyết định tận tình hưởng thụ buổi chiều không dễ dàng có được này.

“Ken két” một tiếng, Bùi Chiêu Viễn lập tức nhảy lên. Đây là âm thanh vang lên từ cửa chính nhà cậu!

“Ông nội.” Bùi Chiêu Viễn cung kính đứng ngay ngắn.

Ánh mắt Bùi lão gia trước nay luôn rất có tinh thần nhưng lúc này nhìn về phía cháu trai ánh mắt ông lại rất mệt mỏi, trong tay ông cầm một tờ giấy, một hồi lâu mới ngồi vào bên cạnh Bùi Chiêu Viễn.

Vốn Bùi Chiêu Viễn đang cầm cái bút chì không có ngòi, chờ Bùi lão gia đi ngủ cậu sẽ tiếp tục tiêu dao. Ai ngờ ông lại tha thiết nhìn cậu. Làm bài tập.

Bùi lão gia nhìn cậu một lát, vỗ “Bốp” một phát lên lưng cậu, “Tiểu tử thú vị, vở cũng không lấy ra, ở nơi này khoa tay múa chân muốn lừa ai đó.”

Bùi Chiêu Viễn ai u một tiếng, uất uất ức ức đi lục cặp sách. Ai ngờ bàn tay thô ráp của ông cụ lại say đắm vuốt ve đầu cậu mấy cái, “Bùi nhì à, ông nội có thương cháu không?”

Bùi Chiêu Viễn bĩu môi, “Thương. Ông nội là người hiểu cháu và chị nhất, cho nên mỗi lần chị về đều mang cho ông rất nhiều đồ tốt.”

Nghe cậu nhắc tới Bùi Anh, Bùi lão gia trầm mặc không nói. Ngồi trong sân một lúc, sau đó chấp tay sau lưng đi vào nhà.

Buổi tối cùng ngày, Bùi Anh thử gọi điện về nhà, Bùi mẹ biết được chuyện này hung hăng dạy dỗ một trận: “Hiện tại tâm tình ông cụ rất kém, con đã lớn như vậy nhưng làm việc gì cũng không để cho người khác yên tâm!” Bùi mẹ nghiêng răng nghiêng lợi, Bùi lão gia ngồi một bên, im lặng đong đưa cái quạt hương bồ.

Giọng nói Bùi mẹ the thé quả trách Bùi Anh vừa thông suốt, “Ông nội nhìn con lớn lên từ nhỏ, dạy con một thân đầy bản lĩnh, vậy mà con làm vậy với ông? Hơn nữa, kết hôn là chuyện lớn, con nói kết liền kết! Còn không mau chóng trở về ẹ!”

Bùi mẹ dừng một chút, che ống nghe nháy mắt với Bùi ba. Bùi ba lấy lòng ông cụ vội đưa lên một miếng dưa hấu, “Cha, người xem mọi chuyện đã như vậy rồi, hay để Anh Tử dẫn người bạn trai kia về đây để chúng ta xem xét một chút. Người nói được là được, không được liền kiên quyết không cho phép con bé làm càn!”

Bùi Chiêu Viễn đứng ở một góc vánh tai lên nghe bất mãn kháng nghị: “Còn có nhân quyền hay không?”

“Con câm miệng!” Bùi mẹ hung tợn quát cậu, ngược lại dịu dàng cung kính nhìn ông cụ.

Bùi lão gia yên lặng ăn dưa hấu, “Vậy thì dẫn về xem một chút cũng được.” Chờ đến lúc ông ăn dưa hấu xong, Bùi mẹ nhanh chóng buông điện thoại xuống, thở dài.

Bùi Anh là một đứa bé ngoan biết nghe lời, năm ngoái còn mang ảnh của người bạn trai kia về cho hai vợ chồng họ xem. Dáng dấp cao to, rất hoạt bát. Cha mẹ Bùi gia đều là ở viện khoa học, đối với phương diện này cũng không bảo thủ, cũng không có thành kiến gì về vấn đề huyết thống. Chỉ cần con gái mình thật lòng thích đối phương, bọn họ cũng sẽ không phản đối. Chỉ là lão gia, ông đối với Chủ Nghĩa Đế Quốc có địch ý sâu nặng, chỉ sợ ông không đồng ý.

Một nhà khẩn trương nhìn Bùi lão gia, Bùi lão ăn dưa hấu xong, cái cái ghế nhỏ của ông lên, từ từ kẹp cái quạt bồ hương của mình xuống dưới cánh tay, “Anh ny (bé gái) sẽ phải kết hôn, trong lòng ta thật đúng là không hề dễ chịu.” Ông run rẩy đi về phía cửa lớn.

Bùi cha và Bùi mẹ hai mặt nhìn nhau, con người Bùi Chiêu Viễn đảo mấy vòng, sau đó đi theo Bùi lão gia ra ngoài. Một lát sau, Bùi Chiêu Viễn chạy vào, cũng không nói chuyện, dùng ánh mắt long lanh như nước nhìn ba mẹ cậu. Bùi mẹ nhẹ nhàng nhìn cậu một cái, xoay người lấy kem bơ từ trong tủ lạnh ra.

Bùi Chiêu Viễn nhanh chóng liếm kem, “Ông nội đang chơi cờ tướng với Trương đại gia.”

Bùi cha Bùi mẹ đồng thời thở phào nhẹ nhõm, như vậy, chắc là đồng ý?

Bùi lão gia cũng coi như là đã nhìn thấy mặt Nam Tĩnh. Lần trước Bùi Anh nói cho ông, mặc dù ông giả vờ không thèm để ý, nhưng lại lắng nghe rất cẩn thận. Sau đó còn xem trộm ảnh của anh. Ủ, ông sờ sờ cằm, dáng dấp cũng được, không giống Quý Tây Dương. Ông hí hóp mắt, “Ba” một tiếng đặt con mã lên phía trước, “Chiếu tướng!”

Sau buổi lễ tốt nghiệp, Bùi Anh dẫn theo Nam Tĩnh về nước. Cha mẹ Nam Tĩnh cũng gửi lời thăm hỏi gia đình Bùi gia. Từ xa Bùi Chiêu Viễn nhìn thấy một đồng đồ vật kỳ quái, hai mắt sáng lên. Trong sự thân thiết của Bùi cha Bùi mẹ biểu hiện ra sự cẩn thận và khoan dung.

Nam Tĩnh cẩn thận phụng bồi, cuối cùng cũng chính thức được người Bùi gia công nhận. Có mấy người họ hàng của Bùi Anh, nghe nói cháu gái tìm được bạn trai ngoại quốc, đều hiếu kỳ chạy tới xem thử.

Việc ăn cơm xã giao là không thể thiếu. Tối hôm đó, Nam Tĩnh uống đến mức bước chân lảo đảo, được Bùi Anh và Bùi Chiêu Viễn dìu vào căn phòng phía đông.

Bùi Anh nấu cho Nam Tĩnh chén canh giải rượu, nhìn bộ dáng anh tay khoác lên trán hình như rất khó chịu, tức giận bĩu môi, “Những người làm sao vậy? Qua loa là được, sao lại uống như sắp chết thế này! Mẹ sao không khuyên bọn họ một chút.”

Tiếng nói vang lên liền bị Bùi mẹ mắng, “Sao có thể nói vậy được chứ, không biết lớn nhỏ. Dù sao họ cũng là trưởng bối!”

“Hừ!” Bùi Anh quay mặt đi.

Bùi mẹ dở khóc dở cười: “Con gái mình nuôi từ nhỏ còn chưa lấy chồng đã bắt đầu hướng ra bên ngoài!” Nói xong trong lòng nhất thời cảm thấy chua xót, đôi mắt bắt đầu đỏ lên.

Lập tức Bùi Anh liền khéo léo quẩn lầy, “Mẹ con không có. Con lúc nào cũng là con của mẹ! Mẹ cũng mau đi nghỉ ngơi đi.”

Bùi mẹ khoát khoát tay, “Được rồi được rồi, con cũng mệt lắm. Tối nay ba con cũng uống khá nhiều, mẹ đi xem một chút.” Chưa ra đến cửa lại quay đầu lại, không yên lòng nói, “Con cũng đi ngủ sớm một chút.”

“Vâng.” Mẹ cô đi rồi, Bùi Anh mới ngồi xuống trước giường Nam Tĩnh, thở dốc một hơi.

Phòng phía đông không có điều hòa, chỉ có một cái quạt máy, cách màn gió thổi tới suy yếu đi không ít. Trên mặt Nam Tĩnh không ngừng đổ mồ hôi. Bùi Anh dùng khăn lạnh lau cho anh mấy lần, nhưng bộ dáng của anh giống như càng ngày càng nóng vậy, nhìn rất đau lòng.

Phía Tây có hai gian phòng, một phòng là của cô một phòng là của Bùi Chiêu Viễn. Cả hai phòng đều có điều hòa. Bùi Anh nhìn ra ngoài cửa sổ, thấy đèn trong nhà chính là Bùi lão đã tắt, liền nửa kéo nửa dỡ Nam Tĩnh dậy, nhỏ giọng cảnh cáo nói: “Anh nhỏ giọng một chút, đi vào phòng em ngủ.”

Bùi gia cũng không phải cố ý đối xử không tốt với Nam Tĩnh. Vốn là muốn dọn phòng của Chiêu Viễn để cho anh ở, nhưng anh nhất định biểu hiện thái độ tao nhã lễ độ, nên không thể làm gì khác hơn là để anh ở phòng khách.

Đến trên giường Bùi Anh, Nam Tĩnh lật người hướng về phía cô, tay che dạ dày, cau mày nói: “Khó chịu.”

Bùi Anh vắt khăn lạnh lau mặt cho anh, “Đáng đời, ai bảo anh uống nhiều như vậy.”

Trước khi đến Bùi Anh đã nói với Nam Tĩnh, nhà cô nhiều quy củ, họ hàng cũng nhiều, đừng có để ý mấy cái tập tục cũ, trực tiếp từ chối coi như không có gì. Nhưng anh thì tốt rồi, không từ chối bất cứ một cái gì.

Cô muốn đứng dậy, không ngờ Nam Tĩnh đột nhiên đưa tay qua, ôm lấy eo cô, kéo cô ngã xuống người anh.

“Đừng làm rộn!” Đang ở trong nhà nên Bùi Anh nhất quyết không cho phép anh làm loạn.

Nam Tĩnh ôm cô lật người, đè cô ở dưới thân thể, ánh mắt nóng bỏng, “Anh Tử ngoan, anh chỉ sờ một cái thôi.” Bàn tay to của anh dờ vào trong váy cô, vuốt ve cặp đùi trắng nõn của cô.

Bùi Anh khẩn trương cuộn tròn người, mà cô rất nhanh giống như con tôm đáng thương bị anh bẻ thẳng. Miệng của anh tàn sát bờ bãi trên mặt, trên cổ cô.

Điều Bùi Anh có thể làm, chính là tắt đèn trong phòng đi.

Trong bóng tối, ý tứ muốn xâm lược của Nam Tĩnh càng đậm. Hạ thân của anh chĩa vào hoa huyết đã ướt át của cô, thử dò xét nghiêng về phía trước, sau đó, giường của Bùi Anh vang lên hai tiếng “Kéo kẹt”.

Cũng bởi vì hai tiếng này, Bùi Anh thế nào cũng không chịu cho anh. Nam Tĩnh không thể làm gì khác là buồn bực ôm cô chuyển xuống dưới, không được sờ sờ cọ cọ trên người cô.

Khi mặt trời phía đông bắt đầu hiện ra, Bùi Anh đang mơ mơ màng màng ngủ bị Nam Tĩnh kéo xuống giường, trực tiếp đặt trên sàn nhà “hành quyết”.

Bùi Anh còn chưa thấy rõ thứ ở trước mặt, cảm thấy như có người thô lỗ nhét vào trong đùi cô một thứ căng đầy bóng loáng lại không ngừng đóng băng, thứ đó chạm vào khiến cô vừa đau vừa ngứa. Cô đạp chân giãy giụa, móng lại bị người ta nâng lên, nửa người cô khẽ nghiêng về phía trước.

Sức lực càng ngày càng mạnh, thanh âm càng ngày càng vang. Bùi Anh mơ màng hiểu được, nghiêng đầu nhìn bầu trời bên ngoài đã sáng trưng, không khỏi cực kỳ tức giận đánh anh, để cho anh phải dừng lại.

Cô vừa động dậy, liền xoắn chặt lấy anh.

Nam Tĩnh ồ ồ thở gấp một tiếng, bàn tay từ móng cô dịch lên eo, nhắc cô đứng lên ngồi lên trên người mình.

Bùi Anh khẩn trương nghe ngóng, nhưng không nghe được bất cứ động tĩnh nào trong sân. Bình thường thời gian này, Bùi lão chắc chắn đã đi ra ngoài luyện thân rồi, lỡ tai ông lại vô cùng thính. “Anh muốn hại chết em à?” Bùi Anh giữ chặt cánh tay anh, giãy giụa muốn đứng dậy.

Ai ngờ Nam Tĩnh càng ôm cô chặt hơn, sức lực rất lớn giống như muốn đem cô khảm vào trong thân thể anh. Cúi đầu cắn cắn trên cổ cô, thờ dõc nói: “Anh Tử, anh không nhịn được nữa, muốn. Bắn!”

Mông anh lay động, đem toàn bộ lửa nóng tinh hoa bắn sâu vào trong cô.

Bùi Anh chỉ cảm thấy trong đầu giống như có pháo hoa đang nổ, sau khi bùng nổ tất cả đều trở nên trống không.

Khi hai người trở về máy bay đã là buổi tối, cả ngày Bùi Anh phải chịu đựng ánh mắt khác thường của Bùi lão, tiếng than thở của Bùi cha. Mà Nam Tĩnh không hề oán hận câu nào chấp nhận sự trừng phạt của Bùi Anh với anh, cả người đều bị cầu xanh tím một mảng

Sau khi lấy lại tinh thần, Bùi Anh tức muốn khóc. Vừa thẹn thùng vừa buồn bực, nhớ đến sắc mặt ửng hồng của Nam Tĩnh, thở hổn hển đè trên người cô, thật muốn đánh anh mấy cái cho hả giận, nhưng lại có chút không nỡ. Thừa dịp anh đi vệ sinh, Bùi Anh cố ý đứng ngoài cửa muốn khiến anh phải xấu hổ, “Chưa từng thấy người đàn ông nào lại ‘kêu gào’ thành cái dáng vẻ kia!”

Nam Tĩnh không lên tiếng. Mà Bùi Anh ngửi thấy mùi thối, bịt mũi chạy đi.

Trên đường trở về, Bùi Anh còn tức giận sót lại chưa tiêu hết, không để cho Nam Tĩnh ôm. Nam Tĩnh lấy lòng lôi kéo tay cô không thả.

Bùi Anh cảm thấy không thể thông cảm cho anh một chút nào. Ngay cả việc dỗ dành cô cũng làm không tốt, Nam Tĩnh cũng cảm thấy buồn bực, giọng điệu không dễ nghe nói, “Không phải là anh uống say sao? Tất cả đều là họ hàng nhà em, vì mặt mũi của em nên dù có thế nào anh cũng phải uống. Khó chịu muốn chết, chẳng lẽ một chút phúc lợi cũng không cho được sao?”

Ngọn lửa nhỏ vẫn chưa tắt trong đáy lòng Bùi Anh vì một câu nói đùa này của anh mà cháy to, “Anh còn dám nói? Anh say lại say cả một đêm? Cái gì gọi là không cho phúc lợi, trước lúc ngủ anh ôm ôm hôn hôn thì gọi là cái gì!” Cô tức giận đỏ mặt, “Họ hàng là của nhà em, ai cần anh quan tâm! Chính anh nguyện ý uống..., chỉ biết kiểm soát!”

Nam Tĩnh tức giận nói: “Em đến lúc này rồi mà vẫn còn phân chia rõ ràng với anh như vậy?”

Bùi Anh dè dặt: “Đây không phải là cùng một chuyện.” Cô còn định lý luận tiến, nhưng nữ tiếp viên hàng không đã mỉm cười đi tới, tao nhã lễ phép bảo bọn họ nói nhỏ một chút không nên quấy rầy các hành khách khác nghỉ ngơi.

Hai người nói xin lỗi, hai mặt nhìn nhau, đồng thời hừ một tiếng, liền lập tức dời mắt đi.

69. Chương 69: Ngoại Truyện 3 (5)

Đến sân bay, An Diệc Bác và Nhập Hồng đã chờ từ sớm. Nhập Hồng thấy sắc mặt Bùi Anh không tốt, lo lắng nhìn Nam Tĩnh một cái, Nam Tĩnh cho cô một ánh mắt nhờ giúp đỡ.

Nhập Hồng và An Diệc Bác cố gắng hoà giải, cuối cùng không khí giữa hai người họ cũng hoà hoãn một chút.

Trong thực tế cãi vã giữa người yêu với nhau thì không có cái gì đúng hay sai tuyệt đối. Vì lập trường của mọi người khác nhau, góc độ tư duy cũng khác nhau, tất nhiên sẽ có thái độ khác nhau.

Chú ý tới đáy mắt xanh đen của Nam Tĩnh, Bùi Anh cũng âm thầm hỏi hận, thật ra thì cũng không có gì, cô không nên bởi vì trong lòng mình khó chịu mà nổi giận lung tung với anh. Một nhóm bốn người sau khi

ăn cơm xong từ trong quán cơm đi ra, An Diệc Bác ôm Nhập Hồng đi ở phía trước, Bùi Anh đi ở giữa, còn Nam Tĩnh thì đi sau cùng.

Bùi Anh suy nghĩ một chút, dừng bước lại, ngồi xổm xuống thắt lại dây giày.

Nam Tĩnh vừa mới bước lướt qua liền thấy cổ tụt lại. Bùi Anh đứng dậy, thuận thế kéo tay anh lại.

Nam Tĩnh đi theo Bùi Anh trở về nước, hôn sự của hai người cũng coi như xong xuôi, ba mẹ Nam Tĩnh cũng đang chuẩn bị đi Trung Quốc thăm hỏi một chuyến, gặp mặt gia trưởng của Bùi Anh một lần.

Bùi Anh vì chuyện công việc mà hoang mang một hồi. Nam Tĩnh là con trai duy nhất trong nhà, tất nhiên là sẽ tiếp quản sự nghiệp của gia tộc, dã tâm của anh bừng bừng, muốn một tay sáng lập đế quốc thương mại thuộc về mình. Bận rộn một hồi, thời gian trôi qua cực kì nhanh, đợi đến lúc Nam Tĩnh có thời gian rảnh rỗi, mới phát hiện ra đã mấy ngày mình chưa gặp người yêu.

Nam Tĩnh tắm xong, thay quần áo, đi đến tiệm bán hoa mua một bó hoa hồng thật lớn, hăng hái bừng bừng đi tới nhà trọ của Bùi Anh. Dọc đường anh không ngừng tính toán xem phải thuyết phục Bùi Anh thế nào để cô dọn tới sống chung với anh. Anh muốn để cô hiểu rằng, mặc dù anh rất tán thưởng việc cô cố gắng tự lập, nhưng anh vẫn là người đàn ông tương đối truyền thống, người đàn ông nên nuôi vợ con mình.

Đứa bé. Nếu như sau này anh và Anh Tử có đứa bé, sẽ giống ai đây? Nam Tĩnh tưởng tượng, nhất thời cũng không thấy những đứa trẻ cả ngày chạy loạn kia đáng ghét nữa.

Anh trực tiếp cầm chìa khóa mở cửa, trong phòng khách không có ai. Có tiếng nước chảy “Ào ào” trong phòng vệ sinh.

Anh đẩy cửa ra, không hề ngoài ý muốn thấy Bùi Anh ở bên trong, cô vẫn mặc áo ngủ, đang súc miệng.

Nam Tĩnh đi tới, từ phía sau ôm lấy cô, ngửi mùi thơm trên tóc cô, “Con sâu lười, giờ này mới rời giường.”

Bùi Anh được anh ôm, thân thể lại không ngừng run rẩy. Cảm thấy điều gì đó không đúng, Nam Tĩnh buông lỏng cánh tay, xoay người cô lại, phát hiện sắc mặt cô tái nhợt, đôi mắt hồng hồng, giống như vừa mới khóc xong.

Chỉ vài ngày không gặp, hình như cô đã gầy đi.

“Sao vậy, chỗ nào không thoải mái?” Nam Tĩnh dịu dàng hỏi, giúp cô vén tóc đã bị ướt ra sau lưng.

Đôi môi Bùi Anh giật giật mấy cái, yếu ớt nhào vào trong ngực anh.

Hiếm khi cô tỏ ra yếu ớt như vậy, Nam Tĩnh tất nhiên vô cùng thương xót, “Có phải nhớ anh không?” Anh vừa nói vừa ôm ngang cô đi tới phòng ngủ, “Đến đây, để anh thương yêu em một chút.”

Ai ngờ Bùi Anh thay đổi sắc mặt, cắn anh một cái. Nam Tĩnh cúi đầu nhìn dấu răng mới xuất hiện trên cánh tay anh, cười nói: “Sao lại nghiêm túc như vậy. Chỉ đùa với em chút thôi, sắc mặt em không tốt lắm, anh dẫn em đi bệnh viện khám.”

“Em không đi!” Bùi Anh nắm cổ áo của anh, lấp bấp nhìn anh, giọng nói nhỏ giống như con muỗi, “Hình như em. Mang thai.”

Bùi Anh nói xong hình như, thật ra là có thật. Chờ Nam Tĩnh lấy lại tinh thần để cô xuống, cô chạy vào phòng ngủ lấy tờ giấy xét nghiệm của bệnh viện cho anh xem.

Vừa xem liền hiểu, Nam Tĩnh lẳng lẳng nhìn chăm chăm tờ giấy xét nghiệm kia một lúc lâu, ánh mắt chuyển đến mặt cô, đột nhiên cười ngây ngô, hôn lên tờ giấy xét nghiệm một cái.

Trong lòng Bùi Anh vốn rất sợ hãi, nay nhìn thấy phản ứng của anh, sự ngọt ngào dần lan tràn trong lòng cô.

Cô chưa kịp mở miệng, Nam Tĩnh giống như kẻ điên bế cô lên, hét to: “Bảo bối, chúng ta có con rồi!”

Đáy mắt Nam Tĩnh tràn đầy sự vui mừng và tình yêu say đắm, Bùi Anh nhìn một lúc, ngượng ngùng cúi đầu, vui mặt lên cổ anh.

Nam Tĩnh yên tĩnh trở lại, cẩn thận đặt cô ngồi xuống, “Anh Tử, nếu em đã mang thai, chúng ta hãy mau kết hôn đi.” Bàn tay to của anh chậm rãi vuốt ve sống lưng của cô, “Cũng không thể để cho con chạy phía trước chúng ta được.”

Bùi Anh nhỏ giọng nói: “Tất cả nghe anh.”

Mấy ngày nay tâm trạng của Nam Tĩnh đều rất vui sướng, trên đường đi đều ngẩng đầu ưỡn ngực, bước chân nhẹ nhàng như muốn bay lên. Điều này khiến cho người âm trầm như Nam Cung Kỳ Áo không thể hiểu nổi, hỏi An Diệc Bác, An Diệc Bác bĩu môi, tiến tới bên cạnh anh ta nhỏ giọng nói: “Có gì đặc biệt hơn người, không phải là có cái kia sao.”

Lúc đó Nam Tĩnh đang ngồi trước máy vi tính vui vẻ gõ gõ.

Nam Cung Kỳ Áo kinh ngạc, “Cái gì?”

An Diệc Bác chỉ xuống phía dưới, làm động tác tay bĩu, “Làm ra mạng người, đang bận kết hôn.” Giọng điệu của anh ta rất chua, mặc dù Nhập Hồng đồng ý lời cầu hôn của anh ta, nhưng hôn lễ được lùi đến tận năm sau. Anh ta cũng muốn nhanh chóng có một gia đình, sau khi trở về có người rót ột ly trà nóng, chỉ nghĩ thôi cũng cảm thấy toàn thân đều ấm áp.

Nam Cung Kỳ Áo nhàn nhạt đáp một tiếng. An Diệc Bác duỗi tay chặn ngang, thở dài nói: “Nam Tử muốn kết hôn, mấy người chúng ta cũng không thể trốn thoát.” Anh ta nhìn đồng hồ trên cổ tay, “Gọi chúng ta tới đây là để cho chúng ta xem bộ dạng ngẩn ngơ của cậu ấy à? Đã nửa giờ rồi, cười đến mức ngốc rồi sao.”

An Diệc Bác cũng thấy nhàm chán, chọc Nam Cung Kỳ Áo một chút, “Ai, cậu đã gặp vị hôn thê của cậu chưa?”

“Rồi!” Nam Cung Kỳ Áo lời ít ý nhiều, vẻ mặt cũng không vì như vậy mà nhu hòa hơn tí nào.

An Diệc Bác thấy vậy vui vẻ cười nói, “Lúc nào dẫn tới cho bọn mình xem một chút.”

Nam Cung Kỳ Áo nhớ tới nữ sinh mềm mại như con thỏ nhỏ kia, qua loa đáp một tiếng: “Ừ, cứ biết thế.”

“Aha!” An Diệc Bác nhảy dựng lên, “Không cho phép che giấu!”

Đột nhiên Nam Tĩnh giơ tay gọi hai người bọn họ tới, “Hai người xem xem, cái này như thế nào?”

Nam Cung Kỳ Áo trợn mắt nhìn An Diệc Bác một cái, dẫn đầu đi tới, An Diệc Bác theo sát phía sau, hai người nhìn thấy trên màn hình vi tính

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/khong-yeu-se-khong-quay-lai>